

Tướng Quân Ở Trên, Ta Ở Dưới

Contents

Tướng Quân Ở Trên, Ta Ở Dưới	3
1. Chương 01	3
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04	12
5. Chương 05	15
6. Chương 06	18
7. Chương 07	21
8. Chương 08	25
9. Chương 09	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	56
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	79
27. Chương 27	82
28. Chương 28	86
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	94
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	104
36. Chương 36	107
37. Chương 37	110
38. Chương 38	113
39. Chương 39	116
40. Chương 40	121
41. Chương 41	123

42. Chương 42	126
43. Chương 43	130
44. Chương 44	133
45. Chương 45	136
46. Chương 46	138
47. Chương 47	141
48. Chương 48	143
49. Chương 49	146
50. Chương 50	149
51. Chương 51	152
52. Chương 52	155
53. Chương 53	159
54. Chương 54	162
55. Chương 55	164
56. Chương 56	167
57. Chương 57	169
58. Chương 58	172
59. Chương 59	176
60. Chương 60	179
61. Chương 61	182
62. Chương 62	185
63. Chương 63	188
64. Chương 64	193
65. Chương 65	197
66. Chương 66	202
67. Chương 67	205
68. Chương 68	208
69. Chương 69	211
70. Chương 70	213
71. Chương 71	216
72. Chương 72	219
73. Chương 73	222
74. Chương 74	224
75. Chương 75	227
76. Chương 76	230
77. Chương 77	232
78. Chương 78	236
79. Chương 79	238
80. Chương 80	241
81. Chương 81	243
82. Chương 82	246
83. Chương 83	249
84. Chương 84	252
85. Chương 85	255
86. Chương 86	258
87. Chương 87	263
88. Chương 88	266
89. Chương 89	269
90. Chương 90	273
91. Chương 91	276
92. Chương 92	280
93. Chương 93	287
94. Chương 94	290
95. Chương 95	293

96. Chương 96	296
97. Chương 97	299
98. Chương 98	301
99. Chương 99	304
100. Chương Bách 00	307
101. Chương Bách 01	309
102. Chương Bách 02	312
103. Chương Bách 03	315
104. Chương Bách 04	318
105. Chương Bách 05	321
106. Chương Bách 06	324
107. Chương Bách 07	327
108. Chương Bách 08	331
109. Chương Bách 09	334
110. Chương Bách 10	336
111. Chương Bách 11	339
112. Chương Bách 12	342
113. Chương Bách 13	346
114. Phiên Ngoại End	350

Tướng Quân Ở Trên, Ta Ở Dưới

Giới thiệu

Tám năm chinh chiến, chiến thắng trở về mới biết Binh Mã Thiên Hạ Đại Tướng Quân lại là một nữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-o-tren-ta-o-duoi>

1. Chương 01

Cuốn thứ nhất: Kinh Thành Phồn Hoa

Chương 1: Chiến thắng trở về.

Gần đây Đại Tàn có tin mừng.

Trần Bắc đại tướng quân Diệp Chiêu chinh chiến tám năm, cuối cùng cũng phá tan kinh thành của bọn man di phương Bắc, rửa sạch mối nhục, chẳng những giành lại được lãnh thổ đã mất mà còn ép bọn chúng phải cúi đầu xưng thần.

Tim vui báo về, cả kinh thành vui mừng khôn xiết, văn võ bá quan người người ca công tụng đức, chỉ hận không thể tôn Trần Bắc Đại Tướng Quân thành thiên hạ đệ nhất anh hùng.

Đức Tông Hoàng đế lập tức sắc phong Diệp Chiêu là Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân, phụng mệnh khai hoàn hồi triều lĩnh thưởng.

Không ngờ đúng lúc ấy, một bản tấu bất ngờ được khoái mã trình lên —————- Trần Bắc Tướng Quân vừa tạ ân vừa thỉnh tội, nói thẳng rằng mình là nữ nhi.

Cả nước kinh hãi, xôn xao bàn tán.

Đức Tông hoàng đế phun một ngụm trà sâm tung tóe khắp người vị Tổng Quý Phi được sủng ái nhất.

Nhắc đến Diệp gia, cũng có thể coi như một truyền thuyết, từ khi khai quốc tới nay, đời đời theo nghiệp binh, tổng cộng mười ba đời hy sinh vì đất nước, một nhà trung liệt nên được thụ phong Trần Quốc Công.

Tám năm trước, bọn người Kim phương Bắc xâm lược quấy nhiễu bắt người cướp của, phá một lều mười tám châu, lúc ấy Trần quốc công uy vũ Diệp Trung đang đóng quân tại Mạc Bắc phụng chỉ, dẫn ba mươi vạn đại quân xuất chinh, trước khi đi Hoàng Thượng mở yến tiệc tiễn đưa, ban Đan Thư Thiết Khoán (dùng để chứng nhận công trạng, có thể dùng thay miễn tử kim bài), ban hoành phi “Tận Trung Báo Quốc”.

Nhi tử của Trần Quốc Công, Diệp Chiêu năm ấy mười sáu tuổi tự mình xin đi tiên phong, xông lên tuyến đầu, dẫn năm ngàn thiết kỵ dụng diệu kế mà đánh tan hai vạn đại quân Kim Quốc, tù binh tướng lĩnh quân Kim đồng loạt quy hàng, tìm mừng liên tiếp báo về kinh, triều đình phong thưởng Diệp Chiêu là Trần Uy Giáo Úy, Diệp Trung từ chối nhận thưởng.

Sau, Diệp Chiêu dẫn hai nghìn kỵ binh đêm xuống tập kích Quỳnh Châu, hỏa thiêu kho thóc quân Kim, cắt đường tiếp viện. Tin mừng liên tiếp báo về kinh, triều đình phong thưởng Du Kích Tướng Quân, Diệp Trung từ chối nhận thưởng. Sau đó nữa, Diệp Chiêu dẫn hai vạn quân xông thẳng lên thảo nguyên phía Bắc, giết hơn hai nghìn, bắt được ba nghìn tù binh, đại thắng. Tin mừng liên tiếp báo về kinh, triều đình phong Diệp Chiêu làm Trung Vũ Tướng Quân, Diệp Trung từ chối nhận thưởng, dâng tấu về kinh nói đời này Diệp Chiêu không muốn làm quan.

Đức Tông Hoàng Đế nổi giận, phát chỉ trách mắng.

Diệp Trung bất đắc dĩ tiếp chỉ.

Một năm sau đó, Quân Kim tập hợp tám bộ lạc lân cận, âm thầm bố trí mai phục, tướng lĩnh Đại Tàn mắc mưu, đại bại, Trần Quốc Công Diệp Trung vì tử thủ biên quan, trúng tên bỏ mình, trưởng tử Diệp Hùng, thứ tử Diệp Kiệt hy sinh, Quân Kim phá thành, Trần Quốc Công phu nhân không cam tâm chịu nhục, tự vẫn tại chỗ. Thiên hạ đại loạn, biên quan nguy cấp, đe dọa kinh thành. Diệp Chiêu kế thừa chí hướng phụ thân, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, trở thành Trần Bắc Tướng Quân, dẫn quân xuất chiến, mang ba nghìn thiết kỵ đánh úp mười vạn quân Kim, một mình xông thẳng vào giữa trận địa giết địch, giết mấy nghìn người, chặt đầu Thập Thảm danh tướng quân Kim, thừa thắng truy kích, quân địch vừa nghe đã sợ vỡ mật, vua Kim bại trận bị ép lui trăm dặm. Đuổi tới tận kinh thành, Diệp Chiêu điều khiển ba vạn kỵ binh, bày trận trọng chinh, ồ ạt tấn công, chia quân bao vây đại quân Kim, máu chảy thành sông, được mệnh danh là “Hoạt Diêm Vương”. (Diêm Vương sống)

Rất nhiều bài ca dao nước Kim đều hát rằng “Diêm Vương đến, sa mạc đỏ, nam nhi Mạc Bắc hóa thành xương, tiểu nhi Mạc Bắc không dám khóc...”

“Tên gia hỏa như thế, sao lại có thể là nữ nhi được?!” Đức Tông Hoàng Đế cầm tấu chương, xem đi xem lại không dưới mười lần, hy vọng có thể tìm được chứng cứ đây là bản tấu giả mạo của quân Kim, nhưng kết quả lại khiến ngài cực kỳ đau xót.

Hoàng đế đi tìm lão thái công chín mươi tám tuổi của nhà Trần Quốc Công để hỏi.

Lão thái công đã già lẩn từ lâu, long tinh hổ vũ vung quải trượng rồng to: “Diệp gia không có nữ nhi! Chỉ có một đứa không phải nam nhi!”

Ai.....

CMN Diệp Chiêu đúng là nữ nhi rồi.

Đức Tông Hoàng Đế đã hết hy vọng, văn võ bá quan hết hy vọng.

Làm sao bây giờ?

Cả nước xôn xao.

Không ngờ, không biết Đức Tông Hoàng Đế với Hoàng Thái Hậu ở trong hậu cung thương lượng cái gì .

Ngày thứ hai hoàng đế ra sức trấn áp dị nghị, quyết đoán xung phong làm gương, tự mình làm thơ ca tụng công lao của Diệp Chiêu, lệnh cho Diệp Chiêu áp tải tù binh về kinh, phong Tuyên Võ Hầu, phong Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân , giao cho hai mươi vạn đại quân làm nhiệm vụ trấn thủ kinh thành, ban thêm nhiều phần thưởng nữa.

Hoàng thái hậu ban ý chỉ, phong em ruột An Thân Vương Hạ Ngọc Cẩn làm Nam Bình Quận Vương, cưới Tuyên Võ Hầu Diệp Chiêu làm chính phi.

Thiên hạ lại kinh hoàng.

Hạ Ngọc Cẩn cũng là người có tiếng tăm lẫy lừng ở kinh thành, bình thường mọi người lúc nhàn rỗi thường kể với nhau ba câu chuyện về hắn.

Thứ nhất là cơ thể hắn, Hạ Ngọc Cẩn mất cha từ nhỏ, cơ thể lại gầy yếu, có vài lần tưởng như không qua được, quốc sư nói hắn không có tướng quý nhân, mẫu thân liền vội vã nạp cho hắn con gái của một vị quan thất phẩm có tướng quý nhân về làm thiếp để xung hỷ, cuối cùng cũng vô dụng. Sau lại có vị đạo sĩ tha phương không biết từ nơi nào đến, dạy cho hắn một phép thổ nạp dưỡng khí và linh đan, không ngờ lại sinh ra kỳ tích.

Thứ hai là tính cách của hắn, An Thái Phi mất chồng từ sớm, chỉ có nhi tử ở bên. Lại thương hắn ốm yếu nên vô cùng cưng chiều, khiến hắn chiều quá sinh hư đâm ra to gan lớn mật, cả ngày đàn đúm với tên gia hỏa Hạ Tam Lạm, chơi bởi lêu lổng, chơi gà đua chó đấu để mèn, chơi mèo chơi ngựa chơi xúc xắc, là khách quen của lầu xanh, là nhân tài kiệt xuất trong đám công tử quyền quý, trừ chơi bởi ra cái gì cũng không quan tâm, trừ việc đứng đắn ra, chuyện gì cũng làm.

Thứ ba là ngoại hình của hắn, đường đường là nam tử hán mà bộ dạng lại nghiêng nước nghiêng thành đến mức không bút mực nào tả xiết, đáng nhớ nhất là lần đầu tiên hắn chạy tới Sở Phong Hiên tiểu quan quán (động đam mỹ =]]) nổi tiếng nhất kinh thành. Một vị khách làng chơi giàu có không biết thân phận của hắn, vung tiền như rác, làm loạn lên nói muốn dùng mười đầu minh châu để chuộc thân cho hắn, khiến người người kinh hãi..... Trong lúc chần chừ quá độ hắn chỉ tay lên trời mà thề, cả đời này hắn hận nhất là ông già thổ! (ý chỉ mấy em thụ) Thề không bao giờ quay lại tiểu quan quán nữa bước.

Hạ Ngọc Cẩn tiếng xấu đầy người, chuyện hôn sự buông thông không quan tâm, nay đã hai mươi hai tuổi rồi, ghép đôi với Diệp Chiêu hai mươi tư tuổi, làm nam nhi rất thành công làm nữ nhi danh tiếng không được hay lắm này, quả thực là vừa xứng một đôi.

Hoàng thái hậu cực kỳ hài lòng đối với kết quả này.

Hoàng đế cực kỳ hài lòng, phu nhân của các vương gia quận vương quốc công hầu gia cũng cực kỳ hài lòng, đám thế tử chưa kết hôn của các vương gia quận vương quốc công hầu gia lại càng cực kỳ hài lòng hơn.

Duy chỉ có phủ An Thân Vương là coi như nhận phải tin dữ, toàn phủ đại bi ai.

An Thái Phi khoác một chiếc trường bào thêu hình hoa sen và thanh ngư, đám trang sức bằng bạc sáng lấp lánh rung rinh trên đầu, ôm Hạ Ngọc Cẩn đang ngây như phồng vào lòng, ai oán nói: “Con của ta, số con khổ quá, sao lại bị chuyện xấu này rơi trúng vào đầu? Đứa con dâu thế này, làm sao mà ở chung được đây?”

An Vương Gia Hạ Ngọc Khuyết lê cái chân bị thương từ nhỏ, khập khiễng bước tới, khuyên nhủ: “Hoàng thái hậu nói Tuyên Võ Hầu tôn quý vô cùng, không phải hạng chó mèo nào cũng có thể nghị thân, hôn sự này do đích thân hoàng thái hậu chọn giúp, đến ngay cả Tổng Quý Phi cũng không dám phản đối, nay ý chỉ đã hạ, cưới Diệp Chiêu là chuyện như đinh đóng cột rồi, tốt nhất mẫu thân nên tuân chỉ thôi hơn.”

An Thái Phi trừng mắt nhìn hắn một cái: “Bọn họ thương đám con trai của bọn họ, không muốn rước đứa con dâu tàn bạo này về, ỷ phụ thân người đã mất, người lại là một đứa què.... Triều thì không được lên, chúng ta không thể vào triều tranh cãi, dĩ nhiên là quả hồng mềm cho người ta bóp. Ngọc Cẩn đáng thương của mẹ....”

Hạ Ngọc Khuýt cúi đầu xưng phải, trong lòng lại cảm thấy nhị đệ danh tiếng quá kém, không ai giúp đỡ, hoàng thái hậu thì mê làm mai mối, bị tên phế vật Đức Tông hoàng đế lợi dụng bịt cái lỗ hổng trước mắt này, cũng là đáng đời. Lại nghĩ đến mẫu thân xưa nay bất công, trong lòng cũng sảng khoái vài phần. Bèn mở miệng “than thở”: “Diệp Chiêu theo quân nhiều năm, không ai phát hiện ra là con gái, chắc là bộ dạng cao lớn oai phong, to con vạm vỡ, mày kiếm mắt hổ đi?”

“Không, ta không cưới.” Sắc mặt Hạ Ngọc Cẩn lại càng khó coi hơn mấy phần.

Hạ Ngọc Khuýt lại nói: “Ý chỉ của thái hậu sao có thể không cưới được? Mặc dù nghe nói cô ta giết người không chớp mắt, nói không hợp ý một cái là đại khai sát giới, hơn một ngàn tù binh đều bị chôn sống, người còn sống thì đem lột da, lại thích uống máu tươi, nhưng nhị đệ dù gì cũng là phu quân của nó, sau khi gả vào nhà mình, chắc cũng sẽ tự kìm chế tính tình thô bạo lại, tuân thủ nữ đức, cố gắng học tập để trở thành một người con dâu thật sự, vậy nên không cần phải lo lắng.”

Sắc mặt Hạ Ngọc Cẩn đã không khác gì dĩt nôi.

Thật ra mọi người đều đã từng nghe qua những lời đồn đại đáng sợ về Diệp Chiêu, dân gian có khi còn lời nàng ra dọa trẻ con. Thiếp thất Dương Thị hãy còn bình tĩnh, chỉ là mặt mũi đã trắng bệch. Hai đứa thông phòng (tì nữ chuyên phục vụ nhu cầu xxoo) sợ tới mức quỳ xuống ôm đùi hấn khóc to kêu gào muốn sống.

Hạ Ngọc Cẩn cười nhạt: “Mị nương, không phải nàng nói ngoại trừ trái tim của ta, nàng không cần gì khác, sau này nguyện hầu hạ thiếu phu nhân chu đáo sao?”

Mị Nương run rẩy cả người: “Nô tỳ dọ dỗ thiếu gia là nô tỳ không đúng, nô tỳ biết sai rồi, mong thiếu gia nể tình nô tỳ hầu hạ ngài từ nhỏ, mở lòng từ bi, cho nô tỳ rời phủ, gả cho tên mặt rỗ Hoàng Nhị dưới nhà cũng được.”

Hạ Ngọc Cẩn lại cười nhạt: “Huyền Nhi, không phải nàng nói muốn cùng ta đồng cam cộng khổ, sống chết không rời sao?”

Huyền Nhi hồn phi phách tán: “Nô... nô tỳ là một con hồ ly tinh! Nô tỳ không biết xấu hổ! Xin ngài hãy bán nô tỳ đi! Bán đi đâu cũng được, tha cho nô tỳ một mạng đi. Nếu chọc giận thiếu phu nhân, nàng bảo lột da không khéo sẽ thật sự tự tay lột thật mất!”

Hạ Ngọc Cẩn giận dữ hất tay các nàng, lao ra khỏi phòng.

Một lúc lâu sau, tiếng nước ùng ùng vang lên.

Bà mụ hô to: “Cứu mạng! Thiếu gia nhảy hồ”

2. Chương 02

Chương 2: Bạch mã tướng quân

Năm Đức Tông thứ mười ba, mùa đông, phố xá trong kinh thành dọn dẹp sạch sẽ, trên mặt đường còn phủ một tầng tuyết mịn mỏng, hai bên đường dân chúng đông nghìn nghịt, thò đầu thò cổ trông ngóng cái gì đó. Giữa đường, nha dịch đưa tin từng người một thúc ngựa chạy qua, thủ vệ giữ đường gào thét, mất rất nhiều công sức mới ngăn được đám người điên cuồng thôi chen tới.

Xã hội Đại Tần tương đối thoải mái, quan niệm nam nữ cũng không quá chặt chẽ, nữ tử nhà nghèo cũng theo chân cha mẹ hoặc phu quân đi xem náo nhiệt, mấy cô con gái nhà phú quý lớn gan cũng che mặt xuất môn, ngồi ở tầng trên trà lâu, thì thầm nói chuyện, cười nói tự nhiên, mong ngóng nhìn về phương xa.

“Đến rồi, ta nghe thấy tiếng vó ngựa rồi.”

“Diệp tướng quân đã tới rồi.”

“Nữ nhân chết tiết! Đừng có đấy! Ngã bây giờ!”

Đám nữ tử phần khích đẩy cửa sổ, lộ đầu ra xem, tất cả đều muốn nhìn thấy thiên hạ đệ nhất kỳ nữ, nữ đại tướng quân duy nhất của Đại Tần.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, vang dội, chấn tề.

Đi đầu là hai lá cờ màu vàng sáng chói, một mặt thêu họa tiết hình rồng, mặt kia thêu hai chữ “Đại Tần”, đồng thời ngay sát phía sau là hai lá cờ màu đen, một mặt thêu hoa văn hình hổ, mặt còn lại thêu một chữ “Diệp”, tung bay trong gió, khí thế hào hùng. Theo sau đó là hai cái xe tù nhốt đương kim hoàng đế và đương kim thái tử Kim quốc, vì thời tiết rét lạnh, bọn họ chưa bị bắt phải khóa thân chịu tội, vẫn mặc áo khoác như cũ, chỉ là dựa theo quy củ đối xử với tù binh, mặt mũi bọn họ bị quét mấy vệt màu lên, trên đầu cắm dăm nhánh cỏ khô làm thành trò hề.

Nhiều năm nay quân Kim ở biên giới Đại Tần bắt người cướp của, tích hận quá sâu, nay đại hận đã báo, dân chúng vỗ tay tỏ ý vui mừng, ném đá về phía họ mua vui.

Diệp Chiêu dẫn tám trăm kỵ binh thân vệ như lang như hổ theo sát phía sau, tất cả đều mặc chiến giáp màu đồng, cưỡi tuấn mã, đội ngũ chỉnh tề, dáng vẻ nghiêm trang, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, trừ tiếng bội kiếm va vào yên ngựa khe khẽ vang lên, không một ai để phát ra âm thanh nào khác.

Đám chị em đảo mắt tìm tia nhóm tướng lĩnh đang được đội hổ lang kỵ binh bọc lấy, không ngừng ríu rít bàn tán, phỏng đoán.

“Ai là Diệp Chiêu vậy? Hay là cái người cưỡi kỵ mã đỏ thắm bên trái? Nhìn giống một tướng quân lắm nha.”

“Sặc, mắt có vấn đề không vậy? Diệp Chiêu dù có trông giống nam nhân cũng không đến mức râu ria xồm xoàm như vậy chứ?”

“Hay là cái người mập mạp bên phải kia?”

“Xấu quá không?”

Trong lúc dân chúng còn đang xôn xao, đội hổ lang kỵ binh nhanh chóng tách ra hai bên, mở thành một con đường nhỏ. Một con bạch mã cao lớn từ từ bước đến, cổ nó quàng tua rua màu đỏ, lưng khoác yên bạc, ngồi trên là một thân hình cao gầy, mặc tảo tử ngân giáp chạm hình đầu thú, đội vũ sức cưỡi khúc ngân khôi, hông đeo bội kiếm (set đồ của Tử Long Triệu Vân), sống lưng thẳng tắp, mỗi động tác đều mạnh mẽ dứt khoát. Nàng nhanh chóng tiến lên hàng đầu của đội ngũ, đứng vào vị trí thủ lĩnh, những tướng lĩnh còn lại đều cho ngựa hơi lui về phía sau nửa bước, về mặt cung kính.

Thoáng chốc, mọi người không còn nghi ngờ gì nữa.

Vị tướng quân như rồng như phượng, khí vũ hiên ngang này chính là Diệp Chiêu.

Đám đông lặng mất một lúc, sau đó tiếng bàn tán ồn ào càng thêm âm ỉ hơn.

Những người trên lầu, thấy dân chúng vây xem ở ngã tư phần khích cãi nhau ầm ỹ liền châu đầu ghé tai nghe ngóng. Ngắt nổi tiết trời đông u ám, thật sự không nhìn rõ được diện mạo của tướng quân, trong lòng họ vô cùng sốt ruột. Có một nữ tử bạo dạn, lặng lẽ tháo song ngư như ý kết bên hông xuống, “lỡ tay” ném xuống đường, trùng hợp rơi xuống bên cạnh ngựa của Diệp Chiêu.

Một cái roi ngựa vút lên, mềm mại như linh xà, quấn lấy như ý kết cuộn lên.

Diệp Chiêu thu roi ngẩng đầu, nhìn về phía trà lâu ven đường, đúng lúc đó, một tia nắng tình cờ chiếu xuống, xuyên qua bầu trời u ám, xuyên qua những bông tuyết đang rơi, dừng lại chính xác trên khuôn mặt nàng.

Làm thế nào để miêu tả khuôn mặt này đây?

Nghe nói Trần Quốc Công thái tổ có vài phần huyết thống của người Hồ, cho nên ngũ quan của Diệp Chiêu vô cùng sắc nét, nàng bốn ba ngày này qua tháng khác, chinh chiến quanh năm, làm da bị ánh mặt trời hun thành sắc lúa mạch, ánh như màu mật. Phía dưới hàng mày kiếm sắc bén, đôi mắt sáng hờ hững thờ ơ,

lạnh lùng như những hạt lưu ly, lộ ra thần thái nghiêm túc sát phạt, giống như có thể xuyên thấu mọi thứ. Mỗi cái gợn tay nhấc chân đều y như một nam nhân, từ đầu đến chân không tìm đâu ra nửa phần tư vị nữ nhi, hệt như hình tượng phu quân trong mộng của hơn một nửa số thiếu nữ Đại Tần đang tuổi hoài xuân.

Nàng nhẹ phát chiếc roi dài, một đường cong đẹp đẽ vút lên, động tác nhanh gọn, như ý kết đã phóng qua lớp lớp đầu người, xẹt qua không trung, chuẩn xác rơi vào lòng chủ nhân của nó. Nữ tử kia có phần xấu hổ, đang định cúi đầu đã thấy Diệp Chiêu nở nụ cười, khiến nàng ngượng ngùng cả người.

Làm thế nào để miêu tả nụ cười này đây?

Như xuân về trên mặt đất, núi băng bị ánh mặt trời hòa tan, chảy xuống thành dòng suối nhỏ, cảnh đẹp như họa. Ước chừng đây là hình tượng phu quân trong mộng của một nửa số thiếu nữ Đại Tần đang tuổi hoài xuân còn lại.

Tiếng vó ngựa xa dần, dư vị vẫn còn chưa tan.

Đám dân chúng vốn đang căng thẳng cuối cùng cũng thoải mái trở lại, ước chừng suốt hai tuần trà, mọi người đều khe khẽ thì thầm, đám nữ tử tất nhiên là mãi mê khen ngợi đó quả là một lang quân tốt, chỉ hận ông trời không có mắt, đảo lộn âm dương, kiếp này vô duyên. Nam nhân thì trừ một bộ phận yêu thích nam phong (gay), còn lại đều chỉ cười nhạt, cũng có người cười trên nỗi đau khổ của người khác:

“Nam Bình Quận Vương bình sinh hận nhất là nam phong, cơ thể lại yếu đuối, Tuyên Vô Hưu thì vô nghệ thiên hạ vô song, ngoại hình lại...Oai hùng như thế, sợ là vợ chồng khó mà hòa thuận được.”

“Ha, hai người bọn họ sống với nhau không biết là ai bị đàn áp đây.”

“Cá mồi đồng! Nam Bình Quận Vương với cái cơ thể toàn xương kia, chỉ có thể là người bị áp bức thôi.”

“Có người cực tướng quân bị áp bức sao? Đừng nhìn ta, ta không đặt, một ăn một trăm cũng không đặt.”

“Từ nay về sau Mẫu Dạ Xoa đệ nhất kinh thành chắc không còn là Từ phu nhân nữa nhỉ?”

“Các người đừng có mà ở chỗ đông người nói năng luyên thuyên, mồm miệng không sạch sẽ sỉ nhục người khác!”

“Tiểu nha đầu, tỉnh đề, đừng nói người là con nhà bán thịt, cho dù người là công hầu thiên kim, người ta cũng không cười người được.”

“Bình Nam Quận Vương thật đáng thương...”

“Ai bảo ngày xưa hấn suốt ngày lêu lổng, đúng là báo ứng.”

Hoàng cung, ngoài cổng Sùng Văn, Đức Tông hoàng đế tự mình dẫn văn võ bá quan ra đón chào.

Diệp Chiêu xuống ngựa yết kiến, dâng tù binh và chiến lợi phẩm lên, đám man di ngoại tộc nhiều năm bắt người cướp của, từng huyết tẩy một số quốc gia nhỏ yếu có đặc sản châu báu trang sức ở mấy vùng biển lân cận, nay hoàng tộc Kim quốc bị phá, phần lớn tài vật quý giá trong quốc khố đều bị Diệp Chiêu mang về dâng lên Đại Tần, nào là đá mắt mèo lớn nhỏ đủ loại, nào là ngọc lục bảo to như nắm tay, hồng ngọc, bích ngọc, kim cương, còn có trân châu đủ màu, cùng với vô số vàng bạc được những người thợ thủ công khéo tay của mấy quốc gia man di hải ngoại chế tác tinh xảo vô song, gần như làm lóa mắt tất cả mọi người.

Mấy năm chiến tranh liên miên, quốc khố đã sớm trống rỗng, nay số tài vật lớn này chính là cách giải quyết tình thế nhanh chóng nhất.

“Hiển thần đúng là hiển thần,” Đức Tông hoàng đế bước tới định tự tay nâng Diệp Chiêu lên, đến lúc gần như đã chạm vào vai nàng, thái giám tổng quản đại nội đứng cạnh vội vàng ‘khụ’ một tiếng thật mạnh. Lúc này hoàng đế mới nhớ tới giới tính của Diệp Chiêu, cánh tay lập tức dừng lại, khua khoắng một chút, cất giọng khen ngợi: “Diệp Chiêu tướng quân thay cha xuất chinh, lập nên kỳ công, so với nữ tướng quân Tần Ngọc tiên triều còn càng xuất sắc hơn.”

Diệp Chiêu tiếp lời: “Thánh thượng dùng người không câu nệ phép tắc, tuệ nhân tinh anh, tấm lòng rộng rãi, có thể sánh vai cùng với các bậc minh quân thiên cổ.”

Quân thần hai người ở trước mặt bá quan, kẻ trước người sau tung hứng nhau vài câu lại quay sang cảm thán tinh thần trung liệt, vì nước quên thân của Diệp lão tướng quân, Đức Tông hoàng đế nhân đức còn nhỏ vài giọt nước mắt trước mặt mọi người, sau đó sai người tuyên chỉ, ban thưởng binh phù Thiên Hạ Bình Mã Đại Nguyên Soái, ban thưởng Đan Thư Thiết Khoán, ban thưởng Huyền Thiết Tiên được thái tổ truyền lại, tử hôn với Nam Bình Quận Vương.

Diệp Chiêu tạ ơn, trên mặt không nhìn ra hi vọng.

Đức Tông hoàng đế nghĩ đến tên phé vật không chịu phần đầu Nam Bình Quận Vương kia, sợ công thần sinh lòng bất mãn, sau khi hồi cung còn lên an ủi vài câu: “Ái khanh, Thái hậu cho rằng tướng quân bốn ba nhiều năm vì nước như vậy, tuy rằng thân phận có chút đặc biệt, nhưng chưa đoạn tuyệt hồng trần, Đại Tàn cũng không thể để dòng tộc hầu môn phải mẹ góa con cô cả đời, càng không thể làm trầm trọng chuyện cả đời của người. Đáng tiếc chọn lựa mãi trong đám hoàng thân tôn thất, độ tuổi thích hợp thì đều đã thành thân, nói cho cùng cũng không thể để đám trẻ con mười lăm mười sáu lít nhít ra sánh đôi với người được. Duy chỉ có dòng dõi Nam Bình Quận Vương là tuổi đời thích hợp, tuy rằng tính tình hắc có chút phóng đảng, nhưng vẫn có một vài ưu điểm, ngoại hình rất khá, còn có, còn có...” Hoàng đế ấp úng một hồi, thật sự không nghĩ ra được cái gì khác, đành phải tổng kết một câu, “Dù sao thì ngoại hình cũng rất khá, người nguyện ý chứ?”

Diệp Chiêu: “Thần nguyện ý.”

Đức Tông hoàng đế khẽ thở phào một hơi, lệnh cho Diệp Chiêu trở về chờ ngày xuất giá. Lại ban thưởng vương phủ cho Nam Bình Quận Vương, khiến mọi người chú ý, chờ hai tháng sau sẽ dùng để đón dâu. Tiễn Diệp Chiêu đi rồi, hoàng đế lại triệu thống lĩnh Tả Vũ Vệ Quân đến, nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh: “Phái nhiều người đến trông chừng kỹ Hạ Ngọc Cẩn, tên này chuyện vô liêm sỉ nào cũng dám làm, bảo với hắn là nếu dám đào hôn thì cả nhà sẽ phải gánh tội khi quân, có động tĩnh gì phải báo lại với ta ngay. Nếu không... Thái hậu mà trách phạt, đổi người làm tân lang!”

Thống lĩnh Tả Vũ Vệ Quân sắc mặt kịch biến, sau khi trở về vội vàng phái người trong ba tầng ngoài ba tầng vây phủ An Thân Vương chặt kín như nêm cối, còn tự mình cầm thương trấn thủ bên trong, ngày đêm không rời, lao tâm lao lực, người gầy đi cả chục cân, việc này tạm thời không nhắc tới.

Hạ Ngọc Cẩn sau khi tự nhảy xuống nước vẫn giả bệnh nằm trên giường, nghe được tin dữ, hận đến mức cắn hồng ba cái gỗ trúc.

3. Chương 03

Chương 3: Mười Dặm Hồi Môn

Hôn sự của Hạ Ngọc Cẩn và Diệp Chiêu, không cao quý như hoàng thượng kết hôn, không xa hoa như công chúa gả chồng, cũng không náo nhiệt như tiệc cưới khanh vương, nhưng nhờ thân phận đặc thù của tướng quân và thân phận hoang đường của quận vương mà càng thu hút sự chú ý hơn hết thảy mọi hôn lễ trong kinh thành cả trăm năm nay.

Tân nương Diệp Chiêu từ nhỏ đã không có phong thái của nữ nhân, si mê võ học binh pháp, thiên phú cực cao, hai ca ca cũng không phải đối thủ của nàng, ông nội và cha nàng vô cùng đau xót, đều nuôi nàng như nuôi con trai, chỉ hận không thể quên nàng là nữ nhi mà biến nàng thành nam tử thật. Lại thêm tám năm chinh chiến trong quân ngũ ở chung với đám lính tráng chưa từng đọc qua binh thư, ban ngày hành quân đánh giặc bàn trận pháp, đêm về uống rượu ăn thịt bàn nữ nhân, sự lẫn lộn giới tính đã sớm trở thành quán tính, ăn vào tận trong xương cốt, khó có thể sửa đổi. Hơn nữa Diệp Chiêu vừa tiếp nhận hai mươi vạn đại quân trấn giữ kinh thành, các hạng mục sự vụ bề bộn, thậm chí có đôi lúc bận đến mức ngay cả nhà cũng không về, cho nên căn bản là chẳng hề mấy may có chút ý thức phải lập gia đình nào cả.

Trần Quốc Công Diệp lão thái gia lại lú lẫn, mỗi khi thấy mọi người bận rộn liền vui mừng hoan hỉ nói: “Cháu trai nhà ta sắp cưới vợ.” Người ngoài giải thích thế nào cũng vô dụng, khiến mọi người không biết nên khóc hay nên cười.

Tân lang Hạ Ngọc Cẩn lại giả vờ bị bệnh nằm trên giường không dậy nổi, lén sai người tới phủ Trần Quốc Công tung tin đồn không hay về mình, chỉ mong đối phương ghét mình đến mức từ hôn. Hẳn xưa nay đánh không sợ, mắng không sợ, thanh danh bị hủy không sợ lại càng không sợ làm chuyện càn quấy, nay tuyên bố thà chết chứ không cần loại con dâu này bước qua cửa, Đức Tông hoàng đế cùng Hoàng thái hậu bị ép đến không còn cách nào, đáng phải liên thủ áp chế hẳn, tuyên bố nếu lại không nghe lời thì sẽ mách mẹ hẳn, cấm hẳn không được làm ra hành vi nào khác người.

Bất kể vương công hoàng thân quốc thích hay là dân chúng bình dân, tất cả đều dãi cổ muốn xem chuyện cười của hai người bọn họ. Thậm chí còn có sông bạc ngầm bắt đầu cho đặt cửa cược xem bọn họ kết hôn được mấy ngày thì bắt đầu ra tay giao chiến rồi ly hôn.

Phong tục của Đại Tần, sinh lễ là do mẫu thân chuẩn bị.

Khi Mạc Bắc bị phá, phủ Trần Quốc Công bị đánh cướp sạch sẽ, cho dù Trần Quốc Công phu nhân có giữ lại đồ cưới cho nữ nhi cũng bị cướp sạch. Nay Diệp Chiêu được phong Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân, qua nhiều năm chinh chiến, lòng cướp các bộ lạc man di người Kim, hơn nữa còn được hoàng gia ban thưởng, gia tài cũng coi như khá giả, nhưng đa số là đem đi mua ruộng đất cửa hàng hết, chẳng hề có trang sức gương lược hay mấy đồ đặc hồi môn của nữ nhi.

Lại thêm mẫu thân nàng đã qua đời, người trông nom nội trợ trong nhà là chị dâu cả đang thủ tiết Hoàng thị, đối với Diệp Chiêu quyền thế xung thiên, chị dâu không dám tự ý quyết định, đến khi chị uýển chuyển nhắc nhở nàng để ý chuẩn bị hồi môn, nàng mới giật mình nhớ ra, lúc này chỉ còn cách hôn lễ có nửa tháng.

Hoàng thị đành phải cố gắng kiên trì, nhắc nhở đăm chiêu hỏi: “Tướng quân, chúng ta không thiếu tiền, hay là đi chỗ nào mua đi?”

Diệp Chiêu đang ngồi xem danh sách và lý lịch của tướng lãnh dưới trướng trong thư phòng, không thèm ngẩng đầu lên: “Tùy ý kiếm vài cái về đi, không đều lắm là được rồi.”

Hoàng thị tiếp tục hỏi: “Hay là tìm mấy người quen trong triều, mượn vài món hồi môn của nữ nhi bọn họ, sau này làm lại trả cho người ta?”

Diệp Chiêu không thèm để ý: “Tỷ cứ tự quyết đi.”

Hoàng thị lại hỏi: “Còn váy cưới, trang sức nữa, muội bớt chút thời gian ra chọn đi, thích Trân Châu Phượng Hoàng Trâm hay Lưu Ly Kim Ti Trâm? Hay là dùng Bát Bảo Ngọc Phượng Hồ Diệp Trâm, hoa tai Lan Hoa Tương Lam Bảo, vòng ngọc Dương Chi...”

Diệp Chiêu vừa bận công việc, vừa phải nghe chị dâu lải nhải đến hoa mắt chóng mặt, cố nhịn nửa canh giờ, cuối cùng điên tiết: “Nhiều chuyện quá, ta là một đại lão gia, làm gì có kiên nhẫn đi chọn ba cái đồ chơi đàn bà đó?! Tìm vài cái vứt vào là được rồi.”

“Đại lão gia?”

Hoàng thị trợn mắt há hốc mồm.

Diệp Chiêu thấy đối phương khiếp sợ, nghĩ mãi mới nhận ra hình như nói sai cái gì mất rồi.

Hoàng thị nức nở chảy nước mắt.

Phong tục của Đại Tần, nữ tử xuất giá đều phải tự tay khâu áo cưới

Diệp Chiêu mặc một thân trang phục màu đen, thắt dây lưng bó lấy eo, bội kiếm đeo nghiêng, ngồi ngay ngắn trong thư phòng, trên tay là một đồng ám khí ú lụ, vẻ mặt nghiêm túc.

Chỉ thấy tay trái nàng tung ra một chiêu Truy Phong Trục Nhật, hai con ruồi mắt to lập tức bị trường châm nhập thể, dính luôn lên tường, tay phải nàng tung chiêu Mãn Thiên Hoa Vũ, mười bảy mười tám cây ngân châm bay vèo về phía con mèo đang chạy tới định trộm thịt ngoài cửa sổ, cắm thẳng xuống đất sát đồng móng của nó, làm nó sợ tới mức hồn phi phách tán, bỏ chạy trời chết.

Nhóm thị vệ thân binh đi theo nàng không khỏi cao giọng hô “Hay!” một tiếng, thi nhau ca ngợi:

“Ta học ám khí nhiều năm, có thể được tướng quân chỉ điểm, quả là nhờ đức ba đời.”

“Tướng quân tinh thông cả 18 loại vũ khí, quả thực là võ công cái thế!”

“Quả là anh hùng.”

Diệp Chiêu lạnh lùng chỉ điểm: “Đạo của võ học, quý ở dụng tâm.”

Mọi người đều hô phải.

Hoàng thị xuất hiện từ sau lưng, kéo dài dọng, xoắn chiếc khăn tay trong tay, ai oán nói: “Tướng quân... Quý ở dụng tâm...”

Mọi người im thít, lẳng lặng lui ra.

Về mặt lạnh lùng của Diệp Chiêu bắt đầu vắn vẹo ba phần, nàng cúi đầu, nhìn chăm chăm vào chiếc khung thêu trông chẳng ăn nhập gì với cái thư phòng chất đầy vũ khí binh thư, trên khung là chiếc áo cưới đỏ tươi chưa có một họa tiết trang trí nào, chỉ hận không thể tìm được một lỗ thủng nào đó, sau đó nàng rút một cây ám khí từ trong hộp châm ra, do dự một lát rồi dùng sức đâm loạn.

Phong tục của Đại Tần, của hồi môn là những đồ vật trong khuê các mà nữ tử yêu thích

Diệp Chiêu thấy chị dâu vì lo lắng mà bạc hết nửa đầu, lại nghe chị khóc lóc nhắc tới ca ca đã chết suốt ba canh giờ, cảm thấy áy náy trong lòng, đành chịu khó nghe lời. Chạy đông chạy tây gom đông hồi môn còn lại, lại được Đức Tông hoàng đế và hoàng thái hậu thưởng thêm ít trang sức, cuối cùng cũng gom đủ.

Ngày đưa hồi môn, trên con đường từ phủ Trấn Quốc Công đến phủ An Thân Vương, người người chen chen chúc chúc đông như hội, nhiều người làm thuê ngắn hạn hoặc những dân chúng có cửa hàng không thêm làm ăn gì cả, chạy hết lại đây hóng chuyện, khiến cho việc buôn bán của mấy tửu lâu trà tứ hai bên đường nhộn nhịp gấp hai gấp ba, ngay cả cái quán trà lạnh vắng thẩn nhỏ ven đường cũng lời đến đầy bát đầy chầu.

P phủ An Thân Vương đã sớm mở cổng lớn, không lâu sau, tiếng nhạc hỉ vang lên, những nười nâng hồi môn không phải là hạ nhân bình thường mà là một đội hổ lang kỵ binh, người nào người nấy sống lưng thẳng tắp, bước đi chỉnh tề, nhẹ nhàng nâng đồng rương hòm đựng đồ nặng trĩu, khí thế như cầu vòng, nét mặt trang nghiêm như đang thực thi nhiệm vụ áp tải quân giới lương thảo.

Từ cổ chí kim, đã có ai có thể dùng quân đội để đưa hồi môn?

Đối mặt với trận thế vô cùng khí phách này, mọi người nhin không được thốt lên một tiếng “Hoành tráng!”

Bộ hồi môn đầu tiên là Huyền Thiết Tiên được Đức Tông hoàng đế ban thưởng, bộ thứ hai là đồ trang sức cài đầu Thất Sắc Bảo Thạch Hoàng Kim được hoàng thái hậu ban thưởng, đồng bảo thạch thi nhau lóe sáng làm mọi người lóa mắt đến không mở ra được, theo sau đồng trang sức được hoàng hậu, quý phi và các dòng tộc đại thần tặng thêm, có giá để đồ Linh Lung Bát Bảo, bàn trang điểm tây dương, hộp gỗ tử đàn, thứ nào cũng vô cùng tinh xảo, không chừng mọi người vì muốn lấy lòng vị tướng quân quyền thế vô song trước mặt mà đã lời hết những món tốt nhất của nữ nhi ra tặng. Tiếp theo là mấy món đồ mà phủ Trấn Quốc Công tự mua thêm, bao gồm những vật cầu phúc như hộp gỗ Bách Tử Thiên Tôn, chất liệu chế tác vô cùng cầu kỳ tinh tế, kiểu dáng lại rất đơn giản, chẳng hề có lấy nửa phần phong cách khuê các.

Một trăm hai mươi bộ đồ cưới, từ đầu đến đuôi kéo dài tới vài dặm, đầu này đã vào nhà, đầu kia còn chưa ra khỏi cửa.

Hạ Ngọc Cẩn mặc áo cưới đỏ tươi rực rỡ, khuôn mặt vốn xinh đẹp đã tái nhợt như tờ giấy, buồn bã ỉu xiu đứng ở cổng phủ An Thân Vương tiếp khách, trông mắt đảo đông đảo tây, dường như đang quan sát tìm đường chuồn, bộ dạng nhìn chẳng hề giống đón dâu mà y hệt như sắp lên pháp trường. Ca ca Hạ Ngọc Khuyết tươi cười rạng rỡ đón tiếp khách khứa, nhưng hẳn cũng biết về mặt của đệ đệ nhà mình vô cùng ủ rũ, nề tình ruột thịt, mở miệng an ủi: “Đừng lo lắng quá, đệ dù gì cũng là họ Hạ, là cháu họ của đương kim thánh thượng, cho dù tính tình của tướng quân có thô bạo đến mức nào, cũng sẽ phải dành cho vài phần mặt mũi, không đến mức quá đáng lắm đâu. Đệ được phong quận vương, lại cưới vợ rồi, sau này cũng nên tu tâm dưỡng tính, đừng càn quấy nữa.”

“Đại tẩu gia giáo, hiểu biết lễ nghĩa, hiền lành dịu dàng, huynh tất nhiên là đứng nói chuyện thì không thấy đau lưng.” Hạ Ngọc Cẩn khó chịu quay đầu đi chỗ khác, lạnh lùng phản bác những sắc mặt cũng thoáng dịu đi một chút, “Về phần Diệp Chiêu kia, tốt nhất là ngoan ngoãn đi làm tướng quân đi, ta tuyệt không chấp nhận một nữ nhân như vậy!”

“Đệ nói gì vậy?!” Hạ Ngọc Khuyết quát lớn, “Diệp Chiêu thu phục quân Kim man di, uy chấn Mạc Bắc, là đệ nhất công thần của Đại Tần ta, được thánh thưởng vô cùng sủng ái. Đệ sao lại vô lễ mà từ chối bừa bãi như thế! Nhận đi! Huống hồ người ta chưa chắc đã không hiền lành!”

Sắc mặt khó coi của Hạ Ngọc Cẩn lại dịu thêm một chút nữa, Hạ Ngọc Khuyết tranh thủ rên rỉ từ khi còn nóng, tiếp tục vuốt lông hắc. Không ngờ, cách đó không xa, một tên tôn thất quần là áo lụa từng bị Hạ Ngọc Cẩn bắt nạt, liếc mắt nhìn hắc kêu to: “Diệp Chiêu tướng quân anh hùng tài俊, Hạ quận vương hoa dung nguyệt mạo, quả nhiên là gái tài trai sắc, trời sinh một đôi! Sau này thê tướng phu tỳ, sẽ trở thành một thiên cổ giai thoại a!”

Hạ Ngọc Cẩn trời sinh mỹ mạo, kị nhất là người ta lấy diện mạo của hắn ra trêu đùa. Câu nói kia từng chữ từng chữ sắc bén như dao, mạnh mẽ đâm vào nhát lên chỗ yếu đuối nhất trong tâm lý của hắn, máu chảy ròng ròng.

Hạ Ngọc Khuyết kiên trì, cố gắng an ủi: “Không đến mức như vậy đâu, đừng nghe bọn chúng nói bậy, nhìn đồng hồ môn này mà xem, vẫn rất có phong thái nữ nhi mà, chiếc bàn trang điểm Trần Lung kia trông thật là vô cùng tinh xảo a, cái này nói lên trong lòng tướng quân vẫn có vài phần cảm xúc nữ nhi, cái gì ở đằng sau đây? Hình dáng cổ quái, nhìn qua có vẻ rất nặng a...”

Hồi môn lần lượt chuyển qua, từng món từng món, thứ nào cũng đều dành được những tiếng ca ngợi, hòm xiêng qua hết rồi, ba mươi bệ cuối cùng là mấy món đồ kỳ lạ được bọc kín bằng vải đỏ, nặng tới cùng cả lưng, trên trán đám binh lính phụ trách nâng đi có vài giọt mồ hôi lạnh, dường như đang phải cố hết sức.

Mọi người đều rất ngạc nhiên, hận không thể tìm được vài lỗ thủng trên tấm vải đỏ ấy để nhìn vào.

May mắn là ông trời bỗng dưng thương tình, thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ. Lúc gần đến phủ An Thân Vương rồi, một chiếc đòn gánh chợt không chịu nổi sức nặng, gãy rắc một cái, vật nọ rơi thật mạnh xuống, đập một hòn đá trên mặt đất ra làm đôi, sau đó lăn hai vòng.

Mọi người trợn to mắt, quên cả hít thở, sững sờ nhìn cái thứ đang nằm trên nền đất.

Một cây lang nha bổng lấp ló từng trận hàn quang nằm ở bên cạnh tảng đá ven đường, giữa những chiếc đinh sắt sắc bén dường như còn có vài vết máu loang lổ rửa chưa sạch.

Câm nín...

Hai binh lính phụ trách khuân vác bình tĩnh thay chiếc đòn gánh khác, cùng nhau nâng món vũ khí đặt lại vào bệ đựng hồi môn, quát to một tiếng, nâng lên một lần nữa, sải bước mà đi.

Vẫn là câm nín...

Tiếp tục câm nín....

“Người đâu mau tới đây! Đừng để quận vương treo tường chạy mất!”

4. Chương 04

Chương 4: Động Phòng Hoa Chúc.

Hạ Ngọc Khuyết có tính toán từ trước.

Hắn đã sớm bố trí cao thủ vô lâm, ngay giây phút Hạ Ngọc Cẩn nhảy lên tường liền kéo ngay xuống, phong bế vài cái huyết trên người, khiến đệ đệ miệng không thể nói, thân không thể động, một trái một phải khống chế mọi hành động để tránh sinh mầm tai vạ lần nữa.

Giờ lành đã điểm, nhạc hỉ ngân vang, kiểu hoa nhanh chóng xuất hiện trước sự chú ý của muôn người.

Diệp Chiêu chậm rãi bước xuống, thân mình thẳng tắp, ngực cũng không phập phồng lo lắng, gương mặt ẩn hiện dưới chiếc khăn hồng rực như lửa, ngoại trừ một viên hồng ngọc tinh mỹ vô giá đính trên đai lưng, còn lại trên áo cưới không có lấy một đường hoa văn họa tiết nào. Giữa những tiếng thì thầm bàn tán, nàng quét mắt nhìn quanh, từ từ bước về phía hỉ đường, động tác phóng khoáng như long hành hổ bộ.

Hạ Ngọc Cẩn bị hai đại hán vừa đỡ vừa kéo ra, cơ thể hắn gầy yếu, vóc dáng này ở Đại Tần tuy rằng cũng được tính là cao ráo, nhưng chỉ cao hơn Diệp Chiêu không quá nửa ngón tay, hơn nữa sắc mặt hắn khó coi, hoạt động lại bị hạn chế, hai người đứng chung một chỗ, đối lập mãnh liệt, quả thực giống như tiểu tân nương bị ác bá bức hôn.

Hoàng gia chỉ hôn, theo một nghĩa nào đó mà nói, cũng coi như là bức hôn.

Nhất là bị bắt cưới loại Hoạt Diêm Vương không ai dám đụng vào này.

Tất cả những nam nhân có lương tâm đều nhỏ lệ đồng cảm với Hạ Ngọc Cẩn.

Đức Tông hoàng đế cố ý phái người tới tham dự hôn lễ, còn thưởng không ít lễ vật cho Nam Bình Quận Vương coi như xoa dịu, giữ thể diện cho cả hai bên. An Thái Phi hầu như khóc lóc từ đầu tới cuối hôn lễ, nếu người nào không biết đầu đuôi nhìn vào còn tưởng bà không phải đang cưới con dâu, mà là đưa ma con trai mới đúng. Trái lại Trần Quốc Công Diệp lão thái gia vô cùng vui mừng, dặn dò đôi vợ chồng trẻ: “Hai đứa phải mau sinh quý tử, con đàn cháu đống, sinh con trai lại CMN cho ra chiến trường giết giặc!” (MD: con lạy cụ ạ =____=!!) Lúc bà nói những lời này trông có vẻ minh mẫn, chỉ có điều ánh mắt lại nhìn vào bụng Hạ Ngọc Cẩn, khiến ọi người cảm thấy là lạ.

Hôn lễ Vô đối nhất trong lịch sử, bình an hạ màn.

Đợi lúc ván đã đóng thuyền, sau khi đưa tân nương vào động phòng, cuối cùng cao thủ canh giữ Hạ Ngọc Cẩn mới giải trừ huyết đạo trên người hắn, cung kính lui ra, nhanh chóng chạy đi lĩnh thưởng.

Hạ Ngọc Cẩn chậm chạp thư giãn gân cốt một chút, nhìn cái người gọi là cô dâu trước mặt. Mặc dù tư thế ngồi của nàng đã cố ý thu liễm, nhả nhặn hơn so với lúc hành quân đánh giặc nhưng vẫn mang theo cảm giác mạnh mẽ quyết đoán, giống như mãnh hổ đang nghỉ ngơi, thờ ơ không đếm xỉa tới, căn bản là chẳng có lấy một chút phong thái nữ nhân, ngón trở gõ gõ nhịp xuống giường tỏ vẻ đã bắt đầu hết kiên nhẫn với hôn lễ khô khan này.

Thế này mà là nàng dâu à? Là đàn ông thì có!

Ngược lại đại lão gia chân chính lại đang ghen khuất giống hệt như phải đi ở rể!

Hạ Ngọc Cẩn càng nghĩ càng giận, kiên cường trỗi dậy, bất chấp tất cả, gần từng tiếng nói hết những gì trong lòng ra: “Người là vợ ta, vợ cũng chỉ là vợ thôi, đừng mong có thể trối buộc được ta!”

Diệp Chiêu chỉ thản nhiên trả lời: “Ừm!”

Giọng nàng trầm thấp, ngày trước chinh chiến thường xuyên phải hò hét ra lệnh, cổ họng bị tổn thương, có phần khàn khàn thô ráp, kém xa so với chất giọng ngọt ngào mềm mại được kinh thành ưa chuộng, lại pha chút sắc thái ra lệnh lạnh băng, giống như không thèm để nam nhân đang rít gào trước mặt vào mắt.

Hạ Ngọc Cẩn từ lúc chào đời tới nay, chỉ có hắn không thèm để người khác vào mắt, chứ chưa từng bị người khác coi thường! Trong lòng hắn khó chịu đến mức không nói nên lời.

Diệp Chiêu đợi mãi không thấy hắn nói gì bèn hỏi: “Nói xong rồi à?”

Hạ Ngọc Cẩn cười nhạt một tiếng, đẩy cửa đi ra, chạy được vài bước, chẳng để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tiện tay vốc một vốc tuyết, xoa xoa lên mặt, dùng cái lạnh của tuyết để cái đầu đang bốc hỏa bình tĩnh trở lại. Hắn không phải kẻ ngu dốt, quá hiểu cái chức Nam Bình Quận Vương chỉ hữu danh vô thực, chẳng qua là quân cờ để cho hoàng đế mượn sức khống chế đại tướng quân mà thôi, không có cách

nào để ly hôn. Lối thoát duy nhất chính là khiến Diệp Chiêu căm ghét mình triệt để, đánh đau một chút cũng được, miễn là chủ động đề xuất ly hôn.

Làm thế nào mới khiến thê tử ghét mình?

Đám hồ bằng cầu hữu kinh nghiệm đầy mình bằng lòng hiền kẻ.

Thủ đoạn sát thương nhất chính là ngay đêm động phòng hoa chúc, đi xx tiểu thiếp, tàn nhẫn làm bẽ mặt tân nương!

Hạ Ngọc Cẩn xưa nay to gan lớn mật, đã nói là làm, lập tức chạy đến phòng thị thiếp ở Thanh Tâm Viện, bọn thị vệ canh giữ phía ngoài hỉ phòng chưa được lệnh của tướng quân, cũng không dám ngăn lại, chỉ còn mỗi bà vú là lặng lẽ đi tìm An Thái Phi và vợ chồng An Vương Gia tố cáo, An Thái Phi thương xót con trai, lại chán ghét con dâu cho nên không thêm quan tâm, Hạ Ngọc Khuết đã sớm nản lòng thoái chí với đệ đệ vô liêm sỉ nhà mình, chỉ hy vọng tướng quân tân nương ra tay, dùng thủ đoạn thô bạo dạy dỗ hẳn một trận, thế nên cũng không quản.

Hạ Ngọc Cẩn thuận buồm xuôi gió vọt tới trước cửa phòng Dương thị.

Dương thị kinh ngạc nhìn hẩn hồi lâu, mới hành lễ nói: “Hóa ra là phu quân à? Cũng tại thiếp người chậm mắt kém, hơn nửa năm rồi không gặp phu quân vào buổi tối, bây giờ trời lại tối như bưng nên nhất thời không nhận ra ngay.”

Giọng điệu đầy vẻ oán hận.

Hạ Ngọc Cẩn xấu hổ gãi mũi, nhớ đến bản thân mình vài năm nay chơi bời ở bên ngoài, chẳng hề quan tâm đến đàn bà con gái trong nhà, dù có bị mẫu thân nhắc nhở thỉnh thoảng ngủ ở nhà một hai tối, cũng rất ít khi qua đêm ở chỗ Dương thị tư sắc bình thường, nay có chuyện phiền phức lại mò đến tìm nàng đầu tiên, thật sự là có chút áy náy trong lòng, thế nên đành cười ha ha hai tiếng, quay đầu đi tìm Mi Nương.

Mi Nương thấy hẩn tới cửa, nghĩ tới cây lang nha bổng bọn a hoàn kể hôm nay, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, kiên quyết nói: “Hôm nay thân thể thiếp không sạch sẽ, không thể thị tẩm được ạ.”

Hạ Ngọc Cẩn bực mình phẩy tay nói: “Gia không quan tâm.”

Mi Nương dồn dập bắn liên thanh: “Thân thể thiếp còn đang mắc phong hàn, đau bụng, đau mắt, tứ chi vô lực, tim cũng bị đau, hơn nữa gần đây ngủ không đủ giấc, lại hay nói mớ, nằm mơ đánh người cắn người loạn xạ..... Thật... Thật sự là không thể được..... Ngài nên đi tìm Huyền Nhi thì hơn.”

“Được, người cái đồ tiện nhân bỏ đá xuống giếng! Ngày trước còn nói tỷ muội tình thâm, không ngờ người lại hãm hại ta như thế!” Huyền Nhi ở ngay phòng bên cạnh, nghe thấy phong phanh, đến đầu cũng chưa kịp chải, lập tức chạy đến chỉ vào mặt Mi Nương mắng vài câu, sau đó vội vàng quỳ ‘phịch’ xuống trước mặt Hạ Ngọc Cẩn, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, dập đầu cồm cộp: “Quận Vương đại nhân, xin người tha mạng, xin người nể tình Huyền nhi hầu hạ người từ nhỏ mà để cho nô tỳ một con đường sống! Để cho nô tỳ xuống tóc xuất gia, trọn kiếp tu hành đi...”

Hai tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc trước mặt một kẻ giả ngây giả dại, kẻ kia khóc lóc thành ma lem, cứ làm như vị chủ nhân anh tuấn tiêu sái là hẩn đang ép buộc con gái nhà lành làm kỹ nữ.

Quay đầu đảo mắt ra đằng sau, hai đứa nha hoàn có chút nhan sắc đang đứng bên cạnh chớp mắt đã biến ra xa mười thước, lại quét mắt một cái, đứa nha hoàn chẳng có chút nhan sắc nào cũng vội lùi xa ba thước, gã gia đình có chút tuấn tú cũng lặng lẽ cúi đầu lúi vào chỗ khuất.

Trong lòng Hạ Ngọc Cẩn bị phần khó có thể hình dung, có phải kêu bọn chúng nhảy vào lò lửa đâu, do dự mãi, cuối cùng hẩn đành buồn bực mà chạy tới thư phòng ngủ, mọi người sợ tiếng xấu của tướng quân, không ai dám để ý đến hẩn, thế nên trà nước lạnh ngắt, ngay cả chăn chiếu cũng chẳng có, hẩn chỉ có thể tự cuộn mình thành một cục, hắt xì vài cái.

Ở phía bên kia, sau khi biết tin này, Diệp Chiêu tự cỡi hồng y, quăng vào một góc tân phòng, nàng xoay người nhìn vào tấm gương bạc, ánh nền mờ mờ, bóng người trong gương khe khẽ nhếch môi, mày kiếm ửng, cho dù đang ở trong khung cảnh vui mừng, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh như lưu ly cũng không giấu được nét sắc bén rèn luyện được từ nơi sa trường.

Nàng chậm rãi đứng dậy, cất giọng trầm thấp dặn dò thuộc hạ bên ngoài: “Ngủ đi, không cần đợi.”

“Nhưng mà! Quận Vương!”

“Tướng quân! Hắn rất đáng ghét!”

Hai giọng nói gần như vang lên cùng lúc, hai người vừa cất lời là một đôi tỷ muội song sinh, mày rậm mắt to, da ngăm đen, cũng có vài phần thanh tú, cả hai đều mặc quân phục, thắt lưng đeo loan đao, vẻ mặt phần nộ hung dữ, tựa như đang muốn chém người.

Hai nàng tỷ tỷ gọi là Thu Hoa, muội muội gọi là Thu Thủy, vốn là nữ nhi của đầu lĩnh sơn tặc Kỳ Long Sơn Thu Lão Hổ, từ nhỏ đã múa đao nghịch thương, một thân bản lĩnh, bốn năm trước Kỳ Long Sơn bị giặc Kim tấn công, giết người phóng hỏa, không việc ác nào không làm. Thu Lão Hổ không muốn ngả theo phe địch nên bị quân Kim phá vỡ tiêu diệt, được Diệp Chiêu cứu, cảm tạ ân nghĩa, nguyện nhập vào dưới trướng, từ đó về sau đảm nhiệm cấp tướng trong quân. Thu Hoa và Thu Thủy thượng võ từ nhỏ, thấy võ nghệ của Diệp Chiêu liền sùng bái sát đất, tự xin đảm nhiệm thân binh, đi theo hầu hạ tướng quân, là một trong số ít người biết được thân phận nữ nhi của nàng.

Nay vị tướng quân mà họ vô cùng sùng bái phải chịu nhục ngay đêm tân hôn, hai tỷ muội cảm thấy còn giận dữ hơn chính mình bị sỉ nhục. Thói quen thổ phỉ phát tác, rút loan đao, quay đầu bước đi.

Diệp Chiêu vội vàng cản lại: “Đi đâu?”

Thu Hoa dùng dằng nổi giận nói: “Lão nương đi trời tên tiểu tử khốn nạn không biết điều kia lôi về đây! Lấy roi quật ột trận, lại kẻ đao lên cổ hắn, trước tiên bắt hắn quỳ xuống dập đầu vài cái rồi quăng lên giường! Xem hắn muốn mạng hay muốn lên giường! CMNC! Kẻ dám làm mất mặt tướng quân của chúng ta còn chưa chui ra khỏi bụng mẹ đâu!”

“Làm càn! Đây là dưới chân thiên tử, chỉ biết đòi đánh đòi giết, nhanh mà kiêu chể tính tình lỗ mãng của tỷ đi, đừng nói năng lung tung chuốc thêm phiền phức cho tướng quân!” Thu Thủy nhanh chóng ngăn tỷ đang kích động, sau đó cười lạnh, “Muội có gói mê hương phấn, đợi lát nữa hạ vào trong trà của Quận Vương, lôi hắn về đây, đảm bảo thành công ngay lập tức.”

Thu Hoa gật đầu: “Vẫn là muội muội suy nghĩ chu đáo, nếu hắn không uống, ta đổ hết vào miệng hắn.”

“Đủ rồi!” Diệp Chiêu nghe đến đau cả đầu, nàng chặn hai nữ thổ phỉ đang muốn bắt cóc phu quân của mình lại, đi tới cạnh bàn tự rót ừng chén trà, suy nghĩ một lát rồi ra lệnh, “Lấy chén đưa tới thư phòng, chuyện này hắn muốn làm thế nào thì cứ thế mà làm đi.”

“Tướng quân...” Thu Hoa Thu Thủy ai oán kêu.

“Cứ thế đã.” Diệp Chiêu vẫy vẫy tay áo, rút ra một thanh chủ thủ tinh xảo, lại rút từ thắt lưng ra mấy chiếc Kim Tiền Tiêu, thở dài, để tất cả xuống dưới gối chuẩn bị đi ngủ, vén màn lên, vung tay một cái.

Đôi nến long phượng màu đỏ tượng trưng cho sự cát tường vụt tắt.

Vợ chồng bất hòa.

5. Chương 05

Chương 5: Tâm Kế Của Tiểu Thiếp.

Ngày hôm sau, An Thái Phi nói rằng mình đau đầu chân đau ngực đau, cho phép Diệp Chiêu kính trà qua loa, tặng vòng tay Dương Chi Bạch Ngọc cho con dâu rồi vội vàng đi mất, để nàng dâu mới lại cho An vương phi tiếp đón.

An Vương gia trên người có tật, vậy nên An Vương phi chỉ là con gái của một vị quan tứ phẩm, xuất thân không đủ hiển hách, nhưng suy nghĩ nhanh nhẹn, tự biết đối xử thân thiết với Diệp Chiêu tức là đắc tội với mẹ chồng, mà gây bất hòa với Diệp Chiêu lại chính là đắc tội với đại tướng quân và phủ Trần Quốc Công, cả hai bên đều khó xử. Nàng chỉ có thể bình thản nói vài câu mình có thể nói, trong đó cũng rất chân thành đề cập đến một số cơ cấu nhân sự quan trọng trong phủ, sau đó cáo lui đi chăm bệnh An Thái Phi.

Còn Hạ Ngọc Cẩn?

Sáng sớm hán đã chuẩn ra khỏi cửa, từ đầu tới cuối cũng chưa thấy đâu.

Diệp Chiêu tựa như không thêm để ý, nàng ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, chậm rãi uống trà. Thân người thon dài mặc một bộ quần phục màu đỏ, vạt cổ vạt chéo, ống tay bó lại, bên hông đeo lục tòng thạch, khay thắt lưng là một tấm đồng đen đúc hoa văn hình Thao Thiết, chân đi phi vân đạp bộ ngoa, mái tóc dài chỉ dùng một chiếc châm bạch ngọc đơn giản để búi lên, kết hợp với mặt mũi mang đặc trưng ngoại quốc rõ rệt, càng làm nổi bật lên khí khái anh hùng hùng hực. Khiến cho đám tiểu nha hoàn cứ phải quay đầu lại nhìn lên mấy lần.

Nha hoàn hầu hạ thận trọng hỏi: “Tì thiếp của Quận Vương gia đang ở ngoài cửa đợi thỉnh an, phu nhân có muốn cho các nàng vào không ạ?”

“Được!” Diệp Chiêu suy xét bộ dạng mỹ mạo của Hạ Ngọc Cẩn, đám tì thiếp vừa ý hán càng phải là quốc sắc thiên hương. Nghĩ đến trong quân doanh khó gặp nữ sắc, mỹ nhân lại càng khó gặp hơn, thật là cũng có chút đáng chờ mong, ánh mắt hướng về phía đại môn cũng bắt đầu trở nên nóng bỏng, ra lệnh: “Cho các nàng vào.”

Dương thị mang theo hai tì nữ thông phòng, chậm như rùa bước tới, chuẩn mực hành lễ.

Diệp Chiêu thiếu chút nữa phun ngụm trà trong miệng ra.

Dương thị mặc y phục màu lục, khoác áo lông sóc, hai chiếc cài tóc đính trên châu khảm hoa bằng bạc nghiêng nghiêng trên mái tóc đen, đeo hoa tai trên châu, mặc dù dung nhan bình thường nhưng cử chỉ tự nhiên thoải mái, cũng tạm chấp nhận được. Còn trang phục của hai người thông phòng kia thì khó coi đến mức không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng Mi Nương không hợp với trang phục màu đậm lại còn cố tình mặc chiếc áo màu tím sẫm, kết hợp với tạp dề trắng, son phấn tô vẽ quá đỗi, chỗ nào cũng kỳ cục đến không nói nên lời, lại thêm chỗ nào cũng mất mỹ quan đến nỗi làm người ta không dám nhìn kỹ. Huyền Nhi thì mặc một bộ quần áo vô cùng cũ kỹ, từ đầu đến chân chẳng có một món trang sức nào, bộ dạng như nàng dâu bé nhỏ sợ người lạ, không chút phấn son, mặt mày tái nhợt, tựa như lúc nào cũng sẵn sàng lăn đùng ra bất tỉnh.

Đây là thị thiếp nhà nàng?

Nhớ đến ca nữ thiên kiều bá mị nhà Hoàng thượng thư, mỹ nhân tư sắc động lòng người nhà Lưu tham tướng, cho đến Hồ cơ (ca kỹ người Hồ) ngực nở mông cong nhà Vu đô thống...

Mà phu quân nhà mình ngay cả con mắt thẩm mỹ cũng không có.

Rốt cục Diệp Chiêu cũng cảm thấy thất vọng sâu sắc.

Thất vọng thì thất vọng, ban thưởng vẫn rất hào phóng. Diệp Chiêu theo nghiệp binh nhiều năm, thu được vô số chiến lợi phẩm, chiếu theo quy tắc ngầm trong quân đội, tốt nhất là trình hết cho vua, chắc chắn sẽ được nhận lại không ít, trong đó có rất nhiều trang sức châu báu của hoàng tộc Kim quốc. Nàng bắt ái hồng trang ái vô trang(*), bao nhiêu đồ trang sức lộng lẫy cũng không thêm để ý, mang hết ra thưởng.

Dương thị mồm miệng lanh lợi, cử chỉ đoan trang, tuy rằng không được tính là mỹ nhân, nhưng cũng rất có khí chất, cho nên khiến nàng vui vẻ nhất, bèn thưởng cho nàng ấy một cây trâm vàng Vương phi Kim quốc từng dùng, chạm khắc hình hai con chim khách, miệng ngậm trên châu, bao quanh một viên đá tựa như ngọc bích, bên trong hàm chứa tinh quang, lấp lánh rạng rỡ dưới ánh mặt trời. Mi Nương được thưởng đôi vòng tay bằng vàng nặng trĩu, mỗi chiếc đều khảm năm viên ngọc trai rất lớn, Huyền Nhi được thưởng một đôi hoa tai vàng thiết kế đơn giản, chỉ gồm một sợi xích mỏng đính hai viên kim cương to cỡ móng tay.

Trong kinh thành những vị phu nhân bình thường chưa chắc đã có trang sức quý giá như vậy.

Ba nữ nhân đều khiếp sợ không nói nên lời.

Mi Nương đầu óc trống rỗng, không biết chủ mẫu có dụng ý gì, nhận trang sức mà tay cứ run run.

Huyền Nhi suy nghĩ không biết có phải tướng quân muốn hòa hảo, bịt miệng mọi người, sau đó mới xử lý các nàng một thể hay không, càng nghĩ càng muốn khóc.

Diệp Chiêu nhìn biểu tình như chết cha chết mẹ của hai người mà chẳng hiểu gì cả, nghĩ nghĩ liệu có phải mười mấy năm qua không về kinh, hơn nữa cũng không nhúng tay vào mấy công việc của phụ nữ đã có chồng, cho nên tính sai giá thị trường, ban thưởng ít quá hay không?

Dương thị phản ứng nhanh nhất, trước tiến lên tạ ơn, sau cười làm lành nói: “Phủ Nam Bình Quận Vương cũng sắp thi công xong, đến lúc đó quận vương và tướng quân nhất định dọn sang bên đó, vậy không biết tới lúc đó mang hạ nhân từ An Thân Vương phủ đi hay là mua ở bên ngoài? Phân việc gia đình, bố trí phòng ốc, thỉnh tướng quân sớm quyết định.”

Diệp Chiêu nghe đến nhú cả mày, nàng bận bịu việc quân, lại thêm tân binh nhập ngũ, vàng thau lẫn lộn, đúng ngay thời điểm nàng muốn chỉnh đốn lại. Nàng lại là kẻ si mê võ học, về đến nhà có thời gian rảnh rồi là lại muốn luyện võ, sao lại chịu đi quản mấy chuyện đưa cà mắm muối này? Nhưng sự tình cấp bách ngay trước mắt, không thể không xử lý, trầm tư một lát, hỏi: “Ngày trước ai quản lý công việc trong phủ?”

Dương thị vội vàng đáp lời: “Chủ trì việc bếp núc trong nhà là An Vương Phi, phụ trách những việc vặt vãnh còn lại trong viện quận vương là thị thiếp và đại nha hoàn Tử Đằng, chỉ có điều mùa hè năm nay Tử Đằng được ân điển, gả cho con thứ hai của đại quân sự, sang năm là xuất giá ạ.”

Diệp Chiêu hỏi lại: “Người cũng biết chứ?”

Dương thị gật đầu nói: “Trước kia vì muốn san sẻ bớt công việc ầu thân nên tiểu thiếp cũng biết vài chữ, nhưng cũng chỉ đủ để đọc hiểu được sổ sách thôi ạ.”

Diệp Chiêu quyết định rất nhanh: “Từ nay về sau việc trong nhà(**) giao cho người xử lý, hạ nhân mang theo sang phủ Quận Vương để người chọn, dựa theo ý kiến An Thái Phi và An Vương Phi mà làm. Từ nay về sau người lui tới bãi phỏng người cũng tiếp được, cần nhắc mà xử lý, ta không đủ kiên nhẫn tham gia hội họp, nếu chỉ là xã giao bình thường, có thể từ chối được thì từ chối, nếu tôn thất hoàng thân tới đưa thiệp mời không từ chối được thì giao cho ta xử lý, còn lại người có thể thay mặt ta tham dự tặng lễ, không giải quyết được lại báo cho ta.”

Hai mắt Dương thị sáng lên, gật đầu vâng dạ.

Mi Nương cùng Huyền Nhi đột nhiên tỉnh ngộ, rút cục cũng hồi phục tinh thần, nghĩ đến Nam Bình quận Vương phủ là nơi đặc thù, khác với gia đình quan gia khác đều lấy nam giới làm chủ, cưới phụ nhân là để quản lý hậu trạch, quản lý những việc thiết yếu trong nhà, mà phụ nhân nhà mình lại là quan lớn siêu cấp, Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân, quản lý hai mươi vạn nam nhi, căn bản là không rảnh việc hậu trạch, tự nhiên muốn tìm người thay mặt giám thị. Tuy rằng quận vương rảnh rồi nhưng cũng không thể đi làm việc của đàn bà.

Cho nên nhà bọn họ không có chuyện phải đấu đá với phụ nhân, mà là hai vị đại lão gia.

Sau khi tách phủ, có thể lấy lòng tướng quân để làm tì thiếp tổng quản nội vụ, cho dù không phải phụ nhân thì cũng oai chẳng khác gì phụ nhân.

Dương thị chết tiệt kia, hồi sáng còn nhắc nhở các nàng tướng quân đáng sợ thế nào, ra sức giật giây các nàng giả ngu giả khờ, vì buổi ra mắt ngày hôm nay, quả nhiên giờ ả đã được như ý nguyện.

Rõ ràng tướng quân bộ dáng xuất sắc như này, căn bản là không giống yêu quái ăn thịt người!

Hai người tiếc đứt ruột.

Diệp Chiêu nhìn thoáng qua ba người, thản nhiên nói: “Không nên mang theo kế toán trong phủ, trước kia trong quân của ta có một người kế toán chuyên phụ trách quản lý lương thảo quân nhu, trung thành tin cậy, làm việc rất ổn thỏa, nay tuổi đã lớn, vừa tiện có thể điều đến quận vương phủ dưỡng lão. Mi Nương và Huyền Nhi có rảnh cũng nên thường xuyên qua lại chỗ Dương di nương xem có việc gì cần thì hỗ trợ. Các

người đều đang tuổi như hoa như ngọc, cho nên cần phải ăn mặc trang điểm xinh đẹp, không có việc gì làm thì đi tụ tập vui đùa với nhau, không nên gò bó bản thân.

Đạo dùng người của kẻ thống soái, chính là buông lỏng quyền lực.

Chỉ cần nàng giữ chặt quyền khống chế tài chính trong tay, dùng tài nữ thông phòng giám thị tiểu thiếp, không kẻ nào có thể gây nên sóng gió gì.

Dương thị chiếm được tiên cơ, có nhiều chỗ tốt hơn, đã rất thỏa mãn với tình hình hiện tại, vui vẻ trong lòng. Hơn nữa mặc dù nàng có thể xử trí hạ nhân bình thường, nhưng không có quyền xử trí các thiếp thất khác, không thể can thiệp vào hành động và ích lợi của họ, càng không thể gây ảnh hưởng tới quận vương và tướng quân nên Mi Nương và Huyền Nhi cũng thấy an tâm không ít với sự sắp xếp như hiện tại. Hai người phát hiện tướng quân rất thích nhìn mỹ nhân bên cạnh ào về phòng trang điểm lại, đeo mấy thứ trang sức được thưởng lên, cảm thấy đủ xinh đẹp rồi liền chạy đi hầu hạ tướng quân, định tranh sủng một lần nữa.

Diệp Chiêu đang trong thời gian tân hôn, không phải vào triều bèn đi thư phòng đọc sách, để các nàng lại hầu hạ bên người.

Mi Nương quyến rũ, Huyền Nhi thanh nhã, một người mài mực, một người trải giấy, hồng tụ thêm hương, các cụ phong tình(**).

Sau khi Diệp Chiêu đi luyện võ, Thu Hoa và Thu Thủy tự ý chạy tới nói chuyện phiếm với các nàng, tự hào khoe tướng quân nhà mình năm đó ở Mạc Bắc khí khái anh hùng, chặt đầu tướng địch giữa vạn quân.

Hai mỹ nhân tuy thân thể không thể hưởng về nhưng trong lòng đã sinh ngưỡng mộ.

Sau đó nhìn phong thái của tướng quân một lần nữa, ngấm lại quận vương bạc tình, hận tạo hóa trêu người, cõi lòng tan nát.

(*) Bất ái hồng trang ái võ trang: Không yêu trang sức thích võ phục. Một câu thơ của Mao Trạch Đông, ca ngợi tinh thần chiến đấu của những người nữ dân quân.

(**) Việc trong nhà: Việc trong phủ mới.

(***) Hồng tụ thêm hương, các cụ phong tình: Có mỹ nhân ở bên cạnh, phong tình vô hạn.

6. Chương 06

Chương 6: Trốn đông trốn tây.

Nam Bình Quận Vương ra ngoài đi dạo suốt bảy ngày không về nhà, đến cả lại mặt cũng không đếm xỉa.

An Thái Phi chạy tới phòng Diệp Chiêu, nước mắt nước mũi giàn dụa kiên quyết lôi kéo nàng nói: “Tất cả là tại người không tốt, làm hại con ta không dám về nhà.”

Diệp Chiêu đang lau chùi binh khí, nghe vậy không khỏi nhú mày: “Là do thánh thượng tứ hôn.”

“Ta mặc kệ! Mặc kệ!” An Thái Phi nước mắt tràn ra như hồng thủy, tiếng khóc xem chừng có thể đẩy đổ trường thành, bất luận là ai cũng không thể chống đỡ được, bà bất chấp tất cả túm lấy người Diệp Chiêu mà lay, “Người là đồ nữ nhân không có lương tâm, khiến con ta phải lưu lạc bên ngoài, tuyệt lại rơi lớn như vậy, ăn gió uống sương, cũng không biết còn phải chịu khổ chịu sở đến thế nào nữa, nếu có chuyện gì xảy ra thì biết làm sao? Nhanh đi tìm con ta về đi.”

Diệp Chiêu kiên nhẫn giải thích: “Chính phu quân trốn nhà đi, từ lúc thành thân đến giờ con mới nói với chàng được hai câu, tổng cộng bốn chữ, dồn ép hấn khi nào?”

An Thái Phi nhìn cây lưu tinh chùy đang khua khua trước mắt mà tóc gáy bất giác dựng ngược, đuôi mắt giật giật mấy cái, sau đó lau nước mắt, quyết định dùng cách nói uyển chuyển hơn: “Dù nó có không đúng thì cũng là phu quân của người, người không lương thiện hiền lành cũng được, không biết lạnh biết nóng cũng được, không đủ hiếu thuận cũng không sao, nhưng sao lại có thể suốt ngày khua đao múa thương được?”

Diệp Chiêu: “Công việc của con chính là khua đao múa thương.”

An Thái Phi nghĩ đến đứa con bảo bối cùng với cửa tứ hôn xui xẻo này, mũi lại cay cay, lại khóc, “Đừng nghĩ mẹ con ta cô nhi quả phụ mà dễ bắt nạt! Dù sao người mà không tìm được con ta về, ta... Ta tự sát cho người xem!”

Diệp Chiêu bị cái vẻ bất phân phải trái của bà làm cho phát sợ, bất đắc dĩ nói: “Được được, con tìm, nếu phu quân không chịu về thì sao?”

An Thái Phi vội vàng nói: “Vậy người phải đi tự nhận lỗi, phải hạ mình, cầu xin nó về bằng được!”

“Hoang đường!” Diệp Chiêu giận dữ, “Là do hần không muốn gặp ta, mà ngược lại ta cũng không muốn thấy hần, huống chi ta đường đường là quan lớn, trấn thủ kinh thành, há có thể để cho đám hạ nhân chế giễu.”

Rốt cuộc tướng quân cũng phát hỏa, tuy rằng đã cố ý thu bớt khẩu khí cùng thần sắc lại, nhưng vẫn mang theo phong thái thống soái thiên quân vạn mã, chém đầu quân địch trên chiến trường, tràn đầy khí phách, khiến An Thái Phi sợ đến mức tim ngừng mất vài nhịp, khí thế vất vả lắm mới dựng lên được đã nhũn đi một nửa, bà chần chừ một lát, nghĩ đến con yêu, lá gan lại lớn như trước, lấp bắp uy hiếp, “Phản rồi.... Dù sao trong vòng ba ngày người không tìm được con ta về đây, ta sẽ tới tự sát trước mặt thái hậu! Tổ cáo người tội bất hiếu!” Sau khi nói xong cũng không dám nhìn thái độ của Diệp Chiêu, vội vàng đi thẳng.

Đợi sau khi bà đi xa, Mi Nương vẫn đứng hầu hạ bên cạnh liền tiến đến dựa người, dấn vào cánh tay Diệp Chiêu, khẽ tai tai nàng nói nhỏ: “Tướng quân đừng lo, trong lòng thái phi chỉ coi quận vương là con, động một tí là khóc suốt mướt, mỗi năm chuyện vì uy hiếp quận vương mà đòi thắt cổ với tuyệt thực không dưới bốn năm lần, chưa từng thấy bà xảy ra chuyện thật bao giờ, chẳng qua cũng chỉ dọa người mà thôi.”

Huyền Nhi ở bên kia thì thầm: “Có khi quận vương cũng không chịu nổi, trốn nhà ra ngoài mười ngày nửa tháng không về là chuyện bình thường, dù sao trình độ bài bạc của hần cũng rất cao, lại quen thân với Hạ Tam Lạ, cho dù đi nửa năm không về nhà, hần cũng không bị chết đói đâu... Nếu tướng quân muốn đi tìm quận vương, thì cứ tới thanh lâu tửu quán, sông bạc miếu cũ mà đi, tám phần là trốn trong đó.”

Các nàng sau khi xác định rõ người chủ gia đình xong, bèn rất nhanh ăn cây táo rào cây sung, lập tức phản bội lại sự yêu chiều của Hạ Ngọc Cẩn

Thu Hoa nhanh miệng: “Tướng quân có cần phái người hỗ trợ không? Bọn muội phải mặt vệ, đảm bảo bắt được hần về.”

“Không cần, ta tự biết hần ở chỗ nào.” Diệp Chiêu tự mình khoác chiếc áo lông chồn đen lên người, bước chân ra khỏi cửa nàng mới nhớ tới một chuyện, “Hồ ly đi đâu rồi? Sao hồi này không thấy hần đâu cả?”

Thu Hoa vội vàng nói: “Gần đây quân sư đã xin phép rồi, đại khái nói là muốn đi ngao du đây đó.”

Thu Thủy ngẩng đầu, có chút hy vọng nhìn nhìn tướng quân, cẩn thận bổ sung thêm: “Gần đây tâm tình hần không tốt, muốn đi đâu đó cho khuây khỏa.”

Diệp Chiêu cau mày, ra lệnh: “Gọi hần bảo nghỉ ngơi đủ rồi thì về ngay.”

Thu Thủy bần khoản mấp má môi, tựa như còn muốn nói thêm cái gì đó.

Diệp Chiêu đã đi ra khỏi cửa.

Giữa trời gió tuyết, bước chân nàng không hề ngừng nghỉ, quyết đoán bước về phía tây.

Hạ Ngọc Cẩn trốn ở chỗ nào?

Khu phố phía tây kinh thành, trong xó của một con hẻm hẻo lánh, có một cửa hàng nhỏ hẹp bẩn thỉu, lá cờ báo hiệu đây là quán rượu ám đầy dầu mỡ không biết đã treo bao nhiêu năm, con chó già lười biếng nằm phủ phục lên thềm đá rêu xanh đã mọc kín, bên trong quán chậu than cháy âm ỉ tỏa hơi ấm dào dạt, chiếc bếp nhỏ đắp bằng đất sét đang ninh một tảng thịt dê, tỏa mùi thơm ngào ngạt quyến rũ. Thời gian cứ như thần thời thông thả dừng lại ở chốn này.

Chủ tiệm tên là Lão Cao, tên quả xứng với người, khuôn mặt đầy nếp nhăn, trên người mặc chiếc áo da dê rách nát, ngồi xếp bằng trên giường đất. Đối diện hắn, trong thứ ánh sáng u ám, có ngồi một vị quý công tử, mặc một chiếc áo khoác lông chồn sang trọng, trong tay cầm một chiếc lò sưởi họa tiết hoa sen, mái tóc đen tuyền xõa xuống như thác đổ, được một chiếc đai dính trên châu cột tùy tiện sau đầu, mặt mũi tinh tế như tạc, đôi mắt hạnh nhân sâu như bầu trời đêm sâu thẳm nhất, lóe lên một chút tia sáng sáng ngời, khoe môi nhếch lên cười vô lo vô nghĩ.

Kẻ không thích hợp nhất xuất hiện tại nơi không thích hợp nhất, cảm giác thật là quái dị. Nhưng nhìn thần thái tự nhiên của hắn, lại cảm thấy cũng không đến nỗi quái dị lắm.

Lão Cao thở dài, lại rót đầy chén rượu cho hắn: “Tiểu vương gia... Không, phải là Nam Bình Quận Vương, ngài đang đại hỉ tân hôn, làm tổ ở chỗ lão không chịu về cũng không phải là cách hay, chung quy vẫn là không thể trốn cả đời đi?”

“Nói nhiều!” Hạ Ngọc Cẩn dừng đũa, liếc mắt nhìn Lão Cao một cái, “Người sợ gia ăn hết cả nhà người sao? Chẳng qua là thích ăn thịt dê nhà người, là coi trọng người! Đừng quên người còn nợ ta bảy trăm tám mươi bảy lượng, ta mới ăn của người năm lượng bạc thịt dê, người đã quay ra uống của ta hai mươi lượng rượu xin rồi!”

Lão Cao ngoài miệng khách khí nhưng dáng vẻ thì không có lấy nửa phần sợ hãi, vui cười hớn hở nói: “Không dám không dám, quận vương quang lâm, kẻ hèn này vinh hạnh vô cùng, cho dù ngài có ngồi ăn một trăm tám mươi ngày cũng phải tiếp đón.”

“Người chỉ tiếp đón rượu của ta thôi,” Hạ Ngọc Cẩn bĩu môi, uống mấy ngụm rượu sâu, nghe tiếng tuyết rơi tĩnh lặng, ngửa tay hỏi, “Lão Cao, lại chơi tiếp không?”

Lão Cao buông bát đũa trong tay, cười tủm tỉm nói: “Được thế thì tốt quá.”

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Ha, không sợ lại thua mấy trăm lượng hả?”

Lão Cao: “Không sợ không sợ, dù sao thì nợ bảy trăm lượng hay nợ bảy vạn lượng, ta đều không trả nổi.”

“Phi!” Hạ Ngọc Cẩn phụng phịu, gõ bàn, nửa đùa nửa thật uy hiếp, “Điều dân to gan! Dám trêu đùa bản quận vương! Còn không mang nữ nhi người bán đi trừ nợ!”

“Được thế thì tốt quá! Ta đang sầu muốn chết vì việc hôn nhân của con bé rồi,” Lão Cao sáng mắt lên, vui mừng hớn hở, “Lần này là bán cho nhà Hoàng ngự sử hay nhà Trương thượng thư? Lưu thái úy cũng được! Ta hỏi thăm hết rồi, đều là gia đình gia giáo, chịu khó vất vả vài năm, kiếm lấy cái gã quân sự nhỏ không lo cơm áo, sau này được thả cho về cưới hỏi cũng ngang với giá vàng lên mặt.”

Hạ Ngọc Cẩn bị hắn làm ghen đến thiếu chút nữa phun hết thịt dê ra, nhân lúc có ba phần men trong người, đùa cợt nói: “Đừng có mơ, chỉ bằng khuê nữ nổi danh xấu xí hung hãn nhà ông? Còn định gả ra ngoài gây họa cho người khác sao? Nếu có gã không muốn sống nào dám cưới nó, lão từ sẽ biết không hai mươi lượng bạc cho tên xui xẻo ấy...”

Lão Cao không đợi hắn nói xong, lập tức tiếp lời: “Ta thay mặt Thúy Hoa cảm tạ quân vương trước!”

Hạ Ngọc Cẩn trừng mắt, cả giận nói: “Biến đi! Là ta cho hắn gọi là an ủi!”

“Như nhau cả như nhau cả mà,” Lão Cao làm bộ như không thấy, ân cần nói, “Lại đây lại đây, lại ăn hai miếng thịt dê này gọi là an ủi.”

Hạ Ngọc Cẩn tức giận đến mức nghiến răng “Phi” hắn một tiếng.

Rượu vào dạ sâu, hắn nghĩ đến nữ nhân còn hung hãn hơn trong nhà mình, chỉ cảm thấy bản thân càng xui xẻo hơn, không khỏi bắt đầu than thở.

Lão Cao thấy thế, khuyên nhủ: “Quận vương, ván đã đóng thuyền, người nhận đi, trút bức xúc chán rồi, phải quay về thôi.”

Hạ Ngọc Cẩn cứng rắn nói: “Không về! Lão tử không muốn gặp bà cô kia, mắt mặt không còn dám gặp ai mắt.”

Lão Cao: “Quận vương... Người mắt mặt nhiều lắm rồi, không cần để ý chuyện nhỏ này.”

Hạ Ngọc Cẩn then quá hóa giận nói: “Bản thân tự nguyện mắt mặt với bị người khác ép mắt mặt là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Ta uống say tự nguyện bắt chước chó sủa là vì ta hứng lên, nhưng nếu người khác bắt ta sủa giống chó thì chính là sỉ nhục!”

“Cái tên mắt mù nói xấu lần trước không phải bị người bày bày tiên nhân nhảy (*), dày vò gần chết sao? Giận cũng xả gần hết rồi, cũng không thể trốn cả đời chứ?” Lão Cao tận tình khuyên bảo, “Huống chi đại tướng quân là nữ trung hào kiệt, tuy ngoại hình hơi đàn ông một chút, nhưng nhìn kỹ cũng không đến nỗi nào, còn hơn mù tặc phụ nhà ta bao nhiêu lần, chột mắt đen béo, hung hãn bá đạo, ngấm nữ nhân ven đường hơi lâu một chút là sẵn sàng vác chày gỗ đuổi đánh ta hai con phở, còn không phải cũng sống được với nhau nhiều năm như vậy sao?”

Hạ Ngọc Cẩn hừ lạnh một tiếng.

Lão Cao thở dài nói: “Lão già này sống sáu mươi năm rồi, cũng coi như là nhìn thấu sự đời. Nữ nhân quan trọng nhất là dốc gan dốc ruột đối tốt với người, thật tình thật ý chăm sóc người, những cái mặt mũi tính tình, đều chỉ là hư ảo.”

Hạ Ngọc Cẩn cười lạnh nói: “Cô ấy đối tốt với ta sao? Khác gì mặt trời mọc ở đằng tây.”

Lão Cao lại châm rượu cho hắn: “Không ở chung, sao mà biết được?”

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu nói: “Lão tử là đàn ông, nói không là không! Quyết không chịu để nữ nhân chèn ép!”

“Nói hay lắm, Nam Bình quận vương quả nhiên là đàn ông chân chính!”

Cùng với tiếng vỗ tay vang dội, tấm màn tre rách nát bị xốc lên, khí lạnh ập vào mặt, một nam tử dáng người cao gầy bước vào, hắn mặc một chiếc áo xanh giản dị, kèm thêm áo lông chồn trắng, chân đi giày đông, khoác áo choàng trắng tuyết, mặt mũi lạnh đến xanh xao, diện mạo nhìn qua bình thường, nhưng vẫn rất hấp dẫn ánh mắt của người khác, nhất là đôi mắt dài nhỏ, nếp lại một nửa kia, tựa như một con hồ lý xảo trá đang đùa bỡn thợ săn.

“Hồ Thanh?”

(*) Kế tiên nhân nhảy: Dùng sắc dụ trai, chiếm đoạt tiền tài

7. Chương 07

Chương 7: Quân sư hồ ly.

“Hồ Thanh huynh đến? Mau vào uống một chén nào.” Hạ Ngọc Cẩn vội bảo lão Cao lấy thêm một chén rượu ra.

Hồ Thanh ngửi ngửi mùi thơm trong không khí, nếm một miếng thịt dê, cười nói: “May mà người tìm được cái tiểu điếm này, hương vị rất tuyệt.”

Hạ Ngọc Cẩn tự hào nói: “Chứ còn gì, ăn chơi nhậu nhẹt ở kinh thành bao nhiêu lâu, còn ai có thể tinh hơn ta đây? Hàng đâu?”

Hồ Thanh thò tay lấy một bình hồ lô nhỏ ra, nhẹ nhàng đặt xuống bàn, mở nút, hương rượu tỏa ra từng đợt.

Hạ Ngọc Cẩn ngửi ngửi, khen: “Đúng là nữ nhi hồng ủ mười tám năm của Vọng Dương Lâu trong ngõ phía đông thành thật, không cần dùng quyền thế ép người mà lão chủ keo kiệt kia cũng cam tâm bán cho người? Quả thật là thủ đoạn cao.”

Hồ Thanh xòe tay về phía hắn nói: “Chấp nhận thua cược đi.”

“Chẳng lẽ lão tử lại quyt nợ của người sao?” Hạ Ngọc Cẩn sờ soạng trong áo nửa ngày, rút ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng, dúi vào tay hắn, lại hỏi, “Có muốn chơi xúc sắc chút không?”

Hồ Thanh lắc đầu: “Ta tự biết mình, kỹ thuật lắc xúc sắc của ta không bằng người, có cược cũng đến thế.”

Một ngum nữ nhi hồng, xua đi cái lạnh.

Rượu quá ba tuần, dù Hạ Ngọc Cẩn tửu lượng có cao thì mặt cũng đã bắt đầu đỏ lên. Hắn thở ra hai luồng khí, xốc lại chiếc áo khoác lông chồn, lông xù hết lên, túy nhân mệnh mang nhìn ra ngoài cửa sổ tuyết bay, nhớ tới dáng hình mặc đồ đỏ đứng thẳng tắp giữa tuyết vài ngày trước, trong lòng phiền não muôn vàn, không nhịn được thở dài.

Hồ Thanh nói: “Người say rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn đưa một ngón tay ra lắc lắc, phiền muộn nói: “Người nói xem, vì sao tên kia ngoan cố như vậy?”

Hồ Thanh hỏi: “Ai?”

Hạ Ngọc Cẩn dường như không nghe thấy hắn nói, tự hỏi tự trả lời: “Nàng gả cho ta chẳng được lợi lộc gì, cùng lắm chỉ giữ được mặt mũi cho thánh thượng... Đem tâm hồn ta làm ra chuyện hoang đường như thế, càng chỉ cần nắm lấy cơ hội đánh ta một chút, sau đó cãi vã hết hai năm là lập tức có thể ly hôn. Ta nghĩ không ra, thật sự nghĩ không ra...”

Hồ Thanh nói: “Suy nghĩ trong lòng này ấy không dễ nắm bắt, có lẽ nàng thích tướng mạo của quận vương người?”

“Đúng! Nói có lý.” Hạ Ngọc Cẩn say mèn gật đầu, bắt đầu nói chuyện bừa bãi, “Nhất định là vẻ ngoài của ta rất ưa nhìn, hợp với sở thích kiểu sơn đại vương của nàng ấy.”

Hồ Thanh đồng tình gật đầu: “Nữ nhân đều không phải là thứ tốt.”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ tới một chuyện, ngẩng đầu hỏi: “Huynh đệ, con cạp cái nhà người đâu? Chắc là phải hơn so với con ở nhà ta chứ?”

Hồ Thanh cười khỏ nói: “Ta vẫn chưa kết hôn.”

Hạ Ngọc Cẩn nhồm người lên, ngạc nhiên nhìn hắn, miệng chẳng kiêng kị nói: “Người còn lớn hơn ta hai tuổi, tuy chỉ là một tiểu quan thấp kém chẳng đâu vào đâu, nhưng cũng coi như là quan lại, tại sao lại vẫn độc thân? A, chẳng lẽ có bệnh gì khó nói? Không phải sợ, huynh đệ ta đây có quen một lão thầy thuốc giang hồ rất lợi hại, thuốc tráng dương của hắn nhất định rất hữu hiệu! Đợi lát nữa ta mang người đi tìm hắn.”

“Không phải,” Hồ Thanh bắt đầu thấy xấu hổ với con ma men này, giải thích, “Người con gái ta thích đã lập gia đình rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn khinh bỉ: “Loại đàn bà con gái thủy tính dương hoa (*) như thế, không cần để ý nữa.”

Hồ Thanh lắc đầu: “Nàng phải lập gia đình theo lệnh cha mẹ, hơn nữa còn gả ột tên khốn.”

“BTS! Cha mẹ cô này mất để ở mông hết rồi sao? Một người con rể tốt như người thì không thích, lại đi chọn một tên khốn?” Hạ Ngọc Cẩn rất nghĩa khí vỗ ngực nói, “Không việc gì phải buồn! Để huynh đệ ta nghĩ biện pháp cho người, đặt bảy tiên nhân nhảy với chồng cô ả! Phái mỹ nhân đi dụ dỗ, lừa cho hắn tán gia bại sản, đánh cho hắn một trận! Nhất định phải làm âm lên để hai người họ ly hôn! Để người lại cười cô ấy về mới thôi!”

Hồ Thanh tựa cười tựa không nói: “Chuyện đó nói sau, bây giờ người trốn đông trốn tây, cũng không dễ chịu gì, tối nay nghĩ cách về nhà ứng phó với tướng quân đi.”

“Ứng phó cái gì? Người cũng khinh thường ta? !” Làn da mặt trắng ngần của Hạ Ngọc Cẩn đỏ bừng, hùng hổ nói, “Lão tử không sợ con cọp cái kia, lát về ta nhất định... nhất định hưu cô ta!”

Hồ Thanh lắc đầu: “Từ từ, đừng kích động.”

Uống càng say, nói chuyện càng hứng.

Chiếc màn trúc đột nhiên bị kéo lên một thang bé khoảng bảy tám tuổi, ăn mặc rách nát vọt vào, gương mặt đỏ bừng vì chạy còn mang theo vài giọt mồ hôi, hít một hơi để thở rồi gào: “Lão đại! Tướng quân tìm đến!”

Hạ Ngọc Cẩn sợ tới mức nhảy dựng lên từ trên giường, rượu tỉnh gần một nửa, ruột quặn cả lên.

Lão Cao cũng tỉnh dậy giữa cơn buồn ngủ, thấy hấn đang hoảng, bèn bình tĩnh hỗ trợ: “Quận vương, ra đằng sau mà chạy đi.”

“Đúng! Chạy trước nói sau!” Hạ Ngọc Cẩn móc một nén bạc trong người ra, vung tay thưởng cho thằng bé mặt báo, ra lệnh: “Làm tốt lắm, ra nghĩ cách cản nàng nửa khắc đi.”

“Rõ!” Thằng bé tuân lệnh, lau nước mũi, kích động quay đầu chạy ra.

Hạ Ngọc Cẩn khoác thêm một chiếc áo, cầm lò sưởi theo, lao ra đằng sau quán, dùng cả tay cả chân phối hợp nhảy lên tường, nhưng lòng đang hoảng loạn, quần áo thì nặng, tay chân lại đang cứng, cố mãi không lên nổi.

Lão Cao nhanh chóng kéo ra cho hấn một cái bàn.

Hồ Thanh vừa bước lại vừa lắc đầu, khế chỉ vào cửa chính, cười gian: “Nếu ta là người, ta sẽ chạy ra đường cửa chính.”

“Bậy bạ! Khinh ta là thằng ngu à? !” Hạ Ngọc Cẩn quay đầu cười nhạo.

Hồ Thanh lắc đầu, thở dài thượt, nhắc chén rượu lên, hớp lấy một ngụm, thanh thoi quay đi.

Hạ Ngọc Cẩn nhanh chóng nhảy xuống khỏi tường, bỗng nhiên cảm thấy một luồng áp lực mãnh liệt truyền đến.

Hấn chậm rãi ngừng đầu.

Ánh mặt trời cố hết sức xuyên qua tầng mây thật dày, chiếc áo khoác màu đen khẽ bay bay trong gió lạnh, một chiếc bóng nhàn nhạt đổ xuống trên nền tuyết.

Trên tóc Diệp Chiêu dính đầy những bông tuyết nhỏ, khoanh tay, thoải mái tự nhiên đứng ở góc tường cách đó một quãng không xa, hai mắt khép hờ, nhẹ nhàng thở ra từng luồng hơi trắng, dường như đã đợi được một lúc rồi.

Holy Sh*t! Sao nàng lại biết mình định trèo tường? !

Hạ Ngọc Cẩn không kịp nghĩ ngợi, quay đầu định chạy về hướng ngược lại. Mới vừa bước được một bước, Diệp Chiêu mở mắt ra, chậm rãi nói: “Ba năm trước, khinh công của ta đã đạt tới hóa cảnh.”

Một lời vô cùng đơn giản, hoàn toàn chặt đứt đường lui.

Hạ Ngọc Cẩn tuyệt vọng thu chân về, nuốt nuốt nước miếng.

Diệp Chiêu buông tay ra, đi về phía hấn.

Hạ Ngọc Cẩn định lùi về phía sau theo bản năng, nhưng bỗng nhiên phát hiện ra biểu hiện bối rối của mình có vẻ kỳ cục, hấn thà bị đánh chứ quyết tâm không thể để mất mặt, liền thẳng người lên hỏi: “Cô tới làm gì?” Hấn rất muốn giả vờ ngạo mạn, nhưng giọng nghe kiêu gì cũng thấy tràn đầy lo lắng, run run.

Diệp Chiêu không để ý, nàng đi đến cách hấn ba bước, phân vân rồi dừng lại, nhẹ nhàng nói: “Về nhà đi.”

Hạ Ngọc Cẩn cứng cổ: “Không muốn về.”

Diệp Chiêu không nhanh không chậm nói: “Mẫu thân bảo ta tìm chàng về, bà lo lắng cho chàng.”

“Ha —— ” Hạ Ngọc Cẩn nhin không được cười thành tiếng, “Bà bảo cô tìm, cô liền ngoan ngoãn đến đây?”

Diệp Chiêu gật đầu: “Phải.”

Hạ Ngọc Cẩn lại hỏi: “Nếu bà không bảo cô tìm, cô cả đời cũng không thèm tìm?”

Diệp Chiêu siết chặt tay, chần chừ một lát rồi lại gật đầu: “Phải.”

Tức là, bản thân nàng hoàn toàn không lo lắng ỉnh?

Kiểu vợ quan tâm mình quá, thì lòng tự trọng bị tổn thương.

Kiểu vợ mà hoàn toàn chẳng thèm để ý đến mình, lòng tự trọng cũng hơi khó chịu một chút.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy là lạ trong lòng.

Hắn nhanh chóng vứt hết cảm giác kỳ lạ kia ra khỏi đầu, nhìn mấy đốt ngón tay trên nắm đấm đáng sợ của Diệp Chiêu, lòng biết giờ mọc cánh cũng khó thoát, đành tạm thời chịu khổ một chút, buồn bực hỏi: “Kiệu đâu?”

“Cần cái đồ chơi đấy làm gì?” Diệp Chiêu sững sốt một chút.

Hạ Ngọc Cẩn giận đến xém nữa hộc máu: “Tuyệt lớn như vậy! Đường trơn như vậy! Nhà xa như vậy! Cô bảo ta làm sao về đây? !”

“Chỉ có năm con phố.” Diệp Chiêu hoàn toàn không ngờ có loại đàn ông ngay cả chuyện bước vài bước cũng ngại, không khỏi nhìn nhìn đánh giá lại hắn.

“Cho dù cô có lợi hại đến mức biến thái thì cũng đừng nghĩ ai cũng biến thái giống cô!” Hạ Ngọc Cẩn cảm thụ thật sâu sự khinh thường của đối phương, liền tức giận trong lòng, “Lão tử không thích đi bộ, không được sao? Tìm kiệu cho ta!”

“Ta sẽ không rời mắt khỏi chàng đâu.” Diệp Chiêu huýt lên một tiếng sáo bén nhọn.

Chốc lát, một con tuấn mã còn trắng hơn cả tuyết, nhịp chân đẹp đẽ phi tới.

“Lên đi.” Nàng kéo lấy dây cương, chỉnh chỉnh bộ yên ngựa.

“Đợi đã! Cô định để ta cưỡi ngựa, cô đi bộ?”

“Ừm, dù sao thì ta cũng lợi hại đến biến thái.”

Hai người, một ngựa.

Tướng quân cưỡi ngựa, quận vương đi bộ theo sau, quá khó coi.

Đàn ông cưỡi ngựa, vợ đi bộ theo sau, quá mất mặt.

Hai cười cười chung, kinh hoàng như sét đánh.

Hạ Ngọc Cẩn lại một lần nữa rơi vào mâu thuẫn lớn.

Hắn đứng yên, đánh chết cũng không chịu đi.

(*) Thủy tính dương hoa: Đổi thay như nước, lướt nhẹ như hoa. Chỉ người phụ nữ không trung thủy. Mồ thấy hình ảnh này hay hay nên giữ nguyên để chia sẻ với cả nhà.

8. Chương 08

Chương 8: Hà Đông sư tử hồng...

Đạp Tuyết là con bảo mã ngày đi ngàn dặm, theo Diệp Chiêu xuất chinh từ nhỏ, cùng trải qua sóng to gió lớn, tình cảm sâu đậm. Lúc này, nó đang ngao mạn khi khi mũi hai cái với Hạ Ngọc Cẩn, hất hất chân, sau đó quay sang khoe mẽ lấy lòng cọ cọ vào lòng bàn tay Diệp Chiêu, ra vẻ chủ tớ thâm tình.

Diệp Chiêu vuốt vuốt bộ bờm, nhét một cục đường vào miệng nó, sau đó đứng tại chỗ nhìn Hạ Ngọc Cẩn đang tím mặt, thấy hần nghiêng răng nghiêng lợi ken kết một hồi, đau khổ phiền não một hồi, cảm thù hậm hực một hồi, ai oán thê lương một hồi, lại chán nản buồn bã một hồi... Hai hàng mi dài thướt tha buông xuống, che đi đôi mắt xinh đẹp đang đảo qua đảo lại, liếc ngang liếc dọc vèo vèo, tựa như đang ngẫm nghĩ ý tưởng xấu xa nào đó, trông rất thú vị. Thật giống như lúc trên núi Nặc An Tháp ở Mạn Bắc, con chồn tía kia bị nàng đuổi vào đường cùng, đang nghĩ cách phá vây; lại cũng giống con ngựa hoang ương bướng trên thảo nguyên Hô Nhĩ Hạo.

Bất kể là đi săn hay là đi bắt thú, đều có thể mang lại cho người ta cảm giác hưng phấn kích thích, làm trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Đáng tiếc thứ trước mắt này không phải là chồn tía, cũng không phải ngựa, mà là phu quân của nàng, cho nên bao nhiêu thủ đoạn đều không được lôi ra dùng.

Diệp Chiêu nhìn thêm một lúc, tiếc hận nói: “Đi thôi.”

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu, bất kể sống chết.

Diệp Chiêu hỏi: “Sao không đi?”

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu, nghèn nghẹn một lúc mới phun ra được hai chữ: “Mất mặt.”

Diệp Chiêu nghĩ mãi không hiểu, đành phải tự đoán.

Hồi trước ở trong quân, cuộc sống rất đơn giản, ngoại trừ việc liều mạng ra thì chẳng còn việc gì. Bên cạnh nàng toàn một đám hán tử cao lớn thô kệch, người toàn mùi mồ hôi với mùi rượu, tán gẫu cứ được ba câu là đã không quên ân cần thăm hỏi bà già nhà đối phương, bất kể là tâm tư hay hành động đều rất dễ bắt thóp: Lúc hưng phấn là đang nghĩ đến nữ nhân, lúc đau thương là nhớ người nhà, lúc phần nộ là nghĩ đến kẻ địch, lúc buồn bã thì quá nửa là hết quân lương.

Đám quan văn triều đình phái tới giám quân thật ra tâm tư cũng hơi kín đáo một chút, cũng sẽ chơi chút thủ đoạn mảnh khõe, nhưng đơn giản là vì tiền, quyền và công, nàng cứ bốc thuốc đúng bệnh, cửa này sẽ qua, cũng không khó đối phó.

Nàng làm nam nhân từ nhỏ, sống cùng với nam nhân, cho nên tự nhận cực kỳ hiểu tâm lý nam nhân.

Tuyết rơi, tuần mã, sức khỏe yếu, có bệnh khó nói, bốn dữ liệu này hợp lại, đáp án chắc chắn là: Đạp Tuyết rất cao, thân thủ Hạ Ngọc Cẩn dở ẹc, không leo nổi!

Diệp Chiêu khẽ thở dài.

Có lẽ nàng không nên tàn nhẫn bóc trần sự thật để đối phương dờ mắt mặt.

Hạ Ngọc Cẩn thấy Diệp Chiêu lắc đầu, sau đó đi tới, vươn hai tay ra, tóm lấy bả vai mình. Hần lập tức bay lên trời, sau đó trời đất đảo lộn, thân thể mất tự chủ, đến khi mở mắt ra, đã thấy mình ngồi vững trên yên ngựa rồi. Con ngựa kia còn tặng cho hần một cái ánh mắt nghi ngờ là ánh mắt khinh bỉ, chưa đợi hần mở miệng ý kiến, Diệp Chiêu đã vỗ vỗ mông ngựa, Đạp Tuyết tung bốn vó lên không, như tên rời cung, đạp lên tuyết trắng, phi ra khỏi ngõ, thành thạo chạy về phủ Quốc Công.

“Nhầm đường!” Diệp Chiêu quát.

Đạp Tuyết bình tĩnh xoay người, phi về phía phủ An Thân Vương.

Trời có tuyết, người đi đường rất ít. Hạ Ngọc Cẩn ôm cổ ngựa, chỉ thấy gió sắc như dao, lùa vào cổ áo, cắt lên hai má, khó chịu không nói nên lời. Hần ngẩng đầu, bắt gặp một bóng đen xẹt qua giữa không trung, là

Diệp Chiêu đang thi triển khinh công, nhảy lên mái nhà, chân như đạp mây, xé gió lướt đi, áo choàng màu đen của nàng tung bay trong gió, tao nhã như tiên hạc bay lượn giữa trời, không nhanh không chậm tùy theo tốc độ ngựa, hình như vẫn còn chưa chạy hết tốc độ.

Vẫn còn đang hoảng hốt, ngựa đã dừng vó, tiên hạc hạ xuống đất.

Hạ Ngọc Cẩn như giật mình trong mộng, kinh ngạc nhìn cửa lớn mái ngói đỏ thẫm nhà mình, đẩy bàn tay đang đưa đến cửa Diệp Chiêu ra, vội vàng lăn xuống khỏi lưng ngựa, thụt thụt cấn cổ lạnh như băng lại, ra vẻ cứng rắn nói: “Ai lại... Ai lại chạy khinh công khắp nơi trong thành như vậy? ! Rất... Rất kỳ cục!”

Diệp Chiêu phui phui tuyết bám trên người, lập lại: “Dù sao thì ta cũng lợi hại đến mức biến thái.”

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy, khóe mắt giật giật, vội vàng liếc trộm xem nàng có đang giận hay không.

Sắc mặt Diệp Chiêu chẳng thay đổi tẹo nào, chỉ ra lệnh cho gã gia đình dắt Đạp Tuyết vào chuồng chăm sóc cho tốt, sau đó đứng về phía cổng, chìa tay mời vào.

Hạ Ngọc Cẩn thấy hai chân có vẻ nặng nề, tần ngần không bước vào.

Diệp Chiêu hỏi: “Có cần ta vút vào không?”

“Cút đi! Lão tử có chân!” Hạ Ngọc Cẩn xanh mặt, lại nói thêm, “Cũng có cả gan!”

Hắn ngẩng cao đầu, đi vào trong phủ, Diệp Chiêu đi sát phía sau, giám sát hắn đi qua dãy hành lang khúc khuỷu, đến thỉnh an An Thái Phi đang ở trong Dưỡng Tâm Đường. An Thái Phi thấy con trai cưng trở về bình an, vui mừng quá đỗi, cũng chẳng để ý về mặt khó coi của hắn, lập tức lau nước mắt, xông lên hỏi han ân cần, lại sờ sờ lên gương mặt của hắn, vội vàng phân công cho Diệp Chiêu: “Không thấy phu quân của người gầy đi bao nhiêu sao? Đi hằm chút gì để nó bồi bổ đi, nhìn xem, mặt trứng ngỗng gầy thành mặt trái xoan rồi này.”

“Huh? Hắn gầy?” Diệp Chiêu đang buồn tẻ đứng bên cạnh, nghe thấy câu hỏi của bà, lập tức thẳng người dậy, nhìn dáng người Hạ Ngọc Cẩn, lại nhìn lòng bàn tay của mình, so sánh một chút, trả lời thành thật, “Hắn nặng khoảng một trăm ba mươi cân (~65 kg), còn nặng hơn Thanh Đồng Quý Điện Phủ của con một chút, cũng không tính là gầy.”

Sắc mặt An Thái Phi và Hạ Ngọc Cẩn khó coi y như nhau.

Diệp Chiêu lại tiếp tục ngâm miệng, đứng im bên cạnh đóng vai tượng gỗ.

Hạ Ngọc Cẩn vắt vẻo giải quyết xong vụ phụ huynh lải nhải, đang định quay về thư phòng, dẫn dò hạ nhân đưa giường chiếu các loại đến, quán triệt chính sách vợ chồng ở riêng, vừa thỉnh linh quay đầu một cái đã thấy Diệp Chiêu từ tốn đi theo đằng sau, hình như có gì muốn nói, vì thế hắn dừng bước, hoài nghi hỏi: “Cô định làm gì?”

Diệp Chiêu khoanh tay trước ngực, thản nhiên nói: “Mai cùng đi lại mặt.”

Lúc này Hạ Ngọc Cẩn mới phát hiện ra hình như mình đã quên mất việc này, lại ương ngạnh nói: “Qua thời gian rồi, còn lại cái gì?”

Diệp Chiêu: “Ta bảo với bọn họ, chàng bị ốm nằm bẹp giường, chưa lại mặt được.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Chúng ta xích mích như thế này, về hay không cũng thế.”

“Không được,” Diệp Chiêu nghiêm túc nói, “Chúng ta chẳng những phải về, hơn nữa ta còn hy vọng chàng làm hết sức giả vờ hòa thuận, đừng làm loạn ở phủ Trần Quốc Công.”

Hạ Ngọc Cẩn nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, cười hỏi: “Lý do?”

Diệp Chiêu nói: “Đầu óc bà nội đã không được tỉnh táo rồi, ta không muốn người phải suy nghĩ.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Cô lo lắng thật?”

“Nói thẳng ra hết đi,” Diệp Chiêu ngồi xuống chiếc ghế dài ở hành lang, giọng điệu thừa nhận, “Ta biết ta không thích hợp làm một người vợ tốt, cuộc hôn nhân này khiến mọi người đều không thoải mái, hai ta mà phải sống chung quả thật rất khó khăn, cho nên ta cũng không muốn người phải làm gì. Sau này người đi

con đường sáng lạn của người, ta đi con đường chông gai của ta. Bất kể người muốn ăn chơi cờ bạc hay là nạp thiếp bao gái, ta cũng không quản, người có thể không giữ thể diện cho ta, nhưng người phải giữ cho người nhà của ta vài phần thể diện.”

“Thể diện? Ta còn tưởng là cô không cần chứ?” Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới thù hận cũ, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười tự giễu, cúi đầu.

Diệp Chiêu im lặng một hồi, thấp giọng nói, “Diệp gia trấn thủ Mạc Bắc, sau khi thành bị phá phải chịu cảnh diệt môn, bà nội ở kinh hay tin, trong lúc bi phẫn mà thần trí bị tổn thương, đến nay vẫn không thể tỉnh táo lại. Đại tẩu và cháu trai về thăm mẹ đẻ, may mắn thoát nạn, tỷ ấy thủ tiết giữa lúc thanh xuân, chăm lo nhà cửa gia đình, ơn với Diệp gia nặng như núi... Họ là người thân duy nhất của ta, ta không mong họ vì ta mà phải khó xử.”

“Không nhìn ra, thiết huyết tướng quân cũng có mặt biết quan tâm như vậy,” Hạ Ngọc Cẩn hơi hơi cảm thấy tim mình nghẹn lại, nhưng nhìn gương mặt lạnh lẽo vô tình của nàng, lại không nhìn được cứng rắn nói, “Tiếc là cô để ý chuyện đó, nhưng lão tử không quan tâm!”

“Vô liêm sỉ!” Diệp Chiêu nổi giận, nhả từng chữ một, “Người nói lại lần nữa xem?”

Hạ Ngọc Cẩn ương ngạnh nói: “Nói thì nói! Lão tử không quan tâm.”

Diệp Chiêu đột nhiên ra tay, hung hãn dí hấn lên cột đá, kề sát tai hấn thì thầm: “Đừng không đếm xỉa đến cảnh cáo của ta.”

Hạ Ngọc Cẩn cố gắng giấu dũa nhưng không thể động đậy nổi, cả giận nói: “Người! Người không sợ...”

“Trong thiên hạ, ai dám không nể mặt họ, ta sẽ không nể mặt kẻ đó!” Diệp Chiêu ngắt lời, lại nhìn kỹ hấn từ đầu đến chân, khế nở nụ cười. Đôi mắt màu lưu ly kia lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo sâu kín, thật giống như một con dã thú đang nhìn ngắm con mồi, hàm răng trắng đều cũng mang theo vài phần âm u, “Đừng ra vẻ, khi lão tử ở Mạc Bắc làm thủ lĩnh đám côn đồ, tiểu tử người còn không biết đang chơi bời ở đâu đâu!”

Cổ tay Hạ Ngọc Cẩn đau nhức từng cơn, đầu vã đầy mồ hôi, cắn răng đáp: “Được, được, ta nể, buông tay ra đi!”

Diệp Chiêu thấy thế mới chậm rãi buông tay, hung hãn đâm lên cây cột, xoay người rời đi.

Hạ Ngọc Cẩn tỉnh lại từ trong đờ đẫn, từ từ nghiêng đầu nhìn, trên cột đá trụ hành lang, một dấu nắm đấm sâu nửa tấc, gió thổi qua, bột vụn cuộn cuộn lên, theo gió bay đi.

9. Chương 09

Chương 9: Niềm vui lại mặt

Hôm sau, sáng sớm Hạ Ngọc Cẩn đã bị Diệp Chiêu vừa thúc dục vừa đe dọa dựng dậy, bị hai nữ thỏ phi giám sát mặc áo khoác lông cáo màu trắng bạc, cúc áo khảm ngọc trai, trên đầu đội chiếc mũ màu đồng đính trên châu, hai sợi dây đỏ thật dài buộc hai bên mũ, móc lại bằng một cái khuy bạch ngọc. Sau đó hấn ôm lò sưởi nhỏ của mình, ngáp một cái, ngồi bên trong kiệu, tiếp tục dựa vào chiếc đệm mềm mại ngủ gà ngủ gật.

Diệp Chiêu mặc một chiếc trường bào hoa văn mây xanh sen bạc, chân đi giày tránh tuyết màu tối, dùng ngọc trầm trạm hình hổ đơn giản vấn vãi tóc dài, tay luôn luôn ghì chặt thanh thu thủy trường kiếm bên hông, tinh thần căng lên nhìn chằm chằm cái tên chết tiệt trước mặt, nàng không tin đối phương ngoan ngoãn thỏa hiệp như vậy, nhưng lại không biết hấn định giở trò mèo gì?

Kiệu ngừng, Hạ Ngọc Cẩn bị vỗ vỗ vài cái, tự giác tỉnh dậy, sắc mặt khó coi như cũ.

Diệp Chiêu vẫn theo dõi chặt chẽ hành động của hắn.

Trong Diệp gia, nàng không có lấy một họ hàng cùng bối phận nào, mấy đại tổng quản xếp hàng chỉnh tề đứng đón chào.

Nét mặt bình tĩnh của Hạ Ngọc Cẩn sau khi xuống xe, nhìn quanh bốn phía, bỗng chốc tươi cười còn sáng lạn hơn mặt trời, thái độ đứng đắn lịch sự hòa ái, nếu không biết con người của hắn, ai cũng cảm thấy đây chính là một nam nhân lương thiện.

Hắn còn đứng sừng vai cùng Diệp Chiêu, mặc dù không diu đỡ, nhưng mới nhìn cũng tương đối thân mật.

Tất cả người Diệp gia nặng nề đến nghênh đón đều nhẹ nhàng thở phào một hơi, tranh nhau tiến lên vấn an cô gia, còn tiện thể lén ngấm trái ngấm phải hắn, giống như muốn tìm ra cái gì đó, rồi sau quay về báo cáo.

Hạ Ngọc Cẩn bị nhìn đến chóng mặt, nhân lúc trên đường tới đại sảnh, lặng lẽ hỏi Diệp Chiêu: “Quá bao nhiêu ngày mới đến lại mặt, bọn họ làm vậy là lo ta xử tệ với người chăng?”

Diệp Chiêu do dự một lát, chỉ “Ừm” một tiếng đơn giản.

“Nào có chuyện?” Thu Hoa lăm mồm lại cười hì hì chen vào cướp lời: “Lúc nào bọn họ cũng lo đêm tân hôn tướng quân sẽ đánh người đến không xuống nổi giường, sống dở chết dở. Giờ thấy người bình an vô sự, cuối cùng cũng yên tâm, aizz..... Người cũng không biết mọi người đồn thể nào đâu....”

“Câm miệng,” Diệp Chiêu vội vàng cản nàng lại, “Trước kia buông lỏng các người quá mức khiến các người càng ngày càng không biết phép tắc phải không?!”

Thu Hoa mếu máo, không dám mở miệng.

Hạ Ngọc Cẩn muốn làm rõ, nghiêm mặt hỏi: “Bọn họ đồn thể nào?”

Diệp Chiêu thở dài: “Người không biết vẫn hơn.”

Tại đại sảnh, Diệp lão thái gia đầu đã bạc trắng cầm quả trứng long đầu trong tay, ngồi ngay ngắn trên ghế bành, thấy bọn họ bước vào, nhớ tới mấy lời đồn đãi, vung tay ném quả trứng tới đầu Diệp Chiêu, trách mắng: “Từ nhỏ đến lớn chỉ biết hiếu chiến ngang ngược! Cũng không nhìn xem vợ người da mềm thịt non, vẫn không rút kinh nghiệm đi bắt nạt nó! Mãi chẳng nên thân!” Sau đó thân thiết nói với Hạ Ngọc Cẩn, “Nếu A Chiêu dám hung dữ với con, cứ tới đây tố cáo với thái gia gia, xem ta đánh nó thành đầu heo thể nào!”

Nét mặt Hạ Ngọc Cẩn run run mấy cái, cuối cùng cũng giữ nguyên được nụ cười trên môi, gật đầu liên tục.

Diệp Chiêu xoa xoa đầu, bắt đắc dĩ nói: “Con không có ức hiếp chàng.”

“Lão tử còn không biết tính tình của người?!” Diệp lão thái gia lập tức phản pháo, thở phè phè nói, “Sách vở chữ nghĩa quãng hết cho chó xơi, cả ngày ngoài đánh nhau ra đã làm được chuyện đứng đắn nào chưa? Cũng không biết kẻ nào có thể nhẫn nhịn mà thành thân với người được, chờ cha người từ Mạc Bắc trở về! Ta bảo bọn nó dạy dỗ ra trò đứa ngựa thịt nhà người.”

Hạ Ngọc Cẩn không rõ tình hình, ngắt lời hỏi: “Mạc Bắc? Chẳng phải cha cô đã?”

“Chết hết rồi,” giọng điệu Diệp Chiêu dịu dàng trước nay chưa từng thấy, nàng nhẹ nhàng thì thầm, “Chỉ là thái gia gia quên chuyện phá thành Mạc Bắc, cũng quên luôn cái đêm phụ thân và hai ca ca chết trận kia, thậm chí ông còn quên luôn ta là nữ nhi, bây giờ mục đích duy nhất để sống, chính là chờ bọn họ trở về.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Các người không nói cho người?”

Diệp Chiêu: “Vô ích, người sẽ không nghe. Có lẽ người cho rằng chỉ cần quên là có thể vĩnh viễn sống trong thế giới ảo tưởng, không bao giờ tỉnh lại, vậy sẽ không phải đau đớn.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Cô thì sao?”

Diệp Chiêu: “Tất cả đều đã qua.”

Diệp lão thái gia vẫn tiếp tục căn nhắc lải nhải với nàng: “Đại ca người đóng quân ở biên quan, đại tẩu người cũng rất vất vả. Ta viết phong thư cho nó, bảo nó ra tết cùng nhị ca người trở về, chúng ta cùng ăn

tết đoàn viên, báo cả cho ông ba của người, lão già khó ưa ấy, lúc nào cũng muốn đấu võ mồm với ta, ta cũng thấy hơi nhớ lão rồi.”

Diệp Chiêu cười vâng dạ không ngớt.

Hạ Ngọc Cẩn trầm lặng.

Trong ký ức mờ nhạt, hắn nhớ tới lời kể rõ ràng của lưu dân tránh nạn từ Mạc Bắc trở về sáu năm trước, cả Diệp gia gần như bị diệt tận, thành Ung Quan Diệp gia trấn thủ bị đồ, trong thành xác chết xếp thành núi, đầu người chồng chất thành bảo tháp, máu tươi nhuộm đỏ ngã tư đường, nam nhân mất đầu, nữ nhân mất trinh tiết, trẻ nhỏ không còn khóc, những người còn sống mãi mãi giẫy dụa trong ác mộng.

Kể chưa từng trải qua đồ thành, vĩnh viễn không thể tưởng tượng được loại tình cảnh kinh hoàng như địa ngục này.

Hạ Ngọc Cẩn không nhịn được len lén nhìn Diệp Chiêu, biểu cảm trên mặt vẫn cứng rắn kiên nghị như sắt thép, đến tận cùng là nàng không hề bị thương, hay cảm xúc đã chết lặng rồi? Nàng lớn lên như thế nào? Đã từng dịu dàng hay không? Đã từng bướng bỉnh hay không? Đã từng yêu hay không? Từng hận? Từng nhớ?

Một chút cảm giác chua xót, một chút cảm giác bất an xẹt qua trong lòng hắn.

Hắn phát hiện mình tuyệt nhiên không hiểu rõ được nàng.

Thế nhưng hai người không ưa lẫn nhau lại phải miễn cưỡng sống cùng một nhà...

Hoàn toàn không thích hợp làm vợ chồng.

Đâu có ai muốn thấu hiểu ai?

“Ngọc Cẩn? Ngọc Cẩn? Đây là đại tẩu và cháu của ta.”

Diệp Chiêu gọi vài tiếng kéo hắn đang trầm tư tỉnh lại, lúc này Hạ Ngọc Cẩn mới phát hiện có một phụ nhân xinh đẹp đoan trang dịu dàng đứng trước mặt mình, tay đang nắm tay hai đứa trẻ, một đứa mười tuổi, một đứa tám tuổi, cùng nhìn hắn chăm chăm không chớp mắt, sau đó lại nhìn Diệp Chiêu. Diệp Chiêu vội vàng giới thiệu, “Đứa lớn là Diệp Tư Vũ, đứa nhỏ là Diệp Niệm Bắc, là hai con khỉ nghịch ngợm.”

Diệp Niệm Bắc giành trước nhào vào trong lòng Diệp Chiêu, kêu lên: “A Chiêu thúc thúc! Con rất nhớ người!”

Diệp Tư Vũ đứng cạnh bữu mô nói: “Rõ ràng là A Chiêu cô cô! Lớn như vậy rồi mà còn làm nũng, quá mất mặt.”

Diệp Niệm Bắc quay về phía nó làm mặt xấu, sau đó cười lấy lòng với Hạ Ngọc Cẩn: “A Chiêu thúc thúc, nam nhân của thúc xinh đẹp thật!”

“Đệ lại học trước quên sau rồi, nam nhân phải dùng từ ‘Tuấn tú!’” Diệp Tư Vũ ra vẻ người lớn nói, “A Chiêu cô cô, lần trước cô cô dạy kiếm pháp cho con, con luyện được rồi, tối nay cho người xem!”

“Được! Đây mới là nam nhi Diệp gia chân chính.” Diệp Chiêu vui vẻ đáp lời, “Đừng chỉ lo luyện võ, tối nay cũng phải mời tiên sinh tới dạy học văn cho tốt.”

Hoàng thị nói: “Được, ta chuẩn bị mời Vương Nhân Kiệt tiên sinh, nghe nói học văn của hắn rất cao.”

“Trăm ngàn lần không nên,” Hạ Ngọc Cẩn không nhịn được ngắt lời các nàng, “Cái tên Vương Nhân Kiệt kia, mặc dù học văn cao, cũng chỉ là ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo, riêng bên ngoài đã bao ba bốn tình nhân, chuyện bội tình bạc nghĩa không phải mới chỉ một hai lần, nhiều khoản tiền bạc cũng có nguồn gốc không chính đáng, chỉ là hắn che giấu rất giỏi, người ngoài bình thường không hề hay biết. Mời loại tiên sinh này dạy dỗ bọn trẻ không sợ dạy hư chúng sao?”

Diệp Chiêu hỏi: “Sao người biết?”

Hạ Ngọc Cẩn có chút xấu hổ bữu mô nói: “Ta thường xuyên chơi bời bên ngoài.... Tuy rằng chuyện đứng đắn làm không nhiều, nhưng tin tức tồi tệ của những kẻ thiếu đạo đức trong kinh thành là nhanh nhạy

nhất.... Diệp Chiêu cô mới từ Mạc Bắc trở về chưa lâu, không quen nơi này, đại tẩu cô lại là một nữ nhân quy củ, có vài chuyện không tiện hỏi thăm, chuyện biết được đương nhiên không nhiều bằng ta. Ta nói, nếu mời thầy dạy, nên mời Mã Vinh Xuân tiên sinh, tuy danh tiếng của hắn không lớn như Vương Nhân Kiệt, nhưng học vấn của hắn rất tốt, dạy học cẩn thận, nhân phẩm nghiêm chỉnh, không có gì xấu cả. Khi Diệp Chiêu cô hồi kinh, hắn vô cùng tôn sùng việc cô thay cha ra trận, còn làm thơ phú ca ngợi, vậy nếu cô đưa thiệp đến mời, hắn tất sẽ ưng thuận tới cửa dạy mấy đứa trẻ.”

Hoàng thị nghe vậy mừng rỡ, cảm tạ không thôi. Sau đó lặng lẽ kéo Diệp Chiêu ra một chỗ khuyên bảo: “A Chiêu, từ nhỏ tính tình muội đã nóng nảy, kết hôn rồi phải thu liễm lại, đừng hơi một chút là đánh tướng công.”

Diệp Chiêu: “Trước lúc kết hôn tỷ đã nói vô số lần rồi.”

Hoàng thị nghiêm túc khuyên nhủ: “Cho dù hắn có không tốt, muội cũng vạ vạ lần đừng đánh hắn.”

Diệp Chiêu: “Muội sẽ chú ý.”

“Đúng vậy, ta thấy thằng nhóc này lòng dạ cũng chưa đến nỗi hỏng hắc, ” Hoàng thị lo lắng lại dặn dò, “Muội mạnh mẽ như vậy, thân mình hắn lại yếu đuối như kia, nếu không cẩn thận đánh một quyền đã lăn ra chết thì làm sao bây giờ?”

Diệp Chiêu liếc mắt nhìn Hạ Ngọc Cẩn một cái, nghiêm túc gật đầu: “Yên tâm, muội tuyệt không đánh hắn.”

Hạ Ngọc Cẩn hắt xì vài cái, hắn xoa xoa mũi, tiếp tục tán gẫu chuyện nhà chuyện cửa cùng lão thái gia. Chỉ cần hắn không mưu toan hại người, thì thật ra cũng là một tay nịnh nọt lão luyện, nói hai ba câu liền khiến Diệp lão thái gia cười toe toét, gọi to một tiếng không nghe rõ là “Cháu rể ngoan” hay “Cháu dâu ngoan”, chỉ hận không thể giữ hắn ở lại vài ngày, tiếp chuyện giải sầu ỉn.

Lúc trở về, tâm tình Hạ Ngọc Cẩn tốt lên rất nhiều, Diệp lão thái gia tự mình đưa hắn tới cửa lớn, trước nơi đông người, cười tủm tỉm với hắn, “Sau này về nhà chơi nhiều nhiều một chút.” Sau đó vung quạt trượng, hung thần ác sát quát Diệp Chiêu, “Không cho phép người lại đánh vợ! Nếu không ta từ người!”

Hạ Ngọc Cẩn lão đảo một cái, suýt nữa té ngã xuống mặt tuyết.

Diệp Chiêu nhanh chóng đưa tay đỡ lấy, thấy mặt hắn có chiều hướng hóa đen, quyết định chớp nhoáng, nhét hắn vào kiệu, để Hoàng thị ở lại giải thích, tự mình kêu đoàn người trở về.

Trên đường, bầu không khí giữa hai người càng nặng nề, nhất là mặt Hạ Ngọc Cẩn, so với dĩ nài không khác nhau là mấy.

Diệp Chiêu mở miệng nhỏ giọng nói: “Chuyện kia..... Hôm nay người làm rất tốt, việc cháu ta, cảm tạ.”

Hạ Ngọc Cẩn xoay người không nhìn nàng.

Diệp Chiêu có ý an ủi nói, “Cổ tay người còn đau không?” Đáng tiếc nàng vốn không am hiểu việc quan tâm săn sóc, ngữ điệu nghe qua muốn bao nhiêu quái dị có bấy nhiêu quái dị, chuyển thành có phần giống châm chọc.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn mấy vệt xanh tím ma trảo của nàng để lại trên cổ tay mình hôm qua, bực bội từ đâu lại kéo tới. Lại nhớ đến lần đầu gặp mặt Hồ Thanh từng vụng trộm nói cho hắn, tướng quân nguyện ý gả cho hắn có thể là bởi vì bộ dạng hắn rất đẹp, không tài không cán, nhu nhược, vô cùng dễ dàng thao túng. Lòng thâm oán hận, vốn chút mềm lòng hiếm hoi lại tan thành mây khói.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Chiêu, tươi cười, ánh mắt sáng ngời trong suốt: “Chuyện cô yêu cầu ta làm, ta cũng đã làm xong hết, xem chừng cũng cho người nhà cô thể diện rồi chứ?”

Diệp Chiêu thoáng dịch người về phía sau, đáp: “Đúng, sau này cứ làm như vậy.”

“Hiển nhiên, quan hệ giữa hai chúng ta không tốt cũng không tính, không nên làm cho trưởng bối lo lắng. Chỉ là...” Hạ Ngọc Cẩn cẩn thận hỏi lại, “Ta cho người nhà cô thể diện, cô cũng phải cho người nhà ta thể diện chứ nhỉ?”

Diệp Chiêu nghĩ nghĩ, lại đáp: “Nên vậy, có việc gì muốn giúp đỡ cứ việc nói.”

“Giúp đỡ gì thì không cần,” Hạ Ngọc Cẩn bắt đầu nghịch nghịch cái lò sưởi nhỏ trong tay, chậm chạp nói, “Hôm qua mẫu thân khóc nói với ta, người ngoài chê cười bà rước về một cô con dâu ngang ngược, không hiếu thuận, khiến bà mất hết mặt mũi, gần như đến cửa cũng không dám ra. Cho nên từ ngày mai cô hãy sớm chiều đến thăm hỏi bà, làm một cô con dâu thật tốt đi theo bên người chăm sóc bà cẩn thận, quy củ khuôn phép, gấp thức ăn, tâm sự việc nhà cửa, bịt cái miệng của mấy bà cô kia lại.”

Diệp Chiêu đỏ mặt ra một chút.

Hạ Ngọc Cẩn cười đến giống như con hồ ly nhỏ vừa thực hiện được âm mưu: “Tướng quân à, ta tin rằng cô sẽ làm được.”

10. Chương 10

Chương 10: Mẹ chồng nàng dâu tranh chấp...

Trong kinh thành, kinh sư quân doanh, tướng quân khoanh tay mà đứng, giọng điệu khẩn cầu không thể kháng cự: “Giao tình sinh tử bao năm, nay rơi vào phút ngặt nghèo, thỉnh chúng huynh đệ trợ giúp ta một tay.”

“Rõ!” Chúng phụ tá cùng hô to đáp lời, sau đó xếp thành hai hàng ngồi xuống, mỗi người đều cầm trong tay một cây bút lông sói, trước mặt đặt một cuộn giấy, tiêu đề [Đạo chung sống của mẹ chồng nàng dâu], [Chuyên đề về mẹ chồng], [Kế hiếu thuận với mẹ chồng] vân vân, nét mặt người nào người đấy đầy vẻ đau khổ áp lực.

Đại Tàn Quốc, nhà binh thường kết thông gia với nhà binh, mẫu thân của Diệp Chiêu là một tướng môn hổ nữ dũng mãnh, bà ngoại của nàng cũng là tướng môn hổ nữ, cụ ngoại còn lại càng hoành tráng hơn, là giang hồ hiệp nữ, người nào cũng đều là những nữ nhân phóng khoáng thẳng thắn, trước kia mẹ chồng nàng dâu chung sống mặc dù không tệ, nhưng vẫn thường thường trình diễn cảnh song sư tranh bá, tam hổ xưng hùng, hễ mà nổ ra thì cả Diệp lão thái gia cũng không thoát cảnh phải tránh vội tránh vàng. Mà đại tẩu Hoàng thị nhìn có vẻ nhu nhược, cũng múa thành thạo bài Liễu Diệp Dao Pháp đẹp đẽ, ba bốn nam nhân bình thường cũng không thể tới gần.

An Thái Phi thì là một nữ tử kinh thành truyền thống, quy củ khuôn phép, tính tình mềm yếu, có thích thì cũng chỉ thích cảnh mẹ chồng nàng dâu chung sống kiểu bình thường. Cho nên Diệp Chiêu phải làm sao để bà vui vẻ, là một chuyện vô cùng khó giải quyết, cho dù có sức, cũng không biết bắt đầu làm từ đâu.

Diệp Chiêu là người nhất ngôn cửu đỉnh.

Chuyện đã đáp ứng, nhất định không thể làm hỏng.

Nàng ngẫm nghĩ nếu đi tìm Hoàng thị bàn bạc chuyện này, chỉ làm cho đại tẩu thêm lo lắng. Bèn trực tiếp triệu tập toàn bộ phụ tá tham tướng dưới trướng ở Mạc Bắc năm đó, mở hội nghị tác chiến, bố trí nhiệm vụ, lệnh cưỡng chế mọi người về nhà hỏi han con dâu và mẫu thân, học tập kinh nghiệm, trở về báo cáo tình huống cụ thể.

Mã phụ tá không cam lòng, run run nói: “Đây không phải là công việc của bậc đại lão gia, ta làm sao có thể...”

Diệp Chiêu lập tức nhướn mày trợn mắt, khiển trách: “Đương kim thiên tử dùng đạo hiếu trị quốc! Người ngay cả làm sau để hiếu thuận với chính mẹ ruột của mình mà cũng không biết! Quả thực là khốn kiếp! Người có biết cái gì là tề gia trị quốc bình thiên hạ? ! Người ngay cả gia cũng không để ý tới! Lấy cái gì ra để nhập quân ngũ, càn quét thiên hạ? ! Bản tướng quân coi trọng nhất là đạo hiếu! Trừ người ba tháng tiền lương, trở về suy nghĩ! Bao giờ hiểu được thế nào là hiếu thuận với cha mẹ lại đến gặp ta!”

Đám phụ tá sợ tới mức không giám ho he, ngoan ngoãn vung bút viết sách, dụng tâm tìm tòi tham khảo.

Diệp Chiêu tựa lưng vào ghế thái sư giám thị mọi người làm việc một lát, sau đó uống một ngụm trà, hỏi Thu Thủy: “Hồ Ly đâu?”

Thu Hoa tiến lên nói: “Quân sư nói hần thứ nhất là không có mẹ, thứ hai không có con dâu, thật sự không giúp được gì, nhưng thấy bộ dạng tướng quân buồn bực, hần rất khó chịu trong lòng. Đành đi Đại Phạm Tự ở gần đây tìm hòa thượng công đức chút tiền nhang đèn, chúc tướng quân mã đáo thành công, vạn sự như ý.”

“CMNN! Tiền nhang đèn? !” Diệp Chiêu thiếu chút nữa sặc trà, nàng đập bàn gào rít, “Thằng nhóc chết tiệt đấy lần trước còn mới nói hần là truyền nhân của Đạo Giáo!” (Đạo Giáo thờ Tam Thanh Tứ Ngự không phải thờ Phật. Phật trọng sinh mạng, Đạo trọng tự nhiên.)

Thu Thủy vội vàng xông lên vuốt giận cho tướng quân.

Mặt khác, trong An Vương phủ, An Thái Phi đã chuẩn bị tâm lý, bất kì người làm mẹ nào cũng đều hy vọng có một cô con dâu như ý, huống chi là đứa con trai bé bỏng mà bà yêu thương nhất cưới vợ, càng phải lựa chọn kỹ, cho dù dòng dõi kém một chút, dung mạo xấu một chút, cũng nên là một tiểu thư khuê các hiền thực dịu dàng, trông nom nhà cửa, yêu thương tướng công.

Ý chỉ tứ hôn ban xuống, bà như bị sét đánh đĩnh đầu, lòng biết con trai cả đời này cũng đừng mong có nổi một ngày tươi đẹp, nước mắt chảy từng chậu từng chậu. Trước hôn lễ thái hậu còn triệu bà tiến cung, ngàn cân vạn dặm bảo người con dâu này là trường hợp đặc biệt, tương lai sẽ là cánh tay của Đức Tông Đế, sẽ được trọng dụng, chớ lấy lễ nghi quy củ mà trói buộc nàng, đừng bày ra tư thế mẹ chồng mà làm nguội lạnh tấm lòng công thần, cho dù không thích, sau này cho ra phủ khác nhắm mắt làm ngơ là được.

Bà vừa ra khỏi cửa đã bị đám chị em dùng ánh mắt đồng tình nhìn nhìn khuyên bảo: “Con dâu của tỷ chính là một đứa kiêu căng ngông nghênh, tính tình cứng rắn, chỉ cần tỷ chịu khó va chạm dần dần rồi sẽ quen, ít nhất còn có con dâu cả hiếu thuận với mình.” Có có người không hiểu chuyện an ủi: “Dù sao con trai tỷ không hứng thú với con đường làm quan, ít nhiều giờ cũng có thể dựa vào con dâu để chống đỡ môn hộ, cũng coi như là chuyện tốt.”

Bà nghe thấy lời này liền hận không thể “Phi” một cái.

Nếu con dâu không thể quản chuyện nhà cửa, hiếu thuận mẹ chồng, chăm sóc tướng công, thì cưới về làm cái gì?

Nam nhân của bà là An Thân Vương vì lo lắng quốc gia chính sự mà mệt đến chết, bà thủ tiết từ khi còn trẻ, cũng biết làm việc thiện tích đức, hàng năm cứu tế nạn dân, công đức tiền nhang đèn cho chùa miếu, cũng không tính là loại người độc ác chứ? Đứa con trai của bà từ nhỏ nhiều bệnh, tưởng như chết non, vài năm gần đây mới khá hơn được chút ít. Cho nên bà có hơi cưng chiều một chút, nay mặc dù lông bông lang bang, nhưng ngoại trừ tai tiếng khó nghe ra, cũng rất ít khi gây ra phiền phức cho gia đình.

Nhưng mà, mấy bà kia lại lên nói gì mà: “Con trai Thận Thân Vương, thứ tử của Uy Vũ Tướng Quân, có ai không phải là trẻ tuổi tài tuấn, tướng mạo đoan chính? Tướng quân quyền thế lệch trời, gả cho cái tên vô dụng nhà An Thân Vương đúng là lãng phí.”

Đúng vậy, con bà không có tiền đồ, nhưng bà là mẫu thân, trong lòng vô cùng đau đớn, tiếc nuối. Nhà mình cũng không phải là nghèo đói rách nát cần nhờ nữ nhân kiếm cơm bao bọc, sao nữ nhân tâm để nó phải sống núp dưới váy nữ nhân? Cả đời không ngẩng đầu lên được?

Cưới về một con chim cú hiểu biết là được rồi? Ai muốn trông cậy vào phượng hoàng để trèo cao đâu? !

An Thái Phi thực sự không cam lòng, khổ nỗi gan nàng không lớn, Thái hậu nói gì nghe nấy, cho nên từ khi Hạ Ngọc Cẩn thành thân tới nay, bà ôm đầy một bụng tức, thường xuyên lấy nước mắt rửa mặt, nhưng vẫn không dám nổi khùng lên, chỉ vụng trộm lăm bầm oán giận với con trai cả, hận không thể khiến hoạt diêm vương này nhanh nhanh chán con mình đi, dứt khỏi nhà này, tìm nam nhân khác có bản lĩnh đi.

Nay, Hạ Ngọc Cẩn khuyến khích mẫu thân: “Cô ấy giống trống khua chiêng mang binh khí vào cửa, trước là để dẫn mặt. Đêm động phòng con tức giận rồi đi, cô ta không cần cũng không khuyên! Còn giấu vũ khí

dưới áo, không biết có dụng ý gì. Con rời nhà mấy ngày không về, cô ta không cần cũng chẳng quan tâm... Nữ nhân này cũng không ưa con, vì sao còn muốn gả cho con? Nếu nói là vì để ý con rồi, tại sao lại còn hiếu thảng, không để mặt mũi cho con? Bất kể thế nào con cũng phải hạ uy cô ta một lần! Không khiến cô ta chịu thua không được! Mẫu thân, người dù sao cũng là trưởng bối của cô ta, dù sao cũng phải lên mặt đi, để cô ta phải làm tròn bổn phận của một người con dâu.”

“Đúng vậy!” An Thái Phi càng nghĩ càng thấy đúng, sự đồng tình với cậu con trai bé bỏng đã chiến thắng nỗi sợ con dâu, bà một lần nữa nổi uy phong, sống lưng thẳng dậy, cảm phần nói, “Cho dù thánh thượng thân phong tướng quân, trước tiên cũng phải là con dâu của phủ An Thân Vương ta! Ta không tin con bé dám ngỗ ngược với ta!”

“Đúng! Chính như thế!” Hạ Ngọc Cẩn kéo được cường viện, gật đầu hô to ủng hộ.

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa qua giờ Mão, Diệp Chiêu đã chuẩn bị xong xuôi để vào triều, trước khi đi còn qua trước cửa phòng An Thái Phi, cung kính đứng ngoài cửa, nhờ đại a hoàn thông báo, chờ xin thỉnh an.

Mẹ chồng của An Thái Phi là Thái hậu, từ sau khi thành thân bà suốt ngày nhàn nhã, ngày nào cũng ngủ đến giờ Thân mới rời giường. Nay con dâu muốn đến sớm chiều thăm hỏi, lại không thể để trễ buổi triều của hoàng thượng, đành phải cố xua cơn buồn ngủ, hắt một ít nước lạnh lên mặt, cắn răng cứng rắn rời giường, mặc xiêm y, đi ra nhận thỉnh an của con dâu.

Diệp Chiêu dìu bà vào phòng chính, hỏi thăm sức khỏe, rồi hai mặt nhìn nhau thật lâu không nói gì, cuối cùng đành khen một câu: “Sắc mặt mẹ hôm nay tốt lắm.”

Tốt cái gì? An Thái Phi ngủ không đủ giấc, đầu đang choáng váng từng trận, một lúc sau mới thần nhiên gật đầu, sau đó đuổi cơn buồn ngủ đi, tinh thần phần chấn sảng sửa lên mặt, chuẩn bị phát biểu.

Không ngờ, thân binh ngoài phòng báo lại: “Tướng quân, nên vào triều rồi.”

Diệp Chiêu nhanh chóng hành lễ, chạy đi như chớp.

An Thái Phi như đám phải bạch bông, ngây ra hồi lâu, giận giữ hỏi: “Vương phi đâu? Còn chưa đến thỉnh an? Con bé càng ngày càng lười, không nhìn thấy mẹ chồng cũng dậy rồi đây sao?”

Sau cả buổi trời Diệp Chiêu mới về nhà, nàng cởi nhung trang, vội ra đại sảnh, cung kính đứng bên cạnh An Thái Phi, thật giống như thủ vệ canh gác, dáng người ưỡn thẳng, sau đó lẩm nhẩm vài lần mấy loại đề tài thường được lưu hành trong đám phụ nữ kinh thành được đám phụ tá chuẩn bị, bắt đầu thử gia tăng quan hệ: “Nhà Thương Thái Bộc hình như vừa nạp thêm thiếp.”

An Thái Phi lạnh lùng quét mắt nhìn nàng một cái, có ý gây căng thẳng: “Quận vương chưa có con, người công vụ bận rộn, chỉ sợ không thể chú ý. Không bằng cũng nạp cho nó mấy thiếp thất, để tiện khai chi tán diệp. Thúy Chi bên người ta thế nào?”

Diệp Chiêu nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không được.”

An Thái Phi vui mừng hỏi: “Sao mà không được?”

Diệp Chiêu thành thật nói: “Nàng rất gầy, ngực không đủ lớn, eo không đủ thon, mông không đủ to, không giống như dạng người giỏi sinh con chăm con, con thấy Thúy Diệp tốt hơn một chút, dáng người vừa nhìn là biết đạt chuẩn, mặt mũi lại duyên dáng nữa... Không chê được! Nếu đến Mạc Bắc, toàn quân tướng sĩ đều sẽ đổ hết mắt, chắc chắn sẽ vì nàng mà đánh nhau to mấy trận, không bằng để Thúy Diệp làm đi.”

Thúy Diệp mừng thầm không thôi, xấu hổ liếc mắt nhìn dung mạo tuấn tú của Diệp Chiêu, đỏ mặt cúi đầu.

An Thái Phi tức đến không nói nổi lời nào.

Diệp Chiêu thấy vẻ mặt bà không tốt, vội nói: “Nếu mẹ tiếc thì thôi vậy, dạo trước Hứa Đô Thống có nói với con là mỹ nữ Dương Châu rất tuyệt, ai nấy đều đẹp tựa thiên tiên, sắc nghệ song toàn, còn biết hầu hạ người, con nghe lúc ấy cũng hơi cảm thấy động lòng. Để tối con đưa tướng công đi chọn cho kỹ, đem về hai đứa xinh xắn nhất, đáng người biết sinh biết nuôi nhất.”

Nàng tích cực như vậy, rốt cuộc là muốn nạp tiếp cho tướng công, hay là định tự nạp thiếp ỉn?

An Thái Phi càng nghĩ càng nghi, giận giữ rống lên: “Nằm mơ! Chỉ cần ta còn sống một ngày, người đừng mơ đưa mỹ nhân vào cửa!”

11. Chương 11

Chương 11: Nổi trận lôi đình

Gần đây Diệp Chiêu cảm thấy khá là buồn phiền, nàng đã từng đánh nhau, từng hành quân, từng bày trận, từng hoành hành ngang ngược, chỉ có mỗi người phụ nữ trước mặt là không đỡ được. Nước mắt An Thái Phi cứ như không mất tiền mua nên dùng xả láng, nói chảy là chảy, khóc mà nàng cứ ù ù cạc cạc chẳng hiểu nguyên nhân.

Ví dụ như mấy hôm trước, trước lúc lên triều, theo lệ thường nàng đến thỉnh an, Thái Phi u oán nói: “May nhờ được người ngày ngày thỉnh an, hầu hạ chu đáo mà giờ ta gây đi mất bao nhiêu.”

Nữ nhân thì thích đẹp, Diệp Chiêu ngẫm hiểu, lập tức nịnh nọt: “Thật là tốt quá, bà bà (mẹ chồng/bà nội/bà ngoại) gây đi càng trở nên duyên dáng hơn, cứ như trẻ lại cả chục tuổi.”

An Thái Phi tròn miệng nhìn nàng nửa ngày, “Oa” một tiếng khóc như mưa.

Diệp Chiêu chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả, nghĩ bà bị bệnh, chạy vội đi thỉnh giáo ngự y, hỏi lão xem người già vui buồn thất thường là bị làm sao. Ngự y vuốt chòm râu bạc suy nghĩ hồi lâu, nói là người già tâm sinh lý mất cân bằng, dễ không điều khiển được cảm xúc, còn đưa cho nàng mấy thứ thuốc phù hợp, dặn uống đúng giờ. Nàng liền tự tay sắc thuốc bưng cho An Thái Phi, thuật lại lời nói của ngự y một lần. Không ngờ, An Thái Phi chẳng những không chịu uống thuốc, còn càng khóc hăng hơn, vì thế nàng lại đi mua kẹo hồ lô về dỗ...

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng chạy tới, mặt mày tối sầm nói: “Thôi hủy giao ước đi, ta tính nhầm rồi, cô đừng hầu hạ mẹ ta nữa.”

“Thiên địa quân thân sư (quân vương, thân thích, sư phụ), hiếu thuận với trưởng bối là bổn phận cần cố gắng, mẫu thân của người cũng là trưởng bối, nhà ai mà chẳng mong con dâu có thể hiếu thuận với người lớn? Cho dù bà không coi ta là con dâu, nhưng thân là phận dâu mà bất hiếu với trưởng bối cũng là không được. Huống chi ta lãnh binh nhiều năm, coi trọng nhất là lời hứa và nghĩa khí, nếu đã hứa với người rồi thì phải làm cho được, sao có thể bỏ dở giữa chừng! Nếu không sau này ở trong quân ngũ ta còn đâu uy danh? Còn đâu mặt mũi?!” Diệp Chiêu nghiêm khắc cự tuyệt, sau đó phẩy tay áo bỏ đi, không thèm liếc mắt nhìn Hạ Ngọc Cẩn đang hóa đá tại chỗ lấy một cái.

Chuyện vặt vãnh linh tinh ấy chỉ là việc nhỏ, điều càng làm cho nàng buồn bực hơn là ba vạn tân quân kinh thành già yếu bệnh tật mới được chiêu mộ gần đây.

Kinh thành dân cư đông đúc, một phiến lá rơi từ trên cây xuống cũng có thể quệt trúng hai mạng là thân thích nhà quan. Bọn họ thấy giặc Kim đã bị đánh tan, mấy năm nay lại không có phản loạn bèn quay sang để ý đến quân đội kinh thành. Không thiếu những nhân vật chơi bởi hư hỏng, dựa quan hệ để xin vào, giờ thủ đoạn lười biếng, thâm tính ngồi không hưởng lương chơi bởi vài năm. Cũng có mấy tên quân là áo lụa con nhà quan lại, tự thấy không có hy vọng đỗ khoa cử, bèn ý có quan hệ, cố chen chân vào, muốn lấy lý lịch vài năm làm việc, sau này làm một võ quan.

Lúc huấn luyện cây có ô dù, kéo bè kết phái trong quân, ăn uống cờ bạc trò gì cũng có, coi quân kỷ không ra gì, giáo đầu mới hơi quát một chút đã dám cứng cổ chống đối.

Sau khi được thuộc hạ báo cáo, Diệp Chiêu lại cố che giấu chuyện này đi, chẳng những không xử phạt, ngay cả trách mắng cũng không có lấy một tiếng.

Bọn họ càng đâm ra to gan lớn mật, dần dần ngay cả nàng cũng không để vào mắt, âm thầm giấu cột sau lưng, cho rằng nàng chỉ là một con hổ cái bằng giấy, mọi người cứ đồn đại quá lên, đại chiến giặc Kim thắng lợi tám phần là dựa vào ảnh hưởng của Diệp gia, được thủ hạ ủng hộ, may mắn lập được đại công liền vọng tưởng trèo lên đầu nam nhân.

Nữ nhân chung quy cũng chỉ là nữ nhân, có thể gánh vác được việc gì?

Diệp Chiêu nghe thấy những lời đồn đại này, chỉ cười không thèm để ý.

Ngày hôm qua, có một tiểu đội mới đến ban đêm tụ tập đánh bạc uống rượu, ồn ào âm ỉ suốt đêm, lỡ mất buổi luyện tập sáng. Giáo đầu phái người đi gọi, họ còn cật hơi men, người đông thể mạnh, dám quay ngược ra đánh tiểu binh truyền tin một trận.

Sau khi bãi triều đi về quân doanh, nghe được việc này, Diệp Chiêu liền ra lệnh cho chúng tướng: “Đến lúc rồi, đi làm việc đi.”

Chúng tướng hiểu ý, mang binh đi thẳng đến binh doanh, trói gô hai mươi ba tên gây chuyện lại, lôi đến quảng lên đài cao ở giáo trường, quỳ trước mặt toàn quân.

Cầm đầu tiểu đội này là Mã Hữu Đức, cháu trai của Mã quý nhân đang được sủng ái trong cung, nhà cũng có quan viên triều đình đương quyền, cho nên hấn chẳng hề lo lắng gì cả, căn bản là không tin Diệp Chiêu có thể làm gì hấn, còn cười đùa nhảm nhí: “Tướng quân, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân nhất thời hồ đồ, xin tha cho tiểu nhân lần này, ít nữa sẽ dâng lễ nhận lỗi với huynh đệ, sau này chắc chắn không dám nữa.”

Diệp Chiêu mặc ngân giáp, ngồi ở trên đài cao giữa giáo trường, thân hình thẳng tắp, nàng nghe xong lời khẩn cầu của hấn, cũng không thèm nói gì, chỉ quay sang bên cạnh đưa cao tay lên.

Giáo úy tiến lên, cầm Thái Tổ Thiết Lệnh, cao giọng tuyên đọc.

“Một, nghe trống không tiến lên, nghe chiêng không rút lui, cờ phất không đứng dậy, cờ hạ không nằm xuống, là tội làm trái lễ quân, ai phạm xử tử. Hai, gọi tên không đáp, điểm danh không có mặt, hết ngày nghỉ không đến, tự dối quân luật, là tội coi nhẹ việc quân, ai phạm xử tử. Ba, việc đánh keng điểm canh ban đêm, lười mà không đánh, làm chậm giờ giấc, tiếng đánh không to, là tội làm trễ việc quân, ai phạm xử tử. Bốn, ca thán oán hận, trêu tức chủ tướng, không nghe quản lý, khó dạy khó dỗ, là tội báng bổ quân kỷ, ai phạm xử tử. Năm, mở miệng cười cợt, miệt thị lệnh cấm, xông vào quân môn, là tội khinh hờn quân ngũ, ai phạm xử tử. Sáu, giương nanh múa vuốt, gây chuyện thị phi, xúi giục quân sĩ, gây bất hòa, là phá hoại quân ngũ, ai phạm xử tử...”

Thái Tổ Quân Pháp, 17 cấm lệnh 54 tội tử, từng chữ từng chữ cứng rắn như sắt thép, dọa cho hai mươi ba gã lạy là quỳ dưới đài kinh hồn bạt vía. Có kẻ nhát gan đã nhũn ra như cái bị rỗng.

Lúc này mọi người mới hiểu, tướng quân đã sớm động sát khí với bọn họ, chẳng qua chỉ là tạm thời chịu đựng, chờ sự tình hóa to, sẽ đến giết gà dọa khỉ.

Ai cũng không muốn là con gà bị giết kia.

“Tha mạng!”

“Tướng quân tha mạng, tiểu nhân trên có mẹ già, dưới có con nhỏ!”

“Lần sau không dám nữa!”

Tiếng đập đầu bình bịch vang lên, có kẻ còn bị dọa đến tè cả ra quần.

Diệp Chiêu hờ hững, phất tay: “Đao phủ, chuẩn bị.”

Ba mươi hai gã đao phủ, tay cầm đại đao, đứng ra phía sau bọn họ.

Mã Hữu Đức thấy tình hình không ổn, vội vàng hô to: “Cô ta là quý nhân! Người mang long thai, cũng sắp phong phi! Cha ta là đại quan tam phẩm! Ca ca ta là chủ tướng Lại bộ! Kẻ nào dám giết ta? ! Không muốn sống nữa sao? !”

Diệp Chiêu nâng roi huyền thiết lên, lạnh nhạt nói: “Diệp gia trị quân, chỉ nghe quân pháp, không xét thân thích.”

Mã Hữu Đức rít gào: “Con đàn bà nhà ngươi nếu dám giết ta! Cô cô ta nhất định sẽ không bỏ qua... Bỏ qua...”

Hắn vẫn chưa nói xong, chiếc roi sắt đã lặng lẽ không một tiếng động xẹt qua giữa không trung, hóa thành cương đao chém tới, chặt đứt cổ họng, chớp mắt đầu hắn rơi xuống, đôi mắt vẫn còn tròn tròn, hoảng sợ nhìn mặt đất. Cho đến khi máu tươi ào ào trào ra từ cổ, phun khắp xung quanh, hắn mới như ý thức được sự thật rằng mình đã chết, thân người đang quỳ đổ ầm xuống đất.

Binh lính có mặt đều ngẩng hết đầu lên, hít một hơi khí lạnh, không thể tin nổi nhìn Diệp Chiêu.

“Không dám? !” Diệp Chiêu vừa lau vết máu trên huyền thiết, vừa nói, “Năm đó Diệp Xuân lão thái gia trấn thủ Mạc Bắc, từng tự tay chém thân đệ đệ làm trể quân cơ, mới luyện thành Diệp Gia Thiết Quân, chấn động các bộ lạc man Kim xung quanh, không dám mạo phạm. Người ở dưới chân thiên tử, trấn thủ kinh sư, là phòng tuyến cuối cùng của thánh thượng và dân chúng, càng phải tuân thủ quân kỷ, không thể ôm tâm lý cầu may, không có chuyện thì chơi bởi lêu lổng, đến lúc lâm trận mới mài gươm mài kiếm.” Nàng càng nói càng giận, giọng cũng càng lúc càng lớn, “Tổn hại quân pháp! Coi thường quân uy! Chính là vô dụng chông chắt! Một đám nhóc con ngay cả lông cánh cũng chưa mọc đủ mà cũng dám làm phản? ! Làm cái CMN! Nghĩ Diệp Chiêu ta ngồi không à? ! Bọn khốn kiếp...”

Người trong quân đều là dân quê ít chữ, không chửi lời thô tục thì không phải người một nhà.

Tiếng tướng quân rít gào không ngừng vang vọng giữa giáo trường, lời ít mà ý nhiều, chỉ thẳng giáo dục của tổ tông mười tám đời nhà ngươi có vấn đề, rốt cuộc cũng khiến mọi người hiểu.

Ai CMN nói nàng là nữ nhân? !

Có vài người bình tĩnh lại, nhớ tới đám cưới mình từng tự thân đến dự, sợ tới nhũn cả chân ra, lưng lay gần đổ, có vài người nghiêm mày nghiêm mặt, rì rầm thảo luận. Ngay cả đao phủ cũng nghe máng đến đơ người.

Diệp Chiêu mắng chán, dừng lại hạ lệnh, “Thu Lão Hổ! Giám sát hành hình!”

“Để ta tới, ta tự làm! Chờ lâu quá rồi.” Thu Lão Hổ xuất thân thổ phỉ, sau này đầu hàng lập nhiều chiến công được phong là Du Kích Tướng Quân, giết địch dững mãnh, hồi kinh nhiều ngày chưa được giết người, sớm đã ngứa tay. Hắn lập tức bước lên, đẩy tên đao phủ đang sững sờ ra, khua cương đao lên, mỗi đao một đầu, chém còn chưa thấy đã.

Hai mươi ba cái đầu người lăn lăn trên đài, xung quanh yên lặng bất động, máu tươi nóng hổi chảy thành một dòng suối nhỏ, mùi vị tanh hôi dần dần nồng nặc, tưởng như địa ngục trần gian.

Thu Lão Hổ cười to: “Tướng quân! Thêm vài thằng đi! Chưa đã tay gì cả!”

Toàn trường lặng ngắt như tờ, binh lính nháy mắt đứng chỉnh tề, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Giáo úy đập máu tươi tiến lên, trình ra một danh sách xử phạt vi phạm quân kỷ rất dài, cao giọng tuyên đọc: “Cao Thiên Tường, cầm đầu tổ chức đánh bạc, chém; Ngô Lực, cầm đầu tổ chức đánh bạc, chém...”

Mười bốn gã cầm đầu tổ chức uống rượu đánh bạc trong quân doanh và mười hai kẻ ức hiếp dân chúng bị xử tử. Có ba trăm hai mươi bảy kẻ a dua gây rối bị phạt đánh một trăm quân côn, bảy trăm sáu mươi tám kẻ ra ngoài xuyên đêm không về đánh năm mươi quân côn, trong đó năm trăm bốn mươi ba kẻ bị tố cáo khinh thường thượng quan đánh thêm hai mươi quân côn, cộng lại chém hai mươi sáu kẻ, đánh một ngàn không trăm chính mười lăm kẻ, lập tức chấp hành.

Trên giáo trường chất đồng mấy chục chiếc đầu, tướng quân đá văng một chiếc chặn ngang đường nàng, gương mặt nghiêm túc lạnh lùng, đứng ở giữa vũng máu tự mình giám sát hành hình.

Hơn một ngàn người cỡi quân nằm sắp thành một hàng, tiếng côn gõ đánh vào thịt vang lên liên tiếp, tiếng khóc vang trời.

12. Chương 12

Chương 12: Cầu xin khoan dung.

Thảm trạng trong quân doanh nhanh chóng truyền ra ngoài, những gia đình có con cháu tham gia quân ngũ vô cùng hốt hoảng kinh hãi, kẻ chết thì cũng chết rồi, còn những kẻ bị đánh thì vội vàng nhờ cậy quan hệ, chạy tới cửa xin xỏ. Tới quân doanh muốn gặp tướng quân đều bị chặn hết ở ngoài, Hoàng thị phủ Trấn Quốc Công cũng đóng cửa từ chối tiếp khách, hờ hững. Có vài người đầu óc nhanh nhạy, chạy tới phủ An Khánh Vương, thuận lợi lôi kéo được An Thái Phi mà khóc lóc kể lể. An Thái Phi không chịu nổi mấy khuê mật (bạn rất rất thân) quen biết cầu xin, bèn phái người truyền tin cho Diệp Chiêu, bảo nàng giờ cao đánh khẽ, giúp người ta một lần.

Diệp Chiêu nhận được tin, gật đầu nói: “Bà bà muốn giúp thì phải giúp, đối người có kinh nghiệm đi đánh mấy tên trong danh sách này, cẩn thận đừng đánh chết.”

Tham tướng báo cáo: “Tướng quân, đánh xong hết rồi, chết mười ba đứa, ý của ngài là... Đánh lại vòng nữa?”

Diệp Chiêu lắc mạnh đầu nói: “Thôi bỏ qua, lần đầu chinh đồn lại quân vụ, có thể nương tay một chút cũng không sao. Các người chịu khó dạy dỗ đám vô dụng kia, cho bọn họ biết thế nào là quân quy, dạy mà còn không rõ lại lôi ra đánh hai mươi quân côn, đòn đau nhớ lâu, hiểu được rồi thì để bọn họ đi đường thương đi.”

Tham tướng lĩnh mệnh mà đi.

Trong quân doanh kinh thành lập tức nổi lên phong trào thi đua học tập, mọi người chỉ cần còn hơi, dưới sự cổ vũ của quân quy đề trên lưng, còn tích cực phấn đấu hơn cả thi trạng nguyên.

Đối với việc mọi người hết sức cố gắng, Diệp Chiêu cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Vài quan viên biết được tin, giận dữ tới mức vội đi diện thánh, tố cáo Diệp Chiêu tàn nhẫn ngang ngược, xử phạt quá nặng, khiến tất cả binh sĩ sợ hãi.

Đức Tông Hoàng Đế là người nhân hậu, con chim nuôi bị chết hẳn cũng nhỏ hai giọt nước mắt, tự nhiên sẽ không đi làm những việc tàn nhẫn. Đáng tiếc lúc ấy hắc còn đang vô cùng chuyên chú nghịch Ngọc Đỉnh Kim Đậu, quên cả đám quan viên đang quỳ gối bên ngoài, để bọn họ đợi ước chừng hai canh giờ, đến thời điểm triệu kiến, đầu người cũng đã rơi xuống đất, đòn cũng đã đánh xong.

Đức Tông Hoàng Đế tùy tiện an ủi các đại thần đang lệ rơi đầy mặt vài câu, bảo bọn họ quản con cháu cho tốt, lại hạ một đạo thánh chỉ ý tứ chẳng đến nơi đến chốn cho Diệp Chiêu, sau đó tiếp tục đi xem chim chóc, Diệp Chiêu cũng quảng cái thánh chỉ chẳng ra đầu ra đuôi này sang một bên.

Mọi người thấy thánh thượng xử lý như vậy, liền tỉnh sáng hiểu ra.

Huống chi trong các đại gia tộc, phạm là những con cháu có tiền đồ muốn tòng quân đều dùng võ gia nhập quân doanh, không đến mức làm ra những chuyện đáng xấu hổ như vậy, nếu là đám con cháu được sủng ái, cũng không nỡ đưa bọn họ vào quân doanh chịu khổ chịu sở. Cho nên những kẻ đã chết, trừ lũ đầu đường xó chợ ra, còn lại tám phần là đám không nên thân hoặc bị thất sủng trong các đại gia tộc. Cho dù rất khó chịu, nhưng tính kỹ lại một chút, vì bọn chúng mà đắc tội với tôn thất quyền quý thì rất không có lãi.

Vài người vừa thấy gió là trở tay đà, lập tức nịnh bợ nói vụ âm ỉ trong quân doanh kinh thành chính là hành động dùng thủ đoạn mạnh mẽ để chấn chỉnh, bảo vệ giang sơn vạn năm của Đại Tần. Cũng có kẻ đầu óc chưa nhanh nhạy, ví dụ như Mã quý nhân, từ lúc nhập cung đến giờ, quan hệ của nàng với cháu trai rất tốt, nghe tin hắc chết, lập tức ôm bụng, khóc sụt sùi tìm tới cửa, muốn Đức Tông hoàng đế ra mặt cho nàng.

Đức Tông đế vừa nghịch chim vừa lơ đãng hỏi: “Sao cháu nàng lại gia nhập quân doanh kinh thành?”

Mã quý nhân nói: “Từ nhỏ nó đã muốn cống hiến cho Đại Tần, đường đường là một tấm lòng son dạ sắt.”

Đức Tông để hỏi lại: “Cổng hiến cho Đại Tồn có không ít cách mà? Thi cử buôn bán làm ruộng đều là những cách rất an toàn, sao lại phải đi tòng quân?”

Mã quý nhân không dám nói thẳng cháu nhà mình văn dốt võ dốt, phải dựa ô dựa dù kiếm cơm ăn, đành khóc lóc nói: “Nó... Nó nhiệt tình yêu thích quân đội, muốn tạo dựng công danh trong quân ngũ, đền đáp thánh thượng, cũng làm rạng rỡ tổ tông, nhưng chưa kịp làm nên công trạng thì phạm phải một quy định nhỏ, bị Diệp Chiêu tướng quân hạ độc thủ, đáng thương quá...”

Đức Tông để thở dài: “Quả thật là đáng thương, công danh trong quân ngũ không dễ tạo dựng, thường phải dùng đầu đổi lấy, thằng bé này năm nay bao nhiêu tuổi? Vào quân doanh kinh thành mấy tháng rồi?”

Mã quý nhân vội la lên: “Hai mươi ba tuổi, ba tháng rồi ạ.”

Đức Tông để: “Vì sao một kẻ muốn tạo dựng quân công, sống hai mươi ba năm, vào quân doanh đã hơn ba tháng, còn không rõ mười bảy điều Thái Tổ Quân Quy?”

Mã quý nhân nhất thời nghẹn lời, còn cổ cái chày cái cối: “Là Diệp tướng quân không biết cách dạy dỗ, giết người lung tung.”

Đức Tông để phất áo cả giận nói: “Diệp Chiêu cầm roi sắt Thái Tổ Huyền Thiết, dựa theo Thái Tổ Quân Quy xử lý cháu nàng, hay là nàng cho rằng thái tổ dạy sai, thái tổ lập nên quân quy là giết người lung tung? Thật to gan!”

Mã quý nhân: “Không... Bệ hạ, ý thiếp không phải như vậy, thiếp... thiếp đau bụng.”

Nàng đỏ lẹ, run run không thôi, lưng lay như sắp đổ.

“Đừng quỳ, nàng là phụ nữ có mang, khóc nhiều không tốt cho đứa nhỏ,” Đức Tông để nhanh chóng đỡ ái phi lên, an ủi, “Việc này đã không thể cứu vãn, nhưng nàng còn có một người anh em bà con ở trong quân phải không? Ta thấy hấn và Diệp Chiêu cũng không hợp bát tự. Nếu hấn có lòng đền nợ nước đồng thời làm rạng rỡ tổ tông, không bằng phong cho hấn một chức quan nhỏ, điều đi chỗ khác. Nàng thấy quân tiên phong biên cảnh Tây Nam thế nào? Nơi đó nhiều cơ hội lập công nhất, chờ tin thắng trận truyền về, ta sẽ lập tức gia phong tấn thưởng cho hấn.”

Biên cảnh Tây Nam thường xuyên có dị tộc xâm lược, lại thêm độc trùng chương khí vô số, quân tiên phong biên cảnh Tây Nam còn được gọi là “Đội chịu chết”, trong đó thường là phạm nhân đi đầy sung quân hoặc người nghèo cùng đường, nếu sống qua được vài năm sẽ có thể thăng quan phát tài, nhưng cũng chẳng có mấy ai được như vậy.

Đầu óc Mã quý nhân bắt đầu tỉnh ra, vội vàng quỳ xuống, dập đầu xin tha.

“Không muốn đi thì thôi, lạy như thế này làm gì?” Đức Tông để lại đỡ nàng dậy, cười nói, “Tuy rằng ta đã lập thái tử, con cũng không thiếu, nhưng vẫn rất chờ mong đứa con trong bụng nàng, tốt nhất nên là một tiểu công chúa giống nàng như đức, chắc chắn mỹ mạo hơn người.”

Mã quý nhân thấy trời đất chao đảo một trận, nàng cảm giác bụng bắt đầu đau thật sự.

Trong quân doanh, các sự vụ thu dọn sau khi xử phạt còn chưa kết thúc.

Diệp Chiêu ngồi ngay ngắn trong lều chủ tướng, lật lật xem xét các tài liệu, thẩm thoát trời đã chạng vạng.

Hồ Thanh thông dong nhớn nhớn tiến vào, đi tới bên người nàng, lại loanh quanh một vòng.

Rốt cuộc nàng cũng chú ý đến sự tồn tại của đối phương, ngẩng đầu nói: “Hồ Ly, vì để hôm nay xử lý mấy thằng nhóc này mà vất vả cho huynh, thu thập đầy đủ hết tội trạng như thế này thật không dễ.”

“Dĩ nhiên,” Hồ Thanh đứng đặc ngồi xuống cạnh người nàng hỏi, “Ngày mai gặp Hưu Mộc, chúng ta đi uống rượu chứ?”

Diệp Chiêu lắc đầu: “Phẩm chất rượu không tốt.”

Hồ Thanh: “Ta không chê đâu.”

Diệp Chiêu: “Ta đang nói phẩm chất uống rượu của huynh không tốt.”

Hồ Thanh xấu hổ vuốt vuốt mũi: “Ai za, mọi người ai cũng thế, đâu cần phải ngại ai.”

Diệp Chiêu nhìn chồng văn thư chất cao: “Hôm khác đi.”

Hồ Thanh: “Không được!”

Diệp Chiêu nhú mày: “Vì sao?”

Hồ Thanh im lặng một lúc, ai oán nói: “Cô thật là... Hay là cô đã quên hết những lời thề non hẹn biển của chúng ta?”

Diệp Chiêu sợ tới mức đơ người, cảnh giác hỏi: “Huynh đang diễn cái trò quỷ gì đây?”

Hồ Thanh cười tủm tủm nhìn nàng: “Cô đoán đi.”

Diệp Chiêu suy tư một lát, nheo mắt uy hiếp nói: “Cho dù giao tình của ta với con hồ ly vô liêm xỉ nhà huynh có tốt, cũng không cản trở lão tử đôi khi cân nhắc xem nên bóp chết huynh như thế nào...”

“Xùy xùy —— may mà chỉ là đôi khi, may mà chỉ là cân nhắc.” Hồ Thanh đùa cợt hai câu, thấy sắc mặt nàng không ổn, liền vội giải thích: “Năm đó chúng ta thề chết báo thù. Trước đêm tập kích, cô nói nếu mọi người có thể còn sống trở về, sẽ mời cả đám lên kinh uống thứ rượu ngon nhất, hay là cô quên rồi?”

Diệp Chiêu nghe vậy, nở nụ cười.

Làm sao có thể quên đêm đó?

Trên trời không có sao, cũng không có trăng. Ba ngàn tướng sĩ chạy thoát từ trận tàn sát ở Mạc Bắc tụ tập trên đỉnh núi, mài dũa trường đao lợi khí, lấy máu làm tin, thề chết báo thù.

Không có chum rượu trắng, dùng nước thay rượu.

Không có miếng thịt to, dùng bánh ngô thay thịt.

Nàng đứng lên nói với mọi người: “Nếu thắng trận hồi kinh, xin mời hýnh đệ uống rượu ngon!”

Mọi người cười đùa ầm ĩ: “Chỉ rượu ngon là không được! Thuyền hoa sông Tần Hà là tốt nhất, vũ cơ ngô Lục An là đẹp nhất, tướng quân không thể keo kiệt, không uống cho người hết sạch tiền là không thôi!”

Nàng cười nói: “Vậy thì uống ba ngày ba đêm!”

“Hay!” Mọi người hào sảng uống cạn bát nước đầy, ném vỡ bát, gào to: “Giương cờ tắt thắng!” “Thượng kinh tái kiến!” Sau đó khoác áo giáp lên người, nhắc vũ khí, cùng nhau lao xuống núi, tiến thẳng về địch doanh.

Tử chiến!

Tử chiến!

Lấy mạng để chiến!

Đêm đó, bọn họ đánh bại quân địch, một ngàn hai trăm ba mươi bảy huynh đệ không trở về nữa.

Sáu năm sau, ba ngàn huynh đệ ngày đó, còn vồn vẹn năm trăm ba mươi hai người.

Lão Hoàng biết hát hí khúc đã chết, Cầu Thừa tính tình cố chấp đã chết, Tiểu Hà hát tình ca còn động lòng hơn hoàng oanh đã chết, tay nấu nướng cừ khôi Lão Miêu đã chết, Lão Ngưu biết bện cào cào bằng cỏ đã chết, Thiết Trụ ngày nào cũng mong kiếm được dâu thảo đã chết, A Ngưu suốt ngày thích cãi nhau đấu võ mồm cũng đã chết...

Còn có cái gì đáng mừng hơn so với việc còn sống?

“Phải uống, rượu này phải uống! Lập tức đến Tần Hà bao hết thuyền hoa, đến ngô Lục An gọi hết những vũ cơ nhạc sĩ tốt nhất tới, ta muốn mời huynh đệ uống thứ rượu ngon nhất!”

13. Chương 13

Chương 13: Đối đầu trên thuyền hoa...

Đạo này Hạ Ngọc Cẩn có chút buồn chán, hần vô cùng vất vả mới dỗ xong mẫu thân, có bạn nhậu tới cửa rủ đi uống rượu nghe kể chuyện, bèn đồng ý ngay lập tức.

Không ngờ, sức nóng của việc đại phá quân Kim trong dân chúng còn chưa giảm đi, khắp mười tửu quán dọc Tần Hà thì hết chín nhà là đang kể truyền thuyết anh hùng của Diệp Chiêu tướng quân, dùng hết các thủ pháp khoa trương, tiên sinh kể chuyện phun nước miếng tung bay, giành được từng trận từng trận ủng hộ của mọi người, tiền thưởng lao đến không ngừng. Còn lại một nhà đang kể [Hội Oanh Ký], chủ đề toàn là tài tử giai nhân, ngư nhạn truyền thư, tương hội dưới trăng, khách hàng ít ỏi chẳng có mấy, những ai ngồi lại đều nổi cả da gà. Hạ Ngọc Cẩn do dự một lát, quyết định đi nghe nổi da gà.

“Dưới ánh nến vàng, Kim Oanh cô nương đau lòng nhìn chiếc quạt và bức thư mà tình lang trao cho, tới cửa viết nhắn chờ ba năm sau khi hần lưu danh bằng vàng, sẽ là ngày thành thân, nay tình lang đã đạt Trọng Nguyên, đúng là ánh mừng lộ rõ cả trên đuôi mắt, không ngờ phụ mẫu tham tiền, đã sớm lẳng lẽ gả nàng cho gã công tử phóng đảng nhà huyện thái gia, thực biết làm sao cho phải? Nổi sầu sâu sắc làm héo mòn đi một cô nương tốt.”

“Đây là cái truyện thối gì vậy? !” Mí mắt Hạ Ngọc Cẩn dúi cả vào nhau, gật gà gật gù.

Một gã công tử lựa là ngồi bên cạnh đang hóng ra ngoài cửa sổ ngắm mỹ nữ qua lại bỗng nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, hỏi: “Quác! Kia không phải là Diệp Chiêu tướng quân sao?”

Đám quần là áo lụa còn lại cũng thò hết đầu ra, kinh ngạc nói: “Đúng vậy! Quận vương, kia không phải là nương tử của người sao? Nàng đến bờ Tần Hà làm gì? Bên... Bên cạnh còn có nam nhân? Còn có vẻ rất là thân thiết nữa.”

“Cái gì? !” Hạ Ngọc Cẩn đang ngồi ghé bật dậy, cơn buồn ngủ bay sạch sành sanh, hần vội vàng nghiêng vào cửa sổ, nhìn chăm chăm về phía bờ Tần Hà, đã thấy Diệp Chiêu mặc một bộ y phục thường ngày đơn giản, tư thế oai hùng hiên ngang đứng dưới tàng liễu, khiến cho đám đại cô nương tiểu tức phụ xinh quanh quay hết đầu lại nhìn. Đứng cạnh nàng là một nam nhân trẻ tuổi lưng hổ eo gấu, mặc nhung trang, đang cười cười nói nói với nàng. Đến khi gã lưng hổ eo gấu này đi vào chiếc thuyền hoa đang neo ven bờ, lại một gã nam nhân cơ bắp cuồn cuộn chạy đến, hần hưng phấn vỗ vai Diệp Chiêu, ồm ồm nói vài câu gì, rồi cũng đi vào thuyền hoa, không lâu sau, vài tên hán tử cục mịch nhảy xuống ngựa, ai ai cũng đều phấn khởi hào ứng nhìn nàng, thiếu chút nữa là lao đến quàng vai bá cổ, sẽ chia nổi nhớ...

Một nam nhân rời đi, lại đến thêm một người khác, mấy nam nhân rời đi, lại đến thêm vài người, lại thêm vài người nữa... Cao thấp béo gầy, già trẻ đẹp xấu loại nào cũng có, chỉ có một điểm giống nhau duy nhất là họ có vẻ vô cùng thân thiết với nương tử của hần.

Tiếp theo, hơn trăm ca cơ và nhạc sĩ thanh lâu lục tục kéo đến, từng người một bước xuống những chiếc thuyền hoa khác nhau. Hoa Kiều, Hoa Tu tỷ muội của Bách Hoa Lâu, Tái Phượng Hoàng, Tái Như Ý của Vạn Xuân Lâu, Mẫu Đơn, Phù Dung của Đinh Hương Các, Lục Thiên Thiên, Sở Huyền Nhi của Hồng Tự Phường, Lý Thu Hảo, Mạc Tích Quân của Minh Ca Hiên, thập đại mỹ nhân nổi danh nhất của ngũ đại thanh lâu đều có mặt đầy đủ, hương thơm đáng ngọc, vòng lắc leng keng, diễm mẫn Tần Hà.

Cuối cùng, Diệp Chiêu cũng đi vào một chiếc thuyền hoa lớn nhất...

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây?

Tiên sinh kể chuyện trong tửu quán vẫn rất tận tâm với nghề kể cho xong chuyện Kim Oanh tiểu thư hẹn hò tình lang dưới trăng, bày tỏ nỗi lòng.

Hạ Ngọc Cẩn dụi mắt, xoa mặt, chỉ cảm thấy nhân sinh như mộng.

Bọn bạn nhậu thấy tình thế không ổn, vội vất óc tìm cách, an ủi:

“Dù sao cũng là tướng quân, không thể xem như nữ tử bình thường, cũng phải xã giao mà.”

Trước kia nàng cùng ăn cùng ngủ một chỗ với mấy chục vạn quân nhân, thành thói quen rồi, cũng không phải chuyện gì to tát.”

“Một nữ nhân cùng một nam nhân vào phòng nhất định có gian tình, một nữ nhân cùng một đám nam nhân vào phòng, chắc chắn sẽ chẳng xảy ra chuyện gì.”

“Đúng! Quận vương yên tâm, người sẽ không bị mọc sừng đâu, lại càng không mọc đến mấy trăm cái sừng!”

“Đúng rồi đúng rồi, đám danh kỹ sẽ không để mắt đến nường tử của người đâu!”

Hạ Nọc Cẩn siết chặt nắm đấm, bàn tay run run lên, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, chờ đến khi thuyền hoa rời bờ, hắn cố gắng rặn ra vài chữ: “Ông đây là gì có nường tử? Quả thật là sai lầm hoang đường nhất thiên hạ, đi tìm một chiếc thuyền hoa đến đây, đêm nay ông đây sẽ du thuyền Tần Hà với đám mỹ nhân.”

“Quận vương, tướng quân vung tiền ác như vậy, làm gì còn thuyền hoa?”

“Thuyền hoa của nhà lão Lý kia chắc cũng sửa xong rồi, bảo hắn nhè ra đi.”

“Quận vương, mỹ nhân đều bị tướng quân bao hết rồi, chỉ còn mấy mạng già héo khó coi thôi.”

“Không phải lần trước Lưu Nhị Lang nói đám tiểu đạo cô của Hàn Sơn Quan dung mạo xinh đẹp, dịu dàng quan tâm, am hiểu cách chiều chuộng sao? Đánh xe ngựa đến mời vài người, đổi quần áo đi là được.”

“Quận vương, tướng quân nổi giận thì làm sao?”

“Cút CM đi! Lão tử thấy nường đi uống rượu chơi hoa còn chưa nổi giận! Nường nổi giận cái rắm à? !”

“Quận... Quận vương... Bụng tiểu nhân hơi khó chịu, có thể để lần khác đến sau không?”

“Kẻ nào lâm trận lùi bước, xem ông đây sau này xử lý nó như thế nào!”

Mười dặm Tần Hà, đèn đuốc huy hoàng, khiến đêm đen sáng trưng như ban ngày. Thuyền hoa phảng phất hương thơm, đàn sáo nhẹ vang, làm vô số người đi đường phải dừng chân lắng nghe. Phấn son lượn quanh, tiệc rượu linh đình, quả là một khung cảnh kiêu diễm.

Diệp Chiêu ngồi trong thuyền hoa, cũng không có danh kỹ hầu rượu, chỉ có mấy tay nhạc công lão luyện, tuổi chừng ba bốn mươi, cầm đàn cầm trống, tấu lên những khúc nhạc chiến tranh hào hùng. Dự tiệc đều là những người từ Mạc Bắc trở về, tân Đô Kỵ Úy, Đô Kỵ Vệ, Dũng Sĩ Trung Lang, Thiên Tướng Quân, Du Kích Tướng Quân, Phiêu Kị Tướng Quân, Xa Kị Tướng Quân vân vân hơn hai mươi người, còn có khoảng sáu cận vệ, phụ tá, thân tính vân vân của tướng quân, ngồi chật ních, tất cả đều là giao tình sinh tử. Cạn hết mấy chum rượu mạnh, mọi người dần dần đều có ba phần men say, nhớ lại tình cảnh chiến đấu thảm thiết năm đó, suy tư có, ghen ngào có, kiêu ngạo có, hưng phấn có, sục sùi có, vung tay khua múa cũng có.

“Hôm nay, lão tử vì các huynh đệ uống chén rượu này! Ngay cả con trai ta thành thân ta cũng không thêm quan tâm!”

“Thôi đi, con trai người thành thân liên quan đến người cái rắm gì? !”

“Cái CM người! Con ta thành thân sao lại không liên quan gì đến ta? !”

“Rồi rồi, liên quan đến cái rắm của người thì liên quan đến cái rắm của người, thôi uống đi!”

Thu Lão Hồ vội vàng hạ chén rượu xuống, vỗ gáy gã giáo úy vừa mới có con dâu, quát: “CMN! Không ngờ tiểu tử người lại vừa cưới vợ cho con trai! Sao lại không cưới khuê nữ nhà ta? !”

Gã giáo úy lẫn lộn với hắn thành một đồng, mắng: “Cút đi! Con trai ta là người nhả nhận, ta không muốn nó hôm nào cũng bị con dâu vác đại đao đuổi khắp mười dặm phố! Còn không đánh trả được cái nào!”

Thu Lão Hồ cả giận: “Đồ bỏ đi!”

Ngô Thiên Tướng chọc thêm vào: “Lão Hồ à, ở Mạc Bắc, heo cái còn quý hơn Đâu Thiên, tướng sĩ muốn kết hôn với con gái người cũng không ít, người nhắm mắt chọn bừa hai thằng là được.”

“Đám quê mùa dốt nát kia không được,” Thu Lão Hổ lắc đầu nói, “Ông đây cả đời trọn mắt càn quấy, bị địa chủ bức lên núi làm thổ phỉ, nay lật người hoàn lương, thế nào cũng phải gả con gái ấy thẳng chồng có học vấn! Sau này còn bế hai thằng cháu ngoại trạng nguyên!” Sau đó hắn quay sang phía Hồ Thanh, “Hồ quân sư, hay là ta gả cả hai đứa con gái cho người đi? Dù sao tình cảm chị em của hai đứa tốt lắm, có thể noi gương cái gì Hoàng cái gì Anh kia, gả hết ỉnh người! Đảm bảo người không bị lỗ đâu!”

Hồ Thanh thiếu chút nữa phun hết rượu ra, nói đùa: “Một đứa con gái của ông có thể đánh bay nửa cái mạng của ta rồi, hai đứa không phải là trực tiếp lấy mạng của ta sao? Mọi người cũng quen biết với nhau lâu rồi, tha cho ta một con đường sống đi?”

Mọi người cũng cười vang: “Thôi để đến kỳ khoa cử sắp tới rồi nói, chúng ta dạo phố bắt về hai gã thí sinh mi thanh mục tú, trói lại đưa vào động phòng, giao cho hai vị muội muội làm áp trại tướng công, thế nào?”

Thu Lão Hổ đấm cho gã đầu tên hai đấm, rồi quay sang Diệp Chiêu kêu lên: “Tướng quân! Xin người ra mặt cho hai nữ nhi của ta, chuyện cả đời của hai đứa trông cậy vào người!”

Diệp Chiêu liên thanh đáp: “Được! Được!”

Hứa Thị Vệ vội sát đến bên người Thu Lão Hổ, tội nghiệp cầu khẩn: “Hổ đại ca, gả Thu Hoa muội muội cho ta đi, ta thương yêu nàng đã nhiều năm, đừng để ấy gã tú tài thối nát kia được lời. Nếu không phải năm đó hai nàng ngày nào cũng đi theo bên người tướng quân, huynh đệ đều tưởng là nữ nhân của tướng quân, không dám ra tay, thì người đã sớm lên chức ông ngoại rồi.”

Thu Lão Hổ lớn tiếng nhạo báng: “Theo đuổi nữ nhân cũng không dám, với tính cách ấy mà cũng đòi cưới nữ nhi của ta?”

“Đúng vậy,” Diệp Chiêu cũng say khướt vỗ gáy hắn, “Khi nào biết hết chữ, luyện cho gan to hơn ra thì lại tìm nhạc phụ cầu hôn.”

Mọi người cười vang một trận.

Trong tiếng mời rượu, Diệp Chiêu lại nốc hết bảy tám bát, men rượu tăng lên: “Mỹ nhân đâu? Trên thuyền sao không có mỹ nhân? Mau gọi hai đứa đến múa hát đi! Hôm nay ông đây phải tận hưởng cùng các huynh đệ!”

Hồ Thanh cười nói: “Huynh đệ gặp nhau, nâng cốc cười nói, cần mỹ nhân làm gì? ! Bây giờ trong này toàn là đại quan gia, người vẫn sợ bọn hắn đến kỹ viện cũng phải ghi sổ như hồi trước sao?”

“Đúng vậy!” Mọi người rung đùi đắc ý, nhớ lại chuyện cũ, xúc động nói, “Bây giờ ta đi kỹ viện, không phải nợ xu nào. Huống chi uống rượu với tướng quân, đám hầu rượu đều nhìn chăm chăm cô, hai mắt tỏa sáng, ta không đỡ được! May mà tướng quân là nữ nhân, khiến đám này hết hy vọng, nếu không thực CMN không sống nổi mắt.”

“Có chuyện này sao?” Diệp Chiêu thắc mắc.

“Có!” Tiếng hô bị phần đỉnh tai nhức óc.

Diệp Chiêu giải thích: “Mỹ nhân mỹ cảnh làm người ta vui mắt vui lòng, ta chỉ thích ngắm, không còn gì khác...”

“Thôi đề!” Mọi người đập bàn, cảm xúc của quần chúng rất mãnh liệt.

Diệp Chiêu không ép nữa, tiếp tục uống rượu giải sầu.

Cả đám không có mỹ nhân để ngắm dương cổ lên, túm năm tụp ba đi đến trên mạn thuyền, tranh nhau nhìn mỹ nhân trên những chiếc thuyền hoa khác.

Mạc Tướng Quân nói: “Nhìn kia! Dáng người của Phù Dung Vạn Hoa Lâu vẫn là ngon nhất! Ngực rất to! Ghê gớm thật! Thật là CMN to!”

Tiền Phụ Tá lắc đầu: “Người nhảm to rồi, đôi mắt của Hoa Tu cô nương đẹp long lanh, sóng mắt gợn gợn như thu thủy ẩn tình, dáng người như liễu mềm đốn gió, thật là tuyệt đại giai nhân.”

Xa Kỳ Tướng Quân bước lại, đưa mắt nhìn, hèn mọn nói: “Không có mắt thẩm mỹ, các nàng làm sao có công phu trên giường tốt như Lục Thiên Thiên cô nương?”

“Đúng vậy, chờ đã!” Thu Lão Hồ bỗng nhiên kêu lên, “Thuyền hoa bên trái kia có vài cô em trông cũng rất xinh đẹp kìa! Các người mau nhìn đi! Cửa nhà nào vậy? !”

“Đứng giữa là xinh xắn nhất, chỉ là hơi cao quá.”

“Đồ đàn! Chân dài eo nhỏ mới dễ nhìn!”

“Khí chất của nữ nhân kia... Các thiên kim nhà giàu còn không bằng được nha!”

“Hình như ta chưa từng gặp nàng trong mấy kỳ viện Tần Hà, bảo lái thuyền lại gần đi, nhìn kỹ một tẹo xem.”

Bọn họ nhanh chân bu lại xem mỹ nữ, còn huyết sáo âm ỹ.

Diệp Chiêu cũng tò mò nhìn qua, đã thấy cách đó không xa có một chiếc thuyền hoa mới tinh, đang hướng về phía bọn họ, trên mạn thuyền có vài mỹ nhân đang đứng quanh một mỹ nhân mặc áo lông bạch hồ, nàng khí chất xuất chúng, như hạc giữa bầy gà, mái tóc đen chải tùy tiện bị gió sông thổi tung bay, chờ đến khi thuyền chạy đến gần, dưới ánh đèn mờ ảo có thể nhìn thấy làn da như ngọc, đôi mắt huyền rực sáng, cho dù không nhìn rõ mặt mũi, chỉ bằng động tác gờ tay nhắc chân lộ ra vẻ tôn quý của nàng, cũng đủ khiến cho bao nhiêu danh kỹ ở đây đều trở thành dung chi tục phấn.

Đám ma men đáng khinh tiếp tục huyết sáo, ý đồ đùa giỡn đối phương.

Diệp Chiêu nhìn một hồi, nặng nề ho khan: “Đừng huyết, đó là tướng công của ta.”

14. Chương 14

Chương 14: Binh đánh hiểm chiêu

Tiểu đạo cô Hàn Sơn Quan có chất lượng tương đối cao, làn da ai nấy nõn nà mịn màng, ánh mắt lúng liếng ý xuân, cử chỉ mềm mại dịu dàng, giọng nói ngọt ngào nũng nịu, mặc hoa phục tơ lụa vào, đeo châu báu trang sức lên, mỹ mạo tăng thêm ba phần. Hơn nữa trong núi kham khổ, tiền đồ vô vọng, thành ra các nàng càng thích tiền tài hơn so với người khác, dưới sự hào phóng vun tiền như nước của Hạ Ngọc Cẩn, người nào người nấy đều thể hiện tích cực nhiệt tình, phát huy tinh thần thứ nhất không sợ chết, thứ hai không sợ tướng quân, liếc mắt đưa mày còn động lòng hơn cả ca cơ Tần Hà. Khó trách đám đàn ông thô lỗ trên thuyền tướng quân thi nhau huyết sáo vỗ tay, hận không thể căng mắt nhìn đến rơi cả con người ra ngoài.

Hạ Ngọc Cẩn vô cùng vừa lòng, hần lệnh cho thuyền hoa nghiêng ngang tới gần một ít nữa, muốn ọi người xem rõ Nam Bình Quận Vương phóng đảng bắt kham đến cỡ nào! Vui giữa rừng hoa! Trái ôm phải ấp! Không hề kém chút nào so với nương tử của mình!

Không ngờ, khi thuyền tới gần, hần kinh ngạc phát hiện mấy tên đang huyết sáo trước mặt này đồng loại cảm miệt hết, Diệp Chiêu đứng ở giữa đám người, nhìn chòng chọc vào hần, sắc mặt có chút khó coi, không khí nặng nề.

Đúng! Thứ ta cần chính là phản ứng này!

Hạ Ngọc Cẩn hào hứng ôm mỹ nhân, diễn mấy tư thế điệu võ dương oai.

Có một con ma men lại gần, nhỏ giọng nói với Diệp Chiêu mấy câu.

Diệp Chiêu liền ngoắc tay với Hạ Ngọc Cẩn một cái, ý bảo hần cho thuyền lại gần thêm chút nữa.

Hạ Ngọc Cẩn tất nhiên không chịu, còn làm mặt quỷ với nàng.

Diệp Chiêu liền túm lấy một sợi dây từng bên cạnh, buộc bầu rượu vào, xoay xoay hai vòng trên không trung, ném qua, nháy mắt đã quán vào lan can của chiếc thuyền hoa đối diện, sau đó nhún người đạp lên sợi dây thừng, thông thả đi bộ qua.

Nàng muốn đánh hấn trước mặt nhiều người như vậy? !

Hạ Ngọc Cẩn có chút căng thẳng, nhưng nghĩ nàng hành hung trượng phu nơi công cộng, bầm báo lên hoàng đế là có thể lập tức ly hôn! Thế là vui mừng quá đổi lại trỗi dậy, vội vàng ưỡn người ra phía trước, ý bảo đám tiểu đạo cô lui về hai bước, để hấn dũng cảm nghênh đón đòn đau!

Không ngờ, Diệp Chiêu cả người đầy mùi rượu, lảo đảo đi qua sợi dây thừng, trước tiên là nhìn đám đạo cô, sau đó lại nhìn hấn, muốn nói gì lại thôi.

Hạ Ngọc Cẩn cười lạnh hỏi: “Nhìn cái gì? Chưa thấy nam nhân đi kỹ viện bao giờ sao? A... Thật xin lỗi, ta quên mất cô là người quen uống rượu vờn hoa rồi.”

Diệp Chiêu lại nhìn lướt qua đám tiểu đạo cô, thấp giọng hỏi: “Các nàng đến từ đâu?”

Hạ Ngọc Cẩn ngẩng đầu nói: “Ông đây muốn chơi nữ nhân, liên quan gì đến cô?”

“Ta không có ý này, đừng lớn tiếng như vậy,” Diệp Chiêu khoác vai hấn, kéo vào một góc, hạ giọng càng thấp hơn, có vẻ lén lút hỏi, “Liễu Đô Kỵ nói cô nương thấp thấp bên cạnh người kia bộ dạng mềm mại như nước, khí chất không tầm thường, nhờ ta đến hỏi một chút xem là cô nương thanh lâu nhà nào, sau này còn biết đường mà đến.”

Hạ Ngọc Cẩn tức nổ phổi đến nơi, hấn mạnh mẽ lách người, chỉ vào mặt Diệp Chiêu hỏi: “Các cô vừa mới vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chính là định cướp người của ta? !”

Vấn đề này thật xấu hổ.

Diệp Chiêu chần chờ hồi lâu, cuối cùng nhìn ra hướng mặt sông, nặng nề gật đầu nói: “Cũng gần như thế...”

Hạ Ngọc Cẩn có chút đắc ý, khoe khoang nói: “Hừ, cho dù cô bao hết ca kỹ Tần Hà, lão tử vẫn có thể tìm ra mỹ nhân rất đẹp để hầu hạ! Cô quán được sao?”

Diệp Chiêu quay đầu nhìn hấn một cái, trông thấy từng sợi lông bạch hồ nhẹ nhàng phát phơ, gương mặt tươi tắn như hoa bị gió lạnh thổi đỏ lên, rất là động lòng, không khỏi đồng ý nói: “Quả thật là mỹ nhân.”

Hạ Ngọc Cẩn sốt ruột vẫy tay: “Dù sao, ta chơi bởi với mỹ nhân của ta, cô về cùng chơi bởi với đám đàn ông kia đi.”

“Đừng nói lung tung,” Diệp Chiêu vội vàng giải thích: “Bọn họ đều là huynh đệ theo ta sáu năm, vào sinh ra tử, ta từng hứa với bọn họ ngày sau khải hoàn, cùng thiết yến ở Tần Hà mừng công. Nay vất vả lắm mới đem được cái mạng về, công thành danh toại, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, không thể lật lọng.”

“Ai thèm quan tâm đến chuyện của cô?” Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng nói nghe cũng hợp lý, nhưng tâm lý vẫn vô cùng cứng rắn.

Diệp Chiêu lại khoác vai hấn, kề sát tai, ái muội hỏi: “Chi bằng... Người cũng đi qua cùng mọi người uống rượu, thế nào?”

Hạ Ngọc Cẩn cau mày, khó chịu đẩy tay nàng ra.

Diệp Chiêu lại cấn vành tai của hấn, cười hì hì, “Ta giới thiệu người cho bọn họ, được không?”

Bộ dạng kiên cường thường ngày của nàng bỗng chốc tan ra dịu dàng hấn đi, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười vô cùng ấm áp. Đôi con ngươi màu lưu ly mơ màng men say, rực rỡ lấp lánh dưới ánh đèn mờ ảo, sáng mắt lưu chuyển, lại có một chút cảm giác lồi cuốn.

Hạ Ngọc Cẩn chần chờ nửa khắc mới cứng rắn quyết tâm, chuẩn bị mở miệng từ chối khéo léo.

Không ngờ, từ khoang thuyền đối diện lao ra một tên ma men cánh tay để trần, nhìn về thuyền bên này rống to: “Mỹ nhân đâu? Mỹ nhân eo nhỏ chân dài yếu điệu các người vừa bảo đâu?”

Thu Lão Hộ đang phần khích xem trò vui, thấy tên hóng chuyện chậm chạp này phá hỏng bầu không khí, tức giận tung cước đá hấn xuống sông mắng: “Nói hươu nói vượn! Thả rắm lung tung! Mỹ nhân eo nhỏ chân dài cái gì! Kia rõ ràng là nam nhân của tướng quân! Người còn chòng ghẹo cái rắm! Không thấy mọi người đều đang cảm hết miệng sao? !”

Diệp Chiêu cảm thấy người mình đang ôm trong tay chợt cứng ngắc, đứng dậy, sắc mặt càng khó coi hơn, nàng đang định giải thích.

Hạ Ngọc Cẩn đã hung hãn đạp một cước dẫm lên chân nàng, lại nắm một vốc đất ở chậu hoa bên cạnh ném vào mắt nàng, giấy dựa còn hung tợn hơn cả con hổ bị rơi vào bẫy.

Diệp Chiêu bất đắc dĩ, đành buông tay ra.

Hạ Ngọc Cẩn nhân cơ hội nhảy vào trong khoang thuyền, mạnh mẽ sập cửa lại.

Diệp Chiêu bước đến gõ cửa, xin lỗi: “Đừng giận, các huynh đệ không cố ý đâu, chỉ là nhất thời mắt kém nhìn nhầm.”

“Cút! CMN cô cái đồ xú bà nương! Sau này đừng xuất hiện trước mặt lão tử!” Hạ Ngọc Cẩn gầm lên át tiếng nhạc nhè đàn sáo, vang vọng thật lâu trên sông Tần Hà, “Lão tử thề với trời! Sau này có cô không có ta!”

Đám tiểu đạo cô nhin cười đến mức tím mặt, đều chào cáo lui với Diệp Chiêu, lại len lén nhìn trộm một cái, sau đó chạy về trong khoang thuyền an ủi kim chủ của các nàng.

Diệp Chiêu hích hích mũi, xám xịt trở về, nhìn thấy huynh đệ trên thuyền ai nấy cũng cười đến gập hết cả bụng. Đầu sở Thu Lão hổ còn oang oang: “Tiểu tử này khá lắm, đối mặt với tướng quân dũng mãnh như vậy, biết rõ không địch lại, còn dám đóng cửa ngoan cố chống cự! Có vài phần khí khái của ta năm đó! Tướng quân nhìn hàng rất chuẩn!”

Nàng lập tức giơ chân, hung hãn đá lên mông tên ăn xằng nói bậy này, tiễn hấn xuống làm bạn với huynh đệ dưới lòng sông, sau đó mặt như đất nồi về uống rượu.

“Lạnh chết mất!” Thu Lão Hộ giấy dựa kêu la giữa sông, “Tướng quân! Người CMN trọng sắc khinh bạn, lão tử với người không đội trời chung!”

Diệp Chiêu ném thẳng bầu rượu đến: “Cút!”

Kẻ vẫn ngồi trong khoang thuyền ôm chén uống rượu giải sầu Hồ Thanh, dụi dụi mắt, tiến lại gần, ghé vào tai nàng nói: “Tướng quân, cô say rồi.”

Diệp Chiêu hớp hai ngụm rượu, vỗ bàn nổi giận: “Nói bậy! Lão tử ngàn ly không say!”

Hồ Thanh chăm chú xem xét lại nàng vài lần, lắc đầu: “Thôi đi, quen người bảy tám năm nay, tiểu tử người mỗi lần uống say đều đi chòng ghẹo mỹ nhân, lần này đụng đầu vào tường phải không?”

Diệp Chiêu cảm giận nói: “Ta chòng ghẹo tướng công nhà mình cũng gọi là chòng ghẹo sao? Còn hơn mỗi lần người uống rượu, đi loanh quanh tìm người bắt nghe người hát dân ca, giọng còn khó nghe hơn vịt kêu, đủ làm người ta sợ chạy từ Mạc Bắc đến Nam Di, ca từ thì buồn nôn đủ làm người ta phun hết thức ăn rượu thịt người ta ăn uống đêm hôm trước! Ta cảnh cáo người, lần này muốn hát ra ngoài tìm Thu Lão Hộ! Còn dám tìm ta ta sẽ đá người xuống sông tắm rửa!”

Ánh mắt Hồ Thanh thoáng xẹt qua một tia thất vọng, lại rất nhanh cười vô lo vô nghĩ: “Có gì đáng ngạc nhiên đâu, nam nhân thích một nữ nhân, chuyện ngu xuẩn gì cũng có thể làm vì nàng. Nhưng mà tướng công nhà cô đối xử với cô như vậy, sợ là chưa thích cô ngay được.”

“Ha, từ đầu đã lấy cái chết ra cự hôn, sau lại ba bốn lần đối địch, hấn đâu chỉ không thích, phải là hận mới đúng,” Diệp Chiêu ngửa cổ uống cạn chén rượu, “Nhưng mà cơn phẫn nộ của hấn cũng sắp đến giới hạn rồi.”

Hồ Thanh hỏi: “Trận này, tướng quân định đánh như thế nào?”

Diệp Chiêu bỏ chiếc chén trong tay xuống, chấm rượu vẽ một tòa thành, sau đó thản nhiên nói: “Từ đầu đã gặp đường chết, phải dùng đòn hiểm.”

Hồ Thanh lại hỏi: “Tấn công mãi không được, phải làm thế nào?”

Diệp Chiêu quyết đoán: “Tạm lui binh, dụ địch xuất chiến.”

Hồ Thanh hỏi: “Khi nào phản kích?”

Diệp Chiêu nói: “Ngay tối nay.”

Chén rượu trong tay đã bị ngón tay kẹp vỡ nát.

Trên đời này, vẫn chưa có đối thủ nàng không thắng được! Chưa có con mồi nàng không bắt được!

15. Chương 15

Chương 15: Chiến tranh tâm lý

Trăng sáng từ từ lặn xuống, mặt trời mọc lên từ phía đông, tiếng ca hát trên Tần Hà ngừng dần, đoàn người từng đám từng đám lục tục trở về nhà.

Hạ Ngọc Cẩn chơi bởi cả đêm chẳng thấy vui vẻ gì, bị mấy chục gã nam nhân vây quanh chòng ghẹo nhằm hấn với đám tiểu đạo cô là đại sĩ nhục lớn thứ hai trong đời hấn, dù được đám tiểu đạo cô dụ dỗ và đám trư bằng cầu hữu khuyên giải an ủi nhưng cũng không thể làm giảm đi nỗi phẫn nộ trong lòng, mà nữ nhân gây cho hấn sự sỉ nhục to lớn ấy còn nghênh ngang chạy về tiếp tục tầm hoan tác nhạc, hận không thể làm hấn tức hộc máu chết tại chỗ!

Nhưng hấn có thể làm gì đây?

Đánh nữ nhân là chuyện hấn khinh thường, hơn nữa có đánh cũng không động đến được một ngón tay của người ta...

Hấn không sợ gây ầm ĩ trên phố, nhưng nghĩ kỹ lại, mặc kệ là mắng nàng không ra dáng nữ nhân hay là mắng nàng ức hiếp nam nhân đi nữa, thì cuối cùng đều là nhà mình mất mặt.

Định dùng mẫu thân áp chế đối phương, lại sợ mẫu thân nhà mình tức hộc máu chết tại trận.

Thiếp thất thông phòng lại càng không thể trông cậy, đã sớm tranh trước đấu sau thông dịch phản quốc, bị dụ dỗ đi hết rồi.

Tiền nhân nhảy? Nàng là nữ nhân, nhảy cái rắm!

Lập mưu? Nàng cũng không sống phóng túng, hàng ngày không lo quân vụ thì cũng luyện võ, không tìm được nhược điểm!

Bắt cóc đòi tiền chuộc? Thôi miễn bàn đi...

Dùng thân nhân của nàng uy hiếp? Tuy rằng hấn rất súc sinh... Nhưng còn chưa súc sinh đến bậc này!

Luận võ lực, so quyền thế, độ độ vô lại, đo độ lưu manh, cái gì cũng kém một bậc.

Hạ Ngọc Cẩn bị vây trong thành, lương thảo hao hết, viện binh bị chặn đứt. Nếu mở cổng đầu hàng, sẽ thật sự trắng tay, từ nay về sau cả đời sẽ phải chịu sỉ nhục dưới quyền nữ nhân giữa tay xin cơm, từ nay về sau thay đổi cuộc sống của bản thân, sống một cuộc sống bất lực hèn nhát như trai đi ở rẻ, ngày nào cũng ngoan ngoãn làm dâu hiền dâu thảo.

Không! Đại trượng phu thà chết chứ không chịu khuất phục, cho dù tứ cố vô thân, hấn cũng phải kiên cường chống cự, quyết không để nữ nhân kia biến mình thành trai ở rẻ mà bao nuôi!

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ đến mức phẫn khích, mở con mắt lơ đãng say dày đặc tơ máu, đỏ như mắt con thỏ, ra, cầm chén rượu, chỉ trời mà gào: “Ta là nhi tử của An Thân Vương*, là Nam Bình Quận Vương, không phải là trai bao mặt trắng! Lão tử về phải hưu cô ta! Cho dù bị thánh thượng lôi ra ngọc môn xử trảm cũng phải hưu!”

(*: An Thân Vương là vương vị thế tập, truyền cho con cả. Thế tập = truyền cho con cháu, còn phong vương mà không thế tập thì chết là hết. An Thân Vương mà Hạ Ngọc Cẩn nói ở đây là cha của mình, không phải An Thân Vương Hạ Ngọc Khuyết)

Đám đạo cô liền tiến lên ngăn lại: “Quận vương, xin đừng xin đừng!”

Hạ Ngọc Cẩn cả giận nói: “Đừng ngăn cản ta! Chẳng lẽ các người nghĩ lão tử sợ chết? ! Nói cho các người biết! Từ sau khi rời bụng mẹ đến giờ! Thứ ông đây không sợ nhất chính là chết!”

Đám đạo cô liều mạng lắc đầu: “Ngài mà còn bước thêm một bước sẽ rơi xuống nước đó!”

“A — Người đâu — Quận vương rơi xuống nước — “

“Cứu mạng —”

Nhờ tiết trời đầu xuân, nước Tần Hà cũng khá là ấm áp...

Đám công tử ăn chơi trác táng đều xắn tay áo đi về nhà.

Hạ Ngọc Cẩn ăn mặc kín mít, tay ôm một chiếc lò sưởi nhỏ, để tùy tùng cầm chiếc áo lông bạch hồ ướt sũng của hắn, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi về phủ An Thân Vương.

An Thái Phi sớm biết con trai mình thường xuyên ra ngoài quây phá, nên để cổng mở, cũng bảo đại nha hoàn bên người nghiêm khắc mắng hắn vài câu, còn lệnh khóa hết các cổng khác lại, không cho hắn chạy lung tung.

Hạ Ngọc Cẩn hùng hổ đẩy người cản hắn ra, cố lấy toàn bộ dũng khí, xắn tay áo lên, chạy tới phòng Diệp Chiêu, chuẩn bị dùng văn chương lai láng, tiền trăm hậu tấu viết một phong thư hưu, tổng cô ả đều cáng chẳng những không chăm sóc mà còn hùa với thủ hạ chòng ghẹo tướng công ra khỏi cửa!

Gã tùy tùng hầu hạ vẫn theo sát sau lưng kéo hắn lại: “Quận vương, ngài nhanh tỉnh rượu đi, chống đối tướng quân sẽ không còn mạng đâu! Nàng giết người nhiều rồi, chẳng ngại giết thêm một người, ngài thương cho tiểu nhân đi...”

Không ngờ, chủ tớ hai người lại tổn công toi, trong phòng trống không, chỉ có Thu Hoa Thu Thủy ngủ gà ngủ gật cạnh lò sưởi.

Hạ Ngọc Cẩn đánh thức hai người hỏi: “Tướng quân đâu?”

Thu Hoa nhìn thấy hắn cười âm hiểm, thật giống như bà chủ tiệm bánh bao thịt người.

Thu Thủy có vẻ tốt bụng, chỉ cho hắn một con đường.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn theo hướng ngón tay của nàng, đúng là thư phòng của mình, da gà da cóc nổi hết cả lên.

Trong thư phòng, một ngọn đèn thủy tinh đang được thắp lên, tướng quân nằm nghiêng trên sập quý phi, bảo kiếm đặt cạnh người, tay cầm sách, lật lật xem, không khí quái dị không nói lên lời.

Hạ Ngọc Cẩn đá cửa xông vào, ngẩng đầu hỏi: “Cô tới đây làm cái gì?”

Diệp Chiêu dương giờ giờ cuốn [Bắc Hiệp Ký] trong tay lên, cười nói: “Cuốn sách này của người rất thú vị.”

Hạ Ngọc Cẩn chớp lấy quyển sách, cả giận nói: “Ai cho cô lục lọi trong này? !”

Diệp Chiêu: “Xem một chút thôi, không được sao?”

“Đương nhiên không được!” Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới nỗi uất ức tới qua, nổi giận ùng ùng xả hết ra, “Cô cướp nhà của ta, chiếm phòng ngủ của ta, tước cuộc sống của ta, thậm chí còn cướp cả tiểu thiếp! Bây giờ còn ở trong này làm gì? ! Ngay cả nơi thanh tịnh cuối cùng của ta cũng muốn chiếm nốt sao? ! Nếu cô định bức chết lão tử, lão tử liều mạng với cô trước!”

“Bình tĩnh bình tĩnh,” Diệp Chiêu trấn an con mèo đang xù lông này, “Ta tới là để mang cho người một thứ tốt lành.”

Hạ Ngọc Cẩn khinh thường nói: “Cô có thể cho ta cái gì tốt đây? !”

Diệp Chiêu đứng dậy, cầm một tờ giấy trên bàn lên, đưa ra trước mặt hắn.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn dáng vẻ của nàng nghiêm túc, rốt cuộc cũng đưa mắt nhìn xuống tờ giấy, chất giấy là loại giấy Thục Tuyên tốt nhất, bên trên viết mấy hàng chữ nhỏ cứng cáp mạnh mẽ, mở đầu là: Nam Bình Quận Vương Hạ Ngọc Cẩn lập thư phóng thê. Đầu tiên là ngắn gọn cảm tạ hoàng ân, sau đó thành khẩn bày tỏ tính cách hai người không hợp, bằng mặt mà không bằng lòng, ghét bỏ lẫn nhau, nay cam nguyện ly hôn, từ nay về sau nam cưới nữ gả, không liên quan gì đến nhau, phần ký tên ghi là Diệp Chiêu.

“Thật... Thật sao?” Hạ Ngọc Cẩn cầm tờ giấy này lật đi lật lại nhìn kỹ vài lần, xác nhận không có đọc nhầm, nhất thời trợn tròn mắt, cực tức to đùng như đánh nhằm cái trống thủng, bao nhiêu suy tính hươu thê bị tắc nghẽn phải chui ngược vào trong bụng, chỉ lắp bắp hỏi: “Cô... Cô thật sự đồng ý?”

Diệp Chiêu nhẹ nhàng thở dài, “Bỏ không muốn uống nước thì đừng ghi đầu nó xuống, đồn roi không làm ra được một nam nhân chân tình, đạo lý ấy ta biết. Nguyên bản ta còn ôm tâm lý may mắn, hy vọng tính tình hai người hợp nhau, kết quả vẫn là như chó với mèo, vốn đã không nên tiếp tục. Sớm ly hôn còn có thể giữ lại một chút giao tình, gặp nhau trên đường cũng dễ nói chuyện. Nếu cũng rắn cổ tiếp, cuối cùng chỉ là lưỡng bại cầu thương.”

Trước kia sao lại không phát hiện ra cô ta hiểu lý lẽ như vậy nhỉ?

Chuyện vẫn mong mỗi bỗng nhiên được như ý nguyện, Hạ Ngọc Cẩn cảm động đến xuýt rơi nước mắt.

“Nhưng mà...” Diệp Chiêu dừng một chút, khó xử nói, “Hôn nhân của chúng ta là thái hậu tứ hôn, đến giờ chưa nổi ba bốn tháng, nếu ly hôn nhanh quá, sẽ phụ tấm lòng từ ái của thánh thượng và thái hậu, ta đặt thời hạn ly hôn của chúng ta là ba năm sau, đến lúc đó ta sẽ tự mình lên điện, tấu việc này cho thánh thượng, người xem thế nào?”

Hạ Ngọc Cẩn lại nhìn tờ thư ly hôn, năm nay là năm Đức Tông thứ chín, thời gian ở chỗ ký tên là năm Đức Tông thứ mười hai.

Diệp Chiêu lại nói: “Thư ly hôn giao cho anh, chỉ cần anh ký tên một cái, ba năm sau đưa cho quan phủ lập hồ sơ là xong. Tôi và anh làm vợ chồng một thời gian, cho dù là nghiệt duyên cũng là duyên, tốt xấu cũng phải để cho thánh thượng, thái hậu, An Thân Vương phủ và Trấn Quốc Công phủ vài phần mặt mũi.”

Thời gian ba năm sẽ trôi qua rất nhanh.

Có tờ thư ly hôn đầy đủ chữ ký này trong tay, cô ta tuyệt đối không thể bày được trò gì.

Tảng đá trong lòng Hạ Ngọc Cẩn rơi xuống đất, cả người thoải mái hẳn ra, nhìn Diệp Chiêu cũng thấy vừa mắt hơn rất nhiều, nửa đùa nửa thật nói: “Như vậy cũng tốt, dù sao cô cũng không thích ta, ly hôn rồi ít nhất cũng không cần mang binh khí đi ngủ nhỉ? Đừng nhìn ta, tốt xấu gì phủ An Thân Vương cũng là nhà của ta, người làm cũng là người của ta, chút trò ấy của cô không thể gạt được ta.”

Diệp Chiêu giương mắt kỳ lạ nhìn hắn: “Đối phó với người cũng cần vũ khí sao?”

Hạ Ngọc Cẩn đỏ mặt lên: “Vậy đêm tân hôn cô mang vũ khí làm gì? Dọa ta sao?”

Diệp Chiêu yên lặng một lát, rồi nói: “Sợ là anh hiểu nhầm rồi, chẳng qua là thói quen khi đánh giấc, để tiện lúc nào cũng có thể bật dậy xung phong hoặc rút lui, có lúc đang ngủ mơ mơ màng màng còn thiếu chút nữa bị thích khách ám sát, cho nên không để vũ khí dưới gối, ta ngủ không yên. Thế nên mới khiến người sợ, lại quên chưa giải thích, là ta không đúng.”

Hạ Ngọc Cẩn ngây ngẩn cả người.

Lời tự thuật nhẹ nhàng băng qươ của nàng, khiến cho những lời đồn đại thâm thiết về chiến sự Mạc Bắc lại hiện lên trong đầu hắn.

Diệp Gia diệt môn, Mạc Bắc đồ thành, ba ngàn thiết huyết dũng sĩ, máu chảy thành sông, xương chất thành núi.

Đằng sau danh hiệu “Hoạt Diêm Vương” là niềm tin và sự kiên cường như gang thép.

Dưới sự rèn giũa của mưa tên đao kiếm, có thể biến nàng thành một vị tướng quân giỏi, nhưng không thể nào khiến nàng trở thành một thê tử bình thường.

Khấp kinh thành có rất nhiều nam nhân tình nguyện làm thủ hạ của nàng, nhưng nam nhân nguyện ý cưới nàng lại không có mấy, nàng lại cao ngạo như vậy, làm sao có thể cam tâm ở nhà chăm chồng dạy con? Sống cả đời như những nữ nhân bình thường? Nếu ly hôn rồi, bất kể lý do là vì sao, sợ là cả đời này nàng cũng không thể gả cho ai nữa.

Nhưng nàng vẫn đồng ý buông tha mình, lựa chọn ly hôn.

Hắn... Có phải hơi quá đáng rồi không?

Sau khi định thần trở lại, Hạ Ngọc Cẩn bắt đầu cảm thấy một chút thiết tự tin trong lòng.

“Không cần lo lắng nhiều, đây là con đường mà ta đã chọn, không liên quan đến người,” Diệp Chiêu nhìn thấu tâm sự của hắn, khéo miệng lộ ra một nụ cười như có như không, “Nếu người cảm thấy xấu hổ, mời ta uống rượu đi. Để chúng ta cùng nhau chúc mừng việc ly hôn thành công, tốt xấu gì cũng từng là vợ chồng, hết tình còn nghĩa, sau này cũng có thể trở thành huynh đệ bằng hữu!”

Hạ Ngọc Cẩn cố gắng không suy nghĩ nữa, cứng cổ cười nói: “Cũng đúng, bớt đi một kẻ thù, nhiều hơn một huynh đệ.”

h

“Hạ Quận Vương rộng rãi lắm!” Diệp Chiêu hào phóng vỗ tay nói, “Người được xưng là kẻ phóng túng nhất kinh thành, mời khách không thể keo kiệt, nhất định phải mời ta uống thứ rượu tốt nhất, ăn đồ ăn ngon nhất!”

Hạ Ngọc Cẩn vỗ ngực cam đoan, “Yên tâm! Sau này cô muốn cái gì, cứ việc mở miệng! Hạ Ngọc Cẩn ta dù lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ giúp cô một tay!” Sau đó hắn xoay người chạy ra cửa, vừa chạy vừa kêu, “Rượu Hạnh Hoa Lâu là ngon nhất, thịt dê Lão Cao là đỉnh nhất, thích hợp trừ lạnh mùa đông, cô uống rượu trên thuyền hoa cả đêm, người cũng lạnh rồi, ta đi mua mấy cân về nhắm rượu với cô.”

Diệp Chiêu nhìn hắn rời đi, một mặt vẽ vẽ lên mặt bàn, một mặt lẩm bẩm: “Đạo dùng binh, đánh vào tâm lý là thượng sách. Để kẻ thủ thành tự hủy tường thành, có thể tấn công.”

16. Chương 16

Chương 16: Nguy cơ của tiểu thiếp

Chuyện ly hôn lớn như thế, cho dù Hạ Ngọc Cẩn có vô liêm sỉ đến mức nào, cũng phải nói với mẫu thân hắn trước tiên.

An Thái Phi ôm ngực, nước mắt vui mừng tuôn rơi, liên tục nói tốt tốt, may mắn là sau này có thể dàng hoà hợp lý không cần mỗi ngày sáng sớm đã bị con dâu thỉnh an, cũng không cần phải cân nhắc tiếp chuyện với con dâu trong phòng, càng không cần phải lo lắng con mình bị đánh đòn hiểm. Bởi vì từ khi tướng quân tự tay đại khai sát giới trọng trấn quân vụ tới nay, ngày nào bà cũng mơ thấy ác mộng con mình bị nàng lôi đi chặt đầu.....

Hạ Ngọc Cẩn báo cáo xong, phấn khởi ra ngoài đi mua rượu thịt cho nương tử.

Dương thị xa xa thấy từ đó tới giờ lần đầu tiên hấn hờ ra mặt như vậy, linh cảm thấy có chuyện không ổn. Vội vàng gọi nha hoàn Cửu Lý Hương bên người, bảo nàng đi dò la tin tức. Cửu Lý Hương dáng điệu lanh lợi đáng yêu, là ý trung nhân tâm tâm niệm niệm ngày mong đêm nhớ mong muốn cưới về của gã sai vặt bên người Quận Vương, vì lấy lòng ý trung nhân, hấn lập tức kể lại việc ly hôn đến không sót chữ nào, cũng ngàn cân vạn dặm rằng, việc này cơ mật, tuyệt không thể tiết lộ cho người ngoài.

Cửu Lý Hương đồng ý xong, quay đầu báo cáo từ đầu chí cuối sự tình cho Dương thị, Dương thị khiếp sợ.

Dương gia vốn là một dòng họ thương nhân ông cấp, phụ thân nàng bị ép đọc hơn hai mươi năm kinh thư, vất vả lắm mới đỗ được cử nhân, lại bỏ tiền ra nhờ vả quan hệ xin xỏ lấy một chức quan nhỏ, vì trừ tiền ra không còn gì khác, cho nên vẫn thường bị coi rẻ trong chốn quan trường, nơi nơi gặp phải trắc trở. Vì An Thân Vương cơ thể tàn tật, không thể ra làm quan như người khác, Đức Tông đế phá lệ giao cho hấn giám sát thương nhân, mặc dù không phải quyền thế, nhưng cũng là công việc béo bở, coi như bù lại chuyện đáng tiếc An Thân Vương đời trước làm việc vất vả quá mà sớm ra đi. Dương gia nghe nói Hạ Ngọc Cẩn muốn nạp thiếp ng hỉ, bèn đem thứ nữ không được coi trọng là nàng gả tới, đổi lấy vài năm phú quý.

Sống ngây ngốc trong căn đình viện nho nhỏ, tồn tại không ai để ý, dè dặt xin cơm ăn trong tay chủ mẫu, bị người khinh thường, tuổi thanh xuân dần trôi qua trong vô vọng, năm tháng phí hoài, sau đó lại chờ mong một kiếp luân hồi mới.

Đây là số mệnh của nàng.

Vốn rằng nàng đã chấp nhận số phận, thế nhưng lại gặp được tướng quân.

Tướng quân bận việc, quận vương bận phiên, công chuyện trong phủ Nam Bình Quận Vương đều do một tay nàng quản lý, đại bộ phận quan hệ bên trong cũng phải đi qua cửa của nàng trước. Mấy tháng trôi qua, các hạng mục sự vụ cũng coi như ổn thỏa đầu vào đấy. Tướng quân rất hài lòng, biết nàng ắt thân thương nhân, gần đèn thì rạng, cũng có một chút tài năng kinh doanh quản lý, coi như thông minh nhanh nhẹn. Rồi lại quảng hết tất cả cửa tiệm hồi môn của chính mình cho nàng quản lý, ngay đến ruộng vườn đất đai cũng vậy nốt, chia cho rất nhiều lợi tức. Thậm chí còn cho phép nàng, sau khi phủ Nam Bình Quận Vương tu sửa xong toàn bộ, chuyển qua bên đó tiếp quản việc bếp núc.

Địa vị của nàng trong phủ ngày xưa đâu bằng như bây giờ, là đối tượng lấy lòng của tất cả quần gia nô bộc, đến ngay cả phu nhân quan viên chức sắc hơi thấp một chút, thấy nàng đều khiêm khiêm nhường nhường, chỉ lo đắc tội sau lưng tướng quân.

Thị thiếp có thể chủ quản việc bếp núc mà không phải gánh tội dụ dỗ mê hoặc chủ nhân, không phải mang ác danh đại nghịch bất đạo, như vậy may mắn biết bao? Vinh quang biết bao?

Chủ mẫu chẳng những không ghen tị với thị thiếp, còn cưng chiều đủ điều, thậm chí còn làm chỗ dựa cho các nàng, có thể tìm đâu ra nhà ai vị thứ hai?

Nếu tướng quân ly hôn với quận vương, lại một chủ mẫu mới kế nhiệm, các nàng sẽ ra sao?

Vận may của nàng không tốt, bị bắt làm thiếp, cũng không phải số mệnh trời sinh để cho người ta coi thường.

Cho dù chủ mẫu mới không phải là nữ nhân hay ghen ghét, có thể cho nàng lợi ích, tuyệt đối không thể bằng một nửa tướng quân!

Ném qua mặt ngọt sao có thể trở về ăn hoàng liên?

Từng hy vọng sao có thể rơi vào vũng bùn tuyệt vọng?

Dương thị cắn mạnh răng, vò nát khăn gấm, lòng đã quyết, vội vàng phái người tìm Mi Nương và Huyền Nhi tới, cùng nhau bày mưu tính kế.

Mi Nương nghe tin dữ, nước mắt rơi như mưa, tướng quân không thích trang điểm, nhưng lại thích nhất là mỹ nhân trang điểm xinh đẹp, cho nên vòng tay bạch ngọc nàng đeo trên tay, trâm cài tóc chạm hình con bướm vờn hoa đính ngọc trai, tai đeo hoa tai mẫu đơn bằng vàng đính ngọc bích, ngọc bội lục tủng nạm vàng đeo bên hông, tất cả đều là của tướng quân cho, lại còn là đồ chế tác của phương Tây rất hiếm thấy, tướng quân còn đem vải lụa hồi môn đẹp đẽ và lông thú quý giá cho các nàng may xiên y, mặc kệ cho các

nàng thích khoe khoang thế thì thì khoe khoang. Mấy hôm trước lễ Quan Âm Đản Sinh, họ hàng đều đi dâng hương, nàng trưng diện vô cùng ắt sặc, những ánh mắt ghen tị của đám nữ nhân này, quả thực muốn đâm thủng vài cái lỗ trên người nàng, nếu chủ mẫu lại là kẻ ghê gớm, chán ghét tướng mạo xinh đẹp của nàng, xuống tay ngoan độc thì biết làm sao bây giờ?

Huyền Nhi còn trợn mắt há mồm, mãi không nói nổi thành lời. Ca ca nàng là quan binh thấp kém, vì tính cách ngay thẳng, đắc tội với quan trên, con đường lên chức bị chèn ép bốn bề, sau khi nghe nàng nhắc tới việc này, tướng quân lập tức tra xét lại, sau khi xác nhận không sai, liền tóm cổ cấp trên của ca ca nàng tới dạy dỗ, thoát cái lại điều chức vị, đề bạt thăng hai cấp, gia đình nàng vô cùng vui mừng. Hơn nữa tướng quân còn đồng ý sau khi chia phủ, cho phép nàng thường yên về thăm nhà, tiểu đệ của nàng năm nay ba tuổi, thông minh lanh lợi, đáng yêu như cục tuyết, nhìn thấy nàng là gọi Diễm Diễm tỷ tỷ, thật sự là có yêu bao nhiêu cũng thấy chưa đủ, nếu chủ mẫu mới lại là người coi trọng quy củ, không cho nàng về nhà thì biết làm sao bây giờ?

Mọi người đều vô cùng rõ ràng ý thức được nguy cơ.

Tướng quân đi rồi...

Cuộc sống tươi đẹp tất cả đều tan thành bọt nước.

Làm sao các nàng có thể để yên cho chuyện như vậy phát sinh trước mắt mình được?!

Ba nữ nhân cùng chung một mối thù, nháy mắt kết thành chiến tuyến, cùng thề:

“Không cần biết phải dùng đến thủ đoạn gì, quyết không thể để cho quận vương ly hôn với tướng quân!”

Ngay lúc Diệp Chiêu đang hứng trí bừng bừng, ngồi trong hoa viên vừa mài đao vừa chờ rượu thịt, thỉnh thoảng thấy ba nữ nhân kia hùng hổ xông tới.

Dương thị bưng bát canh giải rượu, Mi Nương ôm đĩa bánh hạnh nhân, Huyền Nhi xách theo một cái giỏ lớn mút quýt, bao vây nàng vào giữa, ánh mắt người nào người nấy càng dịu dàng, nụ cười người nào người nấy càng ngọt ngào hơn, làm cho ai thấy cũng phát run.

Diệp Chiêu bỏ đao xuống, nghi ngờ nhìn vòng vây bên mình, nghiêm túc đặt câu hỏi: “Các nàng đang làm gì đây?”

Đám mỹ nhân trăm miệng một lời đáp: “Nghe nói đêm qua tướng quân say rượu, bọn thiếp đặc biệt tới hầu hạ ——”

Hôm qua quận vương sau khi say rượu còn ngã ống sòng, chẳng phải còn say hơn cả ta sao?

Diệp Chiêu nhúc nhích đầu, càng cảm thấy chẳng hiểu chuyện gì cả.

Mị Nương và Huyền Nhi không ngừng đưa mắt khuyến khích Dương thị, Dương thị cảm thìa bạc múc một thìa canh đưa lên miệng thổi thổi cho bớt nóng, vừa nhẹ nhàng đưa đến miệng Diệp Chiêu, vừa nhẹ giọng nói: “Việc đêm qua, Quận Vương rất đáng trách, e là tướng quân giận. Nhưng ngài ấy cũng không phải thường yên như vậy đâu, cái kỹ nữ hoa nương gì gì đó, qua một đêm là quên thôi, còn không cả được bằng lũ gà vịt chó mèo, tướng quân nhất thiết đừng để trong lòng. Hơn nữa cũng không xấu xa hư hỏng như người khác, lại rất tốt tính, người dưới làm chuyện gì sai trái, nhiều lắm cũng chỉ mắng một hai câu, rất ít khi phạt nặng, bên ngoài có bày trò càn quấy, bị người ta tới cửa đánh cũng có, tiêu tiền bữa bãi cũng không đến mức phá sản, cho nên không tính là chuyện gì ghê gớm lắm. Trước đây cơ thể ngài ấy không khỏe, sau bị thái phi nhốt trong nhà dưỡng bệnh mười năm, lại sợ ngài ấy gặp phải chuyện không may, đến cả huyết mạch cũng không kịp để lại, cho nên mới nạp tiện thiếp về nhà, thật ra cũng không có ân sủng. Sau trưởng thành thân thể cũng tốt hơn, tâm tính thiếu niên bùng nổ, ham chơi một chút, vợ chồng mới cưới đều phải trải qua va chạm, rất nhanh sẽ ổn thôi...”

Mị Nương vội tiếp lời: “Con người quận vương tốt lắm, cũng không phải người đàn độn, con cháu hoàng tộc trước khi kết hôn đều có thông phòng, Thái phi liền chọn nô tỳ và Huyền Nhi hầu hạ. Nhưng mà ngài ấy vẫn đứng dừng, tuy rằng cũng có đến, nhưng mà không ân sủng gì cả. Lúc ấy nô tỳ còn chưa hiểu, hỏi ngài ấy sao lại như vậy? Quận vương nói nghĩa địa ở phía bắc lại có mấy thi thể bị khiêng từ trong phủ ra, có người của Hầu gia gia nào đó, cũng có người của đại quan gia nào đó, không phải do đắc tội bị chủ mẫu

ổng tay thì cũng là do người rắp tâm hãm hại, trong đó có vài người ngài ấy đã từng gặp qua, đều là những mỹ nhân thông minh xinh đẹp, tất cả rơi vào kết cục đáng thương này, đơn giản là do được quá cưng chiều sủng ái, rước lấy bất mãn vào thân. Ngài ấy còn nói tương lai mình sẽ phải lấy vợ, nếu thê tử hiền lành rộng lượng, ngài ấy cũng chiều bọn nô tỳ tức là khiến nương tử đau lòng, nếu thê tử không hiền lành rộng lượng, ngài ấy cũng chiều bọn nô tỳ tức là hại chết bọn nô tỳ. Ngài ấy đã thấy nhiều kẻ khôn nặn, cũng hiểu được nhiều thủ đoạn âm độc bên trong, quả thực rất khó đề phòng, chẳng bằng cứ đứng đưng như vậy, giữ lấy bình yên cả đời...”

Cuối cùng Huyền Nhi mở miệng, sao cũng không nghĩ ra tát nước theo mưa thế nào, bị hai người kia trừng mắt, cố gắng mấp máy miệng vài cái, cuối cùng bèn dựa vào người nàng làm nũng nói: “Vẫn là Quận vương tốt nhất, cho nên tướng quân đừng giận ngài ấy nữa được không? Nhất định phải cử án tề mi* đó...” (Cử án tề mi: tôn trọng lẫn nhau)

Các nàng hợp sức dốc hết toàn lực, dâng Hạ Ngọc Cẩn lên tận trời.

Diệp Chiêu nghe xong thiếu chút nữa bật cười, cố gắng lắm mới nén cười được, nói: “Là hấn nổi giận.”

Dương thị: “Không sao! Chỉ cần nam nhân thích người, chuyện nhỏ nhoi ấy tính làm gì? Thiếp đến dạy cho người hiểu thế nào là hiền lành dịu dàng! Bảo đảm quận vương nguôi giận!”

Mi Nương: Nô tỳ đến dạy cho người cách lấy lòng thái phi.”

Huyền Nhi: “Nô tỳ... Nô tỳ đứng sau cổ vũ người!”

Diệp Chiêu nhìn ba nữ nhân như sói như hổ trước mắt, dù dũng mãnh như nàng, cũng không khỏi rùng mình vài cái.

Nhân lúc Thu Hoa cầu kiến, như được đại xá, chạy trốn chết.

17. Chương 17

Chương 17: Sòng bạc Trường Thịnh...

Trong cung truyền ý chỉ Thái Hậu triệu kiến.

Diệp Chiêu giao việc chuyển lời tới mọi người trong An Thân Vương phủ cho bọn thị vệ, sau đó vội vàng thay quần áo vào cung.

Trên đường, có lẽ Hạ Ngọc Cẩn không rõ khẩu vị của Diệp Chiêu lắm, đứng ngoài tửu lâu do dự một lúc, cuối cùng ép hai gã sai vặt một đứa chạy ra Hạnh Hoa Lâu mua Xạ Hồng Xuân, một đứa chạy ra ôm bình Nữ Nhi Hồng ở Vọng Giang Lâu về, bản thân mặc thường phục hàng ngày, quen đường qua mấy con phố, con ngõ, lén lút đi về hướng quán thịt dê của Lão Cao.

Tay nghề làm thịt dê của Lão Cao đã có vài chục năm kinh nghiệm, hương vị là số một, chỉ vì cửa tiệm hẻo lánh, ông chủ lười biếng, bà chủ hung hãn, lại thiếu người làm vùn vùn đủ loại nguyên nhân, bình thường chỉ đem thịt dê đã chế biến tới bán cho các đại tửu lâu, còn tiểu điểm nhà mình quanh năm đóng cửa, chỉ chiêu đãi khách quen, cho nên người lui tới rất ít.

Dù Hạ Ngọc Cẩn đến lúc đêm hôm khuya khoắt hay mưa gió bão bùng, Lão Cao đều luôn tự mình nghênh đón chiêu đãi khách quen trung thành của quán.

Nhưng hôm nay, Lão Cao không nghênh đón hấn.

Trong nhà chỉ có tiếng lão quát tháo cùng tiếng vợ lão gào khóc.

“Khóc tang?!” Con người Hạ Ngọc Cẩn gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái, nghe người ta kêu khóc thì cảm thấy bức bí, đang chuẩn bị đi vào khuyên giải vài câu, nhưng vừa thấy tình huống trong phòng, không khỏi ngây người.

Quán thịt dê nhỏ bị đập tan tành tung tóe, con trai độc nhất của Lão Cao mặt mày đầy máu, nằm rên rỉ trên nền đất, bà vợ một mắt của lão tóc tai bù xù, nằm sắp gục lên mà gào khóc, phòng bên cạnh còn có tiếng mài dao, một lát sau, khuê nữ xấu xí của lão cầm dao mổ lao ra, gào lên, “Lão nương liều mạng với bọn nó!” Lão Cao sợ tới mức lao tới cố sống cố chết giữ lại.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn mà trợn mắt há mồm, thấy Thúy Hoa đang định chạy về phía hắn, vội vàng lùi sang một bên, sợ cản đường người ta đi chém nhau, rồi nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì đây?”

“Quận vương a —— ” Lúc này Lão Cao mới phát hiện ra sự có mặt của hắn, lập tức đánh mắt với bà xã và khuê nữ, ba người bỏ nhau lại, ôm đúi Hạ Ngọc Cẩn khóc bặt mạng, “Ngài phải làm chủ cho chúng ta!”

“Dừng... Dừng tay, có chuyện gì từ từ nói, có rắc từ từ đánh! Lão tử cũng không phải thanh thiên đại lão gia, làm chủ cho các ngươi cái gì? !” Hạ Ngọc Cẩn giãy dụa giữa sáu cánh tay cứng như sắt, liều chết đạp bọn họ ra xa, “Chết tiệt! Dừng khóc, không được làm bẩn quần áo của ta! Khóc nữa lão tử đi đây!”

Lão Cao nghe thấy vậy, vội vàng ngừng khóc, vẻ mặt âm u chuyển thành quang đãng, lớn tiếng quát nương tử và nữ nhi nín miệng, sai hai người đi chăm sóc cho thằng con trai, còn mình thì nhặt một chiếc ghế còn đủ bốn chân lên, lau lau, mời Hạ Ngọc Cẩn ngồi xuống, rồi mới tức giận kể rõ đầu đuôi sự tình.

Lão có một thằng con trai tên là Cao Thiên Tường, dáng thấp lùn, mặt rỗ, xem chừng có đánh hết ba cây gậy cũng không rên ra được một con người hiền lành tử tế (*), gã hơi bị nghiện cờ một chút, mỗi lần thấy người ta đánh cờ là không tự điều khiển được cái tay, sẽ đặt cược ít tiền xem ai thắng ai thua. Hôm qua gã cạo hết lông chỗ thịt dê trong bếp xong liền đi mua hương liệu, một gã tiểu nhị quen biết hẹn gã đi chơi, khi cùng đi qua con đường tắt cạnh sông bạc Trường Thịnh, thấy có vài người túm tụm đánh cờ, hò hét ầm ỹ, trình độ không ngửi nổi, bên cạnh còn đặt vài đồng tiền cược.

Gã nhìn thấy ngứa tay, muốn nhảy vào đánh kè.

Người trông bàn nói: “Lục Gia chán nhất bọn bạ tiền, ghét nhất bọn thua không chịu trả, người muốn chơi, phải đồng ý theo luật, mỗi ván ba canh! Hết năm ván mới được đi!”

Cao Thiên Tường cảm thấy dù có thua sạch cả năm ván cũng cùng lắm chỉ là mười lăm đồng, không đáng bao nhiêu, liền đồng ý, chờ cho người xếp hàng trước hắn hết ván rồi đi, vội vàng khai cờ.

Hết ván đầu, hắn thua sát nút, khó chịu trong lòng, vì thế lại tiếp, không ngờ ván hai lại thua, rồi ván ba, ván bốn... Ván nào cũng thua.

Lúc này, người vừa rời đi đã quay trở lại, cầm một tập ngân phiếu trong tay, đưa cho người trông bàn, cười nói: “Lục Gia khá lắm, ta thua tám canh.”

Lục Gia nhận tập ngân phiếu, sau đó đưa hai tờ cho người ngồi phía sau: “Người thắng hai canh, cầm đi.”

Cao Thiên Tường nhìn thấy số ghi trên ngân phiếu, tờ nào cũng là một trăm lượng, lúc này mới phát hiện ra không ổn, cười méo hỏi: “Một... Một canh là bao nhiêu?”

Lục Gia phun nước miếng: “Dĩ nhiên là một trăm lượng một canh.”

Người vừa trả và người vừa nhận đều đồng thanh hô phải, khoe miệng cổ nhin cười.

Cao Thiên Tường sợ đến run rẩy cả người, vội nhảy dựng lên nói: “Ta nhầm, ta không cược nữa.”

Lúc này, mấy tên cùng Lục Gia lập bàn đánh cờ đều vây lại, hung hăng đấm gã một quyền ngã xuống đất, miệng còn hùng hổ nói: “Bảo một ván ba canh, chơi hết năm ván mới được đi! Tiểu tử ngươi dám vào chơi, giờ còn dám trốn? CMN ngươi tiếp tục chơi cho ta! Thua bao nhiêu thì nhè hết ra, nếu không lão tử đánh gãy tay chân ngươi! Dừng nhắc đến vương pháp gì gì, đồ tiểu tử mắt mờ, vào sông bạc Trường Thịnh hỏi thăm tên Lục Gia thử xem, lời nói của Lục Gia chính là vương pháp!”

Đám người bên ngoài lại cười vang một trận.

Tên tiểu nhị dẫn gã tới đây không biết đã trốn biệt từ bao giờ.

Cao Thiên Tường đầu choáng mắt hoa, mới biết đã rơi vào bẫy, ván cuối cùng cũng không còn lòng dạ nào mà đánh, chớp mắt đã phải gánh một ngàn năm trăm lượng tiền nợ trên lưng, còn bị ép ký giấy nợ.

Chuyện tiếp theo chính là siết nợ, Lục Gia dẫn người đến đập phá cửa hàng, mặc cho Lão Cao cầu xin thế nào cũng không để ý. Đập chán đập chê, cuối cùng mới ngồi bắt chéo chân, ngâm cây tăm bằng bạc nói: “Thôi vậy, nếu không trả được, Lục Gia ta cũng là người tốt bụng, may cho nhà ngươi, ta sẽ cho nhà các ngươi một con đường sống. Thịt dê nhà các ngươi cũng được đấy, giao công thức ra đây, ta xóa nợ một ngàn năm trăm lượng cho.”

Lão Cao bừng tỉnh, mới nhận ra thì ra đạo trước Túy Hoa Lâu giấu công thức làm thịt dê của lão, muốn độc chiếm làm món tử cho quán, phải người đến ngỏ ý vài lần, đều bị lão nghiêm túc từ chối, liền dùng đòn bản này hại con hắn.

Hạ Ngọc Cẩn nghe xong, suy nghĩ nửa ngày, “Lục Gia... Ta đã nghe qua cái tên này, hắn làm cho sòng bạc Trường Thịnh, thủ đoạn khá là đê tiện. Sòng bạc này và Túy Hoa Lâu... Không dễ đụng vào, toàn là sản nghiệp ngầm của Kỳ Thân Vương, Kỳ Thân Vương cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi như ta, hắn gánh vác không ít chuyện trong triều, rất được trọng dụng, quan viên muốn nịnh bợ hắn không ít, người cùng lắm chỉ là dân thường áo vải, đây lại là tranh chấp bài bạc, nếu làm to chuyện thì chỉ có một con đường chết.”

Lão Cao ủ rũ: “Đành cam chịu như vậy sao?”

Nương tử và nữ nhi của lão lại bắt đầu tru lên khóc lóc.

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy âm thanh như mổ lợn này, bịt tai nhảy dựng lên, cả giận nói, “Khóc cái lông! Lão tử còn phải mua thịt dê cho nương tử! Người đi châm bếp lên, ninh thịt dê đi, xương cơ thịt mỗi thứ năm cân, đợi ta phải người tới lấy!” Sau đó quay người bước đi.

Lão Cao hồi phục tinh thần, lập tức vỗ vào đầu nữ nhi một cái, mặt mày hớn hở nói: “Khóc cái lông! Không nghe thấy Quận Vương muốn mua thịt dê sao? ! Còn không mau đi nhóm bếp lên, chúng ta từ từ ninh, từ từ chờ.”

Đầu xuân rét mướt, ngoài cửa sòng bạc Trường Thịnh, bên trái dán Chiêu Tài Tiến Bảo, bên phải dán Từ Cựu Nghênh Tân, bên trong người người nườm nượp, ai ai cũng đều hưng phấn ướt đầm mồ hôi, tiếng xúc sắc va chạm, tiếng hò hét mừng rỡ lẫn bi thương đan trộn vào nhau trong không gian, tràn ngập không khí phở phùng hỗn tạp.

Một chiếc kiệu xa hoa phô trương, rèm đỏ cán vàng nóc bạc từ xa đi tới, chậm rãi dừng trước cửa sòng bạc.

Gã tùy tùng mặt mũi đau khổ vén rèm lên, bên trong là một quý công tử đẹp như mỹ ngọc không một tí vết, mặc quần áo thêu hình tứ trảo du long, viền hình bạch mãng, gương mặt tươi cười rạng rỡ, ôm một chiếc lò sưởi nhỏ, đứng đà đứng đỉnh đi vào trong sòng.

Quản lý sòng bạc Lục Gia nhìn thấy cảnh phô trương này từ xa, nghĩ là có người đến gây chuyện, vội vàng bước tới đón, thấy người đến là Nam Bình Quận Vương Hạ Ngọc Cẩn, nổi danh ăn chơi trác tác, không khỏi thở phào một hơi, bỗng lại nghĩ đến dù thanh danh ham bài ham bạc của hắn truyền xa, nhưng cũng rất ít khi thấy hắn giống trống khua chiêng đi sòng bạc như vậy, liền cảm thấy có chút phiền muộn, cười xòa hỏi: “Quận Vương cũng đến chơi một chút ạ?”

“Đi ngang qua nghe thấy tiếng xúc sắc, ngứa tay một tẹo,” Hạ Ngọc Cẩn người ha ha hai cái, đi theo hắn lượn một vòng từ đầu này đến đầu kia sòng bạc, nhìn khắp nơi một lượt, sau đó dừng lại trước bàn chơi đại tiểu, nhìn một lát, rồi chờ xúc sắc dừng lại, chuẩn bị mở bát thì rút bữa trong người ra một tờ ngân phiếu nhăn nheo, cũng không thèm nhìn lại, ném xuống ô “Tiểu” như ném một tờ giấy rách, vui vẻ nói, “Nào nào, bốn vương cũng chơi một chút, đặt năm mươi lượng.”

Trường Thịnh là sòng bạc lớn nhất kinh thành, rất nhiều gã phá gia chi tử đến vung tiền như rác trong này, cho nên năm mươi lượng dù không phải là con số nhỏ nhưng Lục Gia vẫn chưa thèm để vào mắt, cười nói, “Quận Vương đến chơi một chút, tất nhiên là phải hoan nghênh.” Sau đó bảo nhà cái mở bát.

Ba con xúc sắc hai, hai, bốn, cộng lại là tám điểm, đúng là tiểu.

Nhà cái nhanh tay rút một ngân phiếu năm mươi lượng, cung kính định đưa cho Hạ Ngọc Cẩn.

Hạ Ngọc Cẩn bỗng kinh ngạc kêu lên một tiếng, đưa tay nhặt tờ ngân phiếu vừa quăng xuống bàn lúc nãy lên, từ tốn vuốt lại nếp nhăn, mở ra ọi người nhìn kỹ, cười nói: “Bổn vương không cần thận nhìn nhầm ngân phiếu rồi, xem lại thì ra là một ngàn lượng! Không ngờ lại thắng, ha ha, thật là đồ quá!”

Mặt Lục Gia, lập tức trắng bệch.

“Có chơi có chịu thôi,” Hạ Ngọc Cẩn vỗ vỗ bả vai hắn, an ủi nói, “Luật chơi đại tiểu, đặt rồi là không được đổi, tóm lại là có thua có thắng, hôm nay số người không may rồi. Nhưng mà thua đậm quá sợ người khó chịu trong lòng, bổn vương hôm nay số tốt quá, thôi thì dừng chơi ở đây vậy.”

Sòng bạc Trường Thịnh là sản nghiệp của Kỳ Thân Vương, mất hai ba trăm lượng còn xí xóa được, nhưng một ván thua một ngàn lượng thì sẽ không tránh khỏi bị quất nặng một trận, gì thì gì cũng phải nghĩ cách lấy lại bạc về. Lục Gia nhanh chóng vận động đầu óc một lượt, mắt thấy Hạ Ngọc Cẩn làm bộ định đi, vội vàng chạy tới ngăn lại: “Làm gì có chuyện mới vào sông bạc chơi một ván đã đi? Thế chẳng phải là chúng tiểu nhân làm ăn không được, tiếp khách không chu đáo sao? Quận Vương xin ở lại chơi thêm vài ván đi.”

Hạ Ngọc Cẩn cười tủm tỉm hỏi: “Người thật sự muốn ta ở lại chơi?”

Lục Gia không do dự cười xòa: “Dĩ nhiên rồi, Quận Vương đại giá quang lâm, là vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Hạ Ngọc Cẩn “do dự” hồi lâu, rồi kiên quyết nói: “Thôi vậy, bổn vương hôm nay đây bạc có đồ cũng không sợ chửi. Thấy sông bạc các người nhiệt tình như thế, ở lại chơi thêm vài ván vậy!”

Lục Gia vội vàng làm chân bưng trà rót nước, lại ngấm phái nhà cái lợi hại nhất sông bạc ra, tự mình trấn thủ bên cạnh.

Hạ Ngọc Cẩn cúi đầu, thông thả nghịch mấy tờ ngân phiếu, chờ đến khi xúc sắc trong bát dừng lại, tiện tay ném hai ngàn lượng xuống ô “Đại”, ngấm nghĩ lại thấy hình như vẫn còn ít, rút trong người ra một tập hơn hai trăm lượng ném hết vào.

Nhà cái bắt đầu run tay.

Lục Gia thấy thế, trán rùng rùng mồ hôi lạnh: “Quận vương... Chơi thế này... Chơi thế này có hơi nhiều quá không?”

Hạ Ngọc Cẩn ngậy thơ nói: “Đừng lo đừng lo, bổn vương thích mạo hiểm, đặt hết sạch một lần, càng mạo hiểm càng tốt, này! Tên nhà cái này mãi không chịu mở bát, có phải định ngọ nguậy gì không?”

Đám dân cờ bạc nhìn thấy tình hình bên này thu vị, đều tụ tập hết lại, bọn họ đều là người đối đầu với sông bài, lúc này đồng tâm hiệp lực, nhìn chăm chăm vào nhà cái, cùng nhau hò hét đòi mở bát.

Nhà cái bắt đầu dĩ, chỉ đành mở bát ra, bên trong là một con năm, một con sáu, một con ba, tổng cộng mười bốn điểm, đúng là đại.

Mọi người hò reo hoan hô.

Hai mắt Lục Gia tối sầm, thiếu chút nữa lặn ra hôn mê.

Hạ Ngọc Cẩn thu ngân phiếu về, hào hứng hét to “Tiếp nào.”

Lục Gia cắn răng nói, “Tiếp!” Sau đó đánh mắt với nhà cái, bảo hắn đi xuống, rồi tự mình ra trận.

Hắn cũng không tin tên tiểu tử này lại may mắn đến vậy!

Ván thứ nhất, ba con sáu mười tám điểm, báo tử thông sát (**).

Hạ Ngọc Cẩn không đặt.

Ván thứ hai, ba con bốn mười hai điểm, báo tử thông sát.

Hạ Ngọc Cẩn không đặt.

Ván thứ ba, ba con ba chín điểm, báo tử thông sát.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn không đặt.

Ván thứ tư, Lục Gia không chống đỡ được, không dám lại xúc ra báo tử, liền xúc ra hai con ba, một con năm, tổng cộng mười một điểm, đại.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn chưa động cựa, làm cho hán khê thở phào một cái, đang chuẩn bị mở bát, Hạ Ngọc Cẩn hô một tiếng “Chờ đã”, rồi nhanh chóng lôi bốn ngàn năm trăm lượng, đặt hết vào cửa đại.

Chín ngàn lượng bạc, bằng ba tháng tiền lời của sông bạc.

“Số đỏ, số đỏ.” Hạ Ngọc Cẩn đếm ngân phiếu, cười vô hại, “Đêm qua thần tiên báo mộng, nói ta hôm nay số bài bạc lên, xem ra là thật.”

Lục Gia cuối cùng cũng biết mình đã húc phải đá tảng, kỹ thuật cờ bạc của Quận Vương không tầm thường, sợ là có cao chiêu ít người hay biết, hôm nay mình không thể đỡ nổi. Lúc này đành xanh mặt, chịu xin lỗi, mời hán rời đi.

Hạ Ngọc Cẩn thu ngân phiếu về, lạnh lùng nói: “Người mời bốn vương ở lại chơi, bây giờ phải ở lại hầu bản vương! Tiếp đi!”

Lục Gia tức giận đến run rẩy cả người, cứng rắn nói: “Sông bạc Trường Thịnh hôm nay hết tiền, không chơi nữa!”

Hạ Ngọc Cẩn thản nhiên nói: “Không có tiền thì ghi giấy nợ, bán vợ đợ con cũng được.”

Lục Gia cả giận nói: “Ta không có tiền người còn ép ta chơi? !”

Hạ Ngọc Cẩn bắt chéo chân, nở nụ cười đầy âm trầm gian trá: “Hôm nay lão tử đến chính là ép chơi!”

(*) Lấy ý từ câu ‘một cây gậy rèn ra một con người’, giống câu ‘thương cho roi cho vọt’.

(**) Báo tử là 3 con giống nhau, không tính tiểu hay đại người chơi đều mất tiền cho nhà cái.

18. Chương 18

Chương 18: Phu xướng phụ tùy...

Sông bạc nào cũng nuôi vài chục tên lưu manh côn đồ, chịu trách nhiệm tha kẻ dám làm loạn tới một con hẻm tối tăm nào đó tiến hành dạy dỗ.

Lục gia sao cũng không nhớ nổi mình đắc tội với tiểu tổ tông này khi nào, lại thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của hán đắc chí mười phần, chỉ hận không thể gọi người tới chém hán thành trăm ngàn mảnh, quảng xướng kênh đào bảo vệ thành cho cá ăn.

Hạ Ngọc Cẩn nhận ra sát khí của hán, ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Sao? Người muốn đánh ta?”

Lục gia phải vận hết sức lực từ chân tới đầu mới nghiền ngẹn thốt được hai chữ “Không dám” ra khỏi họng.

“Chỉ là một thằng dân đen, thách người cũng không dám đánh bản quận vương, định bắt kính phạm thượng, để tịch biên gia sản, chém đầu cả nhà hay sao?” Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục kái trá kiếm tiền, còn sai người đổi một vài tờ ngân phiếu thành bạc vụn, chia c những người ở đây, “Tới đi, mọi người cùng hưởng chút ít không khí vui mừng”

Lục gia nhìn sắc mặt, bộ dạng tiểu nhân đắc chí của hán, cảm thấy trong ngực phần nộ tựa như nước thép ùng ục trong lò luyện, lúc nào cũng có thể phun trào, hán cố gắng kìm nén kìm nén, gần như bị nén thành con rùa, lại đi qua ghé lỗ tai nói nhỏ: “Quận vương, c chúng ta chút ít mặt mũi đi, người cũng biết ông chủ ngồi sau sông bạc này...”

“Ha? Nói chuyện cũng lí nha lí nhá!” Hạ Ngọc Cẩn quay đầu lại, lớn tiếng nói với hắn, “Người nói chủ nhân ngồi sau cái sòng bạc chứng khí mù mịt này là ai?! Kệ đi, nghĩ thôi cũng biết, chắc chắn cái tên mở loại kinh doanh này cũng chẳng phải thiện nam tí nữ gì.”

Đại Tần, cũng giống như phần lớn các triều đại khác, đều cấm àng thân quốc thích và quan viên kinh doanh buôn bán, nhưng gần như tất cả đám quan viên đều ngầm có bài riêng, ặc là chung vốn với người khác, ặc là tìm họ hàng thân thích đứng tên đủ loại cách thức ạt động buôn bán, bởi vì luật pháp không xử được số đông, c nên dù bị phát hiện, cũng mắt mờ mắt nhắm cho qua, không để ý tới.

Lầu xanh sòng bạc là cách thức kiếm lời nhanh nhất, mà cũng là cách kiếm lời tai tiếng nhất.

Đầu trục không sợ bị nắm tóc.

Hạ Ngọc Cẩn có thể không biết xấu hổ, nhưng Kỳ Vương còn muốn thể diện.

Việc lén mở sòng bạc này, nếu bị phanh phui trước mắt bao nhiêu người, không thể qua loa tắc trách mà bao che nổi nữa, chẳng những phải chịu thánh thượng phạt tội, mà danh dự cùng với tiền đồ cũng bị ảnh hưởng vô cùng lớn. Giờ đây hắn đang được triều đình trọng dụng, sao có thể tự hủy thanh danh? Hạ Ngọc Cẩn là kẻ danh dự thôi nát đến cực điểm, chẳng màng công danh lợi lộc, c dù thánh thượng có tóm hắn về mắng ột trận, phạt vài năm bổng lộc, giam lỏng một thời gian, với hắn cũng chẳng thấm vào đâu, bởi c tới cùng hắn là huyết mạch àng thất, Thái Hậu thương yêu vô hạn, không phạm phải tội ác tày trời nào, cũng sẽ không bị phạt nặng.

Kỳ Vương nuốt phải khổ qua, lại không thể ra mặt hạ độc thủ dạy dỗ Nam Bình Quận Vương, chỉ biết dồn tất cả bực tức lên đầu quần sự sòng bạc.

CMN chết tiệt, người còn vô liêm sỉ hơn cả lũ vô liêm sỉ, chính là kẻ vô liêm sỉ có thân phận.

Lục gia thầm mắng trong lòng vài câu, lại cứng rắn nuốt hai chữ “Kỳ Vương” lại vào họng.

Hạ Ngọc Cẩn lại truy hỏi thẻ không bỏ qua, “Sòng bạc này là của ai? Ta càng muốn biết cái kẻ không mặt mũi không tên tuổi đứng sau là kẻ nào? Không phải là quan viên quý tộc nào đấy chứ?!” Hắn nghĩ nghĩ, lắc đầu nói, “Chắc không phải rồi! Thái Hậu nói sòng bạc là thú chơi hại nước hại dân, thường ngày ta hay dạo qua chơi vài lần, đều bị bà mắng hết nửa buổi. Làm sao có thể có àng tộc vương thân quốc thích hay mệnh quan triều đình nào dám trái lời Thái Hậu đi mở sòng bạc đây?! Người nói có đúng không?”

C dù cả kinh thành đều biết, kẻ sở hữu phía sau sòng bạc thanh lâu đều là những người này! Nhưng cũng chỉ dám lén lút bàn tán, không ai dám đi rêu rao lung tung.

Trong lòng Lục gia ghen muốn chết, lại không thể nói ra chân tướng sự thật trước mặt mọi người, lại càng không chịu nổi Hạ Ngọc Cẩn luôn mềm ép cung, đành phải trả lời: “Sòng bạc này là do tiểu nhân mở.”

Hạ Ngọc Cẩn “bình tĩnh đại ngộ” nói: “Đoán trước được người cũng là loại tiểu nhân rồi.”

Lục gia nghe hắn mắng đến đỏ mặt tía tai, tay nắm chặt thành nắm đấm, nhưng là không dám nện xuống.

Hạ Ngọc Cẩn đếm xong tiền, gõ bàn nói: “Tiếp! Tiếp tục chơi, hôm nay vận may của bốn vương rất tốt!”

Lục gia ôm hận nói: “Hôm nay Lục mỗ chịu thua, non nước còn đó, còn ngày gặp lại, chín ngàn lượng bạc có lẽ này đều đưa hết cho quận vương, còn xin ngài giơ cao đánh khẽ.”

Hạ Ngọc Cẩn một chút cũng không nể mặt, trách mắng: “Người là hạng thân phận đề tiện gì? Có tư cách gì gặp lại ta? Ta đường đường chính chính thắng bạc, còn cần ngươi bố thí?” Hắn cứng mềm đều không chịu, ngồi bất động trên ghế, phía sau hắn còn có vô số dân cờ bạc tính theo đuôi hắn đặt cửa, hét to muốn mở ván chơi tiếp gỡ vốn.

Lục gia suy nghĩ hồ lâu, trong lòng nảy ra một kế, gọi bảo kê và tiểu nhị tới, tuyên bố giữa đám đông: “Hôm nay sòng bạc nghỉ không tiếp tục kinh doanh! Mời mọi người rời đi, lần sau lại đến!”

Bảo kê hiểu ý, bắt đầu gào hét đuổi người, mọi người mặc dù vạn lần không muốn, cũng chỉ có thể hùng hù hỏ hỏ rút lui, nhanh như chớp chỉ còn Hạ Ngọc Cẩn và mấy tên sai vặt hắn mang tới trợ lại giữa sòng bạc. Lục gia nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh với bọn họ một cái, ôm quyền hành lễ: “Thân thể Quận Vương Không tốt, muốn nghỉ ngơi ở sòng bạc của tiểu nhân, tiểu nhân sẽ phái người hầu hạ cẩn thận, đến

khi Quận Vương nghỉ ngơi đủ, muốn đi lúc nào thì đi lúc đó.” Nói xong hấn ra hiệu c đám bảo kê ở lại coi giữ, chính mình sải bước ra cửa, quyết tâm trốn ôn thần vài ngày.

Chín ngàn lượng bạc có lẽ, cũng không khác biệt so với dự tính nhiều lắm, cùng lắm thì hôm khác lại đến, từ từ ép c đến lúc hấn đóng cửa ngừng kinh doanh mới thôi.

Hạ Ngọc Cẩn còn chưa hài lòng lắm với kết quả này, cũng chỉ gom hết ngân phiếu lại, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Bỗng nhiên, có tiếng gió rít lên ngoài cửa.

Lục gia giống như cái bao tải bay vút qua không trung, mạnh mẽ đáp xuống trên chiếc bàn đánh bạc trước mặt Hạ Ngọc Cẩn, làm vỡ vài cái lỗ thủng.

“Khốn nạn!” Âm thanh mang theo sát khí, như chứa lưỡi dao đâm máu, khiến người ta không rét mà run.

Diệp Chiêu mặc quần áo màu đỏ, tay cầm bảo đao, dẫn theo hơn hai mươi thân binh bao vây sòng bạc, sau đó chậm rãi bước vào, trước tiên đưa đôi mắt sắc bén quét chung quanh một lượt, lại gật đầu với Hạ Ngọc Cẩn, cuối cùng mới dừng lại trên người Lục gia, không nghĩ ngờ gì nữa, nói: “Tiếp tục chơi!”

Hạ Ngọc Cẩn thấy rõ tình thế, vui mừng quá đổi, chạy nhanh về ngồi lại trên ghế.

Lục gia giãy dụa đứng dậy, kêu to: “Người đường đường là Thiên Hạ Binh Mã Đại Tướng Quân, lại dám ngang nhiên ức hiếp dân chúng! Lão tử đi tố cáo người!”

Diệp Chiêu bước tới, lại đá hấn lật nhào, dẫm lên thắt lưng hấn, vừa từ từ ấn xuống, vừa thản nhiên giải thích: “Phu quân ta nói người chơi, người phải chơi!”

Hạ Ngọc Cẩn hiểu ý, vỗ tay cười nói: “Người không biết quân vi thần cương, phụ vi tử cương, phu vi thê cương* hay sao? Ta bảo người chơi, nếu nàng có đức hạnh, tự nhiên sẽ bắt người chơi, nếu nàng không nghe lời, xem lão tử hưu nàng!”

“Đúng.” Diệp Chiêu dẫm hai cước lên tay gã, tiếng xương cổ tay gãy vang lên giữa không gian yên tĩnh có vẻ có phần chói tai, lại thản nhiên bổ sung thêm một câu, “Dĩ phu vi cương, khó có được cơ hội chàng sai ta làm việc, ta cũng không nên ý vào chức tước của mình, ngang nhiên cãi lời.”

Hạ Ngọc Cẩn kanh tay, cảm thán: “Nhìn đi, đây là phu xướng phụ tùy nha!”

“Tùy... Tùy mẹ người...” Lục gia đau đến run rẩy cả người, hấn còn định cứng miệng vài câu, chợt nhớ tới hung danh Diêm Vương Sống, vội vàng nhắm mắt lại, ý đồ giả chết.

Diệp Chiêu lấy chuôi đao chọc chọc hấn, hỏi: “Hấn không chơi làm sao bây giờ?”

Hạ Ngọc Cẩn quyết đoán nói: “Thể hiện bản lĩnh của nàng đi, CMN đánh tiếp!”

Diệp Chiêu cong người xuống, “tốt bụng” hỏi: “Này, nói chung là người có chơi hay không? Nghe thấy phu quân của ta bảo gì chưa? Đừng lo quá, khiến người sống không bằng chết, ta cũng biết sơ sơ một trăm kiểu.”

Quân vi thần cương, phụ vi tử cương, phu vi thê cương*: Đây là “tam cương” của người xưa, tức là ba thứ đại loại như là rường cột của luân lý đạo đức: tam cương – ngũ thường. Thần tử nghe lời, theo lệnh vua, con cái nghe lời cha mẹ, vợ nghe lời chồng.

19. Chương 19

Chương 19: Giấc mộng thành sự thật...

Quận vương muốn chơi, sẽ chơi cho đến khi chán mới thôi.

Tới khi Hạ Ngọc cắn dừng tay, sòng bạc Trường Thịnh thua tổng cộng mười i vạn ba ngàn tám trăm lượng bạc, còn lỗ thêm một cánh tay của Lục gia. Tiếc là, sau khi kết thúc ván cuối, Diệp Chiêu phải bình kiểm kê tịch thu toàn bộ sòng bạc, bàn ghế đập tanh bành, chỉ lục soát được một vạn i ngàn i trăm ba mươi bốn lượng bạc, còn có vài món đồ cổ và một đồng tiền đồng vụn vặt.

Lục gia nước mắt nước mũi ứa hòa bị đại đao kề ở cổ ép phải ký tên lên giấy nợ, cũng đành điểm chỉ một dấu ngón tay be bét máu.

Hạ Ngọc Cẩn cầm món đồ cổ ngắm phải nhìn trái, khinh thường bảo: “Toàn là đồ chẳng đáng một xu, bức họa của Lý Bạch này cũng là giả, không ngờ con người người trình độ thấp kém, phẩm đức thấp kém, đến cả mắt nhìn cũng thấp kém, sau này còn phải học tập nhiều hơn đó... Người chớ cái mặt oan ức đấy cho ai xem? Bốn vương giáo huấn sai y sao?”

Diệp Chiêu gõ gõ đầu Lục gia, nheo nheo mắt nhìn hấn.

Lục gia đỏ mắt rơm rớm, cầu xin: “Đứng... Quận Vương giáo huấn rất đúng... Tiểu nhân vô lương tâm, tiểu nhân không có đạo đức, tiểu nhân có mắt như mù...”

“Thôi bỏ qua, người đã nhận sai rồi, bốn vương lòng dạ rộng lượng, không phải loại người cố tình gây sự làm điều ác, sao lại có thể để bụng cái lỗi nhỏ nhỏ của người được?” Hạ Ngọc Cẩn đứng dậy từ chiếc ghế duy nhất còn nguyên vẹn trong khắp sòng bạc, lưỡi biếng vờn vai một cái, cầm giấy tờ kiểm tra kỹ càng, vô cùng rộng lượng quảng trả vài món đồ cổ không đáng giá, phẩy phẩy tay nói, “Coi như vậy là xong đi, mặc dù hấn chơi xấu không cho định đánh bạc tiếp, nhưng chúng ta cũng nên khoan dung độ lượng, đừng để người khác bảo chúng ta ý thế hiệp người.”

Diệp Chiêu thu đao, thản nhiên nói: “Được rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn vỗ vỗ đầu gã, thở dài thườn thượt, nhẹ nhàng an ủi: “Đừng đau lòng, sòng bạc thắng thua là chuyện thường tình, còn lại ít tiền người cầm lấy để mà làm vốn vực lại, chuyện có lớn đến mấy cũng không cháy nhà chết người, nhớ kỹ đừng có đau lòng quá độ mà đi tự sát, Tần Hà lạnh lắm.”

Trên đời còn có kẻ nào dễ tiện hơn tên này không?

Lục Gia nộ khí công tâm, nghẹn ngào phun ra một búng máu.

Hạ Ngọc Cẩn nghênh ngang khải hoàn hồi phủ, không thèm cả liếc mắt nhìn đồng bần trên đất lấy một cái, đi tới cửa, hấn cầm đồng tiền đồng bạc vụn chia hết cho những dân chúng láng giềng đứng hóng chuyện ở cửa, lại rút ra ngân phiếu i trăm lượng tiền trà nước đưa cho đám thân binh Diệp Chiêu mang đến, còn mình thì chui đầu vào kiệu, còn chưa có đặt móng được xuống đệm, Diệp Chiêu đã chui vào theo, không khách khí chìa tay về phía hấn: “Tiền công của ta đâu?”

“Bằng vào tính tình này của cô! Quả thật giống một tướng quân đấy!” Hạ Ngọc Cẩn hung hãn bạt tay nàng ra, rồi rút một tờ ngân phiếu i ngàn lượng đưa cho tùy tùng An Kng, “Đến nhà Lão Cao trước, đưa ngân phiếu cho hấn, mua năm cân cơ và năm cân thịt dê về... Sau đó lại dẫn người đến nói với hấn, nói lão tử ăn thịt dê của hấn bị đau bụng, sẽ đến đập quán của hấn một trận, nhân tiện tát hấn vài cái, đuổi cả nhà hấn ra khỏi kinh, bảo hấn nếu còn dám về, thấy lần nào đánh lần đấy!”

An Kng hiểu ý, dẫn người đi làm việc.

Diệp Chiêu im lặng một hồi nói: “Người quậy phá lớn như vậy, Kỳ Vương sẽ không nghĩ ra được quan hệ bạn bè giữa người và Lão Cao ngay, nhưng hấn không phải kẻ ngu dốt, sẽ tỉnh rất nhanh, lại không đuổi kịp Lão Cao, sợ là sẽ trút tất cả tức giận lên đầu người.”

“Đánh bạc thắng tiền mà thôi, bản thân nuôi chó không tốt, hấn có thể làm gì ta? Nói thực, sau lần i năm trước thánh thượng nổi giận đánh ta i mươi gậy xong, bị thái hậu mắng hết nửa canh giờ, đâm chán hấn, chỉ cần ta không gây ra chuyện lớn, lão cũng sẽ chẳng can thiệp, người khác gây chuyện với ta, chỉ cần không lớn, lão cũng sẽ không nhúng tay...” Hạ Ngọc Cẩn buồn bực nói, “Vậy nên đám vô liêm sỉ kia mới dám chơi thắng mặt ta.”

Diệp Chiêu nhin không được hỏi: “Nếu Kỳ Vương tìm người tính sổ thật thì sao?”

Hạ Ngọc Cẩn hề hề cười gian nói, “Sợ cái gì, đương kim thánh thượng là thái hậu sinh ra, là huynh đệ ruột thịt với phụ thân của ta, tình cảm vẫn rất sâu đậm. Nếu Kỳ Vương tính sổ độc ác quá, ta sẽ giả bộ đáng thương đi tìm thái hậu mà tố cáo, thái hậu có thể không ra mặt ty cháu trai được không?” Hấn thấy Diệp Chiêu cúi đầu suy tư, do dự một lát, đành tiện tay rút ra một tấm phong bao, nhét giấy nợ vào trong dán lại, giao cho tùy tùng: “Thôi được rồi, làm người cũng nên chừa chút đường sống cho người khác, ta cũng sợ hấn nổi giận chơi đòn nguội gì với ta. Người đưa danh mục quà tặng này cho Kỳ Vương, nói là ta tặng lễ mừng cho cháu gái tiểu thiếp hấn mới sinh đầy tháng, đừng nên trả lại.”

“Bằng vào tính tình này! Quả thật người giống một quận vương đấy!” Diệp Chiêu nghe xong nở nụ cười, sau đó nghiêm túc nói: “Yên tâm đi, nếu hấn đánh chơi xấu sau lưng người, ta sẽ cho cả nhà hấn ăn đòn nguội. Chỉ là số tiền người thắng được này, không thể giữ lại.”

“Ừm, ta cũng không phải là thằng ngốc,” Hạ Ngọc Cẩn đáp, “Mấy ngày nữa là tới đại thọ sáu mươi tuổi của thái hậu rồi, quốc khố thì trống không, thánh thượng đang phát sầu đây, bây giờ ta đưa cho ông ta ít bạc để ông ta đi thể hiện sự hiếu thảo. Tiện đà vào hầu chuyện với thái hậu, kể vài chuyện xui xẻo của mấy sòng bạc lừa người, làm cho lão nhân gia vui vẻ.”

Diệp Chiêu vỗ vai hấn: “Này, rốt cuộc làm thế nào người lừa thắng được tiền vậy? Nhân lúc bây giờ không có ai, nói cho ta nghe một chút.”

“Lão tử có bí kíp độc nhất vô nhị, làm sao có thể truyền cho người khác được?” Hạ Ngọc Cẩn gạt tay nàng ra, gạt mấy cái vẫn không được, liền nói bừa, “Ta nghe được thần xúc sắc nói chuyện, là hấn nói cho ta biết mấy điểm.”

Diệp Chiêu nói: “Là nghe xúc sắc phải không? Ai dạy người?”

Hạ Ngọc Cẩn cảm giận nói: “Ta tự học.”

Diệp Chiêu lắc đầu: “Cái trò này kể cả có thiên phú, cũng phải khổ luyện một i chục năm, không ngờ người có nghị lực như thế.”

Hạ Ngọc Cẩn cảm giận nói: “Ai muốn học? Là vì ta trời sinh tính hàn, bốn tuổi lại vô ý rơi vào nước lạnh, khiến cho bệnh tình chuyển xấu, không thể ra khỏi cửa, loanh quanh trong nhà suốt mười bốn năm ròng, đến đánh rắm cũng không được phép, chán quá còn có lúc ngồi đến chim bay đến bay đi, ngoại trừ chơi xúc sắc ra, còn có thể làm gì? Tự mình tay trái chơi với tay phải, chơi mãi, bí kíp nào cũng đều tự rút được ra hết.”

Ngay từ khi còn nhỏ, cơ thể hấn đã rất yếu ớt, đôi khi đứng ở hoa viên đi i bước, gió thổi ột cái, đã ù ù cạc cạc mà choáng váng mặt mày. Trong phòng không lúc nào dứt mùi thuốc, gặp qua không biết bao nhiêu đại phu râu vàng râu bạc lẫn không râu, mọi người đều nói hấn không thể sống qua mười tám tuổi. An Thái Phi gần như khóc đến đứt ruột, coi hấn như người thủy tinh nuôi ở trong thâm cung, không dám để hấn ảnh hưởng tinh thần cái gì, không dám để hấn buồn phiền mệt mỏi, chỉ sợ khê va một chút sẽ vỡ tung.

Hấn không cần đọc sách, dù sao đọc cũng như không.

Hấn không cần rèn chữ, dù sao rèn cũng như không.

Bất cứ khả năng gì đặt vào một người có thể chết bất kỳ lúc nào, đều rất phí phạm.

Bất kể hấn học được nhiều đến mức nào, không đầy vài năm sau, tất cả đều sẽ tan thành mây khói.

Có đôi khi nghe trộm được gã gia đình nói chuyện với bọn n hoàn về thế giới bên ngoài, mười dặm Tần Hà, xoa hoa khôn cùng, khiến người khác mơ màng. Có đôi khi tựa mình vào cổng phủ, nghe bên ngoài tiếng người bán hàng rong hào hứng hô to, tiếng ồn ào, tiếng vó ngựa, hiện ra rõ ràng sắc số. Có đôi khi lật xem sách vở, thấy bên trong có vụn dặm núi sông, thảo nguyên đại mạc, cảnh đẹp như tranh.

Hấn chỉ thấy có bốn bức tường, một khoảng trời xanh, trên đó có vào đám mây trắng thì nu biến ảo.

Có đôi khi thấy giống hình con khỉ, có đôi khi giống chim sơn ca, có đôi khi giống tuần mã...

Nhưng vươn tay ra, tất cả đều không thể chạm đến.

Năm hấn mười bốn tuổi, giặc Kim xâm nhập, Mạc Bắc bị tàn sát.

Tin tức truyền đến, tôn thất quý tộc kinh thành rơi vào hỗn loạn.

Hắn thừa dịp thủ vệ lơ lửng, đổi trang phục, lén lút lên ra ngoài. Hắn giống như thằng ngoắc đứng trên đường cái, tò mò nhìn mọi thứ trước mắt, đại thúc diễn xiếc khi khua chiêng gõ trống đi qua, hán tử cõng cây kẹo hồ lô vừa đi vừa rao, mọi thứ đều mới mẻ và thú vị, cảm giác sinh động nồng đậm làm hắn như muốn nhảy cẫng lên, cảm thấy xem bao nhiêu cũng không đủ.

Hắn đi lung tung tới một tữ lâu, tiên sinh kể chuyện trong đó phun nước miếng tứ tung kể chuyện về Diệp Chiêu tướng quân, hắn nghĩ chân đứng nghe.

“Diệp tướng quân năm ấy mười sáu, lại thiên tư hơn người, lãnh đạo tiến lùi hợp lý, có thể so với Vệ đại tướng quân tiền triều. Diện mạo ngài oai phong, thân cao chín thước, cầm một thanh Tuyên Hoa Bản Phủ nặng một trăm i mươi cân, cười Bạch Vân Mã, dũng mãnh vạn người khó địch, ngài thân làm tiên phong, nhảy vào trận địch, tiến lên hét lớn một tiếng, ngang rìu chém tới, không ai có thể ngăn cản... Còn chưa kịp cả có phản ứng, đầu đã rơi xuống đất. Quả nhiên là nam nhân trong nam nhân, anh hùng trong anh hùng!”

Trên đời này có nam tử lợi hại như vậy sao?

Hắn ngồi bên cạnh nghe mà như say như mê.

Rõ ràng tuổi tác i người không khác biệt lắm, người ta đã làm tướng quân tung hoành thiên hạ, còn hắn là phế vật bị nhốt trong nhà.

Trong lòng có chút hâm mộ, có chút không cam lòng, có chút ghen tị, có chút bất đắc dĩ.

Chuyện còn chưa nghe hết, kế hoạch trốn nhà đã thất bại.

Hắn bị người ta cho là con gái trêu ghẹo.

Hắn ngất xỉu.

Hắn được đưa về nhà.

An Thái Phi ngồi ở đầu giường của hắn, khóc suốt một ngày.

Hắn yên lặng nằm, yên lặng nghe, yên lặng cầu nguyện...

“Nếu có thể có kỳ tích, làm cho bệnh tình tốt lên, hãy để ta trở thành một nam tử oai phong như Diệp Chiêu.”

Giấc mộng à giấc mộng...

“Này?” Diệp Chiêu rất đàn ông đẩy đẩy vai hắn, hỏi: “Làm sao ngây ra thế?”

Nam nhân mình từng ngưỡng mộ biến thành phu nhân của mình.

Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên có cảm giác muốn rơi lệ.

Hắn vốn muốn làm tướng quân, chứ không phải là muốn cưới tướng quân về nhà mà!

Tsu! Ông trời, ông nghênh ngang à? !

20. Chương 20

Chương 20: Lãng tử quay đầu...

Giấc mộng tan biến, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Tuy nhiên hôm nay Diệp Chiêu thể hiện tốt lắm, tung một câu hứng một câu, phu xướng phụ tùy, khiến hắn hành diện trước mặt người khác, giảm đi không ít uất ức trong thời gian gần đây, cho nên ngay cả nhìn

mặt cũng thấy nàng thuận mắt hơn rất nhiều. Vì thế hắn sáp lại gần, cười hì hì hỏi: “Lúc ta về phủ thay quần áo, nghe nói Thái Hậu triệu kiến cô, chẳng lẽ muốn dạy cô đạo làm vợ hả?”

Không ngờ, Diệp Chiêu gật đầu thật, khẳng định câu nói đùa của hắn, trưng thái độ nghiêm túc lúc hành quân đánh giặc ra nói: “Bà hy vọng ta có hảo cảm với người, còn nói vợ chồng chung sống không nên cố chấp quá, phải chú ý để tâm học tập nữ quyền nhà người khác nhiều hơn, học cách thể hiện ra đáng điệu mềm mại, son phấn trang điểm, ra vẻ yêu kiều, ta còn đang cân nhắc xem làm thế nào.”

Hạ Ngọc Cẩn bị những câu nói này làm dao động.

Tuy rằng hắn vô cùng ghét nương tử không phải nữ nhân nhà mình, nhưng nếu nương tử không phải nữ nhân này cổ mặc nữ trang thì sẽ trông thế nào đây?

Chớp mắt trong đầu hắn vẽ ra hình ảnh Diệp Chiêu mặc váy áo đỏ thẫm, búi tóc trên đầu cao ngất, đeo chân vàng thoa bạc nạm đầy bảo thạch, sát khí quanh người, trong tay cầm hai cây đại đao, gương mặt nam nhân* lạnh như băng trắng xóa, đánh phấn hồng, sau đó “Xấu hổ” gọi hắn “Tướng công” như nương tử nhà người khác, định thể hiện bộ dáng liếc mắt đưa tình. (*: Hạ Ngọc Cẩn chưa từng coi Diệp Chiêu là đàn bà con gái)

Đây là hình ảnh kinh dị đến mức nào? Hoàn toàn có thể khiến người ta sợ tới mức nôn hết cả rượu thịt thức ăn đêm hôm trước...

Hạ Ngọc Cẩn tưởng tượng mà mặt mũi trắng bệch, hắn bụm miệng lắc đầu bạt mạng: “Trăm ngàn lần đừng! Cô cứ như này là tốt lắm rồi!”

Diệp Chiêu thở dài nói: “Đúng vậy, từ nhỏ đã không học cách làm nữ nhân, ta cũng hiểu được sẽ rất gượng gạo.”

Hạ Ngọc Cẩn lên tiếng phụ họa vẽ như đồng ý: “Đúng thế, rất miễn cưỡng.”

Diệp Chiêu hỏi: “Ta tưởng người rất ghét?”

Hạ Ngọc Cẩn thành thật nói: “Đúng là ghét thật, nhưng là ta ghét giả vờ giả vịt, trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, rõ ràng không muốn còn cố tình giả vờ thích thú, kiểu dối trá thế này, khiến người ta sinh ghét.”

Diệp Chiêu dựng thẳng ngón cái về phía hắn: “Được! Ta tán thưởng tính thẳng thắn của người!”

Hạ Ngọc Cẩn bĩu môi, khinh thường nói, “Tán thưởng cái rắm!” Hắn nghĩ nghĩ, đang lúc không khí hòa hảo, bèn lôi vấn đề ấp ủ bấy lâu trong lòng ra, “Cô và ta vốn chưa từng quen biết, lại đồng ý gả cho ta, đừng nói là vì nghe được mấy tin đồn linh tinh về ta nhé?”

Diệp Chiêu do dự hồi lâu mới nói: “Không phải, chỉ là ta cảm thấy.... Tính cách ta với người có vài phần giống nhau, đại khái hợp.”

Vào tai Hạ Ngọc Cẩn, lại chỉ thấy trào phúng: “Giống cái gì? Cô là anh hùng! Ta là vô lại! Cô là trụ cột triều đình, ta là phế vật Đại Tàn! Hai người khác nhau một trời một vực. Thật ra ba năm sau ly hôn, chính cô cũng có thể thở phào, ít nhất có thể tự chọn nam nhân mình thích, không cần phải sống cùng kẻ lưu manh vô lại mình ghét bỏ.”

Diệp Chiêu hơi hơi khiếp sợ, ngẩng mạnh đầu hỏi: “Ai nói ta ghét người vì người lưu manh vô lại?”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ Hồ Thanh là cấp dưới của nàng, không muốn khai thật, chỉ mập mờ nói: “Mọi người đều nói như vậy, từ ngày thành hôn tới giờ, chưa bao giờ ta thấy cô để mắt đến ta.”

Trong khoang kiệu bỗng chìm vào yên lặng, chỉ có tiếng vó ngựa bên ngoài không ngừng vang lên.

Bỗng nhiên, giữa không khí nặng nề, Diệp Chiêu bật cười lớn, nàng cười đến gập thắt lưng, ôm bụng cười, xem chừng sắp cười đến chảy hết cả nước mắt, sau đó lại cố gắng nhịn cười, chỉ vào mặt hắn nói: “Không cần biết ta ghét người ở chỗ nào, đều quyết không thể ghét người vì người lưu manh vô lại.”

Hạ Ngọc Cẩn đỏ hết cả mặt, cảm tức mà quát hỏi: “Có cái gì buồn cười!”

“Bởi vì với trình độ này của ngươi, mà còn dám xưng là lưu manh —— Cười chết ta.” Diệp Chiêu vẫn không thể chống thẳng lưng nổi, nàng dụi dụi mắt nói, “Mười hai tuổi lão tử đã dám dắt theo cả đám công tử quần là áo lụa tung hoành ngang ngược khắp Mạc Bắc, cầm đầu lũ du côn, bá chủ của đám giang hồ. Ngày ngày hăm dọa gây hấn, hung hãn nóng nảy, hờ ra là đánh người đến thương tích đầy mình, ngoại trừ việc đẩy người mù xuống sông, đánh đàn bà trẻ con, có chuyện xấu nào chưa làm qua? Gây loạn vài năm, càng ngày càng bừa bãi, làm cha ta giận đến mức không thể chịu được, muốn động thủ dạy dỗ ta, bị ta đánh gãy xương cổ tay, nằm giường hơn nửa tháng, thiếu chút nữa đá ta ra khỏi gia phủ, ông nội và mẫu thân phải liều chết mới giữ được lại tên ta. Khi đó rất nhiều người ở Mạc Bắc phần nộ mà không dám nói gì, đều lặng lẽ thấp hươg khăn Phật, cầu cho ta chết sớm một chút, cũng coi như trừ bỏ một mối hại...”

Thời niên thiếu phóng đảng bừa bãi, tội lỗi chồng chất.

Sau lại, Mạc Bắc lâm vào nguy nan, nàng dẫn quân chống lại quân Kim, liều chết phản kích, càng ngày càng nhiều kẻ quên mất những tháng ngày đã qua, cuối cùng chỉ còn nhớ mỗi một tướng quân hữu dũng hữu mưu, anh dũng can trường, khiến kẻ địch vừa nghe đã sợ mất mật.

Nhưng đoạn quá khứ nhớ lại mà sợ này, chính nàng lại không dám quên, bởi vì từng phạm phải những sai lầm ấy, nàng muốn dùng cả phần đời sau bù lại.

Diệp Chiêu cười cười, bỗng nhiên không thể cười nổi.

Lần đầu tiên Hạ Ngọc Cẩn thấy trên gương mặt bình tĩnh kiên nghị của nàng, hối hận sâu sắc.

Diệp Chiêu gục đầu xuống, đôi mắt u ám: “Không nói nữa, chuyện vô liêm sỉ ta làm so ra còn nhiều hơn ngươi nhiều lắm.”

Hạ Ngọc Cẩn không nhịn được xích lại gần, xoa xoa đầu nàng, an ủi nói: “Việc ấy.... Ngoan, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng thôi.”

Vốn Diệp Chiêu đang có chút khó chịu trong lòng, thấy hành động đáng ăn đòn của hấn, khóe mắt bỗng giật giật.

“Tuy rằng nghe qua quả thật cô vô liêm sỉ hơn ta, không trách được cô không thích nhắc lại chuyện cũ,” Hạ Ngọc Cẩn gần như không hề tự cảm thấy, tiếp tục an ủi: “Có điều con người không phải thánh nhân, giờ cô đã hối cải làm người mới, mọi người cũng sẽ tha thứ cho cô thôi.”

Diệp Chiêu đồng ý: “Đúng vậy, nếu tính tình ta như trước kia, lấy hành vi lúc này của ngươi, xác định chắc chắn sẽ bị đánh gãy hai ba khúc xương, lại đâm vỡ mũi, nằm giường dưỡng thương nửa năm.”

Hạ Ngọc Cẩn rút vội tay về, cảm thán: “Sửa lại thật tốt.”

Đôi mắt đen láy của hấn đảo ngang đảo dọc, thật giống như một con chồn trắng vừa làm xong chuyện xấu gì, giả hoạt cười với nàng.

Diệp Chiêu bị mấy hành động loạn xạ của hấn làm phân tâm, tạm thời dứt bỏ khỏi hồi ức đáng quên kia. Nàng lấy cuốn sách trong người ra, lảng sang chuyện khác: “Thái Hậu đưa cho ta một cuốn [Nữ Tắc] được tiên Hiếu Huệ Hoàng Hậu tự tay viết.”

Hạ Ngọc Cẩn khinh bỉ: “Dù sao cô có đọc cũng chẳng thấm gì.”

Diệp Chiêu giải thích: “Từ nhỏ ta đã thích nghịch thương nghịch bồng, ghét nhất là đọc sách. Sau khi vào quân ngũ vì phải đọc quân thư và văn kiện, cho nên mới bắt đầu học văn, đáng tiếc không có thiên phú, hiệu quả không đáng kể, đến giờ vừa đọc cái gì nhơ nhĩ một chút là đã đau đầu, cho nên trong quân kẻ nào trình văn thư mà ta đọc không hiểu, ta liền lôi kẻ đó ra ngoài đánh bằng roi, bấy giờ bọn họ đã thông minh ra rồi, hiểu được phải dùng cách đơn giản nhất biểu đạt ý tứ của mình. Đáng tiếc Hiếu Huệ Hoàng Hậu trình độ cao, văn phong quá tốt, bên trong [Nữ Tắc] đoạn nào đoạn nấy toàn từ ngữ trau chuốt hoa mỹ, còn có hình ảnh ví von so sánh cổ kim, nhìn đến lần thứ ba ta đã ngủ gà ngủ gật.”

Hạ Ngọc Cẩn cảm giận nói: “Không phải thư lý hôn cô viết rất tốt hay sao?”

Diệp Chiêu khoanh tay ngang nhiên nói, “Văn thư công việc đều có quân sư viết thay,” nàng ngừng một chút, lại khoe tiếp, “Hỗ lý viết cái gì cũng rất giỏi, chữ viết cũng được.”

Thư ly hôn dám tìm người ngoài viết.

Hạ Ngọc Cẩn đối với tên vô liêm sỉ này giận đến không biết làm gì hơn.

Diệp Chiêu tiếp tục nói: “Tối nay ta mang [Nữ Tắc] này cho đám phụ tá quân sư đọc xem, bảo bọn họ thông hiểu đạo lý xong thì giảng giải cho ta một phen.”

“Một chút chuyện vặt như thế mà phải tìm quân sư, cô còn ngại không đủ mắt mặt à?!” Hạ Ngọc Cẩn vội vàng cướp lấy [Nữ Tắc], hớn hển mắng.

Diệp Chiêu nhún nhún vai: “Vài ngày nữa Thái Hậu sẽ kiểm tra ta, ít nhất cũng phải biết bên trong viết cái gì chứ, còn dễ lừa gạt cho qua, miễn cho lão nhân gia quá mức thất vọng.”

Hạ Ngọc Cẩn đẩy nàng ra, vừa lật sách vừa cả giận nói: “Được! Ta nghiên cứu giúp cô một chút.”

Diệp Chiêu vừa lòng sờ sờ đầu hần: “Vậy thì tốt.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Cút!”

Diệp Chiêu thấy hần nổi giận, vén màn che kiệu trốn vội ra ngoài, động nhẹ hai chân, phi thân nhảy lên Đạp Tuyết vẫn theo đuôi nãy giờ, vẫy vẫy tay với hần, vung roi ‘Pách’ một cái, chạy đi như bay.

Hạ Ngọc Cẩn dựa vào đệm mềm, cầm quyển sách cố gắng nghiên cứu.

Nghiên cứu hồi lâu, bất chợt hần cảm thấy có gì đó không thích hợp....

Tại sao cuối cùng hần lại thành kẻ nghiêm túc ngồi đọc [Nữ Tắc]?!! Nương tử hần lại thành kẻ không liên quan?!!

21. Chương 21

Chương 21: Tuần Hành Ngự Sử.

Hoàng Thượng ngồi trong ngự thư phòng, mặt mày hớn hở nhìn đồng ngân phiếu.

Mấy năm nay chiến loạn liên miên, hao tiền tốn của, khiến quốc khố trống rỗng, vì làm gương, trong cung khắp nơi bớt ăn, hoàng thượng đi đầu mặc quần áo vá, hoàng hậu ba năm không dám thêm trang sức mới, cho tới tận sau khi Diệp Chiêu khải hoàn mang chiến lợi phẩm về, các nữ nhân trong hậu cung mới gọn gàng lên được một chút. Nay đại thọ sáu mươi của thái hậu, dù đã hạ chỉ làm đơn giản, nhưng cũng không thể làm ăn tẻ quá được.

Nay Hạ Ngọc Cẩn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cho dù một vạn lượng không nhiều, nhưng thịt muối cũng là thịt, có lòng hiếu thảo là đáng quý rồi.

Hoàng thượng vô cùng hài lòng, làm cho Hạ Ngọc Cẩn cũng mừng lây.

Về phần nguồn gốc của số tiền, cũng coi như sạch sẽ. Sòng bạc vốn là loại hình kinh doanh được quan phủ phê chuẩn, là nơi quang minh chính đại mở cửa buôn bán, miễn không phải phạm pháp, cũng không ức hiếp dân chúng, thắng tiền thua tiền tự dựa vào bản lĩnh của mình, về phần đập phá một hai sòng bạc xấu xa, đánh một vài kẻ lưu manh, chỉ cần không làm loạn đến tai nạn chết người, bị giám quan xắn tay áo thay nhau chửi mắng, cũng không tính là chuyện gì to tát. Thậm chí ngài hận không thể sai Hạ Ngọc Cẩn đi càn quét thêm vài cái sòng bạc nữa, ra sức xin tí tiết của đám địa chủ giàu nứt đố đổ vách này, đem tiền về cho ngài bù đắp khoản thiếu hụt trợ giúp thiên tai vùng Tây Nam.

Hạ Ngọc Cẩn ca ngợi: “Bệ hạ thật sự rất anh minh.”

Hoàng thượng cảm thấy không ổn, vội thu lại vẻ mặt vui mừng rạo rực, mạnh mẽ lên án: “Ngọc Cẩn! Hành vi của ngươi thật bừa bãi! Đường đường là Nam Bình Quận Vương lại đến sông bạc chơi bởi lêu lổng, xấu hổ, mất mặt!”

Hạ Ngọc Cẩn cúi đầu thụ giáo.

“Lần này nể tấm lòng hiếu thảo của ngươi với thái hậu, bỏ qua,” Hoàng thượng đường đường lâm liệt giao ngân phiếu cho thái giám bên mình, bảo hắn cất đi, xem như việc này đã xong, sau đó cảm giận nói, “Hiện giờ bọn chúng làm loạn ở kinh thành càng ngày càng quá đáng, đất phong của Kỳ Vương đã đủ giàu có rồi, hắn còn định vươn tay đến kinh thành vơ vét tiền bạc, lén lút mở sông bạc kỹ viện, lừa gạt lũng loạn thị trường, không thể nào là đủ! Lại còn Trường Bình công chúa kia, vì chiếm đất xây dựng biệt viện mùa hè mà dung túng thuộc hạ bức tử một nhà bốn mạng người, còn bị giám quan gửi cáo trạng, thật là định làm trăm tấc đến chết.”

“Đúng vậy!” Hạ Ngọc Cẩn chớp lấy cơ hội, một mặt phụ họa, một mặt nịnh bợ: “Vẫn là cháu trung thành nhất.”

Hoàng thượng tiện tay vơ cây quạt trên bàn, hung dữ ném vào đầu kẻ không biết xấu hổ này.

“Bản gốc tranh mỹ nữ của Hồ Đạo Tử! Tuyệt vời! Quá tuyệt vời!” Hạ Ngọc Cẩn mở cây quạt giấy ra, nhìn lướt qua, vui mừng quá đổi, vội vàng rút túi, “Tạ bệ hạ ban thưởng!”

Hoàng thượng thấy bộ dạng vô sỉ của hắn, giận đến muốn tự mình xắn tay áo đánh người.

Có mấy lần thiếu chút nữa ngài định mạnh tay giáo huấn, nhưng lại nhớ tới lão An Vương là em trai ruột của mình, tình cảm hai người lại rất tốt, có công lớn với việc đăng cơ của chính mình, lại vất vả lâu ngày mà sinh bệnh, mất sớm. Để lại hai đứa con trai, một đứa tàn tật, một đứa yếu ớt, đều không thể làm nên việc chuyệ. An Vương Hạ Ngọc Khuyết là một người lễ giáo thành thật, cũng tạm được, Hạ Ngọc Cẩn thì bộ dạng ưa nhìn sáng sủa, ăn nói ngon ngọt, lại còn ốm yếu bẩm sinh, có vài phần giống tiền An Vương. Cho nên toàn bộ hậu cung đều biết, trừ thái tử ra, đứa cháu Thái Hậu yêu quý nhất là hắn.

Huống chi Hạ Ngọc Cẩn tuy có thanh danh hỗn thế ma vương, nhưng khiêm tốn nhìn kỹ, cũng không phát hiện ra tội ác tày trời nào, chỉ là mấy chuyện vô liêm sỉ nhỏ nhặt nhiều đếm không hết, lúc nào cũng có thể nghe được vài vụ, ngày thường cầu kết với đủ hạng lưu manh lưu manh còn đồ quậy phá khắp nơi, làm mất vô số thể diện của hoàng thất, gây ra cục diện rối rắm muốn gỡ cũng không làm thế nào mà gỡ nổi.

Hai năm trước, hoàng thượng từng thử mạnh tay một lần, lôi Hạ Ngọc Cẩn đi đánh hai mươi trượng gọi là giáo huấn, cho dù đã dặn thái giám xuống tay nhẹ một chút, không ngờ chưa đánh được hai cái đã lăn ra bất tỉnh. Sau đó thái hậu chống gậy, khóc lóc tiến lại, nước mắt nước mũi giàn giụa ôm Hạ Ngọc Cẩn, chỉ khóc lóc gọi tên người cha đoản mệnh của hắn, khiến cuối cùng ngài phải ngoan ngoãn mò tới Từ An Cung thỉnh tội với mẫu thân, từ đó thể với trời không bao giờ dám đánh con mèo bệnh kia nữa.

Trải qua lần ấy, hoàng thượng giác ngộ.

Hạ Ngọc Cẩn chính là đám mây trắng lơ lửng trên trời...

Chỉ cần coi như không tồn tại, sẽ không rước bực vào thân.

Từ đó về sau, tất cả tấu chương về Hạ Ngọc Cẩn ngài đều chỉ tùy tiện liếc mắt qua một cái, xác nhận không phải là chuyện to tát khiến người người phẫn nộ gì, thì đều ếm nhem hết đi không để ý đến. Mà các loại ban thưởng lễ tết với phong quan tấn chức cũng đều bỏ qua hẳn hết. Ngay cả vụ hắn gây chuyện bên ngoài, bị người ta ấy dấm, cũng vờ như không biết. Cho đến tận khi tướng quân khải hoàn, thái hậu đề xuất gả Diệp Chiêu cho Hạ Ngọc Cẩn, hoàng thượng mới nhớ tới kẻ này, vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác khi thấy thái hậu hạ chỉ, hy vọng Diệp tướng quân dũng mãnh có thể giúp ngài trừng trị thật tốt tên khốn kiếp này.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn chưa nhận ra, buột miệng hỏi: “Bệ hạ, cháu đến thỉnh an thái hậu nhé?”

“Chờ đã,” Hôm nay tâm trạng của hoàng thượng rất tốt, ngay cả nhìn phé vật cũng cảm thấy đỡ hơn bình thường, ngài gọi Hạ Ngọc Cẩn lại, cân nhắc hồi lâu, bỗng nhiên nở ra một nụ cười hiền lành tươi tắn, “Ngọc

Cẩn, người được phong Nam Bình Quận Vương mấy tháng rồi, chơi bởi cả đời cũng không phải là hay, không bằng trăm phong cho người một chức quan? Coi như là góp một chút sức lực vì xã tắc Đại Tần.”

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy trên trời không có sấm sét nổ vang mà lỗ tai đã ong ong hết cả. Chờ đến khi tỉnh lại, bắt đầu nghi ngờ có phải bá phụ bị hồ ly tinh mê hoặc, muốn mất nước hay không. Hắn ấp úng đáp: “Bệ hạ, người cũng hiểu trình độ phá hoại của cháu rồi. Ngoại trừ ăn chơi ra cái gì cũng không biết, Long học sĩ cố gắng dạy dỗ nhiều năm như vậy mà cháu cùng lắm cũng chỉ đọc được sách vở, còn đạo lý trị quốc an bang thì chẳng biết tẹo nào, ban chức cho cháu sẽ hại chết người mất.”

Hoàng thượng càng cười hiền lành thân thiết hơn, đi tới, vỗ vỗ vai Hạ Ngọc Cẩn nói: “Đừng tự coi nhẹ mình, chức quan này ta càng nghĩ, càng thấy quả thật không có ai thích hợp đảm nhiệm hơn người.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy bộ dạng bá phụ không có vẻ gì là âm mưu, hoài nghi hỏi: “Chức gì ạ?”

Hoàng thượng nghiêm mặt nói: “Tuần thành ngự sử kinh thành.”

Hạ Ngọc Cẩn xuýt chút nữa buột miệng chửi.

Chức tuần thành ngự sử này nghe thì có vẻ oai phong, thật ra chỉ là một chức lục phẩm bé tẹo, dẫn theo khoảng trăm gã thủ hạ, phụ trách quản lý mấy việc gà vịt cón con như trị an đường phố trong kinh thành, quản lý bắt trộm bắt cướp, còn cả cô ba bà sáu cãi cò, lưu manh đánh nhau, côn đồ ăn cơm quýt tiền, chó nhà hàng xóm cắn người, lang băm hại người, đi thanh lâu không trả tiền. Nói ngắn gọn lại chính là quản phố xá.

Phố xá kinh thành thì không dễ quản, một chiếc lá rụng xuống cũng có thể va trúng vài ba quý nhân, quan lớn tụ hội, tôn thất quý tộc nhiều như mây, các cửa hàng lớn thì mạng lưới quan hệ chẳng chịt khó gỡ, tuần thành ngự sử nhỏ nhỏ, lỡ may động chạm đắc tội với ai, không bị người ta dấn mặt thì cũng bị xử lý, nếu không thì chỉ còn nước không dám động chạm ai. Khiến ột năm có thể đổi đến ba ngự sử, ai cũng không muốn làm cái chức không hay ho gì này.

Hạ Ngọc Cẩn ý đồ trốn tránh: “Không làm được thì sao ạ?”

Hoàng thượng nhẹ nhàng nói: “Dù sao ngày nào người cũng rảnh rỗi đi lại trên phố, làm tuần thành ngự sử chẳng phải cũng đi lại trên phố như thế sao? Chẳng qua là thêm được cái danh, bình thường không gặp công gặp chuyện thì tốt quá còn gì? Dù sao ngay cả Kỳ Vương người cũng dám động vào, giờ xử lý người khác cũng chỉ chuyện nhỏ mà thôi.”

Hạ Ngọc Cẩn ôm tâm lý may mắn hỏi: “Lỡ may làm hỏng chuyện... Có thể trực tiếp cách chức chứ ạ?”

Hoàng thượng kiên trì: “Không cần nói lời mất tinh thần như thế, chắc chắn người làm được, huống chi trăm cũng sẽ không để Lại Bộ điều tra người.”

Hạ Ngọc Cẩn cầu xin: “Nếu mọi người không nghe cháu quản lý thì sao ạ?”

Hoàng thượng nhìn cây quạt hắn đang ôm khư khư, bình tĩnh an ủi, “Chút chuyện nhỏ ấy đừng để trong lòng, dù sao người cũng còn có nương tử làm chỗ dựa.”

22. Chương 22

Chương 22: Ghen tuông tranh giành...

Cho dù bị quyền lực cưỡng ép, Hạ Ngọc Cẩn cũng không phải là người dễ dàng cam chịu như vậy.

Bởi vì hắn chơi bởi ở Tần Hà trắng một đêm, sáng tinh mơ đi mua thịt dê lại bị cuốn vào sự kiện ép người đánh bạc, vất vả và mới xong lại không dừng vó chạy đến hoàng cung đưa tiền, trước đó còn rơi xuống nước nhiễm lạnh, thân thể đã sớm cảm thấy khó chịu, hơn nữa còn bị kích thích bởi thư lý hôn của Diệp

Chiêu và ý chỉ bổ nhiệm của hoàng thượng, một tốt một xấu, cuối cùng không chịu nổi, còn chưa kịp mở miệng với ông bác chơi xấu, đã thấy sao bay đầy mắt, ặc cũng chưa kịp ặc một tiếng đã ngã xuống.

Khi tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ ở gian phòng nhỏ trong ngự thư phòng, bên cạnh hình như là thư bổ nhiệm, trên đó còn đóng một con dấu đỏ chói, hoàng thượng đang xem ngự y chuẩn đoán chữa bệnh cho hần, còn tự tay bưng cho hần một bát thuốc đắng hơn cả Hoàng Liên, ra vẻ bác cháu thân thiết, ân cần an ủi: “Do mệt mỏi quá độ thôi, nghỉ ngơi hai ngày sẽ không sao đâu. Ta đã báo chuyện ngươi muốn làm tuần thành ngự sử cho thái hậu, bà nói sau khi thành thân cuối cùng ngươi cũng đã chịu vươn lên, vui mừng niệm Phật đến vài trăm lần.”

Đường lui bị chặn, Hạ Ngọc Cẩn cố sức đấu tranh: “Cháu đường đường là Nam Bình Quận Vương, nhận chức lục phẩm nhỏ nhoi, còn phải mặc lục bào, đứng giữa một đám huynh đệ mặc đồ tím đỏ, rất là mất mặt...”

“Ngươi còn mặt để mất sao?” Hoàng thượng thăm nói một câu bằng âm lượng mà ai cũng có thể nghe được, rồi lại cười hiền lành nói: “Công việc không phân sang hèn, chỉ cần cố gắng mà làm, làm tốt rồi là sau này có thể thăng quan tiến chức thôi, Còn cái quan bào màu lục không dễ nhìn lắm thật, nhưng ngươi trẻ trung đẹp đẽ, phong nhã hào hoa, cũng không ảnh hưởng gì. Cùng lắm thì trầm hạ chỉ đặc cách bảo đảm thợ may thêu thêm mấy đóa hoa, viền thêm mấy đường kim tuyến, nạm thêm hai viên bảo thạch trân châu, thêm chút trang sức hoa kẹ vào quan phục của ngươi, để biểu thị thân phận đặc biệt vậy nhé?”

Nhìn gương mặt so với cáo còn gian xảo hơn kia.

Giờ phút này, Hạ Ngọc Cẩn vô cùng hoài nghi. Bức họa hoàng đế khai quốc Đại Tần chính khí nghiêm nghị trong Thái Miếu kia có phải là lừa đảo không? Rốt cuộc ông cụ phải vô lại đến mức nào mới có thể dạy ra đám con cháu vô lại như thế này?

Trời nhanh ngả về tây, Hạ Ngọc Cẩn nghe lão cáo già dạy dỗ xong lão đảo bước lên kiệu, cầm ý chỉ bổ nhiệm, đau đớn đi về nhà.

Mới bước vào cổng hoa viên của mình, hần chợt nghe thấy từng đợt âm thanh hào hứng phấn khích phát ra từ bên trong, vài đứa tiểu a hoàn đang nép mình vào tường nhón chân, thụt thò lấp ló, rướn người rướn cổ nhìn vào bên trong, còn lên lút reo hò vỗ tay.

Hạ Ngọc Cẩn có chút tò mò, cũng đi tới thò đầu vào, nhìn thấy bên cạnh cây đào vừa mới hé nụ, Diệp Chiêu đang luyện kiếm, thân hình mặc đồ đỏ lướt nhanh như du long, kiếm múa lên không trung lấp lánh sao sa, như mưa rơi gió táp, nàng ung dung điều khiển hướng đi của lưỡi kiếm, so với điều khiển cánh tay của mình còn thoải mái hơn, kết hợp với gương mặt anh tuấn lạnh lùng, đẹp trai đến mức làm cho tất cả nam nhân đều muốn cầu xin ông trời nhanh nhanh giáng sét đánh chết thằng khốn kiếp này đi.

Tiểu a hoàn đứng xem đến ngơ ngẩn, không để ý là ai đến gần, chỉ cảm thấy sau lưng có người bước tới, dường như muốn cướp mất vị trí phong thủy đắc địa này của mình, liền cảm giận đẩy một cái, giận dữ nói: “Cút đi! Chỗ này ta xí rồi, ngươi muốn xem thì đến chỗ khác đi!”

Hạ Ngọc Cẩn nhón nhác gạt đầu nàng qua, thò mặt mình lên, thận trọng hé hé liếc vào trong.

Đám tiểu a hoàn sợ tới mức hét lên một tiếng, vội vàng chạy toán loạn.

Hạ Ngọc Cẩn vòng qua bức tường, sau đó phát hiện đám tiểu thiếp thông phòng hò nhau ngồi hết trong tiểu đình cách cây đào không xa, người nào người nấy thần thái bay bổng, vẻ mặt sung sướng, một mặt uống rượu hần gọi, ăn thịt hần mua, một mặt vỗ tay ủng hộ Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu nghe thấy tiếng hét, dừng kiếm lại, nhìn thẳng về phía bức tường.

Dương Thị do chưa phát hiện, vội vàng chạy từ trong đình ra, rút lấy một chiếc khăn thêu hình Tịnh Đế Liên Hoa từ trong người, nhẹ nhàng thay Diệp Chiêu lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán, dịu dàng như nương tử chăm sóc phu quân mới cưới, gương mặt vốn dĩ bình thường ánh lên đẹp đẽ hơn mấy phần. Huyền Nhi cũng không chịu yếu thế vội chạy tới, vừa mới rút khăn ra, đã bị Mi Nương xuất phát sau mà đến trước, hung hăng đẩy sang một bên, sau đó cầm chén rượu ẩm, ngoan ngoãn nói, “Tướng quân, dùng rượu đi.” Huyền Nhi tắc thở, hung dữ trừng mắt nhìn Mi Nương vài cái, rồi mới đổi sang bộ dạng thẹn thùng tươi cười, giọng mềm nhũn nói, “Tướng quân, nghỉ ngơi đi.”

Bình thường hẳn ở nhà, cũng chưa từng thấy đám tiểu thiếp thì nhau tranh sủng như thế.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn chằm chằm, có cảm giác đang bắt quả tang kẻ thông dâm.

Diệp Chiêu thu kiếm, tách mỹ nhân ra, đi nhanh về phía hẳn, ngượng ngùng giải thích: “Ta đói quá, cho nên ăn trước một chút.”

Hạ Ngọc Cẩn chỉ chỉ đám Dương Thị, chỉ chỉ Diệp Chiêu, rồi lại chỉ chỉ vào mình.

Đến khi cần chữ mới hận lúc nhỏ đọc ít sách, hẳn cố sống cố chết cũng không nghĩ ra từ ngữ gì có thể diễn đạt cảm xúc phức tạp của mình giờ phút này.

Diệp Chiêu hiểu ý, lập tức xin lỗi: “Thịt dê đưa tới vừa đúng lúc các nàng đến thỉnh an, ta liền đứng ra làm chủ mời, nữ tử ăn không mấy bao nhiêu thịt của người đầu, ngoan, đừng keo kiệt.”

Sắc mặt Hạ Ngọc Cẩn biến thành màu đen, thầm nghĩ hay là đem cả đám bốn nương tử, thiếp thất, thông phòng hồng hạnh xuất tường, phản bội gian dâm, còn có ý đồ làm hẳn tức chết này, huỷ hết một lượt đi!

Diệp Chiêu tự biết mình lỡ lời, liền mạnh mẽ kéo tay lôi hẳn về hướng tiểu đình, cười ha ha nói: “Ta quen thói làm việc thô lỗ, đừng để bụng. Thịt ngon nhất để lại cho người, hơn nữa rượu các nàng uống là rượu mật, không phải nữ nhi hồng người mua về. Chờ một lát ta tự mình rót rượu cho người, mời người ba chén.”

Dương Thị thấy tướng quân và quận vương muốn nâng cốc chuyện trò, ôn lại tình cảm, liền vui mừng quá đổi. Nàng vội vàng đập chân Mi Nương nhắc nhở, kéo Huyền Nhi đầu óc chậm chạp, còn đang định ân cần đi rót rượu cho hai người lại, vội vàng cáo lui rời đi. Ba người cùng nhau trở về trong viện thấp cho Nhân Duyên Nương Nương hai nén hương, cầu bà phù hộ cho hai người họ ở cạnh nhau, tình cảm có thể tiến triển tốt đẹp, tuyệt đối đừng đòi ly hôn, sau đó phù hộ cho ba nàng cả đời vinh hoa phú quý.

Hạ Ngọc Cẩn tránh vài cái vẫn không thoát, sau đó bị ấn ngồi xuống, hai chén rượu ngon đặt xuống trước mặt, hẳn nhớ tới thư ly hôn, đầu óc cũng thoải mái hơn một chút, lại nghĩ ra nương tử của hẳn dù có đẹp trai đến mức nào thì cũng vẫn là nữ nhân, tuyệt đối không có khả năng thông dâm với thiếp thất, đầu tóc vẫn bình thường, sừng chưa có mọc lên, cuối cùng cũng yên tâm trở lại.

Diệp Chiêu lấy từ bên hông ra một chiếc chủy thủ sắc bén, vung lên như bay, cắt tảng thịt dê thành những miếng mỏng như cánh ve, để vào trong bát, trộn thêm hương liệu lộ hội hành tẩu gia vị các kiểu, tự tay đưa đến trước mặt hẳn, ân cần nói: “Vào trong cung cả ngày, chắc là đói bụng rồi phải không? Ăn nhiều một chút đi.”

Tay nghề cắt thịt của nàng quả không tồi, Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy vị rất thơm ngọt, nhìn thấy chiếc chủy thủ tinh xảo đẹp đẽ bèn cầm lấy quan sát, khéo léo tỉ mỉ, hơi lạnh thấu xương, sắc bén vô song, kinh ngạc hết cỡ khen: “Đây là kỹ thuật của tiền triều phải không? Tác phẩm của Ngọc Kiếm Tử đại sư?”

“Mắt nhìn chuẩn lắm!” Diệp Chiêu thấy hẳn biết hàng, vui mừng hơn hở, cũng khoe, “Đây là Thiên Dực được Ngọc Kiếm Tử đại sư chế tạo, chém sắt như chém bùn, năm đó giang hồ hiệp khách Thường Hạo ám sát hoạn quan Lục Hồ Thần tội ác tày trời, moi tim gan hẳn ra nhắm rượu, chính là dùng thanh đao này! Sau khi ta có được nó, cũng đã từng moi tim moi gan của đại tướng giặc Kim Cáp Nhĩ Mục, ngâm vào trong rượu, đem ra cùng uống với các tướng sĩ có người nhà ở Mạc Bắc bị đám ác quỷ hung tàn này giết hại.”

Quả thật là thanh đao giết người moi tim tốt... Đao tốt...

Nương tử của hẳn đúng là đã ăn thịt người thật.

Hạ Ngọc Cẩn lặng lẽ nhét miếng thịt dê cuối cùng vào miệng, cố gắng nuốt xuống cổ họng.

Diệp Chiêu cầm Thiên Dực lên, hỏi lấy lòng: “Làm thêm ít thịt cho người nhé?”

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy hình như mình nên ngắt thêm một lần nữa thì hơn.

23. Chương 23

Chương 23: Cáo mượn oai hùm...

Dân chúng Mạc Bắc tục tằng, Diệp Chiêu quen ở cùng với đám binh tướng thô lỗ trong quân, Hồ Ly xem như là kẻ lịch sự nhất bên người rồi, thế nhưng tốc độ ăn thịt của tên này cũng chẳng thua gì lão hổ. Cho nên đối với tính cách yếu đuối của đám công tử kinh thành, Diệp Chiêu biết rất ít, cuối cùng phải đổi lối suy nghĩ theo hướng coi bọn họ thành đám mỹ nữ khuê phòng nàng quen, mới miễn cưỡng đoán được bộ dạng khó coi của Hạ Ngọc Cẩn giờ phút này rốt cuộc là từ đâu mà ra, sau lại cẩn thận xác nhận: “Đao... đã rửa rồi.”

Đao giết người rửa một cái là thành dao thái thịt được sao?

Về mặt Hạ Ngọc Cẩn lúc nhìn nàng chỉ có thể dùng câu “Thù sâu hận lớn” để hình dung.

Diệp Chiêu nhức đầu, gọi Thu Thủy bảo về phòng lấy một thanh Đại Thực Loan Đao mới tinh ra, một lần nữa cắt một miếng thịt dê, cũng giải thích thêm: “Thanh đao này vừa mới rèn xong, còn chưa có dính tí máu nào đâu.”

Hạ Ngọc Cẩn im lặng một lúc, yếu ớt hỏi: “Không phải trong bếp có dao cắt thịt rồi còn gì?”

Diệp Chiêu khinh bỉ: “Rác rưởi mà cũng xứng gọi là đao? !”

Nhiều năm trước, khi làm lễ chọn đồ, nàng bỏ lại cả đồng đồ đặc linh tinh chất đầy phòng, trèo lên đùi ông nội, ôm chặt lấy thanh Phượng Kiếm không chịu buông tay, ông nội vui mừng quá đổi, lập tức kết luận cuộc đời nàng sẽ dành cho việc học võ. Sau này lớn lên, ngoại trừ yêu võ thành si ra, ham mê lớn nhất của nàng là sưu tầm các loại danh binh lợi khí, mỗi lần thấy có hàng mới là đều ngứa ngáy khó chịu trong lòng, nhìn không được mà bỏ một đồng tiền ra mua. Mà chiến trường cũng là một nơi sưu tầm binh khí rất tốt, cho nên giờ phút này các loại vũ khí ngắn dài, ám khí phi ném, binh khí kỳ môn nàng có không dưới mấy trăm, chiếc nào chiếc đấy đều là tác phẩm nổi tiếng, làm sao thêm để mắt đến món đồ chơi dao cắt thịt tầm thường kia? !

Hạ Ngọc Cẩn thấy khi nàng nhắc đến binh khí, hai mắt tỏa sáng chói lọi, không khỏi rung mình, quyết định không nhắc đến vấn đề này nữa. Vịn vào ý nghĩ hôm nay không ăn thịt dê Lão Cao thì sau này không còn cơ hội nữa, hấn cố gắng quên sạch kí ức vừa mới xảy ra, cầm mấy miếng thịt dê mới cắt lên nhai nhai nuốt vào bụng, sau đó lúi chúi chuyện hôm nay ở trong cung, hoàng thượng hạ lệnh bổ nhiệm ra nói cho Diệp Chiêu, oán khí ngút trời nói: “Ta không cần phải nhờ cô làm chỗ dựa!”

Diệp Chiêu lập tức an ủi: “Đúng vậy, ta còn phải nhờ người làm chỗ dựa nữa.”

Hạ Ngọc Cẩn nghe vào tai, thấy có vẻ không hợp lý, giận dữ hỏi: “Cô đang châm chọc ta?”

Diệp Chiêu lắc đầu: “Không!”

Hạ Ngọc Cẩn nhảy cảm: “Chắc chắn phải!”

Diệp Chiêu thở dài: “Không thật.”

Hạ Ngọc Cẩn quyết định không cố lý giải lối tư duy khó hiểu của nương tử nhà mình nữa, hấn cam chịu nói: “Hoàng thượng chọn ta làm tuần thành ngự sử, cùng lắm chỉ vì tia trúng thân phận của ta, cho dù không làm được thì cũng là cháu ruột của thái hậu, bất kể là ai cũng sẽ nể mặt mũi một vài phần. Dù sao bây giờ không có ai chịu đảm nhiệm cái chức vị này, nếu ta làm tốt thì là niềm vui bất ngờ, nếu làm không tốt thì cũng là bình thường, xem như tận dụng tối đa tác dụng đi.”

Diệp Chiêu nói: “Người không tệ như vậy đâu.”

Hạ Ngọc Cẩn tự giễu: “Phí hoài hơn mười năm tuổi trẻ, ngoại trừ việc ăn chơi nhậu nhẹt, không được một tích sự gì, nếu không có cái thân phận này, nói thật là sẽ chẳng có ai thèm để ý đến ta.”

Diệp Chiêu: “Thân phận của người cũng chính là ưu điểm mà người khác có cầu cũng chẳng được.”

Hạ Ngọc Cẩn khinh thường giễu cợt: “Cùng lắm chỉ là trời cho thôi.”

Diệp Chiêu nghịch nghịch thanh loan đao trong tay, từ tốn nói: “Thiên phú học võ của ta cao hơn người khác, cũng là trời cho, thân phận của ta, cũng là trời cho. Nếu ta không phải là nhi tử nhà họ Diệp, dựa vào uy danh của Diệp gia ở Mạc Bắc để khởi binh, làm sao có nhiều người hưởng ứng như vậy? Làm sao dễ dàng nói gì người ta nghe nấy như vậy? Nếu anh không phải là cháu ruột của thái hậu...”

“Đệt!” Lời còn chưa dứt, Hạ Ngọc Cẩn đã vơ một cục xương ném vào đầu nàng, mắng, “Cô là nữ nhi nhà họ Diệp! Không phải nhi tử! Tự ý thức một chút đi! Lão tử không cưới nam nhân về nhà!”

“Quen miệng,” Diệp Chiêu nghiêng người né xương, ngược lưng gối đầu, cười nói, “Thân phận xuất thân là nhờ may mắn, may mắn cũng là một loại thiên phú, người cho rằng thánh thượng gả ta cho người, là để ta ngăn người quấy phá sao, thật ra không phải, ngài hy vọng người sẽ làm chỗ dựa cho ta.”

Truyện đùa này chẳng buồn cười gì cả.

Hạ Ngọc Cẩn cười khan vài tiếng, cảm thấy cơ mặt co giật.

Diệp Chiêu tiếp tục giải thích: “Đại Tàn loạn lạc, ta lấy thân phận nữ lưu ra làm đại tướng quân, là bất đắc dĩ, nay thiên hạ đã yên ổn, bách quan cả triều đều là nam nhân, số võ tướng không thiếu kẻ tài hoa kiệt xuất, bị nữ nhân ngồi lên đầu làm sao chịu cam lòng, bây giờ bọn họ tạm thời kìm chế không nhắc đến, nhưng về lâu về dài, kiểu gì cũng có hành động. Huống chi Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân chỉ có một, bọn họ như hổ rình mồi. Chỉ cần một ngày ta chưa xuống, sẽ vĩnh viễn không đến lượt người khác lên ngôi.”

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Hoàng thượng vẫn rất anh minh, chỉ cần bản thân cô không ngang ngược độc đoán, có cái gì phải lo lắng?”

Diệp Chiêu lắc đầu: “Miệng trăm người nói, xói chảy cả vàng, tích lại cũng đủ chấy cả xương, chuyện sau này không ai nói trước được.”

Mặt khác nàng cũng có điều không thể nói ra khỏi miệng là, từ xưa đến nay, thổ huyết chó săn, tướng lĩnh thiện chiến công cao hơn chủ đều bị ngờ vực vô căn cứ, rất ít người có kết cục tốt. Giờ nàng nắm trong tay binh quyền lớn như vậy, có được dân tâm toàn thiên hạ, cho dù hoàng thượng thánh minh, có tin tưởng lòng trung thành của nàng hơn nữa, cũng không thể tin được con cháu của nàng cũng sẽ trung thành tận tâm. Nàng cũng không dám đảm bảo thái tử tương lai lên ngôi rồi, sẽ có vì đoạt lại quân quyền mà xuống tay hạ sát hay không.

Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới kết cục của những khai quốc công thần, cũng có thể suy luận ra, cảm thấy đồng cảm, vốn định cầm giận mà phụ họa vài câu, nhưng lại nhớ ra nếu có mắng thì toàn là mắng tổ tiên nhà mình, để tránh sau này gặp bọn họ bị ăn đòn, cuối cùng đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“May mà thánh thượng nhân đức, có tài trị quốc, quan tâm dân chúng, có danh xưng minh quân,” Diệp Chiêu cảm thấy lúc này là thời điểm thích hợp, liền sáng khoái nói tình hình thực tế cho hắn biết, “Sau khi Mạc Bắc dành thắng lợi, ta liền dâng thư thỉnh tội ngay lập tức, thẳng thắn nhận tội khi quân trước toàn thiên hạ. Khi đó dân tâm ủng hộ, văn võ bá quan cũng khen thánh thượng biết cách dùng người, cho nên nếu ngài có bất mãn, cũng sẽ không chống lại cả thiên hạ, lập tức xử lý ta. Sau đó ta lại dâng lên ngài bản tấu tạ ơn thứ hai, bày tỏ nguyện vọng mong được lập gia đình, để an ủi phụ mẫu trên trời có linh thiêng.” Diệp Chiêu dừng lại một lúc, mỉm cười hỏi, “Người nói... Thánh thượng có thể gả ta cho ai?”

Cho dù Diệp Chiêu nguyện ý giải giáp, trong quân đội Mạc Bắc toàn là tướng sĩ cùng nàng vào sinh ra tử, luôn tôn thờ nàng, chỉ đâu đánh đó, bất luận binh quyền có giao cho ai, cũng không thể khiến tất cả tin phục.

Huyền Thiết Tiên ngự ban, châu báu trang sức, nhà cửa đất đai vân vân toàn bộ đều chẳng là gì cả, hỏi môn thật sự của nàng là quân quyền năm mươi vạn đại quân Mạc Bắc, là uy vọng của Diệp gia trong quân đội và công lao đánh bại giặc Kim. Bất kể gả cho kẻ nào, đều khiến cho cuộc sống sau này của hoàng thất khó lòng yên ổn, nay gả nàng cho cái gã Hạ Ngọc Cẩn chẳng hề có dã tâm, chính là thu hết thấy hồi môn về tay hoàng gia.

Từ nay về sau, nàng chẳng những là Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân, mà còn là Vương Phi Nam Bình Quận Vương, là con dâu nhà họ Hạ. Con theo chức cha, mai này con cháu nàng sẽ kế thừa tước vị Nam Bình Quận Vương, mà không phải là binh quyền của Diệp gia. Hơn nữa dù nàng có rời Mạc Bắc, thẳng

chức kết hôn rồi, nhưng vẫn chường quân binh mã toàn thiên hạ, có thể trấn áp quân Mạc Bắc từ xa, giúp cho tân quan triều đình phải đến không gặp phải mâu thuẫn quá lớn, sau đó từ từ thay đổi. Chờ sau này nàng tuổi cao già cả, binh quyền sẽ danh chính ngôn thuận trở về hoàng gia, nàng và hoàng thượng cũng được hưởng mỹ danh minh quân trung thần một đời.

Diệp Chiêu cảm thán: “Thánh thượng là người tốt, cũng là người thông minh. Ngài gả ta cho người, là muốn che chở ta. Cho dù sau này có người nói ngược nói xuôi, ý đồ thâm ngoi ly gián hãm hại ta, cũng phải để ý đến hai tầng thân phận của ta, nếu bỏ đi vị trí đại tướng quân, ta vẫn có thể dựa hơi người, lấy thân phận Quận Vương Phi mà mạnh tay xử lý bọn họ.”

Hạ Ngọc Cẩn không phải là kẻ ngốc, chỉ là bị lửa giận che mắt, chờ đến khi hấn sáng tỏ, liền ngộ ra:

Một, cáo hùm mượn oai lẫn nhau.

Hai, cả hai đều là chỗ dựa của nhau.

Ba, hoàng thượng là con cáo tận dụng tối đa tác dụng mọi thứ, tuyệt đối không lãng phí.

Nhưng mà, nếu bọn họ ly hôn, Diệp Chiêu mất đi thân phận hoàng gia làm chỗ dựa, vậy biết phải làm sao?

Diệp Chiêu thẳng hể bặt tâm xua tay nói: “Xe đến núi ắt có đường, tóm lại thế nào cũng sẽ có cách.”

Vì món hồi môn khó giải quyết, nàng không thể không kết hôn, kể cả nếu đám tôn thất đệ tử tài hoa xuất chúng, trẻ trung mạnh mẽ có để ý, cũng không thể để nữ nhi phủ Trấn Quốc Công phải làm tiểu thiếp, còn lại nếu không phải làm vợ lẽ mấy lão vương gia bảy tám mươi, thì cũng là đám tôn thất thứ tử, các loại phương diện, tính cách vân vân đều vô cùng khốn kiếp, chung quy là không có lấy một cuộc hôn nhân tốt đẹp nào đang chờ đợi nàng.

Nữ nhân này tuy rằng là một người vợ rất khốn kiếp, nhưng lại là một tướng quân có công với Đại Tần, sai có thể rơi vào kết cục như vậy?

Rốt cuộc nên là đẩy nàng đi gây họa cho người khác, hay là mình tự chịu tai họa? Thật là tiến thoái lưỡng nan...

Diệp Chiêu cười dài nâng chén rượu hướng về phía hấn nói: “Đừng nghĩ ngợi nữa! Uống rượu nào!”

Hạ Ngọc Cẩn nâng chén lên khẽ chạm, không dám nhìn vào gương mặt trẻ trung tươi sáng của đối phương.

Cảm giác không đành trong lòng, cũng như gợn mặt hồ, lan rộng ra từng chút một.

24. Chương 24

Chương 24: Quyết định khó khăn...

Hạ Ngọc Cẩn hạ một quyết định vô cùng khó khăn.

Hấn trần trọc không ngủ nổi, khiến hai quầng mắt đen 4hui, cơ hồ đối gặt lương tâm mới tìm ra trên người Diệp Chiêu cũng có chỗ thích hợp để làm vợ.

Ví dụ như nàng không ghen ghét đố kỵ, sẽ không giống phu nhân của Từ Thị Lang, thấy phu quân mình uống rượu có kỹ nữ theo hầu liền xách hai cái chày cán bột đuổi đánh khắp năm dãy phố. Về phần Diệp Chiêu liệu có đến tìm mình thương lượng mấy vấn đề đại loại như uống rượu thưởng hoa ở đâu hay hơn, mỹ nhân ở kỹ viện nào mông to vân vân hay không, tốt nhất không nên suy nghĩ sâu xa.

Lại ví dụ như An Thái Phi nguyên bản có phần không vừa ý con dâu An Vương Phi xuất thân không được cao quý, hẹp hòi, luôn lườm ngang lườm dọc bới lông tìm vết, cho dù nàng có lấy lòng thế nào cũng chẳng có tác dụng. Từ khi Diệp Chiêu vào cửa, so sánh hai đằng, thái độ của An Thái Phi với con dâu cả quay

ngược hoàn toàn, bà chỉ cảm thấy con dâu thế nào cũng vô cùng vừa mắt, là con dâu hiền thảo nhất thiên hạ, nay quan hệ mẹ chồng nàng dâu hòa hợp, người người hâm mộ, quả thực có thể coi là tấm gương sáng trong kinh thành.

Lại ví dụ như đại ca hần vì chân bị tật nên tính cách có phần u ám, giờ đây mỗi ngày nhũ mẫu già đều kể chuyện nhà hần cho đại ca hần nghe, nụ cười trên mặt cũng xuất hiện nhiều hơn một chút.

Haizzz, trong cuộc đời tràn ngập đủ điều bất đắc dĩ, nói chung cũng phải có chút nh thần đương đầu hy sinh.

Chỉ cần hần cẩn thận, da mặt dày thêm tí nữa là có thể đứng vững trước những lời đồn đại. Sau đó giấu kỹ bức thư ly hôn trong tay đi, rồi nỗ lực đan dúi với Diệp Chiêu, dạy dỗ cẩn thận lại nàng, ít ra cũng phải dạy cho nàng biết vài phần đạo lý làm nữ nhân là thế nào, đừng có lúc nào cũng như đàn ông khiến người ta không thể chịu được nữa, vậy là còn có thể miễn cưỡng không ly hôn.

Hạ Ngọc cẩn nói là làm, thời gian gần đây hần ngồi trong thư phòng đọc [Nữ Tắc], [Nữ Nhi Kinh], [Hiền Phụ Truyện], [Liệt Nữ Truyện], [Khuê Các Tứ Thư Tập Chú], [Nội Huấn] cho tới hết sạch, ôm ảo tưởng Hồng Tụ Thiêm Hương Dạ Độc Thư, chạy đi tìm Diệp Chiêu.

Khi hần chạy vào căn phòng ngủ đã lâu không ghé, chỉ thấy trước mắt bỗng chốc sáng ngời, trước cửa đặt hai giá binh khí, bên trên cắm đủ loại trường binh mâu, việt, kích, xoa, bồ cào, mác vân vân, trên vách tường trong phòng treo một thanh lang nha bổng và mấy chiếc trường cung trọng nỗ, trong bình hoa cắm mấy cây bảo đao bảo kiếm, trên bàn đặt đầy rìu, oa diện giản, roi, côn nhị khúc, côn tam khúc vân vân, chiếc kệ vốn để bày đồ cổ đồ quý bây giờ xếp đầy ám khí.

Đây là kho binh khí của binh bộ sao?

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng chạy ra khỏi cửa, dụi dụi mắt, trợn to hết cỡ nhìn vào 4âm biến đề Trường Phong Các bên trên vô số lần, xác định không có vào nhầm nhà, mới lại lặng lẽ đi vào. Nặng nề khụ một ếng ra hiệu với Diệp Chiêu đang ghéech chân, thiếu lịch sự ngồi xếp bằng trên ghế thái sư, hết sức chăm chú ngắm nghĩa thanh đao Phù Tang vừa kiếm được.

Diệp Chiêu thấy chẳng mấy khi hần tới, vô cùng vui mừng, tự mình đứng dậy đón chào.

Hạ Ngọc Cẩn tạm thời quẳng việc phòng ngủ của mình bị sắp xếp lại ra sau đầu, không tính toán đến. Chỉ đặt một đồng sách vở nặng trình trịch lên bàn, biểu đạt mục đích đến, muốn đích thân đảm nhiệm chức vụ thầy giáo dạy [Nữ Giới].

Hai người đầu ền là trao đổi trình độ học thức của bản thân, xác định cấp bậc văn hóa.

Hạ Ngọc Cẩn từ nhỏ yếu ớt, không thể chịu mệt mỏi, đọc một4 ngày sách phải nghỉ ba ngày, nhưng tố chất thông minh, lại được thái hậu yêu thương, mời ột vị thầy giáo là bậc đại nho thực học đương đại, chỗ tốt bù chỗ xấu, bù bù trừ trừ cuối cùng cũng đạt được trình độ thi rớt tú tài, đọc ba cái [Tam Tự Kinh] không thành vấn đề.

Diệp Chiêu mê võ từ nhỏ, thấy sách vở là đau đầu, hơn nữa tính tình ngang ngược, nóng nảy bộp chộp, quá trình học tập ở trường có thể khiến các vị thầy giáo tụ tập viết thành một bộ sử thi đầy máu và nước mắt, từ năm tám tuổi học võ lòng đến nay, trung bình mỗi năm có thể làm năm vị giáo viên tức giận bỏ đi. Cuối cùng phụ thân Hồ Thanh vì nhà quá nghèo, lại muốn nhờ quan hệ giúp cho các con có một ền đồ 4ốt, cho nên dưới sự đau khổ cầu xin của Diệp lão tướng quân, mang theo tinh thần nuốt máu và răng bị đánh gãy vào bụng, nhịn nhục ở lại, hao phí thời gian hơn hai năm, trăm đắng ngàn cay, dùng hết đủ loại biện pháp, cuối cùng cũng nhờ xong một quyển [Thiên Tự Văn] vào đầu Diệp Chiêu, để nàng không đến nỗi phải mù chữ. Cho đến tận sau này hành quân chiến đấu, Diệp Chiêu cuối cùng cũng phát hiện ra chữ nghĩa trong đầu mình ít đến đáng thương, lâm vào cảnh bất đắc dĩ, đành nhân lúc thời gian rảnh rỗi, để Hồ Thanh nối nghiệp cha, làm thầy giáo, cố gắng bù lại kiến thức lịch sử quân sự.

So với thầy giáo Hồ nói chuyện hài hước, nội dung giảng dạy sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, năng lực dạy học của thầy giáo Hạ quả là khác một trời một vực. Mặc dù hần đã làm đầy đủ công tác chuẩn bị, còn lấy thái độ hết sức tâm huyết4 mà ền hành giảng dạy, nhưng chỉ biết máy móc sách vở, không hiểu cách lấy ví dụ sinh động, lựa chọn đề tài cũng cực kỳ không thú vị. Diệp Chiêu vốn không phải là người có thể kiên nhẫn đọc

sách, đối với chuyện của nữ nhi càng không có hứng thú, vừa nghe vừa lén ngáp liên tục, chỉ nể tình vị thầy giáo này xinh đẹp yêu kiều, đành cố cắn cắn bút, kiềm chế bản thân, một mặt giả vờ chăm chú lắng nghe, một mặt lại nhin không được trộm liếc thanh đao Phù Tang mới cứng của mình vài cái, tính toán xem nên đi đâu thử đao.

Thầy giáo Hạ giảng đến miệng khô lưỡi đắng, gõ bàn phụng phịu hỏi: “Cái gì là Ngôn Đức Dung Công, cô đã hiểu chưa? Nói lại một lần đi.”

Học sinh Diệp hồn nhập về xác, chỉ kịp nghe một nửa câu hỏi, ngáy người nhìn hần, chờ đến một lúc, lơ lơ hỏi: “Công? Công cái gì? Ta không biết thù thù gì đâu, hay là... Ngày nào ta cũng quét phòng cho người?”

Tên khốn chết ệt này hoàn toàn không có nghe!

Hạ Ngọc Cẩn giận đến sắp chết ngất, nếu không phải sợ bị rơi vào chân, thì thế nào cũng phải lôi cây lang nha bổng trên tường xuống, hung dữ ném vào đầu nàng.

“Đừng giận, lúc đọc sách ta vẫn thường hay mất tập trung,” Diệp Chiêu áy náy, châm trà rót nước cho hần để vuốt lòng, vì muốn làm hần nguôi giận, còn định lấy thanh Bích Thủy Kiếm vừa tìm được ra cho hần xem, lấy lòng nói, “Đừng suy nghĩ nữa, sách không thể đọc một lát là xong. Còn thanh kiếm này thì ngàn vàng khó cầu, bao nhiêu người học võ thậm chí nguyện ý vì báu vật như nó mà liều mạng, muốn nghịch một chút không?”

Hạ Ngọc Cẩn sờ kiếm một lúc, chờ đến hỏi: “Cái này chém cô có chết không?”

“Anh chém?” Diệp Chiêu không chút do dự lắc đầu.

Hạ Ngọc Cẩn tuyệt vọng gục ngã trên bàn, không động đậy nữa.

Nương 4ử mê vô đến không còn thuốc nào cứu được.

Hạ Ngọc Cẩn sợ mình bị tức mà ra đi tuổi xuân xanh, cuối cùng chỉ bảo nàng nhớ kỹ một câu “Trước mặt người khác phải giữ mặt mũi cho phu quân”, sau đó hoàn toàn hủy bỏ kế hoạch dạy học.

Hơn nửa tháng sau, phủ Nam Bình Quận Vương xây xong, An Vương phủ bắt đầu tách hộ khẩu.

An Thái Phi tuy rất yêu thương con trai, nhưng lại sống chế4 không muốn sống cùng một chỗ với dâu 4ử để bị khinh bỉ, vì 4ế nhin đau cắt ruột ở lại bên người con cả, chỉ chọn vài đứa hạ nhân trung thành tâm phúc giới giang, đưa đến Quận Vương phủ cho con trai sai bảo, để hần đỡ bị con dâu chèn ép.

Hạ Ngọc Cẩn không xác định sau này có ly hôn với nương tử hay không, cho nên không định ở cùng phòng với nàng. Nhưng vì gần đây 4ình cảm của hai người có chuyển biến tốt hơn một chút, liền chọn ra hai cái sân ở ngay cạnh nhau, tự giác đi vào ở. Từ đó về sau một bên binh khí san sát, đao quang kiếm ảnh, một bên để mền xúc sắc, hoa thơm chim hót, nhìn vô cùng quái dị. Dương Thị chọn một mảnh sân cách khá xa tướng quân và quận vương, chuyên tâm quản lý việc bếp núc, Mi Nương và Huyền Nhi vì tranh nhau thính hoa tiểu viện gần Lăng Sương Các của tướng quân nhất mà âm ỹ thiếu chút nữa lật cả trời, một bên mắng đối phương là hồ ly nh, bên kia mắng đối phương là ngực to não nhỏ, xuyết thì đánh nhau, cuối cùng bị Hạ Ngọc Cẩn phát hiện chặn đứng, bị cùng sung quân đến Ô Nguyệt Hiên cách xa Lăng Sương Các nhất...

Trong hoàn cảnh nhốn nháo loạn lạc, heo nái cũng phải leo lên cây.

Chuyển nhà xong, quan phục của Hạ Ngọc Cẩn cũng được phát đến nơi, 4ay nghề của thợ may trong cung quả nhiên không tồi, lụa gấm màu lục mới nh, bên trên kim tuyến thêu hoa, rất trang nhã rất độc đáo, mặc vào có phần tôn khí chất lên.

Diệp Chiêu khích lệ: “Mặc vào nhìn ổn lắm, có dáng dấp quan to rồi.”

“Cút đi, ai thêm 4in mắt nhìn của cô? !” Hạ Ngọc Cẩn miệng 4hì nói vậy, nhưng trong lòng lại khắp khởi vui mừng, hần đi lại trong sân vài bước, tình cờ đụng mặt Thu Thủy và Thu Hoa, bèn hỏi nhận xét của hai nàng như thế nào.

Thu Thủy Thu Hoa đã nhận được tử lệnh của tướng quân, không dám nói lời phũ phàng với hần, đành cố gắng ca ngợi.

Thu Hoa: “Quận vương khác xưa rồi, không còn nửa người nửa ngợm nữa, thật không tồi!”

Thu Thủy: “Có thích bảo mấy thợ may là cho ngài một cái đai buộc tóc màu lục nữa không? Lấy viên trân châu to dùng tướng quân cướp được kia gắn lên, lấp thành một bộ chắc chắn là rất đẹp!”

Hạ Ngọc Cẩn thề.

Hắn mà còn nói chuyện với kẻ bên người Diệp Chiêu nữa thì hắn là heo!

(*) Hồng Tụ Thiêm Hương Dạ Độc Thư: Nửa đêm đọc sách có bóng hồng ở cạnh hầu hạ

25. Chương 25

Chương 25: Chuyện cũ ở Mạc Bắc...

Cho dù ở sau lưng Thu Hoa và Thu Thủy đối đãi với Hạ Ngọc Cẩn ăn nói chua ngoa thái độ danh đá cỡ nào, chỉ cần Diệp Chiêu xuất hiện, các ngày sẽ tức khắc biến thành cừ non hiền lành ngoan ngoãn, về mặt ngây thơ vô tội, dường như những chuyện xấu kia chẳng liên quan gì đến các nàng.

Nữ nhân trở mặt tốc độ cực nhanh, quả thực khiến người ta kinh ngạc cảm thán.

Hạ Ngọc Cẩn nổi giận dùng dùng phẩy tay áo bỏ đi.

Thu Hoa và Thu Thủy lập tức làm mặt quỷ cực kì xấu xí với cái bóng lưng của hắn, lặng lẽ vỗ tay chúc mừng.

Diệp Chiêu chờ sau khi Hạ Ngọc Cẩn đi xa, bước tới bên cạnh các nàng, giơ ngón tay, cốc mạnh vào đầu mỗi người một cái, trách mắng: “Càng ngày càng không có phép tắc! Đừng có bắt nạt phu quân ta đến phát hỏa như thế!”

Thu Hoa Thu Thủy kêu thảm một tiếng, ôm đầu, ai oán nhìn nàng, cãi chày cãi cối: “Bắt nạt gì đâu ạ?”

“Còn dám nói dối? Các người không bắt nạt hắn, sao từ phòng ta ra hắn lại bị kích động, hầm hầm đi ra cửa lớn hả?” Diệp Chiêu tiếp tục răn dạy, “Toàn mấy đứa không phá không chịu được, không quậy cho hậu cung của lão tử cháy trụi thì không i về hả? !”

Hai cô gái người nhìn ta, ta nhìn người. Qua vài phút im lặng ngẩn ngui, Thu Hoa thẳng mồm thẳng miệng, giành nói trước: “Tướng quân, bọn muội ghét hắn! Một tên đại nam nhân phế vật chui trong chăn ấm đệm êm, phú quý nhưng lựa mà lớn lên, vai không thể gánh tay không thể vác. Tướng quân người không ghét bỏ hắn, đã là phúc ba đời nhà hắn rồi! Hắn lại còn thái độ với tướng quân cũ! Uổng công tướng quân tốt với hắn như vậy! Thật sự là không đáng! Kẻ bất tài vô liêm sỉ như thế này, chọn bừa con chó con mèo trong ba quân của chúng ta cũng hơn hắn so với hắn!”

Thu Thủy bổ sung: “Ví dụ như Hồ ly quân sư, tốt hơn hắn gấp vạn lần, với người lại nói gì nghe nấy, nếu người yêu cầu hắn cười người, chắc chắn hắn sẽ không nói hai lời mà...”

“Hồ ly?” Diệp Chiêu bị lời nói ngốc nghếch của hai nàng chọc cười, “Đừng nói nhăng nói cuội, chắc chắn hắn sẽ không nói hai lời mà trước cắt cổ sav nhảy sông. Các người còn trẻ, cũng không biết rất nhiều chuyện trước kia...”

Năm đó phụ thân Hồ Thanh dạy học ở Diệp gia, Hồ Thanh làm thư đồng cho nhị ca nàng, đi theo nghe giảng.

Diệp Chiêu đọc sách không xong, đầu óc của nhị ca nàng so với nàng cũng đặc không kém, Hồ Thanh tuổi còn nhỏ nhưng thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn nghe lời, được tôn là thần đồng. Diệp gia từ trên xuống dưới cứ nhắc đến hắn là không thể không khen ngợi, lại nhìn hai đứa không nên thân nhà mình, càng không nhin được mà nắm chặt tay thở dài, thường xuyên mang ba người ra mà so sánh “Nhìn Hồ Thanh nhà người

ta, lại nhìn các người.” “Hai đứa hư hỏng các người, giá mà hiểu chuyện bằng một nửa của Hồ Thanh, lão tử có thể sống thọ thêm mười năm.”

Tính tình Diệp Chiêu ngang ngược, làm sao nghe được những lời này?

Nàng dẫn đám hồ bằng cầu hữu theo, hành hạ Hồ Thanh càng ngày càng thậm tệ, ba ngày hai trận tìm có dạy dỗ hần, làm ấy bộ phận không bị lộ của hần chỗ xanh chỗ tím, chỉ mong đuổi được cha con bọn họ đi. Hồ Thanh vì phụ thân, giấu nhẹm hết mọi việc, nhẫn nhịn chịu đựng, trong lòng đối với Diệp Chiêu cũng là hận thấu xương, chỉ ước nhanh lớn lên một chút đi tham gia khoa cử, tự kiếm lấy cái quan cái chức, vinh quy bái tổ, rồi sẽ tìm cơ hội mà hung hăng trả thù nàng.

Sau đó.

Giấc mộng của thiếu niên không có sau đó.

Ngày ấy, Mặc Bắc bốn phía lửa cháy ngùn ngụt, tiếng giết chóc vang trời, cha mẹ bọn họ chết thảm trong trận đồ thành, gia đình bị diệt sạch, ân ân oán oán thời trẻ trước mỗi quốc thù gia hận, đã không còn đáng giá nữa.

Hai người liên thủ kháng quân Kim, mối quan hệ cũng chuyển biến tốt đẹp hơn.

Hồ Thanh vẫn thích thường xuyên làm nàng bức mình đau đầu, coi như trả thù chuyện năm đó.

“Ta và hồ ly là huynh đệ, hần lớn như vậy rồi mà vẫn ru rú một mình chơi trò độc thân đã đủ đáng thương rồi, các người đừng phá hoại thanh danh của hần, hại hần không cưới được vợ. Nếu hần không kiên quyết không cần nữ nhân thô lỗ, thế nào ta cũng phải đem hai tỷ muội các người gả hết cho hần!” Diệp Chiêu ngừng một chút, mắng, “Còn làm loạn nữa ta sẽ bảo cha các người mang hết về, ngoan ngoãn ngồi ngốc trong nhà mà thêu đồ cưới! Chờ hết thì con gái, ta làm chủ chọn cho các người hai kẻ độc sách tối ngày trối gà không chặt để gả!”

Thu Hoa Thu Thủy thấy tướng quân nổi giận, sợ đến xanh mặt, gật đầu như trống bỏi.

Diệp Chiêu lạnh lùng nói: “Dù Hạ Ngọc Cẩn có vô dụng thì cũng là Nam Bình Quận Vương, trước mắt là cháu ruột được cưng chiều của thái hậu, vẫn là trùm ở kinh thành. Nếu hần thực sự muốn chinh đồn các người, tiện tay cũng có thể phẩy ra chín mươi loại thủ đoạn. Bây giờ chẳng qua hần hiền, không muốn so đo với hai đứa con gái, các người cũng đừng thấy hần nhường nhịn mà được nước, tùy ý đập lên mặt mũi hần!”

Thu Thủy mấp máy môi, còn muốn bắt bình thay cho Hồ Thanh, nhưng mà thấy ánh mắt nghiêm khắc của Diệp Chiêu, vội vàng nuốt hết những lời vừa đến miệng trở lại.

Diệp Chiêu cúi đầu, dùng giọng điệu nghiêm túc nhất, tốc độ thông thả nhất, báo cho các nàng: “Diệp Chiêu ta trước giờ không đánh trận nào vô nghĩa, công thành nào vô dụng, nếu đã chọn hần, hần phải có chỗ khiến ta không chọn không được. Về phần hần là người thế nào, tốt không, không thích hợp không, trong lòng ta đều biết, không cần các người phải quyết định.”

Thu Hoa đứng nghiêm người, thở mạnh cũng không dám.

Diệp Chiêu tổng kết: “Việc hôm nay, chỉ có một lần này, không được có lần sau.”

Tuần thành Ngự Sử tuy là chức quan nhỏ, nhưng thủ hạ vẫn có đến trên dưới một trăm người.

Lão Dương đầu phụ trách văn thư công tác nghe nói có tân Ngự Sử nhậm chức, run run rẩy rẩy suốt đêm đi tìm tất cả tư liệu sắp xếp lại chỉnh tề, đợi đến khi nghe thấy tân Ngự Sử là Nam Bình quận Vương, lão chờ ra nửa canh giờ, lại tìm tìm kiếm kiếm thêm mười buổi tối nữa, tăng ca tăng giờ chỉnh lý tài liệu rồi chép lại một bản, cả người bị hằm đến gầy đi cả một vòng.

Hạ Ngọc Cẩn ôm đầy bụng oán khí đi vào Tuần Sát Viện, lập tức điểm danh thủ hạ, phát hiện ra hơn phân nửa người trong này trước đây hần đã kết giao trên đường phố, không cần mất chút công sức làm quen nào. Khi lão Dương đầu trình văn thư lên, hần nhận lấy hồ sơ giám sát bộ phòng kinh thành, vút sổ đen ghi tên mấy trùm sò lưu manh thích gây chuyện đi, cầu thả xva tay nói: “Không cần đọc, mấy tên khốn kiếp này, có kẻ nào ta không biết?”

Lão Dương đầu bỗng nhiên có cảm giác xúc động muốn khóc.

Sớm biết thế này, lão không cần phải tốn nhiều thời gian như vậy ngồi xóa tên Nam Bình Quận Vương trong văn thư đi?

Tân quan mới nhậm chức Hạ Ngọc Cẩn trước tiên đi dạo phố, sai thủ hạ nha dịch mang hần theo để nắm bắt công tác.

Hạ Ngọc Cẩn cưỡi một con ngựa lành tính dễ bảo, nghênh ngang đi tới, đám lưu manh kinh thành nhốn nháo, túm năm tùm ba, kết bè kéo phái chạy đến xem náo nhiệt, ngồi quán trà tửu quán, uống rượu uống trà, uống trà uống trà, cắn hạt dưa cắn hạt dưa, chỉ trở Hạ Ngọc Cẩn mặc quan phục mới tinh, nghĩ đến hành vi trước kia của hần, nói thẳng là “Chuột canh kho gạo —— Tự mình trông mình.”

Hạ Ngọc Cẩn tiện tay chỉ vài kẻ bên trong cười nhạo nhiều nhất, căn dặn quan binh: “Tên mặc quần áo lam hôm qua ăn cơm quyết tiền ở Túy Vân Lâu, tên béo múp có nốt ruồi ở cằm năm ngày trước có tham gia đánh nhau, còn tên gầy loắt choắt như con khỉ kia có dính líu đến lừa đảo, lôi tất cả về cho bốn vương tra khảo.”

Đám quần là áo lượt, ít nhiều đã có vài kẻ đuối lý, thấy Hạ Ngọc Cẩn sắp then quá hóa giận, trở mặt, vội vàng ngậm miệng, chỉ là ghen cười đến đau cả bụng.

Hạ Ngọc Cẩn sau khi thấy mọi người biết điều hơn, tùy tiện đi dạo vài vòng, cũng thông báo với vài người quen biết, bảo bọn họ sau này có muốn làm chuyện xấu cũng phải làm cho sạch sẽ, đừng làm hần mất mặt, cũng đừng làm loạn bên ngoài. Mấy tên này cúi đầu khom lưng cười nói đã hiểu, sau này làm gì tuyệt đối không khiến quận vương dính thêm phiền phức.

Khi đi ngang qua Hạnh Hoa Lâu, đúng lúc giữa trưa, ngửi thấy mùi rượu thịt thơm lừng, bụng bắt đầu sôi ầm ỉ.

Hạ Ngọc Cẩn xuống ngựa, quăng nó cho tiểu nhị canh cửa, lôi gần hai mươi quan sai tiểu lại theo hầu vào dùng cơm, hần vốn bẩm sinh có khuôn mặt dễ mến, tính tình lại hiền hòa, những người khác thì có lòng nịnh nọt, uống được hai ba chén, đã thân thiết nồng nàn túm tùm lại, giống như bạn bè thân quen mười mấy năm.

Đang uống, Hạ Ngọc Cẩn tinh mắt, nhìn thấy một bóng người mặc áo xanh từ từ đi tới, gọi một bầu rượu, hai suất đồ nhắm, tự chọn tự ngồi vào một chỗ trong góc gần cửa sổ nhìn xuống đường, tự rót tự uống, tự sướng tự kỷ.

Hần dặn dò thủ hạ một tiếng, rồi vội vàng đi đến, vỗ vỗ vai người mới tới, cười nói: “Hồ Thanh huynh đệ? Mấy hôm nay bận đến vắt chân lên cổ hay sao mà ta mời rượu cũng không thấy người đến?”

Hồ Thanh nghe thấy giọng nói này, im lặng nhìn chén rượu trong tay, thâm hít sâu một hơi, đến khi ngẩng đầu lên, vẻ khinh thường trong đôi mắt hẹp dài đã bị giấu xuống dưới ánh nhìn hòa nhã tươi cười, hần thở dài: “Tướng quân bố trí rất nhiều nhiệm vụ, ngay cả ngủ cũng không có thời gian.”

“Con mụ hung ác kia quả thực khiến mọi người phải kêu gào. Nhìn sắc mặt người tiều tụy thế này, nào nào...” Hạ Ngọc Cẩn có cảm giác cùng chung cảnh ngộ với cái vị cũng suốt ngày bị nường tử nhà hần áp bức này, liền kéo lão bản đến, gọi cho hần hai bình rượu Hoa Điều ngon nhất và nửa cân tai heo, ngồi xuống khuyên nhủ, “Dựa vào tài năng của Hồ huynh đệ, tham gia kỳ thi mùa xuân, chắc chắn trúng cử nhân, tội gì phải làm một chân tham mưu nho nhỏ này, chẳng phải là rất tủi thân sao?”

Hồ Thanh thản nhiên nói: “Cũng vẫn tốt.”

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Huynh quen nường tử của ta như thế nào?”

Hồ Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Gia phụ là gia sư của Diệp Gia, ta và tướng quân quen nhau từ nhỏ.”

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Ha, cô ta nói trước đây bản thân không phải là hung dữ Ninh thường.”

Hồ Thanh gật đầu: “Đâu chỉ là hung dữ, quả thật là một tên đốn mạt. Từ nhỏ toàn mặc nam trang, ngang ngược bá đạo, hoành hành khắp nơi, gặp ai ngựa mất là ức hiếp, chuyện xấu gì cũng có một tay của nàng

nhúng vào. Diệp lão tướng quân căm thù hành vi của nàng muốn chết, cách ba ngày lại động thủ đánh nhau, nửa tháng lại gào lên đòi đuổi nàng ra khỏi cửa một lần.”

Hạ Ngọc Cẩn tò mò hỏi: “Người Mạc Bắc cũng không biết cô ta là con gái?”

Hồ Thanh trợn mắt: “Huynh cảm thấy trong nhà có một nhi tử bá đạo hay là có một nữ nhi bá đạo thì thanh danh tốt hơn?”

Đều là mất mặt cả, dĩ nhiên phải chọn biện pháp mất ít hơn.

Diệp gia không ngăn chặn được Diệp Chiêu, lại không có mặt mũi nào thừa nhận nàng là nữ nhi, đành phải hạ lệnh bảo hạ nhân kín miệng.

Dáng người Diệp Chiêu cao gầy, võ công cao cường, nói chuyện còn ác mồm ác miệng hơn nam nhân, nói nàng là nữ nhi, giống như chỉ vào con hổ kiên quyết bảo là con cừu, vốn dĩ không ai chịu tin.

Lâu dần lâu dần, người dân Mạc Bắc đều tưởng Diệp gia có ba nhi tử.

Hạ Ngọc Cẩn muốn rõ vấn đề mấu chốt, bèn hỏi: “Huynh đã ghét cô ta như vậy, tội gì còn đi theo làm việc?”

“Ghét? Có lẽ vậy.” Hồ Thanh nghĩ lại có chút ngẩn ngơ, hẳn không tìm được nhớ đến ác mộng tưởng chừng vĩnh viễn không thể tỉnh lại buổi tối sáu năm trước.

Lửa nóng hừng hực vây quanh người, mùi vị tanh hôi trôi nổi trong không khí.

Ung Quan Thành của Mạc Bắc bị phá, Diệp gia trở thành mục tiêu sát hại hàng đầu, phu nhân thiếp thất, nha hoàn thị nữ, hạ nhân gia đình không một ai may mắn thoát khỏi. Phòng ốc ngập trong ánh lửa ngợp trời, hắn được phụ thân giấu vào một cái sọt chứa đồ trong nhà kho, bên trên nhét một chồng cỏ thật dày, dặn dò hắn “Cố sống cho tốt”. Hắn trơ mắt nhìn phụ thân lao ra cửa chính, bị giặc Kim ng dao chặt đứt đầu, còn lấy ra làm bóng đá, cười đùa, bàn tán xem bóng nào tròn nhất, kẻ nào đá xa nhất.

Máu tươi từ từ chảy trên nền đá, loang đến chỗ chiếc sọt, thấm ướt góc áo của hắn, vẫn còn cảm giác nóng ấm.

Thân hình của phụ thân lẳng lẳng nằm đó, Thương Lão lưng còng cũng đã nằm ngủ vĩnh viễn.

Lão sẽ không bao giờ còn dùng cái chất giọng khó nghe, đọc Tứ Thư Ngũ Kinh giữa đêm ru hắn đi vào giấc ngủ nữa.

Bên tai tràn ngập tiếng dã thú cười đùa i vẻ, tiếng nữ nhân bị hét chói tai, tiếng nam nhân phẫn nộ kêu gào, tiếng mắng to điên cuồng “Con mẹ nhà ngươi” kia, là của Tiểu Mã mềm yếu xưa nay phải không? Tiếng khóc lóc cầu xin kia, là của Hồng Tụ tỷ tỷ khi hắn bị thương đã tốt bụng đến cho thuốc phải không? Thằng bé tám tuổi vắt mũi chưa sạch nhà Lưu đại thẩm bay qua không trung, rơi xuống mặt đất lún hai vòng, bị giáo đâm xuyên qua, không bao giờ động dậy nữa, nếu không chắc nó vẫn còn vụng trộm đến tìm mình học chữ, ôm giấc mộng làm tú tài phải không?

Còn có ai? Còn có ai còn sống không?

Hắn hoảng loạn đến đờ đẫn.

Run rẩy cực độ trở thành im lặng vô cùng.

Đêm đến, giặc Kim giờ đâu tìm kiếm xung quanh, nói là phải bắt được thằng nhãi nhà họ Diệp.

Dưới sự tìm kiếm kỹ càng, không có con cá nào lọt lưới.

“Ở đây còn một con chó con! Còn định trốn, mày chết với ông đây.”

Gã giặc Kim phát hiện được hắn, mặt mày hớn hở, túm cổ áo lôi hắn từ trong sọt ra, sau đó sững sờ nhìn cái eo bị chém làm hai đoạn của mình, rồi nửa thân trên và Hồ Thanh trong tay gã, cùng nhau rơi xuống.

Trên mặt đất đầy máu, Hồ Thanh ngáng đầu.

Giữa lúc ngẩn ngơ, hần thấy trong ánh lửa đỏ hừng hực chói mắt, có một chiến thần đang đứng, oai phong凛凛 liệt.

Mái tóc dài tung bay trong làn gió đêm lạnh giá, cả người nàng tươi đỏ máu, đôi mắt màu lưu ly đã giết tới đỏ rực, tay trái đưa về phía hần.

Hần ngồi dưới đất, nhất thời không thể động đậy.

“Đi,” Nàng nói, “Đi theo ta.”

Được giọng nói kiên định ấy khích lệ, cuối cùng hần cũng đứng được lên, run lấy bầy chạy theo nàng, đi đến vách tường đằng sau nhà kho, ở đó có một mật đạo nhỏ nàng thường dùng để chuồn ra ngoài mỗi khi bị phạt nhốt, sau khi rời khỏi đây, chém thêm hai tên giặc Kim, lại xuyên qua hai căn nhà dân, dựa vào bản lĩnh trù địa phương của Diệp Chiêu, rẽ trái rẽ phải, không ngờ hai người tránh thoát hết được vòng vây của quân Kim, chạy đến rừng cây trên ngọn núi bên ngoài thành.

Chạy suốt đêm, hần mệt đến không thở nổi, hai chân như đeo ngàn cân chì, rốt cuộc cũng không đi nổi nữa.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Nàng dừng Nước lại, đứng trên sườn núi, nhìn về phía xa, nhẹ nhàng nói, “Lửa Ung Quan Thành, càng lúc càng lớn.”

Gió mang theo hơi nóng hỗn loạn, thổi qua ngọn cây, tấu lên một khúc ca thê lương.

Những tiếng kêu tuyệt vọng sợ hãi còn quanh quẩn Nền tai.

Hai người từng oán hận lẫn nhau đứng sóng vai, lẳng lặng nhìn, nhìn ngọn lửa nóng bỏng hừng hực trong đêm, vẽ nên từng mảng từng mảng màu đỏ nắng chiều rực rỡ, tàn nhẫn cắn xé nuốt hết thấy nhà cửa. Bạn bè ở Diệp phủ, đồng môn ở thư viện Tư Tĩnh, rượu ngon ở Quê Hương Tử Quán, mỹ nhân Tây Phố, đồ cổ Nguyệt Nha Lô, hoa mai Vạn Cổ Hiên... Chỉ đến khi mất đi, mới sâu sắc nhận ra rằng tất cả những điều ấy tốt đẹp đến nhường nào.

Giấc mộng của hần là áo gấm về quê, hiếu kính với phụ thân.

Nhưng, quê ở đâu? Phụ thân ở đâu?

Không về được nữa.

Không bao giờ về được nữa.

Một luồng không khí trong lành đột ngột ào vào lồng ngực, nỗi sợ hãi tan đi, sự đau khổ xé nát tim gan, rốt cuộc nước mắt cũng rơi xuống, từng giọt từng giọt thật lớn.

Đại nam nhi mười sáu tuổi, cuối cùng cũng ôm gối, khóc khàn cả giọng.

Diệp Chiêu yên lặng ngồi bên cạnh hần một đêm, không nói lời nào, không rơi lệ, chỉ nhìn chăm chăm vào thanh bảo kiếm trong tay, không biết đang suy nghĩ những gì.

Không khí nặng nề bị thương.

Đến tận khi bình minh ló lên, cuối cùng nàng mới mở miệng: “Từ nhỏ ta đã si mê tập võ, nhưng phụ thân nói ta là nữ nhân, cho dù có mạnh đến đâu, sau này cũng sẽ bị vây trong bốn bức tường nhà, võ công có lỵện giỏi đến đâu, ngoại trừ việc khiến nhà chồng ghét bỏ, còn chẳng có tác dụng gì.”

Hồ Thanh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng.

Giọng của Diệp Chiêu rất bình tĩnh, giống như đang kể một câu chuyện chẳng liên quan gì đến mình: “Ta thường tự hào rằng năng khiếu cao hơn nam nhân, học võ tốt hơn nam nhân, lại càng nỗ lực hơn nam nhân, kết quả như vậy bảo ta làm sao có thể cam tâm? Cho nên ta căm ghét phụ thân, căm ghét thân phận nữ nhi mang đến biết bao trói buộc này, thậm chí căm ghét toàn bộ Diệp gia và Mạc Bắc. Ngày nào cũng dắt theo đám hồ bằng cấu hữu, làm xằng làm bậy, quát tháo ngang ngược, được đám ác ôn sùng bái, dùng bạo lực làm bản thân i vẻ trong chốc lát, thậm chí liều lĩnh trộm quân phù của phụ thân, viết thư giả, mang binh đi đánh giặc, muốn làm cho ông tức điên lên, càng muốn chứng minh mình mạnh mẽ hơn nam nhân... Nghĩ rằng chỉ cần như vậy là có thể phá được lớp kén bao quanh người mình, được giải thoát, tự do.”

Chỉ có nỗi đau đứt gan đứt ruột, mới có thể khiến cho đứa trẻ chưa trưởng thành lớn lên trong một đêm.

Diệp Chiêu ng cây kiếm có khắc chữ “Chiêu” trên thân lên, nhẹ nhàng nói: “Khi ta chạy về Diệp phủ, mẫu thân vẫn còn một hơi thở cuối cùng, bà giao thanh bảo kiếm phụ thân quý trọng nhất cho ta, nói cho ta biết, ta mới là nữ nhi mà phụ thân tự hào nhất, cũng là nữ nhi mà ông yêu thương nhất. Người Diệp gia chết trên chiến trường đã quá nhiều rồi, cho nên phụ thân hy vọng ta không phải giống như ca ca, mang mạng ra chiến trường đánh nhau, mà giống như một người con gái bình thường, lập gia đình, tìm được 1 hạnh phúc giản đơn.”

Mẫu thân nói không cần báo thù, nhanh trốn đi, chạy về hướng tây.

Phía tây Ung Quan Thành chính là Mông Kỳ Trấn, giặc Kim còn chưa chiếm tới đó.

Nhân lúc tảng sáng, sự cảnh giác của con người hạ xuống thấp nhất, nhanh trốn đi.

Ngọn lửa lớn của Ung Quan Thành dần dần lụi tắt, nhà cửa gần như cháy sạch sẽ, người còn sống cũng chẳng được là bao, chỉ còn lại hận thù.

Phụ thân, xin lỗi người.

Di mệnh của người, con tạm thời không thể làm được.

Diệp Chiêu đứng thẳng, nhìn mảnh đất quê hương đã bị phá hủy, kiên định khôn cùng: “Mạc Bắc là nhà của ta, trên người ta chảy dòng máu của Diệp gia, trước kia hoành hành ngang ngược, đã làm rất nhiều chuyện không thể tha thứ. Nay gặp đại nạn, làm sao ta có thể mặc kệ dân chúng Mạc Bắc mà bỏ đi như vậy?”

Cầm lấy bảo kiếm của phụ thân, giơ cao binh phù của phụ thân, tụ tập tàn quân của phụ thân, một lần nữa xông ra chiến trường.

Lấy máu tươi gột rửa những sai lầm đã phạm phải.

Nàng quyết tâm, dùng cả đời để tạ lỗi.

Diệp Chiêu đi về hướng đông.

Sao mai rực rỡ lung linh phía cuối chân trời, lộng lẫy mà chói mắt.

Hồ Thanh lau khô nước mắt, đuổi theo nàng, lớn tiếng hỏi:

“Ê, ngươi là đồ quê mùa công văn cũng không đọc nổi, có cần quân sư không?”

26. Chương 26

Chương 26: Bồng đả uyên ương...

Khi Hạ Ngọc Cẩn ngồi nghe Hồ Thanh kể lại chuyện cũ, luôn cứ cảm thấy vẻ mặt của hắn là lạ, tựa như tràn đầy yếm thương đối với nương tử nhà mình, thế nên mới cẩn thận hỏi: “Này... Đừng nói là huynh...”

Sắc mặt Hồ Thanh ủ ê, lắc đầu: “Thân phận của tướng quân là gì? Thân phận của ta là gì? Đồng sinh cộng tử nhiều năm như vậy rồi, giờ chỉ cần nàng sống tốt là được, không nên đòi hỏi cái gì nữa. Huynh tuyệt đối đừng hiểu lầm, giữa chúng ta không có chuyện gì cả, hôm nay coi như ta say rượu lỡ miệng, chưa nói gì đi.”

Rõ ràng là ám chỉ rồi mà? !

Tâm can Hạ Ngọc Cẩn gào thét loạn xạ.

Hắn nhớ tới lần đầu gặp mặt Hồ Thanh, đối phương ôm bộ dạng chán chường, vùi đầu uống rượu giải sầu, sau đó nói nữ nhân mà mình yêu mến sẽ gả ột tên khốn nạn, tên khốn nạn này tám phần chính là mình.

Hắn còn khó khăn ép bản thân xưng huynh gọi đệ, nâng chén nói cười với mình, chắc là vì muốn nghe xem nữ nhân mà mình yêu thương sống có tốt không?

Dù sao hai người bọn họ từng cùng chung hoạn nạn, sớm chiều tiếp xúc trên chiến trường, sinh lòng yêu quý cũng dễ hiểu.

Tướng quân cười quân sư và tướng quân cười dân chơi, chỉ cần hơi có chút đầu óc cũng đều có thể nói về đầu càng phù hợp hơn.

Khổ nỗi ông bác hoàng đế của hắn là trùm ác ôn! Thật là CMN toàn làm chuyện xấu!

Vì muốn cướp lấy hồi môn của tướng quân, không ngờ lại cứng rắn bồng dả uyên ương, chia rẽ cặp đôi trời sinh, ép gả tướng quân cho thằng cháu ăn chơi nhà mình, khiến quân sư âm thầm tổn thương, ngày nào cũng mượn rượu tiêu sầu liếm miệng vết thương. Cũng hại thằng cháu nhà mình, dưới thủ đoạn mạnh mẽ của tướng quân, đau khổ bối rối, hồi hộp qua ngày.

Hạ Ngọc Cẩn thương cảm vỗ vỗ bả vai Hồ Thanh, không biết nên an ủi như thế nào.

Tuy rằng hắn làm nhiều việc xấu, nhưng lại khinh thường hành động đi cướp thứ người khác yêu thích. Khổ nỗi Hồ Thanh không mang họ Hạ, lại thông minh triển vọng, cho nên không lọt được vào mắt của trùm sò ác ôn, càng không thể bảo vệ an nguy cho Diệp Chiêu, khiến cho người có tình không thể thành duyên thuộc, khiến cho hắn phải bị kẹp giữa làm người xấu.

Hồ Thanh nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, thở dài nói: “Cuộc đời như một vở kịch, mỗi người chưa chắc có thể được diễn vai diễn mình mong muốn.”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng cổ vũ: “Ít nhất cũng phải cố gắng.”

Hồ Thanh: “Chưa kịp bắt đầu cạnh tranh thì kết quả đã được định.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Không thể dễ dàng buông tay!”

Hồ Thanh kỳ quái nhìn hắn một cái: “Huynh muốn ta không buông tay cái gì?”

Hạ Ngọc Cẩn cuối cùng cũng phát hiện, tranh nhau cặp sừng, cổ vũ người ta cướp nường tử của mình, có phải hơi thái quá rồi hay không?

Hồ Thanh nhìn sắc mặt hết trắng lại đỏ của hắn, giống hệt như con thỏ đang bàng hoàng giãy dụa, thiếu chút nữa không nhìn được bật cười. Dựa theo bản năng không làm đối phương ấm ức tuyệt không buông tha, hắn cứ y kịch bản thông thường, xoay người đi, thở thật dài một cái, sau đó đứng dậy, lấy một hồ lô rượu của chủ quán, ngả ngàng nghiêng nghiêng đi ra khỏi cửa, để lại một hình bóng thê lương.

Hạ Ngọc Cẩn ngơ ngác hồi lâu, một mặt cảm thấy bồng dả uyên ương là rất không nên, một mặt lại cảm thấy nường tử đi thích người khác là rất mất mặt mũi; một mặt cảm thấy Hồ Thanh nên đối xử thật tốt với Diệp Chiêu, một mặt lại cảm thấy Hồ Thanh không nên đối tốt với Diệp Chiêu, để tránh phá hỏng tình cảm của hắn và vợ. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hắn cảm thấy trong lòng vô cùng buồn phiền, lại không thể xả ra đằng miệng, vô tình uống hơn hai chén rượu, rượu Hoa Điều lâu năm lâu ngấm nhưng nặng, hắn bắt đầu vầng đầu chóng mặt, gọi tùy tùng tới, to giọng ra lệnh: “Đi! Lên kiệu, về nhà!”

Tùy tùng về mặt đau khổ hô to: “Quận vương, còn phải đến ngô Lục Hợp nữa...”

Hạ Ngọc Cẩn phẩy mạnh tay nói: “Ngô Lục Hợp? Ha, tên bại hoại háo sắc, lại muốn gặp Hồng cô nường của Túy Hoa Lâu phải không?!”

Tùy tùng bắt đầu muốn khóc: “Quận vương, phải đi tuần...”

Hạ Ngọc Cẩn xua xua tay, ngắt lời hắn: “Hôm nay ông đây không có tâm trạng đi uống rượu thưởng hoa, hôm khác tính sau!”

Hắn liền nghiêng ngả đi về hướng An Vương Phủ.

Tùy tùng đuổi theo sau, khóc thật: “Quận vương, không phải...”

Hạ Ngọc Cẩn rút cuộc cũng nhớ ra mình chuyển nhà rồi, lại quay người đi về hướng Nam Bình Quận Vương phủ.

Đám quan sai tiểu lại nhìn hần mà trợn mắt há mồm, thấy hần sắp đi xa rồi, vội vàng như hổ vồ mỗi bề nhào đến, ôm chân hần đồng loạt tru lên: “Quận vương, ngài còn phải đi tuần phố nữa! Đừng lơ là nhiệm vụ! Đó là tội lớn.”

Đám tùy tùng biết tính tình chủ nhân của mình, lo sợ bị xử phạt liên lụy, lập tức bổ sung: “Lơ là nhiệm vụ sẽ bị đánh roi chặt đầu! Người nhớ xem tướng quân mấy hôm trước đáng sợ thế nào a!”

Hạ Ngọc Cẩn do dự một chút.

“Đừng nói bậy,” Lão Dương Đầu là người thành thật, thấy mọi người nói lung nói tung, nhanh chóng chặn họng, cũng không thèm để ý bọn họ đánh mắt ra hiệu, thẳng thắn báo quy củ của Tuần Sát Viện cho hần biết, cũng cúi đầu khom lưng lấy lòng nói: “Đang trực mà say rượu, mặc dù không bị chặt đầu, nhưng cũng bị ngôn quan cáo trạng, giáng chức cắt lương.”

“Tốt! Hay lắm!” Hạ Ngọc Cẩn nghe vậy mừng rỡ, mượn hơi rượu tuyên bố: “Kể nào có cách làm cho thánh thượng cắt chức của ta, ta đưa cho kẻ đó một trăm lượng mua rượu uống.”

Có một thủ trưởng như vậy đủ khiến người ta học máu.

Có một đám thủ hạ như vậy đủ khiến người ta phải vui mừng.

Mọi người quyết định không giải thích cho hần nữa, kéo kéo, nâng nâng, đồng tâm hiệp lực, nhất thiết phải làm quận vương ngồi ngay ngắn lại, đi tuần hết tất cả mấy con phố, cũng khẩn cầu hy vọng đoạn đường còn lại đừng gặp vấn đề gì, tránh để quận vương phun ra một câu gây sốc nào đó.

Tiếc thay trời không chiều lòng người, khi đi đến phố đông, có tiếng khóc lóc truyền đến, ba bốn hán tử trung niên và một người phụ nữ, dắt theo một đứa nhỏ ốm yếu, đứng cãi nhau ở cửa Bảo Hòa Đường, gần như muốn lôi chủ quán ra đánh ột trận. Đám Tuần Sát thấy tình thế không ổn, đang định đưa quận vương đi đường vòng.

“Xảy ra chuyện gì?” Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy tiếng khóc, chớp một cái trở nên hưng phấn. Hần háo hức nhảy xuống ngựa, thiếu chút nữa cắm đầu lao xuống đất, sau đó nghiêng ngả lão đảo chạy tới, người đầy mùi rượu, xắn tay áo lên, vỗ vỗ hai cái vào quan phục trên người, dùng giọng điệu hát kịch nói, “Có gì nói ra, để thanh thiên đại lão ra phân xử cho các người.”

Xung quanh chìm vào yên tĩnh.

Mọi người trợn tròn mắt hết cả.

Hạ Ngọc Cẩn đi vào trong quán, kiểm một cục gỗ nặng nặng, dùng làm Kinh Đường Mộc gõ mạnh lên cái bàn, nhắc chân mắng: “Nói mau!”

Người phụ nữ kia phản ứng nhanh, thấy quan phục trên người hần tuy hình dạng rất kì cục, nhưng trông cũng không giống giả vờ, khuôn mặt như hoa như ngọc kia nhìn cũng rất quý phái, đoán rằng thân phận của hần không tầm thường, bèn hạ quyết tâm, lập tức xông lên, quỳ xuống nói: “Dân phụ Trương Hoàng Thị, bái kiến thanh thiên đại lão gia, xin đại lão gia phân xử cho.”

Hạ Ngọc Cẩn nghe xong mừng rỡ: “Nghe người nói chuyện, biết ngay là người tốt.”

Chủ quán Bảo Hòa Đường nhận ra hần là Hạ Ngọc Cẩn, lại không nhận ra bộ quan phục kỳ quái kia, nghe thấy hần nói năng loạn xạ, cảm thấy nóng ruột lo lắng, vội vàng chạy lại nói: “Quận vương, ngài say rồi. Việc này hay là giao cho Tuần Sát Viện xử lý đi? Lát nữa ta mời ngài uống rượu, chọn một hoa nương tốt nhất ra tiếp khách.”

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy giận dữ: “Nghe người nói chuyện, biết ngay là gian tặc!”

Lão Dương Đầu gặp loạn không rồi, đứng đằng sau nặng nề khụ khụ hai tiếng, cáo mượn oai hùm tuyên bố: “Vị này là tân nhiệm Tuần Thành Ngự Sử đại nhân.”

Mọi đồng loạt ồ lên, ngoại trừ Trương Hoàng Thị đang quỳ dưới đất, người nào người nấy ngẩng đầu nhìn trời, đều thấy bầu trời âm u đi thêm mấy phần.

27. Chương 27

Chương 27: Tội ác chồng chất...

Sự tình rất đơn giản.

Khổ chủ gây rối họ Trương, tên Trương Đại Bảo, ở Trương gia thôn gần kinh thành. Tháng trước con trai hắn là Trương Tam Lang bị bệnh, đưa đến Bảo Hòa Đường để đại phu khám, mua mười thang thuốc, về nhà uống xong bệnh tình đột ngột trở nặng, nửa đêm hôm qua nôn thốc nôn tháo, gần đi đến nơi rồi. Trương gia cho là lang băm ở Bảo Hòa Đường gây họa, dắt con trai, nường tử và ba bốn huynh đệ xông vào cửa, đòi giải thích. Đại phu của Bảo Hòa Đường tuyên bố bài thuốc vị thuốc của mình không có vấn đề gì, là Trương Tam Lang bệnh ăn vào tim, nhà họ Trương không chăm sóc tốt mới khiến bệnh tình chuyển xấu. Ông chủ của Bảo Hòa Đường lập tức cho rằng đối phương cố ý đến gây chuyện, đưa một thằng nhóc sắp chết tới nơi đến ăn và đòi tiền.

Trương Hoàng Thị lau nước mắt, khóc sụt sùi nói: “Dân phụ không học hành, cũng biết hổ dữ không ăn thịt con, xung quanh mấy chục dặm Trương gia thôn, ai ai cũng biết Tam Lang là đứa con dân phụ yêu thương nhất, làm sao có thể dùng nó để ăn vạ? Dân phụ chỉ mong con dân phụ bình phục trở lại, nếu nó không xong, dân phụ muốn tên lang băm này đền mạng.”

“Hoang đường!” Lão Dương Đầu trách mắng, “Cho dù là lang băm chữa bệnh chết người, cũng phải xử lý theo luật, trả tiền bồi thường thôi, làm gì có chuyện phải đền mạng?”

Trương Đại Bảo yếu ớt hỏi: “Có thể bồi thường bao nhiêu?”

Trương Hoàng Thị giận dữ tát bốp một cái lên mặt hắn, khóc lóc mắng: “Cái đồ mất hết lương tâm nhà ông! Con nó còn chưa có chết đâu!”

Hai mắt Trương Đại Bảo đỏ lên, hét: “Bà đừng có ngốc như thế nữa! Hoàn cảnh nhà mình giờ thế nào còn không biết sao? Mấy năm nay năm nào cũng khô hạn, thu hoạch thì ít, thiếu ăn thiếu mặc đủ đường, hai tháng nay chữa bệnh cho Tam Lang làm trong nhà chẳng còn gì ăn rồi, giờ đại phu đã nói nó không cứu được, bà với tôi chết đói cũng đành, nhưng còn phải lo cho Đại Lang, Nhị Lang với con bé nữa!”

Hai vợ chồng chẳng chờ người khác lên tiếng, đã bắt đầu lao vào cắn xé nhau, khiến mấy huynh đệ bên cạnh phải vội vàng khuyên can.

Ông chủ của Bảo Hòa Đường đi đến bên cạnh Hạ Ngọc Cẩn, rung đùi đắc ý nói: “Ngài xem, thảo dân đã bảo hai đứa nghèo rách mùng tôi này muốn nã tiền mà.”

Đại phu đứng quầy cũng ý kiến: “Chữa bệnh thì làm sao có thể nắm chắc chữa khỏi được, con của hắn vốn đã mắc bệnh hiểm nghèo, uống thuốc không khỏi, cũng là cái số.”

Hạ Ngọc Cẩn vốn đã có chút chóng mặt như thế đầu, nghe bọn họ tranh cãi ầm ĩ càng choáng váng hơn, hắn đi ra khỏi cửa, bước đến bên cạnh người bệnh, chạm vào gương mặt nhỏ nhắn ốm yếu, nhìn trái nhìn phải, còn đưa tay bắt mạch.

Lão Dương Đầu theo sau, lấy lòng hỏi: “Quận vương còn biết khám bệnh sao?”

Hạ Ngọc Cẩn trừng mắt liếc hắn một cái, nổi khùng nói: “Làm sao lão tử biết được? !”

Không biết sao còn làm trò? Lão Dương Đầu vừa oán thăm vừa báo cáo cho hắn cách thức thông thường để giải quyết những vụ như thế này: “Gặp phải tình huống này, thường thì nên gọi đại phu các nhà khác

đến xem phương thuốc, xác định có phải không cứu được nữa hay không, nếu là hiểu lầm thì khuyên giải. Nếu là người nhà bệnh nhân cố ý vu cáo thì xử phạt. Còn nếu thầy thuốc làm sai thì đền tiền.”

Ông chủ của Bảo Hòa Đường cầm vài thỏi bạc nhỏ trong tay, định đến tạo quen hệ theo lệ cũ, nhưng trước mặt hắn là Nam Bình Quận Vương, em ruột của An Vương Gia quản lý Hoàng Thương, phu quân của Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân, bất kể hắn có thiếu đạo đức hay là thiếu kiến thức thiếu tầm nhìn, thì cũng không bao giờ thiếu tiền, muốn dùng tiền mua chuộc hắn trước mặt mọi người hoặc là dùng tiền mua chuộc đám thuộc hạ luôn luôn bị hắn để mắt đến, quả thực là tự mình đâm đầu vào chỗ khó.

Không dứt lốt được, sự tình đành phải giải quyết theo lẽ công bằng.

“Gọi đại phu nhà khác lại đây.” Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ một chút, lại nói, “Gọi mấy đại phu vào, Bảo Hòa Đường này là hiệu thuốc số một kinh thành, ai mà biết bọn họ có vì tình riêng mà làm rối kỷ cương không?”

Đám tuần sát tuân lệnh, đưa bốn năm gã đại phu đến, nhìn bệnh nhân và phương thuốc, mọi người đều gật đầu nói thuốc kê đúng, là một cái đơn kê rất chuẩn. Đại phu đứng quỳ ở Bảo Hòa Đường nghe được vô cùng đắc ý, phát tay áo nói: “Lão phu hành nghề y ba mươi năm, làm sao có thể chuẩn nhầm bệnh được?”

Trương Đại Bảo nghe xong thất vọng cùng cực, còn tiếng khóc của Trương Hoàng Thị đã nghẹn cả lại.

Trong đám người có một đại phu trẻ tuổi nhìn không nữ, sắc giọng nói: “Nếu phương thuốc không có vấn đề, có thể nào vấn đề ở chất lượng thuốc hay không?”

Trương Hoàng Thị nghe vậy, vội vàng lôi một cái bọc nhỏ ra, bên trong đen kịt một đồng, giơ lên nói: “Đây là bã thuốc đã giữ lại, xin đại nhân xem qua.”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng thụt lại: “Ta không biết khám bệnh, xem xem cái gì? Đây! Các người đừng cố để ý thuốc men vội, trước tiên nhìn xem thằng bé còn cứu được hay không đã!”

Đám đại phu xem bã thuốc xong, mọi người bàn bạc ầm ĩ, có người nói nhìn không ra vấn đề gì, cũng có người nói có gì đó quái lạ, có ông bảo chữa được, có ông lại bảo không chữa được, cuối cùng thảo luận sang vấn đề y thuật, làm cho gà bay chó sủa, không ai chịu nghe ai. Đại phu của Bảo Hòa Đường gào lên: “Cái cái gì mà cãi? ! Bã thuốc này có vấn đề gì? Cho dù là Mạnh Hưng Đức đến đây! Cũng không nói được nữa câu nào đâu!”

“Mạnh Hưng Đức? Ý kiến hay,” Đầu óc của Hạ Ngọc Cẩn cuối cùng cũng tỉnh táo được một chút, hắn vỗ vỗ vai Lão Dương Đầu, “Đến thái y viện, lôi lão già Mạnh đến đây!”

Lão Dương Đầu xanh hết cả mặt, không dám nhấc chân đi.

Mạnh Hưng Đức là danh y số một Đại Tầm, được chăm nuôi trong hoàng cung, tính tình ngạo mạn, vô cùng kiêu căng cao giá, trừ người nhà hoàng thất ra ai cũng không quan tâm, người bình thường muốn gặp, chưa chắc đã thấy được, càng đừng nói đến chuyện gọi hắn tới nơi này chữa bệnh cho thằng nhỏ, hỗ trợ điều tra vụ án.

Hạ Ngọc Cẩn cả giận nói: “Bảo người đi thì đi mau!”

Lão Dương Đầu: “Nhưng ông ăh là... Ngự y...”

Hạ Ngọc Cẩn khinh thường nói: “Chỉ là một lão ngự y, to đến đâu lắm? ! Ông đây gọi lão đến đến! Lão phải đến!”

Ngự y nhìn bề ngoài có cao quý đến đâu, cũng chẳng qua chỉ là tôi tớ chuyên lo khám bệnh cho Hạ gia. Gã cháu trai mà thái hậu yêu thương nhất ra lệnh sai bảo thì có gì mà phải đắn đo?

Không đầy nửa ngày, Mạnh Hưng Đức liền ôm hòm thuốc lên, dắt theo ba bốn ngự y, phu kiệu vội vàng vàng phi ào ào tới. Lão không để ý tới các đại phu khác đang lấy lòng, đẩy hết ra, tiến lên cúi đầu khom lưng nói với Hạ Ngọc Cẩn: “Thân thể quận vương không được tốt, nên hạn chế uống rượu.”

Trương Hoàng Thị nhìn đại phu nổi danh nhất Đại Tầm đến khám bệnh cho đứa con nhà mình, hai mắt tròn trĩnh. Trương Đại Bảo theo bản năng sờ sờ túi tiền, bên trong hình như còn khoảng ba bốn đồng.

Hạ Ngọc Cẩn nói chuyện với Mạnh Hưng Đức xong xuôi, lại dặn dò Lão Dương Đầu vài câu.

“Phương thuốc hơi kém một chút, nhưng nói chung là cũng đúng bệnh,” Mạnh Hưng Đức vừa xem vừa lắc đầu thở dài, “Thằng bé này người yếu, Ma Hoàng trong phương thuốc này hơi nhiều hai phân, có khả năng có tác dụng phụ, nhưng cũng không đến nỗi không bỏ dậy nổi. Có thể là trong quá trình chữa trị bị gió thổi, nhiễm lạnh? Làm cho bệnh tình trở nặng?”

Trương Hoàng Thị thề thốt: “Nếu ta để thằng bé bị lạnh, sẽ bị thiên lôi đánh sét, chết không được tử tế!”

Hạ Ngọc Cẩn lại gần hỏi: “Còn cứu được không?”

Mạnh Hưng Đức châm cho đứa nhỏ mấy châm: “Trước tiên dùng nhân sâm giữ mạng đã, ta kê ấy vị thuốc, cố gắng điều trị, hẳn là còn cứu được.”

Tật xấu lớn nhất của ngự y là chỉ để ý đến hiệu quả chữa trị mà bất chấp giá tiền. Rong bay phượng múa viết ra một cái đơn thuốc, giá cả có thể dọa ột người không bệnh sờ sờ cũng lẫn đùng ra bệnh, Trương Đại Bảo khuy bịch xuống đất, thở hỗn hển. Trương Hoàng Thị không buồn để ý, giơ tay đầm chongo, khóc sụt sùi kêu gào đòi muốn cứu con.

Trương Đại Bảo giận đến mức vung tay tát ột cái, “Bán cả bà lẫn con gái vào kỹ viện cũng không mua nổi một vị!” Sau đó cầu xin Mạnh Hưng Đức, “Thần y, đổi sang loại thuốc nào bình dân hơn được không ạ?”

Mạnh Hưng Đức theo đuổi y thuật hoàn mỹ, vì thế hẳn rất khinh thường những kẻ nghèo kiết xác, kiên quyết không đổi phương thuốc.

Hạ Ngọc Cẩn nhàm chán ngồi nghịch móng tay, ra lệnh: “Nếu y thuật của Bảo Hòa Đường không đủ cao, không trị được hết bệnh, dĩ nhiên phải gánh trách nhiệm. Mạnh ngự y đại giá quang lâm, dạy cho bọn họ một phương thuốc tốt, số thuốc trong ấy, xem như là học phí, dĩ nhiên bọn họ phải chi ra. Nếu không ông đây lập tức kiểm tra cửa hàng này từ đầu đến cuối một lượt, xem có chỗ nào không đúng luật, tiện tay lấy ít màu mỡ ọi người uống trà.”

Đám người tuần sát viện đều là bọn thô lỗ, tra xét một cái chắc chắn cửa hàng loạn hết cả lên, coi như là tặng một ít phiền phức cho chủ quán.

Vốn không phải là chuyện hơn, nhưng từ sau khi Mạnh Hưng Đức đến, sắc mặt của chủ hiệu Bảo Hòa Đường vẫn có chút khó coi, nghe thấy Ngự Sử lên tiếng, do dự một lát, vội vàng cúi đầu khom lưng nói: “Dạ đúng, cứu người vốn là bổn phận của đại phu, việc này kết thúc ở đây, chúng ta sẽ đưa thuốc ngay lập tức.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy hẳn thoải mái đồng ý như vậy, cười tủm tỉm nhìn nhìn gương mặt béo múp kia hồi lâu, ra vẻ tò mò hỏi: “Ai cũng đều bảo người vất cổ chày ra nước, lòng dạ sắt đá, chỉ cần người nghèo tới cửa xin khám, đều sẽ bị đá ra. Sao hôm nay lại hào phóng như thế? Có phải có gì chột dạ hay không?”

Gã chủ của Bảo Hòa Đường hận muốn cắn hẳn một cái, nhưng mặt mũi vẫn ra vẻ cầu xin: “Còn không phải là nể mặt quận vương ngài sao?”

“Phải vậy không?” Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên nở một nụ cười dữ tợn, “Người nể mặt mũi ta, hay là nể mặt đồng thuốc giả của người? Từ mùa xuân năm ngoái, phụ thân người qua đời, người tiếp quản việc làm ăn của Bảo Hòa Đường, ăn chơi cờ bạc, không từ bất cứ việc xấu nào, ta lần nào đi uống rượu chơi hoa cũng gặp người! Nghe nói người còn nợ anh trai ta một khoản tiền, vì thế mới nghĩ chiêu ác độc, quay sang làm ít hàng giả, trộn lẫn vào trong đồng thuốc thật, đem ra lừa tiền người. Tuy rằng có hại chết vài mạng người, nhưng đều được tỷ tỷ người là thiếp của Triệu Doãn Kinh Thành dàn xếp phải không?”

Gã chủ của Bảo Hòa Đường vội luôn miệng kêu oan.

Hạ Ngọc Cẩn hừ lạnh, búng tay ra hiệu với căn phòng bên trong.

Vừa rồi Mạnh Hưng Đức xem bệnh ở ngoài, thu hút sự chú ý của mọi người. Vài tên tuần sát cùng đám ngự y đến cùng lão đã sớm tuân lệnh, lặng lẽ chui vào phòng trong, khổng chế tiểu nhị, tra xét đồng tử thuốc một lượt, sao đó lôi ra rất nhiều dược liệu, hùng hổ đổ lên mặt đất, trong đó có nhân sâm cắt miếng, linh chi, sừng tê vân vân, nhìn thì không khác dược liệu bình thường, nhưng để ý thật kỹ, sẽ nhận ra trong đó lẫn rất nhiều hàng giả mà người bình thường không phân biệt được.

Mặt mũi gã chủ Bảo Hòa Đường biến sắc.

Mọi người lại ồ lên một lần nữa, ánh mắt nhìn hắn đã tràn ngập oán hận.

Hạ Ngọc Cẩn hả hê vô cùng, tại chỗ học luôn động tác oai phong của nường tử, hung hãn đập một cước lên ngực hắn, sau đó loạng choạng về sau hai bước, đứng vững lại rồi, mới hỗn hển nói: “Ông đây đã nói hắn không phải người tốt mà! Còn không mau bắt tên cầu tặc tội ác chồng chất này cho thanh thiên đại lão gia?”

Đám tuần sát nhanh chóng chạy lên, bắt lấy gã chủ đã nằm co thành một đống.

Hạ Ngọc Cẩn đường đường chính chính nói: “Đánh một trăm gậy trước! Tổng vào đại lao! Sau mùa thu xử trảm!”

Giữa đám âm thanh ủng hộ, Lão Dương Đầu khóc lóc ngăn không cho quận vương tìm roi đánh người: “Mau dừng tay, Tuần Thành Ngự Sử không có quyền xử phạt, phải giao cho Triệu Doãn Kinh Thành xử lý, ngài không thể đánh hắn...”

Hạ Ngọc Cẩn gào thét: “Tại sao nường tử của ta có thể chém người mà ta lại không thể! Cút ngay! Hôm nay ông đây không đánh tên khốn này không được!”

Lão Dương Đầu: “Dừng tay! Ngài đánh sai người rồi! Đây là đầu ta!”

Mọi người đứng nhìn từ xa...

Quận vương, có lẽ vẫn chưa tỉnh rượu phải không?

Trong một con ngõ nhỏ cách không xa Bảo Hòa Đường, có hai người núp trong bóng râm, hào hứng thưởng thức sự tình trước mắt.

Thu Lão Hổ cũng xuất thân từ nghèo khổ, không khỏi khen: “Tướng quân, quận vương cũng quả thật có tài đó, lòng dạ cũng không tồi.”

Diệp Chiêu: “Dĩ nhiên.”

Thu Lão Hổ: “Tướng quân, ngài không bắt ngờ một chút nào, có phải trước đây đã biết hắn là con người như vậy?”

Diệp Chiêu: “Chính xác.”

Thu Lão hổ: “Tướng quân, quận vương làm tốt lắm, ngài không cần lo lắng.”

Diệp Chiêu: “Không lo, đi ngang qua thôi.”

Thu Lão Hổ: “Nếu không nhầm thì chúng ta định đến bộ Lễ thảo luận việc hoàng tử Đông Hạ tháng sau đến chơi mà? Nha môn bộ Lễ hình như ở phía tây, chúng ta lòng vòng một vòng lớn như vậy, bây giờ còn đang ở phố đông, ngài khẳng định là chỉ đi ngang qua thôi?”

Diệp Chiêu: “Đúng.”

Thu Lão Hổ: “...”

Hạ Ngọc Cẩn nhìn phía xa có vài cô nường lớn có nhỏ có hướng về con ngõ kia liếc mắt đưa tình, liền nghi ngờ nường tử núp trong đó theo dõi, hùng hổ tiến lên, lại nghe một tiếng gió thổi qua, Thu Lão Hổ đứng một mình trong con ngõ tối tăm, mắt hổ trừng trừng, tay chân luống cuống, hắn nhìn nóc nhà, ngắm ngọn cây, sau đó lắp bắp nói: “Quận... Quận vương, ta đi ngang qua.”

Hạ Ngọc Cẩn hoài nghi xem xét xung quanh, không phát hiện ra bóng dáng Diệp Chiêu.

Thu Lão Hổ cố hết sức bày ra tư thế oai phong tự nhiên, cơ bắp trên cánh tay cuộn cuộn cuộn cuộn.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn gương mặt đen xì khó coi của hắn, trong lòng thắc mắc.

Hay là sở thích của các cô nường trong kinh thành thay đổi rồi?

Bảo sao từ sau khi hắn cưới vợ, hình như không còn được hoan nghênh như trước...

28. Chương 28

Chương 28: Truy cứu đến cùng...

Trăm năm mới có một vị nữ tướng quân, các nữ nhân ong kinh thành sùng bái Diệp Chiêu đến sắp điên cuồng hết cả.

Vì thế, các nàng đưa mắt chăm chăm nhìn hết vào người nam nhân của tướng quân.

Hạ Ngọc Cẩn thấy mà phát lạnh từng cơn, hỏi: “Phu nhân ta vừa ở đây có phải không?”

Thu Lão Hồ ánh chừng biết ý, lắc đầu liên tục.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi đám người bên nài: “Không ở đây thật?”

Các cô nương thấy Thu Lão Hồ ả lời như vậy liền hiểu ngay ra ý tứ của Diệp Chiêu, cũng liên tục lắc đầu.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ lại nương tử nhà mình ra đường đi dạo cũng có thể được tặng ái cây đủ chất đầy một xe, giờ đây bản thân mình đi thanh lâu thuyền hoa chơi bởi, phạm là nữ nhân bản xứ, từ tú bà, hoa khôi, ca kỹ thay nhau thuyết giáo, cho đến ngay cả lão thái bà quét rác thấy hấn cũng nhắc nhở tới hai câu “Về sớm một chút, đừng phụ lòng tướng quân”, đủ thấy thế lương vô cùng.

Đang ba phần ngà ngà say, ba phần uể oải, hấn cũng chẳng biết nên nói gì, cơn choáng choáng lại ập đến, đầu óc nặng ù choáng váng, hấn không nhịn được mà đưa tay xoa xoa mặt. Thế là, ên gương mặt ửng hồng như ngọc, chiếc mũi bắt đầu hơi đỏ ửng lên, đôi mắt ong suốt như làn thu thủy, có chút gì đó bất lực, chút gì đó ngơ ngẩn, hết như con thỏ bị thương...

Đàn ông con ai cần gì phải ưa nhìn như vậy làm gì? Bảo sao tướng quân không buông tay được!

Thu Lão Hồ sợ đứng thêm một lúc sẽ không giữ nổi cái miệng rộng của mình, vội vàng nói phải tới Bộ Lễ có việc, quay đầu bỏ chạy.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi không nổi nữa, hấn suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định sẽ bắt kẻ khác phải càng đau khổ hơn mình.

Sau khi đám người Tuần Sát trời gô ông chủ Bảo Hòa Đường cùng bọn phụ việc ong tiệm lòi tới giao cho Kinh Triệu Doãn, hấn mới lắc lắc mông chạy tới, kéo Kinh Triệu Doãn đại nhân ra sau viện, tuyên bố rằng chuyện này vô cùng tồi tệ, yêu cầu ông ta phải làm việc đúng phép công, thời điểm thăng đường xử án, hấn sẽ không phụ sự kỳ vọng của thánh thượng, cùng với thái độ nghiêm túc muốn học tập các vị đại nhân nhiều hơn, tới đây dự thính. Trán Kinh Triệu Doãn đã lạnh lẽo đổ mồ hôi lạnh tự bao giờ, đã vậy Tuyên Võ Hầu Diệp Chiêu lại phái người tới ám chỉ, gần đây thuốc giả ùn ùn đổ về kinh thành, còn gây họa ột tiểu tướng lĩnh thân thích ong quân doanh của nàng, quả thật khiến ong lòng người ta chẳng dễ chịu chút nào.

Kinh Triệu Doãn ôm cái mũ cánh chuồn ên đầu, đắn đo suy nghĩ nửa giờ.

Tiểu thiếp yêu quý của hấn khóc như mưa, nhưng có khóc đến mấy thì cũng vô dụng.

Kinh Triệu Doãn mạnh mẽ quyết đoán, ngay lập tức phái người đi kiểm a tất cả các cửa hiệu thuốc bắc trong kinh thành, tổng cộng tra ra thêm mười tám phạm nhân buôn bán sản xuất thuốc giả, tình tiết khác nhau, xử án tại án, phạt mỗi kẻ sáu mươi gậy, đeo gông ba ngày, quỳ gối ước cửa tiệm thị chúng, bồi thường thiệt hại. Tổng phạm ba mươi gậy, đeo gông một ngày.

Thời điểm thi hành án, quả nhiên Nam Bình Quận Vương đúng hẹn mà đến, chào hỏi Kinh Triệu Doãn một cái, xách ghế nhỏ, ngồi xuống một bên phạm nhân sắp bị xử tội, chống cằm, mở to hai mắt, hứng í bình bưng quan sát, lại còn luôn miệng: “Lần trước ta không được thấy phu nhân ta đánh người, lần này không

thể bỏ lỡ, mọi người cứ đánh từ từ, đánh mạnh vào, càng mạnh càng có thưởng! Người bị đánh cũng cố mà kêu cho to, đừng để ông đây thất vọng.”

Lão Dương Đầu mặt mày khổ sở khuyên: “Quận vương, đánh côn là nhiệm vụ, không nên thưởng.”

Kinh Triệu Doãn cũng khuyên: “Quận vương, làm loạn quá, sẽ bị báo lên ên đó.”

Hạ Ngọc Cẩn mừng rỡ quay đầu lại hỏi: “Bị tố cáo là có thể lột mũ cánh chuồn à?”

Lợn chết không sợ nước sôi.

Mọi người đều giận dỗi vô lại này đến nói không ra lời, đoán trước được hoàng thượng giao việc cho hắn, cũng đã nghĩ đến hắn sẽ quấy rối đến mức nào, chỉ cần không quá giới hạn, dứt khoát mặc kệ hắn, để hoàng thượng tự mình xử lý.

Nguyên bản bọn nha dịch đã cầm đứt lót của ông chủ tiệm thuốc, định đánh nhẹ tay cho qua. Nay bị hắn dí sát mặt nhìn chăm chăm như vậy, lại còn nhắc đến vụ án quân côn ông quân doanh lần ước, chung quy cũng không thể cùng là sáu mươi gậy mà hiệu quả đánh lại kém quá xa được, đành phải nhả bạc ra, cần đánh làm sao thì đánh đúng như thế, đánh cho đám buôn thuốc xấu bụng quen an nhàn sung sướng này kêu khóc đến vang ời.

Đánh xong, Hạ Ngọc Cẩn đứng dậy, vươn vai một cái, theo sau nha dịch đỡ gông xiềng áp tải bọn họ ra nài, còn tổng kết lại ước mặt toàn bộ đám người vây xem: “Về nhà dưỡng thương cho tốt, vết thương kẻ nào lành nhanh nhất, chứng tỏ thuốc nhà đó có hiệu quả tốt nhất, đây chính là bằng hiệu sống, từ nay về sau mọi người đều sẽ tới mua.”

Dan chúng nghe vậy ôm bụng cười to, người người vỗ tay nói phải.

Đám người bán thuốc giả xấu xa mặt xám như o tèn.

Hạ Ngọc Cẩn lần đầu được ra lệnh đánh người bằng gậy, cảm thấy khác biệt rất lớn so với ngày ước đánh lên người khác, tâm ạng rất thoải mái sung sướng, bảo sao nương tử thích phạt đánh người khác như vậy, chắc là cũng vì cùng một lý do.

Đắc ý ông lòng, nơi nơi tìm người khoe khoang, cho đến tận nửa đêm, hắn vẫn còn phấn khởi đến ngủ không nổi, tới khi đành phải ra hoa viên đi dạo, thấy Diệp Chiêu xong công vụ ở về, nhớ tới việc lần ước, bèn bước đến nghênh đón, hỏi dò: “Chiều hôm trước cô có đi cùng Lão Hồ ngang qua phố đông không vậy?”

Diệp Chiêu bình tĩnh nói: “Không có.”

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Lúc đó cô ở đâu thế?”

Diệp Chiêu nhún mày ả lời: “Mấy ngày nay ta đều ở Bộ Lễ thương nghị sự vụ cùng các vị đại nhân, chuẩn bị cho tháng sau sứ giả Đông Hạ tới, vất vả lắm mới thảo ra được một số hạng mục.”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ nghĩ, hỏi lại: “Ngày nào cũng về muộn thế này hả?”

“Đông Hạ từng lén lút viện ợ không ít ngựa và vũ khí cho Kim quốc, thậm chí còn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của ở cửa khẩu phía tây, nay bọn họ đề nghị đàm phán, muốn đổi ngựa lấy lương thực vải vóc của Đại Tần. Trước kia ta đã từng giao thủ với Đông Hạ vài lần, tương đối quen thuộc, liền bị bộ Lễ tìm tới, hỏi tình hình hiện nay của Đông Hạ, mọi người anh luận khá nhiều vấn đề, cho nên mới về muộn thế này,” Diệp Chiêu gật đầu, lại nhìn sắc mặt hắn, liền chuyển giọng hòa giải, cố gắng giải thích, “Hôm nay xử lý xong việc, lúc gần ra về, mọi người đều phấn chấn, Thượng thư đại nhân liền thiết yến tại nhà, tổng cộng mới uống hai chén rượu nhỏ, cho nên về mới hơi muộn, tuyệt không làm gì khác, cũng không có tìm hoa...”

“Hoa cái gì mà hoa?!” Hạ Ngọc Cẩn nghe ra hàm ý ông lời nói của nàng, biết đối phương muốn né, lại nghĩ mình đang ghen, giận đến giậm mạnh chân: “Ông đây không có nghi cô đi uống rượu chơi hoa! Ông đây để ý phu nhân mình uống rượu chơi hoa làm gì? !”

“Không để bụng hả?” Diệp Chiêu hơi hơi nhích người lại gần, mùi rượu nhàn nhạt vờn quanh, đôi mắt màu lưu ly lại như nổi gợn sóng, hệt như có thể kéo người ta chìm ngập ông đó, nàng đưa tay kéo cổ hắn lại, đầu ngón tay khẽ vuốt nhẹ, đôi môi nhẹ nhàng mở ra, thở một hơi nóng ướm át vào bên tai hắn, “Không bằng... Lần sau chúng ta cùng đi uống nhé?”

Cho dù nàng uống rượu với đám người đồng sự cũng không sao! Nhưng mà uống say còn dám êu ghẹo mình! Là muốn nhịn mà không thể nhịn!

Hạ Ngọc Cẩn ợn ừng mắt, hung hăng đá một cước tới ống chân Diệp Chiêu, mắng: “Con ma men chết tiệt!”

Gió lạnh thổi qua, Diệp Chiêu tỉnh rượu, nàng vội vàng đứng thẳng người, lấy lại vẻ nghiêm túc.

Hạ Ngọc Cẩn hung tợn a hỏi: “Mỗi lần uống rượu tính tình cô đều thành như thế này?”

Diệp Chiêu: “Tửu lượng ta không cao, mấy chén đã say, đôi lúc không từ chối được mới phải uống.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Uống say thấy người là chọc ghẹo?”

Diệp Chiêu: “Không có, chỉ chọc ghẹo ai xinh gái đẹp...”

Hạ Ngọc Cẩn vô cùng đau đớn: “Tửu phẩm quá kém!”

Ánh mắt Diệp Chiêu bắt đầu mung lung, định thanh minh: “Có kém cũng hơn xa hồ ly, tới lúc hần hát tình ca, cả quân doanh như gặp tai vạ.”

Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại những lời Hồ Thanh nói, tuy rằng ong lòng không thực sự để ý đến tên nương tử chết tiệt này, nhưng vẫn thấy có chút gì đó không thích. Tính tình hần ngay thẳng, không quen dồn nén cái gì ong lòng, đâm ra cảm giác nghèn nghẹn khó chịu. Cẩn nhắc thêm một lát, cảm thấy dù sao hai người cũng bằng mặt mà không bằng lòng, lại thêm cũng khó mà nhịn được khúc mắc này, không bằng ực tiếp hỏi cho rõ, huống chi da mặt của nương tử cũng không mỏng hơn của mình, uống rượu chơi hoa cũng dám làm, thư lý hôn cũng dám làm nhờ người viết, mỹ nhân cũng dám chòng ghẹo, còn không dám nhận cái danh hồng hạnh xuất tường sao?

Vì thế, hần kể hết từ đầu đến cuối mọi chuyện, từ lúc quen biết Hồ Thanh, đến cả phán đoán của mình ra, cũng đề nghị: “Nếu cô và hần có lòng có dạ, chờ ba năm sau, đi tìm thái hậu nhờ vả, chỉ cần cô từ từ buông bỏ binh quyền, cũng không đến nỗi hoàn toàn không thể ở bên cạnh nhau.”

“Hồ Thanh nói thích ta?” Trên gương mặt lạnh băng của Diệp Chiêu, rốt cuộc cũng nở ra một nụ cười, hơn nữa càng ngày càng rộng, “Hần nói như vậy thật?”

29. Chương 29

Chương 29: Lưu manh vô lại...

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng giải thích: “Hần không nói thẳng, là ta đoán vậy.”

Diệp Chiêu hỏi lại: “Người tin?”

Hạ Ngọc Cẩn căng thẳng nói: “Có một chút...”

Diệp Chiêu nhìn hần như nhìn một đứa trẻ lầm lỗi, lát sau, mới thở một cái thật dài, thương tiếc nói: “Ta vạn vạn lần không nghĩ tới, lời hồ ly nói, lại có thể còn có người tin...”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng bênh vực huynh đệ: “Ta thấy thần sắc Hồ Thanh không giống giả vờ, sao cô lại nói hần như vậy?”

Diệp Chiêu hỏi: “Hần nói hần đồng tính, người tin không?”

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu.

Diệp Chiêu: “Hần nói hần thích quả phụ, người tin không?”

Hạ Ngọc Cẩn lại lắc đầu.

Diệp Chiêu: “Hắn nói hắn thích nữ thần Lạc Thủy, người tin không?”

Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục lắc đầu.

Diệp Chiêu: “Hắn nói mình chính là hòa thượng chuyển thế, muốn tu hành thành Phật, người tin không?”

Hạ Ngọc Cẩn vẫn là lắc đầu.

Diệp Chiêu vô cùng đau đớn vỗ vỗ bả vai hắn hỏi: “Vậy tại sao hắn nói thích ta, người lại ngốc nghếch như vậy, tin ngay được?”

Hạ Ngọc Cẩn cả giận: “Lúc nói chuyện về mặt hắn không giống giả vờ!”

“Có bao giờ hắn nói gì mà mặt giống giả vờ đâu? Hắn còn lừa Mao Nhị Hồ đến nỗi giữa mùa đông, ngốc nghếch mò đến hồ Lạc Thủy ngồi ngây người trong bụi cỏ cả đêm, rình xem nữ thần gì gì, về xong bị bệnh nửa tháng.” Diệp Chiêu hỗn hển nói, “Người cho rằng vì sao hắn lại được gọi là ‘Hồ ly’? Tiểu tử thời này tính tình trời sinh khiến người ta điên tiết! Nói dối ngay cả bản nháp cũng không cần viết, không ưa người nào là chính người đó! Tám phần là hắn không vừa mắt người, muốn đùa bỡn người cho vui rồi!”

Hạ Ngọc Cẩn thấy vẻ mặt phân nộ của nàng không giống làm bộ, không khỏi tin vài phần, lắp bắp nói: “Nhưng... Nhưng mà...”

“Không thể có nhưng!” Diệp Chiêu nhớ tới chuyện cũ, nghiêng răng nghiêng lợi, “Hắn uống rượu xong chạy ra hát tình ca, hát cho ta, hát cho Thu Thủy, cả Lão Hồ lẫn lão già nấu cơm ở quán doanh cũng hát nốt, giọng thì lệch hết, muốn khó nghe bao nhiêu có bấy nhiêu, làm cho cả quán doanh không có chỗ nào được yên ổn. Hắn không say thì đi khắp nơi lừa người, ngoại trừ lúc giao nhiệm vụ, còn đâu gần như lúc nào cũng nói dối, giờ chỉ còn có vài thằng ngốc là còn tin lời hắn nói.”

Dưới ánh trăng vàng vạc, Hạ Ngọc Cẩn ngây người tròn mắt, ngơ ngác đứng tại chỗ, trong đầu trống rỗng, nhiều lần cố gắng, mới nghẹn nghẹn thốt ra được bốn chữ, “Thì ra là thế.” Sau đó dờ dẫm quay người, muốn đi về phòng.

“Đợi chút!” Cơn say chũnh choáng khiến đầu óc có phần nóng lên, Diệp Chiêu tóm chặt bả vai hắn, giật nhẹ, lôi hắn quay lại. Sau đó áp sát khuôn mặt đoan trang tinh tế của hắn, bỗng nhiên, khoe miệng cong lên một nụ cười âm hiểm, hàm răng đều đặn trắng bóng như tuyết, âm u hỏi, “Hồ ly thích ta, có vẻ như người rất vui mừng thì phải?”

“Không có.” Hạ Ngọc Cẩn dự cảm có điều gì đó không ổn, co cẳng muốn trốn.

“Phải không?” Hàng lông mi dài khẽ hạ, nơi nào đó trong đôi mắt màu ngọc lưu ly tối đen, hàn quang phát tán, tựa như con báo đen đang sẵn mồi, nàng gợn móng vuốt sắc bén, kéo con mồi vào lòng bàn tay. Giọng nói lại càng mềm mại, nàng chậm rãi hỏi: “Thời hạn ba năm chưa tới, người đã vội muốn ta đi tiếp cận nam nhân rồi?”

Chỉ cần là động vật có não, đều có thể nghe ra sát khí ẩn chứa trong giọng nói dịu dàng này.

“Đây, ta...” Hạ Ngọc Cẩn sợ đến mức trán thấm ra hai giọt mồ hôi lạnh, giấy dựa vài lần không ăn thua, tròn mắt gấp đến độ đảo liên hồi, mặc dù không dám nhìn thẳng đôi phương, ngoài miệng lại thanh minh, “Ta chỉ hy vọng cô được sống tốt thôi.”

“Phải không?” Diệp Chiêu lại tới sát hơn một chút, đôi môi lơ đãng như có như không lướt qua gò má hắn, ái muội nói, “Phu quân thật là tốt bụng, tốt đến nỗi khiến người ta cảm động nha...”

Cảm giác ẩm áp lướt qua trên mặt, run rẩy mà lại mang theo khoái cảm kì lạ, đôi mắt câu hồn kia, lại khiến nhịp tim bắt đầu tăng tốc, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy hắn đã từng quen biết loại tình cảnh này, sau phút bối rối, hắn muốn tìm vài câu gì đó dễ nghe mà cương quyết phản bác lại, định nói đến miệng, lại thấy bí từ, đành dùng lời lẽ thô tục ân cần thăm hỏi: “Đệt...” (... Xin lỗi mọi người == Không tìm được từ khác hợp hơn == Mong mọi người châm trước bỏ quá cho ==!!)

Phần sau cũng không nói được hết.

Diệp Chiêu đã bịt chặt cái miệng của hắn lại, mùi rượu hỗn loạn cùng hơi nóng ẩm ướt, lướt nhanh qua môi, sau đó khẽ tách ra nửa tắc, dừng lại trước mũi hắn.

Tiếng hít thở phập phồng bên tai.

Đôi mắt như dã thú, chăm chú nhìn thẳng vào nam nhân đang bị giữ lại trước mặt, không cho hắn không gian nào để né tránh.

Khóe miệng của nàng, hé ra nụ cười âm trầm như mọi khi, giống như đang đùa giỡn con mồi, sau đó lại nhẹ nhàng kề tai hỏi nhỏ: “Người muốn ta sao? Đến đây đi.” (= xxoo, hưởng ứng câu chữ của bạn Cẩn ở trên ^^~~)

Hạ Ngọc Cẩn đơ mắt nửa tiếng mới tỉnh lại được, hắn tức giận đến mặt đỏ tai hồng, trợn tròn hai mắt, mạnh mẽ lên án: “Gặp qua không biết bao nhiêu nữ nhân không biết xấu hổ, nhưng chưa gặp được ai không biết xấu hổ đến như vậy!”

Diệp Chiêu ần nhẹ đầu ngón tay lên môi hắn, hỏi: “Thì ra phu quân còn đang xấu hổ?”

“Bỏ tay!” Hạ Ngọc Cẩn hận không thể cắn chết tên khốn này, hắn hít sâu hai hơi, chờ tim đập chậm lại một chút. Sau đó nhìn gương mặt tươi cười xấu xa của đối phương, cuối cùng cũng biết mình đã từng nhìn thấy vẻ mặt này khi nào —— Đây chẳng phải giống như đúc vẻ mặt của đám hồ bằng cầu hữu của mình khi đi trêu ghẹo thiếu nữ sao? Hắn tỉnh ngộ, xác nhận lại, “Đồ khốn kiếp cô đang trêu ghẹo ta? !”

Diệp Chiêu nghiêm mặt nói: “Ừm, đại khái là trêu ghẹo.”

“Cô CMN khốn kiếp! Đã trêu ghẹo không ít người rồi phải không? !” Hạ Ngọc Cẩn nhìn thấy kỹ thuật ghẹo người lão luyện của nương tử nhà mình mà quả thật muốn đâm ngực dậm chân, cái này hiển nhiên là thành quả của nhiều năm tôi luyện, không hề kém mình chút nào, không biết đã lôi ra áp dụng với bao nhiêu người! Lại càng không biết là áp dụng với nam nhân hay là nữ nhân!

“Tuổi trẻ bông bột, tự ỉnh là nam nhân, từng trêu ghẹo không ít tiểu nha đầu, cẩn thận,” Diệp Chiêu cuối cùng cũng buông lỏng tay ra, lại đỡ hắn một lần nữa, bình tĩnh nói, “Bây giờ ta chỉ trêu ghẹo mỗi nam nhân nhà mình thôi.”

Hạ Ngọc Cẩn đứng vững lại, chỉ vào mặt nàng mắng: “Cô là đồ không biết liêm sỉ! Trên đời này có nương tử nhà ai lại cư xử như cô không? Đệt! Ông đây cuối cùng cũng nhìn ra...”

“Anh nhìn ra cái gì?” Diệp Chiêu khoanh tay, cười tủm tỉm hỏi.

Hạ Ngọc Cẩn cả giận nói: “Dù cô có khoác lớp vỏ tướng quân nghiêm nghị chính trực bên ngoài, thì bên trong vẫn là một gã lưu manh vô sỉ.”

Diệp Chiêu liếm liếm môi, hoài niệm nói: “Dù sao cũng đã làm lưu manh nhiều năm như vậy rồi, thỉnh thoảng cũng nên ôn lại một chút.”

“Cô còn dám nhận? !” Hạ Ngọc Cẩn giận điên lên, “Có tin ông đây tố cáo... tố cáo...”

Hắn càng nói, giọng càng nhỏ dần, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Diệp Chiêu “Tốt bụng” nhắc nhở: “Có phải người định nói với người khác, nương tử của mình rất lưu manh, người bị cô ấy cưỡng hôn? Chồng ghẹo?”

Loại sự tình này, có gã đàn ông nào dám kể ra?

Hạ ngọc Cẩn như người cầm ăn Hoàng Liên, có khổ mà không nói được, hắn không ngừng tự an ủi mình, rằng dù sao thiếp thất thông phòng nhiều như vậy, còn thường xuyên đi ăn đậu hũ của nữ nhân thuyền hoa thanh lâu, kinh nghiệm đầy mình, bây giờ cũng lắm ngược lại bị nương tử ăn đậu hũ, tính ra cũng không gọi là thiệt.

“Nam nhi đại trượng phu, đừng tức giận vì việc nhỏ này.” Diệp Chiêu cũng tự cảm thấy mình rượu vào, hành động có chút thiếu phán đoán, không được bình tĩnh. Nhưng sự tình đã rồi, dù sao tiện nghi cũng chiếm, đậu hũ cũng ăn, chồng cheo đã làm rồi, kết quả không thể thay đổi được nữa. Tuy rằng còn muốn

bắt hẩn lại, tiến thêm một bước, nhưng có vẻ đối phương không thích bị trêu ghẹo, lỡ làm hẩn tức giận quá cũng không hay, dù sao còn phải sống chung...

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng đứng tại chỗ trầm tư, cảm giận bất bình quát: “Cút!”

“Được, ngươi cũng nghỉ sớm một chút đi!” Diệp Chiêu quyết đoán xoay người, không hề chọc giận đối phương nữa, nhõn nhơ về phòng ngủ.

Cô ta đùa giỡn mình xong cứ như vậy mà đi? !

Hạ Ngọc Cẩn trợn mắt há mồm nhìn bóng dáng nàng xa dần, phần nộ đấm một quyền lên thân cây bên cạnh, sau đó ôm bàn tay, thiếu chút nữa rơi nước mắt đau đớn...

30. Chương 30

Chương 30: Chôn giấu sự thật...

Trong một thôn nhỏ cách kh thành không xa, có một tòa viện nhỏ, bên trong có ba cây đào, hoa lá xum xuê chìa cả ra ngoài tường, dưới chân tường có một con chó vàng bị tróc hết lông lưng, dưới nắng sớm ban mai, nhàn nhả gặm xương gà.

Tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, chớp mắt đã tới sân.

Con chó vàng căng thẳng nhảy dựng lên, tràn ngập ý chí chiến đấu bảo vệ miếng xương, tru tréo điên cuồng.

Con bạch mã trắng như tuyết hướng về phía nó tung hai vó trước lên cao, ngừng lại.

Con chó vàng cũng cong lưng lên, đuôi dựng thẳng tắp, nhe hàm răng bén nhọn, dải chảy lòng thòng, gầm gừ trong cổ họng.

Bạch mã ngạo mạn hí dài một tiếng.

Trên lưng ngựa, chiếc áo choàng màu xanh tung bay trong gió, cuộn lấy bộ quân trang màu đỏ. Bằng một động tác mau lẹ, nàng xoay người nhảy xuống, tư thế còn nhẹ nhàng hơn cả hoa đào rung rinh, nhanh nhẹn hơn cả hùng ưng vỗ mồi. Đường nét gương mặt của nàng rõ ràng, ẩn chứa nét đẹp dị tộc khác biệt, cũng ẩn chứa vẻ kiên cường dị tộc đặc trưng. Khí chất của nàng giống như một thanh kiếm rời vỏ, mỹ lệ lại thâm trầm máu tươi, có thể khiến người ta ngơ ngẩn mất hồn, càng có thể làm người ta sợ hãi.

Nàng ngẩng đầu quét mắt nhìn quanh, trong tay nắm chặt một cây ô sao trường tiên, đốt ngón tay bị siết chặt kêu lên răng rắc.

Con chó vàng đối mặt với ánh mắt này, lập tức rùng mình một cái, không dám gặm gừ, ngoan ngoãn cúi đầu tha cục xương gà, cúp đuôi, co cẳng ảo não chạy biến nhanh nhất có thể.

Cánh cổng sân bị đẩy ra, những âm thanh “kéo kẹt” cũ kỹ vang vọng.

Lão già tóc hoa râm ngủ đang ngủ gật cạnh cửa nhảy dựng lên, theo bản năng nắm lấy thanh sài đao, sát khí từng trải trầm trập lộ ra trong ánh mắt, đến khi nhìn rõ người vừa tới, sát khí trong mắt nhanh chóng tan đi, một lúc lâu sau mới hoàn toàn tĩnh lại, kh ngạc kêu lên một tiếng sợ hãi: “Tướng... Tướng quân? Sao ngài lại tới đây? !”

Diệp Chiêu lạnh lùng hỏi: “Hồ ly đâu?”

“Tướng quân tìm quân, quân sư ạ...” Sắc mặt của lão trở nên rất khó coi, giọng nói cũng vì kinh hãi quá độ mà trở nên méo mó, một mặt vừa nghĩ cách cản bước đối phương, một mặt dài giọng nói, “Quân, quân sư không có nhà! Ngài ấy... Hẩn...”

Diệp Chiêu đẩy hần ra, sải bước vòng qua phòng chính, thành thạo đi vào thư phòng, không báo một tiếng, cứ thế đá văng cửa gỗ, hùng hổ quát: “Hồ ly chết tiệt! Lăn ra đây cho ông!”

Trong phòng có bảy tám cái giá sách to đùng, trên bàn bày mấy đồng sách lớn, mực trong nghiên còn chưa khô, chiếc bút lông sồi bị quăng bừa trên bàn, cửa sổ mở to, nhẹ nhàng lay trong gió, trong không khí dường như vẫn còn thoang thoảng mùi hơi người.

Diệp Chiêu nhú mày: “Chạy rồi?”

Vẻ mặt lão già đau khổ, xoa xoa tay, không dám ngăn cản, cũng không dám lên tiếng.

“Trốn đúng là nhanh thật, chân hần là chân thỏ hay sao?” Diệp Chiêu lầm bầm, sau đó xoay người, ra lệnh, “Bao giờ hần về, nhấn lại, ông đây có chuyện muốn tính sổ với hần!”

Diệp Chiêu lại quét mắt nhìn khắp phòng một lần rồi quyết đoán rời đi.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng xa.

Ước chừng ba bốn khắc sau, nền nhà thư phòng động dậy, lộ ra một cái hố tối thui, một chiếc đầu thò từ bên trong ra cẩn thận thăm dò, xác định xung quanh không có ai, mới nhanh chóng chui từ trong hố lên, vừa xoay xoay cái cổ đã mỏi như một chút, chuẩn bị viết chữ tiếp, đã thấy vẻ mặt của lão già người hầu ngoài cửa sổ cực kỳ méo mó, giống hệt như nhìn thấy ma, còn không ngừng nháy mắt ra dấu cắt cổ.

Sắc mặt Hồ Thanh cũng thay đổi.

Hần chưa kịp phản ứng gì, một cơn gió mạnh đã thổi qua.

Diệp Chiêu nhảy từ trên nóc nhà xuống, hai chân ngoắc vào song cửa sổ, lật mình một cái giữa không trung, đã lao đến phía sau lưng Hồ Thanh, đặt một tay lên vai hần, túm một cái, kéo hần về bên người, nghiêm mặt âm u nói: “Một chiêu đã dùng rồi, dùng lại sẽ không hiệu quả nữa, người cho là hòa thượng trốn được thì miếu cũng trốn được sao?”

“Làm sao làm sao? Gần đây ta đang tập trung tu luyện đạo pháp,” Trên mặt Hồ Thanh vụt nở một nụ cười vô tội, đôi mắt nhỏ dài chớp chớp như vàng trắng khuyết, như sông băng tan chảy, xuân về trên đất, “Ta chỉ xuống quét dọn cái hầm một tẹo, không ngờ hôm nay cô rảnh rỗi như vậy, lại có thời gian đến tìm ta, có gì phải làm sao?”

Hồ Thanh nghiêm mặt nói: “Tướng quân có lệnh, ta biết gì thì sẽ nói, đã nói sẽ nói hết mới thôi!”

Diệp Chiêu tăng lực tay thêm vài phần, sau đó không thèm nhìn vẻ mặt nhăn nhúm của hần, từ tốn: “Người và ta cùng lớn lên từ nhỏ, sao vẫn không hiểu tính của ta? Sau chiến thắng Mạc Bắc, chính người là người thay ta nghĩ ra mưu kế, lấy năm mươi vạn quân quyền làm mồi nhử, dụ hoàng thượng gả ta cho Hạ Ngọc Cẩn, tâm nguyện trước nay của ta, cũng bảo vệ cho ta bình an một đời. Tại sao sau khi chuyện thành rồi, người lại phá đám sau lưng ta?”

Hồ Thanh hoang mang: “Ta phá đám cô khi nào?”

Diệp Chiêu cả giận nói: “Phì! Sau chiến sự ta đang buồn phiền không biết làm sao thực hiện tâm nguyện của cha, chính người vẽ mặt cầu x, giơ tay thề với trời, nói thỏ không nên ăn cỏ gần hang, tìm ai hy sinh cũng được, nhưng tuyệt đối đừng bắt người hy sinh, từng câu từng chữ, đều làm ông đây giận đến mức muốn đập người chết tươi. Giờ ta vất vả lắm mới gả được cho hần, quan hệ hai bên tiến triển khó khăn, người lại đi tung t khắp nơi, để ọi người ai cũng tưởng ta với người có quan hệ gì gì đó. Người định chính hần hay định chính ta đây? Có t ta đập người chết tươi hay không? !”

Hồ Thanh “khó hiểu” nói: “Ta tung t gì? Ta chỉ nói là người con gái ta thích lập gia đình, cô bé năm đó cha ta hứa hôn cho ta vừa xh xắn lại hiền lành, dạo ấy chiến loạn, nhà kia cho rằng ta đã chết bèn gả cho người khác, bây giờ lại còn không cho phép ta than vãn vài câu sao? Hay là quận vương tự nghĩ lung nghĩ tung, thành ra hiểu lầm rồi?”

Diệp Chiêu nheo mắt, soi xét vẻ mặt của hần: “Người chưa nói gì thật chứ?”

Hồ Thanh kiên quyết: “Ta chỉ kể một chút chuyện ngày trước đánh giặc ở Mạc Bắc thôi.”

Diệp Chiêu lại hỏi: “Thế sao Thu Hoa Thu Thủy cũng nghĩ như vậy?”

Hồ Thanh suy nghĩ một lát: “Đại khái là lúc Thu Lão Hồ ép ta cưới con gái của hắn, ta không chịu được, nói bừa, lấy cô ra làm lá chắn, nói là tướng quân còn chưa có kết hôn, ta thân là tiểu đệ làm sao không biết thẹn mà kết hôn trước được, sau đó hắn hiểu nhầm gì đấy, thế là không bức hôn nữa.”

Diệp Chiêu bực mình quát: “Làm ăn bừa bãi!”

Hồ Thanh bất đắc dĩ nhún vai: “Cũng không phải cô không biết cái tính thô phỉ của Thu Lão Hồ, nếu ta nói ta không vừa mắt con gái của hắn, thế nào hắn cũng vật đầu ta xuống.”

Diệp Chiêu đành thở hắt một hơi, sau đó nhìn dáng vẻ vô tội kiêm vô lương trước giờ của tên kia, cuối cùng không giận nổi, đâm cho hắn mấy quyền nhẹ hều, mắng: “Tên khốn kiếp này, ngày nào không làm ta mệt người thì ngày đấy không dễ chịu!”

Hồ Thanh cười nhỉnh: “Ai bảo hồi trước ngày nào cô cũng lôi ta ra hành hạ?”

Diệp Chiêu ngừng tay, buông hắn ra, nghiêm túc hỏi: “Đúng là người nói đùa thật chứ?”

Trong ánh mắt của Hồ Thanh thoáng quang một chút u ám.

Tám năm kể vai chiến đấu, cùng chung sống chết, từ ngày đầu không ưa đến sau này nương tựa giúp đỡ lẫn nhau, làm sao mà không có cảm tình?

Trong lòng hắn, nàng là chim ưng ngang tàng, là mãnh hổ bá đạo ngông cuồng, là Tu La tắm máu, là sao mai phía chân trời, là tín ngưỡng duy nhất. Ngoại trừ những điều ấy, thì không còn là gì khác, cũng không thể là gì khác.

Cái gì không nên hy vọng thì đừng hy vọng nhiều, thứ gì không thể có được thì đừng vươn tay ra với lấy.

Cái gọi là thô không ăn cỏ gần hang, đối với những người cùng nhau trở về từ địa ngục, chẳng qua là một cách nói đùa vui tởm. Chỉ vì không ai muốn mỗi khi nhìn thấy mặt đối phương, lại một lần nữa nhớ lại cơn ác mộng máu tanh ở Mạc Bắc khi xưa.

Mỗi lúc không cẩn thận lỡ miệng nói lộ, hay những khi không khống chế được cảm xúc, càng phải cố mà cười, dùng vô vàn lời nói dối, để ẩn giấu sự thật đi.

Hắn làm được như vậy.

Hồ Thanh suy nghĩ một lát, buông bàn tay đang siết chặt ra, nhanh chóng cười rộ lên: “Đương nhiên là đùa rồi, chẳng qua là muốn xem tướng quân tình thâm ý trọng với phu nhân của mình đến đâu thôi.”

“Phì!” Lần này Diệp Chiêu phản ứng rất nhanh, lao lại gõ vào đầu hắn một cái, mắng, “Hắn là tướng công của ta! Là nam nhân!”

“Nói nhầm một tẹo, không cần để ý thế,” Hồ Thanh vẫn cười tủm tỉm, “Nam nhân của cô các mặt khác dở tệ, nhưng bề ngoài đúng là xinh đẹp thật, tính cách tuy có đều cáng, nhưng so với trình độ của cô thì vẫn còn kém quá xa, tiểu lưu manh gặp phải đại lưu manh, sợ là chịu không ít thiệt rồi phải không? Diêm phúc của tướng quân thật lớn.”

Diệp Chiêu nhớ tới việc đêm qua, vuốt vuốt môi, cười ái muội: “Mùi vị không tồi.”

Hồ Thanh cảm thán: “Quả thật là không biết xấu hổ.”

Diệp Chiêu: “Như nhau như nhau thôi.”

Hồ Thanh cũng phản đòn lại, rồi bỗng nhiên cảm thấy, qn phải nữ nhân này, có lẽ là vì kiếp trước của mình đã tạo nghiệt gì đó. Hắn bắt đầu có chút đồng cảm với Hạ Ngọc Cẩn, gã cưới phải nương tử còn lưu manh hơn so với tụi lưu manh này, không hiểu rốt cuộc vì bị ghi nợ bao nhiêu nghiệt trong sổ sh tử của Diêm Vương? Sau này nhìn thấy thằng bé đáng thương ấy, có nên bớt trêu nó một tẹo không?

31. Chương 31

Chương 31: Gặp nhau ở bộ Lễ...

Tướng quân tìm Hồ Thanh, thật ra là vì chuyện sứ giả Đông Hạ sắp đến chơi, còn về chuyện cất quân hỏi Bội, chẳng qua chỉ là phụ thêm.

Đại Tần đường đường là một nước lớn, hoàng thượng hạ lệnh, phải thể hiện ra khí thế của天子 triều cho các quốc gia man di thấy, bộ Lễ đã định3 khung một tràng quy tắc đãi ngộ để chiêu đãi hoàng tử Đông Hạ, tiếp theo là phải đi vào chi tiết. Đáng tiếc Đông Hạ ở gần nước Kim, trước nay rất ít giao lưu quan hệ, ngôn ngữ và tập tục của hai nước khác nhau rất nhiều, bây giờ nếu buộc phải tìm ngay một người thông thạo đến Bội có hơi gấp gáp quá.

Hồ Thanh thông minh từ nhỏ, sáu năm hành quân, đã học thông ngôn ngữ của bảy tám quốc gia xung quanh Mạc Bắc, đối với biến đổi lịch sử, phong tục Bạt quán và những điều cấm kỵ của họ cũng rõ như lòng bàn tay. Cho nên bộ Lễ đặc phái Diệp Chiêu đến mời Hồ Thanh quân sư đi thương thảo việc này.

Hồ Thanh nghe xong, im lặng suy nghĩ một lát, bình tĩnh nói: “Cút mẹ ngươi đi”

Ở một nơi khác, hôm qua Hạ Ngọc Cẩn bị nương tử chòng ghẹo, hẳn thật không cam lòng, nằm trêm giường muốn quên chuyện đáng ghét đó đi, nhưng trí nhớ của con người thật là lạ, cái loại kích thích trần đây cảm giác xâm lược, sự khoái cảm xen lẫn sợ hãi này, vẫn như còn vương vấn trên người hắn. Hắn nghiêng trái lẫn phải, trong đầu vẫn toàn là gương mặt tươi cười như ác ma của ai đó, muốn quên mà không thể nào quên được, muốn ngủ mà không làm sao ngủ được, đành phải âm thầm nguyên rửa tên khốn Diệp Chiêu này một trăm lần.

Tới tận lúc tờ mờ sáng, cuối cùng hắn cũng díp mắt, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Không ngờ lúc lâm triều hôm nay, thánh thượng hạ chỉ yêu cầu Lễ Bộ Thượng Thư gọi cả đám Kinh Triệu Doãn, Tuần Sát Ngự Sử vân vân đến hợp lực cố gắng hoàn thành nhiệm vụ tiếp đãi đoàn sứ của Đông Hạ, Lễ Bộ Thượng Thư đặc phái tùy tùng đến Tuần Sát Viện mời Ngự Sử, Lão Dương Đầu đứng ra nhận lệnh. Chờ ngược không thấy Hạ Ngọc Cẩn, chờ xuôi không thấy Hạ ngọc Cẩn, cuối cùng không nhận được nữa, Lão Dương Đầu chạy thẳng đến Nam Bình Quận Vương Phủ, không có kết quả, lại chạy sang An Thân Vương Phủ, dưới sự trợ giúp của An Thái Phi, dựng vị Tuần Thành Ngự Sử đang nằm giả chết ở trên giường dậy.

Hạ Ngọc Cẩn ngoác miệng ra ngáp, bực bội miễn cưỡng đến bộ Lễ họp.

Lễ Bộ Thượng Thư mở to đôi mắt mà nếu đem so với mắtB chuột thì cùng lắm chỉ nhỉnh hơn mộB tạo, vượt vuốt chòm râu dê, cười tủm tỉm giao nhiệm vụ cho hắn: “Trung tuần tháng sau sứ giả Đông Hạ sẽ đến chơi, từ nay đến đó còn mười lăm ngày, trong khoảng thời gian này, hy vọng mấy vụ lưu manh gây lộn với trộm cắp vặt vặt ít đi một chút, vậy phải nhờ quận vương cố gắng nhọc công nhọc sức hơn.”

Hạ Ngọc Cẩn gật như gà mổ thóc.

Lễ Bộ T3ượng Thư lại dặn dò: “Sứ đoàn sẽ đi qua phố Huyền Vũ và phố Thuận Thiên, đường xá phải sạch sẽ, không nên có rác rưởi linh tinh, mong Nam Bình Quận Vương giám sát quét dọn cho sạch.”

Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục gật như gà mổ thóc, một lát sau, cơn buồn ngủ hết, hắn vội vàng hỏi: “Ông bảo ta đi quét đường?”

Lễ Bộ Thượng Thư gạt đi: “Quận vương nói nhầm rồi, không phải để ngài tự mình đi quét, mà là giám sát quét dọn. Hơn nữa... thánh thượng cũng không mong muốn cháu mìn3 phải mệt nhọc như vậy.”

Hạ Ngọc Cẩn hiểu ra: “Ta về giám sát Lão Dương Đầu, để Lão Dương Đầu giám sát cấp dưới đi quét dọn.”

“Đúng là như vậy.” Cuối cùng Lễ Bộ Thượng Thư cũng yên tâm, không còn lo lắng tên 3ổn thế ma vương này làm 3ổng chuyện, liên lụy đến bát cơm của mình.

Hạ Ngọc Cẩn nhận phân công xong, đang định về bàn giao công tác cho Tuần Sát Viện, trên đường đi vô tình nhìn vào phòng khách Bộ Lễ, đã thấy bên trong có hai bóng người đang ngồi ngay ngắn trên hai chiếc ghế thái sư bằng gỗ lim, đang bàn bạc cái gì đó. Bên trái là tướng quân với gương mặt lạnh lùng, bộ dạng trung hiếu tiết nghĩa, chính khí ngời ngời, tuy không nhiều lời lắm, nhưng từng chữ từng chữ đều như chém đinh chặt sắt, khiến người ta tin phục. Bên phải là quân sư không kiêu ngạo không xiểm nịnh, bộ dạng âm áp như ngọc, siêu phàm thoát tục. Lời ra khỏi miệng ào ào như nước chảy, giọng điệu hài hước, từ ngữ tuyệt vời như châu ngọc.

Thật sự là một đôi cộng sự ra vẻ đạo mạo, cấu kết làm việc xấu rất giỏi.

Hạ Ngọc Cẩn vận hết khả năng dùng ánh mắt sắc bén nhất của mình nhìn chằm chằm vào tên khốn kiếp vô sỉ này, muốn cho Diệp Chiêu cảm nhận được phần nộ Brong lòng hấn.

Diệp Chiêu nhận thấy ánh mắt “nóng bỏng” của hấn, mừng rỡ, nhỏ giọng hỏi Hồ Thanh: “Phu nhân của ta... đang liếc mắt đưa tình với ta phải không?”

Hồ Thanh nghiêm túc quan sát, nghĩ ngợi, rồi khẳng định: “Đúng vậy.”

Hạ Ngọc Cẩn đang ra sức trừng mắt với nương tử, chợt thấy Diệp Chiêu quay đầu, nhìn hấn mỉm cười. Đôi mắt lạnh lẽo như băng tuyết Ban ra, khóe mắt còn cong cong lên, muốn bao nhiêu dịu dàng thì có bấy nhiêu. Đến mức hấn choáng váng cả người, không 3iều vì sao mình hung dữ như thế, mà nàng vẫn có thể tốt tính như vậy?

Có câu bàn tay không đánh mặt cười, hấn tuy vô cùng oán 3ận, nhưng lại ngại không dám tiếp tục thể hiện ở đây, đành chán nản bỏ chạy.

Diệp Chiêu vội vàng phái người tới truyền lời: “Xin quận vương dừng bước, chờ tướng quân về cùng đi.”

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu đồng thuận, quay lưng đi đã vụt một cái chạy như thỏ.

Diệp Chiêu ử ề nhìn Hồ Thanh, hỏi: “Sao thế?”

Hồ Thanh không đợi nàng nói tiếp, giải thích: “Hấn đang ngượng.”

Diệp Chiêu ngẫm nghĩ.

Nàng nghĩ, có lẽ hành vi say rượu trêu ghẹo thật sự quá nôn nóng rồi? Còn nhớ hồi trước cường hôn tiểu cô nương nhà bên, làm con gái nhà người ta khóc như mưa mãi, nàng sợ bị cha mẹ trách mắng, đành phải trèo lên cây hái hoa, bắt chước khỉ làm trò, mua kẹo hồ lô, mua bánh hạnh... Hứa này hứa kia, dỗ suốt ba ngày, mới khiến đối phương bình thường trở lại.

Nhưng mà, Hạ Ngọc Cẩn không phải là con gái nhà lành, không phải là hoa khôi thanh lâu, mà là tướng công của nàng, là đại nam nhân, cho dù đẩy xuống tử hình tại chỗ cũng là chuyện quang minh chính đại, không cần phải vì việc nhỏ như thế mà lời phong cách khuê phòng ra giận dỗi chứ?

Hồ Thanh phân tích: “Hấn nghĩ trước kia người người trêu ghẹo không phải là hấn, cho nên ghen.”

Diệp Chiêu thừa dịp không ai nhìn thấy, túm lấy cổ hấn hỏi có muốn ném thử chiêu vật mới nhất của Đông Hạ hay không?

Hồ Thanh lập tức chữa lời: “Có nam nhân nào bị nữ nhân trêu ghẹo mà lại vui vẻ được đâu?”

Diệp Chiêu đáp lời rất nhanh: “Nam nhân đến thanh lâu?”

Nói gì thì nói, quả thật Diệp Chiêu nhận thấy lúc Hạ Ngọc Cẩn giận dỗi rất đáng yêu, cảm giác lúc hôn lên cũng hay hay, nhất là ánh mắt sợ hãi bằng hoàng kia, y như ánh mắt con chồn tuyết lúc bị săn.

Tiến công nhanh quá, dọa con mèo chạy mất rồi.

Phải dùng mèo dụ dỗ hấn đến từng bước, từ từ nghĩ cách.

Lòng tự trọng của Hạ Ngọc Cẩn rất cao, vợ chồng chung sống với nhau, quyết không thể quá mạnh mẽ, tóm lại là phải cả hai cùng cam tâm tình nguyện mới được. Tình trường như chiến trường, rồi cùng sẽ xuất hiện

những tình huống ngoài ý muốn không thể khống chế, quan trọng nhất là phải một lần nữa thao túng lại tất cả trong lòng bàn tay.

Chung quy con người Diệp Chiêu rất bình tĩnh, nàng nhanh chóng bố trí xong xuôi mọi việc, kìm nén ham muốn đi trêu ghẹo một lần nữa xuống, định tìm Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục bồi dưỡng tình cảm.

Hạ Ngọc Cẩn thì đang vô cùng buồn phiền, hồi trước lúc hắn ở tiểu quan quán bị gã khách râu xồm Bưu Đuà, chỉ cảm thấy xuyết nữa thì ối ra, mỗi lần nhớ lại, đều như mơ thấy ác mộng. Nhưng khi bị Diệp Chiêu trêu ghẹo, nụ hôn mang mùi vị ngọt ngào loáng thoáng kia lại chẳng có cảm giác ghê tởm gì cả, chỉ khiến bản thân hắn vừa cảm thấy kích thích vừa cảm thấy sợ hãi.

Có lẽ vì Diệp Chiêu là nữ nhân, hoặc là nương tử của hắn.

Có lẽ vì Diệp Chiêu tuy giống đàn ông, nhưng ngoại hình cũng không tệ.

Có lẽ vì thái độ của nàng đối với mình và đối với người khác, có vẻ thân thiết hơn, quả thật cũng coi như chấp nhận được.

Nhưng xét thấy những điều ấy cũng không thể gộp thành lý do khiến hắn nhục mặt đi tha thứ cho đối phương.

Vợ chồng ghẹo chồng là hoàn toàn không chấp nhận được!

Vì thế, Hạ Ngọc Cẩn không thềm để ý Diệp Chiêu cứ xun xoe lấy lòng, ngày nào cũng đến Tuần Sát Viện, buổi sáng thì gặt gà gặt gù ngủ, buổi chiều túm vài tên đầu đường xó chợ đến dạy bảo, giám sát Lão Dương Đầu dẫn người đi quét đường, sau đó kiểm tra ba bốn thứ nữa, đến tận nửa đêm mới về nhà, khiến dân chúng cảm động nước mắt lưng tròng, ngày ngày thấp hươg cầu xin Bồ Tát để thánh thượng nhanh nhanh gỡ mũ ô sa của hắn xuống, để hắn về nhà ăn nương tử của mình đi.

Vì thế mà tâm trạng của Diệp Chiêu cực kỳ không tốt, mặc dù nàng tự kiềm chế rất giỏi, không giận chó đánh mèo trút giận lên người khác, nhưng đám binh lính trong quân doanh kinh thành thấy sắc mặt đáng sợ hãi hùng của tướng quân nhà mình, nhớ tới những việc làm hành vi Brước kia của nàng, trong lòng vô cùng bất an. Có vài quan quân quen biết Hạ Ngọc Cẩn, nhận sự nhờ vả của các huynh đệ, không ngừng tìm hắn nói bóng nói trắng, truyền thụ đủ loại phương pháp dỗ vợ, chỉ chờ mong hắn có lấy một chút tinh thần xả thân hy sinh, nhanh nhanh đi theo tướng quân, để cho quân doanh hết mưa trời lại tạnh, đừng bắt mọi người phải tiếp tục nhìn thấy gương mặt kinh khủng của Hoạt Diêm Vương nữa.

Gia đình lộn xộn, công tác bề bộn, nháy mắt nửa tháng đã trôi qua.

Ngày mai, sứ đoàn một trăm bốn mươi ba người của hoàng tử Đông Hạ sẽ vào kinh.

32. Chương 32

Chương 32: Sứ đoàn Đông Hạ...

Sáng sớm hôm sau, đoàn sứ thần Đông Hạ khí thế ngất trời đã đến ngoài thành, trước là tháo dỡ vũ khí xuống, sau đó cùng đi với lễ quan và tám trăm binh lính Đại Tần, dọc qua phố Huyền Vũ, tới trước Sùng Văn Môn.

Đám dân chúng cực kỳ thích thú đối với những người Đông Hạ man di thô lỗ này, nơi nơi nhiệt tình phát huy khả năng bà tám, chiếm đóng các đại tửu lâu cùng các quán trà, cổ ngóc cổ ra ngoài hóng chuyện.

Hạ Ngọc Cẩn cũng hiếu kỳ, sau khi kiểm tra toàn bộ việc vệ sinh đường xá lần cuối cùng, hắn cũng chạy tới quán trà Bình An lớn nhất ven đường, ép chủ quán kiếm chỗ cho hắn, cắn hạt dưa, uống trà thơm, hứng trí bưng bưng muốn xem xem Đông Hạ hoàng tử có bộ dạng man di mọi rợ giống như hung danh bên ngoài của hắn hay không. Mà Diệp Chiêu vì đang từ từ nghĩ cách nên dạo này hể không có việc gì làm là lại chạy

tới chỗ hân. Nay đám binh lính đi cùng hoàng tử Đông Hạ đều nhặt ra từ quần doanh của nàng, nàng liền hợp lý lấy cớ vì lo lắng cho chuyện đoàn sứ Đông Hạ, phải đi giám sát đám mây thăng nhóc xem có tên nào định quấy rối không, thế là giao hết văn kiện công tác cho hồ Thanh, rồi cũng chạy đến quán trà, kiên cường ngồi cạnh Hạ Ngọc Cẩn, cùng hóng chuyện với hân.

Hạ Ngọc Cẩn không thích bắt nạt nương tử trước mặt nhiều người thế này, cũng không muốn trước mặt bao nhiêu người lại bị nương tử mình chòng ghẹo đến không còn mặt mũi, chỉ có thể khẽ cười, kệ cho nàng bóc hạt dưa, rót ly trà ỉnh, thỉnh thoảng còn nương ngập nói chuyện vài câu: “Nghe nói hoàng tử Đông Hạ giết người không chớp mắt, tính tình rất tàn bạo, cô đã gặp hân bao giờ chưa?”

“Cũng được,” Với chuyện Đông Hạ hoàng tử, Diệp Chiêu chẳng mấy may để ý, chỉ là con chồn tuyết trước mặt cảm thấy có hứng thú, nàng không muốn để ai đó thất vọng, nghĩ nghĩ, thật thà đáp, “Dân chúng Đông Hạ tương đối dũng mãnh, ai cũng đeo đao bên người, lại thích tranh đấu, thượng võ sùng bái kẻ mạnh. Hoàng tử Đông Hạ là Y Nặc từ nhỏ đã mất mẹ, lại bất hòa với mẹ kế, giữa hai người bọn họ có vẻ đã xảy ra một số chuyện, vài lần bị hãm hại. Bản thân hân lại tư chất hơn người, tám tuổi giết sói, mười hai tuổi chính tay đâm chết thúc phụ thường ức hiếp hân, mười lăm tuổi đã lập được chiến công, sau đó diệt trừ toàn bộ gia tộc mẹ kế hân, thế nên mới bị mọi người đồn là tàn bạo, nhưng mà vua Đông Hạ lại vô cùng thích hân.”

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu cảm thán: “Một đàn cảm thú.”

Diệp Chiêu nhẹ giọng nói: “Cảm thú hay không cảm thú, thân không ở trong đó, không thể hiểu rõ được.”

Chờ đợi khoảng nửa canh giờ, đội ngũ sứ đoàn thông dong tiến tới, đi đầu là hơn mười xe chất đầy lễ vật, bên trong xếp đồng đủ loại da thú, còn có mấy con bảo mã chỉ có ở Đông Hạ, tất cả đều làm lễ vật hiến cho Đại Tần. Đi theo ngay sau xe là Hoàng tử Đông Hạ – Y Nặc, hân cao chừng chín thước, cười con tuấn mã màu đen cao lớn. Làn da ngăm đen, mỗi một búi cơ bắp đều đặn như dã thú mạnh mẽ cường tráng, dây buộc tùy tiện bên thành mấy cái bím tóc, trên quần áo có viền lông thú lông lầy, đeo rất nhiều đồ vàng và phụ kiện xương thú què mùa. Gương mặt của hân kiên nghị như được rèn ra từ sắt thép, mũi cao thẳng, đôi mắt màu nâu nhạt ánh lên thứ ánh sáng sắc bén linh động, tựa như con chim ưng bay lượn trên chín tầng trời cao.

Mọi người cùng khen ngợi: “Tướng tá này, vóc người này, khí chất này... Thật sự là đậm chất đàn ông, chỉ mới đứng không đó mà đã có cảm giác như đỉnh đồng khối sắt, nhìn qua một cái là biết dạng người có thể đánh có thể giết.”

Hạ Ngọc Cẩn thầm so sánh với vóc người gầy yếu cùng tướng tá nho nhã của chính mình, ghen tị, hâm mộ, hận, đủ loại cảm giác trộn lẫn. Hân chỉ hy vọng mình cũng có thể cường tráng như Y Nặc, có thể tóm phụ nhân đều cáng nhà mình lại đây mà chòng ghẹo thỏa thích! Cho nàng ném mùi mất mặt! Còn có thể dạy dỗ nàng thế nào là ngoan ngoãn biết điều, sau này phụ quân nói đồng là không được nói tây, bảo nam là không được nói bắc!

Ảo tưởng chung quy vẫn chỉ là ảo tưởng, hân thở dài một tiếng, bắt đầu quay đầu lại, đã thấy Diệp Chiêu đang lẳng lặng nhìn mình, không nhịn được hỏi: “Cô không có hứng thú với hoàng tử Đông Hạ à?”

Diệp Chiêu: “Có gì hay mà xem.”

Hạ Ngọc Cẩn khó hiểu: “Sao lại vậy?”

Diệp Chiêu hồ hững quét mắt qua Y Nặc, khinh thường nói: “Bại tướng dưới tay, có gì đáng nhắc đến.”

....

Ảo tưởng về đối phương nháy mắt bay sạch.

Bỗng nhiên Hạ Ngọc Cẩn nảy sinh loại xúc động muốn cắn chết tươi phụ nhân nhà mình.

Buổi tối, hoàng thượng ban yến tiệc tại Thái Quy Các, văn võ bá quan đều đi dự tiệc.

Tuy Tuân thành Ngự Sử chỉ là chức quan nhỏ, nhưng tước vị Nam Bình Quận Vương không nhỏ, đã được ghi tên vào danh sách khách mời, nhưng hoàng thượng cũng chẳng thèm quan tâm là hân có đến hay không, chỉ nhấn mạnh gọi Diệp Chiêu dự tiệc.

Hạ Ngọc Cẩn cũng không muốn đi lắm, dù sao ngự thiện của hoàng gia hân đã ăn đến phát ngấy rồi, với lại ra ngoài cùng Diệp Chiêu, thế nào cũng có người hỏi này hỏi nọ, muốn đem bọn hân ra làm trò cười. Hơn nữa hân bị nương tử đá kích quá mạnh, trong lòng buồn khổ, không muốn để ý đến nàng, nhưng mà trước mặt sứ giả ngoại quốc, bất luận ra sao cũng phải bảo vệ danh dự của Đại Tần, giả vờ thân mật, để lại vài phần mặt mũi cho hoàng thất, nếu không bá phụ hân có thể đương trường rút Thanh Long Kiếm ra mà chém hân chết tươi.

Diệp Chiêu cũng thông suốt điều mầu chốt đó, ba bốn lần nhắc tới.

Cái chính là Hạ Ngọc Cẩn không chịu nghe theo.

Diệp Chiêu đành phải nói: “Ta đã từng giao chiến trên chiến trường với hoàng tử Y Nặc, coi như cố nhân, lần này hân tới, dù sao ta vẫn muốn uống với hân vài chén.”

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Đừng say khướt mò về là tốt rồi!”

“Khó nói.” Diệp Chiêu sâu xa nhìn hân một cái, xoay người rời đi.

Hạ Ngọc Cẩn rùng mình.

Lát sau, Dương thị dẫn theo hai đứa thông phòng vội vàng chạy tới, bề ngoài là mang chiếc khăn tay mới thêu và thuốc bổ mới hầm đến, chăm sóc phu quân, bên trong thì không biết đang âm mưu cái gì.

Hạ Ngọc Cẩn thờ ơ nhìn, hỏi: “Sao lại thêu lá cây lên khăn tay thế này?”

Mi Nương khẽ đảo mắt, giải thích: “Đây là xu hướng mới nhất đầu năm nay đấy ạ.”

Hạ Ngọc Cẩn dài dòng “A” một tiếng, khuấy khuấy thuốc bổ, hỏi lại: “Chẳng phải Lữ Giao dùng để bổ máu bồi dưỡng cơ thể cho nữ nhân hay sao? Sao lại có trong bữa ăn hàng ngày của ta?”

Huyền Nhi thành thật nói: “Cái này... Thật ra là đem cho...” Dương thị và Mi Nương mỗi người tung một cục đá qua, nàng run run, tiếp tục nói, “Đem... Từ nay về sau đem cho ngài dùng để lưu thông mạch máu.”

Hạ Ngọc Cẩn hí mắt hỏi: “Các người còn biết gia giận đến máu thông không nổi cơ à?”

Huyền Nhi: “Vâng!”

Năm đó An Thái Phi chọn thiếp thất, tiêu chuẩn là bộ dáng xinh đẹp tính tình thành thật, để tránh sau này quấy phá làm ra cái trò xấu xa gì trong hậu viện. Nay Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy, nữ nhân thành thật cũng không phải chuyện tốt, sớm hay muộn cũng bức hân đến chết vì tức mất.

Mi Nương vội vàng kéo Huyền Nhi về bên cạnh, cùng cười nói, “Quận Vương gia, thiếp nghe nói hoàng thượng ban yến, lệnh cho tướng quân đón tiếp hoàng tử Đông Hạ có phải không ạ?” Nàng nhấn hai chữ “Đón tiếp” vô cùng mạnh, nhìn Hạ Ngọc Cẩn như là trên đầu hân có cái sừng rất rất to vậy.

Tức khắc Dương thị nghiêm nghị trách mắng nàng: “Quận vương rất độ lượng, sao lại có thể để ý phu nhân mình uống vài chén rượu nhỏ với nam nhân khác được? Ai cho các người nghĩ đồng nghĩ tây hử?”

Mi Nương lập tức đổi giọng: “Đúng vậy! Quận vương của chúng ta rất hào phóng! Tuy rằng hoàng tử Đông Hạ có cao lớn đẹp trai lại cường tráng, nhưng là bạn cũ của tướng quân, cho nên tướng quân tự mình tiếp hân mấy chén rượu cũng là chuyện đương nhiên! Hoàng cung cũng không phải là chỗ bất chính! Mọi người đều sẽ để ý nhìn vào nhĩ! Nếu có người nào hiểu sai thì chắc chắn đầu óc người đó không đứng đắn rồi!”

Các nàng người tung kẻ hứng, từng lời từng chữ bóng bóng gió gió, rốt cục cũng khiến Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới Diệp Chiêu dù dễ tệt thì vẫn có danh là nương tử của mình, nếu nương tử ở một mình bên ngoài, lại tiếp rượu trai đẹp trước mặt mọi người! Mà hân lại không lộ diện ứng chiến, giống như con rùa rúc trong mai, sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng!

Hạ Ngọc Cẩn yếu ớt hỏi: “Diệp Chiêu sẽ không thiếu chừng mực như vậy đi?”

Dương thị đáp: “Sẽ không, tướng quân không để ý chuyện vặt vãnh đâu ạ!”

Mặc dù Hạ Ngọc Cẩn thấy đám thị thiếp này bóng gió đe dọa, nhưng nhớ đến nụ cười kinh khủng trước khi rời đi của Diệp Chiêu, càng cảm thấy sự uy hiếp này rất có khả năng xảy ra, ngộ nhỡ cô ta định gây chuyện với mình, cấu kết làm loạn với cái tên kia giữa yến hội, vậy thì mình sẽ vô cùng mất mặt.

Vì thế, hần quyết định tham gia tiệc tối, giám sát phu nhân, khiến nàng phải khuôn phép một chút, không cho phép dâng rượu cho nam nhân nào hết!

33. Chương 33

Chương 33: Thái Quy thịnh yến...

Yến tiệc cung đình kiểu này phải mặc quan phục chính thức.

Hạ Ngọc Cẩn ngại chức quan của mình thấp kém, lại thề sống thề chết không chịu mặc bộ quan phục màu lục mà hoàng thượng quan tâm đặt riêng cho hần trước mặt anh em chú bác, bèn mặc bộ quần vương phục màu tím thêu hoa đai ngọc, đội thêm hoàng kim quan, nhìn qua rất sang trọng. Theo ý mà nói, vợ phải theo chồng, Diệp Chiêu đáng lẽ nên phối hợp với phu quân mặc vương phi phục, trâm hoa vẩy áo gì đấy vào.

Diệp Chiêu không tự ý quyết định, ngoan ngoãn phái người đến hỏi ý kiến quận vương: “Mặc dù ra ngoài đường bước chân có hơi mạnh mẽ một chút, động tác có hơi thô lỗ một chút, cứ chỉ có hơi không thích hợp một chút, nhưng nàng sẽ nghe theo sự sắp đặt của phu quân, phu quân muốn nàng mặc cái gì thì nàng sẽ mặc cái đó, chắc chắn không sợ mất mặt!”

Quận vương gia ôm chút ảo tưởng, cho rằng chỉ cần nàng mặc nam trang, ít nhất còn có thể chờ mong vài người mắt kém, không biết cái gã so với nam nhân còn nam nhân hơn này là nương tử của hần, cho nên ra vẻ: “Bình thường cô mặc thế nào thì cứ mặc như thế, cô không sợ mất mặt, ông đây còn sợ cái gì!”

Diệp Chiêu được thế mặc luôn bộ quan phục cũng màu tím thêu hoa vào, vẽ mặt hào hứng, tư thế oai hùng bồng bồng, đứng cạnh Hạ Ngọc Cẩn mặt như quan ngọc, có vẻ vô cùng hợp đôi.

Tiểu nội thị dẫn đường là người mới chưa tiến cung bao lâu, được cái nhanh nhẹn, vội vàng chạy tới đón đả lầy lòng: “Nam Bình Quận Vương, Tuyên Võ Hầu, hai người đến thật trùng hợp.”

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu liên tục: “Đúng là trùng hợp, trên đường đến đây tình cờ gặp nhau nên cùng đi luôn.”

Diệp Chiêu khụ một tiếng nặng nề.

Người bên ngoài lặng lẽ cười trộm.

Đầu óc của tên tiểu nội thị đáng thương rốt cuộc cũng tỉnh ra, Tuyên Võ Hầu hình như còn là Quận Vương Phi?

Vừa đi vừa cười nói, đã đến trước Thái Quy Các, lầu cao hai tầng, dựa sông mà xây, đào nở rực rỡ. Các cung nữ khéo tay đã treo lên cành vô số đèn ngọc, ánh lửa lập lòe, ca cơ cầm đủ loại nhạc cụ sắc sỡ nhẹ nhàng ngân nga, vũ cơ tung vẩy váy áo, lại có hương rượu bốn phía, tiếng cười không dứt, giống như nhân gian tiên cảnh.

Quan viên Lễ Bộ dẫn mọi người vào vị trí, hoàng thượng lên tiếng bảo mọi người không cần câu nệ, ngài ngồi đây khoảng nửa canh giờ, uống với hoàng tử Đông Hạ vài chén, hàn huyên chuyện phiếm một chút, sau đó lấy lý do tuổi già sức yếu, không chống được sức rượu rồi đi về, để thái tử ở lại chủ trì, sau hai ly

ba chén, không khí cũng thoải mái hơn không ít. Đám quan viên thân thiết hoặc là đổi rượu, hoặc là ngâm thơ, hoặc là dựa vào lan can ngắm hoa đào.

Hạ Ngọc Cẩn lần thứ ba mươi tám chọc chọc vào cánh tay nương tử, nhỏ giọng dặn dò: “Tuyệt đối không được uống nhiều!”

Diệp Chiêu nhìn đôi mắt đen tuyền long lanh của hắn, ngẩn người, hớn hờ cười nói: “Yên tâm, dù ta có say, cũng sẽ không say khướt trước mặt người khác.”

Hạ Ngọc Cẩn thấp giọng giảo dữ: “Say khướt sau lưng người khác cũng không được!”

Diệp Chiêu vụng trộm nhéo nhéo tay hắn, ngón tay trắng ngần ấy tinh tế đẹp đẽ vô cùng, sau đó cười dài đáp: “Được được được, cái gì cũng nghe phu quân.”

Hạ Ngọc Cẩn tức giận rút tay lại, gần như gầm khẽ nói: “Cô còn dám động tay động chân! Ông đây sẽ... sẽ...”

Diệp Chiêu nghiêng đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Sẽ chòng ghẹo lại?”

Hạ Ngọc Cẩn khóc không ra nước mắt, trước khi đến hắn đã cất công đi tìm Thu Lão Hồ thật thà để hỏi thăm tử lượng của Diệp Chiêu, nhưng lại quên mất đồng rượu dân gian làm sao sánh bằng được rượu xịn bí mật của hoàng cung? Kết quả là gần thiếu hai chén, nương tử có vẻ hơi say rồi. Nếu bị nàng làm xằng làm bậy trước mặt mọi người, hắn cũng chỉ còn nước nhảy lầu tự vẫn để bảo toàn khí tiết thôi.

Vì thế, hắn liều chết ngăn chén của Diệp Chiêu lại, ai tới kính rượu đều dùng ánh mắt giết người đuổi về.

Mọi người nhìn mà xao xuyến: “Ai nói quận vương không quan tâm thể tử, ngày nào cũng cãi nhau đòi ly hôn? Nhìn đây không phải là tình cảm đang rất tốt sao?”

Hoàng tử Đông Hạ Y Nặc cầm chén rượu đi tới, đứng trước mặt Diệp Chiêu, cười nói: “Tướng quân anh dũng thiện chiến, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thật sự hoàn toàn không ai nghĩ được lại là nữ nhi. Lúc tin tức truyền đến Đông Hạ, toàn quân chấn động, vị đường thúc của ta được ngài tha cho về vừa xấu hổ vừa giận dữ đến thiếu chút nữa cắt cổ tự vẫn. Nhưng nói lại thì cũng may ngài là nữ nhân, Ngân Xuyên Công Chúa muội muội của ta nhìn thấy ngài trên chiến trường, vừa gặp đã yêu, chết sống không chịu lập gia đình, khăng khăng đòi mời ngài về Đông Hạ làm phò mã, nghe được tin xong, chui vào trong trường khóc hết ba ngày, cuối cùng cũng ngoan ngoãn kết hôn theo sắp xếp của phụ hoàng rồi.”

Từng nghe Ngân Xuyên Công Chúa tài mạo song toàn, là đệ nhất mỹ nữ Đông Hạ, sao lại có mắt không trông, đi để ý nương tử của hắn như vậy?

Hạ Ngọc Cẩn ghen tỵ hung hăng nhéo Diệp Chiêu một cái cho bõ tức.

Diệp Chiêu ăn đòn đau, vẻ mặt vẫn bình thản, lạnh nhạt nói: “Lúc ấy cũng là tình thế bắt buộc, không thể không làm, mong Y Nặc hoàng tử đừng chê cười.”

Hoàng tử Y Nặc hào sảng cười to vài tiếng, nâng chén nói: “Nay Đông Hạ và Đại Tần hòa thuận, chúng ta cũng coi như bằng hữu không đánh không quen, cùng uống một ly!”

Chén rượu này, không từ chối được.

Diệp Chiêu do dự một lát, nâng chén lên.

Hạ Ngọc Cẩn thấy tình thế không ổn, nhanh chóng ra tay, giật lấy chén rượu trong tay nàng, chân chửi một lát, cuối cùng vẫn không biết nên gọi nương tử của mình là gì, đành gian nan cười nói: “A Chiêu uống nhiều quá rồi, để ta uống tay nàng ấy đi.”

Hoàng tử Y Nặc hơi ngẩn ra, cũng nở nụ cười: “Vợ chồng quận vương, thật sự là phu thê tình thâm, quan tâm chăm sóc đến như vậy.”

Trước mặt đặc phái viên nước ngoài, việc xấu trong nhà không thể khoe ra, Hạ Ngọc Cẩn chỉ có thể nghiêng răng, ngoác miệng giả vờ cười: “Nên như vậy mà.”

Hoàng tử Y Nặc tán thưởng nói: “Đông Hạ chúng ta có câu, anh hùng phải cưới con ngựa hung bạo nhất, cưới nữ nhân mạnh mẽ nhất, Hạ Quận Vương nhìn thì yếu ớt nho nhã, lại có thể đánh bại nữ nhân mạnh

mẽ nhất Đại Tồn, chắc chắn là anh hùng trong anh hùng, thật sự là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, đáng để người ta cảm phục.”

Diệp Chiêu rất rối loạn, không nói lời nào.

Hạ Ngọc Cẩn đành phải tiếp tục giả tươi cười: “Đâu có đâu có.”

Hắn thấy mình sắp cười đến cứng đờ hết mặt rồi.

Hoàng tử Y Nặc hoài niệm nói: “Mẫu phi của ta cũng có thể kéo cung nặng, cưỡi tuần mã, thiện xạ, thời trẻ còn từng tự tay giết gấu chó. Con cái của bà trừ ta ra có kém cỏi một chút, còn những người khác đều là anh hùng đỉnh thiên lập địa, trong quân ngũ nhất hô bá ứng. Nói vậy thì tử của Quận Vương và Diệp Tướng Quân, cũng sẽ không kém hơn mẫu thân, chỉ là từ nay hai nước giao hảo rồi, nếu không anh hùng luận anh hùng, cũng là một chuyện đáng vui trong đời.”

Thái tử lặng lặng ngồi nghe bên cạnh, nụ cười trên gương mặt vẫn không hề thay đổi.

Diệp Chiêu căng thẳng trong lòng, chợt thấy bên trong những lời nhìn như tình thâm ý thiết này của hắn có chút gì đó không ổn. Hoàng tộc Đông Hạ từng thay đổi hai vị hoàng hậu, sau này đều muốn đưa con mình lên kế thừa vương vị, kết quả bị Y Nặc cầm đầu diệt trừ hết lượt. Nay hắn nhắc đến võ nghệ và quân quyền của mình trước mặt thái tử, lại nhắc đến thế hệ sau, có ý nói bóng nói gió, ám chỉ con trai của nàng có cơ sở để mưu quyền soán vị. Nếu trong lòng thái tử nảy sinh mầm mống ngờ vực vô căn cứ, để phòng khắp nơi, thì thật sự là cực kỳ không ổn.

Nàng hoài nghi nhìn lại.

Trên gương mặt của hoàng tử Y Nặc tràn đầy vẻ thật thà chất phác, dường như không hay bản thân vừa nói nhảm cái gì, chỉ biết mời rượu.

“Không được đâu!” Hạ Ngọc Cẩn uống ba chén với hắn, uốn lưỡi nói, “A Chiêu thể lực tốt, ta thể lực lại không tốt, bù bù trừ trừ, con ta sợ rằng cũng chẳng thể mạnh mẽ đến đâu lắm được, mẫu thân ta lại sợ máu sợ người chết sợ đánh giặc, sao có thể để cháu trai bảo bối lên chiến trường? Chẳng bằng cố gắng học lấy một ít học vấn, tương lai làm tài tử phong lưu!”

Diệp Chiêu không nhịn được dấm hấn một cái: “Phong lưu cái gì? !”

Hạ Ngọc Cẩn cạy men rượu, trừng mắt liếc nàng một cái, cả giận nói: “Cảnh cáo cô! Nếu dám để con trai ta ra chiến trường, ông đây lập tức hưu cô!”

Lời nói say này làm mọi người đều nở nụ cười.

Hoàng tử Y Nặc tiếc nuối nói: “Vậy một thân võ nghệ của Diệp tướng quân chẳng phải là thất truyền rồi sao?”

Diệp Chiêu cười nói: “Bên nhà mẹ đẻ ta còn có hai đứa cháu, sau này sẽ trung quân đền nợ nước, cũng thể cả thôi.”

Thái tử phụ họa nói: “Diệp gia cả nhà trung liệt, cháu của nàng, nhất định là rất giỏi.”

Hoàng tử Y Nặc dấm chiêu liếc Hạ Ngọc Cẩn một cái, gật đầu hỏi: “Nói cũng đúng!”

Đợi mọi người đi xa rồi.

Diệp Chiêu khẽ nói với Hạ Ngọc Cẩn: “Cảm ơn.”

Hạ Ngọc Cẩn tựa như vô cùng ngạc nhiên: “Cô bị ngốc à? Cảm ơn cái gì?”

Diệp Chiêu cũng không biết hắn giả ngố hay là ngố thật, đành phải nói: “Hoàng tử Đông Hạ rất nguy hiểm.”

Hạ Ngọc Cẩn liếc qua Y Nặc, đồng ý: “Năm tay lớn như vậy, quả thật rất nguy hiểm.”

Diệp Chiêu lắc đầu: “Ta cảm thấy hắn không có ý tốt với người, người nên cách xa hắn một chút.”

Hạ Ngọc Cẩn là con lừa cứng đầu, nương tử nói đông thì muốn đi hướng tây, lập tức xì một cái: “Người ta khen ta thì là không có ý tốt? Đúng là nữ nhân, bụng dạ nhỏ nhoi!”

“Đúng không?” Diệp Chiêu xấu xa cười rộ lên, từ từ tiến đến bên người hắn, thổi một hơi, nhẹ nhàng thả ra một câu long trời lở đất, “Ồ Mạc Bắc, nghe đồn hắn có sở thích đồng tính, phu quân... Chẳng thật sự muốn tới gần hắn chứ?”

Hạ Ngọc Cẩn rùng mình một cái, yếu ớt hỏi: “Cô lừa ta phải không?”

Diệp Chiêu nhún vai: “Tin hay không cũng được, dù sao thì ta tin.”

Hạ Ngọc Cẩn nhìn dáng người cơ bắp cuộn cuộn của đối phương, còn có đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc qua bên này.

Do dự thật lâu...

An toàn là số một, tốt nhất là tin đi.

34. Chương 34

Chương 34: Rỉ tai nơi trà tứ...

Bất kể Đại Tần hay là Mạc Bắc, yến tiệc đãi khách đều lấy rượu ra để bày tỏ sự hiếu khách, mọi người thấy Hạ Ngọc Cẩn ra sức đỡ rượu giúp phu nhân, trong bụng đều muốn phá chời, kẻ nào cũng tới người một ly ta một ly, chúc cho Hạ Ngọc Cẩn đầu óc choáng váng, ngầy cả bản thân mình tên gì họ gì cũng chẳng biết.

Tiệc xong, Diệp Chiêu phải đỡ hắn đi.

Khi Hạ Ngọc Cẩn tỉnh lại, đã đang lác la lác lự ngồi trong kiệu rồi, Diệp Chiêu ở bên cạnh nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, mà mình thì vô cùng mất mặt mà tựa vào vai nàng. Rượu say sinh ra khí phách nam nhi —— đường đường là đại nam nhân sao có thể dựa vào nữ nhân mà ngủ được?

Thế này thì mất thể diện quá đi thôi!

Vậy là hắn quyết định đổi tư thế, dựa vào vách gỗ, sau đó thừa lúc Diệp Chiêu đang ngủ, kéo đầu nàng lại, đặt lên vai mình, thế này mới vừa lòng gật gật đầu, tiếp tục mơ màng ngủ.

Chờ chung quanh yên ắng lại, Diệp Chiêu mới len lén mở một bên mắt, đảo trái đảo phải xem xét tình hình, ngửi ngửi mùi vị ẩm áp dễ chịu trên người hắn, nhẹ nhàng xích lại gần chút nữa, tiện thể nhân cơ hội hiếm có, chọc chọc mấy cái trên người hắn.

Hạ Ngọc Cẩn rít gào trong mộng: “Dừng tay! Ông đây mới là ở trên!”

Diệp Chiêu an ủi: “Được được, người ở trên.”

“Thế này mới ngoan! Không nghe lời ông đây hư người!” Hạ Ngọc Cẩn đắc ý lắm nhảm, “Hắc hắc... Đại cô nương, eo nhỏ đùi đẹp nha, khốn kiếp! Không được tranh với ta!”

Diệp Chiêu nghĩ nghĩ hồi lâu, cũng chẳng hiểu hắn mơ thấy cái gì.

Lúc Hạ Ngọc Cẩn tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, Diệp Chiêu đã quần áo chỉnh tề đứng ở bên giường, rất hiền lành bưng bát canh giải rượu cho hắn. Hắn uống hai ngụm canh giải rượu, ngơ ngác ngồi một chỗ, kiểm tra quần áo trên người mình, lại vội nhảy dựng lên trên giường, hỏi: “Đêm qua, ta và cô ngủ cùng một chỗ? Cô... Chuyện kia... Không có gì đi?”

Diệp Chiêu quang minh chính đại nói: “Ta là loại người sẽ làm xằng làm bậy hay sao?”

Hạ Ngọc Cẩn thoáng thở nhẹ, uống hết bát canh, ngả người xuống giường ngủ tiếp.

Diệp Chiêu lấy lại cái bát, quăng cho thị nữ, sải bước đi ra.

Qua lúc lâu, Hạ Ngọc Cẩn mới hiểu ra đoạn đối thoại lúc nãy của hai người, thế này.... Tình cảnh này CMN giống lưu manh rượu say loạn tính với con gái nhà lành đang ngủ quá thể! Phì phì! Sao mà giống được? Ao giác ảo giác thôi! Đừng nghĩ lung tung nữa! Hấn kéo chăn trùm đầu, tổng hết những suy nghĩ không thích hợp ra khỏi não, sau đó sai Cốt Đầu* tới báo cho Lão Dương Đầu: “Hôm nay ông đây muốn nghỉ làm, những việc khác hấn cứ cân nhắc mà tự quyết định.”

Cốt Đầu lại quen đường chạy đi tìm lão già đáng thương kia như mọi lần.

Hạ Ngọc Cẩn vắt vẻo lăm mới hồi phục tâm tình lại, đi ra cửa lớn, thấy Huyền Nhi đeo một cái tay nải nhỏ, chuẩn bị về thăm nhà mẹ đẻ.

Huyền Nhi là kẻ không giấu cái gì được lâu, thấy tinh thần hấn phấn chấn hăng hái, do do dự dự, cuối cùng không dìm được mấy con sâu đang ngo ngoậy trong bụng, lặng lẽ nói: “Quận vương, đêm qua tướng quân thay quần áo tắm rửa cho ngài, thức trắng đêm chăm sóc, thật sự là rất hiền dịu đó, ngài làm chuyện đó với nàng.... Có dịu dàng không vậy?”

Hạ Ngọc Cẩn sắc nước miếng.

Là con heo nào vừa mới rồi còn ngu ngốc tin nàng không giống kẻ xằng bậy đây?!

Hạ Ngọc Cẩn chạy vội, bắt lấy con đế mền của hấn, ép hỏi: “Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Con đế mền** nói: “Quận vương say không biết trời đất, nôn rồi lại nôn, tướng quân đưa ngài về phòng, gọi bốn tám, chăm sóc ngài một đêm, không có gì khác.”

Hạ Ngọc Cẩn hỏi lại: “Nàng với ta.... Không, ta không làm cái gì đó với nàng chứ?”

Con đế mền nói: “Không có nghe thấy tiếng giãy giụa, chắc là không có.”

Hạ Ngọc Cẩn thở nhẹ một hơi thật dài, vỗ vỗ vai nó: “Đúng thế, rượu say loạn tính ức hiếp nữ nhân, là tội kỵ nhất! Gia của các người cũng không làm loại chuyện thiếu đạo đức như vậy!”

Cả đám nhin cười, tiếp tục vâng dạ.

Từ sau yến tiệc, sứ đoàn Đông Hạ không có động tĩnh gì, trừ việc nơi nơi dự tiệc, gần như không có chuyện phát sinh.

Diệp Chiêu có vẻ như không để chuyện đêm đó ở trong lòng, ngày nào cũng bận rộn, mỗi ngày đều vào triều từ sáng sớm, bận bịu việc quân doanh, gần như về đến nhà là ngã đầu ngủ luôn, ngay cả thời gian luyện võ mỗi ngày cũng giảm mất nửa canh giờ.

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng cả đêm không ngủ, chăm sóc mình nôn ọe vân vân, tuy có nghi ngờ nàng lén ăn đậu hũ, nhưng cũng rất là vất vả, hấn có chút cảm động, vài lần định đến tìm nàng tán gẫu, xem như nói lời cảm tạ, nhưng ban ngày hấn tìm trái không thấy Diệp Chiêu, ngó phải không thấy Diệp Chiêu, đến tối thì... Từ khi nhậm chức Tuần Thành Ngự Sử tới nay, bạn bè hẹn hấn đi chơi càng nhiều, muốn rút không rút được, dù sao chính Diệp Chiêu cũng thường về muộn, cũng không thể trách hấn được. Lại vài ngày trôi qua, hấn cứ vậy mà quên mất việc này.

Chạng vạng, đám hồ bằng cầu hữu lại rủ rê, nói rằng ở Ngọc Lâu Xuân bên bờ Tần Hà có một ca cơ hát tiểu khúc mới đến, tên là Tiểu Ngọc Nhi, vẻ ngoài phóng đảng, ánh mắt quyến rũ, giọng nói mềm mại, muốn dễ nghe bao nhiêu có bấy nhiêu, hấn liền hứng trí bồng bồng chạy tới. Không ngờ Ngọc Lâu Xuân đã bị Kỳ Vương giành trước một bước, bao toàn bộ, chẳng những mở tiệc chiêu đãi bạn tốt, còn mời cả hoàng tử Đông Hạ, tìm hoan mua vui ở đó luôn.

Hạ Ngọc Cẩn ở chỗ của vị đường thúc đáng ghét này, đụng phải một cái gai không lớn không nhỏ, rất là buồn bực.

Y Nặc nhìn thấy hấn, vội mời lại đây, trên gương mặt ngăm đen vì phơi nắng dưới ánh mặt trời tràn đầy thành thật, mắt cười cong cong, nhiệt tình nói: “Người Đại Tần nói, hẹn gặp không bằng vô tình gặp, quận vương tưu lượng cao, không bằng vào đây cùng uống với huynh đệ vài chén?”

Hạ Ngọc Cẩn vốn đã có sẵn thành kiến với hắn, thấy thế nào cũng không phải ý tốt, viện cớ đã hẹn trước với bạn bè rồi, khước từ hắn, đi vào Hạnh Hoa Lâu đối diện Ngọc Lâu Xuân, gọi vài ca kỹ, uống rượu mua vui. Đôi mắt lại thường xuyên liếc sang bàn tiệc bên phía đối diện, trong lòng có chút dự cảm không hay.

“Á! Phu nhân ngài đến đây kìa!” Bạn rượu kêu to, “Lại còn chuyện trò với Y Nặc hoàng tử nữa!”

“Sao có thể được?! Nàng cũng không thích đường thúc của ta, chưa bao giờ giả vờ cười nói xã giao, sao lại đi dự tiệc?” Dự cảm biến thành sự thật, Hạ Ngọc Cẩn rất rất kinh ngạc, hắn dụi dụi mắt, trong lòng thắc mắc nhủ thầm, “Nàng còn dặn ta đừng lại gần tên hoàng tử đồng tính kia, sao bản thân lại chạy đến vậy?”

Thế nhưng, hắn có dụi thế nào đi nữa, Diệp Chiêu và Y Nặc hoàng tử vẫn dính nhau như hình với bóng, hai người không ngừng chuyện trò, ngay cả Kỳ Vương tới kính rượu, cũng chẳng nói được mấy câu. Tiếng cười sang sảng của Y Nặc hoàng tử thường xuyên vang lên, ngay cả Hạnh Hoa Lâu đối diện cũng nghe thấy rõ ràng. Qua một lúc, Y Nặc hoàng tử rời khỏi chỗ ngồi, Diệp Chiêu cũng đi theo, hai người đứng ở ven bờ sông Tần Hà cười nói không ngớt, nhìn từ sau lưng, thể hình gầy béo quả thật rất hợp đôi, như Chân Tượng với Bích Nhân***, chỉ là không biết đang nói cái chuyện vô liêm sỉ gì.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn đến đỏ cả mắt, hắn há miệng hít một hơi thật sâu, tự an ủi mình: “Anh hùng trọng anh hùng, bọn họ nói chuyện hợp nhau, uống vài chén cũng là đương nhiên.”

“Cũng đúng, dù sao bọn họ cũng có quen biết, cũng không có gì đáng phải lo cả, chung quy vẫn còn hơn so với đi uống rượu cùng hơn năm trăm tên đàn ông,” bạn rượu nhỏ giọng lấy lòng nói, “Quận vương, cẩn thận, rượu của ngài tràn rồi!”

“Đúng cái rắm!” Hạ Ngọc Cẩn hung hăng quăng vỡ cái chén, thù cũ hận mới trào dâng trong lòng, phần nộ của hắn cũng ngập tràn rồi!

Trước mặt mọi người, mập mập mờ mờ với người quen cũ, thật sự Diệp Chiêu chẳng mấy may cho hắn tí thể diện nào! Hổ không phát uy thì không phải nam nhân sao?!

Hắn cởi áo choàng quý giá màu trắng ngà, đổi áo choàng màu xanh đen của bạn rượu, sau đó ra lệnh cho bọn họ tiếp tục chơi nhạc âm ỉ, còn mình lẳng lặng rời đi, hòa lẫn vào dòng người đông đúc ồn ào ven bờ Tần Hà, lẳng lẽ đi tới cây cầu cách chỗ bọn Diệp Chiêu đứng không xa, sau đó cúi người, tính toán địa hình, gọi tên ăn xin bẩn thỉu đang ngủ bên cạnh đây, ném cho hai nén bạc, bảo nó cố tình tới gần chỗ Y Nặc hoàng tử ăn xin, dùng mùi tanh hôi trên người mà ép bọn họ phải đi tới đầu cầu bên này, để mình thuận lợi nghe trộm xem bọn họ nói thể non hẹn biển gì gì đó, lời ngon tiếng ngọt chó má thế nào!

Ăn xin tuân lệnh, làm việc vô cùng hiệu quả.

Y Nặc hoàng tử và Diệp Chiêu đi tới đầu cầu bên này, dáng người hắn cao lớn, quét mắt nhìn về hướng Hạ Ngọc Cẩn, lại cúi đầu làm như không có việc gì, khóe miệng lẳng lặng nở một nụ cười tính toán.

35. Chương 35

Tam Thập Ngũ. Tựa như mới quen...

Bên bờ Tần Hà, đèn sáng như ban ngày, tiếng du khách ồn ào náo nhiệt.

May mắn sa mạc thường xuyên có bão cát, liên lạc với nhau phải gọi to mới nghe thấy, cho nên giọng nói của Y Nặc rất lớn. Diệp Chiêu có một thời gian dài chém giết trên chiến trường, thét gào ra lệnh, mặc dù giọng có hơi khàn khàn, nhưng cũng không nhỏ hơn giọng nam tử bình thường là mấy. Huống chi Hạ Ngọc Cẩn lại có bản lĩnh nghe xúc xắc, lỗ tai càng thính hơn người thường, vậy là dù có ngồi xỏm cách một khoảng lại bị tiếng ồn ào gần đó át tiếng, hắn vẫn có thể nghe được hai người bọn họ trò chuyện những gì.

Y Nặc hoàng tử lại bước tới gần bên cầu hai bước, thản nhiên che tầm mắt của Diệp Chiêu, dẫn dắt ánh mắt nàng nhìn về thuyền hoa giữa Tần Hà, tán gẫu lung tung vài câu rồi cảm thán: “Ba năm trước trên chiến trường, Diệp tướng quân dũng mãnh như thần, quả là anh hùng. Cũng không thể ngờ được lại là nữ nhi, nếu nàng sinh ở Đông Hạ, sợ rằng số hạo hán tới cầu hôn nhiều đến đập hỏng cả cửa mắt, nay phu quân của nàng chắc cũng phải là nam nhân nổi tiếng Đại Tần, mới có thể khiến nàng coi trọng như vậy!”

Thiên hạ này ai chẳng biết tiếng chơi bời của Nam Bình Quận Vương? Tên cầu nam tử này quả thật đang ngấm ngấm mĩa mai, còn cố tình trưng thái độ “Ta là người ngoại quốc, cái gì ta cũng không biết”, khiến Hạ Ngọc Cẩn muốn học máu mà cũng không biết phải phun từ đâu.

Không ngờ, Diệp Chiêu mặt không đổi sắc tim không nhảy, gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Y Nặc hoàng tử cũng không nghĩ nàng sẽ trả lời như thế, lại vội cung kính hỏi: “Không biết Hạ Quận Vương văn thơ xuất chúng hay võ nghệ siêu quần? Có bằng lòng cho ta xa xôi cách trở tới học tập không?”

Diệp Chiêu nhẹ nhàng băng quơ nói: “Sự vượt trội của hần người không học được.”

Y Nặc hoàng tử sờ sờ mũi, tựa như ngượng ngùng nói: “Nói thật, từ sau khi biết Diệp tướng quân là nữ nhi, ta liền nảy sinh ba phần yêu mến, chỉ trách hai nước khác biệt, minh châu đã có chủ, nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy không phục, tốt xấu gì cũng nên nói cho ta biết ta thua vì cái gì.”

Những lời này mà nói với người đã có chồng, đích xác quá mức thất lễ.

Hạ Ngọc Cẩn u oán đoán không biết có phải tên đồng tính này ngấm trúng Diệp Chiêu trông giống nam nhân, cho nên mới sinh lòng cảm mến không.

Diệp Chiêu bất mãn nhăn mặt nhíu mày, nhưng thân phận có vấn đề, không thể khiển trách hần thẳng mặt.

Y Nặc hoàng tử không chịu không buông tha, cười hào sảng: “Hần hào hoa phong nhã, e rằng võ nghệ không bằng tướng quân rồi?”

Diệp Chiêu trả lời một cách mĩa mai: “Đúng thế, võ nghệ hần không bằng ta, sợ rằng không được đến ba chiêu, thế nào thì hoàng tử ngài cũng đỡ được tới một trăm chiêu, so sánh với nhau, quả thật kém xa.”

“Cũng đúng,” bị nàng nhắc lại chuyện cũ, Y Nặc hoàng tử hơi mất mặt, vội tự giễu: “Chúng ta đều là bại tướng dưới tay Diệp tướng quân, cũng chẳng khác nhau là bao, nhưng nói thế nào hần cũng xinh đẹp hơn ta.”

“Người mới xinh đẹp! Tên Đông Hạ mọi rợ khốn kiếp!” Hạ Ngọc Cẩn hận nhất người khác nói mình xinh đẹp, càng hận tên nam nhân đồng tính nào nói mình xinh đẹp, hần giận đến mức buột miệng chửi thề, đáng tiếc nếu bị phát hiện nghe lén sẽ không được hay, cho nên nghiêng răng chịu đựng không dám nhảy ra đó.

Diệp Chiêu thản nhiên nói: “Cũng không hoàn toàn vì diện mạo, hần thật sự rất tốt.”

Y Nặc hoàng tử vẫn không chịu ngừng: “Nguyện nghe cho rõ, dù sao cũng phải khiến ta thua tâm phục khẩu phục.”

Diệp Chiêu ngăn người, nàng nhớ tới Hạ Ngọc Cẩn, khuôn mặt bỗng ửng ửng đỏ ngượng ngùng, thái độ cũng không còn lạnh nhạt thờ ơ nữa. Nhưng mấy chuyện yêu yêu đương đương xấu hổ này, sao có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng? Thật sự là rất xấu hổ, vì thế nàng giả vờ khụ một tiếng, âm mưu chuyển sang đề tài khác.

Khổ nỗi người dân Đông Hạ tính tình thẳng thắn, không có thói quen che giấu tình cảm nam nữ, hơn nữa trong lòng hoàng tử Y Nặc biết Hạ Ngọc Cẩn là loại hàng có chất lượng gì, lại mang lòng muốn châm ngòi ly gián và chế giễu, ba lần bốn lượt mở miệng kích tướng: “Hay là Quận Vương thật sự tệ như vậy, làm Diệp Tướng Quân không nghĩ được cái gì tốt, cho nên ra sức mở miệng từ chối, ngay cả một câu khen ngợi cũng không nói ra nổi? Haiz, ta nghe người ta nói Hạ Quận Vương vô dụng, vốn dĩ còn không tin, nay xem ra... Hần chẳng qua chỉ là một con cừu non ngoan ngoãn đáng yêu thôi.”

Nói nữ nhân giống cừu, là ca ngợi.

Nói nam nhân giống cừu, là sỉ nhục.

Rốt cuộc Diệp Chiêu phần nộ rồi, tung một chưởng vào cây liễu cỡ hai người ôm bên cạnh, đánh cho cái cây rung lên ầm ầm, tưởng đổ đến nơi, khiến Hạ Ngọc Cẩn trốn bên cạnh sợ xanh mặt. Sau đó nàng hít một hơi, lớn tiếng phản bác: “Hắn không phải cừu, hắn là hùng ưng.”

Y Nặc hoàng tử kéo dài giọng, giống như không dám tin, “Hùng ưng?” Sau đó cúi đầu cười trộm không thôi, “Quả thật là con chim ưng nhỏ xinh đẹp.”

“Có con chim ba năm không bay, vỗ cánh một lần bay thẳng đến chín tầng trời, ba năm không hót, hót một tiếng rung động trời đất, ngày sau còn dài.” Diệp Chiêu tức giận, nhưng không lộ rõ trên mặt, nàng gằn từng chữ, “Đừng khinh người trẻ nghèo!”

“Đừng nóng giận,” Y Nặc hoàng tử nhìn trái nhìn phải xung quanh, xác nhận Hạ Ngọc Cẩn vẫn còn núp như con chuột, chắc chưa bị phát hiện, lại nhìn biểu cảm của Diệp Chiêu, có vẻ không giống nói đùa, vội an ủi, “Nàng nói cái gì thì là như cái đó đi.”

“Hắn bây giờ chỉ là chim non chưa hết lông tơ, nhưng chim non rồi cũng sẽ có ngày vỗ cánh, giống như hùng ưng xông thẳng lên trời xanh.” Diệp Chiêu không để ý tới hắn, như đang phát tiết, nói liên miên không ngừng, “Hắn rất thông minh, có thể trong vòng hai ngày đã đọc thông bảy tám quyển sách... Những bộ sách nội dung thâm sâu cũng nhớ rất kỹ, nhắc lại rất chính xác. Hắn đứng ở địa vị cao, mà lại rất lương thiện, chưa bao giờ ức hiếp dân chúng nghèo khổ, lúc nào cũng quan tâm đến người thân, chỉ cần trong khả năng của mình hắn sẽ hành hiệp trượng nghĩa. Hắn có nghị lực, có thể chịu được mười mấy năm buồn tẻ vô vị, lật đi lật lại nghiên cứu cùng một vấn đề, cho đến khi đạt được kết quả tốt nhất. Hắn có dũng khí, cũng không vì đối thủ hùng mạnh mà khuất phục, hắn thông minh nhanh trí, có thể dùng những thủ đoạn không tầm thường xử lý mọi chuyện, hắn tích cực hướng về phía trước, nhiều năm ốm đau, sinh sinh tử tử, cũng chưa bao giờ khiến tâm tưởng hắn thiếu đến nửa phần ánh mặt trời... Người còn muốn ta nói tiếp nữa không?”

Y Nặc hoàng tử trợn mắt há mồm: “Chẳng lẽ hắn không có chỗ nào không tốt sao?”

Diệp Chiêu chém đinh chặt sắt: “Tất cả điều không tốt của hắn, ta đều thích.”

Trên thế giới này mãi mãi không bao giờ tìm thấy tình nhân thập toàn đại mỹ.

Nhưng có lẽ sẽ có một người, trong mắt người ấy mỗi một khuyết điểm của hắn đều trở thành đáng yêu, vì vậy mà trở thành hoàn mỹ.

Y Nặc hoàng tử bỗng nhiên phát hiện có vẻ mình lợn lành chữa thành lợn què, làm việc ngốc nghếch, vội cười ha ha vài tiếng lảng tránh, ồn ào nói phải về uống rượu tiếp.

Dù không thích, Diệp Chiêu vẫn cố chịu đựng tiếp hắn cùng đi xa dần.

Nơi đầu cầu, Hạ Ngọc Cẩn ôm đầu gối, ngơ ngác nhìn tảng đá trước mặt.

Từ nhỏ đã ốm yếu, bỏ bê việc lớn, lãng phí thời gian, bị nuôi dưỡng chiều chuộng như nuôi một cô gái nhỏ bé nơi trưởng rủ màn che, sau này lớn lên đã bị bạn bè cùng tuổi bỏ xa quá nhiều, văn tài võ lược, mọi thứ hắn đều không bằng người ta, sau khi sức khỏe khá hơn một chút, lại bị cảnh phồn hoa của thế giới này làm ê muội, dần dần đắm chìm vào đó.

“Nặng to quá, đừng xem người ta chơi bóng nữa, về nghỉ ngơi ngay đi.”

“Đừng bắt chước người ta đứng như vậy, sức khỏe của con không chịu được đâu, mau đem cái ghế đến đây.”

“Ngắm hoa có thể quan trọng hơn sức khỏe sao? Con vẫn nên tới đình nghỉ mát bên cạnh đi.”

“Cơ thể vừa khỏe, đừng đọc nhiều sách quá, cẩn thận hại mắt.”

“Dù sao vẫn là cháu ruột của trẫm, cho dù không có bản lĩnh, cũng lo không có cơm ăn hay sao?”

“Bổn phận nó phải chịu thiệt thòi nhiều năm như vậy, cho dù có làm loạn bên ngoài một chút, chỉ cần không lớn chuyện cũng bỏ qua đi.”

“Thanh danh? Tôn thất hoàng gia, còn có ai dám chỉ trích nói năng gì?”

“Nhìn đi, kia chính là tiểu vương gia ăn hại, hắn trông thì xinh còn cái kia ngược lại lại vô dụng, khị khị...”

Hắn là kẻ bắt lức trong mắt mọi người! Đứa con bỏ đi! Ăn hại! Vô lại! Đại phế vật không làm được lấy một việc gì!

Mỗi ngày trôi qua hắn đều ngây ngậy ngô ngô mà sống.

Chưa từng có người trông mong nửa phần vào hắn.

Chưa từng có người biết trong lòng hắn cũng hy vọng ước mong.

Chưa từng có người biết...

Hắn từng mơ ước chinh chiến nơi sa trường, làm một tướng quân dũng mãnh.

Hắn từng khát vọng được hành hiệp trượng nghĩa, làm một hiệp khách giang hồ.

Hắn từng chờ mong sẽ tài trí hơn người, làm một đại Nho gia uyên bác.

Cùng với tuổi tác ngày một tăng, sự thật cũng từng bước từng bước mài gọt đi ước mơ.

Cuối cùng hắn chỉ là một kẻ quần là áo lượt vô tích sự.

Hắn nghĩ rằng mình đã hoàn toàn hết hy vọng, không bao giờ còn nhớ tới giấc mộng ngông cuồng hồi nhỏ nữa.

Nàng để ý đến ưu điểm của hắn, trân trọng khuyết điểm của hắn, nàng còn thề son sắt nguyện ý tin tưởng hắn, nhưng mà nhất phi trùng thiên*, việc như vậy.... Làm sao có thể được?

Nữ nhân đáng chết này, thật là cường điệu!

Cái gì mà hùng ưng với không hùng ưng, lời nói dối đáng ghét, chỉ có tên gốc Đông Hạ mới tin là thật!

Nếu vào tai người khác, CMN khác nào chê cười!

Hạ Ngọc Cẩn hung hăng nhổ nước miếng, như muốn quên đi toàn bộ chuyện vừa rồi. Nhưng mà mũi lại cứ từng đợt cay cay, nước mắt lặng lẽ lướt qua hai má, thi nhau rơi xuống, hắn vội che mặt, cúi đầu, cố gắng lùi vào tận trong góc tối, không thể để người khác phát hiện màn xấu hổ này, nhưng những ngón tay trắng nõn như đang thấm ra nước, lau thế nào cũng không thể hết được.

Đừng khóc đừng khóc....

Nước mắt nam nhi không thể rơi dễ dàng.

Trong đầu lại hiện ra câu nói rất lâu trước đây, Lão Cao bán thịt dê đã từng nói.

Quan trọng nhất là nữ nhân có thể thật lòng lấy tim gan mình mà đối đãi với ngài, một lòng một dạ chăm sóc cho ngài

Sau ba tháng lễ bảy ngày thành thân, Hạ Ngọc Cẩn đối với Diệp Chiêu, tựa như mới quen.

*Nhất Phi Trùng Thiên: Một lần vỗ cánh bay thẳng lên trời

36. Chương 36

Tam Thập Lục. Nghi vấn phát sinh...

Mắt đỏ như mắt thỏ, nếu để nàng thấy, chẳng phải sẽ bị cười nhạo hay sao?

Hạ Ngọc Cẩn chỉnh lại quần áo, đứng ngốc ở bờ sông một hồi, đợi sau khi bình phục lại tinh thần, mới quay lại từ lâu tìm bạn nhậu đổi áo khoác, chỉ nói rằng bị gió thổi, sai người mang gương đồng tới soi soi khỏe

mắt, xác nhận không có gì đáng nghi, liền lén vào ngõ Yến Tử, lách vào trong một căn nhà dân cũ nát, uy hiếp đe dọa một phen, lấy được thứ đồ ấy, lại vội vàng chạy về nhà.

Diệp Chiêu chưa ngủ, ngồi lau kiếm dưới ánh đèn, không biết rằng có biết hắc đang đợi ở ngoài hay không.

Hạ Ngọc Cẩn từ trước đến nay vẫn chưa tỏ thái độ tử tế với nương tử được lần nào, nên chung quy cũng thấy ngại ngùng, đứng ở cửa chuẩn bị cảm xúc, chuẩn bị trái chuẩn bị phải vài chục phút rồi mà vẫn không nghĩ ra được ý tưởng nào. Cuối cùng là Diệp Chiêu đi tới, dựa nửa người vào cửa, nhũn mỳ nhìn hắc: “Sao thế? Quá nửa đêm mới về, có chuyện muốn nói với ta à?”

Nghe trộm là chuyện bẽ mặt đến cực điểm, Hạ Ngọc Cẩn nào dám nói ra khỏi miệng? Hắc ập ứng nửa ngày, già mồm át lệ phải nói: “Tôi xem cô ngủ chưa, quan tâm một chút cũng không được sao?”

“A?” Diệp Chiêu hơi ngạc nhiên, nằng nhìn lên bầu trời, dường như có đám mây đen đang che khuất ánh trăng, nằng lại cúi đầu, nhìn hai chân hắc xoay tới xoay lui, trong lòng chợt ngộ ra chút ít, hỏi dò, “Chẳng lẽ người biết trong khoảng thời gian này ta hay đi cùng Y Nặc hoàng tử? Lại bị người ta nói này nói nọ, trong lòng không được thoải mái?”

“Có chút,” Hạ Ngọc Cẩn thật sự không có thói quen nói lời hay với nằng, suy đi nghĩ lại, luyện tập vài lần trong đầu, đến lúc nói ra vẫn thành kiểu bộp chộp như trước, “Ta muốn biết tại sao ngày nào cô cũng đi chung với tên hoàng tử đồng tính kia, chẳng lẽ hắc mù mắt, để ý cô thật?” Nhưng mà sau khi nói xong, hắc lại cảm thấy nam nhi đại trượng phu, hỏi hành tung phu nhân nhà mình là chuyện kinh thiên địa nghĩa, thế là ưỡn cao ngực, cổ giả vờ nghiêm túc, chờ đợi câu trả lời.

“Hoàng tử Y Nặc không đơn giản như bề ngoài, ở Đông Hạ hắc được xếp vào loại dũng sĩ hào kiệt, hiểu chiến thích giết người, làm việc quyết đoán tàn nhẫn, trong nhà có bốn năm vương phi, gần như tất cả đều là cười hời vì lợi ích, cho nên người đừng nghĩ linh tinh, ta là đại tướng quân Đại Tần, việc này đồn ra khiến người khác nghi ngờ sẽ không tốt,” Diệp Chiêu vỗ vỗ vai hắc, do dự một lúc, mới cười khổ nói: “Hoàng thượng cho rằng vương triều Đông Hạ lòng muông dạ thú, sẽ không thể dễ dàng chịu thua như thế, lần này tới thăm, e rằng có gì đó gian trá, ra lệnh cho ta và Trung Thư Đại Nhân từng đi sứ Đông Hạ, lấy thân phận bằng hữu thay nhau đi chơi với hắc, thực ra là giám sát, tránh để hắc gây chuyện.”

Con cáo già không tự cho vợ mình đi tiếp nam nhân man di, lại bắt vợ hắc đi!

Trong lòng Hạ Ngọc Cẩn phần nộ thầm mắng mười tám đời tổ tông con cáo kia vài lần, ngoài mặt lại làm như bưng bình đại ngộ: “Thì ra hoàng thượng đã có dự kiến trước, ta cũng cảm thấy tên kia không phải loại tốt đẹp gì!”

Diệp Chiêu cười nói: “Người cũng biết?”

Nhất thời Hạ Ngọc Cẩn nghẹn lời, cũng may đầu óc hắc nhanh nhạy, vội ngụy biện: “Ta chỉ cảm thấy yêu cầu đàm phán của bọn họ rất hợp lý, quá trình thương thảo cũng quá thuận lợi, có vẻ không muốn làm hoàng thượng và văn võ bá quan mất hứng. Nhưng nào có kẻ buôn bán nào mà không có lòng tham? Cái đạo lý gọi là hết giá tận trời, trả giá sát đất mà cũng không hiểu! Cho rằng mình là Khổng Mạnh Thánh Nhân chuyển thế sao?!”

Diệp Chiêu nói: “ Cũng có người buôn bán trung thực.”

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu: “Những người này không phải không có lòng tham, mà là bọn họ rất thông minh. Bọn họ làm ăn phải có khách quen, chỉ có thể dùng sự trung thực để lấy danh tiếng, để còn kinh doanh về lâu về dài, không đến mức vì miếng lợi nhỏ trước mắt mà phạm pháp, chặt đứt con đường tiền tài về sau. Còn như loại giao dịch đàm phán hòa bình giữa hai nước này.... Ông trời cũng không can thiệp được, đánh một gậy thì tách ra ngay, đánh xong quay lại vẫn có thể làm li nước mắt làm bằng hữu, đương nhiên có thể lừa bao nhiêu thì phải lừa bấy nhiêu!”

Diệp Chiêu nghe hiểu được liền cười ha ha, nói: “Thấu đáo!”

Hạ Ngọc Cẩn thấy không khí dịu đi, tình hình có vẻ ổn, bèn lấy cái bọc dài bằng gấm từ sau lưng ra, nhét vào tay nằng: “Còn có... Cái này... Đưa cho cô, đừng giận đấy.”

diệp Chiêu vui mừng nhận lấy, mở ra vừa thấy, tròn tròn mắt...

Trong cái bao gấm này, nằm lẳng lẳng một thanh chủy thủ chuôi dài hình đầu hổ, hình dạng tinh xảo, kiểu cách cổ kính, trên thân khắc hai chữ triện “Hổ Khiếu”.

Diệp Chiêu gần như nhảy lên, vọt tới ngăn tủ trang sức của mình, rút lấy một chiếc hộp gỗ Đồng* từ trong ngăn kéo, mở ra, bên trong cũng là thanh chủy thủ “Hổ Khiếu”, là đồ cổ của tiền triều, bảo bối trong lòng nàng.

Nàng cầm hai thanh chủy thủ lên, nhấc nhấc đo đo, sau đó soi xét tỉ mỉ, bất kể là trọng lượng hay là cảm giác bề mặt đều giống nhau như đúc, không thể phân biệt được thật giả.

“Đừng nhìn nữa,” Hạ Ngọc Cẩn chậm rãi nói, “Tác phẩm của Lý đại sư, sao có thể dễ dàng để cô phát hiện ra sơ hở như vậy được?”

Diệp Chiêu ngơ ngác: “Hổ Khiếu của ta là ta lấy được ba năm trước trên chiến trường, sao có thể là giả?”

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Sau khi về cô có từng cho ai mượn không?”

Diệp Chiêu nói: “Hai tháng trước, vỏ chủy thủ bị nứt một khe nhỏ, ta đem đến Trần Bảo Các sửa... Hay là?”

“Chủ tiệm Trần Bảo Các chính là bạn cũ của Lý đại sư,” Hạ Ngọc Cẩn đỡ lấy thanh chủy thủ nàng lấy từ tủ trang sức, tách chuôi đầu hổ và lưỡi ra, chỉ vào một cái hoa văn rất nhỏ tưởng như vô tình được chạm khắc ở một góc vô cùng khó để ý: “Đồ giả của lão đều có ký hiệu, cô nhìn hoa văn này dưới ánh sáng sẽ thấy được tên của lão.”

Diệp Chiêu đến dưới ánh nến nhìn thật kỹ, quả đúng vậy, vội vàng hỏi: “Làm sao người biết?”

Hạ ngọc Cẩn ngượng ngùng gãi gãi mũi: “Lý đại sư là một người kỳ lạ, lão tự xưng là thiên tài, không mê tiền không mê sắc, chỉ thích làm đồ giả, tay nghề thiên hạ vô song, làm việc lớn gan ngông cuồng. Mỗi năm lão đều chế tạo ra một món hàng nhái tinh phẩm khó làm nhất, mang đi lừa gạt người không có khả năng bị lừa nhất, sau đó mọi người lên đặt cược, xem có thể thành công hay không. Hai năm trước, người mắc mưu là ta, món đồ lúc ấy là Bạch Ngọc Linh Lung Sư Tử Cầu, nhưng mà ta tốt số, không may làm vỡ mất món đồ chơi kia, mới có thể phát hiện ra dấu vết, từ đó về sau ta và hắn cũng coi như không đánh không quen, năm nay hắn đã sớm bán tin với bọn ta, nói rằng muốn lừa kẻ được xưng danh Binh Khí Tinh Thông là cô, ta cá là cô không phát hiện được, còn thắng hơn một ngàn lượng...”

Hạ Ngọc Cẩn càng nói càng nhỏ giọng, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Diệp Chiêu mặc dù không biết vì sao lương tâm hắn trĩu nặng mà nói ra sự thật, nhưng tóm lại cũng là biểu hiện tốt. Nàng có chút vui mừng trong lòng, không muốn lôi ra hỏi tội, liền xòe tay ra, nửa đùa nửa thật nói: “Người thắng bạc mà không chia cho ta ít nào sao?”

Hạ Ngọc Cẩn ngoan ngoãn thò tay vào túi, lục lục rút ra hai tờ ngân phiếu lớn đưa cho nàng, yếu ớt hỏi, “Cô không giận chứ?” Hắn thấy dường như ai đó không có ý trách tội, lại vội vàng khoe công, “Ta phải tốn rất nhiều công sức, hù dọa lôi kéo lừa gạt mãi mới mang được thứ này từ chỗ Lý đại sư về đây.”

Diệp Chiêu cũng không thèm để ý tới mấy tờ ngân phiếu vừa lấy, cầm hai thanh chủy thủ lên khen ngợi: “Có chơi có chịu, tác phẩm của Lý đại sư quả thật là tinh diệu tuyệt luân, không ngờ ta hoàn toàn không phát hiện được chút nào.”

Hạ Ngọc Cẩn nhẹ nhàng thở phào.

Diệp Chiêu lại hỏi: “Ta có một đôi uyên ương đao, vô tình làm mất một thanh, thợ thủ công bình thường đánh lại kiểu gì cũng không có cảm giác hợp đôi như chiếc đầu, không biết Lý đại sư có thể dựa vào bản vẽ rèn cho ta một thanh không?”

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Càng là thứ người bình thường không làm nổi lão càng thích, hơn nữa lão biết cô phát hiện ra chuyện Hổ Khiếu rồi, sợ là giờ cũng đang lo sốt vó, nếu hứa trả nhiều tiền, lại dọa thêm một hai câu, chắc chắn là được.”

Diệp Chiêu mừng rỡ, hẹn ngày mai sau khi tan triều, cùng đến ngõ Yến Tử, gặp Lý đại sư.

Nhưng ngày hôm sau, bọn họ vừa đến đầu ngõ, đã nghe thấy tin dữ.

Lý đại sư đã chết, ngực bị chém một nhát đao trí mạng, được Thiết Đan – người đến chuyển đồ cho lão phát hiện vào sáng sớm.

Khám nghiệm tử thi cho biết thời gian tử vong là vào giờ Tý đêm qua.

Kinh Triệu Doãn phái bộ đầu đi tìm hiểu tin tức các nhà xung quanh.

Tất cả hàng xóm đều một mực khẳng định, hôm qua ngoại trừ Hạ Ngọc Cẩn, không có bất kỳ kẻ nào tới nhà Lý đại sư, cũng không nghe thấy lão tranh cãi gì với ai.

Hạ Ngọc Cẩn trợn tròn mắt.

*Gỗ Đồng: Gỗ cây Ngô Đồng hoặc gỗ cây Trầu

37. Chương 37

Tam Thập Thất. Lấy giả tráo thật...

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy thế giới này gặp ma rồi.

Hôm qua hắn lấy đao về trả cho nương tử làm lạnh, hôm nay đã bị vu là giết người, bị con cáo già túm lấy tra hỏi, rõ ràng cuộc là cái khỉ gì đang xảy ra đây?

An Thái Phi kiên định cho rằng con dâu khác con trai.

Dương Thị cảm thấy đây là trời cao đang thử thách trước khi giao trọng trách.

Mi Nương nói là gặp đúng năm hạn.

Huyền Nhi khẳng định đạo này Quận Vương lẽ bái không thành tâm, Bồ Tát không ưa.

Diệp Chiêu vô cùng bình tĩnh nói: “Nghĩ thoáng một chút, dù sao thì người cũng không xong rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn hoàn toàn sụp đổ: “Đệt! Cô định mưu sát chồng chộc 7a tức chết sao?”

Hoàng thượng cảm thấy bây giờ sứ đoàn Đông Hạ vẫn đang ở đây, nếu tin tức con cháu hoàng gia giết người truyền ra ngoài, gì thì gì cũng là một tai tiếng lớn. Ngài không muốn tất cả đường làng ngõ phố đều nghe được chuyện này, liền lập tức triệu tập Kinh Triệu Doãn, các nhân viên phá án có liên quan và vợ chồng Hạ Ngọc Cẩn đến thư phòng thẩm vấn, cần phải chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Hạ Ngọc Cẩn đành kể mọi chuyện xảy ra trong đêm đó một lần, cũng giải thích quả thật hắn có cãi vã với Lý đại sư, còn vừa dụ dỗ vừa cưỡng ép lão, cướp đồ chạy đi, khiến lão rất tức giận, nhưng tuyệt đối không sát hại đối phương.

Hoàng thượng nghe xong nhíu mày, liên tục mắng hắn vô phép tắc, sau đó lại hỏi Kinh Triệu Doãn vài câu.

Kinh Triệu Doãn nhìn sắc mặt, đoán ý bề trên, biết rằng nếu mình nói hung thủ không phải là Hạ Ngọc Cẩn, chắc chắn bị hoàng thượng buộc phá án, phá không được thì mũ ô sa khó giữ, chỉ bằng bây giờ sẵn có nghi phạm lớn, nhanh chóng kết án. Hơn nữa vụ thuốc giả lần trước, gã bị một tên Tuần Thành Ngự Sử nhỏ nhen xử lý công bằng, về nhà bị sủng thiếp khốc lột nhè nhều nửa tháng, trong lòng uất nghẹn không ít, nay thấy hắn gặp xui, khó tránh khỏi hí hửng mừng thầm.

Sau khi im lặng suy nghĩ, gã căn nhắc từ ngữ nói: “Lý đại sư bị một đao trí mạng mà chết, hung khí là thanh chủy thủ ngắn, quặng bên cạnh xác, thân thể không có dấu hiệu vạ7 lộn, bộ đầu đã điều tra nghe ngóng xung quanh, tuy nói chỉ có mỗi Nam Bình Quận Vương tới chơi, nảy sinh tranh chấp với nạn nhân, nhưng không có căn cứ chính xác kết luận Nam Bình Quận Vương trực tiếp hạ sát nạn nhân. Theo vì thần cả gan suy đoán, sợ là Lý đại sư vì tranh chấp vật mà căm ghét Quận Vương, nhất thời nghĩ quẩn, cho nên tự sát.”

Hình Bộ Thượng Thư hỗ trợ điều tra có quan hệ không tồi với Kỳ Vương, cũng thở dài nói theo: “Cái tên thảo dân kia sao lại nghĩ quẩn như vậy? Làm ảnh hưởng đến thanh danh của quận vương.”

Trường Bình Công Chúa, phụng mệnh của thái hậu đến xin xỏ giúp đường đệ, cũng thở dài: “Cho dù tự tay giết thì sao? Chẳng qua chỉ là một tên dân đen áo vải, cùng lắm thì đền nhiều tiền ma chay một chút, người nhà hẳn chắc cũng không dám ý kiến gì thêm.”

Lưu Mẫn, cùng là người được thái hậu phái tới, nghe hết xong, vuốt ngực nói: “A di đà phật, người này lòng dạ hẹp hòi, đã chết cũng phải hại người, thật sự là đáng giận.”

Mọi người ta một câu người một câu thảo luận, còn dẫn chứng ra rất nhiều sự tích quây phá trước kia của Hạ Ngọc Cẩn, ngoại trừ không gây tai nạn chết người, còn không thì tội ác chồng chất, loại gì cũng có.

Ầm ầm ỉ ỉ, đến sau đó ngay cả hoàng thượng cũng bắt đầu tin rằng lần này Hạ Ngọc Cẩn quây quá tay, lại gặp phải khổ chủ lòng dạ hẹp hòi, làm ra cái chuyện ôm hận tự sát.

Vì thế, sắc mặt của ngài âm trầm hỏi: “Các người xem, việc này nên xử lý như thế nào?”

Trường Bình công chúa giành trước, nũng nịu nói: “Giống như lần trước phụ hoàng dạy dỗ nhi thần, phạt bổng lộc của nó, khóa chân ba tháng.”

Kinh Triệu Doãn nói: “Tặng tí lợi lộc cho người nhà và hàng xóm của người chết, nhanh chóng chặn miệng họ lại.”

Hình Bộ Thượng Thư nói: “Quận vương cũng chỉ sơ suất vô ý, tự ăn năn là được rồi, không nên để thái hậu đau lòng.”

Tuy nói thiên tử phạm pháp, xử như thứ dân, nhưng từ xưa đến nay, trừ khi bị hoàng thượng nghi kỵ, có ý muốn lấy cớ xử lý vương thân quý tộc, còn căn bản không có tiền lệ ai giết bình dân mà phải đền mạng. Ngay cả trong tiểu thuyết, tác giả viết về những vị quan có danh thanh liêm, cũng chỉ dám để hắc giết phò mã, ngoại thích, con cái hầu gia, nào dám cắt đầu hoàng tử công chúa?”

Bất kể Hạ Ngọc Cẩn có tự tay giết người hay không, bức tử người khác vẫn là tội giết người. Chẳng qua cùng lắm là ngằm tùm cổ đến dạy dỗ trách mắng, giam trong nhà mấy hôm thôi. Chỉ cần hẳn nhận tội, vụ án có thể khép màn ngay lập tức, tất cả mọi người đều sẽ nhận được câu trả lời chính đáng, người nhà của bị hại sẽ nhận được rất nhiều 7iền bồi thường, ngoại trừ gã đã chết xui xẻo đáng 7ương ra, thì người vui 7a vui, cả nhà cùng vui.

Hoàng thượng cân nhắc lợi và hại, cũng chuẩn bị giả vờ hồ đồ, thuận nước đẩy thuyền, qua loa nhẹ nhàng ném đẩy vụ này đi, nhân tiện nói, “Ngọc Cẩn, người thật sự là rất xằng bậy.” Sau đó lại trừng mắt nhìn Diệp Chiêu một cái, “Làm vợ mà cũng không quản cho tốt! Còn để chồng gây chuyện ở bên ngoài, quá tệ!”

Diệp Chiêu khẽ nhú mày, dường như không quá vui: “Việc này cứ thế chấm dứt sao?”

Hoàng thượng hỏi: “Người còn muốn 7a đánh đòn nó sao? Bảo nó chạy về nhà lấy tiền đi vỗ về nhà người chết đi, cần phải làm ọi người đều hài lòng, sau này ở yên trong nhà nửa năm, không được ra khỏi cửa, chịu khó đọc sách thánh hiền, hiểu một chút đạo lý làm người! Chờ hết nửa năm, chuyện này tự sẽ tiêu tan.”

Mọi người cùng hô: “Hoàng thượng xử án thánh minh, khiến ọi người tâm phục khẩu phục.”

Hạ Ngọc Cẩn vẫn lặng thinh này giờ bỗng nhiên mở miệng: “Không! Ta không phục!”

Hoàng thượng tức giận đến không tìm được miệng phun hết ra: “Thằng khốn này mày còn muốn cái gì!?”

“Người nhà?” Hạ Ngọc Cẩn nở nụ cười, “Lý đại sư mờ côi không cha không mẹ, ngay cả quê quán lai lịch của chính mình cũng không biết, lão say mê kỹ nghệ, không vợ không con, làm sao có người nhà? Chẳng lẽ cả điều này các người cũng chưa điều tra rõ sao?”

Kinh Triệu Doãn kinh ngạc nói: “Hắn từ Hà Tây chuyển đến kinh thành, trên hộ tịch của quan phủ có ghi...”

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu: “Ờ hộ tịch kia là giả! Từ khi mười tuổi lão đã ở Lạc Đông, lấy nghề làm đồ giả lừa người mà sống, đặc tội với không ít nhân vật quyền thế, sợ bị người ta tra ra, liền giả mạo giấy tờ hộ tịch của quan phủ Lạc Đông, đổi tên đổi họ, chuyển đến kinh thành.”

Kinh Triệu Doãn hốt hển nói: “Khi quân phạm pháp, người này đáng chết!”

Hạ ngọc Cẩn lạnh lùng nhìn hấn: “Giả mạo văn kiện quan phủ, chiếu theo luật pháp quả thật phải xử tử. Nhưng lão nên chết ở Thái Thị Khẩu, chứ không phải nên bị người ta giết chết trong nhà! Tính chất vụ này vẫn là hung án như trước!”

Hoàng thượng hít thở mấy hơi, thối râu hỏi: “Người cho rằng hấn bị giết? Là ai giết?”

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu: “Nhưng ta biết lão sẽ không tự sát.”

Hình Bộ Thượng Thư hỏi: “Căn cứ vào đâu?”

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Lý đại sư không phải là hạng làm đồ giả đường chợ, lão là đại sư hàng giả chân chính. Năm đó lão dùng Bạch Ngọc Linh Lung Sư Tử Cầu lừa của ta tám ngàn lượng bạc, ta cũng không giận, ngược lại tôn trọng tài nghệ của lão, thỉnh thoảng cùng đi uống rượu, xem như bằng hữu. Hơn nữa con người lão không ham tiền 7ài, cuộc sống giản dị, chỉ ham mê mỗi nghề chế tạo đồ giả, chủ thủ của Diệp Chiêu giá trị chẳng qua chỉ hơn năm ngàn lượng, nguyên do ta và lão tranh chấp là vì người phát hiện ra trử thủ là giả không phải Diệp Chiêu, không phù hợp với nguyên tắc trả đồ của lão, âm ỹ cả đêm, ta và lão đánh cược, nói tranh của Lý Bá Niên là khó làm giả nhất, 7a lấy [Thu Du Đồ] trong nhà ra đưa cho lão làm mộ7 bức giả, làm xong đem cả hai ra cho ta đoán, nếu đoán đúng thì việc trử thủ coi như bỏ qua, nếu sai thì ta đưa [Thu Du Đồ] cho lão. Nay [Thu Du Đồ] còn chưa tới tay, sao lão có thể vội đi tìm chết?”

Kinh Triệu Doãn vội vàng nói: “Quận vương gia, ngài đừng nói lung tung, nếu hấn không tự sát, hiện trường cũng không có dấu vết của người khác. Phải biết rằng xung quanh người ta còn nuôi bảy tám con chó nữa.”

Hạ Ngọc Cẩn nhất thời ghen lời.

Diệp Chiêu nhìn cổ Kinh Triệu Doãn, buồn bực nheo mắt, nằng nứa đùa nứa thật: “Nhà Hà đại nhân hình như cũng nuôi không ít chó phải không? Nếu ta muốn nửa đêm có thể đi vào nhà ông, cửa lên cổ ông một đao, đảm bảo không để lại bất kỳ dấu vết nào, muốn thử hay không?”

Kinh Triệu Doãn nhất thời cảm thấy cổ lạnh lạnh, hấn cười khổ nói: “Cái này... Diệp tướng quân thân 7hủ cao cường, không cần thử, hạ quan tin.”

Diệp Chiêu lại hỏi: “Vậy vì sao ông không tin kẻ giết Lý đại sư cũng là cao thủ?”

Kinh Triệu Doãn lắp bắp: “Hấn... Hấn chẳng qua chỉ là một nhân vật nho nhỏ, ai cần cho cao thủ đến đối phó chứ?”

Trong đầu Hạ Ngọc Cẩn bỗng nảy ra suy nghĩ, vội nói: “Nếu có người sai lão làm giả một thứ gì đó rất quan trọng, sau đó giết người diệt khẩu thì sao? A Chiêu, không phải cô nói sứ đoàn Đông Hạ có khả năng muốn bày trò quỷ gì sao? Nếu trò quỷ của họ chính là tạo món đồ giả này, muốn dùng nó để làm việc xấu thì sao?”

Một đại sư chết đồ giả, một món đồ giả để đánh tráo lấy một món đồ thật rất quan trọng, có thể làm ra gây ra được chuyện gì?

Mọi người nghĩ ngợi, bất chợt có cảm giác rùng mình nổi da gà.

Diệp Chiêu nghiêm túc nói: “Việc này không phải không có, chỉ sợ lỡ may, nhất định phải điều tra rõ.”

Trường Bình công chúa chân chừ hỏi: “Đường đệ, việc này, đệ định...”

Hạ Ngọc Cẩn dùng giọng điệu kiên định mạnh mẽ nhất, nói: “Ta muốn giải oan báo thù thay cho lão!”

Diệp Chiêu mặt không đổi sắc đứng bên cạnh hấn.

38. Chương 38

Tam Thập Bát. Chim sợ cành cong...

Bình thường, không có kẻ bị tình nghi nào lại chạy tới điều tra vụ án của chính mình.

Nhưng hoàng thượng nghĩ được mùi nguy hiểm trong chuyện này, liền mở một mắt nhắm một mắt, không nói cho phép, cũng chẳng nói rõ ràng, chỉ rút lệnh cấm túc, kệ cho Hạ Ngọc Cẩn chạy loạn. Kinh Triệu Doãn nhanh nhạy hiểu ý, lập tức làm theo, mang hai người tới phòng khám nghiệm tử thi, cho bọn họ xem xét thi thể của Lý đại sư.

Phòng khám nghiệm tử thi mùi hôi thối bốc tận trời, Diệp Chiêu mặt không đổi sắc bước nhanh vào, đi được hai bước, thấy phía sau không có người đi theo, quay đầu lại đã thấy Hạ Ngọc Cẩn mặt mũi trắng bệch, bịt mũi, nét mặt như sắp nôn ra đến nơi, Diệp Chiêu bèn dừng lại một bên thường thức phong cảnh, một bên chờ hân.

Qua một lúc lâu, Hạ Ngọc Cẩn thở hổn hển khó khăn, đưa mắt nhìn nường tử của mình đang nhàn nhã tự nhiên ngấm xác chết, cảm thấy vô cùng mất mặt, lập tức khẽ cắn môi, xốc lại khí khái nam tử, cố hết sức giả vờ không sợ hãi tạo nào bước qua bậc cửa, đi đến bên cạnh thi thể, lớn tiếng nói: “Dù thế nào cũng phải xem người chết, không biết chừng sẽ điều tra ra cái gì đó.”

Người khám nghiệm tử thi của vụ án này họ Hứa, đã có ba mươi lăm năm trong nghề, bởi vì nghề nghiệp thấp kém, không có hy vọng thăng chức, vợ cũng chẳng có, cho nên tâm huyết cả đời đặt hết ở công việc nghiên cứu khám nghiệm tử thi. Hân thấy Hạ Ngọc Cẩn nghi ngờ sự chuyên nghiệp của mình, nổi trận lôi đình, dài giọng, đen mặt nghiêm trang nói: “Con mắt Quận vương tinh tường hơn đũa, nhất định có thể nhìn ra những điều khác ngoài nhất đao trí mạng trên xác chết.”

Hạ Ngọc Cẩn chỉ thuần túy ôm tâm lý cầu may tìm được dấu vết gì đó, bị nói vậy khiến hân có phần xấu hổ.

Diệp Chiêu lại chậm rãi mở miệng: “Kỹ thuật khám nghiệm tử thi của Hứa lão bá tuyệt đối là đệ nhất Đại Tần, Hà đại nhân nói ngài chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra thời gian và phương thức tử vong, không hề sai sót.”

Lão Hứa khám nghiệm tử thi “hừ” nhẹ một cái.

Người có bản lĩnh tính tình đều rất làm cao, người mỗi ngày đều giao tiếp với xác chết tính cách cũng quái dị như vậy. Cho nên Diệp Chiêu cũng không buồn để ý đến vẻ ngạo mạn của lão, lại nói: “Thuở nhỏ ta đã si mê võ học, giết người cũng chẳng ít, bình thường có nghiên cứu binh khí trong thiên hạ, cách thức giết người này cũng rất quen thuộc, nguyện xin lãnh giáo Hứa lão bá một chút.”

Rốt cục lão Hứa khám nghiệm tử thi cũng nhớ tới tin đồn về Diệp tướng quân, miễn miễn cưỡng cưỡng gật đầu.

Diệp Chiêu cúi người ngồi xổm xuống, nghiêm túc nghiên cứu vết thương, còn thò ngón tay vào khám nghiệm bên trong, suy tính kỹ càng.

Hạ Ngọc Cẩn vịn bả vai nàng, cũng ngóng ngóng cổ nhìn chăm chăm, giấu giếm sắc mặt khiếp đảm, nhưng quả thật đã khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Diệp Chiêu đứng dậy: “Một đao đâm thấu tim, nhanh mạnh quyết đoán, sau đó nhanh tay xoay tròn lưỡi đao vận nát, chết kiểu này không phải tự sát.”

Lão Hứa khám nghiệm tử thi nói: “Đúng, người tự sát vào thời điểm máu chốt sẽ do dự, vết đao của chủ thủ sẽ không tàn nhẫn gọn nhẹ như vậy, hơi nữa sau khi đâm vào tim, hai tay vô lực, không thể thực hiện xoay tròn vận nát được. Ta đã báo cáo việc này lên Hà đại nhân... Nhưng mà ông ta không cho ta nói.”

Hạ Ngọc Cẩn cả giận nói: “Con bà nó chứ! Tên cầu quan này muốn ông đây gánh tội thay để kết án đây mà!”

Lão Hứa khám nghiệm tử thi nhìn vào mắt hấn, ý tứ sâu xa nói: “Chó mấy nhà xung quanh nhìn thấy người quen sẽ không sửa, có lẽ Hà đại nhân không muốn làm lớn chuyện.”

Hạ Ngọc Cẩn tức tối: “Nhìn cái gì hả! Ông đây không chơi với chó, người cũng không phải ta giết!”

Diệp Chiêu vỗ vỗ vai hấn, an ủi: “Ừ, ngay từ đầu ta đã kết luận, người không phải do người giết.”

Hạ Ngọc Cẩn mừng rỡ: “Cô tin tưởng ta đến vậy sao?”

“Cũng không hẳn là thế,” Diệp Chiêu nói: “Người chết theo kiểu này, khả năng người hạ thủ là không thể.”

Lão Hứa khám nghiệm tử thi nói: “Dựa vào cái gì mà biết được?”

Diệp Chiêu lấy thanh chủy thủ ngấn trong người ra, quăng cho lão: “Nếu dùng cái này đâm ta, lão bá muốn xuống tay từ chỗ nào?”

Lão Hứa khám nghiệm tử thi cầm lấy chủy thủ, vung vẩy thử một chút: “Phần bụng mềm dễ đâm sâu, tuy rằng chết không nhanh, nhưng chỉ cần đâm vào, khe quay đao, bất kể làm bị thương bộ phận nội tạng nào, đều sẽ dẫn đến mất máu mà chết.”

Diệp Chiêu hỏi lại: “Vì sao không chọn tim?”

Lão Hứa trả lời, “Trước tim có mấy đoạn xương lồng ngực, nếu lệch góc, rất có thể sẽ đâm phải xương.” Nói tới đây, lão hiểu ra, phần khởi nói, “Người bình thường chủ động giết người đều sẽ đâm liên tục vào bụng, hoặc dùng vật nặng đập vào đầu. Nếu xuống tay ở tim, rất khó để đâm một nhát chết luôn, mà giết người trong trạng thái bị kích động, sẽ không thể nghĩ chu toàn đến vậy.”

Diệp Chiêu hỏi lại: “Nếu lão bá đâm chủy thủ này vào tim ta, lão bá sẽ đâm theo hướng nào?”

Lão Hứa khám nghiệm tử thi vung tay ước lượng một chút: “Bên phải.”

Diệp Chiêu gật đầu: “Chiều cao của Lý đại sư ngang ngang tầm ta, giả thiết hung thủ cao ngang tầm ta, hoặc là thấp hơn ta, muốn đâm chủy thủ chuẩn xác xuyên qua xương, đâm vào tim nạn nhân như giả thiết thì cổ tay phải nâng tương đối cao, lúc này nắm tay ngửa lên, mu bàn tay hướng ra phía ngoài sườn đâm xuống mới thuận tay. Nay hướng vết đâm ở tim Lý đại sư, cũng là hướng vào phía trong sườn, cho nên ta cho rằng hung thủ có thể là kẻ thuận tay trái.”

“Cho nên kẻ giết Lý đại sư, cho dù không phải cao thủ, cũng là kẻ đã từng giết rất nhiều người mới có thể có kỹ thuật thành thực đến vậy, không phải chuyện Hạ Quận Vương có thể làm nổi.” Lão Hứa khám nghiệm tử thi nghe nàng nói đến tâm phục khẩu phục, quăng luôn thành kiến ban đầu, khen ngợi liên tục, “Tướng quân tinh tế tỉ mỉ, inh.”

Diệp Chiêu vội vàng nói: “Lão bá là người phụ trách kiểm tra thi thể, cũng không giết người, không biết những chi tiết này là chuyện bình thường. Kỳ thực ta cũng chỉ biết về phương diện đao kiếm, đối với việc kiểm tra thi thể này hoàn toàn không hiểu gì.”

Lão Hứa khám nghiệm tử thi bội phục: “Khiêm tốn, tướng quân mới thật là cao thủ chân chính!”

Hai người khen ngợi nhau, Lão Hứa khó có thể gặp được người hiểu công việc của mình, mừng đến thiếu chút nữa lồi mồm thì thể trong vụ án khác ra cho Diệp Chiêu xem.

“Các người xong rồi còn không yên được à?” Hạ Ngọc Cẩn từ lúc dựa vào căn cứ xác thực mà được rửa oan, phần chấn lên rất nhiều, chợt nghĩ phụ nhân mình là cao thủ giết người, mình lại giết gà cũng không nổi, so sánh trong lòng có chút bất bình, thể là nghiêm mặt ra vẻ hồ báo, ngồi một bên suy nghĩ thật lâu, rốt cục cũng nhớ ra cái có thể chứng minh bản lĩnh của mình: “Chủy thủ quăng bên cạnh xác chết, là sản phẩm của nhà của Hoàng Nhị mặt rỗ. Ta có thể nhận ra kỹ thuật nhà hấn!”

Pháp y Hứa đang tán gẫu hăng hái với Diệp Chiêu, nghe thấy Hạ Ngọc Cẩn ngắt lời, cực kỳ ghét, lão bực bội vẩy tay: “Quận vương gia à, trên chủy thủ còn có khắc con dấu của nhà Hoàng Nhị mặt rỗ kia... Hà đại nhân đã sớm tra rõ rồi, trước khi xảy ra vụ án, chính Lý đại sư đã tự mình đi mua.”

Diệp Chiêu ước lượng chiều dài vết thương, hỏi lại: Lão bá xác định hung khí là cái chủy thủ này sao?”

Lão Hứa khám nghiệm tử thi nói: “Kích thước phù hợp.”

Diệp Chiêu: “Cao thủ thường có thói quen sử dụng vũ khí của chính mình, rất ít khi dùng loại rác bán ở chợ này, có thể nào hung thủ giết người xong lại dùng cái này để ngụy trang, hòng đổ trách nhiệm cho Ngọc Cẩn? Ví dụ trước đó dùng vũ khí quen tay để giết, giết xong lại đâm chủy thủ này vào một nhát, tạo thành dấu vết giả chứng tỏ chủy thủ là hung khí.”

“Hung khí giả, bên ngoài có thể giống nhau, vết đao bên trong chắc chắn sẽ có sai lệch,” Lão Hứa khám nghiệm tử thi trầm ngâm một lát, xoay người lấy dụng cụ, phẩn khích nói, “Móc tim ra kiểm tra đi.”

Diệp Chiêu gật đầu liên tục.

Hạ Ngọc Cẩn đấu tranh: “Này này... Làm thế sẽ rất bất kính với người chết đi?”

Lão Hứa khám nghiệm tử thi vừa làm việc vừa sung sướng nói: “Dù sao hắn cũng không có người nhà, hơn nữa giải oan cho hắn là việc tốt, chắc chắn hắn sẽ không để bụng đâu.”

Chỉ chốc lát, vết thương ở quả tim đã được điều tra rõ ràng.

Lão Hứa khám nghiệm tử thi vỗ đùi thi thể nói: “Không ngờ lão phu lại nhìn lầm! Bên trong có hai vết thương không đồng nhất, vết chủy thủ là dấu vết giả được tạo ra sau! Hung khí ban đầu hắn là...”

Diệp Chiêu quyết đoán nói: “Đoán kiếm.”

Trên thi thể của đại sư đồ giả xuất hiện dấu vết giết người giả, quả thật có vẻ mỉa mai.

Hạ Ngọc Cẩn tổng kết: “Chúng ta phải tìm một cao thủ rất giỏi khinh công, quen sử dụng kiếm, thuận tay trái?”

Diệp Chiêu sờ sờ cằm, cười như không cười nhìn hắn, bỗng chốc nghiêm túc nói: “Vì sao hung thủ lại muốn đổ tội cho người? Là chọn bừa một kẻ chết thay? Là vì che giấu thân phận, cố tình đổ cho người? Hay là hắn đã có sẵn địch ý với người?”

Hạ Ngọc Cẩn rung mình, ngưng ngưng cười: “Không thể đâu, gần đây ta đâu có đắc tội với ai đâu...”

Diệp Chiêu xòe ngón tay đếm đếm: “Lưu Thiên, Trần Đức Hải, Lục Lão Nhị, Ô Nha...”

Trên trán Hạ Ngọc Cẩn đã thấm vài giọt mồ hôi lạnh.

Diệp Chiêu quyết đoán nói: “Ta sẽ sắp xếp thêm vài người gác đêm cho người.”

Buổi tối trở về, nghĩ đến hung thủ giết chết Lý đại sư xuất quỷ nhập thần, lại nhớ đến cái xác chết đáng sợ hôm nay, trong lòng hắn run run, cắn chặt răng, hơi hơi có gió thổi là sợ đến mức nhảy dựng lên, ngay cả cái bóng của một a hoàn gia đình đi qua cửa cũng giống như ác quỷ xuất hiện, muốn lén lút đến bên giường một đao xử lý mình.

Hạ Ngọc Cẩn càng nghĩ càng sợ, thế nào cũng không ngủ được. Đến khi hắn lặn qua lộn lại lần thứ chín mươi tám, cuộc cùng không nhịn nổi bèn triệu Đế Mèn đến, cố dần cảm giác sợ hãi nói: “Này... Gia ngủ không được.”

Đế Mèn hiểu ý: “Ngài giường đơn gối chiếc khó ngủ? Muốn tìm người thị tẩm?”

Hạ Ngọc Cẩn ngẫm lại, cảm thấy lý do này không sai: “Đúng!”

Nhưng là tìm ai đây?

Dương Thị từ sau khi chủ trì việc bếp núc, vô cùng hăm hở, tính nàng lại trọng thanh danh, sợ rằng làm thiếp mà nắm quyền nhà cửa, bị người ta cho là dụ dỗ chủ nhân mà khinh thường, cho nên càng ngày càng cẩn thận, mọi chuyện y theo quy củ, còn trẻ mà đã biến thành bà cụ non cứng nhắc bảo thủ, lại còn gió hơi thổi một cái đã tìm tướng quân báo cáo, ngủ với nàng rất rất khó chịu. Mi Nương là cái đồ ăn cây táo rào cây sung, ai cho nàng lợi ích thì người đó là trời, mỗi lần nhìn thấy tướng quân chỉ hận không thể nhào tới vấy vấy cái đuôi, thật sự khiến người ta chướng mắt. Huyền Nhi thì xong hắn, đã nhát gan lại còn thích hét

chối tai, ngủ cùng nàng, lỗ đầu trong phòng có con chuột con gián mò vào, không cần đợi sát thủ vào đến cửa, hắn đã bị tiếng thét chói tai của nàng hù chết rồi.

Hạ Ngọc Cẩn cân nhắc hồi lâu, đến tận lúc Dế Mèn hỏi lần thứ ba.

Quyết đoán nhắc chân, đi thẳng đến viện Diệp Chiêu ở.

Diệp Chiêu vừa hong khô tóc, chuẩn bị đi ngủ, thấy hắn bước vào, mỉm cười hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt rồi còn rảnh rồi tới đây?”

“Có gì mà không rảnh?” Hạ Ngọc Cẩn cố lấy dũng khí, giọng điệu đại lão gia, “Tướng công tìm phu nhân mình ngủ chung là chuyện kinh thiên địa nghĩa! Còn phải thông báo nữa hay sao?! Tối nay gia sẽ ngủ lại ở đây!”

Diệp Chiêu nhướn mày, ái muội nói: “Được.”

39. Chương 39

Tam Thập Cửu. Ước pháp tam chương.

Cũng không phải là lần đầu lên giường nữ nhân, có cái gì mà phải căng thẳng?

Hạ Ngọc Cẩn được Diệp Chiêu cho phép, lập tức cởi áo, trèo lên chiếc giường gỗ tử đàn của nàng, lăn lăn hai cái, xác nhận giường đủ rộng rãi thoải mái, sau đó sờ sờ mó mó đồng mó tây, phát hiện ra trừ cây chủ thủ dưới gối, bên thành giường còn treo một thanh kiếm nhỏ, góc chân lưng lảng một đồng Thiết Liên Tử* tinh xảo, vũ trang đầy đủ, không hề có một chút sơ hở nào.

Trên đời này còn có vệ sĩ nào đáng tin cậy, đáng ở cạnh hơn so với nương tử nhà hắn?

Hạ Ngọc Cẩn ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên gối, cảm giác căng thẳng cũng từ từ thả lỏng, sợ hãi tan đi, một mối ủa đến, mí mắt không ngừng run run. Hắn ôm chăn, vừa cuộn mình thành một đồng thì thấy Diệp Chiêu vung tay tắt nến, cởi áo ngoài, nhanh nhẹn trèo lên giường, nói với hắn: “Đưa chăn cho ta.”

“Nữ nhân nên được ngủ bên trong!” Hạ Ngọc Cẩn tuy rằng đang rất mệt, nhưng nguyên tắc thì vẫn phải kiên trì tuân thủ, hắn ôm chăn bò qua người Diệp Chiêu, nằm xuống bên mép giường. Đang mơ mơ màng màng, tiếng cười của Diệp Chiêu vang lên bên tai, dường như nàng đang nói gì đó với mình, nhưng hắn thật sự là quá mệt, đành “à ừ” bừa vài tiếng, rồi chìm vào mộng đẹp.

Diệp Chiêu cúi người nhìn xuống.

Ánh trăng màu bạc xuyên qua tấm rèm mỏng manh, nhẹ nhàng chiếu lên gương mặt như viên ngọc đẹp đẽ, mái tóc dài đen mượt xõa tung, rục rịch như gấm hoa, lông mi thật dày, khe rung rung như cánh bướm, sau tai có một nốt ruồi đỏ nho nhỏ, tinh tế đáng yêu, làn da căng mịn, có vẻ sờ rất thích tay.

“Này?” Diệp Chiêu gọi thử thăm dò.

Hạ Ngọc Cẩn lật người.

“Này?” Diệp Chiêu khẽ gọi to hơn chút nữa, đẩy hắn một cái.

Hạ Ngọc Cẩn im thin thít.

Diệp Chiêu nhìn ngó hồi lâu, quyết đoán ra tay, chọc chọc tay lên mặt hắn, quả nhiên làn da trắng bóc này mịn màng y như trong tưởng tượng, còn có cảm giác mát mát nữa, sau đó lại đầu ngón tay lại nhẹ nhàng sờ sờ vào hai gò má của hắn, véo véo một cái, co giãn rất tốt, cảm giác thích vô cùng.

Hạ Ngọc Cẩn cau mày, xoay xoay người, lẩm bẩm: “Người xấu, không được, không được...”

Diệp Chiêu vội vàng buông tay, an ủi: “Không được thì thôi.”

Yên lặng một lát, bỗng nhiên Hạ Ngọc Cẩn lại ngây ngô cười rộ lên: “Tiểu nương tử xinh đẹp, đến đây, để gia thơm một cái.”

Nằm mơ cũng muốn chọc ghẹo con gái nhà lành, tướng công thật sự có tố chất lưu manh, chỉ tiếc không đủ gan, kỹ thuật kém quá, kinh nghiệm thiếu thốn, so với cấp độ năm đó, nàng đánh mất một cái đã khiến cho toàn bộ đại cô nương tiểu tức phụ Mặc Bắc thẹn thùng hết cả, đúng là kém quá xa.

Diệp Chiêu híp hai mắt lại, liếm liếm môi, quyết định cố gắng dạy lại cho hắn một lần, để hắn hiểu được thế nào mới là lưu manh chân chính.

Thế là nàng cúi người, hôn phớt lên hàng mi của Hạ Ngọc Cẩn, sau đó lại lướt xuống chóp mũi, cuối cùng dừng lại chạm vào bờ môi ướm át, mút nhẹ một cái, lại sợ ai đó tỉnh dậy, không dám vào sâu, đành ôm hắn nhẹ nhàng nằm xuống, sau đó thở dài.

Làm ác bá, nàng biết.

Làm thê tử, nàng không biết lắm.

Việc đánh giặc, nàng thông thạo.

Việc khuê các, nàng không thông.

Trước khi kết hôn, Hoàng Thị từng đã dạy nàng chuyện động phòng hoa chúc, nhưng nói rất chung chung, còn không sâu sắc bằng lúc ở trong quân ngày trước, mọi người ăn thịt uống rượu nghĩ đến nữ nhân mà nói hết mấy chuyện thô tục ra. Còn nhớ Mã Tham Quân nói, nữ nhân ở trên giường nên chủ động, càng mạnh mẽ mãnh liệt càng kích thích. Vương Phó Tướng nói muốn hôn đối phương từ đầu đến chân, hôn phần kích làm việc mới phần kích. Mọi người đều tranh nhau khoe ra kỹ thuật cao thâm của mình, Thu Lão hổ lập tức cỡi áo, khoe tám vết cào lỗ lộ trên lưng, ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: “Đêm qua, kỹ nữ cào.”

Mọi người lập tức ngưỡng mộ kính nể hắn, thẳng thắn khen là “Đàn ông đích thực”, “Hán tử mạnh mẽ”, “Đại trượng phu”, ngay cả Lam Phó Tướng mấy hôm trước một mình chém đầu hai mươi giặc địch cũng chưa nhận được sự đánh giá cao đến như vậy.

Vương Phó Tướng không muốn nhìn hắn đắc ý, giọng ghen tị nói: “Đừng quên, nam nhân mạnh nhất toàn quân là tướng quân.”

Diệp Chiêu đang chuyên tâm gặm chân dê, nghe thấy bọn họ kéo cả mình vào, ngạc nhiên ngẩng đầu.

Đám tướng sĩ còn lại vì muốn đim cái đuôi đang vểnh cao của Thu Lão Hổ xuống, cũng ồn ào theo.

“Tướng quân xuất mã! Một đọ ba!”

“Đàn bà nhìn thấy tướng quân, không cần chạm vào đã mềm nhũn cả ra!”

“Diệp tướng quân oai phong! Quét ngang tứ đại mỹ nhân thanh lâu!”

“Mẹ! Tướng quân võ công cái thế, kiểu gì cũng phải chiến được bảy tám cái** chứ!”

Diệp Chiêu bội phục sức tướng tượng của bọn họ tự đáy lòng.

Thu Lão Hổ kinh ngạc, không phục hỏi lại: “Tướng quân, một đêm nhiều nhất ngài làm được mấy cái?”

Diệp Chiêu tự mình là nam nhân, cảm thấy đường đường đại tướng quân mà lại là chim non, sẽ vô cùng mất mặt trước mặt huynh đệ, nàng lại không muốn nói dối, liền trả lời lấp lửng: “Việc nhỏ ấy ta chẳng để ý, quên rồi.”

Không ngờ được, Hồ Thanh đang uống rượu giải sầu bên cạnh cũng không quên nghĩa vụ ném đá xuống giếng, lập tức giả giọng điệu vô cùng tán tụng nói: “Tướng quân đương nhiên rất lợi hại, mười bốn tuổi bắt đầu vào kỹ viện, mười sáu tuổi trải hết hoa thơm cỏ lạ, cả đêm bốn năm cái không thềm nghỉ, may mà bây giờ chơi chán thu tay, tu tâm dưỡng tính luyện võ, nếu không làm gì có phần cho các người?”

Diệp Chiêu thiếu chút nữa bị nghẹn thịt dê mà chết, đến khi khò khè thở được, Hồ Thanh đã miêu tả xong sự sự tình rất sống động từ đời nào, bịa đặt thành công.

Đám tướng sĩ có mặt đều dùng ánh mắt ghen tị hâm mộ mà sợ hãi nhìn chằm chằm nàng.

Diệp Chiêu ngại thân phận, không dám chối cãi, phần nộ ra tay, đem đó đánh cho Hồ Thanh nước mắt như mưa.

Sau này, tiếng lành đồn xa, càng đồn càng khiếp, đám quả phụ Mạc Bắc nhìn thấy nàng, giống như sói dữ nhìn thấy thịt béo, trong mắt lấp lánh ánh lửa, nữ nhân đã đói khát mà vùng lên thì CMN thật kinh hãi, để lại cho nàng một ám ảnh tâm lý rất sâu đậm.

Nhưng mà nam nhân thích nữ nhân đói khát kinh hãi.

Cần phải học tập ...

Diệp Chiêu nhìn con chồn tuyết nhỏ xinh mệt mỏi nằm ngủ lộn xộn khắp giường, cảm thấy mình nghĩ xa quá rồi, vội dẹp phần khích trong lòng, bắt đầu tỉnh táo lại —— Bất kể là đánh giặc hay là lên giường, không thể ba hoa chích chòe, không thể chỉ lý luận suông, cần phải tìm tòi từ thực chiến, cần học hỏi nhiều hơn, cố gắng luyện tập, mới có thể đạt được thành công. Đáng tiếc là đạo này công việc bề bộn, tâm trạng của Ngọc Cẩn không vui, thật sự không phải là thời gian tốt để học tập, thôi thì tạm tính sau.

Hạ Ngọc Cẩn lại lật người, ôm lấy thắt lưng nàng cọ cọ.

Diệp Chiêu nhẹ nhàng nằm xuống, nhìn chằm chằm lên nóc giường tối đen như mực, sửa sang lại nước đi cho ván cờ tương lai một lần nữa, sau đó chằm chằm chìm vào giấc ngủ.

Sao mai lặng lẽ xuất hiện ở phía chân trời, gà trống gáy vang, những tia nắng đầu tiên xuyên qua cửa sổ, chiếu vào làm căn phòng dần dần sáng lên.

Hạ Ngọc Cẩn tỉnh dậy, hẩn dụi dụi mắt, cảm thấy cảnh quan xung quanh rất xa lạ, không giống thư phòng, không giống phòng thiếp thất, không giống thanh lâu, không giống thuyền hoa, cũng không giống nhà đám hồ bằng cầu hữu, người thì nặng trĩu, tựa như bị vật nặng quán lấy, một lúc sau, hẩn mới nhớ ra hôm qua mình đến ngủ nhờ giường nương tử một đêm.

Người bên cạnh đang ôm mình là Diệp Chiêu?

Hạ Ngọc Cẩn nhanh chóng tỉnh táo lại, buồn bực phát hiện ra mình đang bị Diệp Chiêu dùng cả chân cả tay ôm vào trong ngực rồi lại đè lên trên, khoe miệng của nàng có vẻ như còn cười cợt mỉa mai, làm người ta nhìn một cái là đã không thích.

Đại lão gia nhà ai lại cho phép nương tử đè lên?

Hạ Ngọc Cẩn quyết đoán giãy lòng Diệp Chiêu, lại nhắc chân mình gác lên người nàng, tuyên bố quyền làm chủ. Một lát sau, còn cảm thấy chưa đủ, lại duỗi tay qua, ôm lấy Diệp Chiêu, quán triệt vị trí chính xác nam trên nữ dưới, sau đó mời vừa lòng gật đầu, tiếp tục giả vờ ngủ.

Diệp Chiêu vẫn còn chưa tỉnh? Nàng là heo à?

Hạ Ngọc Cẩn đợi lâu quá, thật sự là một muốn chết, bèn tách ra, ngồi dậy. Vừa cúi đầu đã thấy ngay mái tóc dài của Diệp Chiêu từng lộn từng lộn cuốn lại trên mặt gối, che đi hàng lông mi sắc bén và gương mặt kiên cường, không ngờ nhìn thoáng qua có cũng có vẻ nhả nhặn dịu dàng. Đang nhàn rồi, thế là hẩn nhắc mái tóc lên, xoa xoa trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy chất tóc như tơ, cảm giác rất mềm mại, giống như lông thú. Thế là nổi hứng nghịch ngợm, cầm tóc nàng cuộn ngược xoắn xuôi, còn bện vài cái bím tóc chơi.

Rốt cuộc Diệp Chiêu không chịu được nữa, xoay người ngồi dậy, nhắc tóc sửa sang lại, rồi hung dữ trừng mắt liếc hẩn một cái: "Vô lại cũng không bằng!"

Hạ Ngọc Cẩn xấu hổ cúi gầm mặt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, ngồi rất ngoan ngoãn, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Diệp Chiêu thở dài, day day trán, xốc chăn lên, trèo ra khỏi giường, phát hiện đai lưng hình như ngủ bị tuột ra, vì thói quen giấu diếm thân phận, trong quân doanh hầu như việc gì cũng tự tay làm, khiến cho nàng

không hề có thói quen để hạ nhân hầu hạ tắm rửa thay quần áo, nàng không gọi người, tự cởi đai lưng, cầm lấy quần áo đem qua đã chuẩn bị sẵn lên chuẩn bị mặc vào. Đang cởi áo, bỗng nhiên nhớ tới sau lưng còn có Hạ Ngọc Cẩn, động tác hơi ngừng một chút, sau đó nhớ ra hẳn là phu quân của mình, nhìn một cái cũng chẳng làm sao, lại thoải mái cởi áo, nhanh như chớp thay thường phục vào.

Hạ Ngọc Cẩn liếc liếc mắt lén lút ngó, thấy nàng quay lưng về phía mình, tranh thủ trong thoáng chốc lúc nàng thay áo, thậm chí nhìn trộm, đã thấy hình như trên lưng nàng có một vết thương rất dài, lại bị mái tóc dài rủ xuống ngang lưng che mắt, nhìn không rõ lắm, xuống chút nữa, là một đôi chân đẹp nhất mà từ khi chào đời đến nay hắn mới gặp được, thon dài vô cùng, da thịt trắng trẻo, không có lấy một tác tử lệ không hoàn mỹ nào. Hắn còn muốn nhìn thêm lần nữa, đáng tiếc đã bị quần áo che đi, đai lưng lụa Bích Thanh thêu họa tiết Song Diệp tinh tế ôm lấy vòng eo, khiến người ta không khỏi nghĩ đến cặp chân kia, càng thêm mê hoặc quyến rũ.

Nương tử của hắn không phải cả người chỗ nào cũng giống nam nhân...

Đám ăn chơi trác táng kẻ nào cũng khen Tái Hằng Nga eo nhỏ chân dài, phù hợp với thẩm mỹ kinh thành, so sánh Diệp Chiêu với nàng ta, cũng không kém là bao, mà chiều dài thì hơn không ít, thật sự là rất đẹp...

Hạ Ngọc Cẩn lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm vào Diệp Chiêu, chợt thấy trong lòng có chút khát khô khó chịu, không khí có vẻ như cũng nóng lên, hắn hơi hơi nghi ngờ ai đó đang lấy sắc dụ mình, bắt đầu cân nhắc xem có nên hợp tình hợp lý mời nương tử tắm chung, cùng nghiên cứu xem rốt cuộc cặp chân kia dài bao nhiêu.

Chỉ là nữ tử Đại Tần đứng đắn tuyệt không lộ ra vùng da thịt nào ngoài cổ và tay trước mặt phu quân, Diệp Chiêu tuy rằng nổi loạn, tính cách đàn ông, nhưng sâu trong nội tâm vẫn có một chút ý thức nữ nhân, nàng không có mấy may hứng thú đối với việc đám huynh đệ xắn tay áo uống rượu hay là nhảy xuống sông tắm rửa, cũng không thích tùy tiện để người khác nhìn thấy thân thể mình.

Bởi vì không có người đánh giá, cho nên về căn bản nàng không biết đáng người được che dấu dưới lớp quần áo của mình có dễ nhìn không.

Thấy Hạ Ngọc Cẩn ngơ ngác nhìn mình, nàng đưa tay sờ sờ sau lưng theo bản năng, nơi ấy có vài vết sẹo rất xấu xí, nặng nhất là vết ngày trước còn nghịch ngợm học nghề chưa tinh, bị người ta đánh trộm để lại, sâu nhất là lúc đánh giặc gặp địch, bị đối phương phóng vũ khí trúng, xuyên qua hộ tâm giáp, để lại. Nàng liền nghĩ Hạ Ngọc Cẩn được nuông chiều từ bé, quen được phần son*** chiều chuộng, không chịu nổi vết sẹo khó coi như vậy.

Chẳng liên quan.

Diệp Chiêu nắm tay lại.

Bất kể vết sẹo hay tính cách, đều là con người thật của nàng.

Nàng có thể vì đối phương mà kiềm chế tính tình, nhưng không muốn che giấu lừa gạt.

So với việc giấu giếm điểm điểm, rồi sau bị đối phương phát hiện sự thật, chẳng bằng ngay từ đầu đã bộc lộ bản chất cho đối phương thấy. Nếu như ngay từ đầu Hạ Ngọc Cẩn không thích nàng, cho dù nàng có cúi đầu thật thấp, làm ra vẻ tốt đẹp mười phần, vào mắt đối phương cũng chẳng được lấy một phần. Nhưng trước tiên hồ hững với Hạ Ngọc Cẩn, theo đuổi tự do, thậm chí làm hắn tức gần chết, hoàn toàn biết hết bản tính của mình, chờ sau khi dồn ép hắn tức cực điểm, mới lại dịu dàng dụ dỗ, lúc này một phần tốt đẹp, liền có thể hóa thành mười phần.

Diệp Chiêu nghĩ ngợi, quyết định giải quyết dứt khoát, nàng quyết đoán hỏi: “Người nhìn thấy rồi à?”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng xoay người rời mắt đi, không ngừng lắc đầu.

Diệp Chiêu sắc bén nhìn hắn, ép hỏi: ” Cảm thấy thế nào?”

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy nương tử rất không biết xấu hổ, sao lại có thể ngang nhiên hỏi chồng mình là thấy chân mình dài thế nào? Hắn nhớ lại cảnh đẹp vừa mới được nhìn, mặt hơi nóng lên, để tránh bị đối phương cười nhạo, sĩ diện nói: “Cũng không có gì đặc sắc lắm.”

Diệp Chiêu lặng thinh.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy mình nói có vẻ hơi quá đáng, bổ sung thêm: “Bình thường cũng thấy suốt.”

Diệp Chiêu tính toán suy đoán ý của hắn, giọng điệu lấp lửng, mặc dù có vẻ hơi dễ ợt, nhưng hình như vẫn còn đường cứu vãn, trong lòng cũng nhẹ thở phào một cái, chỉ là một hai vết sẹo, cùng lắm từ nay về sau ít cho hắn nhìn thấy lưng một chút, dần dần rồi sẽ quen. Vì thế nàng bỏ lại Hạ Ngọc Cẩn còn không biết đang nghĩ ngợi cái gì, ra lệnh cho bọn a hoàn hầu hạ bên ngoài: “Tối nay chuyển đồ của Quận Vương về, dọn dẹp một chút, quận vương sẽ ở bên này một thời gian.”

Hạ Ngọc Cẩn bừng tỉnh, sợ hãi kêu lên: “Dựa vào cái gì mà cô đã tự tiện quyết định!”

Diệp Chiêu khoanh tay, từ tốn nói: “Đêm qua, ta hỏi người, người đồng ý rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn nhớ đêm qua lúc mình ngủ mơ mơ màng màng, nàng nhỏ giọng nói cái gì đó bên tai, liên tục lầu, “Tưởng cô hỏi ta có muốn ăn khuya hay không...” Nhưng hắn lại nghĩ, nguy hiểm còn chưa qua, ở lại cũng tốt, huống chi còn có đôi chân lắc lư làm người ta nóng máu kia, là của nương tử nhà mình, không sờ không được, phải ăn hết lại số đậu hũ bị ăn trước kia. Thế là hắn sẵn khoái gật đầu đồng ý, kéo Diệp Chiêu về phòng, lập ước pháp tam chương: “Thứ nhất, không cho phép cô trêu ghẹo ta! Chỉ có ta được trêu ghẹo cô!”

Diệp Chiêu: “Được.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Thứ hai, ta là phu quân của cô, cô phải nghe lời ta, ta nói đi đông thì không được đi tây.”

Diệp Chiêu: “Được.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Thứ ba, không cho phép cô treo búa rìu, lang nha bổng, binh khí nặng vân vân lên tường, cũng không được để trâm cài tóc trong tủ quần áo, càng không được cắm hồng anh thương vào trong bình sứ Thanh Hoa! Cô là đồ phá gia chi tử có mắt không trông! Có biết cái bình đầy quý thể nào không? ! Bị cô làm vỡ miệng cả rồi! Sau này ngoại trừ đồ vũ khí cạnh giường và các loại bảo đao bảo kiếm, tất cả quăng hết sang phòng bên! Cổ mà sắp xếp nội thất đàng hoàng một tí đi.”

Diệp Chiêu do dự hồi lâu: “Cũng được, đỡ lỡ may không cẩn thận rơi vào chân người.”

Hạ Ngọc Cẩn đang say mê trong khoái cảm thu phục mãnh hổ, nghe thấy lời này, nhìn vẻ mặt yêu thương như đang cưng chiều cái gì đó của Diệp Chiêu, quá giống một con mèo lớn đang che chở âu yếm cho con chuột nhỏ, nhất thời mũi thở phì phò. Rõ ràng đối phương đã đồng ý ngoan ngoãn phục tùng, sao hắn vẫn có cảm giác khó chịu, bức bối thế này?

Diệp Chiêu hỏi: “Thế thôi hả?”

“Ừ.” Hạ Ngọc Cẩn rầu rĩ gật đầu.

Hắn thăm thề, chờ đến khi hiểu rõ những buồn phiền trong lòng, sẽ tự tay xử lý Diệp Chiêu! Để cho nàng hoàn toàn nhận thức mình là nữ nhân, là thân phận làm dâu, xem khi ở dưới người mình, nàng còn giả vờ khí thế đại nam nhân gì gì được nữa không!

*Thiết Liên Tử: Âm khí hình dạng như những hạt sen.

**Vài cái : Vừa có ý chỉ người, vừa có ý chỉ số lượng. Ở đây mình không hiểu là chỉ số người hay số lần nữa
=>]] Thôi thì mọi người ai thích hiểu nghĩa nào thì hiểu nhé :”>

***Phần son: Chỉ phụ nữ, đàn bà. Tác giả văn vẻ thì mình cũng để nguyên cho nó trữ tình :”>

40. Chương 40

Tứ Thập. Nhìn thấu mọi việc.

Hai kẻ mỗi người mang một âm mưu, nhiệt tình tra án bùng lên hừng hực như lửa.

Diệp Chiêu cầu xin với hoàng thượng, hoàng thượng liền tạm thời giao lại nhiệm vụ tiếp đón tên khốn Đông Hạ cho Bí Thư ám Ngưu đại nhân tuổi gần sáu mươi, béo múp đầu múp đuôi, khiến ngày nào hai cái chân cùn cùn của lão cũng phải đỡ cả thân mình ục ịch, tinh lực tràn đầy mà ngao du sơn thủy cùng Y Nặc hoàng tử, hôm nay đi Đông Hải, ngày mai đi cưới ngựa bắn cung, ngày kia đi Tây Sơn, đi được vài bước mặt mũi đã mờ hôi rùng rùng, trên mặt vẫn còn phải cố mỉm cười, không dám thất lễ với khách quý.

Ngưu đại nhân hết nhẫn rồi lại nhẫn, cuối cùng không thể nhẫn được nữa, vội ra lệnh cho con trai là Thượng Kinh Thông Phán hiệp trợ Diệp Chiêu phá án, giúp cha hẩn sớm sớm thoát ngày khổ ải.

Ngưu thông phán là đứa con có hiếu, vội bỏ hết những công vụ không cần thiết, bẩm báo với Kinh Triệu Doãn, chọn ra một trợ thủ nhiều kinh nghiệm nhất, tự mình xin đi giúp Hạ Ngọc Cẩn phá án.

Bởi vì Lý đại sư không có thân nhân, cho nên phòng ở vẫn còn giữ nguyên hiện trường, căn phòng gọn gàng sạch sẽ, thực sự không hòa hợp với vết máu đen sẫm trên sàn. Hạ Ngọc Cẩn nhảy hết chỗ này đến chỗ kia lục tung cả lên, phát hiện ra Lý đại sư có cất giấu hàng lậu: “Sắc sắc, bức thư pháp của Liễu Đạo Nhân này chắc là hàng thật lừa được về, còn có Bôn Ngưu Đồ của Mạc Văn Thanh nữa, oác? Cái này là Lưu Ly Bảo Tháp của chú kim sư Âm Cách Lý ở nước ngoài, thật hay giả đây? Lão già chết tiệt này kiếm đâu ra vậy? Dù sao hẩn cũng không có người thừa kế, tất cả đồ đạc này phải sung công hết, ta lén đút túi hai món, Ngưu đại nhân, người mắt nhắm mắt mở một lần đi nhá?”

Ngưu thông phán là người nghiêm túc lại hơi bảo thủ, một bên sai người tịch thu tất cả đồ này đồ này nộp hết lên trên, một bên coi như tất cả lời người nào đó nói thành rầm mà đánh, sau đó lại khai báo chính sự với Diệp Chiêu: “Sau khi giết người hung thủ lập tức rời khỏi hiện trường, không xê dịch thứ gì trong phòng cả. Mục đích không phải tham tiền tài mà sát hại nạn nhân, chắc chắn do báo thù hoặc nguyên do nào khác.”

Diệp Chiêu gọi Hạ Ngọc Cẩn: “Có nghe thấy không?”

Hạ Ngọc Cẩn đang cầm một cái khay rửa bút bằng sứ đẹp lung linh, yêu thích không nỡ rời tay, ậm ừ bừa hai tiếng.

Ngưu thông phán tiếp tục nói với Diệp Chiêu: “Tại hạ cũng đã hỏi thăm hàng xóm chung quanh, họ đều nói lúc nửa đêm không hề nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào.”

Diệp Chiêu tiếp tục gọi Hạ Ngọc Cẩn: “Có nghe thấy không?”

Hạ Ngọc Cẩn nhét cái khay rửa bút vào ống tay áo, vỗ vỗ tên tiểu lại* phụ trách tịch thu này nọ, “a trước là cầm cái này đi chơi vài ngày, phân biệt thật giả, xác nhận có liên quan đến vụ án hay không, sau đó sẽ đưa thẳng cho hoàng thượng, người cứ nói với cái quan viên gì gì kia một tiếng nhá.” Hẩn xoay người, thấy Diệp Chiêu và Ngưu thông phán đang nhìn mình chăm chăm, hoảng quá, vội ôm áo, thề thốt, “Ta chưa làm gì hết!”

Ngưu thông phán giọng điệu thành khẩn: “Quận vương à...”

Hạ Ngọc Cẩn không kiên nhẫn ngoáy ngoáy lỗ tai: “Nghe rồi, hàng xóm không thấy âm thanh lạ nào, vậy âm thanh không lạ thì nghe được phải không? Hỏi một chút xem có cái gì, nói không chừng ra được chút manh mối đấy.”

Âm thanh không lạ thì nghe có ích lợi gì?

Ngưu thông phán không nói câu nào, lạnh lùng nhìn hẩn quấy rối.

Bên ngoài đông nghịt hàng xóm láng giềng đứng hóng, đám người đang yên ổn rầm rì to nhỏ, nghe thấy câu hỏi, đều cười rộ lên. Có mấy kẻ lớn gan kêu lên “Thằng bé nhà Đỗ bà bà khóc ầm ĩ cả đêm!” “Mèo hoang

động dục kêu!” “Tiếng gõ báo canh!” “Quạ kêu!” “Còn có tiếng La keo kiệt mắng vợ! Thằng này thật là không tốt.”

La keo kiệt hùng hù hỏ hỏ nói, “Mụ già ấy là đồ hoang phí, đốt tiền ngu xuẩn, có thể không mắng sao?”

Chị em nhìn hần ngứa mắt trái một câu phải một câu mỉa mai, “Cô vợ hoang phí của người lại ăn quá nửa bát cơm? Hay là nấu đồ ăn cho thừa hai thìa muối?” “Chắc chắc là lúc khâu quần cho hần quá tay mấy mũi, phí chỉ.” “Chưa từng thấy đàn ông nào kỳ cục như vậy.”

La keo kiệt nóng nảy: “Bữa cơm chiều hôm ấy, một cái bánh bao nhân thịt to bằng nửa nắm tay rơi xuống đất, chẳng qua chó nó mới liếm có một cái. Ta cầm đến bên giếng rửa lại, cất đi để sáng mai ăn, không ngờ mụ ấy dám ngai bấn, thừa dịp ta không để ý, lén lút cho thằng bé ăn mày bên ngoài, còn chưa đủ hoang phí sao?”

Mọi người nghe xong cười gập bụng không thẳng người nổi.

Hạ Ngọc Cẩn cũng cười theo đến nửa ngày, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý, hỏi: “Thằng bé ăn mày kia giờ ở đâu?”

La keo kiệt vội vàng cúi đầu khom lưng nói: “Thằng ranh con vô liêm sỉ ấy, cầm được bánh bao rồi chạy mất, nếu không phải nửa đêm mới phát hiện ra, ta tuyệt đối không bỏ qua cho nó.”

Hạ Ngọc Cẩn lại hỏi: “Nó thường xuyên qua lại ở khu vực này hả?”

La keo kiệt nói: “Đúng vậy, khu vực này đàn bà hoang phí nhiều, cũng không biết nó trốn ở góc nào, bình thường không thấy mặt đâu, đến khi ngửi thấy mùi cơm thì mò ra gõ cửa từng nhà.”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ ngợi, hỏi: “Người không biết nó ngủ ở đâu thật à?”

La keo kiệt: “Việc này... Không rõ lắm.”

Hạ Ngọc Cẩn lấy ra một nén bạc quơ quơ trước mặt hần, sau đó lại cất đi: “Không biết à, thôi vậy.”

“Vợ tiểu nhân chắc chắn biết! Quận vương đại nhân chờ tiểu nhân một lát ——” La keo kiệt nhảy dựng lên, nhanh hơn thỏ nhảy đầm người ra, chạy vài bước, lại cảnh cáo mọi người, “Tiền thưởng là của ta, kẻ nào dám tranh ta liều mạng với kẻ đó!” Hần thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng chạy về nhà, lát sau lại vọt ra, ngồi phịch xuống mặt đất, thở hổn hển, sau đó nhìn chằm chằm vào bàn tay ngọc đang nghịch nghịch ném bạc của Hạ Ngọc Cẩn, chan chứa yêu thương nói: “Vợ tiểu nhân nói, thằng bé kia là người đáng thương, sau khi cha mẹ mất, không có chỗ ở, lại sợ chó dữ, liền bắc mấy miếng ván gỗ lên cành của cây đa đại thụ ở gần đây, rồi ngủ trên đó.”

Hạ Ngọc Cẩn quăng bạc cho hần, cười nói: “Cho vợ người mua bánh bao.”

La keo kiệt cười sung sướng, chạy đi như bay.

Diệp Chiêu nghĩ ngợi ngẩng đầu nhìn cây đa đại thụ cách đó không xa, nhảy vọt một cái, dẫm lên mái nhà, vút vút vài bước, bay lên ngọn cây, đã thấy trên cây đa, có mấy sợi dây thừng thô buộc lại thành cái võng, giống như một cái giường treo giữa cây, bên trong còn có một cái chăn rách nát, bên trên có mấy miếng ván gỗ dùng vải buộc lại che mưa, còn có một miếng xương gà đã bị cắn mất phần nửa.

“Không có ai.” Nàng thò đầu ta từ trong tán lá.

“Hay là chạy rồi?” Ngưu thông phán lẩm bẩm nói, “Hôm đó lúc chúng ta đi đến từng nhà hỏi han điều tra, chưa gặp qua người này.”

Hạ Ngọc Cẩn an ủi: “Không sao, không cần phải chán nản, người là một vị quan tốt, chỉ phải cái bảo thủ không chịu linh hoạt, không nghĩ ra trên cây lại có người là bình thường, sau này chịu khó học tập ta, nhìn rõ mọi việc là được.”

Ngưu thông phán mặt không đổi sắc nói: “Đúng vậy, trên cây có người là điều chưa từng nghe thấy, là hạ quan sơ sót, Hạ Quận Vương thật là may mắn, phá bữa một vụ án đặc biệt, lại tìm ra manh mối dễ như trở bàn tay, thật là người có thần phạt phù hộ.”

Hạ Ngọc Cẩn đồng ý: “Đừng ghen tị, vận may cũng là một loại thực lực.”

Ngưu thông phán mặt đen nghiêm nghị nói: “Đáng tiếc hạ quan không có cái phúc này.”

Hạ Ngọc Cẩn dường như không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của hắn, cười hì hì nói: “Người phải đi thấp hương lễ bái nhiều nhiều vào, nói không chừng thần phật sẽ phù hộ người đó.”

Ngưu thông phán nghĩ ngợi, hỏi người mới nhảy từ trên cây xuống là Diệp Chiêu: “Ngài cũng không thấp hương chứ?”

Diệp Chiêu không nghĩ ngợi: “Ừa.”

Hạ Ngọc Cẩn nhất thời không ầm ĩ nữa, buồn bực ngồi một góc, nhìn Ngưu thông phán phai người đi khắp nơi tìm thằng bé ăn xin kia.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, rốt cuộc Diệp Chiêu cũng nghĩ thông, mở miệng nói: “Vận may của ta cũng không tệ.”

Hạ Ngọc Cẩn nhìn tốc độ phản ứng của nàng mà cảm thấy trăm vị ngổn ngang, sau đó điều võ dương oai nhìn về phía Ngưu thông phán, ý đồ bảo mọi người nhìn xem nương tử đang đứng về phía mình, hỏi: “Người thấy chưa?”

Ngưu thông phán bố trí nhân thủ, điều tra tin tức, bận rộn đến mức đã quên luôn chuyện nhỏ vừa rồi, nghe thấy vậy, ngay người suy nghĩ, nghĩ ra đối phương đang nhắc đến hoàn cảnh của mình, liền cảm thán nói: “Diệp tướng quân hồi trẻ nghịch ngợm, nhưng bách chiến bách thắng, bảo vệ xã tắc đại tẫn, báo thù rửa hận, sau đó công thành danh toại, vận may dĩ nhiên không tồi.”

Diệp Chiêu bất đắc dĩ buông xuôi.

Hạ Ngọc Cẩn thấy không ai để ý đến mình, cũng không có việc gì làm, bèn quay về ngồi trong góc, thầm tự hỏi sau này nên áp dụng thủ đoạn tàn nhẫn nào trên giường để bắt nạt nương tử khốn kiếp kia.

*Lại: Chúc vụ không có phẩm hàm thời phong kiến.

41. Chương 41

Tứ Thập Nhất. Đặt bẫy.

Ngưu thông phán làm việc cực nhanh, thủ hạ cũng rất tháo vát, ước chừng qua nửa ngày, sau khi Hạ Ngọc Cẩn cắn hết ba đĩa hạt dưa, uống hết hai bình trà thơm, bọn họ đã tóm được thằng nhóc ăn xin bẩn thỉu lấm lem từ đầu đến chân từ dưới gần cầu về đây.

Thằng bé gầy chỉ còn da bọc xương, quần áo rách nát trên người nó mùi hôi thối xung thiên, dường như gió chỉ thổi một cái thôi là đã có thể ngã lăn ra rồi, cả người từ trên xuống dưới chỉ có đôi mắt đen nhánh là còn có phần lanh lợi. Nó co rúm người bất an đứng trước mặt quan lão gia vô cùng xinh đẹp, quan lão gia mặt đen và quan lão gia mang sát khí, lạnh run bần bật, môi trên môi dưới lẩy bẩy đập vào nhau không nói được nửa câu, cho đến tận khi bị bộ khoái đập vào chân, mới hiểu phải quỳ xuống, đập đầu liên tục, nước mắt chảy xuống gò má thành hai dòng nước bùn rơi xuống đất, nó không biết đầu đuôi, nghĩ tám phần là bị dùng hình tra tấn rồi.

Hạ Ngọc Cẩn bịt mũi: “Lôi xuống.”

Qua nửa ngày chung một chỗ, Ngưu thông phán đã biết tính tình hần, hơn nữa hoàng thượng mặc kệ, Diệp Chiêu không chen vào, hần cũng không kiêng nể mấy cái thân phận quận vương, nhìn gã nam nhi hai mươi tuổi đầu này, so với thằng cháu tám tuổi của hần còn càng vô phép vô tắc hơn, phần nộ mắng: “Hồi còn chưa hỏi gì, người gấp cái gì mà gấp?”

Hạ Ngọc Cẩn cả giận: “Cái lão bảo thủ chậm chạp này, tra hỏi cũng phải mất nửa ngày mới xong, đến lúc đó cái mũi của ta bị hun đến hồng cả rồi! Nhanh nhanh mà lôi nó ra đi, tắm rửa sạch sẽ trước! Cho nó mặc quần áo mới vào rồi lại đến đây nói chuyện tiếp.”

Ngưu thông phán cười nhạt: “Chút khổ sở ấy còn không chịu được, sao có thể làm nên chuyện lớn?”

Hạ Ngọc Cẩn kệt xác hần, sai người: “Thay bộ quần áo dày hơn, nói cho thằng nhóc này, ngoan ngoãn nghe lời đi tắm sẽ cho nó ăn cơm.”

Thằng bé ăn xin bỏ trốn mấy ngày nay, đói đến tim dãn cả vào lưng, nó chỉ nghĩ làm ma no còn hơn làm quỷ đói, ngẩng đầu ngay lập tức: “Cơm trắng chứ?”

Hạ Ngọc Cẩn: “Ồ, cơm trắng.”

Dạ dày thằng bé hăng hái réo to một cái, vội hỏi: “Mấy bát?”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ nghĩ, khinh thường: “Ông đây mời khách đều mời tổ yến vi cá, sao có thể để người phải chịu thiệt thòi được? Đương nhiên là có thịt rồi, ăn no thì thôi.”

Diệp Chiêu nở nụ cười méo mó, Ngưu thông phán không còn nói được câu nào.

Đám phó dịch bước nhanh lên phía trước, dẫn thằng bé ăn xin đi tắm rửa rồi ăn cơm.

Cuối cùng, Mạnh ngự y bị vắt chân lên cổ ôm cái hòm thuốc như ôm con đến Tuần Sát Viện, cho thằng nhóc ăn xin ăn vài viên thuốc tiêu thực, phê vài đơn điều trị ăn uống quá độ xong, uất uất ức ức liếc mắt nhìn Hạ Ngọc Cẩn một cái, ảo não rồi đi.

Ngưu thông phán hung hăng trừng Hạ Ngọc Cẩn.

Hạ Ngọc Cẩn càng tủi thân: “Ai mà biết nó ăn đến nửa con lợn sữa với ba chén cơm lận...”

Được mấy viên thuốc tiêu thực giúp sức, thằng bé ăn xin dần dần sống lại, lí nhí hỏi: “Quan lão gia, bụng con hình như còn chưa căng lắm, cái bánh bao kia, con mới ăn một nửa...”

Ngay lập tức Ngưu thông phán bước tới, hiền lành nói: “Bé con ngoan, đừng sợ, nếu cháu kể lại chuyện xảy ra vào buổi tối bốn ngày trước trong nhà Lý đại sư mà cháu ở trên cây nhìn thấy. Hạ Quận Vương tâm địa Bồ Tát, chắc chắn sẽ cho cháu ăn cơm no cả đời.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Này! Sao lại lấy tiền của người khác ra mà đền đáp thế hả?”

Ngưu thông phán cũng chẳng kiên nhẫn, một tay đẩy hần ra phía sau.

Thằng bé ăn xin bị thức ăn cổ vũ dũng khí, nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng: “Tối hôm đó, trăng rất sáng, con ăn có một cái bánh bao, bụng vẫn còn đói, cho nên nửa đêm tỉnh dậy, ngồi trên chạc cây gặm mấy khúc xương. Sau đó con nhìn thấy một cái bóng đen rất cao lớn, bay trên mái nhà như chim, phi vào nhà Lý đại thúc. Qua một lúc rất nhanh, cái bóng đen kia đi ra khỏi phòng, cúi đầu, trong tay có cầm một thanh kiếm, rồi lại lấy cái gì đó ra lau lau, thanh kiếm liền trở lên sáng loáng. Con thấy có gì đó không hay, cho nên không dám gây ra tiếng động gì, ngày hôm sau nghe tin Lý đại sư đã chết, quan phủ tra hỏi khắp nơi, con sợ quá, cho nên mới trốn...”

Diệp Chiêu hỏi: “Bóng đen cao bao nhiêu?”

Thằng bé ăn xin ước lượng nằng nặt một chút: “Hình như cao hơn quan lão gia một chút.”

Hạ Ngọc Cẩn đề phòng, cau cau quở trách: “Lão gia cái gì? Gọi phu nhân!”

Thằng bé ăn xin sợ đến mức gật mạnh đầu: “Vâng, phu nhân!”

Hạ Ngọc Cẩn tức thở, hung hăng quở mắng thằng nhóc có mắt mù này một trận, cuối cùng hùng hổ nói: “Người có nhìn được mặt tên kia không? Nếu không thấy, sau này ăn cơm không cho thịt ăn nữa!”

Ngưu thông phán trách mắng: “Đêm tối, lại cúi đầu, làm sao thấy rõ mặt được?”

Thằng bé ăn xin hét to: “Con nhìn thấy! Con vô ý đánh rơi miếng xương gà đang cắn xuống đất, hẩn đi tới, nhặt miếng xương lên xem, sau đó thoáng nhìn lên cây! Con vội vàng giả tiếng mèo hoang động dục kêu, hẩn mắng cái câu gì đó xong bước đi.”

Diệp Chiêu vội hỏi: “Nhìn hẩn thế nào?”

Thằng bé do dự một lát, nét mặt sợ sệt: “Hẩn... Hẩn không giống người, hung thần ác sát, tóc tai rối bù, có mấy cái bím tóc thắt sơ sài, ánh mắt dữ dằn, cái mũi khoằm khoằm, giống... Giống quỷ! Không, chắc chắn hẩn là quỷ! Cho nên mới có thể bay trên trời, đi khắp nơi hại người.”

Hạ Ngọc Cẩn đắc ý chọc chọc thất lừng Ngưu thông phán: “Thế nào? Vẫn là ta phá án giỏi hơn đi?”

Ngưu thông phán bắt đầu thật sự cân nhắc xem có nên bảo vợ thay hẩn đi miếu chịu khó cúng bái, kiểm lấy cái vận may không.

Kiểu tóc, dáng người cùng cái mũi mà thằng bé ăn xin miêu tả, nhìn thế nào cũng có cảm giác giống người Đông Hạ.

Y Nặc hoàng tử là người dẫn đầu đoàn sứ giả Đông Hạ, vì mối giao hảo giữa hai quốc gia mà đến, mấy ngày nay cư xử rất tốt, chẳng những quản lý thuộc hạ nghiêm túc, cấm bọn họ tự ý ra ngoài, còn lúc nào cũng niềm nở hào hứng với các quan viên đi cùng, không hề tỏ ra lạnh nhạt, thỉnh thoảng có quan viên bất mãn chuyện năm đó Đông Hạ giúp Kim Quốc, chằm chọc hẩn vài câu, hẩn cũng chỉ tươi cười hồn hậu, không phản bác lại, cũng không để trong lòng. Biểu hiện như vậy, thật sự rất khó có cơ cáo buộc hẩn phạm tội, yêu cầu điều tra.

Hơn nữa cho dù có điều tra ra hẩn giết người, khiến tất cả mọi người đều biết hẩn là sói đội lột cừu, thế nhưng không nắm được bằng chứng hẩn có âm mưu lật đổ Đại Tần, sẽ không thể xử phạt hẩn, nếu không sẽ khơi mào chiến tranh giữa hai nước, mà Đại Tần vừa trải qua tám năm chinh phạt Kim Quốc, trăm nghề bị ảnh hưởng nặng nề, đất nước chưa khôi phục nguyên khí, quân thần và nhân dân trăm họ đều vạn vạn lần không muốn nhìn thấy cảnh ấy lần nữa.

Hạ Ngọc Cẩn: “Nói không chừng hẩn đang bày đặt âm mưu, muốn lật đổ Đại Tần ta.”

Ngưu thông phán: “Chúng có đâu?”

Hạ Ngọc Cẩn: “Thứ Lý đại sư làm giả, chắc chắn rất quan trọng.”

Ngưu thông phán: “Thứ đó là cái gì?”

Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ hồi lâu, vỗ tay nói: “Nếu thằng bé kia đã nhìn thấy hung thủ, vậy thì để cho nó đi nhận mặt đoàn người Đông Hạ, sau đó chỉ ra và xác nhận là được.”

Ngưu thông phán: “Đường đường là hoàng tử một nước, việc này liên quan đến thể diện quốc gia, bảo khám xét là ngài khám xét ngay được sao?”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ đi nghĩ lại một hồi, vui vẻ nói: “Ta bao cả Hạnh Hoa Lâu, gọi vài chục ca cơ nhạc công, sau đó mời tất cả bọn họ tới, uống rượu mua vui, rồi lại cho thằng bé ăn xin mặc quần áo sai vặt, đi theo ta, đi hết một vòng chỗ đó, nhận mặt hung thủ!”

Ngưu thông phán: “Ngài muốn lấy lý do gì để mời người ta uống rượu hoa*?”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ nửa ngày, Diệp Chiêu này giờ lặng thinh rút cục cũng mở miệng: “Năm đó gặp nhau trên chiến trường, hẩn nói đánh nhau xong mới thành bè bạn, cũng coi như có duyên, muốn mời ta uống rượu. Ta có thể tìm tất cả tướng lĩnh ở Mạc Bắc năm đó tới đây, rồi lại bảo hẩn mang theo toàn bộ đoàn sứ Đông Hạ, mở yến tiệc long trọng, cùng nhau uống rượu tiêu dao.”

Ngưu thông phán khen: “Kế này của tướng quân cực kỳ tuyệt vời.”

“Không được!” Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới con gấu chó Đông Hạ Y Nặc kia có vẻ như có ý với phu nhân nhà hẩn, lại còn phẩm rượu kém cỏi của phu nhân mình, trong yến tiệc lại không thiếu vũ cơ xinh đẹp, cảm thấy

nguy cơ to lớn treo lủng lẳng trên đầu, “Vợ ta chuyên để tiếp người khác uống rượu thưởng hoa hả? Uống say thì làm sao?”

Diệp Chiêu hỏi: “Phu quân nói làm sao bây giờ?”

Hạ Ngọc Cẩn khẽ cắn môi, quyết định cắt thịt nuôi ưng, vỗ ngực nói: “Ta tiếp!”

Diệp Chiêu khuyên nhủ: “Người Đông Hạ thích mời rượu, kẻ nào cũng uống rượu rất giỏi, cơ thể người không thể chống đỡ nổi.”

Ngưu thông phán cũng khuyên: “Quận vương, đừng gượng ép quá, tội gì ngài phải làm vậy? Dù sao trời có sập cũng có tướng quân chống đỡ rồi mà.”

Hạ Ngọc Cẩn không dám nói mục đích thật sự, đành phải chính nghĩa hét lên: “A Chiêu có lợi hại đến đâu cũng là phu nhân của ta! Nam nhi đại trượng phu, không thể để vợ mình ra ngoài phải chịu ầm ức được! Nếu không ta có còn là đàn ông nữa không?”

Diệp Chiêu vỗ vỗ bả vai hắn, cười nói: “Hảo hán! Có dũng khí! Ý tốt này của phu quân ta đương nhiên ghi nhận,” nàng nghĩ nghĩ, lại nhắc nhở, “Chỉ có điều thời gian này ta đã điều tra rồi, quả thật là hoàng tử Y Nặc thích nam sủng, người tiếp rượu hán phải cẩn thận một chút, đừng quá chén cho hán cơ hội vớ bở.”

Hạ Ngọc Cẩn ghê tởm đến mức mặt mày xanh lét, hắn muốn hỏi, lúc này đổi ý có còn kịp không?

Thấy hai người bọn họ tình cảm hòa hợp, không khí hòa thuận.

Ngưu thông phán có chút cảm động, đến kẻ vô tích sự có tiếng còn hiểu được ý trọng tình thâm, không để ý tới chuyện đồn đãi bấy bề, không để ý đến miệng lưỡi thế gian, cam tâm tình nguyện bảo vệ cho thê tử được xưng là cộc mẹ hung hãn nhất Đại Tần này, tương kính như tân. Bản thân mình thì bận việc công vụ, thờ ơ với vợ hiền từ lâu, lại thường hay phàn nàn đối phương, mà nàng lại không oán không trách, thật là rất đáng trân trọng. Dội lát nữa tiện đường đi mua ít phấn son trang sức, cầm vào phòng nàng nói mấy lời thân mật, tránh cho không bằng cả đám quần là áo lụa, làm hỏng tình cảm vợ chồng.

*Rượu hoa: Bông hoa tửu. Có nghĩa là uống rượu có kỹ nữ hầu bên cạnh

42. Chương 42

Tứ Thập Nhị. Lòng lang dạ sói

Đoàn sứ Đông Hạ tới chơi đã bảy ngày, ba ngày sau sẽ phải quay về báo cáo, việc lòng bắt hung thủ phải mau chóng.

Hạ Ngọc Cẩn và Diệp Chiêu dùng tốc độ tối đa mà lên danh sách mở tiệc chiêu đãi, gọi quân sự tới, sai bọn họ tạm thời dừng mọi việc khác lại, cả đêm dẫn người đi thu xếp ổn thỏa chuyện này.

Địa điểm mở tiệc là ở biệt viện mùa hè do hoàng thượng ban cho Diệp Chiêu, tựa núi kề sông, phong cảnh rất độc đáo. Lúc này mới vừa chuyển sang xuân, dương liễu ven hồ mới nảy lộc non, giữa hồ vài bông sen vén lá hé ra. Trên sườn núi nhỏ, bên này hoa đào, bên kia hoa lê, hồng như phấn trắng như tuyết, tụ hợp thành một bức tranh lớn, cánh hoa rơi lả tả, đúng là thời điểm cảnh vật dồi dào sức xuân nhất trước thiêu quang*.

Ban đầu Y Nặc hoàng tử nhận được thiệp mời của Hạ Ngọc Cẩn, không định trả lời lại, quăng sang bên cạnh, may mà quần gia đưa tin thông minh, lập tức bổ sung: “Đây là quận vương và tướng quân nắm tay nhau mời hoàng tử dự tiệc ạ.” Sự việc được giải quyết ngay tức khắc, hoàng tử nhanh chóng cầm lấy thiệp

mời, tỏ vẻ vô cùng vui sướng mà mang toàn bộ đoàn người Đông Hạ tới dự yến tiệc của Nam Bình Quận Vương.

Hạ Ngọc Cẩn hận lòng lang dạ sói của hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Yến tiệc ngày đó, dưới tàng cây đào lê, trải rất nhiều thảm Đại Thực** tinh mỹ, để khách khứa tùy ý ngồi xuống, thị nữ và tiểu đồng dung nhan đẹp đẽ tay cầm bình rượu, chạy đi chạy lại như bướm lượn, tiếng nhạc lả lướt phiêu đảng trong làn gió tràn ngập hương hoa, ở giữa, những vũ cơ xinh đẹp vung vung tay áo, nhẹ nhàng múa.

Hạ Ngọc Cẩn lấy thân phận nam chủ nhân, tự mình tiếp Y Nặc hoàng tử, cầm hũ rượu bằng vàng trong tay, không khỏi xã giao mấy câu rồi hung hăng trút cho hắn ba chén rượu siêu mạnh, vô cùng cảm khái cười nói: “‘Hùng’ tử*** của hoàng tử, làm cho người ta phải bội phục, ngày mai từ biệt, không biết bao giờ mới được gặp lại.”

Y Nặc hoàng tử lập tức hết lòng thành thật nâng chén lên đáp lễ: “Dung mạo quận vương làm kinh động lòng người, khiến người ta khó có thể quên được, lại nghĩ sau này xa cách nhau vạn dặm, khó gặp lại nhau, xiết bao thổn thức.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Hoàng tử bách chiến bách thắng.”

Y Nặc: “Quận vương nhân vật anh hùng.”

Hai người bên ngoài cười vui uống rượu, bên trong thâm mắng tổ tông mười tám đời nhà đối phương, nhìn trông vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Không ít thuộc hạ cũ của Diệp Chiêu đến dự tiệc, bọn họ thay nhau tiến lên kính rượu hoàng tử Y Nặc.

Y Nặc hoàng tử ai đến cũng không từ chối, uống đến chén thứ hai mươi ba, thấy tiệc rượu bắt đầu từ lâu, giờ đã qua giờ thìn mà vẫn không thấy bóng dáng Diệp Chiêu đâu: “Tướng quân còn phải xử lý quân vụ hay sao?”

Hạ Ngọc Cẩn thờ ơ nói: “Nàng ấy đến đây từ lâu rồi.”

Y Nặc hoàng tử khó hiểu: “Đã đến đây rồi, sao lại không thấy?”

Hạ Ngọc Cẩn chỉ vào cái trướng trên ngọn núi nhỏ bên cạnh, cười như con cáo già: “Phu nhân ta còn phải tiếp nữ quyến, không tiện gặp nam khách.”

Tất cả khách khứa nghe thấy câu này đều lén nhìn về đây, có vẻ như không thể hiểu được ý tứ trong đó.

Hạ Ngọc Cẩn từ tốn đặt chén rượu xuống, đầu lòng lắc đầu, giả giọng điệu nói chuyện với trẻ con ba tuổi mà giải thích cho đám man di thô kệch này: “Nữ tử Đại Tần chúng ta rất rụt rè, yến tiệc ngắm hoa hôm nay có không ít phu nhân và thiên kim tiểu thư tới, ngồi lẫn lộn với nam tử thì không hay cho lắm, cho nên mặt khác phu nhân ta phải mở thêm một yến tiệc riêng tiếp các nàng ở trên núi, tâm sự chuyện trong nhà với nhau, nói chuyện quần áo trang sức, thế cũng là rất vui vẻ rồi.”

Mọi người nín thin.

Hạ Ngọc Cẩn nhỏ giọng hỏi: “Hay là các người muốn gặp đại cô nương tiểu phu nhân? Như vậy có hơi không hay đi? Có thể có phần háo sắc quá hay không...”

Mọi người vẫn tiếp tục câm nín.

Hạ Ngọc Cẩn an ủi: “Yên tâm, nếu mọi người muốn nhìn mỹ nhân, ta sẽ đi mời hoa nương và vũ cơ nổi danh nhất Tần Hà về, người nào người đấy đều xinh đẹp động lòng người, bảo đảm có thể khiến cho các đại trượng phu không sợ vợ phải hết hứng mà trở về.”

Y Nặc hoàng tử nuốt nuốt cục tức, cười đôn hậu: “Sao có thể đánh đồng Diệp tướng quân với nữ tử bình thường được.”

Hạ Ngọc Cẩn đồng ý: “Quả thật phu nhân ta có danh hung hãn, nghe nói trước kia hoàng tử đã từng đấu với phu nhân ta rồi, không biết quá trình diễn ra thế nào? Kể ọ người nghe một chút chứ?”

Y Nặc hoàng tử dùng mãnh thiện chiến, từ xưa đến nay chỉ bại có một lần ấy, lại thua trên tay nữ nhân, vô cùng nhục nhã.

Hầm âm thầm nắm chặt tay thành nắm đấm, hít thở cũng lạc mất nửa nhịp, chỉ hận không thể túm lấy chặt tên khốn kiếp mồm miệng bậy bạ này ta làm hai nửa. Hạ Ngọc Cẩn còn cố tình không biết sống chết khoe ra: “Tuy rằng A Chiêu ăn nói cử chỉ không được nhã nhặn cho lắm, nhưng mà ở nhà cái gì cũng nghe theo ta, rất hiền lành. Ta thật sự không nghĩ được rốt cuộc là năm đó nàng hung hãn đến mức nào, mới có thể uy chấn Mạc Bắc, khiến cho nam nhân người người sợ hãi.”

“Cái đó thì có gì mà phải thắc mắc?” Thu Lão Hồ lắc la lắc lư đi tới, đá mắt ra hiệu về phía Y Nặc hoàng tử, “Bị ngài ấy đánh một cái, là phải biết sợ rồi.”

Đám quan viên Đại Tần cười vang.

Hạ Ngọc Cẩn còn hết sức vô tội hỏi: “Ta nói sai cái gì à?”

Chỉ chớp lát, Y Nặc hoàng tử đã ổn định lại nhịp thở, nét tươi cười thuần phác trên mặt không mấy may biến đổi, hần dùng tiếng Đại Tần có pha chút khẩu âm nước ngoài, sang sảng cười nói: “Diệp tướng quân uy phong, đã sớm khiến người ta cam bái hạ phong rồi. Hạ Quận Vương có thể chinh phục được tướng quân, lại càng khiến người ta cam bái hạ phong hơn nữa, ngày ấy ở Đông Hạ ta tin lời bịa đặt, nghiêng về giúp đỡ Kim Quốc, thật là có chút hổ thẹn, nay mọi người đều là bạn tốt, ta sẽ không nói những lời ấy ra, tránh tổn thương tình cảm.”

Hạ Ngọc Cẩn ngoài cười nhưng trong không cười lại kính hần một chén rượu nữa.

Những quan viên đại tần khác, đại đa số đều không vừa mắt với đám người Đông Hạ, thấy gã kinh ngạc, rất là vui sướng, một số người thấy hần nhần nhin như thế, bỗng có cảm giác như sự bình yên trước cơn bão tố, còn có mấy tướng sĩ đưa nương tử và khuê nữ đến dự tiệc, là những người đã cùng đánh trận vài năm với Diệp Chiêu, từng được mở mang đầu óc tác phong dũng mãnh, thủ đoạn trị quân hà khắc mạnh mẽ vô tình của nàng, cũng đã quen với thân phận nam nhi của nàng, mới mấy tháng ngắn ngủi, rất khó để chuyển biến tư tưởng, trong lòng vẫn coi nàng là tướng quân vô địch tình trường chiến trường, bách chiến bách thắng. Sau đó lại nhớ lại ánh mắt nóng rực của đám quả phụ Mạc Bắc dành cho tướng quân, lại nghĩ đến đám khuê nữ và nương tử nhà mình đang ngồi uống rượu cười đùa với nàng, trong lòng có cảm giác bất an không nói nên lời, một mặt lo lắng thủ trưởng ăn đậu hũ của nương tử, một mặt lại lo lắng nương tử muốn ăn đậu hũ của thủ trưởng, hai bề đều khó xử, không dám mở miệng, chỉ đành uống nhiều thêm mấy chén rượu sầu.

Thằng bé ăn xin đã thay đổi quần áo thị đồng, nhìn cũng mi thanh mục tú, nó chạy tới chạy lui trong này, lấy việc bưng bê thức ăn để che giấu mục đích thực sự, trừ việc thường xuyên chảy nước miếng nhìn thit bò trên bàn ra, coi như làm tròn bổn phận. Sau khi nó xem xét tất cả mọi người xong, chạy tới sườn núi, tìm tướng quân báo cáo.

Đoàn người Đông Hạ không mang nữ nhân theo, trên núi chỉ có nữ quyền Đại Tần.

Diệp Chiêu ngồi ở chính giữa, cầm chén rượu mật trong tay, giả vờ hứng thú nghe mọi người nói chuyện phiếm. Khi nhìn thấy thằng bé ăn xin xuất hiện trong màn che, nàng biết việc điều tra đã chấm dứt, tìm bừa lý do quăng bọn họ ngồi đó, đi tới chỗ khuất hỏi chuyện.

Thằng bé sợ sệt lắc đầu: “Con quý kia... Chưa tới.”

Diệp Chiêu nói: “Sứ đoàn Đông Hạ tính cả hoàng tử vào tổng cộng là một trăm bốn mươi bốn người, tất cả đều đến đây, sao lại không có?”

Thằng bé rụt rụt đầu: “Không có thật ạ... Bọn họ ai cũng rất xấu, đầu cũng rất cao, nhưng mà không có tên quý dọa người con thấy tối hôm đó, dưới mắt con quý đó còn có một vết sẹo cơ.”

Thu Hoa Thu Thủy cũng báo lại: “Quân sư nói, trong sứ đoàn Đông Hạ có tổng cộng năm người dùng đao thuận tay trái hoặc thuận cả hai tay, đêm hôm đó cũng không hề ra ngoài, kẻ ra ngoài duy nhất là một thị vệ, tới Vọng Thái Bạch Tử mua hai cân tai heo với ba hũ rượu mạnh, nơi đây cách đường Yên Tử quá xa, cũng không có khả năng động thủ.”

Hay là tất cả sai lầm hết rồi?

Diệp Chiêu trầm tư suy nghĩ.

Bên kia, tâm tình Y Nặc hoàng tử không tốt, uống nhiều hơn mấy chén rượu sầu, mượn rượu giả điên, túm lấy eo Hạ Ngọc Cẩn nói: “Hạ Quận Vương đối nhân xử thế quang minh chính đại, khiến ta thật lòng ngưỡng mộ. Ngày mai đã phải đi rồi, ta rất không nỡ xa ngài.”

Hạ Ngọc Cẩn vừa chụp móng vuốt của hắn vừa nói: “Làm người cần phải biết buông tay.”

Y Nặc hoàng tử rung đùi đắc ý, hà hơi rượu cảm thán: “Tiểu mỹ nhân, lại đây uống hai chén đi?”

Hạ Ngọc Cẩn then quá hóa giận: “Cút!”

Y Nặc hoàng tử không chịu buông tha: “Ngài nhất định phải tới Đông Hạ làm khách, ở trong trướng của ta, ta sẽ mời ngài uống loại rượu sữa dê ngon nhất, ăn loại thịt ngon nhất, hai người đốt nến soi đèn, uống rượu ba ngày ba đêm.”

Hạ Ngọc Cẩn bị sờ soạng vài lần, cảm thấy không ổn.

Trước kia hắn bị người lạ chòng ghẹo, kết quả là bị nhạo báng đến tận bây giờ, nay lại ở trước mắt bao nhiêu người, để cho tên hoàng tử man di đồng tính say khướt trêu chọc, còn muốn bị chế giễu bao nhiêu năm nữa? Tình thế cấp bách, hắn ra hiệu với Thu Lão Hồ cách đó không xa xin giúp đỡ.

Thu Lão Hồ to mồm, trượng nghĩa nói thẳng: “Hoàng tử, người làm thế này là không hay. Quận vương là người mà tướng quân yêu quý nhất.”

“Mỹ nhân của tướng quân?” Y Nặc hoàng tử vẫn say lơ đãng không nhận ra.

Hạ Ngọc Cẩn phẫn nộ, liếc mắt nháy mắt ra hiệu.

Thu Lão Hồ đầu óc chậm chạp, không hiểu cái nháy mắt của Hạ Ngọc Cẩn, do dự hỏi: “VẬY... Có phải hay không?”

Hạ Ngọc Cẩn hần hển rít gào: “Đương nhiên không phải!”

Thu Lão Hồ càng lắp bắp: “VẬY thì là gì?”

Hạ Ngọc Cẩn nhe răng.

Y Nặc ghé vào sát bên tai hắn ái muội nói: “Chỉ cần là mỹ nhân là tốt rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn sợ tới mức bình tĩnh, may mà những người khác cũng phát hiện ra tình trạng khác lạ bên này, chạy tới cứu hắn ra.

Y Nặc hoàng tử chẳng đợi mọi người hỏi này hỏi nọ, đổ sập xuống bàn, ngủ thẳng giấc, thị vệ trưởng vội dẫn người dìu hắn về phủ nghỉ ngơi.

Thị vệ trưởng của hắn và thông dịch viên bước lại, khó xử giải thích: “Phẩm rượu của hoàng tử không tốt, e đã nhìn nhầm thân phận của quận vương, mong quận vương đại nhân rộng lượng, bỏ qua cho sâu rượu.”

Trong đám người Đông Hạ không biết kẻ nào biết tiếng Đại Tần nói rống lên: “Mỹ nhân nhiều quá, hoàng tử lóa mắt nhìn nhầm cũng là dễ hiểu.”

Giữa những tiếng cười nhạo, Hạ Ngọc Cẩn phẩy tay áo bỏ đi.

Đám a hoàn thị đồng thấy chủ nhân phẫn nộ dữ tợn, lại không giao việc cho bọn họ, cũng không dám đi hầu hạ hoàng tử Đông Hạ để trách rước phải xúi quẩy.

Đợi sau khi chung quanh không còn ai, Y Nặc hoàng tử chớp một cái mở mắt ra, chẳng còn vẻ say túy lúy, hắn nói tiếng Đông Hạ hỏi thị vệ trưởng: “Người vừa mới liên lạc với bên kia à?”

Thị vệ trưởng gật đầu: “Vâng, ngày mai sẽ xong, chấm dứt hết mọi việc trước khi khởi hành.”

Y Nặc hoàng tử ngẩng đầu, nhìn đỉnh núi cách đó không xa, giữa màn hoa rơi, tiếng nữ tử cười vui xa xa vọng tới. Hắn hít một hơi thật sâu, cũng không thể làm với bớt cơn phẫn nộ trong lòng.

Đại Tần, hoàng đế, Diệp Chiêu, Hạ Ngọc Cẩn...

Mỗi một phân tử nhục hân phải chịu, không lâu nữa hân sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần.

Không kẻ nào ngoại lệ.

*Cảnh vật dồi dào sức xuân nhất trước thiều quang: Thiều quang: thời điểm đẹp nhất của mùa xuân. Còn thời điểm tác giả đề cập trong câu này là thời điểm mọi vật bắt đầu đâm chồi nảy lộc nhưng chưa “mãn khai”. TT_____TT Ai chưa hiểu ment lại nhé TT_____TT Minh bắt tài quá TT_____TT

Thảm Đại Thực: Đại Thực là tên một dân tộc của Iran.

“Hùng” tư: Dựa theo từ “Anh tư”. Anh tư nghĩa là phong thái. Ngày xưa trong từ “Anh Hùng”, “Anh” là chỉ phụ nữ, “Hùng” là chỉ đàn ông. Ở đây bạn Hạ Ngọc Cẩn không có ý khen bạn Y Nặc. Một mặt chê bạn ấy như con gấu, một mặt chửi xéo bạn ấy – “Hùng” trong câu chửi “CBN là con gấu” TT_____TT Không biết edit câu chửi này của các bạn Trung Quốc có đúng không mà sao mình thấy kì kì....

43. Chương 43

Tứ Thập Tam. Bắt được hung thủ.

Ngày hôm sau, hoàng tử Y Nặc vì say rượu đánh mất đức hạnh, chòng ghẹo Nam Bình Quận Vương mà dâng thư lên hoàng đế Đại Tần thỉnh tội.

Bởi vì Hạ Ngọc Cẩn vốn đã đẹp sẵn, ra ngoài lêu lổng bị người không biết thân thế trêu chọc không dưới một hai lần, chỉ cần không bị dè thật xuống, hoàng thượng cũng lười chẳng buồn để ý, cho nên ngài tiện miệng an ủi hoàng tử Đông Hạ vài câu, sau đó hào hứng phùng phùng đi tìm Tổng Quý Phi kể chuyện đáng cười mới nhất của thằng cháu nhà mình.

Y Nặc hoàng tử mang theo đồng da thú tốt nhất cùng đá quý lễ vật các loại, tự mình đến phủ Nam Bình Quận Vương nhận lỗi với Hạ Ngọc Cẩn.

Hạ Ngọc Cẩn hận hân thấu xương, đến cả trà cũng không thêm mời, sai người đưa hân tới phòng khách đợi đến suốt mấy canh giờ, mới ngáp một cái đi ra tiếp đón, sau đó bắt chéo chân, nhìn cũng không nhìn đối phương một cái, tự rót trà tự uống: “Hoàng tử đại giá quang lâm, không hiểu là có việc gì?”

Y Nặc hoàng tử chẳng thêm để ý đến thái độ lạnh nhạt của hân, khom người lại, cười khổ ngượng ngùng, cho dù Hạ Ngọc Cẩn châm chọc khiêu khích thế nào cũng không nổi giận, dáng vẻ một lòng nhận lỗi. Cuối cùng bọn họ hoàn hảo hạ bên cạnh không đành lòng nhìn, chạy vào trong phòng mời Diệp Chiêu ra ngăn quận vương đang càn quấy lại.

Diệp Chiêu biết tin, vội vàng chạy từ phòng luyện võ tới, kiểm chế Hạ Ngọc Cẩn đang càng ngày càng quá đáng, sai thị nữ dâng trà thơm, chấp tay nói với Y Nặc hoàng tử: “Lời say không nên coi là thật, hoàng tử cũng không phải cố tình, phu quân ta tính tình lại thẳng thắn, nóng giận tới nhanh mà đi cũng nhanh, việc này cứ nên bỏ qua đi, mọi người đừng để trong lòng.”

Xét về cấp bậc Y Nặc hoàng tử còn cao hơn quận vương một bậc, lại là sứ giả ngoại quốc, Hạ Ngọc Cẩn biết có cớ mà đòi nợ cũng không được, lại thấy đối phương bị giễu cợt nửa ngày cũng chưa cãi lại, tự cảm thấy quá vô nghĩa, tâm trạng ổn định lại đôi chút, bèn lẩm bầm than thở: “Uống rượu say rồi chòng ghẹo người khác là bản tính của võ tướng hay sao?”

Diệp Chiêu đáp: “Đúng thế.”

Y Nặc hoàng tử suýt sặc, hân dường như có chút suy nghĩ liếc mắt nhìn Diệp Chiêu một cái.

Diệp Chiêu mặt không đổi sắc, hiên ngang mà đứng.

Y Nặc hoàng tử sai người dâng lễ vật lên, cười nói: “Sáng sớm ngày mai sứ đoàn Đông Hạ sẽ lên đường về nước.”

Hạ Ngọc Cẩn mừng rỡ: “Cuối cùng cũng về hả? Vậy ta không tiễn nhé.”

Y nặc hoàng tử gật đầu: “Ừm, quận vương bận rộn nhiều việc, không nên đi tiễn làm gì. Chỉ là hôm qua làm mất lòng bằng hữu, trong lòng ta rất áy náy, đêm nay muốn mời vợ chồng Nam Bình Quận Vương tới tửu lâu Thái Quy Các ăn bữa cơm, cho ta nhận lỗi với quận vương trước mặt mọi người, gỡ bỏ hiểu lầm.”

Hạ Ngọc Cẩn nói thầm: “Ai mà biết người có uống say rồi lại...”

Diệp Chiêu lặng lẽ đá hấn một phát, ý bảo hãy nhận lấy chuyển biến tốt này.

Y Nặc hoàng tử thề: “Tuyệt không ham uống.”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ đến mấy tháng tới đây tin đồn khó mà xẹp xuống được, giờ đối phương chủ động nhận lỗi, cởi bỏ hiểu lầm, cứu về được ít thể diện, trong lòng dao động không ngừng. Tửu lâu Thái Quy Các bên bờ Tần Hà, là địa bàn hấn thường tới chơi bởi hưởng lạc, quen thân với ông chủ, hơn nữa Diệp Chiêu lại theo sát bên người, không sợ đối phương mượn rượu giả điên gây chuyện gì được, bèn đồng ý ngay lập tức.

Y Nặc hoàng tử mừng rỡ, cáo từ rời đi.

Chờ khi hấn đã đi xa, Hạ Ngọc Cẩn khinh thường nói: “Cáo chúc tết gà —— Không có lòng tốt.”

Diệp Chiêu nhìn chằm chằm về cửa lớn, khẳng định: “Hấn từng nhần nhịn năm năm, lấy lòng bằng mọi cách, khiến Đông Hạ hoàng hậu buông lỏng cảnh giác, rồi diệt toàn tộc bà ta, là loại người vô cùng biết cách nhần nhịn. Nay hấn đối xử tốt với người, chắc chắn có mục đích khác.”

Khóe miệng Hạ Ngọc Cẩn bắt đầu cứng ngắc: “Đừng bảo là muốn diệt toàn tộc nhà ta đấy nhé?”

Diệp Chiêu: “Khó nói.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Toàn tộc ta còn có hoàng thượng đó...”

Diệp Chiêu im lặng suy nghĩ một lúc: “Cũng có thể hấn không muốn gây chuyện.”

“Ai mà biết trong lòng hấn tính cái gì, đợi năm năm nữa rồi nói sau,” Hạ Ngọc Cẩn, “Án giết người đã điều tra ra cái gì chưa?”

Diệp Chiêu rút tờ giấy trong tay áo đưa cho hấn: “Thằng bé ăn xin nói trên khóe mắt của hung thủ có một vết sẹo, Ngưu thông phán nghi ngờ nghi phạm là người bên ngoài ở lại trong kinh thành, bèn sai họa sĩ vẽ chân dung cỡ lớn, tối nay dán toàn thành, truy tìm nghi phạm.”

Mắt hình tam giác, mũi như củ tỏi, miệng rộng, mặt đầy râu, mặt mũi hung thần ác sát.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn xong, cười đánh giá: “Phi... Trình độ họa sĩ này tệ quá, vẽ người này ba phần giống người bảy phần giống quỷ...”

Diệp Chiêu không buồn nhận xét.

Đêm đến, Thái Quy Các đông đúc nhộn nhịp, hương rượu lan tỏa bốn phía, ca múa thái bình, hoàng tử Y Nặc bao căn phòng có tầm nhìn đẹp nhất, đặt loại rượu và thức ăn ngon nhất, còn mời cả Trung Thư Tà đại nhân và Bí Thư Giám Ngưu đại nhân, hai vị mấy ngày nay tiếp hấn đi chơi tới cùng uống rượu.

Diệp Chiêu có thói quen đúng giờ, nàng kéo theo Hạ Ngọc Cẩn, hai người đều không đến muộn. Sau khi sắp xếp xong chỗ ngồi, Y Nặc hoàng tử lại chậm chạp chưa tới, nửa tiếng sau, thông dịch của sứ đoàn Đông Hạ mới thở hổn hển chạy ào vào nói hoàng tử có việc đột xuất, phải phân nửa canh giờ nữa mới tới được, mong mọi người thứ lỗi, cũng đưa rượu ngon của Đông Hạ tới, tha thiết mời mọi người đừng khách khí, cứ động đũa trước, chèn chén thỏa thuê.

Hạ Ngọc Cẩn hơi mất hứng, lại không biết làm thế nào, hấn buồn thiu dựa vào lan can nhìn ra thuyền hoa xa xa trên Tần Hà, sao lấp lánh đầy trời, đèn đuốc sáng như ban ngày, tiếng nhạc như có như không rớt

vào bên tai, bất kể nhìn về phía nào đều thấy vừa mắt hơn mấy ông già và đám man di trên bàn tiệc, sau khi cảnh cáo phu nhân mình không được phép uống rượu xong liền quăng tất cả lại cho nàng giải quyết.

Bất chợt, hần phát hiện có một bóng người cao lớn đang lén lút đứng dưới tán cây liễu phía đối diện, có vẻ như đang đợi ai đó. Lúc người kia quay lại đây, dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng treo trên cây, vóc người khỏe mạnh cường tráng, đôi mắt tam giác trắng dã, mũi đỏ như củ tỏi, trên mặt còn mang đầy vẻ hung ác, dưới đuôi mắt lại có một vết sẹo rất dài, xấu xí đến mức dọa Hạ Ngọc Cẩn nhảy dựng, không khỏi nín lặng cảm thán trong lòng, trên đời này còn có kẻ ba phần giống người bảy phần giống quỷ đến vậy, nhìn qua thấy quen quen.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ nghĩ hồi lâu, lấy bức vẽ chân dung nghi phạm giết người trong lòng ra nhìn, lại cảm thán: “Người vẽ bức tranh này thật sự là tinh xảo vô song, sống động thật.”

Vừa vặn Y Nặc hoàng tử đi từ ngoài cửa vào, tò mò hỏi: “Cái gì sống động cơ?”

“A Chiêu!” Hạ Ngọc Cẩn gọi to, chỉ vào nghi phạm giết người dưới lầu, “Bắt lấy hần!”

“Ha?” Diệp Chiêu vội bỏ cái đùi gà mới cắn được một nửa xuống, chạy tới, nhìn bức vẽ một cái, quả là “Đi mòn gót sắt tìm không thấy, vô tình gặp được chẳng tốn công.” Nàng cảm thán một tiếng, nhảy qua lan can, phi thân bay xuống, rút nhuyễn kiếm bên hông, chém về phía hung thủ. Kiếm phong lướt tới, gió ào ào rập cồ, nghi phạm bị thế công bức người làm sợ tới mức không dám giấu nghề, một thanh đoản kiếm trượt từ trong ống tay áo ra đỡ đòn.

Diệp Chiêu thấy vũ khí, càng chắc chắn thêm ba phần, ra tay càng tàn nhẫn.

Mặc dù nghi phạm được xếp vào loại cao thủ giết người, nhưng lại gặp đúng năm hạn, chọc nhằm Thái Tuế, gặp phải cao thủ trong các cao thủ giết người, hai kiếm giao tranh mười chiêu, đoản kiếm bị bảo kiếm chặt gãy, sơ hở chông chắt, liên tiếp bại lui, Diệp Chiêu thừa thắng truy kích.

Một quyền đi qua, nghi phạm giết người tiến vào cuộc sống già cả nói chuyện phều phào móm mém, không cần được vật cứng trước thời hạn.

Một cước đá tới, từ nay về sau nghi phạm then với cha mẹ vợ con, giành được tư cách vào cung làm thái giám.

Lại thêm một quyền nữa, hần bắt đầu kêu cha gọi mẹ xin tha mạng.

Diệp Chiêu nhớ tới mấy hôm nay vất vả mệt nhọc, lại còn bị Hạ Ngọc Cẩn trèo lên đầu với ăn đậu hũ, thú tính nổi lên, đá hần bay xa vài chục trượng, lại đến gần kéo dây, lại đá ngã, hùng hùng hổ hổ lăm bằm trong miệng: “Nam nhân của lão tử mà người cũng dám hãm hại?! CMM chán sống rồi!” (CMM = CMN, khác ở chỗ thay “Nó” = “Mày”)

Nghi phạm giết người tối tăm mặt mũi, chỉ hận không thể làm thế nào để đối phương ình một cái chết thoải mái.

Trên lầu, hoàng tử Y Nặc dựa vào lan can, hăng hái bừng bừng hỏi: “Đang làm gì đấy?”

“Xem vợ ta đánh người,” Hạ Ngọc Cẩn sợ bỏ qua trò hay, lôi vội chiếc ghế băng dài đến bên cửa sổ, cầm thêm một đĩa lạc rang muối, vừa ăn vừa cảm thán, “Hung tàn! Thật sự là rất hung tàn! Cuối cùng ta cũng hiểu được những lời của Thu Lão Hồ! A Chiêu, hạ thủ lưu tình nhá!”

Ngưu Bí Thư Giám và Tạ Trung Thư cũng đã chạy tới, ngồi vây một đồng xung quanh Hạ Ngọc Cẩn, vừa xem vừa đồng loại vỗ tay. Ngưu Bí Thư Giám nhớ tới mấy hôm nay phải chịu khổ, tàn nhẫn nói: “Đánh chết thằng khốn kiếp này đi, hại con trai ta phải vất vả nhiều ngày như vậy!”

Tạ Trung Thư dạn dò từ tốn: “Hạ Quân Vương à, đừng để Diệp Tướng Quân đánh chết hần, còn phải hỏi cung nữa á.”

Hoàng tử Y Nặc cũng cảm thán: “Hùng phong năm đó của Diệp Tướng Quân vẫn không giảm.”

Hạ Ngọc Cẩn lại lập tức lôi mười tám đời tổ tông nhà hần ra ân cần thăm hỏi thêm một lần.

P/S: Mấy hôm trước tình cờ mình thấy một bạn nói rằng bạn ấy không đọc Tướng Quân vì thấy trong truyện chữ bậy nhiều quá. Mình cũng xin nói rõ với mọi người. Tác giả chữ, không phải mình chữ. Có chăng chỉ là ở mình biết nhiều kiểu chữ quá thành ra thấy hợp là thay vào. Có thể mọi người không thích, nhưng chữ cũng có cấp độ. CMN là quá nhẹ rồi, nhiều lúc Diệp Chiêu còn sock hơn. Mình không muốn quy tất cả về một kiểu. Dù sao nó cũng thể hiện một phần tính cách của Diệp Chiêu, Hạ Ngọc Cẩn và các nhân vật khác. Mong mọi người thông cảm ỉn.

44. Chương 44

Tứ Thập Tứ. Chân tướng rõ ràng.

Được thăng bé ăn xin xác nhận, Diệp Chiêu dựa vào chiêu thức, vũ khí quen dùng, vóc người, thể lực và khả năng phán đoán chuyên nghiệp nhanh chóng tóm cổ hung thủ.

Nghi phạm giết người được đãi ngộ khá tốt, chỉ bằng thân phận bình dân áo vải mà được hưởng chế độ điều tra của quan viên phạm tội hoặc trọng phạm phản quốc. Thượng Thư Bộ Hình, Kinh Triệu Doãn, Tế Tướng ba người phụng mệnh mật thẩm suốt đêm, dưới sự chấp hành của Doãn Thiên Vệ – kẻ được xưng là có thể khiến người chết mở miệng, nghi phạm bị tra tấn đến đòi sống đòi chết, biết gì nói ngay, nói là nói hết, ngay cả việc bao bao nhiêu ngoại thất, nuôi bao nhiêu con riêng cũng phun ra sạch.

Nghi phạm này không phải là người trung thổ, mà là người sắc mục, tên là Lý Lạp, gã sống ở Đại Tần nhiều năm, khinh công rất giỏi, giỏi sử dụng đoản đao, người giang hồ gọi là “Thảo Thượng Phi”, thường ngày chuyên môn giết người thuê, vào nhà cướp của, thâu hương thiết ngọc*. Một thời gian trước có một người khách rộng rãi hào phóng tìm được hắn, nói rằng năm ngoái Lý đại sư dùng ngọc bích hình con hổ giả lừa dối lấy đồ thật của hắn, ghi hận trong lòng, cho nên cho hắn một trăm lượng vàng, muốn mua mạng của đối phương, còn bằng lòng cho hắn thêm một trăm lượng nữa sau khi xong việc.

Gã vốn đã ra tay từ lâu, chỉ vì kỹ nữ mới tới Tần Hà thù mị quá, chần chờ mấy ngày nay, tới tận sau khi sứ đoàn Đông Hạ vào kinh, giới nghiêm khắp nơi, gã e sợ quan phủ tra xét nghiêm ngặt, bèn nhân cơ hội tạo hiện trường giả, định làm rối hiện trường, vu oan giá họa. Không ngờ tên quân là áo lụa bị giá họa lại chính là Nam Bình Quận Vương, gây xôn xao dư luận, gã cũng sợ thon thót, liền hẹn khách hàng đến dưới hàng liễu bên kia sông đối diện Thái Quy Lâu nhận nốt tiền, chuẩn bị chạy trốn, không ngờ gặp đúng lúc đám người Hạ Ngọc Cẩn đến ăn cơm, trước mặt tướng quân hung hãn, khinh công không có đất dụng võ, bị đánh thành đầu heo tại trận, bắt về quy án.

Kể muốn mua mạng người thấy tình hình không ổn, hoặc muốn trốn nợ, hoặc thấy lộn xộn to chuyện, từ đầu tới cuối cũng chưa xuất hiện. Bức vẽ căn cứ vào miêu tả của Lý Lạp, là một nam tử trung niên bình thường, khuôn mặt là người Đại Tần, không béo không gầy, không cao không thấp, râu lún phún, thân phận không thể kiểm tra đối chứng.

Bọn quan viên phụ trách thẩm tra xử lý vụ án này đọc đi đọc lại tư liệu đến ba lần, lại tìm kỹ nữ Tần Hà hỏi thăm, xác nhận lời khai của gã không có nửa phần sơ hở, trong lòng cảm thấy xúi quẩy — loại án giết người vì lợi ích cá nhân sinh mâu thuẫn này, nào có xứng để Tế Tướng đại nhân tự mình chủ trì xét xử?

Thế là bọn hắn bèn quăng Lý Lạp vào đạo lao rồi bẩm báo lại cho Kinh Triệu Doãn, y theo luật mà tuyên án, tạm gác lại chờ qua mùa thu xử tử. Đáng tiếc gã bị Diệp Chiêu đánh quá tàn nhẫn, lại bị Doãn Thiên Vệ tra tấn khiến vết thương càng trở nên trầm trọng, máu đọng quá nhiều, hấp hối. Mà từ sau khi quan phủ phát hiện ra không phải vụ án mưu phản, cũng không muốn lãng phí tiền mời thầy thuốc đến chữa thương, cứ vứt gã vắt vẳng như vậy, khiến tình trạng thương tích càng trầm trọng thêm, sáng hôm sau đã chết.

Sự thật rõ ràng.

Hạ Ngọc Cẩn ôm hận, vẫn còn không chịu buông tha cho Y Nặc hoàng tử: “Không liên quan đến đoàn sứ Đông Hạ thật? Tất cả mọi chuyện có vẻ quá trùng hợp rồi!”

Ngưu thông phán lạnh lùng nói: “Mò trên cây mà cũng tìm được người làm chứng, đêm hôm tối mịt mà cũng nhìn rõ mặt hung thủ, ngài thử nói cho ta xem, trên đường gặp được hung thủ giết người thì cũng gọi gì là trùng hợp?”

Hạ Ngọc Cẩn không phục, tính toán lời kéo phu nhân mình làm đồng minh: “A Chiêu, cô nói xem?”

“Hả?” Diệp Chiêu đang sững người suy nghĩ, bị gọi vài lần mới quay đầu lại, chú ý nghe lại cuộc tranh luận của bọn họ, nhỏ giọng nói, “Có liên quan đến hắn thì làm sao? Không liên quan thì thế nào? Không có chứng cứ, dùng nắm đấm ép hắn nhận tội chắc? Nếu nguyên nhân sự việc không phải vì Bích Ngọc Lão Hồ, người có biết món đồ giả Lý Đại Sư đã chế ra không? Sứ đoàn Đông Hạ vào kinh từ tám ngày trước, mà Lý Lạp lại nhận nhiệm vụ giết người từ mười lăm ngày trước...”

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Nói không chừng hắn bị sai khiến phải nói như vậy?”

Diệp Chiêu lắc đầu: “Ta đã tìm vài bằng hữu trên giang hồ hỏi thăm, xác nhận kẻ này chính xác là Thảo Thượng Phi, hắn tham tiền háo sắc, xấu xa bạc nghĩa, khôn kiếp như vậy, sao lại chịu bị nghiêm hình tra tấn mà chết để bao che cho kẻ chủ mưu sau lưng?”

Hạ Ngọc Cẩn nghe xong cũng không biết nói gì, buồn bực: “Thật sự không liên quan gì đến tên cầu hùng kia sao?”

“Tốt nhất là không nên liên quan,” Diệp Chiêu hạ giọng nói nhỏ đến mức khó mà nghe được, thì thào, “Nếu quả thật là hắn sắp đặt, thì sự việc sẽ không đơn giản, Đại Tồn chưa khôi phục nguyên khí, quốc khố rỗng không, không hợp động binh.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng lo lắng đến như vậy, lại quay ra an ủi: “Cũng không cần lo lắng quá, Lý đại sư cần phải có vật mẫu mới chế tạo được đồ nhái, bất kể là binh phù hay là ngọc tỷ, vật quan trọng như vậy làm sao chủ nhân có thể để nó rơi vào tay người khác mấy ngày mà không phát hiện ra? Huống chi người lòng dạ rộng rãi như ta, lúc phát hiện bị lừa, cũng còn đánh cho tên họ Lý kia một trận, nếu đụng phải tên nào lòng dạ hẹp hòi, quả thật có thể trở thành án giết người.”

Sứ đoàn Đông Hạ sắp về nước rồi, cho dù nàng còn nghi ngờ không thông, cũng không thể tìm ra được chứng cứ trong thời gian ngắn như vậy.

Diệp Chiêu chỉ còn biết dè nén lo lắng trong lòng xuống, gượng cười đồng ý với quan điểm của hắn, rồi dâng thư cho hoàng thượng, tâu xin điều tra kỹ lại một lần trước khi sứ đoàn Đông Hạ khởi hành, cũng hạ lệnh cho quân sĩ tướng lĩnh đóng ở những nơi giáp giới với Đông Hạ cần thao luyện thêm, củng cố tường thành, huấn luyện tân binh, tăng mạnh phòng thủ, hễ gió động cỏ lay một cái là phải báo cáo, quyết không để đối phương có cơ hội thừa dịp tấn công.

Hoàng thượng chuẩn tấu hết sạch.

Hạ Ngọc Cẩn được gỡ hết gánh nặng, cả người nhẹ nhàng thoải mái, kéo tay nương tử vui vẻ đi tiễn cầu hùng rút về, nhìn đoàn người của gã bị chặn ở cổng thành kiểm tra đi kiểm tra lại, trong lòng vui sướng vô cùng, chỉ hận bị hoàng bá phụ dặn đi dặn lại, không nên nhè lúc người ta sắp về rồi lại đi bày trò bắt nạt, nên không khỏi có chút cảm giác không được trọn vẹn niềm vui.

Hoàng tử Y Nặc vô cùng thăng thấn để quan trấn thành kiểm tra hành lý, trừ vàng bạc, vải vóc hoàng thượng ban cho, còn lại toàn là mấy món linh tinh đồ sứ tự mua, đồ đạc bằng sắt, lá trà, vân vân, cũng không thấy có chỗ nào khả nghi, đang định vẫy tay cho đi, chợt có bé gái nhà một thương gia đang xếp hàng chờ ra khỏi thành, khoảng chừng năm sáu tuổi, đúng cái tuổi chanh leo chơi, đang chơi đùa âm ỉ với anh trai, bất cẩn chạy không nhìn đường, đụng trúng vào người Y Nặc, kẹo hồ lô trong tay rơi xuống, người cũng ngã sấp xuống theo.

Bé gái ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ ngoài cao lớn hung hãn của đối phương, bật khóc “Oa” một tiếng.

Đám quan giữ thành vội vàng tiến lên đuổi đi.

Hoàng tử Y Nặc ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng bé gái dậy, lại nhặt thanh kẹo hồ lô lên, đưa lại, một nụ cười nở trên khuôn mặt: “Ngoan, đừng chạy lung tung, về chỗ ăn kẹo đi.”

Bé gái thấy ông chú trông có vẻ dữ tợn này rất hiền lành, cũng không còn sợ hãi nhiều nữa, nó rút tay về sau lưng, nghiêm túc nói: “Mẹ bảo, đồ rơi xuống đất, không được ăn.”

Hoàng tử Y Nặc hơi sững sốt.

“Con bé bị chiều quen hư, xin đại nhân thứ tội.” Phụ thân của bé gái vội vàng chạy lại, tát cho đứa con gái nói lung tung một nhát, kéo nó về, còn không ngừng xin lỗi đám quý nhân kia.

Hoàng tử Y Nặc vút thanh kẹo hồ lô đi, cười cười: “Không sao.”

Hắn đứng lên, nhìn bé gái mặc áo vải bông, chân đi giày thêu, đầu cài một bông hoa bằng lụa rất đẹp, đôi mắt long lanh, đang âm ỹ đòi cha mua cho nó một món đồ chơi mới, hẳn rằng nó không biết cuộc sống có thể ăn no mặc ấm như vậy đã là khát khao trong mơ của tuyệt đại bộ phận trẻ con Đông Hạ.

Phụ hoàng ơi, đám cừu non vô dụng Đại Tần đang sống qua những ngày tháng tốt đẹp như vậy, còn những hùng ưng Đông Hạ dững cằm lại sống trong đói khổ lạnh lẽo.

Cuộc sống như vậy sẽ không tiếp tục lâu nữa.

Cướp lấy, cướp lấy tất cả.

Gã muốn dẫn đàn hùng ưng giương cánh bay vào trung nguyên, đuổi đàn cừu đang sống an nhàn sung sướng đi, đẩy bọn chúng xuống làm nô lệ, sống những ngày tháng ăn rễ cây khổ sở, còn dân chúng Đông Hạ sẽ tiếp quản miền đất đai phì nhiêu, tiếp quản cuộc sống giàu sang này, để cho đám trẻ con Đông Hạ được mặc áo vải bông mới tinh, đi giày thêu, cầm kẹo hồ lô, sống một cuộc sống còn ngọt hơn cả mật cả đường.

Cổng thành mở rộng, thành quan cung kính tiễn sứ đoàn Đông Hạ lên đường trở về.

Hoàng tử Y Nặc quay đầu, lưu luyến không rời mắt nhìn đường phố phồn hoa, cung điện nguy nga, trên tường thành, áo choàng sắc tím cuộn bay, quảng lên một bóng người đứng thẳng tắp. Là Diệp Chiêu, con sói mẹ hiểm hoi của Đại Tần này, không cưới một phu quân sói, lại cưới một con cừu non nhỏ dần dần độn độn. Nhớ tới đủ hoại hành động ngu xuẩn ngây thơ của hắn, hoàng tử Y Nặc lắc đầu, không nhin được bật cười, hắn siết chặt nắm đấm, móng tay cắm lút sâu vào trong thịt, kìm chế khát vọng nóng bỏng trong lòng, kìm chế tiếng hét gần như sắp vọt ra khỏi cổ họng.

Tạm biệt, Đại Tần phồn hoa.

Hãy chờ chúng ta quay trở lại, trở thành chủ nhân của nơi này.

Sắc trời có chút âm u, Diệp Chiêu nhìn đoàn xe của sứ đoàn Đông Hạ đang càng lúc càng xa, trong lòng bất loáng thoáng có chút bất an.

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Yên tâm, trời có sụp xuống, cũng không phải là trách nhiệm của một mình cô. Nói không chừng vốn chẳng có chuyện gì, chỉ là cô lo lắng thừa thôi. Là hoàng thượng và đám quan viên cùng đồng ý thả bọn hắn chạy về, cho dù có chuyện không may thật cũng không phải là lỗi của cô. Bây giờ cô nghĩ nhiều mấy cũng vô dụng, chuyện ngày mai để ngày mai nghĩ, chuẩn bị sớm một chút là được rồi.”

Diệp Chiêu nhàn nhạt cười cười: “Cũng đúng.”

Trách nhiệm của võ quan là khi có kẻ thù bên ngoài xâm lược hoặc lúc loạn lạc, bắt chấp tính mạng xông lên đánh giặc. Chỉ cần không có mệnh lệnh đặc biệt nào được ban ra, công việc của nàng sẽ là chỉnh đốn và thao luyện quân đội, còn những thứ khác, là trách nhiệm của hoàng thượng và quan viên, nàng là hộ quốc tướng quân, đã quyền cao chức trọng, càng không thể nhúng tay vào việc trị quốc. Tối nay phải viết một phong thư gửi cho Liễu Tướng Quân ở biên ải, năng lực của hắn xuất chúng, đức cao vọng trọng, tinh binh thủ hạ có năm vạn, biết cách huấn luyện, sẽ không khinh địch, đoán chừng dù Đông Hạ có đánh tới, cũng không qua được trọng địa Gia Hưng Quan.

“Như thế mới tốt!” Hạ Ngọc Cẩn vung tay quảng qua bả vai nàng, Đông Hạ cầu hoàng tử vốn không đáng để đặt trong lòng, nay đại sự chấm dứt rồi, còn có việc quan trọng hơn phải làm, hẳn nhe răng cười tà ác hai tiếng, đường đường chính chính đề nghị, “A Chiêu, hôm nay là ngày vui, đáng chúc mừng.”

Đầu óc của Diệp Chiêu còn chìm đắm trong quốc gia đại sự, nhất thời chưa hiểu gì cả: “Có gì mà phải chúc mừng?”

Hạ Ngọc Cẩn: “Tên khốn kiếp vương mất cút rồi, cái chết của Lý đại sư cũng đã được điều tra rõ chân tướng, trọng trách trên vai ta cũng đã được gỡ xuống, chúng ta về nhà uống vài chén rượu, chúc mừng một cái.”

“Uống rượu?” Diệp Chiêu nghi hoặc nhìn hắn một cái.

“Dù sao cũng là uống ở nhà mình, không sợ người khác nhìn thấy mất mặt,” Hạ Ngọc Cẩn giơ bàn tay thề, “Ta chỉ muốn uống rượu với cô, chúc mừng một chút, không có gì khác!” Ngoại trừ việc sờ sờ đôi chân dài vòng eo nhỏ xinh đẹp của nương tử, hắn cam đoan không làm bất kỳ một cái gì khác!

45. Chương 45

Tứ Thập Ngũ. Thập Toàn Đại Bồ.

Ngày xưa có một kẻ ngốc, tự đào một cái hố, rồi lại tự nhảy xuống đó.

“Cưới vợ nào mà chẳng giống nhau? Yên ổn được vài năm rồi kiểu gì chẳng chán?” Hạ Ngọc Cẩn tự an ủi bản thân, “Tốt xấu thế nào thì mấy bà vợ nhà khác cũng không thể rộng lượng với thiếp thất như nàng, không nghe lời như nàng, cũng không thể đánh nhau bất nghi phạm giết người, chân lại càng không dài được như vậy...” Nghĩ tới đây, Hạ Ngọc Cẩn nuốt nước miếng một cái, Diệp Chiêu là nữ anh hùng hiếm có, nắm giữ quyền cao chức trọng trong triều đình, phẩm hạnh lại vượt trội, khiến người ta thân không thể tới lòng hướng tới, không ít nữ nhân sùng bái nàng đến mức không thể tưởng tượng nổi. Nghe đồn đám danh kỹ thanh lâu còn lên lập quy định riêng, ai tiếp đãi Nam Bình Quận Vương, làm cho tướng quân không vui, thì kẻ đó đừng có tiếp tục hành cái nghề này nữa. Lại thêm hắn đang giận dữ với thiếp thất, bị ngủ một mình bao nhiêu lâu, trống vắng đến mức khó chịu, khiến cái danh xưng quân là áo lượt nổi tiếng bắt đầu không thể nhìn nhận được nữa.

Từ ngày nghe lén trọn vẹn câu chuyện của Diệp Chiêu, hắn bắt đầu mềm lòng, cảm thấy nàng xem như cũng là vợ cả, ý nghĩ đánh cho nương tử lưu manh một trận hoặc ly hôn không còn nữa, lại thêm sau khi phát hiện ra dáng vóc của nương tử cũng có chỗ đáng khen, hắn lại càng không nghĩ tới. Chỉ tính toán cất thưng ly hôn vào trong phòng, chờ khi nào ai đó làm gì quá đáng quá mới lấy ra uy hiếp một chút, coi như thượng phương bảo kiếm.

Nếu đã quyết định không ly hôn, vậy thì việc bắt đầu cuộc sống vợ chồng là chuyện kinh thiên địa nghĩa.

Hạ Ngọc Cẩn xem xét biểu hiện lỗ mãng sau khi say rượu của phu nhân, cũng có thể giải thích được, chính hắn say rượu cũng dễ nổi sắc tâm, chờ lúc thiên lôi địa hỏa gặp nhau, sau khi thuận lý thành chương mà lên giường, một người non nớt không biết gì, một kẻ kinh nghiệm đầy mình, tính kiểu nào mình cũng chiếm ưu thế.

Hắn là kẻ vui mừng dễ lộ rõ trên mặt.

Dương thị đầu óc nhanh nhạy, nghe nói tối nay quận vương nâng cốc ăn mừng với tướng quân, lại còn đuổi hết người xung quanh đi, liền đoán ra được chút ít. Nàng tức thì mừng rỡ, kết luận rằng Bồ Tát ở Nam Các Tự linh nghiệm, phù hộ cho tâm nguyện của nàng thành sự thật, bảo vệ được phú quý, tướng quân và quận vương đều làm lão gia hết cả, nàng sẽ còn ngồi ở vị trí chủ mẫu dài dài, không sợ bị đổi người, phải biết rằng Diệp Chiêu ngầm đồng ý cho nàng lập quỹ riêng trong phạm vi nhất định, mà khoản thu từ hai

cái tước vị Tuyên Võ Hầu và Nam Bình Quận Vương, thêm vào sự giàu có của An Thân Vương cộng với sự bất công của An Thái Phi, nhẹ nhàng cạo cạo một tí màu mỡ cũng không hề ít.

Mi Nương kết luận quả bói quý báu ở Linh Mẫn Sơn linh nghiệm, sau khi tướng quân trở về, tiện tay thưởng cho nàng một cái vòng ngọc trai, mỗi một viên ngọc trên đó đều to như ngón tay cái vậy, sáng bóng mượt mà, giá trị chót vót, có thể thấy tâm trạng của tướng quân rất vui vẻ, có nghĩa là quan hệ giữa hai người có tiến triển rồi, chỉ cần tướng quân không ly hôn nữa, cuộc sống ở trong nhà còn được chiều chuộng hơn thiên kim tiểu thư, ra ngoài đường ý thể hiếp người của nàng xem như được bảo vệ, cho dù sau khi già, với tính tình thích bao che khuyết điểm của tướng quân, cũng sẽ không bỏ mặc nàng. Sau này gặp oan gia ngõ hẹp nào, vẫn có thể tiếp tục xòe đuôi thể hiện, chộc cho đám thiếp thất thông phòng bị vợ cả áp bức khốn khổ kia ghen tị đỏ cả mắt.

Còn lại Huyền Nhi thấy Dương thị và Mi Nương hớn hở ra mặt, nghĩ đến nửa ngày, cuối cùng cũng ngộ ra, nghĩ tới sau này có thể tiếp tục về nhà thăm nom, cũng mừng muốn chết, chạy vội về phòng ra sức vái Thái Thượng Lão Quân ba vái, tạ ơn ngài phù hộ. Nàng cũng mong đợi cuộc sống sau này càng ngày càng tốt đẹp hơn.

Diệp Chiêu bận rộn ở quân doanh, chỉ nói đơn giản sẽ về muộn, không ăn cơm ở nhà, bảo quận vương ăn trước rồi chờ nàng.

Dương thị sắp xếp bàn ăn, Hạ Ngọc Cẩn phát hiện trên bàn cơm toàn thức ăn bổ thận, tôm biển xào trứng gà rau hẹ, trứng cút hầm, thận băm viên chiên giòn, bồ câu non kho tàu đồ ăn thức uống trắng dương vân vân, không lâu sau, Mi Nương sai người mang một bình Tiên Lộc Tửu tới, nói rằng đó là loại thích hợp uống ủa xuân, mà nha hoàn của Huyền Nhi lại mang đến một bát canh thập toàn đại bổ, nói rằng đây là tấm lòng của nàng, để cho quận vương bồi bổ cơ thể. Tất cả đều chung một ngụ ý, ngài phải làm vừa lòng tướng quân đó.

Hạ Ngọc Cẩn cực kỳ bị phẫn, lặng lẽ hỏi Cốt Đầu: “Biểu hiện bình thường của ta kém đến thế à?”

Cốt Đầu nghĩ nghĩ, khéo léo nói: “Không phải ngài kém, mà là nhìn qua tướng quân có vẻ quá mạnh mẽ ạ, trên chiến trường ngài ấy đánh giặc dũng mãnh vô địch, các mặt trận khác chắc chắn cũng sẽ dũng mãnh vô địch đó, quận vương, ngài phải đề cao tinh thần, không thể khinh địch...”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ lại cũng thấy có lý, khinh địch không chừng sẽ mất hết mặt mũi, vội vàng cầm đũa lên, ăn hết thức ăn đến không còn một miếng kể cả những món bình thường không hề thích, lại uống đến ba chén Tiên Lộc Tửu, trong lòng cảm thấy rất là tự tin.

Sau đó hần sai người chuẩn bị hơn tám mươi loại trái cây nhắm rượu, còn có hai bình Hạnh Hoa Tửu vừa mở nắp, đưa hết đến Đông Viện. Đông Viện chính là dãy phòng xây cạnh cái hồ, phòng chính của nó là một căn thủy tạ, thích hợp ngắm trăng ngắm hoa, bên cạnh còn có một cây đa cao lớn, buông chùm rễ dài xuống làn nước, ánh trăng trải khắp mặt hồ, đẹp mê hồn người.

“Còn cảm thấy cái gì chưa được không?” Hạ Nhọc Cẩn hài lòng hỏi.

Cốt Đầu xem xét, rồi cẩn thận hỏi: “Sai người treo rèm châu xung quanh thủy tạ, đốt ít đàn hương được không ạ?”

Hạ Ngọc Cẩn vuốt cằm, không ngừng gật đầu: “Thế ổn đấy, thế ổn đấy.” Hần suy nghĩ kỹ càng, lại lo lắng mình không bằng được tướng quân rồi mất hết sạch sành sanh mặt mũi, liền ra lệnh ọi người đến lúc đó rút xa khỏi Đông Viện bán kính hai mươi trượng, nghe thấy âm thanh gì cũng không được vào, chỉ giữ lại một đầu bếp cầm để nấu canh.

Mọi sự đã chu toàn, chỉ còn thiếu tướng quân.

Hần cảm thấy đại nam nhân chờ nương tử đi làm về là một việc rất kỳ cục, lập tức xuất môn đi dạo, bảo bọn hạ nhân bao giờ tướng quân về thì gọi hần, bọn hạ nhân cực kỳ tò mò với việc tướng quân và quận vương sẽ làm tới nay, nên rất hăng hái tuân lệnh, nhưng vì đã có lệnh cấm, chỉ dám nhóm một nhóm một hai ba người bạn thân vụng trộm bàn tán đôi câu, đoán xem rốt cuộc quận vương sẽ dùng thủ đoạn gì để chinh phục tướng quân dũng mãnh sánh ngang với nhân tài kiệt xuất trong giới đàn ông, sau đó một đám ngựa ngáy muốn khoét tường ra nhìn trộm.

Khi Diệp Chiêu ở trong quân doanh đọc chính tả để Hồ Thanh viết thư về công tác bố trí biên phòng cho Liễu tướng quân, khéo miệng vẫn lộ ý cười. Tuy rằng nàng đang làm việc, vốn không được để việc tư xen vào ảnh hưởng việc công, nhưng vì uy thế của nàng trong quân doanh quá cao, mọi người đều sợ gương mặt u ám bất cứ lúc nào cũng có thể giết người kia, nay thấy cảm xúc của nàng rất tốt, như trời quang sau mưa, cả tập thể thở phào nhẹ nhõm, cũng thông minh lảng máng đoán được cái gì. Tất cả đều thầm nói lời cảm tạ với tinh thần hy sinh cao cả của Nam Bình Quận Vương. Quyết định từ nay về sau ít chế nhạo hấn đi vài câu, dù sao là nam nhân thì đều thấu hiểu với nhau rằng, chống lại Hoạt Diêm Vương thật sự không dễ dàng, tử đạo hữu bất tử bản đạo, hấn thu phục tướng quân rồi, tướng quân sẽ không đi gây họa cho người khác nữa, đó là việc đại thiện.

Vì thế, mọi người đều ra sức nói tốt cho Hạ Ngọc Cẩn, bởi vì cả đám vốn đã quen không coi tướng quân là nữ nhân, nên chủ đề tanh mận lỏi ra hết không kiêng kỵ.

Tên Hồ Thanh ăn đòn không nhớ kia, tiếp tục đùa cợt: “Thân mình xương cốt gã nam nhân nhà người có thể chống lại sự giày vò của người sao? Nhẹ tay nhẹ chân một chút, đừng có xuống một hai cái đã làm gãy hết xương con nhà người ta. Nghe nói Mạnh Hưng Đức có thuốc trợ hứng loại tốt nhất, nếu không chống được cứ đến tìm ta, ta lừa cho người hai viên.”

Diệp Chiêu quen nghe những lời thô tục rồi, cũng không ngượng ngừng nhún nhó, chỉ cảm thấy hấn nói năng không hay ho, tiện tay nện ột cái vào đầu.

Hồ Thanh bị ăn đòn, vẫn như không có não, tiếp tục nói: “Lần trước đi thuyền hoa, ta vô tình nghe người ta nhắc tới, nói là nam nhân của người thích nhất được đối phương chủ động, nhưng nói cũng phải, đại bộ phận nam nhân đều thích nữ nhân chủ động.”

Nét mặt Diệp Chiêu rõ ràng không tin.

“Không tin?” Hồ Thanh bật cười hai tiếng, lại nói: “Người nhớ lại những lúc chúng ta tán chuyện thô tục trước kia đi, từ hấn tử cường tráng như Thu Lão Hổ Ngô Tham Tướng, đến cả kẻ gầy yếu như Lưu Giáo Úy, đều thích mỹ nhân mạnh mẽ chủ động, nếu không tin người đi thanh lâu hỏi thăm một vòng, xem công phu trên giường nào được ưa thích nhất. Các huynh đệ, các người thử nói đi?”

Đám nam nhân liên tưởng đến bản thân, gật đầu phụ họa: “Đúng rồi, cho dù không thích, ít nhất cũng không ghét, mãnh liệt hơn nhiều so với khô khan chẳng thú vị.”

Là vậy à?

Diệp Chiêu suy nghĩ.

46. Chương 46

Tứ Thập Lục. Biết tình biết thế

Hạ Ngọc Cẩn vui vẻ ra ngoài đi dạo, ngay cả khi bị lũ bạn xấu lẫn đám văn nhân cổ hủ giễu cợt cũng vẫn mắt điếc tai ngơ, tập tập trung trung suy nghĩ xem, rốt cuộc tối nay nên làm cái gì?

Đầu tiên là phải rửa nàng uống hai chén rượu nhỏ, chờ cho bụng dạ nóng lên, đầu óc không còn tỉnh táo hấn nữa, thì hất một chén rượu lên vẩy nàng, rồi lập tức đưa nàng về phòng, vừa xin lỗi vừa lau, bàn tay lau lau có thể tiến vào trong đùi, tiện đà sờ sờ mấy cái, càng sờ càng thích, càng sờ càng nóng, nhẹ nhàng vén váy nàng lên, cuối cùng cởi áo tháo thắt lưng, đẩy xuống hoàn thiện nốt bước cuối. Cho dù mặt mũi của nương tử hấn không xinh đẹp lắm, nhưng mà có dáng chuẩn là đủ rồi, cái eo kia, cặp chân kia, hấn mới liếc mắt một cái là đã thấy rạo rực, huống chi còn có thêm tác dụng đi kèm! Chỉ cần cho nàng hiểu được thân phận trên dưới, sau này sẽ càng dễ...

Được thế thì tốt, được thế thì tốt.

Hạ Ngọc Cẩn xuân tình dào dạt xoa xoa tay, gã cầu hữu bên cạnh hần nhận ra tò mò hỏi: “Quận vương, ngài muốn đi kỹ viện hả?”

“Miệng chó không mọc ngà voi!” Hạ Ngọc Cẩn hung dữ “Phì” hần một cái, “Gia đi về nhà.”

Cầu hữu bingham tỉnh: “Quận vương, ngài hoàn lương à?”

Hạ Ngọc Cẩn: “Cút!”

Lượn lơ hết độ một canh giờ, ăn bao nhiêu là lạc, Dế Mèn vội vàng hùng hục đến tìm hần: “Gia, mau về đi.”

“Tốt!” Hạ Ngọc Cẩn nhảy lên, trong ánh mắt khó hiểu của hồ bằng cầu hữu, vội vàng cong đuôi chui vào trong kiệu, bình tĩnh chỉ huy: “Đi về từ từ, không cần vội.”

Nam Bình Quận Vương phủ, Đông Viện, một vầng trăng sáng, ánh trăng phủ xuống mặt nước, sóng gợn lăn tăn, sao trời lấp lánh, cơn gió mát thổi qua ngọn cây, tán lá lay lay xào xạc, mùi gỗ đàn hương phảng phất quần quanh trong căn thủy tạ, nhẹ nhàng lan tỏa bốn phía, hũ rượu ngon mở nắp, có vẻ như đã uống được hai chén, nhưng cái bóng của Diệp Chiêu vẫn chưa thấy đâu.

“Đâu rồi?” Hạ Ngọc Cẩn nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm xung quanh.

“Ở đây!” Diệp Chiêu thò đầu từ trong tán cây đa cổ thụ, chìa một bầu rượu ra, vẫy vẫy hần, “Lên không?”

Hạ Ngọc Cẩn khua chân múa tay ước lượng độ cao của cái cây rồi lại sức bật của mình, quyết đoán nói: “Biến!”

Diệp Chiêu quan tâm thả một chiếc thang dây xuống: “Phong cảnh đẹp lắm.”

Hạ Ngọc Cẩn cực kì vui mừng vì việc rốt cuộc nàng cũng hiểu không nên khoe mẽ khinh công trước mặt phu quân, liền nể tình tay bám chân đạp trèo lên. Trên ngọn cây, có hai miếng ván gỗ ghép lại, bên trên đặt hai chén rượu, một bầu rượu ngon và vài cái đĩa nhỏ, nhìn xuống dưới tán cây, là mùi dấm phổ dài của kinh thành, đèn đuốc sáng ngời, người như mắc cửi, thịnh thế phồn hoa, so với khi ngày thường hay lui tới, thì trông đẹp hơn rất rất nhiều.

“Lạnh không?” Gió hơi lớn, thổi qua có chút lạnh lạnh, Diệp Chiêu lại rất quan tâm đưa cho hần một chiếc áo choàng.

“Không lạnh.” Hạ Ngọc Cẩn nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn tự biết lượng sức mặc áo choàng vào, ngồi sóng vai bên nàng, quay đầu nhìn lại, thấy mái tóc dài của Diệp Chiêu thả xuống, xõa ra, che cặp lông mày kiếm kia lại, trong bóng đêm mờ ảo, làn da trông cũng không đen, có một chút mềm mại dịu dàng hơn ngày thường. Nàng mặc một chiếc áo rộng thùng thình màu trắng tinh khiết, cổ tay áo rộng, có gì đó phóng khoáng tự nhiên, dưới nữa là...

Đệt! Sao nàng lại mặc quần!

Quần thì sờ kiểu gì?! Vén kiểu gì?!

Hạ Ngọc Cẩn bị phẫn, hần bắt đầu tính xem cái màn hất rượu, sau đó mượn danh giả nghĩa lau khô, ôm nương tử lột quần xuống sờ rốt cuộc có bị coi là đáng khinh hay không?

Kết luận cuối cùng được đưa ra: Nương tử này cũng không biết tình biết thế cho lắm!

Bên cạnh, Diệp Chiêu đang rơi vào cân nhắc.

Hôm nay ở trong quân doanh, các huynh đệ bày mưu tính kế, lấy kinh nghiệm bản thân ra truyền thụ cho nàng đủ loại Ngự Phu Thuật. Trong đó có một đô úy họ Hải, thê tử của hần là hoa khôi đắt giá nhất trong Cụ Bình Trần của Mạc Bắc năm đó, khi hần vẫn còn là một binh sĩ hết sức bình thường, nàng mắt sáng như ngọc, nhìn ra hần chắc chắn không phải là vật trong ao, cũng cảm động vì ân nghĩa hần dầm máu tử chiến, bảo vệ Mạc Bắc mà tự chuộc thân gả cho hần làm vợ, chăm lo gia đình cho hần, coi sóc việc nhà, còn sinh được hai thằng nhóc béo mập. Lúc ấy cái thân binh sĩ ăn bữa nay lo bữa mai, nữ tử bình thường cũng không muốn gả cho họ làm vợ, Hải Đô Úy là người trọng tình trọng nghĩa, sau khi thăng chức vèo vèo vẫn

không quên những ngày kham khổ, xin phong cho nàng làm Ngũ Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân, tình cảm vợ chồng vô cùng đầm ấm, trở thành một giai thoại.

Hải Đô Ủy lại là huynh đệ đi theo Diệp Chiêu đánh giặc sớm nhất, vô cùng sùng bái thực lực của nàng, lại từng cùng vào sinh ra tử, đổi mạng mấy lần. Cho nên sau khi biết chỗ khó của Diệp Chiêu, cũng chẳng hề ngại ngần, lập tức vỗ ngực xin lĩnh mệnh, lén lút gọi vợ đến, dắt tay tướng quân đi vào phòng kín, dốc túi truyền thụ hết thấy những kỹ thuật làm cho nam nhân sống dở chết dở, từ nay về sau không thêm để mắt đến nữ nhân khác.

Hải phu nhân tuân lệnh, dạy dỗ hết sức tận tâm.

Diệp Chiêu cũng học tập hết sức chuyên tâm.

Huống chi con đường võ học, một điều thông vạn điều cũng thông, chỉ cần kỹ năng liên quan đến tứ chi, Diệp Chiêu đều là thiên tài. Cơ thể nàng có tính dẻo dai rất cao, các phương diện thể lực đều rất mạnh, chỉ cái là hiểu, dạy cái là biết, có thể từ một suy ba, quan trọng hơn là nàng không biết xấu hổ! Hải phu nhân mừng rỡ khen liên tục, nhớ lại năm ấy ở Thúy Hồng Lâu, lúc dạy đâm nhóc con không hiểu chuyện kia gian khổ trăm bề, lại vô cùng cảm thán.

Diệp Chiêu quét mắt nhìn Hạ Ngọc Cẩn, cảm thấy còn hồi hộp hơn cả lần đầu giết người. Nàng dựa vào kinh nghiệm điểm huyết giết người ngày xưa, tính toán đại khái vóc người, ước lượng xem cần bao nhiêu chén rượu mới có thể làm hấn mớ màng, buông lỏng cảnh giác, lại không hoàn toàn mất ý thức. Sau đó sẽ bẻ hấn đặt xuống giường, ra tay áp dụng những kỹ thuật được Hải phu nhân dạy.

Hai người đều hết sức chăm chú tính toán kế hoạch riêng trong đầu, kết quả là hết năm sáu chén rượu, cả hai bắt đầu ngà ngà say.

Hạ Ngọc Cẩn quyết định gọi chuyện phá vỡ im lặng: “Đang nghĩ gì đấy?”

Diệp Chiêu thành thật: “Nghĩ về phu quân.”

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy lời nói thẳng thắn như vậy, mặt mũi nóng lên, mắng nhẹ: “Nữ tử phải rụt rè một chút!”

Diệp Chiêu cúi đầu, dài giọng đáp: “Ừm.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng thể hiện đoan trang như thế, không đành xuống tay, lại cả giận nói: “Cũng không cần rụt rè quá!”

Diệp Chiêu ngẩng đầu, bắt đầu hoang mang.

Hạ Ngọc Cẩn thở dài, nhẹ nhàng nói: “Cái... Thư lý hôn kia, coi như xí xóa.”

Ánh mắt Diệp Chiêu né đi, vội che dấu nụ cười sắp nhếch lên, cố ra vẻ kinh ngạc.

Hạ Ngọc Cẩn ưỡn ngực, vội vàng giải thích: “Vì ta là người lòng dạ nhân hậu! Là người tốt! Sợ cô ly hôn rồi phải gả ột gã quần là áo lụa khốn kiếp hoặc lão già nào đó! Không phải vì ta thích kẻ không giống nữ nhân như cô! Cho nên không cho phép cô vênh mặt lên trời, ra ngoài làm mất mặt mũi của ta! Nếu không vẫn ly hôn!”

Diệp Chiêu cười nói: “Ta đã biết trước là phu quân rất tốt.”

Hạ Ngọc Cẩn ghen hòng, khinh thường nói: “Đừng nói vậy, trước khi cô gả cho ta làm sao biết ta là người thế nào?”

Diệp Chiêu nói: “Đương nhiên biết, chúng ta vốn không phải mới gặp mặt lần đầu.”

Hạ Ngọc Cẩn sững sốt, hấn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không làm sao nhớ ra từng gặp nàng ở đâu, theo lý mà nói, một nương tử có diện mạo khí phách và khí thế như vậy, chỉ cần từng gặp một lần là không có lý do nào không nhớ kỹ.

Hấn gặng hỏi: “Lúc nào cơ?”

Diệp Chiêu cười không đáp: “Quên rồi thì thôi.”

Hắn lại gắng hỏi rất cộc cằn: “Không nói lão tử sẽ dùng đại hình chăm sóc!”

Diệp Chiêu trả lời càng cộc cằn hơn: “Đến đây đi, lão tử dao cắm vào người mặt không đổi sắc.”

Hạ Ngọc Cẩn lập tức đứng dậy, xông đến như sói đói hổ vồ, trượt chân một cái, Diệp Chiêu hoảng hốt chìa ra đỡ, thuận tay kéo hắn vào trong lòng, giữ chặt lại.

Diệp Chiêu: “Không sao chứ?”

Hạ Ngọc Cẩn gỡ giọng vịt chết còn mạnh miệng: “Cô không có việc gì thì lão tử cũng chưa làm sao đâu, bỏ tay ra!”

Diệp Chiêu bị men rượu bốc lên đầu, thói quen tái phát, cảm giác ôm rất mềm mại, rất thơm, rất khoan khoái, liền giả cầm giả điếc, ngồi im bất động.

Hạ Ngọc Cẩn nổi giận: “Đừng quên ước pháp tam chương, chỉ cho ta trêu ghẹo cô! Cô không được trêu ghẹo ta!”

Diệp Chiêu thảo hiệp: “Vậy phu quân trêu ghẹo đi.”

Hạ Ngọc Cẩn cúi đầu gầm gừ giận giữ: “Cô không buông tay ta trêu kiểu gì?”

Diệp Chiêu ngắc đầu, vừa khéo chạm vào môi hắn, nhẹ nhàng mút một cái: “Ta giúp.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy hào quang lang sói lóe sáng trong mắt nương tử, cảm giác vô cùng không ổn.

Nàng... Vừa mới liếm môi?

47. Chương 47

Tứ Thập Thất. Binh khí giao tranh.

Con sói ăn chay hai mươi tư năm và con sói ăn chay ba tháng khác nhau ở chỗ nào?

Thứ nhất, đối với việc ăn thịt, con sói ăn chay hai mươi tư năm kiên trì hơn.

Thứ hai, đối với việc ăn thịt, con sói ăn chay hai mươi tư năm âm thầm hơn.

Thứ ba, đối với việc ăn thịt, con sói ăn chay ba tháng có kinh nghiệm hơn...

Hạ Ngọc Cẩn đá chân loạn xạ, kêu gào giãy dụa một hồi, phải dọa nhảy xuống dưới cây mới chặn đứng được hành động đểu cáng của con sói mẹ, hắn thở phì phò, sờ sờ vài cái vết đỏ trên cổ, mặt cũng đổi cả màu, may mà trăng tối đêm mờ, làm cho người ta không phân biệt được rốt cuộc là mặt đang đỏ lên hay đang biến thành màu đen. Hắn thở hồng hộc trừng mắt nhìn cái tên bất chấp lời thề trước mặt, trách cứ: “Cô bất chấp quy ước! Vi phạm rồi biết chưa?!”

Diệp Chiêu gãi gãi đầu, tự rót một chén rượu, sau đó gật gật đầu: “Hình như thế.”

Hạ Ngọc Cẩn gầm nhẹ: “Hình như cái gì! Chính xác rồi!”

Diệp Chiêu hứng thú nhìn hắn gầm gừ, bất chợt vươn tay tháo bung mái tóc dài của hắn, đẩy hắn dựa vào cành đại thụ, áp sát lại, mùi rượu phảng phất: “Lúc chúng ta lập giao ước, phu quân đã nói sau khi vi phạm sẽ phải xử phạt thế nào?”

Hạ Ngọc Cẩn tròn mắt, nghĩ lại chuyện đó, phân vân một lúc, ấp ảp ứng ứng một lúc: “Đương nhiên ta nói phạt thế nào là phải phạt thế đó.”

Diệp Chiêu phát tay áo, nghiêm khắc chỉ trích: “Sáng ra lệnh chiều sửa lệnh, không ra thể thống gì, coi quy định như trò đùa! Hoang đường! Nếu ở dưới trướng ta, xử lý như vậy, nhẹ thì cách chức, nặng thì chặt đầu!”

“Cò!” Hạ Ngọc Cẩn nghẹn đến nửa câu sau cũng không thốt ra được.

“Đừng nóng, người không có kinh nghiệm, có làm sai ta cũng không trách, mà cũng không nỡ trách, chúng ta lập lại quy định một lần nữa là được rồi,” Diệp Chiêu thấy hấn nổi cáu, rất bình tĩnh rót cho hấn chén rượu coi như an ủi, mặt dày hỏi: “Nếu không, phạt ba chén rượu nhé?”

“Cút!” Kinh nghiệm trêu gái bấy lâu nay bị nghi ngờ thâm, Hạ Ngọc Cẩn cảm phần mà uống hết ly rượu tăng thêm lòng cam đảm, cũng bất chấp tất cả, dự tính nhào tới xé quần nường tử, sẽ xuống tay ở đùi trước, tiến hành xoa đi xoa lại. Hấn xé một cái, chẳng có gì xảy ra, lại xé mạnh thêm cái nữa, vẫn chẳng có gì, cuối cùng mới phát hiện ra: Diệp Chiêu là người tập võ, chỉ mặc loại quần áo bền chắc, không thể so sánh với các cô nường quần áo mỏng manh ở thanh lâu được, hơn nữa ngồi trên cây khó động mạnh quá đi!

Cổ xé lung xé tung, hấn không cẩn thận làm dây lưng xoắn nút lại, càng không thể cởi quần áo, hết cách, đành phải áp dụng hành động tập kích ngực trả thù! Hấn gạt vạt áo Diệp Chiêu ra, hung hăng ăn mấy lượt đậu hũ, sau đó bị ai phát hiện, đường cong vòng một của nường tử nhà mình... Có lẽ chỉ tốt hơn so với hoa khôi ở mấy tiểu quan quán một chút... Càng bị ai hơn là, trừ vòng một, sờ thử sang mấy chỗ khác, đâu cũng rắn chắc như đá, không tìm được bao nhiêu chỗ mềm mại.

Diệp Chiêu vừa uống rượu vừa mặc cho hấn giở trò, trong đầu không ngừng lặp tới lặp lui những gì Hải phu nhân đã dạy, tâm lý bình tĩnh lại, nói: “Đêm nay trăng đẹp thật.”

Dựa theo kinh nghiệm thanh lâu, lúc này Hạ Ngọc Cẩn hấn nên nói tiếp là, “Cảnh sắc trước ngực nàng còn đẹp hơn so với ánh trăng.” Khổ nỗi hấn cố sống cố chết cũng không tìm được ánh trăng của nường tử ở chỗ nào, tức giận bỏ nhào đến, hung dữ cắn mấy miếng vào cổ, cọ cọ sờ soạng thất lưng nói, “Trăng sao biến xử đi chỗ khác đi!” Nhào tới mạnh quá, thân cây rung rung lắc lắc, làm đám chim chóc đang ngủ giật mình tỉnh giấc, vỗ cánh, khinh bỉ liếc nhìn cái kẻ phải để người khác kéo mới không ngã này một cái rồi bay đi.

Diệp Chiêu nằm trên thân cây, đỡ chắc hai cơ thể, mở lớn mắt nhìn, khoe miệng nhếch lên một nụ cười. Hạ Ngọc Cẩn nhìn thấy hàng mi dài của nàng rung rung tao nhã hơn cả cánh bướm, đôi mắt vốn màu lưu ly giống như có thể nhìn thấu lòng người bị màn đêm nhuộm thành màu đen, sóng mắt lưu chuyển, sát khí biến hết thành dịu dàng, đâm thẳng vào sâu trong lòng hấn, sau đó giống như đang gãi gãi một con mèo, vừa muốn bắt lấy thì cảm giác ấy nhất mất trốn mất.

Giữa lúc hấn đang kinh ngạc, nàng nhẹ nhàng giật chiếc thất lưng bị xoắn nút thành cục trên người mình ra, cởi áo trên người xuống, hé miệng, gặm gặm xương quai xanh của hấn, đầu lưỡi mềm dẻo liếm liếm như mãnh thú, lúc nhanh lúc chậm, khi thì cuốn vòng, khi thì khê cắn, sau đó chậm chậm trượt xuống, xuống chút nữa, khi ngậm lấy nụ hoa, cường cung của hấn hiện ngang đứng dậy, giống như mỗi tắc da thịt đều bị điện giật, tiếng rên khe khẽ thốt ra khỏi miệng không biết là đau đớn hay sung sướng.

“Dừng tay!” Hạ Ngọc Cẩn tỉnh lại từ từ trong nóng bỏng mềm mại, đẩy nàng ra, kiên định, “Phải là ta trêu ghẹo cô mới đúng!”

“Được!” Diệp Chiêu không thèm để ý vén quần áo ra, thoải mái dựa vào thân cây, “Tới đi!”

Hạ Ngọc Cẩn nhìn quanh bốn phía, cảm thấy hoàn cảnh không thích hợp để mình phát huy, kiên quyết phẩy tay, rất có phong thái tướng soái ra lệnh: “Xuống, về phòng tái chiến!”

Lời còn chưa dứt, tim hấn đã nhảy lên một cái, còn chưa kịp kêu la thảm thiết, chân đã yên yên ổn ổn đứng dưới gốc cây, sau đó vèo vèo thêm vài lần giữa không trung, trời xoay đất chuyển, đã hạ cánh lên chiếc chần gấm yên ương đỏ thắm Dương Thị vừa trải hôm nay.

Diệp Chiêu hỏi: “Kích thích không?”

Mùi đàn hương nhẹ nhàng phảng phất trong không khí, Hạ Ngọc Cẩn chưa hết kinh hoàng, cảm thấy cả người mềm oặt, bám chặt lấy nàng.

Diệp Chiêu quan tâm: “Hay là... Phu quân sợ?”

Hạ Ngọc Cẩn đã đứng yên được một lúc, bình tĩnh trở lại, mạnh mẽ nói: “Chút việc nhỏ ấy, dọa được gia hay sao?”

Diệp Chiêu hỏi: “Không sợ thật?”

Hạ Ngọc Cẩn: “Đương nhiên!”

Diệp Chiêu cắn vành tai hắn hỏi: “Hai quân chạm mặt, còn có thể chiến hay không?”

Hạ Ngọc Cẩn hào khí ngút trời: “Chạm một cái là nổ bùng!”

“Tướng địch dũng mãnh,” Diệp Chiêu ôm lấy thắt lưng của hắn, kéo ra trước người, tay kia luồn vào trong, giọng nói khàn khàn, “Để ta kiểm tra lương thảo trước đã.”

“Trơ trẽn, quá trơ trẽn!” Hạ Ngọc Cẩn thấy nương tử của mình đường đường là thống soái ba quân lại phóng dăng đến mức này, tiếng gầm gừ, từng lời nói, đều kích thích đến khó có thể nói bằng lời, phút chốc cổ họng khô khốc, phía bụng dưới nóng rực, đợi đến khi binh khí va chạm, tướng quân cung mã thành thạo, thập bát ban võ nghệ càng không phải nói, trong thời gian chiến trận, quân doanh đầy nam nhân, mọi người ở trần chạy toát loạn, thỉnh thoảng ra sông tắm rửa, sớm đã nhìn quen tất cả mọi đường, lại được cao nhân truyền thụ, hơn nữa tay nàng có hơi thô ráp, chà ngược sát xuôi, khiến hùng phong của Hạ Ngọc Cẩn đại chấn, được voi đòi tiên, tính hiếu thắng bốc cao, muốn nắm quyền chủ động, không cho ý đồ khiêu khích của đối phương thành công.

Hải phu nhân dạy: Lúc trên giường đàn ông càng chửi trơ trẽn, thì thật ra càng đang rất muốn, phải thừa thắng xông lên.

Diệp Chiêu là học trò giỏi, nàng lập tức cởi quần áo ra, cuộn mái tóc lên, cơ thể tựa như con báo đen tham lam trong đêm tối, vì đi sẵn mà sinh ra, linh hoạt nhanh nhẹn, thon thả lại không có lấy nửa vết sẹo lỗi, tuy ngực không đầy đặn lắm, nhưng vòng eo tinh tế như mình rắn uốn lượn, rắn chắc, mạnh mẽ, xinh đẹp.

Hạ Ngọc Cẩn nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy bắt đầu khó thở, đầu óc cũng mê muội đi.

Diệp Chiêu duỗi dài hai chân, vòng lấy thắt lưng của hắn, kẹp chặt lại, không cho bỏ chạy, cúi người hôn như bão táp mưa sa, tay trái lượn vòng trước ngực hắn, tay phải tấn công mạnh mẽ ở phía dưới, lúc lại vịn vào vòng eo, không thả cho hắn lấy nửa phút hít thở.

Hạ Ngọc Cẩn không chống đỡ được, rút cuộc xấu hổ gắng gượng, đập đập vào giường, giãy dụa gào rú: “Lên trên! Ta muốn lên trên!”

Khô cái thân tôi quạ TT_____TT. Edit chương này mà đầu óc choáng váng TT_____TT Thôi thôi, nếu mờ có sạn mọi người bỏ qua cho bản công tử đi nhé TT_____TT Ừ edit lại đầu TT_____TT Bản công tử CHỊU RỒI (((((((((((

48. Chương 48

Tứ Thập Bát. Ác chiến tái chiến.

Nhớ năm đó, trên thảo nguyên Cách Lặc Tư Hãn mệnh mông, danh tướng Kim Quốc Cáp Nhĩ Thiếp tự xưng dũng mãnh vô song. Trước khi xuất quân khiêu chiến, Diệp Trung hỏi ai muốn xung phong, lợi dụng lúc chúng tướng bối rối do dự, Diệp Chiêu năm ấy mười sáu tuổi lên tiếng trả lời xin đi, ngay tức khắc nhảy lên Đạp Tuyết, xách Bàn Long Đao, xông tới đâm nát Hoàng Long, một đao chặt đứt đầu tướng địch, một trận thành danh.

Nay Hạ Ngọc Cẩn chỉ là thách thức nhỏ tí ti, sao phải sợ?

“Được!” Diệp Chiêu nhắm lại các loại tư thế Hải phu nhân dạy một lượt, xác nhận nhu cầu của phu quân, lúc này mới đẩy hắn lên giường, xoay người ngồi vắt ngang lên, dùng cảm vô cùng nói: “Chàng muốn lên trên, ta sẽ lên.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng hiểu sai, hờn hển định sửa lại: “Là——”

Chưa nói hết, một nụ hôn mãnh liệt đã ập đến. Không phải ầm ập mềm mại như trước, mà hoàn toàn là xâm lược trắng trợn, không cho phép kháng cự, không cho phép lùi bước, khiến hắn nhớ tới cảnh tượng mãnh thú đè con mồi xuống mà cào cấu cắn xé lúc hoàng gia đi săn bắn gặp phải, mùi máu tươi kích thích, khiến trái tim không có lấy một giây yên ổn, kích động bản năng nguyên thủy, mỗi một tác trên da thịt đều ham muốn điên cuồng hò hét, như muốn nổ tung ra mà không được, chỉ hận không thể mặc kệ tất cả, lập tức tiến hành việc cảm thú.

Hắn đỡ vòng eo Diệp Chiêu, xoa nắn xoa nắn, ý đồ định xoay người ngồi dậy, hung hãn cắn vào vai nàng một cái.

Bản năng bị kích thích mà phát tác, hai mắt Diệp Chiêu đỏ hồng.

Lúc này Diệp Chiêu đè con chồn trắng còn muốn tiếp tục giãy dụa xuống, trực tiếp làm hộ hắn, ngồi xuống nơi cứng rắn ấy, cho dù bị cảm giác đau đớn ập đến, mặt vẫn không đổi sắc như trước, đến khi kêu đau cũng không, ngược lại Hạ Ngọc Cẩn bị khoái cảm kích thích rên lên một tiếng, hắn liên tục muốn xoay người, lại bị đè xuống không thể động dậy, cảm giác bị giam cầm mà không thể thoát ra, không thể trút hết cảm xúc này tập trung cả xuống phía dưới, chỉ có thể lợi dụng phần thắt lưng, chậm chậm đẩy vào rút ra không ngừng.

Diệp Chiêu thích ứng với loại cảm giác này rất nhanh, xưa nay nàng vốn thích nắm giữ nhịp độ trận chiến trong lòng bàn tay, bèn tự mình cử động, đầu tiên là nhẹ nhàng, sau là ào ào vũ bão, nàng không biết mệt mỏi, thể lực dồi dào, giống như có thể chiến đến tận khi trời đất sụp đổ.

Mới đầu Hạ Ngọc Cẩn còn nhúc nhích được một hai cái, về sau hoàn toàn bất động, trong đầu chỉ có một câu lặp đi lặp lại: “Mẹ nó! Từng gặp rất nhiều người mãnh liệt! Nhưng chưa từng thấy ai mãnh liệt như thế này!”

Hắn vừa ngượng vừa thích.

Diệp Chiêu cúi xuống, khiêm tốn hỏi: “Phu quân, thấy thế nào?”

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng chắc sẽ không bao giờ bật kêu thành tiếng, bản thân mình thì không tiện rên rỉ, đang định kháng nghị, chợt nhìn xuống thấy Diệp Chiêu chậm rãi gác chiếc chân tuyệt thế vô song lên vai mình, thân dưới càng dựng đứng hơn, đưa tay sờ soạng hai chân, thiên ngôn vạn ngữ ra đến đầu lưỡi chỉ còn lại một chữ “Đệt”, còn lại thì không thể diễn đạt nổi cái gì nữa.

Diệp Chiêu lập tức túm lấy thắt lưng của hắn, lên xuống mãnh liệt, làm cho tình hình chiến sự vốn đã nóng hừng hực lại càng thêm dữ dội hơn.

Mồ hôi Hạ Ngọc Cẩn chảy từ trên trán xuống, hắn túm chặt lấy chiếc chăn thêu hoa đến mức các ngón tay trắng bệch ra, không ngừng run rẩy, mặc kệ là sung sướng muốn chết hay là hôn thẳng cực lạc, cũng không chịu hạ vũ khí, đầu hàng nhận thua.

Hải phu nhân dạy, nam nhân phải kêu lên mới là thỏa mãn.

Diệp Chiêu thấy hắn cắn môi im thít, có chút khó hiểu, đảo đi đảo lại tư liệu học tập mấy lượt để đào sâu nghiên cứu, cuối cùng cũng nhớ ra đã quên mất một phần trong mục thanh sắc, liền lắc mông, cúi đầu rên rỉ, chốc chốc lại nhẹ nhàng kêu lên “Phu quân —— chàng thật lợi hại.”

Dưới có thể công mãnh liệt, trên có tâm thanh lãng ngữ, chưa cần nhắc đến đám thiếp thất thông phòng chỉ biết cười nhẹ ân cần, mà ngay cả khoa khôi thanh lâu, có cái gan của nương tử hắn cũng không có sự chuyên tâm của nàng, có sự chuyên tâm của nàng cũng không có thể lực như nàng, có thể lực như nàng, thì tạm thời còn chưa ra đời...

Bất kể là chiến trường hay chiến giường, tướng quân đều đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Quận vương làm sao còn để ý đến vấn đề vị trí nữa?

Chưa bao giờ, từng đốt xương trên người hần đều kêu lên sung sướng như vậy, sung sướng đến mức nước mắt sắp chảy cả ra.

Hần cũng không nhớ khi nào thì mọi chuyện dừng lại.

Dù sao thì hần cũng một lần kiên trì đi tới tận cùng chuyện phòng the vượt quá lẽ thường, tính kiểu gì thì cũng không mất mặt.

Sáng sớm hôm sau, mơ màng tỉnh lại, bởi vì chẳng mất quá nhiều sức, thắt lưng cũng chẳng đau, hần chỉ cảm thấy đầu óc trống lõng, bỗng nhớ ra đây là lần đầu hai vợ chồng ngủ với nhau, vội vàng lật người định ôm nường tử nói vài câu thân mật. Ai ngờ bên cạnh vắng hoe, Diệp Chiêu đã dậy từ đời nào.

“Người đâu rồi?” Hần nhìn quanh quất, sờ soạng trên giường rồi lại sờ.

“Đây ạ.” Thị nữ bưng kim bồn vội vàng chạy đến, nhớ lúc này quét dọn, thấy quần tướng quân và đai lưng quận vương dưới tán cây, quần áo khác ở trong phòng, có cái lại còn bị xé rách, chỗ này chỗ kia lung tung hết cả, lại nghĩ đến nét mặt có vẻ vừa lòng lúc này của tướng quân, tâm trạng cũng vui vẻ, đoán là tướng quân đại triển hùng phong, tình hình chiến đấu dữ dội, không khỏi nhộn nhạo xuân tình, trong sự khâm phục và kính nể, len lén liếc nhìn hần mấy cái.

Hạ Ngọc Cẩn quen được người khác hầu hạ, làm biếng chống người dậy, hỏi lại: “Tướng quân đâu?”

“Tướng quân đi luyện võ rồi ạ.” Thị nữ nhanh nhẩu trả lời.

Sáng sớm sau đêm động phòng đầu tiên, đáng lẽ phải tiếp tục ham muốn, lại còn đi luyện võ cái gì? Đây không phải là làm cho phu quân bức xúc trong người sao?

Hạ Ngọc Cẩn cảm giận bất bình nghĩ.

Thị nữ muộn màng nhận ra điều ấy, xuân tình trong ánh mắt thu bớt đi vài phần.

Hạ Ngọc Cẩn cả giận: “Bảo nàng tới hầu hạ ta rửa mặt chải đầu!”

Trái lại, Diệp Chiêu không nghĩ nhiều đến vậy, nàng không bao giờ ngủ nường, mỗi ngày gà gáy bình minh là rời khỏi giường, luyện võ nửa canh giờ, sau đó rửa mặt chải đầu, mưa bão không đổi. Nay nàng đang ở phòng luyện võ, thấy phu quân gọi tới, vội chạy về, đẩy cửa vào phòng, khó thấy hần dậy sớm thế này, bèn đi tới hỏi, “Không ngủ tiếp được à?”

Hạ Ngọc Cẩn ngẩng đầu nhìn, đã thấy nường tử ăn mặc chỉnh tề vô cùng đáng ghét, ghé tởm hơn từ đầu đến chân toàn là nam phục, búi tóc như đàn ông, đằng hoàng đến bên cạnh hần ngồi xuống giường. Hần lại mới từ chui từ trong chăn ra, đầu bù tóc rối, thân không mảnh vải, mình trần như nhộng, cảm thấy tình hình có vẻ hơi khác bình thường, nghĩ đến tình cảnh điên cuồng đêm hôm qua, càng ngượng ngùng không nói nên lời.

Đây là lần đầu của Diệp Chiêu, mặc dù nàng không sợ đau nhưng không có nghĩa là không biết đau, cho nên lúc bắt đầu làm cũng không thấy nhiều khoái cảm, chỉ là nhìn hần thích thú, bản thân cũng có được niềm vui chinh phục, trong lòng rất thoải mái. Nay hai người gặp lại, nàng cũng hơi hơi ngại ngùng, vội vàng nhớ lại công việc nên làm sau khi xong chuyện mà Hải phu nhân đã dạy, bắt đầu định xán đến, dụi dụi vào ai đó nói vài câu ngon ngọt.

Tướng quân rất cao, tuy gầy nhưng cơ bắp rắn chắc, trên thắt lưng còn đeo đại đao ba mươi cân, trọng lượng rất là tàn bạo.

Giây phút vừa dựa vào, quận vương hét lên rồi ngã gục.

Hai người ngã sấp trên giường, hai mặt nhìn nhau.

Sai lầm vặt vãnh có là gì, Diệp Chiêu bắt đầu máy móc kích lệ đối phương: “Phu quân lương thảo dư thừa, thật sự là dững mãnh.”

Hạ Ngọc Cẩn trừng mắt: “Đứng lên.”

Diệp Chiêu tịt mịt nửa ngày, tiếp tục: “Mạnh nhất mà ta từng thấy.”

Hạ Ngọc Cẩn yếu ớt hỏi: “Cô thấy nhiều lắm rồi?”

“Quân doanh toàn kẻ thô kệch, đàn ông với nhau cả, trần truồng là chuyện bình thường thôi... Có điều ta không xem nhiều,” Diệp Chiêu thành thật gật đầu, nhìn sắc mặt hắn không tốt, lại vội lắc đầu, nàng nghĩ có khả năng mình ứng dụng sai bài rồi, vội vàng sửa lại, “Là rất, không phải, là ta rất mạnh mẽ, còn chàng?”

Trí nhớ không tốt, đáng lẽ nàng nên nhờ Hải phu nhân viết ra tờ giấy cho.

Diệp Chiêu vô cùng đau đớn, tính thử tự phát huy: “Ta rất thích, chàng có thích không?”

Về mặt đàn ông, điệu bộ đàn ông, chủ đề đàn ông, rốt cuộc là ai chơi? Ai bị chơi?

Hạ Ngọc Cẩn giận sôi, hắn nghiêng răng, âm u: “Cô lên trên có vẻ rất thích thú nhỉ?”

“Ừ,” Diệp Chiêu đang phấn khích, bởi vì chưa phát hiện ra hắn đang bắt mồi, nàng nhớ lại đêm qua, liếm liếm môi thỏa mãn, “Dù sao thể lực ta quá tốt, tư thế này được đấy.”

“Đệt!” Hạ Ngọc Cẩn hoàn toàn tan nát, rít gào, “Đứa nào CMN nói thể lực ông đây không tốt?”

Thấy hắn giận dữ như vậy, kẻ luôn cảm thấy thể lực của mình mạnh mẽ hơn tuyệt đại đa số nam nhân là Diệp Chiêu cảm thấy do dự.

Vì tôn nghiêm của đàn ông, Hạ Ngọc Cẩn vỗ ván giường tiếp tục gào: “Chiến lại! Chiến lại! Ông đây cho cô xem rốt cuộc ông đây có khỏe hay không!”

Xong!!! Chết mất TT_____TT

49. Chương 49

Tứ Thập Cửu. Thư đến

Tướng quân vào triều, không ham chiến.

Hạ Ngọc Cẩn chúc bé tiếng nói nhẹ, không cần vào triều, thường thường có thể trốn việc là trốn ngay, công tác dựa hết vào Lão Dương Đầu. Hoàng thượng cũng mắt nhắm mắt mở với hắn, miễn là không gây sai lầm nghiêm trọng, không sửa Tuần Sát Viện thành ca lâu diễn quán thì cũng chẳng buồn tìm hắn hoạn họa. Lão Dương Đầu đành phải chảy hai hàng lệ nóng, run run rẩy rẩy cắm mặt vào làm, báo đáp sự “tín nhiệm” của quận vương, thỉnh thoảng gặp phải phiền phức gì không giải quyết được, lại lúi thân phận của hắn ra chống đỡ, xử lý mấy đám lưu manh côn đồ, cũng không gặp phải khó khăn gì.

Hôm nay, tâm trạng quận vương không tốt, lại không thèm đến Tuần Sát Viện như mọi khi, sau khi bố trí công việc cho Lão Dương Đầu và mọi người xong, bèn trốn vào trong chăn suy xét xem tại sao chiến thuật của mình lại thất bại. Bị nương tử dè ngược là chuyện rất mất mặt, càng mất mặt hơn là hắn bị dè ngược mà lại còn **, thấy thích.... Tình trạng như vậy sau này quyết không thể tái diễn, phải duy trì vị trí nam trên nữ dưới, duy trì tôn nghiêm của đàn ông và quyền làm chủ.

Nguyên nhân thất bại chủ yếu là ở thể lực.

Cũng không biết Diệp Chiêu ăn cái gì, người khỏe như trâu, tiện tay áp xuống một cái là hấn hết cựa, lại còn cái eo kia... Nhịp chân kia... Hấn không thể tưởng tượng tiếp... Dù sao trong tình huống như vậy mà muốn phản công, là chuyện cực kỳ gian nan.

Cuối cùng Hạ Ngọc Cẩn rút ra kết luận: Vì để bảo vệ sự cân bằng trên giường, trước tiên phải rèn luyện thể lực.

Cho dù đánh bại Diệp Chiêu là chuyện chắc chắn không bao giờ, nhưng ít nhất cũng không thể kém quá nhiều. Sau đó xúi nàng giả vờ mềm yếu, nhường mình một tí, lăn xuống giường, đại khái cũng không khác mình lên trên là mấy. Tiếp theo là đè nàng xuống, mình trèo lên trên hoành hành ngang ngược, làm chút chuyện thỏa mãn cảm giác chinh phục...

“Như thế hay lắm, như thế hay lắm...” Hạ Ngọc Cẩn càng nghĩ càng **.

Đế Mèn và Cốt Đầu nhìn nhau, đều cảm thấy vẻ mặt biểu cảm của chủ nhân rất là quái dị, khả năng là đau lòng hóa điên rồi.

Muốn tăng thể lực phải tập võ.

Văn võ khắp triều, công phu của Diệp Chiêu mà nhận đứng thứ hai, thì không ai dám nhận là thứ nhất.

Hạ Ngọc Cẩn tận dụng điều kiện, bảo Diệp Chiêu tùy theo khả năng mà soạn giáo trình, cố gắng truyền dạy bản lĩnh mình.

Cho dù Diệp Chiêu có là kỳ tài ngút trời, cũng không đoán ra được mục đích đáng khinh đằng sau nhu cầu tập võ của phu quân, chỉ cho rằng hấn muốn cải thiện thể chất, vui mừng quá đỗi, tranh thủ lúc hấn còn chưa thay đổi ý định, lập tức lôi ngay ra hoa viên, dạy cho vài phương pháp thổ nạp, rồi đốt một nén nhang, để hấn bắt đầu đứng trung bình tấn.

“Cứ như vậy?” Hạ Ngọc Cẩn nghĩ chắc hấn nàng phải có bí tịch học võ gì đó vừa đơn giản vừa nhanh giỏi hơn.

“Con đường võ học phải đi từng bước một, không thể tham nhiều ham nhanh,” Diệp tiên sinh sẵn tay vào làm, bắt đầu dạy dỗ, “Lực đùi là quan trọng nhất, người Diệp gia luyện võ đều bắt đầu đứng trung bình tấn từ năm ba tuổi, mỗi ngày luyện năm sáu canh giờ, không có đường tắt.” Nàng là võ si, từ nhỏ luyện võ đến điên cuồng, hành quân đánh giặc cũng không dám bỏ, cho dù bây giờ công việc bận rộn, mỗi ngày ít nhất cũng phải dành ra hai canh giờ luyện tập, ngày nghỉ thì càng lặn vào trong phòng luyện võ, trừ đi giao hữu với người khác còn không thì cũng chẳng thêm bước ra khỏi cổng.

Hạ Ngọc Cẩn bắt đầu kiên trì luyện tập.

Cuối xuân gần hạ, mặt trời cũng không quá nóng, trong hoa viên chim hót hoa thơm, gió mát từng cơn, nén hương nhỏ còn chưa cháy hết nửa, sương sống với đùi hấn đã bắt đầu mềm ra, không giữ được nữa.

Diệp Chiêu rất kinh nghiệm đẩy một chậu than hồng xuống dưới mông hấn.

Hấn không thể lùi bước, chỉ đành nghĩ đến thành tích chiến bại hôm qua, cắn răng kiên cường chống đỡ, không bao lâu thì mồ hôi đầm đìa, mặt đỏ tai hồng.

Đám Dương Thị sáng nay nghe thấy đủ chuyện, tất cả đều cho rằng sự thất bại quận vương thể hiện đêm qua làm cho tướng quân không đủ thích thú, nay lại thấy hấn chăm chỉ tập lực eo lực đùi, bao nhiêu suy đoán lại càng được xác nhận hơn, không khỏi lo lắng trong lòng. Sợ tướng quân thấy quận vương không thể làm mình thỏa mãn mà tìm cớ ly hôn, Dương Thị vội vàng sai người đi tìm đuôi hổ loại xịn nhất về ngâm rượu, lại bảo phòng bếp bữa nào cũng chuẩn bị toàn những món trắng dương, để hấn hùng phong đại chấn, phục vụ tướng quân, tạo phúc cho quần chúng.

Mi Nương và Huyền Nhi không buông tha bất kỳ một cơ hội lấy lòng nào, nhân lúc tướng quân chỉ đạo hướng dẫn quận vương, không hèn mà cùng bê một mâm đầy trái cây đồ ngọt đến lấy lòng, đứng ngoài cửa viện liếc mắt lườm đối phương một cái rồi vội vàng đi vào, nụ cười trên gương mặt còn ngọt hơn cả đường cả mặt.

Hạ Ngọc Cẩn thấy hai thị thiếp vây quanh nương tử hần lấy lòng, bóc nho bóc nho, cười cười nói nói, lời oanh tiếng yến, vui vẻ vô hạn, còn mình lại phải ngồi trên chậu than, vì thế sinh ra bất mãn trong lòng, gào lên: “Không nhìn bên này à?”

Thu Hoa đứng bên cạnh giám sát hần tốt bụng đột xuất mà an ủi: “Quận vương đừng nổi giận, thể lực ngài yếu như vậy, cẩn thận lại ngã vào chậu than bây giờ, bộ quần áo này may bằng lụa gấm tốt nhất, đắt lắm đấy.”

Thu Thủy đồng tình cảm thán: “Haiz, tướng quân đặt yêu cầu với ngài cao quá, sao lại bắt ngài phải tập cùng chương trình luyện tập với Diệp Niệm Bắc? Ít nhất cũng phải giảm đi phân nửa chứ.”

Diệp Niệm Bắc năm nay hơn sáu tuổi.

Hạ Ngọc Cẩn bị an ủi mà suýt nữa phịch luôn xuống chậu than.

Diệp Chiêu vội dừng hưởng lạc, nghiêm mặt nói với hai thị thiếp: “Còn không mau đi hầu hạ gia các người luyện võ?”

Mi Nương và Huyền Nhi yểu điệu dạ vâng, chạy tới bên người Hạ Ngọc Cẩn, một người xòe quạt ra, không ngừng quạt từng ngọn hương phong cho hần, một người lấy khăn tay ra, không ngừng lau mồ hôi trên trán hần.

Mi Nương khuyến khích: “Kiên trì thêm chút nữa, chỉ còn có nửa nén hương thôi, chống đỡ qua được, thiếp bóp chân cho ngài.”

Huyền Nhi cũng cổ vũ: “Hương sắp cháy đến chân rồi, cố chống đỡ một tẹo nữa là xong, nói mấy câu này nhặt quá, hay là, để thiếp kể chuyện cười cho quận vương gia nghe một chút nhé?”

Hạ Ngọc Cẩn vất vả lắm mới hít được một hơi đầy lồng ngực, lại thiếu chút nữa bị mấy kẻ đỡ hơi này chọc cười phun hết ra.

Diệp Chiêu ngồi cạnh để ý, thấy hần nghẹn đỏ hết mặt, còn tưởng nghĩ đến chuyện đêm qua, thật là đáng yêu làm sao.

Cảm xúc đang tốt đẹp, thị nữ bên ngoài lại báo vào: “Tướng quân, cữu lão gia gửi thư cho người.”

Mẫu thân của Diệp Chiêu họ Liễu, dòng dõi nhà binh, Liễu tướng quân đóng ở Gia Hưng Quan chính là cậu cả của nàng. Từ khi Diệp gia gần như bị giết sạch đến nay, cậu cả vì nghĩ nàng là con trai nhà họ Diệp, trong thời gian đánh quân Kim rất quan tâm giúp đỡ nàng, sau khi chiến sự yên ổn, còn tính toán để nàng cưới vợ sinh con, giữ lại chút dòng dõi cho Diệp gia, đến khi cả đối tượng xem mắt cũng đã lựa chọn ổn thỏa rồi thì mới biết nàng là nữ nhi, tức giận đến thiếu chút nữa cầm lang nha bổng chạy ra khỏi cổng đập chết đứa cháu gái làm xằng làm bậy, khi quân phạm thượng này. Chỉ là lòng quân Mạc Bắc ổn định, đoàn kết nhất trí, không dám làm liều, ngày nào cũng lo lắng đề phòng, ăn ngủ không yên, tóc bạc đi bao nhiêu, cho đến tận lúc hoàng thượng khai ân xá tội, mới nặng nề thở phào, cho nên Diệp Chiêu cũng rất biết ơn ông.

Đám võ tướng học văn không cao lắm, văn vẽ bay bướm đều do quân sư viết thay.

Trong thư, ông nói cũng cảm thấy rất bất an với một đám nhỏ quân Đông Hạ luôn loanh quanh gần biên quan, nay biết tình hình trong kinh, thà rằng tin còn hơn không, y theo lời Diệp Chiêu, đã chỉnh đốn binh lính, trùng tu tường thành, biến Gia Hưng Quan thành trong địa con kiến chui cũng không lọt, tất khiến cho bọn man di Đông Hạ có đến mà không có về.

Trên thư còn có vài chữ ông tự tay viết, cong cong vẹo vẹo: “Làm nữ nhân phải hiền hậu một chút, cái gì nhịn được thì nhịn, đừng hờ ra là đòi đánh đòi giết, giống như mẹ người, xách đao đuổi người ta hơn mười dặm, lần này dù sao cũng là gả cho hoàng gia, tuyệt đối đừng để bị đuổi về nhà, cho dù nó muốn đuổi, cũng phải đánh cho nó một trận trước đã, sau đó nghĩ cách xin thánh thượng cho cái giấy ly hôn, sau này tái giá cho dễ —— Đọc xong thư này đốt ngay, đừng để thằng kia nhìn thấy, về chuyện người nói muốn báo đáp gì gì thì không cần. Ít nữa cửu biểu muội Tích Âm của người vào kinh, cho nó mượn nhà ở nhờ, tiện thể giúp nó tìm lấy một mối, dòng dõi thấp một chút cũng không sao, quan trọng là nhân phẩm tốt.”

Hạ Ngọc Cẩn cắn vào lưỡi, thở phì phò, ghé vào bên người nàng, âm trầm nói: “Ta đọc được rồi.”

Đời thuở nhà ai có ông cậu lại đi xui cháu ngoại đánh chồng? Quả nhiên không phải người một nhà thì không vào chung một cửa, đều là CMN một đám đáng giận.

Tâm trạng của Diệp Chiêu thì lại rất tốt, nàng lật đi lật lại bức thư đọc thêm vài lần, khước miệng ý cười không che dấu được, “Tích Âm muội muội muốn đến,” sau đó liền một hơi ra lệnh cho thị nữ, “Quét dọn chu đáo một phòng cho biểu tiểu thư, bố trí người hầu thật tốt, chọn cái phòng ngay cạnh sân của ta.”

Hạ Ngọc Cẩn bị lợ, rất khó chịu: “Biểu muội bên nhà cô đâu có ít, thân lắm hả?”

Diệp Chiêu nói: “Là bên nhà cậu ta, bà con xa, không phải con chú con bác.”

Huyền Nhi không đợi Hạ Ngọc Cẩn mở miệng, giành trước hỏi một vấn đề mấu chốt: “Nàng ấy xinh đẹp không ạ?”

Mi Nương trợn mắt liếc nàng một cái, cảm thấy nha đầu kia rất đầu đất, trừng mày trừng mắt bóng gió: “Cho dù biểu muội có xinh đẹp, cũng có thể xinh đẹp hơn quận vương sao?”

Huyền Nhi lại gần kề tai nói nhỏ: “Quận vương là người thích mỹ nhân, ngộ nhỡ hần vừa mất biểu muội của tướng quân, đưa vào cửa, hai bên được sủng ái, làm gì còn chỗ đứng cho chúng ta?”

Mi Nương càng cảm thấy nàng đầu đất hơn, lại khua tay múa chân bóng gió: “Đần độn, nếu thật sự là mỹ nhân tài đức vẹn toàn, lại có tướng quân chống ủng, còn lo không tìm được nhà nào tử tế sao?”

Diệp Chiêu nhớ lại mất một lúc, trả lời: “Thanh thanh tú tú, gầy gầy, không xấu.”

Đám thiếp thất thở phào.

Hạ Ngọc Cẩn bắt an: “Thế không phải là không khác cô là mấy sao? Nói rõ trước đi, nếu thô lỗ quá ta phải đẩy nó sang biệt viện.”

Diệp Chiêu suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu: “Con bé có hơi hướng nội, thích khóc, hay ngượng, không thích đánh người.”

Mọi người thở phào.

Ha ha =]] Có bao nhiêu người ôm mộng chiến lại vậy =]] Vỡ hết chưa =]]

50. Chương 50

Ngũ Thập. Hồng Nhan Nhược Liễu.

Nhân dịp biểu tiểu thư giá lâm, cuối cùng Diệp Chiêu cũng có được cơ hội hiếm có tự tay sắp xếp khuê phòng cho nữ hài tử.

Rèm mỏng màu xanh, tủ ngọc bích, giá đồ, kệ đồ, nàng còn hăng hái bưng bưng vào kho tìm ngược tìm xuôi, thấy cái gì cầu kỳ hay hay là lôi hết ra, nhét sạch vào trong phòng, chẳng hề suy nghĩ tính toán, cầm đầu bày được bao nhiêu thì bày, mọi người chỉ còn biết lắc đầu. Vẫn là Hạ Ngọc Cẩn không chịu đựng nổi khiếu thẩm mỹ lộn xộn lung tung của nàng, tự mình xắn tay, chỉ huy người làm dọn dẹp sạch lại một lần nữa, vứt hết những thứ vớ vẩn linh tinh, đồ vàng đồ bạc đi, thay giấy bút nghiên mực và thi họa của danh nhân vào, cuối cùng cũng có một chút cảm giác khuê phòng của tiểu thư kinh thành.

Nhìn căn phòng như đổi mới hoàn toàn, Diệp Chiêu xấu hổ giải thích: “Ta không thạo mấy trò này lắm.”

Hạ Ngọc Cẩn tuyệt vọng vỗ vỗ bả vai nàng, thở một cái thật dài, lắc lắc đầu tiếp tục đến phòng tập võ.

Trên đời này, có một số người thích dùng cách tự trừng phạt bản thân để tăng thêm quyết tâm, ví dụ như không đọc xong quyển sách thì sẽ không ngủ, không viết ra được một áng văn vừa ý sẽ không ra khỏi cửa, không đỗ tú tài sẽ không cưới vợ, không kiếm được hai mươi lượng bạc sẽ không ăn thịt vụn.

Hạ Ngọc Cẩn cũng là loại người như vậy, bình thường thích tự đặt mục tiêu là nếu không đỗ ra được ba cái báo tử liên tiếp thì sẽ không ăn cơm tối; không gây sự với một tên khốn kiếp nào đó thì một tháng không đi thanh lâu, vân vân, nay, mục tiêu mới nhất của hắn là, khi chưa chuẩn bị để chinh phục nương tử thật tốt, thì tuyệt đối không làm việc vợ chồng!

Cho nên, vì mong muốn được nương tử suôn sẻ, làm mưa làm gió, hắn không hề chểnh mảng gì, ngoại trừ điên cuồng nuốt hết những đồ ăn Dương Thị chuẩn bị, ngày nào không có việc gì làm là lại chui vào trong luyện võ đường, mồ hôi như mưa, luyện tập gian khổ. Sắc mặt tốt hơn trước kia trước nhiều, khiến An Thái Phi mừng đến không kìm lòng được, chẳng những miễn cho hắn vụ dâm ba ngày phải về thỉnh an một lần, lại còn sai người mang rất nhiều thuốc bổ sang. Ngay cả hai người Thu Hoa Thu Thủy suốt ngày nhăn mặt nhúm mày bởi lông tìm vết cũng bị cảm động vì cái nghị lực này, không khỏi đánh giá hắn cao hơn vài phần, bèn nâng hắn từ hàng ngũ phế vật lên phế vật có khả năng đào tạo, thái độ cũng không còn khó chịu như trước nữa.

Trong lúc nghỉ ngơi, Hạ Ngọc Cẩn nghĩ tới tâm trạng của Diệp Chiêu dạo này rất tốt, bèn hỏi hai nữ thân binh hỗ trợ hắn luyện võ: “Nàng và biểu muội thân thiết lắm hả?”

Thu Thủy nghĩ ngợi đáp: “Hồi còn đánh trận, Diệp Tướng Quân thỉnh thoảng lại viết thư cho cữu lão gia, nhiều lúc thu được chiến lợi phẩm, cũng sẽ chọn ra vài món, gửi kèm thư tặng cho các biểu thiếu gia biểu tiểu thư, đồ tặng cho Tích Âm biểu muội gần như luôn là đồ tốt nhất, đại khái hai người cũng thân.”

Hạ Ngọc Cẩn tò mò: “Cũng là một nữ nhân thích múa thương múa gậy phải không?”

Thu Hoa ba hoa: “Ai mà biết? Tướng quân không thích kể lể chuyện riêng tư với người khác lắm, thư tín nào cũng là Hồ quân sư hỗ trợ xử lý, người có thể đi hỏi hắn.”

“Không cần,” Hạ Ngọc Cẩn xoa xoa cánh tay đau nhức, lơ đãng nói, “Ta cũng chỉ tò mò hỏi một chút thôi, chẳng qua chỉ là một con nhóc sắp lấy chồng, có khó chiều đến đâu cũng không đến lượt biểu tỷ phụ như ta phải ở với nó, chắc là cũng không lật trời nổi đâu.”

Thu Thủy gật đầu: “Cũng đúng, tướng quân sẽ không để biểu tiểu thư ở cùng người đâu.”

Thu Hoa phụ họa: “Đỡ phải mang tiếng người nhà kẻ xấu.”

“Nói vậy bậy,” Hạ Ngọc Cẩn nói thầm, “Chỉ bằng vào cái phong thái đàn ông của A Chiêu, nữ nhân mà nàng đem theo, có thể có thanh danh tốt hơn ta sao?”

Một lát sau, dưới ánh mắt trừng trừng oán hận của hai thân binh, luyện võ trường lại yên tĩnh trở lại.

Hơn một tháng sau, thuyền xe qua lại, biểu tiểu thư cuối cùng cũng vào kinh, Diệp Chiêu nhận được tin lúc trong quân doanh, vội vàng phái người đi tiếp.

Hai chiếc xe chở đồ đạc, cùng một chiếc kiệu màu lam rèm trắng lắc lư tiến vào cổng Nam Bình Quận Vương phủ, đám gia đình đến hỗ trợ đỡ đồ xuống, khuôn vào trong sân, vài bà giúp việc tiến lên nâng kiệu, đi theo lối bên ra đằng sau, thẳng đến trước khoảnh sân của gian chính thì dừng lại.

Ở Nam Bình Quận Vương Phủ, chủ mẫu chỉ để làm cảnh, mọi việc đều do Dương Thị lo toan, dẫn vài vị quân sự ra đón chào.

Mi Nương và Huyền Nhi được tướng quân chiều quen gan lớn, đã đứng cách đó không xa lặng lẽ hóng hớt.

Dưới tàng cây hạnh, cửa kiệu nhẹ nhàng xốc lên, một tiểu mỹ nhân trong sáng xinh đẹp, tóc đen búi hai chỏm, mặc đồ lụa màu lam, cài mấy chiếc ngân trâm thời thượng bước ra, trên gương mặt tròn tròn có một ít tàn nhang, mắt cười cong vút như lưỡi liềm, khoe miệng có hai núm đồng tiền sống động đáng yêu, vừa nhìn đã mê.

Vị này chính là biểu tiểu thư? Nhìn có vẻ không khó chiều.

Dương Thị thở phào nhẹ nhõm, đang định tiến lên đón chào.

Không ngờ, tiểu mỹ nhân lại quay người hành lễ, cung kính vén cửa kiệu lên, duyên dáng nói: “Cô nương, đến rồi.”

Từ trong chiếc kiệu màu lam, một bàn tay nhẹ nhàng vươn ra, khẽ đặt xuống vai của tiểu mỹ nhân.

Những từ ngữ trong kịch như “Tay như nhành liễu, làn da như tuyết”, “Tay ngọc xanh xuân tựa hoa lan” hiện ra trước mắt mọi người, chỉ bằng bàn tay trắng nõn, tinh tế, mềm mại, hoàn mỹ không tì vết này, cũng đủ đẹp đến mức làm cho người ta phải quên thở ngán ngời.

Dương Thị sau khi sửng sốt, cười bồi tiến ra đón.

Liễu Tích Âm chậm rãi bước từ trong kiệu xuống, những đóa hoa hạnh đỏ rực trên cành phút chốc trở nên nhợt nhạt.

Nàng có một gương mặt hoàn mỹ, đôi mắt hoàn mỹ, chiếc mũi hoàn mỹ, cái miệng hoàn mỹ, dáng người hoàn mỹ, từ đầu tóc đến ngón tay, không một chỗ nào không đẹp. Khuynh quốc khuynh thành, trầm ngư lạc nhạn, bệ nguyệt tu hoa, hồng nhan họa thủy... Tất cả những từ ngữ miêu tả mỹ nữ từ cổ chí kim đều có thể đặt lên người nàng mà hoàn toàn không hề có cảm giác không thích hợp, cho dù vì nàng mà Phong Hỏa hí chữ hầu*, xây Tửu Trì Nhục Lâm** để đổi lấy một nụ cười cũng đáng.

Nàng mặc một chiếc váy bằng lụa màu lục nhạt, một chiếc áo mỏng trắng thuần, từ đầu đến chân không có lấy một món trang sức nào, chỉ duy nhất có một chiếc trâm ngọc đơn giản cài nghiêng lên mái tóc như mây, trên đó treo một viên kim cương to cỡ ngón út, rực rỡ lấp lánh, khe khẽ đong đưa theo từng bước chân của nàng, như chuồn chuồn điểm nước, như liễu mềm đón gió. Nàng từ tốn đi tới, không kiêu ngạo không siểm nịnh nghiêng người hành lễ với Dương Thị, giọng nói như mang theo một âm luật đặc biệt, động tác tao nhã như múa.

Một tiếng “Loảng xoảng” giòn giã vang lên.

Là tiểu đồng hầu hạ bên ngoài nhìn đến mê mẩn, vô ý đánh rơi đĩa điểm tâm, làm mọi người bình tĩnh.

Mỗi một nữ nhân đều tự hỏi trong lòng: “Nam nhân trong thiên hạ nếu đã nhìn thấy sắc đẹp nhường này rồi, liệu có còn muốn nhìn kẻ khác nữa?”

Mi Nương trước giờ tự mình xinh đẹp, nay cường địch xuất hiện, trong lòng bất an, đứng chết trân tại chỗ nhìn chằm chằm nàng, nhìn từ đầu đến chân, lại nhìn từ chân lên đến đầu, lộn lên lộn xuống mấy vòng, tự biết không địch lại, tức giận đến vặn gãy móng tay, vò nát khăn tay, sắc mặt khó coi đến mức ngay cả son phấn cũng không che đi được.

Huyền Nhi mặc dù dần dần, nhưng thấy bậc vưu vật điểm áp quần phương như vậy, cũng có chút căng thẳng, kéo kéo tay áo Mi Nương nói: “Vị... Tích Âm biểu tiểu thư này có xinh như quận vương không?”

“Đâu chỉ xinh? Nàng so với hai quận vương gộp lại vẫn còn đẹp hơn.” Mi Nương chỉ hận không thể lột da mặt Liễu Tích Âm xuống gắn vào mặt mình, giọng nói rít ra từ kẽ răng, “Sao lại có nữ nhân có thể có bộ dạng hồ ly đến mức này? Thật đáng giận!”

Dương Thị mặc niệm mười tám lần trong bụng “Biểu thiếu thư đến ở tạm chuẩn bị gả cho nhà người khác”, cuối cùng nén tâm trạng rối loạn xuống, cười bồi nói: “Tướng quân nghe biểu tiểu thư sắp tới, rất là vui mừng, nàng nói sẽ về ngay, vất vả suốt cả chặng đường rồi, để ta đưa cô nương đi sắp xếp trước nhé?”

Liễu Tích Âm xấu hổ cúi đầu, ngượng ngập nói: “Là Tích Âm quấy rầy mọi người rồi.”

“Đều là người một nhà cả, quấy rầy với không quấy rầy cái gì, Tích Âm biểu muội khách khí quá rồi!” Diệp Chiêu người còn chưa vào đã nghe thấy tiếng, nàng vẫn mặc triều phục, còn chưa kịp thay, kích động chạy thẳng tới, sau lưng là Hạ Ngọc Cẩn đang định bám theo hóng chuyện, “Lần trước gặp mặt, muội còn chưa cao đến ngực ta đâu. Giờ cao lên không ít rồi.”

Liễu Tích Âm khẽ khựng lại một chút, sau đó nhanh chóng quay người, cúi đầu bái kiến, từ chỗ cổ áo lộ ra cần cổ tao nhã, thon dài như thiên nga, nàng rỏ mắt xuống, cười nói: “A Chiêu...”

Mỹ nhân bậc này, ngay cả kẻ quen thói soi gương như Hạ Ngọc Cẩn, cũng không nhận được phải nhìn thêm mấy lần.

Diệp Chiêu thấy dung mạo của nàng, bàn tay vốn định thoải mái đưa ra nắm lấy hai tay của nàng chợt dừng lại giữa không trung, ngượng ngùng rút về, một lúc lâu sau mới vỗ vỗ vai nàng, dịu dàng nói: “Con gái mười tám thay đổi hoàn toàn, thiếu chút nữa ta không nhận ra.”

Liễu Tích Âm nói: “A Chiêu thì không thay đổi bao nhiêu, vẫn giống y như trong ký ức của muội.”

Diệp Chiêu cười khổ: “Tám năm, cũng trưởng thành rồi, sao có thể giống như ngày trước?”

Liễu Tích Âm che miệng cười nói: “Là A Chiêu suy nghĩ chín chắn.”

Hạ Ngọc Cẩn ngắm mỹ nhân nửa ngày, cùng là con gái nhà võ tướng, nhìn xem người ta trang nhã với đầy hương vị nữ nhân, nhìn lại nương tử nhà mình thô lỗ với đầy hương vị nam nhân, không khỏi thổn thức trong lòng. Cẩn nhắc nếu sau này bất hạnh sinh con gái, tuyệt không thể để nó học theo thói xấu của mẹ, nhất định phải để nó gần gũi với cô em vợ này, chỉ cần học được hai ba phần, hẳn cũng có thể mỉm cười dưới cửa tuyền rồi.

Diệp Chiêu bỏ mặc Hạ Ngọc Cẩn đang chìm trong cảm khái lại, tự tay dặt biếu muội, ân cần đưa nàng đến căn viện được chuẩn bị tốt nhất.

Trước khi đi, Liễu Tích Âm lặng lẽ liếc mắt về phía Hạ Ngọc Cẩn một cái, sóng mắt lưu chuyển, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười như có như không, thoáng qua trong chớp mắt.

Là làn thu thủy? Là làn thu thủy cửu biệt tương phùng***?

Không phải dành cho nương tử hân, là cho hân?

Hạ Ngọc Cẩn ngơ ngẩn hồi tưởng lại, cảm động đến không kìm lòng được.

Biếu muội của Diệp Chiêu thật tốt! Chẳng những diện mạo tốt, tâm tính thiện lương, ánh mắt cũng tốt nữa!

Nếu ngay đến tiểu mỹ nhân yếu điệu hiểu chuyện như vậy mà cũng không gả được ột lang quân tướng mạo các mặt đều tốt, thì nữ nhân cả thiên hạ này hãy nên nguyên rửa cho Nguyệt Lão bị sét đánh đi.

*Phong Hỏa hí chư hầu: Chu U Vương nhà Chu say mê Bao Tự nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười bèn nghe lời nịnh thần đốt đài Phong Hỏa thường dùng để triệu gọi chư hầu tới cứu giá mỗi khi có ngoại xâm. Bao Tự thấy chư hầu kéo quân đến tới chân thành mà không thấy bóng giặc, ngơ ngác ngác thì liền bật cười. Chu U Vương rất mừng, lâu lâu lại đốt một phát. Dần dà chư hầu mất niềm tin vào thiên tử. Sau này Khuyển Nhung đến đánh vào thành, đài Phong Hỏa đã đốt nhưng chư hầu không đến nữa. Chu U Vương bị giết, Bao Tự bị mang ra làm đồ chơi rồi tự tử. Nhà Chu rời đô về phía đông, kể từ đó suy yếu dần rồi chấm dứt vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

*Tửu Trì Nhục Lâm: Trụ Vương say mê Đát Kỷ, không màng triều chính chỉ lo hưởng lạc. Sai người xây một cái ao đổ đầy rượu vào gọi là Tửu Trì, nướng thịt treo lên cây nhiều đến nỗi mặt trời chiếu không lọt gọi là Nhục Lâm làm nơi hưởng lạc. Lại thường cho thái giám cung nữ đầu vật, kẻ thắng được ăn thịt uống rượu ở Tửu Trì Nhục Lâm, kẻ thua đẩy xuống Sài Bồn cho vạ xà cắn chết. Say này Tây Bá Hầu Cơ Xương và thứ tử Cơ Phát tạo phản giết chết Trụ Vương và Đát Kỷ, chấm dứt nhà Thương lập nên nhà Chu.

***Cửu biệt tương phùng: Xa cách lâu ngày giờ mới được gặp lại.

51. Chương 51

Ngũ Thập Nhất. Sầm vang chớp giạt

Biếu muội vào ở tại Ngô Đồng Viện, tường trắng ngói đen, chẳng chịt năm sáu cây ngô đồng, điểm xuyết thêm bảy tám khóm hoa tường vi.

Diệp Chiêu nói: “Muội thích mùa hè, viện này chính là vì cảnh sắc mùa hè mà dựng lên, giờ đã là tháng năm, sắp hè đến nơi rồi, lúc ấy ngô đồng xòe bóng, tường vi nở hoa, hẳn là rất đẹp.”

Liễu Tích Âm đang đi dạo trong phòng, đánh giá xung quanh, nghe thấy nàng nói vậy, trong lòng vui vẻ, ý cười càng đậm: “Tỷ còn nhớ rõ như vậy cũng thật làm khó tỷ rồi, đồ đặc bày biện trong phòng này, không phải cũng là tỷ sắp xếp đấy chứ?”

Diệp Chiêu ngượng ngùng gãi đầu: “Muội nghĩ ta sẽ hí hoáy tìm hiểu mấy cái đồ đặc của con gái này sao?”

Liễu Tích Âm nói: “Cũng đúng, tỷ từng nói sẽ mua vài thứ uội, muội còn tưởng là phần hoa dầu thơm, kết quả là tỷ xách một con cá còn sống chạy về, ướt sũng ướt, quấy nhầy tành tạch, làm muội sợ chết khiếp.”

Diệp Chiêu: “Nhưng nó là con cá đao(*) ngon nhất! Với lại chẳng phải cuối cùng cũng bị ta lén nướng chín rồi sao? Muội vẫn ăn nhiều nhất.”

Nhắc lại chuyện ấu thơ, hai người liền cười không ngừng, Hạ Ngọc Cẩn chờ mãi sốt ruột, đoán là nướng tử sẽ dùng cơm với biểu muội, liền tự đi tự ăn, một lát sau, trên bầu trời rơi xuống những hạt mưa phùn rả rích, liên miên không dứt, mãi đến tận đêm.

Khi nàng về đến phòng, Hạ Ngọc Cẩn đã sớm rửa mặt chải đầu xong xuôi, hết sức chăm chú ngồi dưới ánh đèn. Diệp Chiêu định khen hẳn chăm chỉ, lại gần liếc mắt một cái, thấy tựa sách là [Đông Cung Bí Điển], há miệng vài lần, vẫn không nói nổi nên lời, đành yên lặng quay người tránh đi.

Luyện võ hơn một tháng, ngày ngày tắm bổ, xương cốt thể lực tiến bộ rất nhiều, trèo lên núi lưng cũng không đau, chân không mềm, ước chừng cố gắng chống đỡ nửa canh giờ không thành vấn đề, cho nên quá trình chuẩn bị cũng tạm tính là hoàn thành. Trong đầu Hạ Ngọc Cẩn bây giờ, ngoại trừ Đông cung, vẫn là Đông cung.

Về phần với Liễu Tích Âm, hẳn cũng không phải là chưa từng nhận nhạo côi lòng.

Nhưng đại bộ phận nam nhân đều có một tiêu chuẩn mỹ nữ khác nhau trong lòng, vượt qua tiêu chuẩn này thì đều là mỹ nữ, mỹ nữ đạt tiêu chuẩn và mỹ nữ cực phẩm không khác nhau nhiều, cùng lắm là trên đường vô tình gặp được, số ánh mắt nhìn trộm khác nhau thôi.

Cưới vợ phải cưới người hiền đức, đặc biệt là nữ nhân định cưới vào nhà, ngoài vượt qua tiêu chuẩn mỹ nữ còn phải xem tính tình, gia thế, tài hoa văn văn, mỹ thiếp chỉ là đồ chơi, có đem ra chơi nữa thì cũng chỉ đến thế, nam nhân thật sự động chân tình với thiếp thất không phải là không có, nhưng chắc chắn là bề ngoài thiếp thất kia không tệ lắm, tính cách cũng vô cùng hợp, còn thì chẳng liên quan đến việc nàng có phải là mỹ nữ cực phẩm hay không.

Ngoại hình của chính Hạ Ngọc Cẩn cũng rất đẹp, nên tầm mắt tương đối cao. Đã quen lẫn lộn trong chốn phong nguyệt, cũng không phải là tên tiểu tử vừa non vừa xanh lần đầu thấy nữ nhân, rất có nguyên tắc, chưa bao giờ đụng vào con gái nhà lành, thê thiếp bằng hữu và dạng nữ nhân đeo bám không buông, cho nên rất ít dính vào phiền phức. Nếu Liễu Tích Âm là hoa khôi thanh lâu, bằng vào vẻ thiên tiên tuyệt sắc kia, hẳn không thể không nhảy bổ đến túm lấy nửa năm, nhưng khổ nỗi nàng lại là biểu muội của Diệp Chiêu, là một cô nương nhà lành tử tế, vậy thì không thể làm xằng làm bậy.

Gật gật gù gù, cảm thán một lúc xong, suy nghĩ của Hạ Ngọc Cẩn lại từ phía Liễu Tích Âm bay đến cặp chân của nương tử nhà mình, nhớ tới một đêm ấy, trong lòng càng thêm nhận ngạo, càng cảm thấy mặt mũi nữ nhân dù đẹp thì cũng có thể mài ra ăn được đâu? Dĩ nhiên là kỹ năng trên giường chiếm ưu thế hơn!

Hắn thấy Diệp Chiêu đã lên giường đi nghỉ rồi, vội vàng trèo lên, mang theo tà hỏa chất chứa hơn một tháng, hít sâu mấy hơi, làm đủ thứ động tác khởi động, xoay người đè lên, định báo thù đêm đầu tiên.

Ngoài phòng tiếng mưa lớn dần, sấm vang chớp giạt ầm ầm, gió thổi cây đại thụ, cành cây vung cuồng loạn, phát ra những tiếng ào ào ầm ỹ.

Hạ Ngọc Cẩn cởi tung áo Diệp Chiêu ra, ngồi lên người nàng, sửa sang lại mái tóc dài đang tán loạn, sau đó cúi xuống, cắn mạnh vào cổ nàng một cái, hung tợn nói: “Tối nay cho cô biết ông đây lợi hại!”

Diệp Chiêu từ dưới nhìn lên, bỗng nhiên túm lấy thắt lưng của hắn, xoa xoa, mười ngón tay chậm rãi trượt xuống, nheo mắt nói: “Thử rồi mới biết.”

Hạ Ngọc Cẩn lập tức biến thành sói dữ, vồ tới cặp chân mà bản thân lúc nào cũng nghĩ về kia, kéo tuột dây lưng, trong cái đầu hóng hằm hập, trống trện âm âm, cờ xí tung bay, hò hét: “Ông đây nhất định phải cho cô biết cái gọi là nhũn xương!”

Bất chợt ngoài cửa vang lên tiếng thị nữ đập cửa dồn dập: “Tướng quân... Tướng quân...”

“Đứa mù mắt nào vậy!” Cảm xúc của Hạ Ngọc Cẩn đang lúc dâng trào, hận không thể một cước đá bay con người ngu xuẩn phá hỏng chiến sự này đi, “Không có chuyện gì thì rút đi!”

Diệp Chiêu ngăn hắn lại: “Chuyện gì?”

Thị nữ cũng phát hiện Quận Vương bức mình, trong lòng thấp thỏm, kiên trì nhỏ giọng đáp: “Biểu tiểu thư cứ khóc mãi, khuyen thể nào cũng không được, tướng quân có thể qua xem một lát được không ạ?”

Diệp Chiêu xoay người ngồi dậy, xỏ giày tất: “Là ta sơ sót, nàng vốn nhất gan sợ sấm.”

Hạ Ngọc Cẩn ôm bụng bức xúc không thể giải tỏa, ngơ ngác hỏi: “Cô muốn qua bên đó?”

Diệp Chiêu khó xử nói: “Dù sao nàng cũng là nữ hài tử, gan mỏng dạ mềm, sợ mưa gió sấm chớp. Lại thêm lúc cả thành Mạc Bắc bị sát hại, mất cha mẹ, trong lòng cũng bị ám ảnh, dễ bị sợ hãi, nay đến chỗ ở mới, sợ là chưa quen.”

Hạ Ngọc Cẩn nghe xong, cảm thấy tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc, mảnh mai đáng yêu như vậy từ nhỏ đã mất song thân, thật sự rất đáng thương, hắn là đàn ông đàn ang, kiêu gì cũng nên thông cảm ít nhiều, dù sao nương tử nhà mình cũng không chạy mất, muốn lúc nào làm mà chẳng được? Cho nên không so đo với một chút chuyện nhỏ này. Vì thế hắn hít sâu, cố gắng kìm nén, rộng lượng vẫy vẫy tay: “Đi nhanh về nhanh.”

Diệp Chiêu: “Ừm.”

Hạ Ngọc Cẩn ôm chần, tiếp tục chuẩn bị tinh thần sức lực, nằm đợi.

Một lần đợi này, hắn không đợi được nương tử về.

Diệp Chiêu phát người tới báo : “Biểu tiểu thư lạ nhà sợ hãi, khóc không ngừng, tướng quân phải đến ngủ cùng với biểu tiểu thư.”

Hạ Ngọc Cẩn ngơ ngác ngồi bên mép giường hồi lâu, cuối cùng trút hết một bình nước lạnh, buồn bực trèo lên giường nằm sấp thành hình chữ Đại, ngủ một mình.

Trong Ngô Đồng Viện, Liễu Tích Âm vừa mới lau nước mắt đi, nín khóc mỉm cười, mắt mũi đỏ hồng hết cả, nhìn qua thẹn thùng động lòng người như lê hoa đái vũ, nàng mặc y phục màu trắng, nhẹ nhàng vén tay áo lên, tay ngọc nâng nhẹ, mái tóc đen tuyền xõa ra, sau đó thổi tắt ngọn đèn lưu ly, từng động tác đều mềm mại yêu kiều đến tận xương tủy. Nàng chậm rãi bước lên giường, nhẹ nhàng nép vào người Diệp Chiêu, thì thào nói: “A Chiêu, muội sợ, nhắm mắt vào lại mơ thấy ác mộng, trong mơ cha mẹ đều đã chết, tỷ bỏ muội lại, tự bước đi, mặc uội ở phía sau kêu gào như thế nào, tỷ cũng không quay đầu lại, không đứng lại.”

Thảm kịch Mạc Bắc, là chỗ mềm yếu nhất trong lòng Diệp Chiêu, bao nhiêu năm nay, đối với biểu muội cùng lớn lên từ nhỏ này, nàng ngoại trừ thương yêu vẫn là thương yêu, chưa từng khó chịu lấy một chút, vì thế vô lương nàng nói: “Ta sẽ không bỏ muội lại đâu.”

“Đúng vậy, tỷ sẽ không bỏ muội lại, tuy rằng người bắt nạt muội nhiều nhất là tỷ, nhưng người quan tâm muội nhất cũng là tỷ, tỷ trên chộc muội, có gì tốt đẹp lại cũng nhường uội.” Liễu Tích Âm nhìn lên trần nhà tối đen, nhẹ nhàng nói, “Muội làm vỡ bình sứ Thanh Hoa, tỷ gánh tội thay, muội nói dối thúc thúc, tỷ che dấu uội. Cuối cùng, cho dù muội có làm chuyện xấu gì, tỷ đều tha thứ hết uội.”

Nhưng mà, còn gì nữa?

Diệp Chiêu mệt mỏi, sớm đã đi vào giấc ngủ.

Liều Tích Âm nghiêng người, nghe tiếng hít thở đều đặn của nàng, trong đôi mắt dịu dàng lại chảy xuống hai dòng lệ, cuối cùng ánh lên chút tàn nhẫn.

Diệp Chiêu, đồ hèn hạ vô sỉ khôn kiếp.

Những gì ngươi nợ ta, ta sẽ đòi hết lại.

52. Chương 52

Ngũ thập Nhị. Gan to bằng trời

Mưa liên miên không dứt, mưa suốt bảy tám ngày, vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, mùa màng năm nay sợ rằng sẽ thất bát, quốc khố trống rỗng, nhà giàu tranh giành lương thực lẫn nhau, Tây nam chiêu mộ tân binh, Nam Xuyên tuyết dữ, nơi nào cũng là chỗ hao tiền hao lương, vì thế giá gạo giá rau lặn lẽ tăng lên, gạo trắng từ hai mươi đồng tăng tới bốn mươi đồng một đấu, ngay cả hoa màu thô để bình dân áo vải ăn cũng tăng năm đồng.

Hoàng Thượng phải làm minh quân, rủ hoàng hậu cùng thất lưng buộc bụng, hoàng thân quốc thích cùng quan viên triều đình trên dưới làm theo, tuy rằng ăn không kham khổ, nhưng cũng không dám xa xỉ khác người, nguyên là mười lượng bạc một bữa cơm đổi thành tám lượng hai, muốn nạp thêm hai tiểu thiếp nay chỉ dám nạp một người, trong nhà nuôi hai mươi đào kép nay cắt bớt năm, cô dâu mới đánh trâm vàng trừ đi hai viên bảo thạch, chỗ nào dễ nhìn trên triều phục thì vá một miếng nhỏ vào, tỏ vẻ có tinh thần cùng đồng cam cộng khổ với Hoàng Thượng.

Trong phủ Nam Bình Quận Vương, cơn phong ba chẳng thấm tháp gì.

Luận cả triều văn võ bá quan tự mình chịu khổ, Tuyên Võ Hầu Diệp Chiêu là nhân tài kiệt xuất trong đó, nàng hành quân nhiều năm, nhiều lần bị vây khốn, ngủ trên đất tuyết, ăn quen kham khổ, trừ việc không tiếc tiền như rác mua vũ khí ra, gần như không tìm ra bất kỳ thói quen xa xỉ nào. Hạ Ngọc Cẩn tuy quen thói hưởng lạc, nhưng lại trời sinh thông minh, ngoài những chuyện đứng đắn ra trò thì gì cũng học thông suốt dễ dàng, chưa kể tuyệt kỹ nghe xúc xắc, chơi gà đá đề cũng là cao thủ thắng nhiều thua ít, lại am hiểu giám định đồ cổ, tinh thông mấy trò bịp bợm đường phố, không quá để ý đến vấn đề lịch sự, cho nên rất hiếm người nào có thể kiếm lợi từ trên người hắn, chỉ cần không gặp phải kỹ nữ nào đặc biệt xinh đẹp ra ngoài hiển nghệ, thì cũng chỉ thường mời đám trư bằng cẩu hữu đi uống chút rượu, xem trò, lấy thân phận của hắn so sánh với mấy tên phá gia chi tử khác, quả thật chi tiêu không tính là tốn kém.

Cho nên gần đây hắn cảm thấy giá rượu và thức ăn có vẻ không bình thường.

Gà ủ rượu Hạnh Hoa Lâu đắt hơn ba mươi ba đồng so với bình thường, rau xanh đắt hơn mười hai đồng, rượu ngon thượng đẳng đắt hơn năm mươi đồng, tuy rằng vài đồng tiền vặt này hắn không thiếu, mỗi lần ăn uống hứng lên, tiền thưởng còn nhiều hơn tiền rượu với thức ăn, nhưng không có nghĩa là hắn thích bị người ta bịp, hơn nữa mấy hôm nay Tích Âm biểu muội ban đêm sợ tối, yếu đuối nhút nhát, Diệp Chiêu hôm nào cũng kiên nhẫn đến ngủ cùng, quăng hắn một mình trong căn phòng trống, không biết đến bao giờ mới có thể hoàn thành tâm nguyện chủ động tấn công, cả người ngập ngụa tà hỏa, lại tiếc nuối vì phải lãng phí vứt bỏ tinh thần hừng hực trên người mà vất vả lấm mới tích được đi. Tư tưởng dồn nén, bị phần trào dâng, túm cổ chủ quán ngay tại trận, đập bàn mượn cớ trút giận, “Tiểu tử ngươi gan càng lúc càng to, ngày ngày bịp người vùng khác còn chưa đủ, cả gia đây cũng dám bịp?”

“Tiểu nhân có bịp ai cũng không dám bịp tuần thành ngự sử đại nhân mà,” Ông chủ Hạnh Hoa Lâu run run đồng loạt trên người, gương mặt mấp míp, nhăn nhó ừ ừ, “Nghe nói là đường ngập, lương thực bên ngoài không vận chuyển vào được, mọi người đều nói sẽ có đại hồng thủy, tranh nhau trữ lương, giá mới tăng lên, vốn phải bỏ nhiều hơn, tiểu nhân khó làm ăn được, chỉ đành nâng giá, mong quận vương gia rộng lượng,

đừng làm tiểu nhân khó xử, nếu không hay là tiểu nhân mời Nguyệt Nha cô nương đến hát vài điệu cho ngài giải sầu?”

Hạ Ngọc Cẩm liếc mắt nhìn thời tiết âm u bên ngoài cửa sổ, lòng càng bức bối hơn, nghe thấy Nguyệt Nha cô nương Liễu Nha cô nương cũng chẳng hứng thú tạo nào, nhíu mày nói: “Triều đình không hạ chỉ chặn tin đồn nhảm sao?”

“Hạ rồi hạ rồi, qua một thời gian nữa là giá cả lại ổn thôi...” Khóe miệng ông chủ Hà giật giật mấy cái, bên ngoài đồn đại khắp nơi, nói là vài tỉnh có sản lượng nông nghiệp lớn đã mưa hơn hai tháng, lượng thực tám phần là mất mùa rồi, nói không chừng lại giống như lúc Thái Tổ chấp chính, thiên tai liên tục ba năm, đến cả thảm cảnh người ăn thịt người cũng còn xảy ra. Kinh thành dưới chân thiên tử nên hãy còn được ổn định, chứ mấy tỉnh ngoài tình hình tranh cướp lương thực kinh khủng lắm rồi, cứ nên nhân lúc bây giờ còn dễ mua, mua nhiều một chút, đề phòng bất trắc.

Hạ Ngọc Cẩm không kiên nhẫn vẫy tay nói: “Chẳng có chính kiến gì cả, toàn mấy chuyện vớ vẩn...”

Bị thiên tai vẫn chưa lâu lắm, nạn dân với ăn mày cũng chưa xuất hiện, chắc là không có vấn đề gì đâu?

Nếu thật sự xảy ra thiên tai lớn, hắc tiếu là thăng cháu quần là áo lụa ngay dưới mũi Cáo Già, chắc chắn sẽ bị tùm tời cùng bớt ăn bớt tiêu, đại ca sẽ vội vàng chạy khắp nơi kiếm tiền cứu trợ, tính tình vốn đã u ám sẽ lại càng trở nên thô bạo, lại không mắng Vương phi hiền lành, sẽ hờ một tí là lôi hất ra mắng một chút giải sầu, lại cướp tiền tiêu vặt của hắc đi cứu tế nạn dân. Sau đó thanh lâu tửu quán cũng khó kinh doanh, đám tú bà nhân sẽ lợi dụng thời cơ bán một đám hoa khôi ra ngoài, mua một số cô nương có tiềm chất trong đám dân chạy nạn về, vài năm sau lại có một mỹ nhân mới để nhìn, Hạ Ngọc Cẩm chán chường tựa vào cửa sổ, nhìn mưa phùn, phân tích thời sự, lo cho dân cho nước....

Đáng tiếc chuyện triều đình, hắc không chen chân vào được, có lo cũng là lo bò trắng răng.

Quên đi, hắc chỉ cần giám sát Lão Dương Đầu làm việc chăm chỉ là tốt rồi, cùng lắm thì đến lúc đó không ra khỏi cửa, trốn trong nhà giả vờ tiết kiệm, sau đó để Huyền Nhi hát hò, để Mi Nương múa may, rủ nương tử và đám bạn bè đến uống rượu thưởng hoa với mình.

Những chuyện khác, lo nhiều làm gì?

Ông chủ Hà thấy Hạ Ngọc Cẩm thả lỏng ra, vô cùng biết điều chủ động gọi Nguyệt Nha cô nương đến, hát ọi người thưởng thức mấy tiểu khúc xuân sắc liên miên, nghe vào làm tà hỏa trong lòng hắc tăng thêm, oán hận cắn mấy hạt lạc, thật giống như cắn vào thịt Diệp Chiêu.

Hôm nay mấy kẻ lêu lổng cùng đều là con nhà thế gia, thân phận cũng không thấp, có con thứ nhà quan Thái Phó, cháu nhà Lang Trung, em họ Trung Thư Lệnh vân vân, đều là những anh tài chốn vườn hoa, nhân vật phong lưu lừng lẫy nổi danh kinh thành, bọn họ một mặt liếc mắt quét qua bộ ngực của Nguyệt Nha cô nương, một mặt liếc nhìn mặt Quận Vương, một mặt lộn xộn an ủi hắc mấy câu, một mặt tia xuống đường cái, xem có đại cô nương tiểu di tử xinh xắn nào ra ngoài mua son phấn không.

Mọi người mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng, đàm luận về mỹ nhân các nhà, kể mấy chuyện cười thô tục, nói chuyện đến mức rất hào hứng, rượu ngon từng hũ từng hũ. Mắt đang say lơ đãng, chợt thấy trong mưa, một chiếc ô màu tím và một chiếc màu lam bơi dẫu ngó đồng từ xa đi tới, dưới ô là một thân hình yếu điệu, nhất là mỹ nhân dưới chiếc ô màu tím, từ xa dưới màn mưa, mặc dù mang mạng che, không thể nhìn rõ mặt mũi, nhưng dáng vẻ thướt tha, điệu bộ động lòng, đã đủ khiến ọi người sáng rực mắt. Đợi cho đến khi nàng tới gần, lại càng cảm thấy cả đất trời đẹp đẽ như phai nhạt hắc đi.

Đám anh tài vườn hoa nháy mắt tỉnh lại, người nào người nấy xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử.

“Chỉ bằng vào đôi mắt long lanh này, đã xinh đẹp hơn cả bảy tiểu thiếp của ta cộng lại.”

“Ta phải đến nói chuyện với nàng mấy câu, hỏi han xem là cô nương nhà ai, để còn đến cửa cầu hôn.”

“Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, chỉ cần có thể nói chuyện với nàng mấy câu, sờ sờ bàn tay nhỏ nhắn mấy cái, dù chết cũng không oán.”

“Trần huynh quả thật là tình thánh.”

“Tên mập chết tiệt, ta tới trước, đừng có tranh giành!”

“Đừng cãi cò nữa,” Hạ Ngọc Cẩn nhìn rõ người vừa xuất hiện, nhớ tới mối nhục nhã lần trước ở trên thuyền hoa bị mọi người cười cợt bao nhiêu ngày, vô cùng đắc ý nói, “Đó là biểu muội của Diệp Chiêu, đang ở trong nhà ta.”

“Biểu muội của Diệp Chiêu?” Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, nhớ tới sự hung hãn của Diệp Chiêu, nhìn lại dáng người mềm mại của mỹ nhân, như thấy roi sắt dọa người, cho dù gan to bằng trời, nhất thời cũng không dám liều lĩnh.

Hạ Ngọc Cẩn khoe: “Tươi ngon mọng nước chứ? Ta đã từng nhìn gần rồi, làn da kia vô cùng mịn màng.”

Tiếng sỏi nuốt nước miếng thi nhau vang lên.

Hạ Ngọc Cẩn đổ thêm dầu: “Nàng là cháu gái của Liễu tướng quân, bây giờ lên kinh, là muốn nương tử của ta tìm cho nó một tấm chồng tốt. Haiz, một cô nương tốt như vậy, thật không biết nên đến nhà ai làm mai đây.”

“Lần trước ngài nói tấm Hoàng Dàn Cung Nữ Đồ của ta rất đẹp có phải không? Tối nay ta đưa cho ngài!”

“Chỉ dựa vào nghĩa khí giang hồ và nhân phẩm cao thượng của Quận Vương Gia, sau này dù Thái tử có phải lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần ngài ra lệnh là được!”

“Em vợ của con trai của cô ta là quận chúa, chúng ta thân càng thêm thân đó.”

“Vì nàng, ta không cần cả vườn son phấn nữa! Từ nay về sau chỉ một lòng si mê nàng, mong được giúp đỡ!”

“Huỳnh đệ ——”

“Ca ca ——”

“Ông nội ——”

“Anh là anh vợ của em ——”

Cảm giác nhà có đứa con gái trăm người theo đuổi thật dễ chịu.

Nhìn đám hồ bằng cầu hữu người này nịnh bợ hơn người kia, tên này lấy lòng hơn tên kia, Hạ Ngọc Cẩn hí mắt, cười đến vênh cả đuôi lên.

Không ngờ, bấy đàn siêu dâm đảng bọn họ còn chưa ra tay, đã có mấy tên côn đồ không có mắt đi qua, vây quanh Liễu Tích Âm, vẻ mặt không thể đỡ được, chẳng những nói năng xằng bậy, còn có ý đồ động tay động chân. Tích Âm mỹ nhân bị dồn dần vào góc tường, hai mắt rưng rưng, run rẩy, thật giống như cành liễu mềm mại ven sông bị gió lạnh ức hiếp. A hoàn của nàng vội vàng tiến lên cản lại, lại bị tên thô lỗ cầm đầu hung hăng đẩy một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Đánh anh hào trong Hạnh Hoa Lâu thấy mấy tên nhãi nhép cũng dám động tay động chân, tức giận đến mắt đỏ lòm, chẳng thèm để ý đến bấp tay bấp chân to đùng của đối phương, chạy hết xuống dưới lầu.

“Mấy thằng dâm đảng chết tiệt đâu?!” Cháu của Từ Trung Lang rít gào.

“Cô gái! Ta đến cứu nàng!” Con trai Trương Lang Trung rút thanh bảo kiếm nạm ngọc bên hông ra, hùng dũng ai vệ khí phách hiên ngang hô.

“Ban ngày ban mặt, dám trêu ghẹo con gái nhà lành, có có vương pháp không?!” Phá gia chi tử nhà Hình Bộ Thị Lang lòng đầy căm phẫn.

“Rầm ——” Là tiếng Trần mập chạy xuống nhanh quá, không cần thập dặm phải vạt áo đồng đội, ôm nhau lăn xuống tầng dưới.

Tuy rằng phong tục Đại Tần tương đối thoáng, cũng không yêu cầu hà khắc lắm đối với việc nữ tử đi ra ngoài, nhưng giữa đường bị nhiều nam nhân dây dưa như vậy, cũng sẽ mang tiếng tùy tiện, không tốt cho việc cưới hỏi.

Hạ Ngọc Cẩn thấy tình hình không ổn, lo thanh danh khuê các của đối phương bị hủy, vội vàng lao ra ngoài. Tuy rằng hắn không thân thiết với Liễu Tích Âm, nhưng vài lần gặp gỡ, cũng hiểu được tính cách của đối phương rất mềm mại, yếu ớt động lòng người, khiến cho người ta không thể không yêu mến, làm sao có thể để bị đám khốn kiếp kia đâm đập? Huống gì nàng còn là biểu muội của nương tử nhà mình, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, cho dù ngoài mặt Diệp Chiêu không nói gì, nhưng khẳng định trong lòng rất tức giận, với tính tình thô bạo của nàng, nói không chừng sẽ không phân biệt kiềm chế, đánh gãy hai cái đùi hoặc ba cái chân của đám mắt mù này.

May mà, đám quần là áo lụa tửu sắc rất nhiệt tình, nên thể lực không được tốt cho lắm, tốc độ chạy bộ cũng chậm rì rì.

Thể chất Hạ Ngọc Cẩn không tốt, rất cẩn thận với sức khỏe, cho dù phong lưu cũng biết kiềm chế, hơn nữa đạo này còn không làm xằng làm bậy, ở nhà chăm chỉ khổ luyện, khiến cho bản lĩnh tăng lên không ít, hắn căn dặn Đế Mèn mấy câu, sau đó đá bay trái tim nhiệt thành của mọi người, hung tợn hù dọa: “Có biết biểu tỷ của nàng là loại người nào không? Chọc giận Hoạt Diêm Vương thì các người cứ chờ mà xem.”

Diệp Chiêu giết người như ngóe, hung danh hiển hách.

Đám dân tặc nghe vậy, không khỏi do dự.

Hạ Ngọc Cẩn nhân cơ hội vượt qua cả đám, vội vàng chạy tới trước mặt mấy tay côn đồ, đánh giá chiều cao của đối phương, nuốt nước miếng, cứng cổ nói: “Tuần Thành Ngự Sử ở đây, đám ác đồ các người! Thấy nhớ đại lao của Kinh Triệu Doãn à?”

Liễu Tích Âm mắt lấp lánh lệ, gọi hắn: “Quận vương cứu muội!”

Ngoại hình xinh đẹp, thân phận kép Quận Vương và Tuần Thành Ngự Sử, kết hôn với người con gái đáng kinh hãi nhất.

Chỉ cần đặt chân đến kinh thành hai ngày, không ai không biết Hạ Ngọc Cẩn.

Đám côn đồ tuy rằng xấu xa khốn kiếp, nhưng cũng không phải phường can sắc không can mạng, mắt thấy xa xa có một tên nhóc dẫn theo quan binh Tuần Sát Viện chạy tới, thừa dịp đối phương còn chưa biết tên tuổi mình, vội vàng quay đầu bỏ chạy, chớp mắt đã mất hút.

Hạ Ngọc Cẩn thấy Liễu Tích Âm quần áo ngay ngắn, mạng che mặt vẫn còn nguyên, danh dự khuê các không tổn hại gì, thở phào một cái thật dài, xì mặt khiển trách: “Người là nữ hài tử, tại sao không dắt theo vào người, cứ một mình chạy ra ngoài thế?”

Liễu Tích Âm đỏ mặt, cúi đầu, xấu hổ vạn phần nói: “Sắp đến sinh nhật tướng quân, muội muốn lên mua cho tỷ ấy một món quà. Hồi trước ở Mạc Bắc, muội đều ra ngoài như thế này, vì danh vọng của thúc thúc nên cũng không có ai dám trêu ghẹo, không ngờ sau khi vào kinh, chẳng qua chỉ là ra ngoài có một chút, lại sơ sót...”

Hạ Ngọc Cẩn trầm giọng nhấn mạnh: “Mạc Bắc là Mạc Bắc, kinh thành là kinh thành.” Thân phận của đám lưu manh nó khác.

“Quận vương dạy phải.” Giọng Liễu Tích Âm mềm mại yếu đuối, thật giống như con chim nhỏ đang sợ hãi.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy bản thân mình có khả năng là hung dữ quá, ngưỡng ngừng gãi gãi mũi, đổi giọng: “Lần sau ra khỏi nhà gọi thị vệ và mấy người hầu đi cùng cô.”

“Dạ.” Giọng Liễu Tích Âm càng nhỏ hơn, dường như rất thẹn thùng.

Đám quần là áo lụa trên Hạnh Hoa Lâu, thấy Hạ Ngọc Cẩn lên trước rồi, nghĩ lại chỉ cần không làm mỹ nhân khó chịu, Hoạt Diêm Vương cũng sẽ không tức giận vì một việc cỏn con như thế này, liền vội vàng chạy lại lấy lòng. Vừa chạy còn vừa hô: “Đám cẩu tặc kia, dám mạo phạm giai nhân, thật là đáng giận vạn phần, vạn phần đáng giận.” Đám đi sau có vẻ thông minh hơn, vội vàng tự giới thiệu, “Cô nương đừng sợ, thúc thúc ta là Hình Bộ Thượng Thư, ta nhất định sẽ nhờ ông tổng đám ác ôn khốn kiếp này vào đại lao, trừ họa cho dân.” Con trai của Trương Lang Trung cũng không yếu thế, “Dạo này thói đời xuống dốc, tối nay ta phải nhờ mẫu thân tiến cung báo chuyện này cho Dung Phi cô cô biết, xin Thánh Thượng hạ nghiêm chỉ, chỉnh đốn lại nề nếp.”

Trần mập chạy chậm, bò dẫy từ dưới chân cầu thang, không thèm để ý đến đầu gối đau nhức đuối theo ngay, nhưng vẫn đến chậm nửa bước, thấy mọi người đều đã nói hết những lời hay ý đẹp, sợ không thể làm ý nhân vui vẻ, gấp để mức buột miệng: “Cô nương, ta là con trai độc nhất của Trần Đình Úy, gia sản bạc triệu, vừa tròn mười tám, chưa vợ, thân thể cường tráng, không có bệnh kín!”

Hạ Ngọc Cẩn hận không thể lôi đám không nên thân này ra ngoài đánh ột trận. Lại sợ biểu muội của Diệp Chiêu sợ hãi, định an ủi trước vài câu, rồi tính sổ tội kia sau. Quay đầu lại đã nhìn thấy cặp mắt thu thủy long lanh dưới tấm mạng kia, đang si dại nhìn mình, ánh mắt của nàng sùng bái đến thế, đắm say đến thế, giống như nhìn thấy người đàn ông lợi hại nhất, vị anh hùng vĩ đại nhất thiên hạ.

53. Chương 53

Ngũ Thập Tam. Muốn vợ không

Đám là lượt gây âm ỉ không nhỏ, làm cho các thực khách trên các lầu chung quanh đều ngó đầu ra nhìn về đây, nước miếng sắc lang càng ngày càng nhiều.

Hạ Ngọc Cẩn thấy tình hình không ổn, ngừng nghĩ ngợi lung tung, vội sai Dế Mèn đi tìm cái kiệu nhỏ, ấn cả Liễu Tích Âm lẫn nha hoàn của nàng vào trong, sai người đưa các nàng về phủ, miễn cho lại sinh chuyện thị phi.

Liễu Tích Âm khẽ cúi người chào hấn, lau nước mắt nơi khóe mắt, nhẹ bước lên kiệu, khi rềm kiệu hạ xuống, lại thâm tình chân thành liếc Hạ Ngọc Cẩn một cái, khóe miệng nở nụ cười như có như không, cười đến mức làm trái tim người khác nhận nhạo cả lên.

Hạ Ngọc Cẩn ngăn người, chẳng hiểu vì sao thân mình trong gió lạnh lại run lên một cái.

Đám quần là áo lượt đều là cao thủ tình trường, mỹ nhân mắt liếc đưa tình sao có thể giấu giếm được bọn họ?

Bọn họ nắm chặt lấy Hạ Ngọc Cẩn, lôi về lầu, âm ỉ luôn mồm.

“Quận Vương Gia, ngài là người đã có vợ, huynh đệ của ngài là ta đây còn chưa có vợ đâu!”

“Người là đồ anh rể vô liêm sỉ, hay là nghĩ định gần chùa ké lộc?! Thật là quá hạ lưu vô liêm sỉ!”

“Diệp đại tướng quân sẽ đồng ý cho biểu muội của cô ấy làm thiếp thất cho ngài sao? Cẩn thận lại vợ đại đao đuối ngài khắp chín dãy phố đó!”

“Phì! Gì mà chín dãy phố? Chưa ra khỏi cửa khuê phòng đã bị tóm rồi.”

“Trong nhà có cộp mẹ thì đừng mơ thiếp thất, mà thiếp xinh đẹp lại càng không được đâu.”

“Đúng thế, ngài ngoan ngoãn ở nhà phụ vợ dạy con là tốt rồi.”

Mặt mũi đàn ông bị công kích, Hạ Ngọc Cẩn hỏn hển phản bác: “Vợ ta chuyện gì cũng nghe ta, đừng nói nạp một thiếp, cho dù có nạp bốn năm cái, nàng cũng sẽ hiền lành mà thu xếp cho ta!”

Cháu Từ Trung Lang hỏi: “Nàng cho ngài nạp mấy thiếp vậy?”

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Cái... Cái này về hỏi sau.”

Cháu Từ Trung Lang cười nói: “Chọn ngày không bằng đụng ngày, giờ ngài về nói với nàng ấy, muốn nạp biểu muội làm thiếp luôn đi.”

Con Trương Thị Lang giật dây: “Lấy dòng dõi quận vương của ngài, trong nhà thu nạp một thiếp thất với hai thông phòng tổng cộng ba người, là quá ít. Bình thường nương tử về nhà chồng, để biểu lộ sự hiền hậu, đều mang theo bốn nha hoàn hồi môn, tướng quân vào cửa đã như vậy, chẳng những không mang nha hoàn hồi môn có chút ít nhan sắc nào, mà ngay cả thông phòng bình thường cũng không cho ngài, nay cho dù cầu xin nàng cho biểu muội làm thiếp, cũng coi như thỏa đáng. Dù sao với thân phận của Liễu Cô Nương thì cũng xem như trèo cao, nhưng được cái là tuyệt sắc mỹ nhân hiếm có, tính tình nhìn có vẻ cũng là người dịu dàng ngoan ngoãn, càng hiếm có hơn là lại có ý với ngài, không dùng thì rất đáng tiếc còn gì?”

Hạ Ngọc Cẩn cả giận nói: “Một đám chết dẫm không biết xấu hổ, sao lại có mấy cái suy nghĩ đáng khinh như vậy?! Phu nhân ta nói, biểu muội nàng muốn tìm người đứng đắn gả làm vợ, cô nương tốt như vậy, sao có thể chà đạp được?”

Con vợ lẽ của Thường Thái Bộc nói: “Tình cảm chị em họ tốt như vậy, ngài cưới nàng ấy sao có thể tính là chà đạp được?”

“Quên đi, mở miệng phu nhân nói, ngậm miệng phu nhân nói,” Trần mập kích đều: “Miệng nổ thì to, thật ra trong lòng ngài cũng là không dám đi? Không sao, sợ phu nhân cũng không có gì là mất mặt, không phải chúng ta không hiểu nỗi khó xử của ngài.”

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy mặt mũi đang bị chà đạp không thương tiếc, đập bàn rống to: “Ai sợ vợ!”

Con vợ lẽ nhà Thường Thái Bộc cười to nói: “Ngài không sợ, vậy sao lại không dám tìm tướng quân yêu cầu? Qua thôn cũng chẳng vào nhà trọ.”

“Việc này... Việc này...” Đối mặt với mỹ nữ tuyệt sắc, Hạ Ngọc Cẩn không phải Liễu Hạ Huệ, sao lại hoàn toàn không động lòng được? Thế nhưng hắn có chút bực bội bất an, giống như cạnh tổ chim có độc xà ẩn nấp, cửa hang chuột có con mèo rình mồi, cho dù không nhìn thấy nguy hiểm, cũng có thể cảm thấy ớn lạnh sống gai ốc, loại trực giác của động vật nhỏ bé này đã từng giúp hắn tránh được không ít nguy hiểm. Nhưng mà lần này, chính hắn cũng nghĩ không ra, cảm giác nguy hiểm này tại sao lại ở trên người một cô gái nhỏ xinh đẹp thiện lương? Hay là, vì đối phương đẹp quá cho nên không an toàn? Hắn suy nghĩ hồi lâu cho tới tận khi đám người bên cạnh lại đùa cợt vài câu, mới ấp a ấp úng phun ra một cái lý do, “Ta và Diệp Chiêu mới cưới không lâu, thế nào cũng phải giữ thể diện cho nàng trước, dù muốn nạp thiếp gì thì cũng là chuyện sau hai năm nữa, thời gian trước Diệp Chiêu cũng nói hai đứa thông phòng tốt xấu gì cũng đã hầu hạ nhiều năm như vậy, tới nay sẽ cấp ột cái danh phận chính thức, ba thiếp thất không ít, muốn đổi cũng chờ lúc các nàng hoa tàn bướm ít rồi nói sau, sức ta không tốt, miễn cho... Chuyện kia... Tham hoa háo sắc, buông thả hại thân.”

Mọi người nghe được ôm bụng cười to, chỉ có Trần mập nhớ kỹ khuê danh của mỹ nhân, ủ ê đau khổ.

Hạ Ngọc Cẩn bị giận đến lồng ngực khó chịu từng cơn, uống đến bảy tám bát rượu sâu.

Từ lâu Tần Hà nhà họ liên sát nhà kia, mọi người không ngừng ngó nghiêng hóng chuyện.

Hồ Thanh là một gã lưu manh, chơi rất thân với lão lưu manh già Thu Lão Hồ đang để tang vợ chưa tái hôn, hôm nay cùng nhau bồi rượu Tôn Giáo Úy vừa bị phu nhân rút gậy gộc ra đánh, cùng thưởng thức được màn anh hùng cứu mỹ nhân khỏi hải này.

Thu Lão Hồ vuốt cằm: “Đệt, con đàn bà này thực CMN tươi ngon mọng nước, sao lại cứ đi quần lấy quận vương nhỉ?”

Tôn Giáo Úy cố trợn đôi mắt say lơ đãng, nhìn xong, giễu cợt nói: “Tươi ngon mọng nước có ích lợi gì? Ta... Chẳng qua ta mới chỉ đi Bách Hoa Lâu ngủ có nửa giấc, bà vợ của ta đã dám xô đổ giàn nho trong viện, với sự tàn nhẫn của Diệp đại tướng quân, anh bạn xinh xắn nhà nàng có dám cho nàng mọc sừng không? Hắc hắc... Giàn nho khéo còn đổ từ kinh thành đến tận Mạc Bắc ấy chứ.”

Hồ Thanh uống ngụm rượu, lắc đầu: “Sẽ không.”

Thu Lão Hồ hỏi: “Sao lại không?”

Hồ Thanh cười khỏ nói: “Tướng quân vô cùng cưng chiều Quận Vương, là nâng trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, làm sao nỡ để hắn bị tủi thân lấy một chút nào? Nàng lại không cần tranh thủ tình cảm trong

nhà, chỉ cần Quận Vương Gia mở miệng, đừng nói một người...”

“Một cái gì?” Diệp Chiêu cực kỳ hứng thú chạy từ dưới lầu lên, cũng không nghe rõ bọn họ vừa mới đang nói chuyện gì, tùy tiện đặt mông xuống ghế, đưa chiếc áo choàng đỏ thẫm cho tiểu nhị đón khách, “Đã tới chậm, vừa mới nói cái gì thế, hình như nhắc đến tên ta?”

Tôn giáo úy chưa mở miệng, Thu Lão Hồ đã thành thật cung khai: “Chúng ta đang suy xét, nếu quận vương muốn chơi bởi trăng hoa, định nạp thêm một cái thiếp xinh đẹp nữa, tướng quân ngài có ngăn cản hay không?”

“Thiếp xinh đẹp? Tốt! Ta thích nhất mỹ nhân,” trước mắt Diệp Chiêu sáng ngời, “Chỉ cần hấn thích, đừng nói một người, cho dù trăm tám mươi người cũng cho hấn nạp về hết, đến lúc đó cả một đoàn lớn toàn các cô nương xinh đẹp vây quanh, thổi sáo đàn hát, tiếng oanh tiếng yến, thật là cảnh đẹp như tranh,” sau đó, lại thở dài nói, “Chỉ sợ mẹ chồng không cho phép...”

Đấu đá trong nhà? Lão gia nhà nào đã trải qua sóng to gió lớn lại đi để ý chuyện con con trong nhà đó?

Hồ Thanh ọi người một ánh mắt “Chính là như thế”.

Bỗng nhiên Tôn giáo úy cảm thấy mụ già nhà mình còn ghen dữ hơn tướng quân “hiền lành”.

“Không nói đến chuyện đau lòng này nữa, ta tìm hồ ly nói mấy câu trước đã.” Diệp Chiêu vẫy vẫy tay với Hồ Thanh, gọi hấn ra một chỗ khuất, đánh giá từ đầu tới đuôi vài lần, khoe miệng tươi cười gian trá.

Hồ Thanh rùng mình một cái, có chút kích động muốn xoay người chạy trốn.

Diệp Chiêu hỏi: “Muốn vợ không?”

Hồ Thanh: “Chuyện này... Ta là người xuất gia.”

Diệp Chiêu vỗ một cái thật mạnh lên vai hấn, làm cho hấn lão đảo, sau đó phản kích nói: “Cam đoan đẹp như tiên, ngực to eo nhỏ mông cong! Mọi việc nữ công gia chánh đều hiểu hết, tính tình cũng dịu dàng, từ đầu tới chân không thể bởi móc. Sao? Huỳnh đệ đủ nghĩa khí chứ?!”

Nàng cân nhắc việc hôn nhân của Liễu Tích Âm mất mấy ngày, liệt hết quan viên triều đình trẻ tuổi đầy hứa hẹn chưa hết hôn vào danh sách, loại trừ từ đầu đến cuối, cảm thấy mấy nhà cao sang thì mẹ chồng khó tính, chẳng chịu hạ giá xuống tí nào. Mặc dù chức quan của Hồ Thanh không cao, nhưng lại tài hoa hơn người, tuy thích trêu chọc người khác, nhưng không có thói hư tật xấu gì đặc biệt nghiêm trọng, chỉ cần hơi chịu khó hơn một chút, cũng rất am hiểu việc kiếm tiền, mà quan trọng hơn là hộ khẩu đơn giản, vào cửa một cái là thành đương gia chủ mẫu, tuyệt đối không có ai phải âm ức, bản thân mình và Hồ Thanh lại từng cùng chung sống chết, nể mặt huỳnh đệ, thế nào cũng không thể bạc đãi biểu muội của nàng.

Hồ Thanh nhớ tới mỹ nhân vừa mới cùng đứng một chỗ với Hạ Ngọc Cẩn ngu ngốc, lại đối chiếu với việc thời gian qua nàng có nói qua biểu muội nhà mình sắp tới, lòng đã hiểu rõ. Thời nhỏ cùng ở với nhau, hấn cũng đã gặp Liễu Tích Âm vài lần, khi đó nàng còn chưa xinh đẹp như vậy, chỉ là một cô bé yên tĩnh điềm đạm, quả thực là một cô bé ngoan, thường xuyên bị Diệp Chiêu trêu, nàng còn tổ chức đám cô nương phu nhân Mạc Bắc may vá, đưa áo bông cho các tướng sĩ chống rét, cho thấy đối phương là một cô nương tốt bụng khéo tay, rất đoan trang giữ lễ.

Nhưng mà, một cô gái hiểu biết như vậy, tại sao lại có thể làm cái hành vi liếc mắt đưa tình với chồng của biểu tỷ giữa đường cái?

Hạ Ngọc Cẩn trừ mặt mũi đẹp đẽ, huyết thống có vẻ cao ra, thật chẳng có chỗ nào có thể khiến nàng để mắt đi?

Trừ khi...

Hồ Thanh có chút ngờ vực, hấn giương mắt nhìn Diệp Chiêu đang cố gắng làm mới cho biểu muội, sau khi cân nhắc hồi lâu, hỏi: “Này... Người có từng đắc tội với biểu muội nhà người không vậy?”

Diệp Chiêu quả quyết lắc đầu: “Không có.”

Hồ Thanh: “Ý ta là thời điểm người phóng đại khi còn trẻ cơ.”

Diệp Chiêu lúng túng: “Khi đó... Lầm xằng làm bậy quá nhiều, cả Mạc Bắc... Còn có người ta không đắc tội sao?”

54. Chương 54

Ngũ Thập Tứ. Chuyện cũ xấu hổ.

Hảo hán không nhắc tới chuyện xấu ngày xưa.

Diệp Chiêu đã làm chuyện vô liêm sỉ này, quả thực là, phỉ phì... Nhân thần cùng căm phẫn.

Lêu lỏng phổ thường, nói vài câu đã cắt lỗ tai người khác, uống say đánh người gãy xương, vì tư thù cá nhân mà nửa đêm đi đánh gãy chân của người ta, chặt tay của người ta, bức tử người ta... Nếu không phải nàng hối cải để làm một người mới thái độ vô cùng tốt, lại lập công chuộc tội, không ít người Mạc Bắc hận không thể lôi tên tội ác chồng chất này đi tử hình.

Hồ Thanh vô cùng quan tâm: “Haizza, tính tình người trước kia ta lạ gì, đập gãy xương ai, đánh vỡ mũi người nào, người đều nhớ rất kỹ, chẳng bao giờ che che giấu giấu, rốt cuộc người đã làm cái gì có lỗi với Tích Âm biểu muội? Nói nghe chút xem nào.”

“Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn...” Diệp Chiêu vô cùng bình tĩnh mà trông mắt đã bắt đầu hơi hơi né sang bên trái, né tránh ánh mắt của đối phương.

Hồ Thanh vượt cảm, híp nửa con mắt đánh giá nàng hồi lâu, thở dài nói: “Thế nào thì cũng là người muốn kiếm vợ cho ta, dù sao cũng giải thích cho ta rõ ràng chứ? Chúng ta lại là huynh đệ nói chuyện chân tình, nếu không phải chuyện gì to tát, người cứ che che giấu giấu ngược lại giống như có tật giật mình, cho dù có thể giấu được chốc lát, chẳng lẽ có thể giấu được cả đời? Sơ xảy một chút là lộ hết.”

Diệp Chiêu biết hẳn có năng lực thu thập tình báo, có ý muốn điều tra chắc chắn sẽ không giấu được, đành phải ập úng mở miệng nói: “Chuyện đó hoàn toàn trách ta không có đầu óc, không liên quan đến nó, khi làm chuyện đó tuổi vẫn còn nhỏ, người vụn vặt lần đừng vì vậy mà xem thường con bé.”

Hồ Thanh hỏi: “Liên quan đến thanh danh khuê các? Hình như ta có nghe người ta bàn tán vài ba câu.”

Diệp Chiêu trầm trọng gật đầu.

Hồ Thanh: “Người phá hỏng danh dự của người ta?”

Diệp Chiêu nặng nề mà gật đầu.

Hồ Thanh càng thêm hứng thú vác cái ghế lại đây, ngồi xuống chậm như rùa, uống ngụm trà đậm cho tỉnh rượu: “Người nói tiếp đi.”

Diệp Chiêu nhìn vị phu quân được chọn của biểu muội này, cắn răng hạ quyết tâm, rốt cục mở miệng: “Tích Âm si mê nhảy múa, cực kỳ có thiên phú.”

Hồ Thanh giật giật, uống chén trà nữa, hiểu được chút ít.

Mặc dù lễ giáo Đại Tần cởi mở, nhưng không phải nữ tử không có điều cấm kỵ. Đào kép ca múa đều là những thứ ti tiện, không phải là gia kỹ để đem ra chiêu đãi khách thì cũng là nữ tử bán mình vào thanh lâu, hoàn toàn là đồ chơi, cho dù có được quan to quý nhân chịu theo đuổi nâng niu, cũng không thể thay đổi địa vị bị người kỳ thị. Cho nên phạm là gia đình đứng đắn, đều kiêng kỵ nữ nhi nhà mình dính vào tài nghệ thanh lâu này kia, thông thường trong nhạc khí chỉ có đàn và sáo được văn nhân mặc khách ca tụng

là nhạc của người quân tử, đồng ý cho học để mà tu thân dưỡng tính, đến cả tỳ bà cũng vì xuất xứ từ nhạc của người Hồ ở hải ngoại truyền tới mà bị hiềm khích coi nhẹ, đa số xuất hiện ở thanh lâu cùng diễn tấu trên phố. Về phần tài nghệ khiêu vũ phô bày thân thể này, lại chỉ có nữ nhân bán mình mới có thể học tập.

Liễu gia là quân môn thế gia, phụ thân Liễu Tích Âm tuy cùng họ khác chi, nhưng cũng là một quan nhỏ, nếu để người ta biết nàng thích khiêu vũ, quả thực xấu hổ mất mặt, nếu để lại cái thanh danh phong lưu, không chỉ chính mình không tìm được mối nhân duyên tốt, mà ngay cả bọn tỳ muội cũng sẽ bị nghi ngờ vấn đề gia giáo.

Diệp Chiêu là đứa khốn kiếp tình nguyện mất mặt, thà chịu mang tiếng, không để ý đến danh dự của tỳ muội mà cũng không chịu thỏa hiệp, cho nên Diệp gia sống chết phải che giấu thân phận nữ nhi của nàng lại, sợ khiến các tỳ muội khác mất mặt. Chỉ đợi nàng lớn lên là đuổi đi lêu lổng giang hồ, kiếm một cái danh đạo sĩ hay hòa thượng, độc thân cả đời. Về phần sau này Hoàng Thượng tứ hôn, Hạ Ngọc Cẩn coi tiền như rác cưới nàng, đó là việc mừng ngoài ý muốn, trường bối Diệp tộc đều mừng rỡ ngậm cười nơi chín suối.

Liễu Tích Âm dòng dõi không đủ cao, không có tư cách được tứ hôn, chỉ có thể dựa vào tài đức công dung ngôn hạnh để tìm một phu quân tốt, cho nên vụn vặt lần không thể đi sai bước lầm. Khổ nỗi năm nàng sáu tuổi khi lần đầu tiên bị Diệp Chiêu lén đưa đi chơi, gặp được Công Tôn nương tử đang biểu diễn múa kiếm, liền giống như bị ma nhập. Ông tay áo mềm mại vung lên nhẹ nhàng, giống như có thể ôm lấy vầng trăng trên cao, váy áo bay bay, như khói sóng tỏa trên mặt biển mênh mông, bảo kiếm trong tay như một con du long sống, chao lượn giữa biển trời, làm cho nàng phảng phất như lạc vào thế giới ấy, đẹp đến như một giấc mơ. Tiếp sau đó là Lăng Ba Vũ, Đoàn Phiến Vũ, Nghê Thường Vũ, những vũ cơ dường như tiên nữ hạ phàm, giơ tay nhắc chân đều xinh đẹp vô ngần.

Nàng ngây thơ xem đến si dại, sau khi về nhà đóng cửa lại, lặng lẽ luyện tập nơi không người. Đứng trước mặt nước, đứng trước gương, còn thật sự thì cả đời sẽ chẳng có ai ủng hộ nàng múa.

“Múa là dung hòa hợp nhất thiên địa vạn vật vào trong đó, là vẻ đẹp và cảm xúc chim hoàng oanh cất tiếng hót, khổng tước xòe đuôi, dương liễu đón gió, nước gợn gợn sóng, lá đỏ rụng rơi, hết thảy đều thể hiện ở động tác cơ thể cùng tiết tấu. Năm đó Liễu Tích Âm bảy tuổi đã lĩnh ngộ được điều ấy, nàng có thiên phú trời cho, lại còn tính tình nghiêm túc chăm chỉ, không có sự phụ dầy, chỉ dựa vào quan sát, chịu khó nghiên cứu, thông hiểu đạo lý, kỹ thuật múa mặc dù có lẽ còn non nớt, nhưng có thể nhận thấy nét đẹp của tâm hồn, cảm xúc rất độc đáo, “Diệp Chiêu cảm thán nói, “Khi đó ta mười ba tuổi, đúng là thời điểm không coi trời ra cái gì, lại gặp dịp phụ thân Tích Âm làm huyện lệnh ở huyện Kim Dương gần Ung Quan Thành, nàng thường thường tới nhà ta ở nhờ, ta cảm thấy nàng dễ mắc cỡ, dễ khóc, bộ dạng cũng rất xinh tươi đáng yêu, liền thường xuyên trêu chọc, ví dụ như lấy một con rắn Vương Cẩm ra dọa. Tính tình nàng rất tốt, rất ít khi giận, quan hệ cũng dần dần tốt lên. Có hôm nàng lén trốn trong phòng học múa, bị ta nhìn thấy, rất là kinh ngạc, bèn cổ vũ vài câu, nàng vô cùng vui mừng, cũng thương cảm vì sao thiên hạ không thể cho phép nữ tử bình thường học khiêu vũ, bất luận có cố gắng thế nào cũng không có người xem, những lời này làm ta xúc động, ta liền vỗ ngực cam đoan, tìm vài người sẽ không nói lung tung tới xem nàng múa, tuy rằng nàng không muốn, lại không chịu nổi ta cứ khẳng khẳng...”

“Người thật sự quá bậy bạ.” Hồ Thanh đỡ trán, “Lúc ấy quan hệ tốt với người đều là đám chỉ biết sống buông thả, lừa đảo lũng loạn thị trường, sau lại nịnh bợ tên khốn nạn là người còn gì? Chủ ý này đúng là không có óc.”

Diệp Chiêu buồn bực nói: “Khi đó đúng là ta không có óc, Tích Âm còn nhỏ tuổi, cả hai đứa đều gốc nghèo, không biết phân biệt nặng nhẹ làm bậy. Ta khinh công đưa nàng ra khỏi viện, chạy tới ngoại ô mở tiệc khiêu vũ linh tinh qua rồi cũng không nhắc lại nữa, dù sao thì có một tên miệng rộng uống say để lộ chuyện này ra ngoài, cho dù ta đã cho đi năm cái răng của hắn, nhưng chuyện này vẫn bị trưởng bối Liễu gia biết hết, Tích Âm bị phụ thân hung dữ đánh một trận, nằm giường gần nửa tháng, còn bị phạt ngồi trước tượng Phật chép kinh, đóng cửa cấm túc nửa năm.”

Hồ Thanh hỏi: “Tên đầu sỏ gây chuyện nhà ngươi thì sao?”

Diệp Chiêu: “Phụ thân bắt ta quỳ xuống chịu phạt, ta trèo tường chạy.”

Hồ Thanh cảm thán: “Quá không bết xấu hổ.”

Diệp Chiêu cả giận: “Nếu ông ấy mang Thủy Hỏa Côn hay gậy gỗ đến, ta sẽ ngoan ngoãn quỳ xuống cho ông ấy đánh vài cái hết giận là xong, đằng này ông ấy hùng hùng hổ hổ vác Quỷ Đầu Dao lại đây, ta có ngu mới không chạy!”

Hồ Thanh nhìn vẻ mặt vẫn còn sợ hãi của nàng, trầm ngâm một lúc, lại hỏi: “u thì sao? Nàng giận người chứ?”

Diệp Chiêu lắc đầu: “Không biết, ta đi chơi bên ngoài vài tháng, chờ lúc phụ thân ra ngoài mới trở về. Trong nhà cấm ta gặp Tích Âm biểu muội, ta thỉnh thoảng vẫn có thể trốn đến tìm nàng chơi, nhưng không còn lần nào cùng đi ra ngoài được nữa. Nàng là người thích giấu mọi chuyện trong lòng, cho dù giận cũng không nhận ra được, nhưng mà nhiều năm như vậy cũng chưa từng nhắc đến việc này, chắc không thù dai như vậy đâu? Chắc cũng bỏ qua rồi đi?”

Hồ Thanh nghĩ ngợi, hỏi: “Không còn gì khác?”

Diệp Chiêu nhúc đầu: “Trừ lần hại nàng bị đánh này ra, chắc là không còn chuyện lớn gì khác đâu? Nhiều năm như thế nàng cũng chưa nhắc đến, chắc không thù dai như vậy đâu? Hẳn là bỏ qua rồi, nếu không trên đường tòng quân sao lại đưa áo rét cho ta? Vải dày đến mấy lớp, khâu vừa bền vừa ấm áp!”

u một lúc lâu cân nhắc, đại khái Hồ Thanh cũng nghĩ thông, đang muốn mở miệng.

Diệp Chiêu lại tùy tiện nói: “Chẳng như người toàn thích lải nhải mấy chuyện vụn vặt nhạt nhẽo hồi đó.”

Hồ Thanh nuốt lời sắp đến miệng xuống, lại cười nói: “Đúng vậy, ta thích nhất là nhớ lại chuyện năm đó người bắt nạt ta.”

Diệp Chiêu quả quyết: “Đàn ông không thể quá lòng dạ hẹp hòi, phải rộng lượng mới được!”

Hồ Thanh ngẩn người, mắt cười rất nhanh hí thành một cái khe, hần điềm đậm cúi đầu nói: “Tướng quân nói đúng lắm, đáng tiếc lòng dạ hồ ly chính là hẹp hòi.”

Cơ hội có thể khiến hai kẻ mất nết Diệp Chiêu và Hạ Ngọc Cẩn ầm ỨC, buông tha có phải là quá tiếc không?

Kiếp này sợ rằng sẽ không còn được nhìn thấy chuyện hay ho như vậy nữa.

Hần tiếp tục lòng dạ hẹp hòi dịch cái ghế, cắn hạt dưa, uống vài chén trà thơm, một bên hoan vui mừng hỉ xem nhà Nam Bình Quận Vương tưng bừng, một bên tìm cơ hội lửa cháy đổ thêm dầu một phen.

55. Chương 55

Ngũ Thập Ngũ. Tặng quân tiên hoa

Liễu Tích Âm cũng đã là đại cô nương mười tám tuổi, nếu không gả sẽ không kịp nữa.

Cho nên Diệp Chiêu rất vội.

Khổ nỗi Hồ Thanh lại là cá không ăn muối, bảo đông thì chạy sang tây, bảo nam thì chạy sang bắc, ép đến cuối cùng không ngờ hần phun ra một câu: “Diệp tướng quân, quen biết lâu như vậy, chẳng lẽ người còn không hiểu ta sao?”

Diệp Chiêu mù mờ lắc đầu.

Hồ Thanh “Khó xử” nói: “Việc này... Thật sợ không tiện mở miệng, người ngẫm lại xem, bao nhiêu năm như vậy ta đều không thể nào gần nữ sắc?”

Diệp Chiêu giật mình một cái: “Hay là người không đủ chức năng? Ta... Mời thái y xem cho người nhé?”

“Không phải!” Hồ Thanh kiềm chế xúc động muốn bóp chết nàng, sau đó thở một cái thật dài: “Ta thích nam nhân, thật sự không hề có hứng thú với nữ nhân.”

Diệp Chiêu vô cùng đau đớn: “Người không để lại huyết mạch, thẹn với liệt tổ liệt tông Hồ gia!”

Hồ Thanh gật đầu: “Có lẽ tương lai sẽ phải cưới một cô vợ nhà nghèo, giữ chút huyết mạch rồi xuất gia thôi, nhưng mà biểu muội của người...”

Xét thấy Hồ Thanh việc xấu loang lổ, đối với lời nói của hắn trong lòng Diệp Chiêu vẫn còn nghi ngờ, nhớ trước kia đi thuyền hoa thanh lâu, Hồ Thanh đều chẳng hề hào hứng đối với mỹ nhân bởi rượu, chức năng nào đó quả thật có chút vấn đề, trong lòng cũng tin đến tám phần, nếu giả Tích Âm qua rồi để nàng phải làm quả phụ, chẳng phải là sẽ hận mình cả đời?

Vì thế nàng vỗ vỗ bả vai Hồ Thanh, uy hiếp: “Đừng để ta phát hiện người giả trò, tự gánh lấy hậu quả.”

Hồ Thanh cười tủm tủm: “Không dám không dám.”

Diệp Chiêu nghĩ nghĩ, tiếp tục uy hiếp: “Đừng có để ý chồng ta, nếu không ông đây treo người lên cổng thành!”

Hồ Thành cười đến càng sáng lạn: “Tướng quân khách khí quá, ta thích đàn ông thô lỗ.”

Mí mắt Diệp Chiêu co giật mấy cái, giận gần chết, chung quy là không có cách nào tóm hắn, bắt mãi rồi đi, về nhà tiếp tục lục lợi danh sách thanh niên tuần kiệt của triều đình, phái Dương thị hỏi thăm chung quanh, cố gắng chọn lấy một anh chồng cho biểu muội.

Qua vài ngày, mưa phùn vẫn kéo dài không ngừng như trước, đường xá lầy lội, khiến người ta lười biếng không muốn ra ngoài.

Hạ Ngọc Cẩn ngày ngày ăn thuốc bổ, tà hỏa bổ đầy một bụng tràn hết cả lên đầu, buổi tối ôm chăn lại nhớ đến mùi vị mất hồn của eo nhỏ chân dài, trong lòng muốn đến vạn phần, thế mà người bên gối lại hoàn toàn không biết làm thế nào cho chồng vui vẻ, ngày nào cũng ngủ cùng biểu muội, hắn hận nghiêng răng. Cho tới lúc đến An Vương Phủ thỉnh an, sau khi bị An Thái Phi hỏi bao giờ thì có thể ôm cháu, rút cục hắn không nín được nữa, quyết định chủ động xuất quân, về nhà nhân lúc Liễu Tích Âm không có mặt, chạy tới thư phòng Diệp Chiêu, trước giả vờ giả vịt sờ mó đông tây cái giá sách một hồi, sau bình tĩnh mở miệng, ám chỉ: “Vợ à, có vẻ như lâu rồi buổi tối chúng ta không ở cùng một chỗ nói chuyện riêng tư nhỉ?”

Diệp Chiêu ngẩng đầu khỏi chồng văn thư, mù mờ: “Chuyện riêng tư cái gì?”

Hạ Ngọc Cẩn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đành phải gợi ý lại: “Về hành quân đánh giặc chứ cái gì.”

Diệp Chiêu hoàn toàn không phản ứng: “Ta và chàng thảo luận vấn đề quân sự?”

Hạ Ngọc Cẩn nhìn cái đầu gỗ của nàng, nổi giận: “Ông đây ngủ muốn nữ nhân hầu hạ!”

“À...” Diệp Chiêu hiểu ra, rộng lượng vẫy tay nói, “Đêm nay bảo Mi Nương đi hầu hạ chàng.” Cúi đầu tiếp tục danh sách thanh niên tuần kiệt, thật sự nghiêng cứu định chọn vài tên để đi thương lượng với Tích Âm.

“Cô thật đúng là CMN hiền huệ!” Hạ Ngọc Cẩn liên tục liếc mắt đưa tình đều bị vứt cho người mù xem, tức giận đến run cả người, giật lấy cuộn sách trúc tại trận, hung hăng ném vào nàng, cũng bắt chất thân phận, mắng không kiêng từ, “BTS! Ngay cả ghen cũng không biết! Còn phải để chồng chủ động dạy cho hay sao?! Cô ngốc thật hay không biết ông đây nhịn bao nhiêu ngày rồi?! Trong lòng cô rốt cuộc có người chồng như ta hay không, làm chính thất lại đi làm gương lười nhác không chịu ngoan ngoãn lên giường hầu hạ! Còn muốn giao cho thiếp... Ông đây muốn thiếp thất hầu hạ hay không còn cần đến lượt cô sắp xếp à? Tốt, mai ta phải đi nạp bảy tám tiểu thiếp, rồi lưu luôn đồ khôn kiếp không hiểu chuyện nhà cô!”

“Hầu hạ! Đêm nay ta hầu hạ ngay! Đừng ném mắt, đây đều là bản thảo, rất quan trọng đấy,” Diệp Chiêu sợ tới mức nhảy loạn lên, đỡ lấy mấy cuộn trúc bay đầy trời, cuối cùng cũng hiểu hắn khó chịu làm loạn cái gì, trong lòng vui vẻ, nhảy đến, ghé tai nói nhỏ, “Đừng bực, là ta không tốt, tối nay bảo đảm hầu hạ cho chàng quân lương hao hết, vui vẻ hết cỡ mà về.”

Cơn giận của Hạ Ngọc Cẩn hơi nguôi đi, xoay người đẩy nàng một cái, ấn lên cạnh giá sách, ôm lấy vòng eo nhỏ, nhiệt tình xoa xoa, sau đó chậm rãi trượt xuống, hung dữ nhéo mấy cái xả giận, sau đó nhìn đôi mắt lấp lánh như mắt dã thú của nàng, cảm thấy khó chịu, thuận tay rút cây ngân trên tóc nàng ra, làm áy tóc uốn lượn mềm mại từ từ xõa xuống, sau đó giữ chặt bả vai nàng, thô lỗ hôn lên môi, lại điên cuồng cắn mấy nhát, giống như muốn ăn tận khốn kiếp này vào bụng, lại phải nhận lấy phản kích của đối phương, bị hôn ngược trở lại. Hai người xoắn lấy hồi lâu, hân hoan một đầu gối vào giữa hai chân nàng, tay không ngừng chà đạp bắp đùi, thở hổn hển: “Ta hận không thể ngay lập tức bắt tên lưu manh vô sỉ người về quy án, tử hình tại chỗ.”

“Tuần Sát Ngự Sử muốn bắt tiểu nhân, đương nhiên tiểu nhân không dám trái lệnh.” Diệp Chiêu giựt vào giá sách, nâng một chân lên, dụ dỗ hân, khiêu khích nói, “Không thể không nghe theo yêu cầu Ngự Sử Đại Nhân rời giường một lần, cho ngài thẩm vấn kỹ càng, tử hình tại chỗ.”

Nương tử hân nói chuyện quả thật thẳng thắn không biết xấu hổ!

Hai mắt Hạ Ngọc Cẩn đều đã bốc ra lửa.

Đang chần chờ, đã bị Diệp Chiêu ấn lên ghế, chân sau đặt lên người hân, không ngừng hôn xuống, nhẹ nhàng nắm lấy chỗ dựng lên của hân, cùi đầu hỏi: “Ngự Sử Đại Nhân hùng phong đại chấn, nhưng ngài muốn tuyên dân với phạm phạm giữa ban ngày sao? Coi thường quốc pháp, thật sự là quá lưu manh.”

Hạ Ngọc Cẩn càng vô lại hơn phản bác: “Ông đây là cháu ruột hoàng đế, là thiên hạ đệ nhất hôn quan, muốn làm gì thì làm, còn để ý quốc pháp làm cái gì?”

Tiếng thở dốc triền miên...

“Diệp tướng quân có ở đó không ạ ——” Một giọng nói yếu điệu truyền từ ngoài hành lang vào.

“Arr” Hạ Ngọc Cẩn tích lực chờ phát, giờ bị chặn họng thê thảm, hận không thể lôi đứa mất mùa nào ngoài kia đến Tuần Sát Viện, đánh ột trăm gậy răn đe.

Giọng nói yếu điệu lại vang lên: “Nô tỳ phụng mệnh biểu tiểu thư, đưa hoa đến cho tướng quân.”

Diệp Chiêu tỉnh lại, biết là thị nữ Hồng Oanh bên người Liễu Tích Âm, vội vàng đẩy Hạ Ngọc Cẩn đang trên người ra, nhanh chóng cuốn tóc lên, vuốt lại áo mình, rồi lại vuốt lại áo cho hân, liếc hân ra dấu dừng có làm vậy, rồi nặng nề khụ một tiếng: “Vào đi.”

Hạ Ngọc Cẩn cay cú đến cùng cực, hung hăng trợn mắt với Hồng Oanh mấy chục cái.

Hồng Oanh phát hiện tình hình có vẻ không bình thường, vẻ hoạt bát đáng yêu trên mặt cũng tối xuống, hai mắt tràn ra một lớp sương mù mờ mờ, dâng một chậu Bích Sa Thảo đang nở rực rỡ lên, cười bồi nói: “Tướng quân lần trước có khen chậu Bích Sa Thảo tiểu thư trồng, cho nên tiểu thư bảo nô tỳ tặng cho tướng quân một chậu, còn có mấy chậu kỳ trân dị thảo mang từ Tây Hạ đến, tuy chỉ là đồ chơi sơn dã tầm thường, nhưng khi hoa nở mùi hương rất đậm, bày lên bàn cũng rất độc đáo, để cho quận vương và phu nhân ngắm cho vui.”

Diệp Chiêu nói: “Nàng khách sáo rồi.”

Hồng Oanh nghếch nghếch góc váy, rụt rè nói: “Tiểu thư của bọn nô tỳ nói cảm ơn quận vương và tướng quân thời gian này đều lo lắng cho nàng, còn giúp nàng xử lý rắc rối, rất là cảm kích.”

Việc Hạ Ngọc Cẩn cứu Tích Âm trên đường, hân rất là đặc ý, chẳng hề giấu diếm Diệp Chiêu, nay thấy nàng tặng lễ cảm ơn, trầm ngâm một lát, bảo tùy tùng ra nhận, bê đến trước mặt, thấy trong chiếc bồn hoa nhỏ có một bông hoa màu đỏ nở xòe tầng tầng, khác biệt độc đáo, hơn nữa hương thơm xộc vào mũi, cảm giác an thần, có chút yêu thích.

Hồng Oanh nói: “Đây là Mạn Hoa Thảo, rất thích hợp đặt ở đầu giường, nằm mơ cũng thấy ngọt ngào.”

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy rất tốt, liền sai người cầm cất đi, sau đó nói với nàng: “Đêm nay tướng quân có việc, không thể qua bên biểu tiểu thư.”

Hồng Oanh cúi đầu nói: “Tiểu thư nói, làm phiền nhiều ngày như vậy, nàng cũng đã quen giường, buổi tối không tiếp tục quấy rầy tướng quân nữa.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy chướng ngại được dẹp, mừng rỡ.

Thầm thì, nếu đêm nay lại có con bé chết tiệt nào phá hỏng hào hứng của hân, kiểu gì cũng phải túm cổ nó lại giải nhiệt! Sau đó bán ra khỏi cửa!

Này thì Cá Tháng Tư này ==] Mọi người tự giác điểm danh xem có bao nhiêu con cá nhé ==]

56. Chương 56

Ngũ Thập Lục. Áo cưới đỏ thắm

Phu nhân thật sự bận rất nhiều việc.

Hạ Ngọc Cẩn lượn lờ ở bên cạnh một lát, cuối cùng cũng đành chùng hứng mò về.

Đi qua chỗ hành lang gấp khúc ngay sát hoa viên, đã thấy Liễu Tích Âm mặc một bộ váy áo trẻ trung bằng lụa vàng nhạt, trên thêu dây leo, Hồng Oanh đứng hầu phía sau, ngẩn người ngồi trong đình nhìn từng giọt mưa rơi xuống hồ nước, rửa sạch lá sen nhỏ màu xanh nhạt, gợn sóng dập dềnh, nỗi đau buồn không giấu được trong khóe mắt phiếm hồng.

Hạ Ngọc Cẩn căn bản không nghĩ nhiều chuyện, không hiểu làm sao lúc đi ngang qua, lại ngửi thấy từng đợt mùi hương nồng đậm tỏa ra từ trên người nàng, giống như hương mẫu đơn trộn với hoa nhài, lại lẫn thêm không ít thứ mùi không biết tả thế nào, rất hắc mũi, mũi hân vốn mẫn cảm, không khỏi hắt xì vài cái.

Liễu Tích Âm nghe thấy tiếng động, đang ngơ ngẩn chợt tỉnh lại, vội vàng đứng dậy, cung kính hành lễ, cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Tích Âm tham kiến quận vương.”

Lúc quần áo lay động, mùi càng tăng lên, Hạ Ngọc Cẩn thấy đối phương chào hỏi trước, cũng không tiện né tránh, đành phải xoa xoa cái mũi, cười khổ nói: “Mùi hương xông này của người có vẻ hơi đậm.”

Liễu Tích Âm lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Có lẽ là sáng nay hương liệu để xông hỏng rồi, hai ngày nay muội có hơi cảm mạo, mũi mất tác dụng, không ngửi được chuẩn.” Sau đó liếc mắt một cái nhìn Hồng Oanh trách tội, “Sao lại không nhắc nhở ta?”

Hồng Oanh vội vàng áy náy nói: “Nô tỳ thấy hôm nay tiểu thư mặc bộ đồ này, lại không ra khỏi cửa, nô tỳ đoán cũng không làm sao cả, cho nên mới lơ là, mong tiểu thư thứ tội.”

Liễu Tích Âm thở dài: “Thật là nha đầu vô dụng, khiến quận vương chê cười.”

“Không có việc gì,” Hạ Ngọc Cẩn cực kỳ hưởng thụ ánh mắt và giọng điệu cung kính của nàng, hơn nữa lúc nhỏ nàng không đàn đúm với Diệp Chiêu, tâm trạng tốt, nhìn người cũng thuận mắt hơn, liền an ủi, “Chỗ biểu tỳ của người còn có một ít hương xông loại tốt nhất được thái hậu ban thưởng, bảo nàng vào kho tìm cho người, dù sao nàng cũng không thích mấy cái son phấn này, để không cũng tiếc.”

Liễu Tích Âm che miệng cười, xấu hổ nói: “A Chiêu còn bận rộn việc công, sao có thể đi quấy rầy nàng được?”

Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới vấn đề rất trọng yếu, hoang mang hỏi: “Sao người lại gọi biểu tỳ là A Chiêu, nghe có vẻ không ổn lắm thì phải?”

Liễu Tích Âm nói: “Từ nhỏ tỷ ấy đã mặc nam trang, tất cả biểu tỷ muội chúng ta từ nhỏ đều quen gọi nàng là Chiêu biểu ca, mặc dù nay đã đổi thành nữ trang, tạm thời cũng khó đổi cánh xưng hô... Nếu quận vương để ý câu nói như vậy, Tích Âm sửa lại cũng không sao cả.”

“Cũng không phải chuyện gì to tát, đều là người trong nhà cả, gọi thế nào thoải mái là được.” Hạ Ngọc Cẩn tỏ vẻ thấu hiểu hoàn cảnh này, “Với khuôn mặt kia của cô ấy, nếu là ta cũng khó lòng gọi ra được hai chữ biểu tỷ.”

“Quận vương lại đùa rồi.” Liễu Tích Âm giương mắt nhìn hắn, càng cười không ngừng, tựa như u buồn đều bị đối phương hóa thành hư không, nhân diện đào hoa, ánh lên xuân sắc ngập trời, quả thực là khuynh quốc khuynh thành, diễm lệ không thể nhìn thẳng.

Đối với vưu vật họa thủy này, đám là lượt vài ngày trước lại nói xằng nói bậy một hồi ở bên tai, Hạ Ngọc Cẩn e sợ bản thân mình không khống chế được lý trí, nổi lên những suy nghĩ méo mó trong đầu, có khả năng sẽ chọc giận phu nhân. Hơn nữa mùi hương thật sự gay mũi, bèn tùy tiện tán gẫu vài câu, nhanh chóng chuyển mắt.

Liễu Tích Âm nhìn theo bóng dáng hắn đi xa, vẻ tươi cười ảm áp trên mặt chợt biến thành băng giá lạnh lẽo, thù hận điên cuồng lan tràn như cỏ dại, ánh mắt của nàng thật giống như độc xà sặc sỡ nhô đầu ra từ cửa hang, không có dịu dàng, chỉ có oán độc, nhìn chằm chằm bóng dáng đối phương, mười ngón tay co lại với nhau, móng tay dài bấm vào đường viền tay áo, giống như coi nó là kẻ thù mà dày vò đâm chọc tới tấp.

Hồng Oanh cùng chung mối thù nhìn Hạ Ngọc Cẩn nhảy nhót rời đi, hung hăng phỉ nhổ hai cái, sau đó khuyên nhủ: “Tiểu thư, mặc kệ tên khốn này đi, mau trở về thôi...”

Trong viện Ngô Đồng, một chậu than hừng hực cháy.

Liễu Tích Âm đuổi hai nha hoàn phủ Nam Bình Quận Vương ra ngoài, đóng cửa sổ lại, thay một bộ đồ màu vàng khác, sau đó dùng kéo sắc cắt bộ đồ vừa mặc thành từng sợi, đổ dầu lên, để cho Hồng Oanh cẩn thận quẳng vào trong chậu than thiêu hủy, ngọn lửa nhanh chóng liếm lấy vải lụa tỏa mùi hương hắc mũi, nhanh chóng đốt thành một đống tro tàn cháy đen, sau đó lấy vải bông bọc lại, giấu vào trong góc, đợi ngày hôm sau tìm cơ hội vứt đi.

Hồng Oanh đốt xong, ngửi thấy mùi hương trong không khí, khó xử nhìn về phía chủ nhân.

Liễu Tích Âm thản nhiên nói: “Tìm mấy bộ tương tự trong rương cho vào đốt hết, rồi nói là lỡ tay để cháy đi.”

Hồng Oanh lập tức vâng dạ, nhanh chóng lục đồ ra.

Liễu Tích Âm đi đến sau lưng nàng, nhắc tay, nhẹ nhàng nâng một chiếc váy cưới màu đỏ từ đáy rương lên, chậm rãi đặt lên gối mở ra, hình thù phượng hoàng giương cánh vô cùng tỉ mỉ, trông rất sống động, giống như muốn bay lên từ ngọn lửa dưới chân, còn có uyên ương hí thủy, tịnh đế liên hoa, chỉ thêu ngũ sắc sắp xếp bố trí vô cùng tinh tế tuyệt diệu, mỗi một chi tiết đều thể hiện sự khéo léo và tâm huyết của người thêu ra chiếc váy cưới này. Liễu Tích Âm trân trọng vuốt lên nếp gấp trên áo, khẽ ngó ngẩn, rồi bỗng nhiên buông tay, để cho cánh phượng đẹp đẽ này từ từ rơi vào trong lửa, bị nuốt lấy từng chút một, cuộn mình lại, hóa thành tro.

“Tiểu thư! Người điên rồi sao?” Hồng Oanh đau lòng đưa tay giật lấy.

“Cứ để như vậy đi.” Liễu Tích Âm nhìn chiếc váy cưới bị đốt cháy, chẳng hề luyến tiếc, chỉ cười méo mó, “Dù sao kiếp này của ta, sẽ không có cơ hội mặc nó lần nữa.”

Hồng Oanh nhớ tới tiểu thư dịu dàng hiền hậu trước kia, cảm giác khó chịu dâng từng cơn.

Trong bóng đêm, chỉ có những con bướm đêm đang lao vào ánh lửa.

Đêm đó, Hạ Ngọc Cẩn ở trong phòng, bỗng nhiên bị ngắt.

Diệp Chiêu nghe tin, bỏ lại bảo kiếm trong tay, gần như bay về gian nhà chính, sau đó phi ngựa đến Thái Y Viện, cứng rắn lời Mạnh Hưng Đức từ trong chăn tiểu thiếp ra, lại phi ngựa chạy về, tông vào phòng bắt mạch cho phu quân.

Lúc đại phu đến, Hạ Ngọc Cẩn vừa mới tỉnh lại, cảm thấy có chút mệt mỏi, đang nằm trên giường uống canh tổ yến, thấy Mạnh Hưng Đức đến, quen thuộc chào hỏi vài câu, ngoan ngoãn đưa tay ra.

Mạnh Hưng Đức bắt mạch cẩn thận, ngoại trừ hư hỏa tăng cao, còn không có phát hiện ra vấn đề gì lớn, khổ nổi bên cạnh lại có ánh mắt giết người của tướng quân. Trầm ngâm một lát, đành phải nói là trầm mê tử sắc quá độ, sức khỏe cạn kiệt, phải nằm điều dưỡng một thời gian, không nên gần nữ sắc, không nên uống rượu, không nên làm việc quá sức, cố gắng điều dưỡng mấy tháng sẽ khỏe lại, lại ghi thêm vài phương thuốc bồi bổ, dặn dò cẩn thận. Diệp Chiêu căng thẳng gật đầu liên tục, ghi nhớ hết thấy những gì đại phu căn dặn, sai người đi sắc thuốc, đem hết văn kiện trong thư phòng đến phòng ngủ, tạm dừng luyện võ, trừ lúc vào triều còn đâu sẽ tự mình hầu hạ cạnh giường.

Hạ Ngọc Cẩn cũng không rõ vì sao mình cấm dục tu thân, rèn luyện thể lực ngược lại lại thành ra thế này, khổ nổi vì hần trước kia thể chất ốm yếu, mặc dù hoạt động điều độ, cũng muốn nở mày nở mặt với người khác, cho dù đi thanh lâu ba đêm chỉ ngủ với hoa khôi một lần, cũng cố nói thành một đêm ngủ ba lần, khoe mình phong lưu vô cùng, giờ nói mình không trầm mê tử sắc, cũng chẳng có ai chịu tin, chỉ cho là hần trước sinh hoạt không điều độ gây hại giờ mới đột nhiên phát tác.

An Thái Phi đầu lòng rơi nước mắt, lập tức túm Diệp Chiêu đến trước mặt giáo huấn, bảo nàng đừng để cho phu quân trầm mê chuyện phòng the, cố gắng tĩnh dưỡng thật tốt. Từ nay về sau phải giám sát cẩn thận, nội trong ba tháng không cho phép hần chạm vào đàn bà. Diệp Chiêu cũng lo lắng cho sức khỏe của Hạ Ngọc Cẩn không thua gì bà, bằng lòng ngay lập tức, nâng việc giám sát các hoa lâu và nữ nhân hần hay đến chơi lên thành đại sự quan trọng số một quân đội, phải gián điệp ngầm, canh phòng nghiêm ngặt khắp nơi, sợ trong thời gian điều dưỡng hần lại đi phong lưu làm bệnh tình tái phát.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy việc này thật CMN khó hiểu, nghĩ thế nào cũng không ra nguyên nhân, nhưng đứng trước nước mắt của mẫu thân, cũng chỉ đành bán tín bán nghi. Cảm giác nương tử ngày nào cũng nằm bên gối, chỉ nhìn được không ăn được, tâm trạng muốn mạnh mẽ ép buộc mà đánh không lại, thật sự là rất buồn bực.

Chỉ có chậu Mạn Hoa Hoa đầu giường có khả năng giải tỏa tâm trạng buồn chán, giúp dễ ngủ kia là người bạn tốt nhất của hần.

57. Chương 57

Ngũ Thập Thất. Mừng 5 tháng 5

Liễu Tích Âm trong ấn tượng của Hồ Thanh là một cô nương thiện lương lại có chút yếu đuối, không quá thu hút, làm cái gì cũng đều chân thành chăm chỉ, thường xuyên bị tên xấu tính Diệp Chiêu trêu chọc. Nhưng vào thời điểm gian nan nhất của chiến dịch Mạc Bắc, nàng lại dũng cảm đứng ra, vận động các thiên kim và phu nhân ở hậu phương khăng khải quyên tiền, còn bán đi không ít đồ hồi môn của mình, chuẩn bị lương thảo cho đại quân, để lại cho hần một ấn tượng rất tốt, cho nên hần cũng không tin Liễu Tích Âm sẽ làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, chỉ rằng tiêu cô nương bị “biểu ca” lừa lâu, sinh lòng ghen妒, phá một ít chuyện trút giận rồi thôi.

Hơn nữa hần rất thích thấy Nam Bình Quận Vương phủ ngày nào cũng gà bay chó sủa.

Nhưng phá đến mức sức khỏe Hạ Ngọc Cẩn xảy ra vấn đề thì có vẻ hơi quá.

Mọi chuyện phát triển vượt tưởng tượng, đã mất khả năng không chế, bên trong chắc chắn có vấn đề.

Cho nên Hồ Thanh bấp chập ánh mắt giết người của Hạ Ngọc Cẩn, tới cửa dò hỏi.

Hạ ngọc Cẩn đang làm Diệp Chiêu bận rộn tíu tít chơi: “Ta muốn ăn táo.”

Diệp Chiêu phát động thủ hạ ngấp đường ngấp phố tìm quả táo nào chín sớm.

Hắn nói: “Bóc vỏ.”

Diệp Chiêu lập tức vung con dao nhỏ.

Hắn nói: “Băm nhuyễn.”

Diệp Chiêu buồn bực không nói lời nào vác rìu bỏ xuống bàn.

Hắn nói: “Bón.”

Diệp Chiêu lập tức cầm bát vàng thìa bạc đến, đưa tay bón từng thìa từng thìa cho hắn ăn.

Hạ Ngọc Cẩn còn chưa có ăn xong, nghe thấy Hồ Thanh đến, nhớ tới chuyện bị lừa lần trước, vỗ giường quát lớn: “Đuổi về!”

Diệp Chiêu tự mình đưa Hồ Thanh vào.

Hồ Thanh thường thức tranh cổ, rồi bắt mạch cho tên Hạ Ngọc Cẩn đang nhăn nhó mặt mũi, cảm thấy mạch đập cũng ổn, sau đó lại đi bộ trong phòng một vòng, phát hiện chậu Mạn Hoa Hoa đang độ nở rộ ở đầu giường, loại hoa nhỏ hiếm thấy ở ngoài đại mạc này, nếu người phú quý không ngủ được, cũng thường tìm về một hai chậu đặt ở đầu giường, nhờ mùi hương mà dễ ngủ, tuy rằng dùng lâu không tốt lắm, nhưng hẳn là không đến mức làm sức khỏe bị tổn hại hoặc làm cho người ta hôn mê.

Diệp Chiêu chờ mong hỏi: “Người cũng coi như là quân y không chính thức, nhìn ra được cái gì không?”

Hồ Thanh vì ghét Hạ Ngọc Cẩn nên nói: “Ừm, nhìn ra hắn bị người nuôi béo lên chực cân rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn buồn bực than thở: “Đã bảo không có bệnh, ngày nào cấm nọ cấm kia, không bệnh cũng chẳng mấy mà bệnh...”

Diệp Chiêu vỗ về hắn một chút, lo lắng nói: “Nếu không có gì thật, đang yên đang lành sao lại tự nhiên lăn ra ngất?”

Hạ Ngọc Cẩn quả quyết: “Khẳng định là bị cô làm tức ngất!”

Mọi người chẳng ai thèm để ý đến lời nói hươu nói vượn của hắn.

Hồ Thanh cẩn thận đặt câu hỏi với đồ ăn đồ uống, thói quen nghỉ ngơi gần đây và những chuyện xảy ra trước khi hắn ngất, cuối cùng ra kết luận: “Đại khái là thể chất hắn yếu, chịu không nổi cường độ huấn luyện võ thuật của tướng quân, một nhọc quá độ, đột nhiên phát bệnh, tĩnh dưỡng một thời gian là ổn, tướng quân người cũng đừng nhốt hắn ở trong nhà, hoạt động một chút thì tốt hơn. Hơn nữa, chậu Mạn Hoa Hoa này nếu không cần thiết thì đừng dùng, nếu ý lại quá, sau này bỏ đi, sẽ rất khó ngủ.”

Diệp Chiêu đồng ý hết lượt, nhìn vẻ mặt sắp hết kiên nhẫn của Hạ Ngọc Cẩn, vội vàng đưa quân sư rời đi.

Sau khi Hồ Thanh ra khỏi cửa, bỗng nhiên quay lại, hỏi: “Dạo này Tích Âm cô nương đang làm gì?”

Diệp Chiêu nghĩ nghĩ: “Mấy hôm trước nó làm cháy mất cái váy cưới, tâm trạng không tốt, đang ở trong phòng thêu lại, thỉnh thoảng cũng sang đây, đứng ở ngoài phòng khách hỏi thăm một chút, đưa ọi người ít bánh ngọt.” Nhớ tới biểu muội tri kỷ, nàng rất vui vẻ, trên mặt cũng hiện ra một chút ý cười.

Hồ Thanh căn dặn: “Những gì Tích Âm cô nương đem đến đừng đưa cho quận vương ăn.”

Diệp Chiêu nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Hồ Thanh biết nàng rất tàn nhẫn với người ngoài, nhưng lại vô cùng bao che khuyết điểm với người thân bạn bè, cũng không ngờ vực vô căn cứ. Liễu Tích Âm lại là người nàng tin tưởng nhất, không có chứng cứ sẽ không thể chỉ mặt nói có vấn đề, ngộ nhỡ đoán sai thì không dễ giải thích, vì thế cân nhắc một lát, cười nói: “Thân thể hắn vốn đã không tốt, còn ăn nhiều đồ ngọt như vậy, nếu biến thành mập mập là hỏng rồi, sẽ lại càng yếu hơn rồi.”

Diệp Chiêu vốn cảm thấy chồn tuyết tròn xoay cũng rất dễ nhìn, đang định cố gắng vỗ béo, nghe hắn nói như vậy, cũng bắt đầu do dự.

Hồ Thanh tranh thủ rèn sắt từ khi còn nóng: “Biểu muội của người là khách, lại đang thêu váy cưới, một lần nữa thêu lại từ đầu rất bận rộn, sao có thể để nàng ngày nào cũng phải làm chuyện của kẻ dưới? Cho dù có làm, cũng chỉ nên để nàng chỉ trở cho a hoàn động tay, đừng để người ngoài nói Nam Bình Quận Vương phủ không nuôi nổi lấy một nữ đầu bếp, còn để khách phải tự mình ra tay.”

“Nói cũng đúng,” Diệp Chiêu cũng dặn, “Chuyện lần trước nói với người cũng để ý một tẹo, thay ta hỏi thăm một chút xem là nhà ai còn có công tử tài mạo song toàn chưa kết hôn không.”

“À ừ...” Hồ Thanh đáp bừa, đầu óc tính toán, cảm thấy mấy năm gần đây Mạc Bắc chiến loạn liên tục, nữ nhiều nam ít, Liễu Tích Âm khuynh quốc khuynh thành, lại tài hoa xuất chúng, thông minh khéo tay, cho dù hồi bảy tám tuổi phạm sai lầm, nhưng cũng xem như là trẻ người non dạ, sau lại tuân lệnh ở trong nhà giữ lễ, cũng coi như xóa tội rồi, hơn nữa Liễu gia gia đình đẳng hoàng, cũng không cần phải nịnh nọt, bán con cầu vinh. Sao ở quê lại không tìm thấy đối tượng môn đăng hộ đối? Phải đưa lên kinh tìm? Nói không chừng Liễu tướng quân giấu diếm cái gì thay cháu gái.

Hắn lập tức hồi phủ viết một phong thư, sai khoái mã đưa đi Mạc Bắc, tra rõ chuyện tình Liễu Tích Âm.

Hơn một tháng sau, là ngày mùng 5 tháng 5, hạ tiết.

Bầu trời âm u liên tục bao lâu quang đăng trở lại, mưa hết hẳn.

Những nữ hài trẻ tuổi đều dắt tay nhau ra khỏi khuê phòng, trang điểm ăn mặc xinh đẹp, cầm quạt tròn, đeo mạng che mặt mỏng manh, đập lên hoa rơi đầy đất, dung mạo thanh xuân yêu kiều được ánh trời quang rực rỡ tôn lên càng thêm động lòng người. Những thiếu niên tài tuấn chưa thành thân hoặc đám quần là áo lụa, cũng mặc quần áo đẹp đẽ, chen chúc chui ra, cầm quạt trong tay, đứng ở đầu thuyền ngâm xương thơ ca, ra vẻ nói chuyện xất chúng, khí chất tao nhã, giành được sự để ý của giai nhân. Mà nam nữ đã thành thân, hoặc là ngồi trên thuyền hoa thuyền rồng trôi nhẹ trên sông, hoặc là ở lương đình trà quán bên cạnh nghỉ ngơi, quan to quý tộc tụ tập ở trường vải trên mặt cỏ ven bờ, một mặt thưởng hạ, một mặt xem có con trai con gái nhà ai thích hợp với đứa bé nhà mình hoặc nhà người quen hay không.

Hạ Ngọc Cẩn bị mẩu thân và nương tử liên thủ nhốt trong nhà, đã đến mức không chịu nổi nữa, sao có thể bỏ qua dịp trọng đại như thế này? Liền làm âm làm ỉ đòi đi. Diệp Chiêu thấy sức khỏe hẳn đã khá lên, mời Mạnh thái y đến xem qua, cũng nói là chỉ cần tĩnh dưỡng tiếp là sẽ không sao, vì thế thả ra, đưa hẳn cùng các bằng hữu đi du sông, tiện cũng đưa Liễu Tích Âm ra ngoài, để cho đám công tử và phu nhân thái thái ngấm trúng, sau này làm mai cho tiện.

Hai bên bờ sông xanh biếc, gần bờ có không ít hồ sen, giọt sương đậu trên lá sen xanh biếc, đóa hoa mềm mại đỏ tươi, đúng là cảnh sắc vào hạ tuyệt đẹp. Trên đường gặp rất nhiều người quen, Diệp Chiêu bị Quảng Bình quận chúa của Ninh vương gia và bọn tỷ muội túm lấy, bị bắt thỏa mãn lòng hiếu kỳ của các nàng, kể lại một chút chuyện hành quân đánh giặc ở Mạc Bắc.

Quảng Bình quận chúa sùng bái hỏi: “Diệp tướng quân, nghe nói Thu tướng quân có thể giết hơn trăm địch một lần, còn ngài? Giết được bao nhiêu người?”

“Chưa đếm bao giờ,” Diệp Chiêu suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu nói, “Cũng không định đếm.”

Huệ Mẫn huyện chúa* cười nói: “Tướng quân một lần giết vạn kẻ địch, Thu tướng quân sao có thể so sánh?”

Ninh Bình quận chúa cười nói: “Giết người là không tốt.”

Diệp Chiêu giải thích: “Lúc ấy đã không có lương thực, binh lính còn ăn không đủ no, càng không nuôi nổi tù binh. Hơn nữa giặc Kim rất gian xảo, không giữ chữ tín, trước giờ bắt được tù binh của Đại Tần cũng vẫn giết luôn, nếu ta thả hổ về rừng, những tù binh này chắc chắn ngóc đầu trở lại, lại rơi vào ác chiến.”

Ninh Bình quận chúa nói: “Làm người chung quy cũng nên tích âm đức, để lại lối thoát ỉn. Hoàng phu tử của nhà ta nói, giặc Kim mặc dù thiếu văn hóa, nhưng cũng có không ít kẻ có thể được lễ nghi giáo hóa, có thể nào lại giết sạch hết, là tướng quân quá tàn nhẫn.”

Diệp Chiêu nghe thấy cười không ngừng, làm cho các tiểu cô nương xung quanh đỏ hết mặt.

“Phu tử nhà muội nói đúng lắm, không hổ là chính nhân quân tử trung hiếu liêm sỉ vẹn toàn,” Hạ Ngọc Cẩn vỗ tay khen: “Lần sau hai quân đối chiến, chúng ta tìm mấy ngàn người đọc sách đến, cùng nhau đứng

trước trận cao giọc độc sách thánh hiền, giáo hóa đám man di kia, để cho bọn họ biết xấu hổ, tự nhận thức việc làm không đúng của mình, sau đó buông vũ khí, chấm dứt chiến tranh, từ nay về sau biên cảnh hai nước vạn năm hữu hảo.”

Mọi người đều bị hấn đùa đến ôm bụng cười to.

Ninh Bình quận chúa xấu hổ đỏ mặt, đẩy hấn, phóng khoáng nói: “Đường ca rất vô liêm sỉ, mau đi đi! Chúng ta không chơi với người.”

Tiểu nhân không so đo với nữ tử.

Hạ Ngọc Cẩn thấy đường muội sắp giận, vội vàng hi hi ha ha chạy đi, đứng ở thuyền hoa bên sông chào hỏi đám quần là áo lụa quen biết, thuận tiện nghiên cứu dáng người và dung mạo của đám cô nương muội tử đi ngang qua năm nay, bình luận xem người nào xinh đẹp nhất? Khổ nỗi hết thấy so ra đều không bằng Tích Âm đang đứng dưới tán liễu xanh, nàng mặc một bộ đồ trẻ trung màu lục nhạt, đôi mắt đẹp lung linh, mỗi động tác gợn tay nhấc chân, đều cướp hết vẻ đẹp của trăm hoa. Tiếc là ban ngày ban mặt, nhiều người để ý, không tiện làm càn, đám tài tử gấp đến độ vò đầu bứt tai, tính toán xem làm sao tiến lên mở lời, hoặc là xui mẫu thân đến Nam Bình Quận Vương phủ cầu hôn.

“Phong cảnh ngày hè đẹp cô cùng.” Hạ Ngọc Cẩn nhìn bộ ngực và tà áo mỏng của đám mỹ nhân, cảm khái vạn lần, nổi lên thi hứng, chuẩn bị sáng tác một bài dâm thi, để đám anh em quần là áo lụa cùng nhau thưởng thức. Vừa đọc câu mở đầu, bỗng nhiên đầu gối tê dại từng cơn, nhanh chóng lan ra, hai chân dường như không còn thuộc về mình, cả người không khống chế được, cắm đầu xuống sông.

“Quận vương cẩn thận!” Một giọng nữ lo lắng từ bên cạnh truyền đến.

Có một bàn tay xinh đẹp nhỏ bé, nắm chặt lấy cánh tay hấn, nhưng sức lại không đủ, bị hấn kéo luôn xuống nước. Nước sông lạnh như băng xộc vào mũi, bóp chặt lấy toàn bộ không khí trong lồng ngực, kí ức mấy lần bị rơi xuống nước hiện ra trong đầu.

Hạ Ngọc Cẩn vùng tay vùng chân, bất chấp kéo lấy người bên cạnh, sợ hãi giẫy dụa.

“Cứu mạng —— “

“Tướng quân! Quận vương với biểu tiểu thư bị rơi xuống nước!”

*Huyện chúa: Nhỏ hơn quận chúa.

58. Chương 58

Ngũ Thập Bát. Sát phạt quyết đoán

Chuyện duy nhất mà người rơi vào trong nước có thể làm, chính là bám chặt lấy hết thấy mọi thứ, bất kể là rơm rạ, mảnh gỗ, hay là người khác.

Liễu Tích Âm hồi nhỏ từng lên chuồn đi chơi với Diệp Chiêu, xem như là biết bơi, dạo trước lại lặn lẽ luyện tập vài lần, đối với việc tha vật nặng bơi vài thước có phần nắm chắc, lại không nghĩ rằng sẽ bị Hạ Ngọc Cẩn bóp cổ, liều chết ôm chặt, ra sức túm loạn lên, bao nhiêu kỹ thuật bơi lội đều không lòi ra dùng được, gần như giống tảng đá từ từ chìm xuống.

Dưới sức ép của cái chết sắp đến, nàng vùng tay hung hăng đánh vào gáy Hạ Ngọc Cẩn, làm hấn lăn ra ngất, đợi đến khi không còn giẫy dụa nữa, lại kéo lên bờ vào bờ, bơi gần tới, Diệp Chiêu vùng trường tiên ra, cuốn vào cánh tay của nàng, kéo hai người lên, người xinh quanh vội vàng chạy tới, người thì ấn nhân

trung, người thì ẩn bụng, Hạ Ngọc Cẩn sàng sặc hồi lâu, cuối cùng từ từ tỉnh lại, nhìn bầu trời u ám nặng nề, trong đầu trống rỗng, dường như đã trải qua mấy kiếp.

Diệp Chiêu xác nhận hai người không làm sao, nhẹ nhàng thở phào, quay đầu đã thấy Liễu Tích Âm ướt như chuột lột, bộ đồ mỏng manh đã thấm đẫm nước, dán sát lên thân mình, thấy rõ từng đường cong động lòng người, mũi nàng đỏ lên, tự ôm chặt mình, đứng run bần bật bên bờ sông, đáng thương nhìn nàng, thật giống như đứa bé làm sai chuyện gì.

Diệp Chiêu vội vàng huýt sáo vang một cái, Đạp Tuyết từ bên ngoài chạy vọt đến, nàng đưa tay lấy một chiếc áo choàng màu tím từ trên lưng ngựa xuống, bọc Liễu Tích Âm từ đầu đến chân, ngăn tầm mắt của mọi người lại, dịu dàng hỏi: “Còn đi được không?”

Liễu Tích Âm yếu ớt nói, “Chân bị thương rồi, hơi đau một chút.” Sau đó lặng lẽ nhìn những ánh mắt vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác, hoặc giễu cợt hay thương tiếc, người cuộn thành một đống, nước mắt không ngừng rơi xuống, khóc không thành tiếng.

Hồng Oanh nhảy tới, khóc nói: “Thanh danh của tiểu thư nhà chúng ta bị hủy hết rồi, phải làm sao bây giờ?”

Diệp Chiêu xoay người hỏi Hạ Ngọc Cẩn: “Chàng có sao không?”

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu, lạnh đến phát run, không ngừng thở hồng hộc, mặc dù còn chưa hết sợ hãi, nhưng nhìn Diệp Chiêu ôm mỹ nữ đang khóc, vỗ vỗ lưng nàng an ủi, bên cạnh còn có một a hoàn đáng thương hơn cả thỏ con, có chút cảm giác bị nương tử xem nhẹ, trong lòng không thoải mái lắm, nhưng nói thế nào cũng không thể mở miệng tranh với tiểu nha đầu vừa cứu chính mình được, đành sĩ diện cắn răng, độ lượng nói: “Chẳng bị cái * gì cả, cô đưa biểu muội về trước đi, ta tự về được.”

“Ừm.” Diệp Chiêu lạnh lùng quét mắt nhìn đám người đang đứng hóng chuyện, vươn tay ôm lấy Liễu Tích Âm, nhanh chóng rời đi.

Hạ Ngọc Cẩn đứng lên, đi được hai bước, một cơn đau nhức nhối lên từ cổ chân, hần vội vàng ngồi xuống sờ soạng hai bên, cảm thấy sưng đỏ đau nhức, sợ là bị tụt khi rơi xuống nước.

Liễu Tích trong lòng Diệp Chiêu, không nức nở nữa, dịu dàng nói, “Hình như quận vương không được ổn, hay là để muội xuống dưới đi.”

Hạ Ngọc Cẩn không thể để tiểu nha đầu này nhường nhịn, càng không thể để nương tử ôm mình, đành gắng gượng: “Không sao, vết thương còn con, để Cốt Đầu dìu ta một chút là được rồi.” Sau đó trở mặt nhìn vợ mình ôm mỹ nhân, bước nhanh về phía xe ngựa không quay đầu lại. Trong lòng biết lần này to chuyện, Liễu Tích Âm trước mặt bao nhiêu người, ôm mình bơi từ sông lên, hai người dính sát vào nhau, mặc dù về tình có thể châm chước, nhưng thanh danh cũng vẫn mất sạch, sau này hôn nhân khó thành, có khả năng còn gặp nhiều phiền phức. Diệp Chiêu sợ là đang khó chịu với mình, cho nên lạnh nhạt.

Nhưng mà... Không phải hần cố ý ngã xuống nước mà!

Liễu Tích Âm quay lưng về phía Diệp Chiêu, cười dịu dàng với hần.

Hạ Ngọc Cẩn càng thêm rối rắm, dưới sự ân cần hỏi thăm của mọi người, khắp khiêng để Cốt Đầu và Dế Mèn dìu, chậm rãi đi về phía kiệu.

Mới đi được vài bước, Diệp Chiêu đã chạy theo, ý bảo Cốt Đầu tránh ra, nâng cánh tay hần đặt lên vai mình: “Thật xin lỗi, ta hần phải đi với chàng mới đúng.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng không giận, tâm trạng nháy mắt tốt lên không ít, rộng lượng nói: “Thôi đi, ta đi nhà cầu cô cũng đi theo? Đi thanh lâu cũng đi theo? Đi tắm cũng đi theo?”

Diệp Chiêu thấy hần không để bụng, cũng cười nói: “Hai tiết mục sau thì được.”

Hạ Ngọc Cẩn nổi giận: “Cô nói cái gì?!”

Diệp Chiêu chưa nhận ra, lấy lòng nói: “Nghe nói Ngọc Tinh cô nương mới tới Bách Hoa Lâu là người Mạc Bắc, múa kiếm rất đẹp, phu quân có rảnh thì đến xem một cái...”

Hạ Ngọc Cẩn tức giận giơ chân đạp: “Cô từ đâu biết được tin tức vô liêm sỉ như vậy, thực CMN đáng chết! Đáng giận, dám đi thanh lâu trước mặt ông đây! Nghĩ ông đây không dám bỏ cô?! Grào ———— chân của ta ————”

Diệp Chiêu an ủi: “Không việc gì, cố lên, đàn ông phải kiên cường một chút.”

Hạ Ngọc Cẩn đau đến suýt khóc, nhìn vẻ mặt “Đàn ông đương nhiên phải nhịn đau” của nàng, nghiêng rằng nói: “Nhịn cái đồ khốn kiếp nhà cô!”

Sau khi hồi phủ, thay quần áo, mời đại phu, chuẩn đoán, bốc thuốc, sắc thuốc vân vân, bận bịu không ngơi tay.

May mà mùa hè nước ấm, hai người cũng không bị làm sao lắm. Chỉ là chân Hạ Ngọc Cẩn bó to như cái bánh chưng, chạy nhảy rất khó khăn, hần bước thử hai bước, hỏi Diệp Chiêu: “Biểu muội của cô phải làm sao bây giờ? Trước tiên nói cho rõ, ta tuyệt không thấy sắc nổi lòng tham, cố ý kéo nàng xuống nước!”

Diệp Chiêu nhẹ nhàng hỏi: “Chàng cảm thấy con người nàng như thế nào?”

Hạ Ngọc Cẩn ngẫm lại nói: “Dưới nước anh dũng cứu người, là một cô bé không tồi, hơn nữa ngoại hình thật sự khá tốt.”

Diệp Chiêu lại hỏi: “Chàng thích con bé không? Nếu thích, ta có thể hỏi ý nó.”

Hạ Ngọc Cẩn thiếu chút nữa phun hết thuốc ra, hần cảm giận chùi miệng: “Cô đừng đùa với ta!”

Diệp Chiêu bình tĩnh nói: “Thái hậu có từng dạy ta, làm dâu hoàng gia phải rộng lượng một chút.”

Hạ Ngọc Cẩn lẩm bẩm: “Cô có hiền quá không? Chẳng lẽ thực sự không để ý?”

Diệp Chiêu nói: “Ta hiền lành hay không không quan trọng, quan trọng là chàng có thích hay không. Hơn nữa thanh danh Tích Âm đã bị hủy, khó có thể tìm được tấm chồng tốt, ta là người chịu trách nhiệm lo lắng cho nó, không thể chối bỏ trách nhiệm, sau này giữ lại bên người để chăm sóc, cũng không tệ.”

Hạ Ngọc Cẩn thiếu chút nữa bị diễm phúc từ trên trời đập xuống làm cho hôn mê, hần suy nghĩ lại, do dự nói: “Ta không có nhiều hứng thú với chuyện hậu viện, dù sao trong nhà cũng có ba bình hoa rồi, nếu cô bằng lòng, thêm một người nữa cho các nàng đủ một bàn Mã Điếu cũng không phải là không được, dù sau nàng ấy cũng đã quên mình cứu ta, lại thân thiết với cô, nhà chúng ta thế nào cũng không bạc đãi nàng. Nếu cô không muốn, có thể hạ thấp tiêu chuẩn xuống một chút, chọn lấy một tên xuất thân bản hàn trong đám tiến sĩ mới đỗ, hoặc là gia tộc phú quý hoàng thương nào đó, phẩm hạnh tốt đẹp, có thể sống ở kinh thành, chúng ta hỗ trợ tặng hồi môn thật quý, rồi theo dõi nghiêm ngặt, đoán chừng có Nam Bình Quận Vương phủ và Tuyên Võ Hầu phủ áp lực, lại thêm tài mạo nhân phẩm của Tích Âm, bọn họ cũng sẽ không dám bạc đãi...”

“Đúng vậy, hai con đường này rất đúng,” Diệp Chiêu sờ sờ cổ hần, có chút suy tư, “Nhưng ta dù sao cũng phải biết rõ con bé muốn như thế nào?” Nàng hơi cúi đầu xuống, trong mắt lướt qua một tia vừa quyết đoán vừa tàn khốc, chớp một cái đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ý của Liễu Tích Âm rất kiên quyết, nàng khóc nói: “Xảy ra chuyện như thế này, còn mặt mũi gì đi tìm mai mối, chẳng bằng xuất gia làm ni cô cho nhanh.”

Hồng Oanh ở bên cạnh cũng khóc sụt sùi: “Tướng quân, ngài thương tiểu thư nhà chúng ta một chút đi, xảy ra chuyện như thế này, tiểu thư làm sao còn mặt mũi ngẩng đầu làm người, ngài giữ tiểu thư lại bên người đi.”

Diệp Chiêu an ủi vài câu, gật đầu đáp: “Chuyện này vô cùng trọng đại, ta phải viết thư thương lượng với cậu Liễu đã.”

Tin tức truyền ra, toàn bộ hậu viện đều nổ ầm ầm.

Dương Thị tức giận đến run rẩy cả người, Liễu Tích Âm kia là biểu muội của tướng quân, lại xuất thân danh môn, tình cảm sâu đậm, không phải con thiếp của quan nhỏ thất phẩm như nàng có thể so sánh, nếu gả vào cửa, thế nào cũng sẽ cướp mất quyền quản gia của nàng. Mi Nương tự biết không địch lại, sợ sau này đồ đạc được thưởng đều phải để biểu tiểu thư chọn xong mới đến lượt nàng, cũng rất là lo lắng. Huyền Nhi

tính thật thà, trước giờ ngoại trừ cha mẹ, người cảm kích nhất trong lòng chính là tướng quân, e sợ biểu muội xinh đẹp sẽ chiếm được tình cảm của quận vương, thực cảm thấy không đáng thay cho tướng quân. Ba nữ nhân không có việc gì làm bước đến trước mặt Liễu Tích Âm, một mặt khoe khoang quận vương và tướng quân phu thê tình thâm, một mặt chỉ dẫu mắng hòe, châm chọc khiêu khích con hồ ly tinh này, chỉ bảo nàng mau mau bỏ cái ý định vô liêm sỉ trong đầu đi.

Liễu Tích Âm mặc kệ hết thấy cũng không đi tìm Diệp Chiêu tố cáo, vẫn giữ thái độ hòa ái với mọi người như trước. Ba tiểu thiếp đầy lửa giận đến dẫm vào bịch bông, giận nghiêng răng, chạy đi tìm tướng quân truyền bá quan niệm từ xưa đến nay biểu muội luôn là đại địch phá hoại hạnh phúc gia đình.

Chuyện tuyệt sắc mỹ nữ và phong lưu quận vương bay lả tả náo động khắp kinh thành. An Thái Phi nghe thấy tin đồn, đi gặp Liễu Tích Âm một lát, thấy nàng lúc nhắc tới con mình, e lệ xấu hổ, có vẻ như là thật tình yêu mến, cũng thấy hơn cả con dâu nhà mình. Không khỏi vui mừng quá đỗi, cảm thấy ánh mắt của cô nương này quả thật rất biết nhìn hàng, lập tức chạy tới phủ Nam Bình Quận Vương, tìm gặp Diệp Chiêu, nghênh ngang ra lệnh: “Liễu cô nương là một cô nương tốt tâm địa thiện lương, người là chủ mẫu không nên ghen tị, cưới ngay con bé vào cửa đi! Để cho nhà ta khai chi tán diệp! Haiz, Hạ Ngọc Cẩn con ta thật đáng thương, huynh đệ trong nhà cỡ nó đều đã bốn năm thiếp thất, bảy tám thông phòng, mẹ lên chức bà cháu nội ôm mấy đứa rồi, nó đến bây giờ vẫn chỉ có vài đứa ta chọn cho, thật sự là đáng thương, thật sự...”

Bà chưa nói xong, bỗng nhiên cảm thấy nổi da gà từng cơn, lạnh buốt toàn thân, không nhịn được run rẩy vài cái.

Diệp Chiêu bình thường rất ngoan ngoãn, đối xử với bà rất cung kính, tuy rằng khí thể hơi cứng rắn, điệu bộ hơi đàn ông, nhưng cũng sẽ không tỏa sát khí làm bà hô hấp không thuận, hít thở không thông như thế này, khiến cho người ta cảm thấy kinh sợ giống như bị lăng trì.

Ai Thái Phi hít sâu hai hơi khí lạnh, dừng phát biểu, sững sờ nhìn Diệp Chiêu đang đứng ở trong phòng, hai chân có chút nhũn ra.

May mà, loại cảm giác kinh dị địa ngục này chỉ xuất hiện trong giây lát, qua mau tựa như ảo giác.

Trên mặt Diệp Chiêu vẫn lạnh nhạt hờ hững, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nói chuyện vẫn vẫn cố hạ mình nhã nhặn như trước: “Mẫu thân dạy phải, chỉ cần Ngọc Cẩn đồng ý, con dâu chắc chắn sẽ cưới nàng vào cửa.”

An Thái Phi thấy đối phương không phản đối, cũng không dám ở lâu, lấp bắp khen ngoan hai câu, vội vàng chạy đi.

Thu Hoa tiến lên, lo lắng hỏi: “Tướng quân... Người thật sự muốn cưới Liễu cô nương về?”

Thu Thủy cũng lo lắng: “Người rõ ràng đối tốt với quận vương như vậy, thích hẳn như vậy, ngộ ngộ lâu ngày, hẳn thích Tích Âm cô nương thì làm sao? Tướng quân người sẽ rất thiết thời.”

“Không có gì thiết với không thiết, ta thích hẳn, cũng không có nghĩa hẳn cũng phải thích lại ta, loại chuyện này không cưỡng ép được,” Diệp Chiêu chẳng để ý nói: “Về phần có cho buổi muội vào cửa hay không, chỉ cần hẳn muốn...” Nàng nhẹ nhàng lặp lại một lần, bỗng nhiên nở nụ cười, “Chỉ cần hẳn muốn, tất nhiên là có thể.”

Nàng đứng lên, ra khỏi cửa lớn, cười lên Đạp Tuyết, nhanh chóng phóng về hướng Hồ Thanh.

Tới nơi, Diệp Chiêu túm Hồ Thanh đang ngủ gà ngủ gật trên quý phi tháp lên, ra lệnh: “Soạn một phong thư cho cậu của ta, hỏi ông một chút xem Liễu Tích Âm có biết võ công hay không?”

Hồ Thanh hé hé mí mắt, không kiên nhẫn nhìn nàng nói: “Rốt cuộc người cũng phát hiện rồi?”

Diệp Chiêu phân tích: “Nữ tử bình thường rất khó dùng tay không đánh ngã nam nhân, Hạ Ngọc Cẩn nói chân hẳn đột nhiên mềm ra rồi rơi xuống nước, ta kiểm tra đầu gối của hẳn, phát hiện trên ma huyết có một cây châm rất nhỏ. Đạo dùng ám khí, càng nhỏ càng khó, có thể luyện đến mức ra tay nhẹ nhàng như thế, sợ là tu vi rất cao. Việc nàng bị ác bá trên ghẹo lúc trước, sợ là giả vờ. Ta muốn tra xem vì sao nàng ở Mạc Bắc không गई đi được.”

Hồ Thanh tiện tay quăng một tờ giấy qua: “Đây, đã sớm tra rồi.”

Diệp Chiêu ngẩn người.

Hồ Thanh giải thích: “Loại chuyện này nếu không do chính người phát hiện, người chắc chắn vì biểu muội người mà đánh ta, chuyện ngu xuẩn như vậy ta kệ xác.”

Diệp Chiêu xấu hổ gãi gãi mũi: “Cảm ơn.”

Tờ điều tra ghi lại hết thấy tin tức của Liễu Tích Âm từ khi mười sáu tuổi, bất kể là hào môn công tử hay là thanh niên tài tử đến cửa cầu thân, tất cả đều bị từ chối, hồi đầu coi như còn lễ độ. Sau chiến sự Mạc Bắc, cử chỉ của nàng càng ngày càng bừa bãi, có một vị tân khoa tiến sĩ đến cửa cầu thân, mợ gần như đáp ứng, lại bị nàng đánh ra khỏi cửa, còn chằm chọc trước công chúng, mắng đối phương nghèo kiết xác, trèo cao, hành động chê nghèo ham giàu như vậy, lại còn thoải mái say rượu trong nhà, ra ngoài hờ một chút là mắng đàn ông, chưa đầy nửa năm, thanh danh mất hết, phàm là người hơi có nhân phẩm cũng không đến cửa cầu thân. Liễu cữu phụ bất đắc dĩ, đành phải đưa nàng lên kinh.

Diệp Chiêu không dám tin nhìn đi nhìn lại vài lần, nhú mày, hỏi Hồ Thanh: “Sao nàng có thể trở thành người như thế?”

“Ta cũng rất khó tin,” Hồ Thanh lại bày thêm một tờ giấy, “Liễu tướng quân gửi cho người.”

Trên tờ giấy siêu vẹo viết: “Tự làm bậy, không thể sống! Nếu người không thể sắp xếp biểu muội người cho ổn thỏa, lão tử sẽ không nhận thẳng cháu gái chết tiết như người...” Phía dưới tờ giấy còn vô số câu chữ mắng, chữ sai hết chữ này đến chữ khác, dùng từ thô tục, khó có thể đọc cho hết.

Hồ Thanh vỗ vỗ vai nàng hỏi: “Bước tiếp theo làm sao bây giờ?”

Diệp Chiêu bỏ tờ giấy xuống nói: “Đối thủ tính toán cẩn thận, dụng kỳ binh, quấy rầy trận tuyến của nàng ta.”

Hồ Thanh cười quỷ dị: “Muốn quân sư hiền kẻ không?”

Diệp Chiêu: “Chuẩn tấu!”

59. Chương 59

Ngũ Thập Cửu. Bội tình bạc nghĩa

Edit by Bing

Nam Bình Quận Vương phủ, chính viện, từng trận từng trận tiếng quận vương gầm gừ và tiếng đập đồ đập đạc truyền ra.

A hoàn gia đình chạy hết cả, đứng ở bên ngoài tường bao thì thầm bàn luận về chuyện vừa mới xảy ra.

“Quận vương nói muốn cưới Liễu cô nương làm thiếp, thế là cãi nhau với tướng quân.”

“Tướng quân nói tuyệt đối không cho phép biểu muội nhà mình làm thiếp.”

“Quận vương nói Liễu cô nương xinh đẹp dịu dàng, so với người vợ đáng xấu hổ như cô còn tốt hơn vạn lần.”

“Sau đó tướng quân phớt lờ, quận vương bắt đầu ném đồ đạc, nói muốn bỏ cô.”

“Hai người trừng mắt với nhau, rất là đáng sợ, ta còn lo bị chén trà kia bay vào đầu, cuối cùng vẫn là Thu Hoa Thu Thủy tốt bụng, đuổi chúng ta ra ngoài.”

“Thật không biết quận vương sao lại không thích tướng quân, mới kết hôn không bao lâu đã đứng núi này trông núi nọ, thật sự là quá bất nạt tướng quân.”

“Aiz, cô không phải là đàn ông làm sao biết đàn ông nghĩ như thế nào? Trái ôm phải ấp mới là chuyện sung sướng của đời người.”

“...”

Bên trong bức tường, mảnh vụn đầy đất, Hạ Ngọc Cẩn nhấc tấm bình phong vẽ hình hoa cỏ bằng sứ từ trên kệ đồ lên, đau lòng sờ sờ, giao cho Thu Thủy đặt lại chỗ cũ, rồi lại túm một chiếc bình sứ trắng to dùng khác, hùng hổ ném xuống đất một cái, tiếng đồ sứ vỡ tan trong trẻo rất dễ nghe, sau đó hần đứng thẳng người, thở hổn hển lấy hơi, cảm thán nói: “Cũng không phải là dễ dàng nha.”

Diệp Chiêu tự tay rót một chén trà hoa, thổi nguội bớt rồi đưa cho hần, lại lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán hần đi: “Nghỉ một chút nhé? Cũng được tạm tạm rồi.”

“Ừm,” Hạ Ngọc Cẩn tu ừng ực một ngụm nước trà, tiện tay đập luôn chiếc chén, mệt mỏi ngã huyếch xuống ghế thái sư, vầy vầy quạt, “Biểu muội của cô cũng thật là khốn kiếp, nếu muốn gả vào nhà hoàng thân quốc thích làm thiếp, nói sớm một tiếng là được, ta cũng không phải là người hoàn toàn không có tiếng nói trong cung. Hoàng bá phụ hơi già một chút, thì thái tử cũng được mà, sao lại phải chơi mấy cái thủ đoạn, quây đến gà bay chó sủa, còn hại ta bị trật chân... Thực là CMN đau quá.”

Diệp Chiêu nói: “Con bé chỉ muốn gả cho chàng.”

Hạ Ngọc Cẩn xùy một cái: “Muốn gả cho ta cũng phải tôn trọng chính phòng phu nhân, hại ta hai tháng không được lao động, nữ nhân ghen tuông đến mức này, tâm lý ganh tỵ phải mạnh đến thế nào đây? Ta ghét nhất là bị nữ nhân giở trò!”

Đôi mắt Diệp Chiêu chợt thoáng lay động, vội vàng nói lảng: “Đúng vậy, chúng ta cảm thấy sự thật phía sau không đơn giản như vậy, không chừng con bé còn có mục đích khác, Hồ Thanh nói trước tiên thử xem nó có thật sự thích chàng không đã rồi nói sau.”

Hạ Ngọc Cẩn ghen tỵ: “Chúng ta chúng ta, gọi nghe thân thiết quá nhỉ....”

Diệp Chiêu: “Huynh đệ cả, có gì có gì đâu.”

Thu Hoa Thu Thủy dọn dẹp phòng lại một chút, ngoài phòng từng đồng từng đồng không ít mảnh vụn, trên bàn, trên kệ cũng rất nhiều, khắp nơi đều là cảnh tượng như chiến trường, sau đó mời biểu tiểu thư đến. Liễu Tích Âm gót sen bước khê, nhẹ nhàng đi tới, cẩn thận ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người “mặt lạnh”, chậm rãi xoay eo, quy củ hành lễ một cái, đứng ở bên cạnh, cả thở dường như cũng không dám thở mạnh.

Diệp Chiêu đứng trước mặt nàng, sắc mặt dịu đi không ít, lại gần kéo tay nói: “Ta vừa mới cùng quận vương thương lượng chuyện của muội, cũng xem xét một vị tân tiến sĩ tướng mạo cũng khá, gả vào một cái là thành chủ mẫu ngay, muội thấy thế nào?”

Liễu Tích Âm có chút căng thẳng: “Tích Âm thấy thẹn trong lòng, thật sự không muốn lập gia đình.”

Diệp Chiêu an ủi vỗ vỗ mu bàn tay nàng: “Danh tiết của muội vì Ngọc Cẩn mà bị ảnh hưởng, để chàng đứng ra chịu trách nhiệm thì sao?”

Liễu Tích Âm cúi đầu, không nói lời nào.

Diệp Chiêu nhìn nàng hồi lâu, không nhận được câu trả lời thuyết phục, tự thấy đã hiểu, chậm rãi mở miệng nói: “Nhà họ Diệp chúng ta neo người, ta và muội thân thiết từ nhỏ, lại là biểu muội của ta, bất kể thế nào, cũng không thể làm thiếp, nếu không ta không thể ăn nói với cậu được.”

Giọng Liễu Tích Âm khê run lên: “Là... Là sao?”

Diệp Chiêu quét mắt nhìn Hạ Ngọc Cẩn, vẻ mặt tựa như có chút đau khổ, nàng thở dài, thấp giọng nói: “Ta và chàng ly hôn, để chàng cưới muội làm vợ, thế nào?”

Kết quả không ngờ tới này, như sấm sét trời quang đánh thẳng vào đầu Liễu Tích Âm, phá hỏng toàn bộ kế hoạch đã định, mặt mũi nàng trắng bệch: “Không... Không cần! A Chiêu, tỷ không cần vì muội mà hủy hoại quan hệ của hai người, coi muội như đồ vật đặt ở trong sân đi, muội sẽ rất khuôn phép, tuyệt đối không gây thêm phiền hà gì cho hai người.”

“Đủ rồi!” Hạ Ngọc Cẩn hạ thật mạnh chén trà trong tay xuống, quay về phía Diệp Chiêu kêu lên: “Một người vợ không hiền bất hiếu như cô! Ông đây đã sớm không thèm rồi.”

Liễu Tích Âm vội vàng giải thích: “Tướng quân rất hiền hậu, cư xử tốt lắm.”

Hạ Ngọc Cẩn “mê đắm” nhìn nàng nói: “Cưới vợ phải cưới người hiền, Liễu cô nương tài mạo song toàn, có khả năng tề gia, lại được mẫu thân ta yêu thích, rất là thích hợp.”

Liễu Tích Âm cả nước mắt đều đã rơi xuống: “Ta danh tiết đã mất, làm gì có tư cách làm quận vương phi? Quận vương tình thâm ý trọng, để Tích Âm vào cửa làm thiếp đã là phúc đức rồi, sau này xin an phận thủ thường, dốc lòng hầu hạ, còn việc ly hôn xin quận vương gia ngàn vạn lần đừng nói ra.”

Nếu Liễu Tích Âm không thích Hạ Ngọc Cẩn, vì sao không nghe theo Diệp Chiêu sắp xếp gả cho người khác?

Nếu Liễu Tích Âm thích Hạ Ngọc Cẩn, ước mơ của mọi tiểu thiếp không phải là trở thành chủ mẫu chính thức sao?

Làm gì có đứa ngốc nào bao nhiêu cơ hội lớn trước mắt đều gạt hết đi, đòi làm thiếp không muốn làm chính thê?

Rốt cuộc nàng muốn gì?

Thăm dò thất bại, đầu óc Hạ Ngọc Cẩn bắt đầu suy xét, cảm thấy Liễu cô nương khả năng là xảy ra vấn đề gì đó về thần kinh, trúng tà gì gì đó, cho nên lời nói việc làm đều khó hiểu.

Đối thủ không muốn nói thì phải kiên trì đến cùng, mới có thể tìm ra chân tướng.

Hắn lặng lẽ nhìn Diệp Chiêu, Diệp Chiêu ra một cái ám hiệu với hắn, ám chỉ kế hoạch cứ tiến hành như cũ, vì thế hắn nhắc chân bắt chéo, đứng đĩnh nói: “Đừng lo, cho dù quyền thế Tuyên Võ Hầu ngấp trời, Nam Bình quận vương phi cũng có chỗ dựa là thái hậu, cho dù ta ly hôn rồi cưới cô nương, nàng cũng không thể làm gì được cô nương.”

Liễu Tích Âm nói: “Nếu chia rẽ mất mối lương duyên của hai vợ chồng quận vương, Liễu thúc thúc sẽ rất giận ta.”

Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ nói: “Chẳng lẽ Liễu tướng quân không biết cháu mình như thế nào sao? Lo nhà lo cửa đều không biết, kết hôn nửa năm, chẳng những đến cái khăn tay cũng chưa từng thêu cho ta, lại còn ngày nào cũng treo lên đầu ta,” hắn nhớ tới việc hôm động phòng bị đàn áp, lập tức tăng thêm ba phần oán giận, cảm hận nói, “Đừng nói ông ấy không phải là nhà ngoại ruột, cho dù có phải, không biết cách dạy con, có tư cách gì mà truy cứu chuyện ta bỏ nàng ta? Huống chi ta còn để lại cho nàng ta ba phần thể diện, chỉ lấy lý do vợ chồng bất hòa mà ly hôn, trả hết hồi môn lại, coi như cũng không làm nàng thất vọng.”

Biểu cảm của hắn đúng lúc, đúng từ đúng chỗ, diễn xuất đáng vẽ thù lớn hận sâu so với diễn viên còn chân thực hơn, ngay cả người biết nội tình là Diệp Chiêu cũng hoài nghi không biết có phải hắn mượn cơ hội nói thật không.

Liễu Tích Âm tin là thật, ngây dại cả người, run một cái, lao đến ôm chân Hạ Ngọc Cẩn, vật vờ lăn lộn: “Van xin ngài, đừng bỏ phu nhân, ta không gánh vác nổi tội danh này.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng không muốn nói thật, vẫn còn giữ ý đồ đau khổ xin xỏ, liền cười tủm tỉm lấy từ trong người ra một tờ giấy Tuyên Thành quý giá, chậm rãi mở ra, sau đó cúi người nâng Liễu Tích Âm dậy, chỉ vào hàng chữ trên tờ giấy: “Nhìn đi, đây là thư ly hôn, ta và Diệp Chiêu đều đã ký tên lên trên, mẫu thân xem rồi cũng không nói gì. Chờ vài ngày nữa nàng gói ghém trở về Diệp gia, ta sẽ sai người ra ngoài trang trí lại nhà cửa, tối đến cho kiệu hoa đỏ thắm cưới nàng vào cửa.”

Liễu Tích Âm nhìn quét một lượt, xác định chữ ký không phải giả, không dám tin nhìn về phía Diệp Chiêu: “Tỷ thật sự...”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng cất bảo bối vào trong người một lần nữa.

Diệp Chiêu chậm rãi gật đầu: “Thật ra là người khác viết hộ, ta tự tay ký tên lên giấy ly hôn.”

Đại tướng quân nhất ngôn cửu đỉnh.

Đại cục đã định.

Liễu Tích Âm biết đại sự khó thành, đứng lên, mặt âm trầm, cắn môi thật chặt, gần như muốn bật máu.

Hạ Ngọc Cẩn nhận thấy tình huống có biến, vui mừng quá đổi, lập tức đổ thêm dầu vào lửa: “Làm sao vậy? Được làm quận vương phi, vui mừng quá phải không?”

Liễu Tích Âm im lặng.

Hạ Ngọc Cẩn vẫy vẫy tay: “Này? Nói gì đi chứ!”

Liễu Tích Âm vẫn im lặng.

Diệp Chiêu chạm vào nàng, khẽ thở dài: “Tội gì phải như vậy?”

“Tội gì?” Liễu Tích Âm khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên nhắc tấm bình phong gổm in hình hoa cỏ lên, ném mạnh về phía nàng, hai mắt bốc lên lửa giận, gào thét điên cuồng: “Đồ lừa đảo! Đồ đại lừa đảo! Đồ bội tình bạc nghĩa! Đứng núi này trông núi nọ! Đồ khốn kiếp không giữ lời hứa!”

Diệp Chiêu vội vàng đỡ lấy tấm bình phong bảo bối của phu quân, trợn mắt há mồm nhìn biểu muội trở mặt, bị mắng đến trợn tròn mắt.

Hạ Ngọc Cẩn thấy mỹ nhân thể hiện khí thế sợ đến mức da đầu run lên, yếu ớt trấn an: “Đừng kích động, có gì từ từ nói.”

Liễu Tích Âm nhắc đĩa trà trên bàn lên, giống như muốn tiết hết oán hận trong lòng, bất chấp ném thẳng vào người hắn, mắng tới xé lòng xé gan: “Ai muốn gả cho đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ nhà ngươi! Đồ dê tiện thủy tính dương hoa!”

Hạ Ngọc Cẩn cũng bị mắng đến trợn tròn mắt.

Liễu Tích Âm thở lấy hơi, ngẩng đầu nhìn Diệp Chiêu, trăm nỗi tức giận trong lòng hóa thành đau đớn, hốc mắt dần đỏ lên, nước mắt không ngừng chảy xuống, tấm mạng che mặt thanh tao thùy mị rơi xuống, không giống hoa lê trong mưa, không thấy đau xót đáng thương, chỉ giống như một đứa trẻ bị uất ức, vừa khóc vừa kể từng từ từng từ: “Ngươi rõ ràng từng nói... Từng nói muốn kết hôn với ta...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Người đàn ông đầu tiên trong lịch sử bị mắng là hồ ly tinh.

Tiểu Hạ người thật là vinh hạnh.

60. Chương 60

Lục Thập. Mười năm như mộng

Edit by Hỏa Phụng Liêu Nguyên

Chị em thân thiết sau khi thành thân, đều sẽ ly tán mỗi người một nơi.

Cho nên khi Diệp Chiêu bộc lộ thân phận nữ nhi, tấm chân tình của Liễu Tích Âm đành phải thả trôi theo dòng nước, cho dù nàng chia rẽ Diệp Chiêu và hồ ly tinh, thế tục nhân sinh cũng sẽ không cho phép nàng và Diệp Chiêu sớm tối bên nhau. Cho nên trước tiên nàng phải dụ dỗ hồ ly tinh, nhin nhục, gả vào phủ Nam Bình Quận Vương, lại tính toán gạt phu quân sang một bên, mới có thể cùng người trong lòng ở trong hậu viện diễn cảnh thể thiếp hòa hợp, cùng chung chăn gối, sớm tối kề bên, ân ân ái ái.

Vốn tưởng rằng cái tên hồ ly tinh mặt như trai bao kia chẳng qua chỉ là một tên quần là áo lụa, dụ dỗ sơ sơ, sẽ bị trúng kế, không thể ngờ mặc dù hấn háo sắc nhưng cũng không nóng máu vì sắc, ba lần bốn lượt không thể thuận lợi. đành phải dùng đến hiểm chiêu khác, ừa nơi đông người thực hiện hành vi khiến hấn không thể không vì thanh danh mà cười mình vào cửa. Sử dụng mùi hoa khiến hai người phải ngủ riêng, tung tin đồn, lấy lòng An Thái Phi, mọi thứ đã có đủ, chỉ thiếu hồ ly tinh mở miệng nạp năng lượng vào phủ, lại bị một tờ thư từ vợ chui ra phá nát toàn bộ kế hoạch.

Liễu Tích Âm gần như tuyệt vọng, khóc đến suýt chút nữa không thở được.

Hạ Ngọc Cẩn xụi lơ trên ghế thái sư, trước mắt biến thành màu đen, há hốc mồm nửa câu cũng không nói nên lời, đầu óc trống rỗng, chỉ có ba từ “Hồ ly tinh” to tướng không ngừng bay lượn nhảy múa xung quanh.

Diệp Chiêu thì đang đơ ra trước vấn đề long trời lở đất này, mãi lâu sau mới hỏi: “Chuyện gì đây?”

Liễu Tích Âm trong lòng đau xót hỏi: “Người thích ta có đúng không?”

Diệp Chiêu gật gật đầu.

Mới trước đây mặc dù Liễu Tích Âm không đẹp kinh diễm như bây ờ, nhưng cũng là một cô bé trắng ngần, ngoan ngoãn biết điều, trong lòng lại rất gần bướng, đã thích cái gì thì sẽ mê muội cố chấp, hơn nữa trong quá trình học múa cũng có chút xu hướng nổi loạn. Thời điểm bị phụ thân ra sức đánh đòn, nằm úp sấp trên ường, nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn không hề hé răng, cũng không nhận sai. Khả năng chịu đựng ấy khiến Diệp Chiêu vô cùng yêu thích, sau đó một thời an rất dài đều đặt năng ở vị trí quan trọng nhất trong lòng, có món nào ngon trò nào hay tất cả đều nhường hết cho nàng.

Liễu Tích Âm lại hỏi: “Người đã từng hôn ta đúng không?”

Diệp Chiêu lại gật gật đầu.

Nàng thời trẻ phóng đảng bữa bãi, ra ngoài tự ình là đàn ông, đi theo đám là lượt học đùa ỡn con gái, Liễu Tích Âm dễ dãi mặt, bị nàng lôi ra để luyện tập. Mỗi lần bị thơm trộm lên mặt, Liễu Tích Âm đều thẹn thùng không được tự nhiên, tính tình trẻ con nổi giận. Bởi vì Diệp Chiêu không phải là con trai thật sự, độ tự ác của trưởng bối Diệp tộc lại không cao, biết rõ cũng không đặc biệt để trong lòng, hùng hổ chộp nàng tới mắng cho vài câu, bảo xin lỗi biểu muội, dỗ cho khéo là xong.

Liễu Tích Âm hỏi lại: “Người đã từng hứa hẹn sẽ cưới ta đúng không?”

Cả người Diệp Chiêu cứng đờ, ấp úng hồi lâu, áy náy nói: “Lúc ấy muội mới chỉ cao chừng này, chẳng qua chỉ là câu nói đùa, ta...”

Rốt cuộc nàng cũng nhớ tới khi mình mười hai tuổi, Liễu Tích Âm tám tuổi bị đánh vì tội nhảy múa, nằm úp sấp trên ường dương thương, nàng lén lút trèo tường tới an ủi. Thấy biểu muội lo lắng vết gầy trên lưng, lo sợ sau này để lại sẹo, tâm tình ứ đọng, nước mắt không ngừng rơi. Diệp Chiêu khó hiểu hỏi, “Khóc cái gì? Vết thương nhỏ như thế, lại chẳng phải trên mặt, ai mà nhìn thấy được.” Liễu Tích Âm nức nở nói, “Mẫu thân nói, để lại sẹo, phu quân tương lai sẽ không thích muội.” Nàng một nửa là vì thả lỏng tâm tình của biểu muội, một nửa là cảm thấy không sao cả, liền nói không thêm nghĩ, “Nam nhân không thích thì thôi, cùng lắm thì ta cưới muội là được.”

Liễu Tích Âm sững sờ nhìn Diệp Chiêu hồi lâu, nín khóc, nàng thử thăm dò: “Muội biến thành ma lem, huynh cũng lấy muội sao?”

Diệp Chiêu đang cố gắng học tập đám là lượt, bị tiểu biểu muội vui sướng thổ lộ, trong đầu chẳng thêm nghĩ cái gì, đã lập tức vỗ ngực nói: “Lấy!”

Là như vậy sao?

Nhìn Diệp Chiêu vẻ ân cần tràn ngập trong đôi mắt màu ngọc lưu ly nhạt, nụ cười trên gương mặt còn sáng lạn hơn cả ánh mặt trời, chiếu sáng cả khuê phòng âm u.

Liễu Tích Âm ật mình, vội vã cúi đầu, ôm chăn gấm, trên mặt nóng bừng từng đợt.

Bắt đầu từ ngày đó, sợi tơ tình như cỏ dại sinh sôi ữa mùa xuân, càng ngày càng không thể vãn hồi.

Chỉ cần nhớ tới khuôn mặt của chàng, mặt sẽ đỏ, tim sẽ đập nhanh hơn, đến ngay cả liếc mắt nhìn lâu một cái cũng không dám.

Mẫu thân nói, nữ nhân quan trọng nhất là tìm được phu quân của chính mình.

Nàng tin tưởng mình đã tìm được vị phu quân tốt nhất thế an này.

Đời này kiếp này, sông cạn đá mòn, không phải chàng quyết không lấy làm chồng.

Bà nội đưa nàng đến nhà thúc thúc, ở cùng nhóm chị em họ để sửa lại tính tình.

Ngồi trên xe ngựa nàng khóc mãi không dứt, ai khuyên cũng không được.

Không ngờ, Mạc Bắc bị phá thành, cả cha lẫn mẹ đều ra đi, nàng và bà nội may mắn tránh được một kiếp. Giữa linh đường, nàng năm ấy mười hai mặc áo sô gai trắng, khóc khàn ọng kiệt sức. Diệp Chiêu không tới thăm nàng, thế nhưng trước lúc dẫn quân lên đường, sai người đưa một phong thư tới cho nàng, trong thư chỉ có vài chữ lớn: “Thù của muội, ta thay muội cùng trả.”

Nàng ôm bức thư, lau khô nước mắt.

Chiến trường Mạc Bắc, đã thê thảm như địa ngục tu la, các tướng sĩ đều đánh cược tính mạng mình, nàng không có thời an để khóc.

Diệp Chiêu ơi Diệp Chiêu...

Vất vả bên ba, ăn gió uống sương, đời nó biết thế nào?

Trời băng đất tuyết, ó lùa giáp bạc, liệu có lạnh hay không?

Xương cốt như núi, máu chảy thành sông, chắc có được bình an?

Nàng cố lấy dũng khí, đi tới khuê phòng các a các viện, mềm mỏng nói muốn nhờ, phân tích lợi hại, dùng tình dùng lý, bán đồ hồi môn làm gường, đổi lấy quân nhu lương thảo, từng xe từng xe đưa tới chiến trường. Nàng thấp đèn, cầm lấy cây kim sợi chỉ vốn chẳng quen, suốt ngày suốt đêm dúc sức khâu quần áo mùa đông, từ cong vẹo, tay áo cái dài cái ngắn, cho đến đẹp dễ ngay ngắn, mỗi sợi bông trong từng tấm áo manh quần đều đan thật dày, tất cả đều đưa tới quân doanh, chỉ vì để san sẻ gánh nặng cho chàng.

Mỗi lần nhận được quân báo từ Mạc Bắc, tim của nàng đều nhảy lên tận cổ họng, ăn không thấy vị, đêm không thể ngủ, sợ hãi nhận được tin xấu của chàng. Khi nghe được tin chàng bị chém bị thương sau lưng, trọng thương rồi ngã xuống, cả người nàng tê liệt, chỉ hận không thể chạy tới chiến trường, sóng vai cùng chiến đấu với chàng. Nhưng là nàng biết chàng không thích, nữ nhi tình trường trước chiến tranh tàn khốc, là nhỏ nhặt không đáng á đến cỡ nào? Nàng chỉ có thể tiếp tục kiên cường, lặng lẽ nhờ người dùng loại khăn lụa tốt nhất bọc lấy ít thuốc trị thương gửi đi, ở góc khăn có thêu “Một tấm khăn vuông gửi cho chàng, ngang cũng là tơ dọc cũng tơ (*)“, để biểu lộ tình cảm. Diệp Chiêu nhận được, viết một bức thư gửi về, ghi là “Ta không sao, khăn rất đẹp, cảm ơn.” Nàng ôm lấy bức thư, vui sướng đến bảy tám ngày không buồn ngủ.

Chiến cuộc hơi lắng xuống, đại thúc thúc biết tâm ý của nàng, nói đưa con gái tốt nhất của Diệp gia rất xứng đôi với đại tướng quân, nên đứng ra làm chủ đính hôn cho nàng và Diệp Chiêu, nàng vốn tưởng rằng tâm nguyện đã thành. Không ngờ, chẳng bao lâu sau, đại thúc thúc đã thay đổi ý định, bảo đại thúc mẫu thay nàng lựa chọn phu quân cho nàng ngay trong đám tài tử ở địa phương.

Nàng không nghe theo.

Đại thúc mẫu lắp bắp khuyên nhủ: “Chiến sự không biết đến bao giờ mới chấm dứt, sợ là cháu phải chờ đến lúc thành gái lỡ thì luôn mất, tốt hơn là nên gả cho người khác đi.”

Nàng mạnh mẽ nói: “Không cần biết bao lâu con cũng chờ!”

Đại thúc thúc áp úng khuyên bảo: “Đã thế tướng sĩ ăn bữa nay lo bữa mai, ai biết chuyện tương lai sẽ thế nào, với lại nó... Nó không hợp đâu.”

Nàng chỉ tay lên trời mà thề: “Liễu Tích Âm ta sinh là người nhà họ Diệp, chết làm ma nhà họ Diệp. Chàng còn sống, ta gả! Chàng bị thương, ta hầu hạ! Chàng chết, ta thủ tiết cả đời!”

Thúc Thúc và thím tìm mọi cách khuyên nhủ, cuối cùng đành bất đắc dĩ rời đi.

Cây đào trong sân nở rồi tàn, tàn rồi nở, nở nở tàn tàn.

Tiểu cô nương trưởng thành thành đại cô nương.

Nàng cố chấp tin tưởng, chờ ngày nào đó chiến sự chấm dứt, phu quân của nàng sẽ trở về từ chiến trường. Cưỡi bạch mã, bốn vó đạp tuyết, chạy như bay như chớp, đi vào cửa nhà nàng, dừng ngựa ữa đầy trời hoa đào rơi, nhẹ nhàng nắm tay nàng, nở nụ cười sáng lạn nhất mà nói: “Ta đã trở về.” Sau đó dùng kiệu hoa đỏ thắm, kèn đồng trống chiêng, cưới nàng vào cửa, từ nay về sau sớm tối bên nhau, mãi không chia lìa.

Mỗi ngày nàng đều nhìn về phương bắc, si dại chờ, si dại mong.

Chờ thêm một tháng lại một tháng, đợi qua một năm lại một năm nữa.

Chỉ đến khi.

Một câu nói đùa làm lỡ cả đời.

(*) Một tấm khăn vuông gửi cho chàng, ngang cũng là tơ dọc cũng tơ: Một tấm khăn tay vuông, ngang là sợi tơ dọc cũng là sợi tơ. Tơ âm hán là Ti, đồng âm với Tư nghĩa là nhớ ==> Ngang cũng là nhớ mà dọc cũng là nhớ.

61. Chương 61

Lục Thập Nhất. Lời đồn nổi lên bốn phía

Edit by Bing

Diệp Chiêu vẫn rất yêu quý biểu muội, huống chi lại còn phải nể mặt nể tình cậu. Cho dù nàng phần nộ đối với việc biểu muội tính kế hãm hại Hạ Ngọc Cẩn, chẳng qua cũng chỉ là nghiêm khắc răn dạy nàng một chút, rồi đóng gói quảng về Mạc Bắc.

Nay chuyện cũ trước kia bị khơi ra, tuổi trẻ hoang đường, hứa hẹn lung tung, tự mình không giữ lời được, nàng lại nghĩ tới thời còn chiến tranh Tích Âm đối xử tốt với mình tận đáy lòng, đưa áo rét rồi lại đưa khăn tay, cái chính là mình trình độ văn hóa thấp, vài ba cái chữ đều là cha con Hồ Thanh ngậm đắng nuốt cay vô cùng vất vả mà dạy dỗ mới học nổi vào đầu, làm sao đọc hiểu được cái gì mà ti với không ti? Chỉ tưởng ý nói cái khăn này rất là quý, liền rất vui vẻ hồi âm, kết quả lại làm đối phương hiểu lầm.

Xấu hổ và áy náy trong lòng không đếm được, rốt cuộc nàng ngồi không yên, vội vàng đứng dậy, tự mình nâng Liễu Tích Âm khóc ngã trên mặt đất, lau nước mắt thay nàng, cũng không biết nên an ủi thế nào, nghĩ trái nghĩ phải được một câu: “Mấy năm gần đây, thật sự là khổ uội rồi.”

Liễu Tích Âm nhào cả người vào lòng nàng, nước mắt không ngừng, trước mắt vẫn là Diệp Chiêu yêu thương nhất của nàng, không cần biết làm sai bao nhiêu chuyện, không cần biết tùy hứng làm nũng thế nào, đều sẽ được cảm giác an toàn nồng đậm vây quanh, được mạnh mẽ che chở, bởi vì nàng vĩnh viễn sẽ không mặc kệ mà bỏ mình lại.

Có tiếng ngã thật mạnh ngoài cửa vọng vào.

Là Hạ Ngọc Cẩn kéo cái chân bị thương khắp khiêng, cầm giận rời đi.

Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, một không yêu đương vụng trộm với biểu muội nhà mình, hai không thông đồng với gái đã có chồng, kết quả chẳng những vô tội bị mắng là hồ ly tinh, là đồ dê tiện, đòi

gian thê dâm phụ không biết xấu hổ kia lại còn ngay giữa ban ngày ban mặt, ôm ôm ấp ấp trước mặt hân, kẻ lẽ nổi lòng, quả thực không coi tôn nghiêm của hân ra gì.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận đến cả người phát run, đứng không vững một cái, ngã sấp xuống ngoài cửa viện, ngã theo thế chó đớp bùn.

Đám nha hoàn gia đình vội chạy nhanh tới vây lại, dìu dìu đỡ đỡ. Dương thị xem sắc mặt giỏi nhất, dẫn đầu xông lên, sai người nâng lên sập gụ, rồi mắng tiểu a hoàn, “Toàn một đám tay chân vụng về, nuôi các người chẳng kẻ nào dùng được!” Mi Nương căng thẳng theo hỏi quận vương, “Gia, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Sao ngài to tiếng với tướng quân, có phải tướng quân không cho ngài nạp biểu muội đúng không vậy?”

Tay Hạ Ngọc Cẩn trầy cả miếng da, nghe thấy câu nói vô đạo đức của Mi Nương, nổi trận lôi đình, nếu không phải hân quen thương hoa tiếc ngọc, thế nào cũng phải cho nàng một cước. Nhưng việc tuyệt sắc mỹ nữ quyến rũ hân cưới về làm thiếp, chỉ để tư thông với nường tử này, quả thực mất hết sạch sành sanh mặt mũi, đánh chết cũng không thể nói ra. Vì thế hân hít sâu mấy hơi, bình tĩnh lại, nghiêng răng nghiêng lợi: “Biểu muội ta không cưới! Còn mụ ác phụ chết tiệt kia! Ta cũng bỏ luôn!”

Diệp Chiêu thấy hân tức giận, vội vàng buông biểu muội, chạy từ trong viện ra, thấy phu quân bị ngã, bước lại ân cần hỏi han. Đáng tiếc nàng không diễn được vẻ thùy mị, mặc dù đã cố hết sức làm cho ánh mắt trở nên dịu dàng một chút, nhưng biểu cảm nhìn qua vẫn có vẻ cứng rắn nghiêm nghị, không giống như đang an ủi người khác, ngược lại giống chọc giận hơn. Mà Liễu Tích Âm thì len lén dựa vào cửa viện, chỉ hé ra một nửa gương mặt xinh đẹp, mắt đỏ hoe, mặt đầy nước mắt, rụt rè nhìn Hạ Ngọc Cẩn, muốn nói lại thôi, thật giống như một tiểu tức phụ bị ầm ức mà không dám nói ra.

Mọi người nhìn biểu hiện của ba người, nhất thời ngơ ra.

Nhất định là Nam Bình quận vương và biểu tiểu thư tâm đầu ý hợp, định nạp làm thiếp, nhưng Diệp tướng quân oai nghiêm sấm sét, nghiêm khắc cấm hồ ly tinh vào cửa, vì thế hai người cãi nhau, quận vương không chiếm được mỹ nhân, tức ghen cả thở, ngã vật trước cửa.

Diệp Chiêu đi theo Hạ Ngọc Cẩn, vừa sốt ruột vừa đau lòng, nắm lấy tay hân, định bụng dựa theo những gì huynh đệ dạy bảo, móc ra vài câu quan tâm để nói.

Phía bên kia, Liễu Tích Âm nhìn thấy nàng lo lắng chạy đi, yêu thương trong ánh mắt dành cho phu quân càng đậm hơn so với dành ỉnh, tỉnh lại từ trong mộng, tâm can nát như bột phấn, mười năm chờ đợi bỗng hóa hư không, nhớ tới cha mẹ đã mất, phu quân yêu người khác, chỉ còn một thân một mình, từ nay về sau biết dựa vào đâu mà tự sống? Phút chốc mất hết can đảm, không còn hy vọng gì vào cuộc sống, im lặng quay đi, khó nhọc trở về tiểu viện của mình. Đuổi hết mọi người, cài chốt cửa, lấy một chiếc đai lưng ra, rưng rưng vắt lên xà nhà...

May mắn mà Hồng Oanh nhảy bén, hiểu rõ tâm tình của nàng, lại giỏi võ nghệ, phát hiện tình hình khác lạ, đá vắng cửa chính, mạo hiểm cứu về.

Diệp Chiêu nghe báo, giật mình sợ hãi.

Đằng này thì Hạ Ngọc Cẩn bị thương nằm trên giường, đằng kia là biểu muội vì mình mà tâm tình ngội lạnh đi tự tử.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, chăm được bên này lại không chăm được bên kia.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận liều mạng ăn cơm, không thèm để ý đến nàng.

Liễu Tích Âm không uống một giọt nước, ôm chăn im lặng.

Nàng chạy ngược chạy xuôi hai bên, ra sức an ủi, so ra còn gian nan hơn năm đó hai mặt chống địch.

Dương Thị và đám Mi Nương, Huyền Nhi cũng đến thăm chủ nhân, thấy vợ chồng bọn họ bất hòa, lập tức cân nhắc được mất của việc cho biểu muội vào phủ, cảm thấy chẳng qua chỉ là rước một cái bình hoa về để quận vương và tướng quân chia nhau sủng ái, hơn nữa tướng quân đã không muốn cho biểu muội làm thiếp, sau này chắc là sẽ không thích, mình có tổn thất một tẹo, cũng còn tốt hơn việc vợ chồng quận vương đòi

ly hôn, sau này thay một chủ mẫu dữ tợn hơn về, vì thế dựng tinh thần lên, dìm ghen tuông xuống, miễn cưỡng cười cười khuyên giải hai người.

Dương Thị: “Quận vương gia, tướng quân cũng là dâu mới, làm sao ngài có thể hô hào đòi nạp thiếp như vậy được? Nếu quả thực thích Liễu cô nương, trước tiên để tạm ở ngoài, dỗ dành tướng quân, chờ một năm rưỡi lại đưa vào cửa cũng không muộn, dù sao cũng là vợ chồng, việc gì phải vì chuyện nhỏ mà cãi đến khô cổ đỏ mặt? Để thái hậu biết được thì không hay đâu?”

Mi Nương: “Tướng quân, dòng dõi hoàng thất nạp vài mỹ nhân là chuyện bình thường. Nếu quận vương đã thích, không cần phải mạnh mẽ từ chối như thế, trước tiên cứ chiều ngài ấy, dù sao đối phương cũng là biểu muội của ngài, một thiếu nữ mồ côi nho nhỏ, thân thể lại yếu đuối, làm sao độ được quyền thế của ngài, chờ cảm giác mới mẻ của quận vương qua đi, yêu yêu thích thích thế nào thì cũng đi hết, tội gì phải vì thế mà làm lạnh lòng quận vương, cãi vã làm hai người đâm xa cách?”

Huyền Nhi: “Đúng vậy đúng vậy, trăm ngàn lần đừng ly hôn, nếu các người ly hôn, ta... ta phải làm sao bây giờ...”

Diệp Chiêu vì danh dự của Liễu Tích Âm, Hạ Ngọc Cẩn thì vì mặt mũi của chính mình, nghe các nàng khuyên bảo ta một câu người một câu, trong lòng như ấm trà đun sủi cỏ, có miệng mà không đổ ra được.

Việc Nam Bình quận vương đổ bệnh không dậy nổi, Liễu Tích Âm vì tình yêu không thành, đau khổ tự sát, khiến cho dự luận xôn xao, nam nhân ai ai cũng đều nói Diệp Chiêu là người vợ hung hãn nhất thiên hạ, công lực ghen tuông có thể so sánh với hổ cái tiền triều – Trường Bình phu nhân. Hạ Ngọc Cẩn và Liễu cô nương tâm đầu ý hợp, thề nguyện sống chết, tựa như đôi tình nhân số khổ hóa bướm trong kịch, bị bổng thả uyên ương, đau đớn chia ly, thật sự là đáng thương đáng tiếc. Các nữ nhân có một số hiền lành, đều cảm thán vài câu rằng Diệp Chiêu không xứng làm vợ, còn phần đông đều mang lòng thương hại.

Bởi vì trên đời này nam nữ không bình đẳng, nên chung quy quan điểm của nam nhân chiếm thượng phong, càng tranh cãi càng ác liệt.

Ngay cả những đồng nghiệp trong quân doanh, cũng không nhận được khuyên Diệp Chiêu vài câu: “Dù sao tướng quân cũng vốn không phải nữ tử bình thường, đừng để tí chuyện vặt vãnh trong nhà ấy trong lòng, nam nhân thay lòng đổi dạ, có kéo cũng không kéo lại được, không bằng đồng ý ối tình đau khổ này của hần, cuối cùng vị trí chính thất của ngài sẽ không lay chuyển được.”

Sắc mặt Diệp Chiêu không có biểu cảm gì cả, hồn bay tận trời, chuyện nhà cửa ngập trong đầu.

Hồ Thanh thông dong đi qua bên cạnh: “Tâm trạng tướng quân hình như không tốt? Có phải lâu không giết người? Ngứa tay quá rồi?”

Thu Lão Hồ ngây thơ tiếp lời: “Quân sư nói rất đúng, kinh thành cái gì cũng tốt, chỉ là không có người để giết, rất khó chịu. Nếu còn tiếp tục như thế này, lão tử nghẹn chết đến nơi mất, tướng quân người mau nghĩ cách đi.”

Diệp Chiêu vỗ mạnh bàn, mọi người vội vàng rời xa khỏi nàng mười thước, không dám khuyên nữa, cúi đầu hết lượt, vòng đường vòng mà đi, sợ bị tóm được. Diệp Chiêu khó hiểu nhìn đám người đang lùi lùi chuẩn chuẩn, nhúc nhúc, lời người duy nhất hiểu rõ đầu đuôi là Hồ Thanh ra, lén lút hỏi: “Tình ý của biểu muội ta như vậy, nên làm thế nào cho phải?”

Hồ Thanh chỉ sợ thiên hạ không loạn: “Để quận vương cưới con bé về, ở bên cạnh người, cũng coi như là đẹp cả đôi đường.”

Diệp Chiêu phiền não: “Ngọc Cẩn không chịu.”

Hồ Thanh: “Người hạ mình chút nữa, bảo Liễu cô nương mềm mỏng với hần một chút, chịu khó xin lỗi hần, giữ mặt mũi cho hần, nói không chừng hần hết giận lại nghĩ thông. Có nam nhân nào không thích mỹ nhân đâu? Người ngấm lại hồi trước ở quân doanh Mạc Bắc đi, đừng nói là mỹ nhân, cho dù gặp heo nái cũng đều phải xông lên trêu ghẹo! Huống chi biểu muội của người lại là tuyệt sắc, bụng dạ cũng không phải là xấu xa. Đến khi khúc mắc được cởi bỏ, quận vương có thể dễ dàng ôm ấp mỹ nhân, sao lại không chịu?”

Diệp Chiêu hoài nghi hỏi: “Thật không? Hần sẽ vui chứ?”

Hồ Thanh kéo dài giọng, gian xảo cười nói: “Đương nhiên đương nhiên, không tin người thử đi hỏi lão Hồ xem hắn có thích mỹ nhân hay không a ——”

Lão Hồ nghe thấy câu hỏi, lập tức quay đầu, lớn tiếng đáp: “Mỹ nhân? Đương nhiên là thích!”

Diệp Chiêu bắt đầu suy nghĩ.

Hồng Oanh cùng lớn lên với Liễu Tích Âm từ nhỏ, tuy là chủ tớ, nhưng lại tình như chị em, biết một tấm chân tình của nàng phải thả trôi theo dòng nước, cũng rất phần hận khổ sở, chỉ sợ trong lòng nàng lại nghĩ quẩn, cố gắng an ủi: “Tiểu thư, còn chưa tới mức tuyệt vọng mà.”

Liễu Tích Âm mặt trắng bệch, nằm trên giường, thần sắc tiều tụy: “Mọi chuyện đã nói ra hết rồi, hồ ly tinh kia sẽ không nạt ta...”

Hồng Oanh khuyên nhủ: “Muội thấy quận vương là người mềm lòng, tiểu thư chịu khó cầu xin hắn, cố gắng cầu xin, nói không chừng hắn bớt giận, sẽ đồng ý. Dù sao tiểu thư là nữ nhân, cùng lắm chỉ có thể giả phượng hư hoàng, đâu thể sơ mũi gùi nường tử của hắn? Lại còn tự nhiên có mỹ nhân hầu hạ cạnh giường.”

Liễu Tích Âm lắc đầu: “Bây giờ trong lòng A Chiêu không có ta, nàng đã chỉ biết có con hồ ly tinh kia, ta còn làm được gì?”

“Hồ ly tinh kia ngoại trừ thân phận đặc biệt, còn tài hoa nhân phẩm, dung mạo tư sắc, có điểm nào so được với tiểu thư!” Hồng Oanh phỉ nhổ vài tiếng, “Đầu tiên ngoan ngoãn phục tùng, chờ đến khi vào được cửa, mới xắn tay chơi với hắn, không tin dựa vào tình cảm từ nhỏ, lại thêm vẻ thù mị dịu dàng của tiểu thư, mà cũng không kéo được trái tim tướng quân về!”

Trước đủ lời khuyên bảo, trong mắt lại dấy lên một ánh lửa hy vọng.

Liễu Tích Âm khẽ cắn môi, mạnh mẽ gạt đầu.

62. Chương 62

Lục Thập Nhị. Mẹ chồng giá lâm

Edit by Bing

Sáng sớm hôm sau, Liễu Tích Âm mang Hồng Oanh theo, cả hai cùng đến tạ tội.

Mỹ nữ lớn nhỏ yếu điệu quỳ gối nơi đầu giường, khóc suốt mướt, vẻ mặt hối hận, tự thú tất cả những chuyện xấu đã làm thời gian trước, cầu xin khoan dung tha thứ: “Trước khi vào kinh Tích Âm có nghe không ít lời đồn đãi, nói là quận vương chán ghét biểu tỹ, nhiều lần muốn hủy hôn, trong lòng Tích Âm bất bình, nhất thời hồ đồ muốn dạy dỗ ngài một chút. Thứ thuốc Thất Nhật Túy kia là một món đồ của Tây Cương, chỉ làm mạch tượng nhìn qua có vẻ như yếu ớt một chút, chứ không gây ra cái gì đáng ngại đối với thân thể cả, cho dù có uội một ngàn lá gan, muội cũng sẽ không thực sự dám tính kế mưu sát người trong lòng biểu tỹ. Mong quận vương thứ cho Tích Âm ở sâu trong chốn thâm khuê đại viện, ngu muội không hiểu chuyện, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, sau này không dám nữa.”

Hồng Oanh lau nước mắt, tủi tủi thân thân nói: “Khiến quận vương bị rơi xuống nước, là do nô tỳ cả gan làm loạn, muốn xả giận giúp cô nương nhà mình, nay nô tỳ cũng vô cùng hối hận. Cầu mong quận vương trị tội, cho dù khiến Hồng Oanh vào chỗ chết, Hồng Oanh cũng cam tâm tình nguyện.”

Diệp Chiêu mắng lớn một tiếng: “Hoang đường!”

Liễu Tích Âm oán hận nhìn nàng “Biểu tỹ, thái tổ mẫu muội là vương nữ Miêu tộc, muội mặc dù chỉ học được chút sơ sơ bề ngoài, nhưng nếu thật sự muốn hại quận vương, hạ cái cớ gì mà chẳng được, còn phải dùng cái thủ đoạn vặt vãi ấy sao, hơn nữa, nếu Mạc Bắc không xảy ra chiến loạn...” Lời của nàng nói tới đây ngừng lại, từng cơn khó chịu lại dâng lên trong lòng, nhỏ giọng sao cho Hạ Ngọc Cẩn không nghe thấy được, cúi đầu hỏi một câu, “Quả thực tỹ sẽ không lấy muội sao?”

Nếu là không có chiến sự Mạc Bắc, Diệp Chiêu sẽ không bị vạch trần thân phận nữ cải trang nam, sẽ không bị hoàng thượng tứ hôn, mãi mãi không có duyên phận với Hạ Ngọc Cẩn. Nàng không có cách nào lấy vợ như người thường, vì mặt mũi Diệp gia, chỉ có thể xuất gia hoặc cưới một người vợ có thể giúp nàng che giấu sự thật. Liễu Tích Âm cũng không để ý đến giới tính của nàng, tài mao song toàn, lại khăng khăng một mực đi theo nàng, tất nhiên là sự lựa chọn tốt nhất. Diệp Chiêu thích Liễu Tích Âm, tuyệt nhiên sẽ không cự tuyệt mà cưới nàng, tính tình hai người hợp nhau, gả qua cử án tề mi, lại càng sẽ không nạp thông phòng thiếp thất, quả thật là thần tiên mỹ quyến, cả đời cả kiếp hai người một đôi.

Nếu không phải Hạ Ngọc Cẩn ở bên cạnh, trong lòng vẫn hơi thiên vị, Diệp Chiêu nhìn ánh mắt đáng thương của biểu muội, nghĩ đến mỹ nhân tuyệt sắc ngon lành, tài mao song toàn, gả vào ôn đại hộ nào chẳng được, lại vì nàng hồi trẻ làm bậy, gửi gắm tình ý, tạo thành một sai lầm to lớn, thanh danh ở cả Mạc Bắc lẫn kinh thành đều bị hủy hết sạch. Giờ với tính tình kiêu ngạo của nàng mà cũng chịu hạ mình nhận sai, quỳ xuống xin tha thứ, cho nên trong lòng không làm sao giận nổi, chỉ có càng tiếc thương lo lắng mà thôi. Chỉ hận không thể nâng nàng đứng dậy, chu đáo an ủi một phen.

Nàng ho nhẹ một tiếng, xấu hổ đẩy đẩy Hạ Ngọc Cẩn, khó xử hỏi: “Dù sao cũng không phải chuyện to tát gì, lại là người một nhà, làm to không bằng bỏ qua, tính chuyện sau này có vẻ quan trọng hơn.”

“Ai là người một nhà với cô ta...” Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy chữ “Cổ”, nhớ lại truyền thuyết kinh dị của Tây Cương mà bà vú kể ngày trước, nhin không được run lên. Liễu Tích Âm vì Diệp Chiêu, ngay cả cái chết cũng không sợ, ai biết có thể phát cuồng vì yêu, hạ cái thứ kinh dị gì đó vào người mình, chơi trò đồng quy vu tận hay không? Hơn nữa dù võ công Liễu Tích Âm có thấp, chấp ba thằng như mình vẫn dư sức, a hoàn của nàng lại là cao thủ ám khí, sau lưng còn có người cậu giữ chức to, nắm binh quyền, nường tử mình thì có lòng yêu mến, có tâm lý bao che, cho chuyện lớn hóa nhỏ, mình thì bị côn đồ nện cho hai đấm hoàng bá phụ cũng chẳng thêm quan tâm, tìm bà nội khóc lóc kể lể bị nữ nhân bắt nạt thì quá mất mặt. Nay đối phương quang minh chính đại đến thỉnh tội, nếu hấn trắng trợn ra tay phản kích, cũng thật có lỗi với thanh danh thương hoa tiếc ngọc hàng ngày.

Hạ Ngọc Cẩn chân bị treo, tay bó bột, muốn chạy cũng chạy không thoát, cẩn thận cân nhắc một lúc lâu, quyết định hảo hán không chấp cái thiệt trước mắt, không cần khoe mẽ nhất thời mà làm đối phương chó cùng rứt giậu, liền nghiêng răng nói: “Thôi quên đi, ai bảo gia là người mềm lòng đây, từ sau không được phép làm những chuyện khốn kiếp này nữa.”

Liễu Tích Âm vội vàng dập đầu vài cái, tạ đại ân của quận vương, trán tím mất một mảng.

Diệp Chiêu đau lòng không cẩn thận chặt đứt đầu hình khắc con chim khách ở đầu giường.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn vào mắt nường tử, hít sâu một hơi, trước tiên đuổi Liễu Tích Âm ra ngoài, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Diệp Chiêu: “Cô tính xử trí thế nào?”

Diệp Chiêu thấp giọng hỏi: “Thật sự không thể nạp sao? Nói thế nào thì cũng là một mỹ nhân, đem về nuôi cũng vui mắt.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Có vui mắt đi nữa, lão tử cũng không thể tự cầm sừng lên đầu mình chứ?”

Diệp Chiêu kiên nhẫn: “Thật ra ở cùng lâu rồi, sẽ biết tính con bé mặc dù mạnh mẽ, nhưng cũng rất đáng yêu.”

Hạ Ngọc Cẩn giận giữ: “Có đáng yêu nữa cũng không thêm!”

Dưa hái xanh không ngọt, Diệp Chiêu không tiện khuyên nữa, chỉ có thể tạm dừng.

Hạ Ngọc Cẩn bực lên, sẽ không thêm tươi cười với bất cứ ai.

Nhưng chỉ có một người, hẳn không thể không cười làm lành thận trọng ứng phó.

Đó là mẫu thân của hắn.

An Thái Phi chán ghét Diệp Chiêu, đứa con dâu làm mình mất hết mặt mũi này không gì sánh bằng, chỉ cần có thể làm cho nàng khó chịu, làm cho nàng mau biến đi, thì mặc kệ con trai nạp bao nhiêu thiếp hay là cặp bồ nuôi con riêng cũng không thành vấn đề. Về đẹp Liễu Tích Âm dù ở trong kinh thành cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, càng khó có được là khí chất tao nhã, tự nhiên trang nhã, phụ thân trước khi chết lại là quan ngũ phẩm, nàng lại là con vợ cả bất kể dòng dõi hay tướng mạo đều phù hợp với tiêu chuẩn người con dâu tốt nhất trong cảm nhận của bà, so sánh hai đẳng, càng nhìn Diệp Chiêu càng thấy không vừa mắt, hơn nữa thêm lời đồn đại bên ngoài giữa con bà và Liễu cô nương, bất kể vì thể diện gia đình hay vì tâm nguyện của chính mình, bà đều trăm muốn vạn muốn nạp Liễu Tích Âm làm thiếp, chỉ hận không thể đổi luôn chính thất.

Sau khi nghe thấy tin đồn Diệp Chiêu Hà Đông sư tử hồng ngăn cản phu quân nạp thiếp, bà tức giận đập vỡ cái chén trà bằng sứ xanh, hùng hổ dẫn An Vương Phi, cất quân tới cửa hồi tội.

Bà trước tiên nhìn đứa con đang nằm trên giường dưỡng thương, đau lòng rơi hai giọt nước mắt, vung gậy mắng thẳng Diệp Chiêu: “Con dâu nhà quyền thế có đứa nào ghen tuông như thế không? Con dâu nhà khác vào cửa, đều dâng a hoàn hồi môn của mình cho phu quân làm thông phòng, cô thì sao? Lại còn ngăn không cho nạp thêm người!”

Diệp Chiêu không dám tin hỏi: “Nha hoàn hồi môn? Cái này...”

“Cái gì?” Không đợi nàng nói xong, Thu Hoa Thu Thủy đều đồng thời rống lên, hai người liếc mắt nhìn nhau, trao đổi một chút ý xấu, cùng quay đầu nhìn chằm chằm vào Hạ Ngọc Cẩn, ánh mắt tựa như đang nhìn một con heo béo, còn xoa xoa tay, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác tỏ vẻ sẵn sàng Bá Vương Ngạnh Thượng Cung với áp trại tướng công.

Thu Hoa: “Quận vương gia muốn nạp chúng ta?”

Thu Thủy: “Hắc hắc, Thái Phi có chỉ, tướng quân có lệnh, tất nhiên phải vâng lời.”

Thu Thủy: “Cứng rắn trèo lên là được, dù sao ta cũng không thiệt.”

Hạ Ngọc Cẩn nhìn hai nữ thổ phỉ còn dã man hơn nương tử của mình này, sắc mặt trắng bệch, liều chết lắc đầu.

An Thái Phi nhìn thấy hai a hoàn không hề phép tắc, sắc da ngăm đen, mi thô mắt to, hông đeo bội đao này, ngực nhô nghẹn một cái, vội hỏi Diệp Chiêu: “Đây... chính là a hoàn hồi môn của cô? Sao lại chọn hai đứa như vậy?” Đứa nào đứa nấy bộ dạng khó coi, ở quận vương phủ gả cho quân gia, chỉ sợ quân gia cũng chạy mất dép, đừng nói đến con trai bảo bối của bà.

Diệp Chiêu nghiêm túc giải thích: “Hai đứa võ công giỏi nhất, cũng trung thành nhất.”

“Thôi đi thôi đi,” An Thái Phi cảm thấy ngực đã nghẹn đến phát đau, bà nằm trên ghế, để cho a hoàn xoa nhẹ một hồi lâu mới xuôi lại được, liếc mắt nhìn Diệp Chiêu một cái, cảm thấy nàng hôm nay hình như không hung hãn như mọi ngày, khí thế liền dâng lên, lập tức thể hiện oai mẹ chồng, ra lệnh: “Mấy hôm trước Liễu cô nương đã cứu con trai ta, làm bị mất thanh danh, hoàng gia chúng ta không phải là người không biết báo ơn, để cho Ngọc Cẩn chọn lấy ngày lành, đưa nàng nhập vào cửa làm quý thiếp đi!”

Diệp Chiêu khó xử nói: “Không được đâu.”

An Thái Phi chỉ thẳng vào mặt nàng mắng: “Hừ! Nếu không làm theo, ta sẽ dựa theo tội ghen ghét đồ kỵ trong bảy tội đuổi vợ ra đuổi cổ cô!”

“Mẹ của con ơi —— ” Hạ Ngọc Cẩn bị người mẹ không hiểu rõ đầu đuôi của hắn làm cho tức muốn chết, phun hết thuốc vừa uống vào ra, sắc đến nước mắt ròng ròng.

63. Chương 63

Lục Thập Tam. Thê

Edit by Bing

Con ngoan không cãi mẹ.

An Thái Phi lôi Diệp Chiêu sang bên cạnh dạy dỗ ột trận, nêu một đồng gia đình hòa thuận bà biết ra làm ví dụ, nói từ vấn đề khai chi tán diệp cho đến sự tất yếu của việc nạp thiếp, nói tiếp đến tầm quan trọng của công dung ngôn hạnh với nữ tử và tấm lòng rộng lượng cần có của chủ mẫu, lại kịch liệt phê bình giáo dục biểu hiện không hiền hậu thường ngày của nàng, nói đến mức Diệp Chiêu ngật đầu xưng phải. Hạ Ngọc Cẩn trơ mắt nhìn vấn đề “Hiền lành độ lượng” mà hần vừa vất vả lắm mới dìm xuống được lại bắt đầu nổi lên, có khả năng Diệp Chiêu sẽ lắc mình một cái biến thành vợ hiền, nghe lời mẹ chồng dạy bảo, chăm sóc tướng công, nạp cho hần bảy tám thiếp thất, thông phòng, thật sự là gấp đến mức hai mắt bốc lửa.

Không thể nhịn được nữa, hần lò cò nhảy xuống giường, cứng rắn lôi người mẫu thân đang nói đến mức khát nước vừa uống hết ba chén trà vẫn chưa hết ý, đẩy lưng mồi ra khỏi cửa, cười trông khó coi hơn cả khóc, cầu xin nói: “Chút việc nhỏ ấy sao dám phiền lão nhân gia người quan tâm, con sẽ dạy dỗ nàng một trận, để nàng hiểu rõ thiệt hơn.”

An Thái Phi vì con trai ra mặt cuối cùng lại bị ghét, quả thật là thằng con sợ vợ như sợ hổ, cưới vợ một cái quên luôn mẹ, khổ sở trong lòng, lập tức rút vài giọt nước mắt.

Hạ Ngọc Cẩn biết mẫu thân nhà mình lắm miệng, nếu kể hết sự thật ra, ngày mai khắp đường khắp phố đều biết, đành không ngừng cầu xin: “Mẹ yên tâm, chuyện liễu cô nương con đã có tính toán, mẹ hãy về trước chờ tin tốt lành đi.”

An Vương Phi rất là cảm kích việc Diệp Chiêu làm cho địa vị của mình trong cảm nhận của mẹ chồng cao lên, nàng rất không thích việc nam nhân háo sắc nạp thiếp, lại càng không thích bà mẹ chồng đi làm loạn, liền lặng lẽ khuyên vào vài câu: “Mẫu thân, nếu nhị đệ đã cam đoan như vậy, mình về trước đi. Muốn nạp ai vào cửa, dù sao cũng là việc của nam nhân, tướng quân có ghen tỵ cũng không ngăn được, huống chi đối phương là biểu muội của nàng, nếu nhị đệ và người ta vấn đã đóng thuyền, nàng trừ việc cam chịu, cũng không thể nhả tâm ra tay.”

An Thái Phi ngẫm thấy cũng đúng, lại dặn dò con trai: “Nếu con hổ cái kia nổi điên thì bỏ về nhà mình vài ngày.”

“Dạ dạ dạ, mẹ nói cái gì con cũng nghe.” Hạ Ngọc Cẩn cầu thần khẩn phạt tiền mẫu thân và đại tẩu ra khỏi cổng, sau đó quay đầu thấy Diệp Chiêu đang nâng cằm, chăm chú cân nhắc vấn đề “Hiền hậu”, hận đến mức muốn mở sọ nàng ra xem trong đó là cái bã đậu gì, nổi giận ùng ùng nói, “Lại đây! Hành quân đánh giặc cô hoành tráng như vậy, về nhà chỉ phải làm một người vợ cũng làm không xong! Thật là thiếu giáo dục!”

Diệp Chiêu chần chờ một lát, lại đi tới nhận giáo dục.

Hạ Ngọc Cẩn đang định mở miệng, so sánh chiều cao của hai người một chút, phát hiện không khác nhau nhiều lắm, nhưng khí thế lại kém rất rất nhiều, liền ra lệnh: “Ngồi xuống!”

Diệp Chiêu lại gần chần chờ một lát, ngồi xuống.

Hạ Ngọc Cẩn biết nàng trong phương diện chung sống vợ chồng không hiểu một cái gì, cần ra phải sức giáo dục, liền cố nén giận, sắp xếp lại suy nghĩ, cốc đầu nàng một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Khấp kinh thành, làm gì có nhà ai phu quân không muốn nạp thiếp, thê tử lại vâng vàng nhét thêm người vào trong nhà? Trong đầu cô rốt cuộc có biết chữ ‘ghen tuông’ viết như thế nào không?”

Diệp Chiêu vội vàng chỉnh đốn thái độ, dùng giọng điệu lúc họp báo quân tình, nghiêm túc trả lời: “Thái hậu từng nói, bảo ta phải hiền lành một chút, kiềm chế tính tình, không nên ghen tuông với thiếp thất.”

Hạ Ngọc Cẩn đập bàn hỏi: “Có ai hiền lành đến như cô không? Hay là cô hoàn toàn không đặt phu quân là ta đây trong lòng? Cô thật ra chỉ thích nữ nhân? Định chọc cho lão tử tức chết, rồi song túc song phi với biểu muội của mình?”

“Không phải, ta không có hứng thú làm ông già thổ (*),” Diệp Chiêu giải thích, “Ta chỉ muốn để Tích Âm sống dưới sự che chở của Nam Bình Quận Vương phủ, ăn ngon mặc đẹp, vô lo vô nghĩ cả đời.”

Ngày trước khi Hạ Ngọc Cẩn vừa mới đỡ bệnh, thanh danh làm xằng làm bậy còn chưa có lan truyền ra ngoài, biểu tỷ biểu muội thanh mai trúc mã trong gia tộc cả đàn, người muốn làm thê tử của hần cũng không ít, nhưng hần cũng không có quấy phá khôn kiếp như vậy. Vì thế hần ôm đầy một bụng hoài nghi, hít sâu một hơi, tiếp tục giáo dục: “Cái tính toán ngu ngốc gì vậy! Cho dù nuôi nấng ta cả đời, chỗ dưới của cô cũng đâu có sử dụng được? Không sợ khuê oán sao?”

Diệp Chiêu lắc đầu, “không.” Nàng nghĩ ngợi, hỏi ngược lại, “Dạo này không phải chàng cũng không làm với thê thiếp trong nhà sao? Hình như cũng không có khuê oán thì phải?”

Hạ Ngọc Cẩn bị sự thẳng thắn của hàng làm phát sắc, nhớ tới ba kẻ ăn cây táo rào cây sung kia, lòng càng bốc hỏa, gào rít nói: “Đừng có nhắc đến đám khôn kiếp kia nữa! Chờ bao giờ lão tử rảnh rỗi, sẽ đuổi cổ hết các nàng đi!”

Diệp Chiêu nhú mày hỏi: “Chàng nhẫn tâm đuổi thật sao?”

Dương Thị bị cha mẹ bán vào cửa từ năm mười hai tuổi, vô cùng cẩn thận chăm sóc hần đang bệnh tình nguy kịch, An Thái Phi còn hạ lệnh, nếu Hạ Ngọc Cẩn bệnh chết, sẽ để Dương Thị vào từ đường mà Thanh Đăng Cổ Phật, sống thủ tiết suốt quãng đời còn lại. Mi Nương là con của đầy tớ trong nhà, cả nhà già trẻ đều ở trong An Vương phủ, Huyền Nhi là tú nương mua từ bên ngoài vào, cũng bị An Thái Phi lôi mảy người thiếp thất không tuân bổn phận bị xử tử ra dọa, tuy có ít khuyết điểm nhỏ, nhưng cũng chưa phạm sai lầm lớn nào. Hơn nữa thiếp thất thông phòng chỉ là đồ chơi, đuổi các nàng ra khỏi cửa, không biết sẽ gặp phải kết cục như thế nào. Hạ Ngọc Cẩn niệm tình hầu hạ lúc bệnh tật, không thể ra tay ác độc như vậy được, cho dù có chút không vui, cũng nên quẳng trong nhà nuôi cơm, nhất thời do dự.

Diệp Chiêu thấy hần do dự, thử hỏi lại: “Có phải chàng có mối nối cũ, muốn đổi người mới không? Thái hậu từng nói năm nay có tú nữ tiến cung, định thưởng cho chàng một ít.”

Hạ Ngọc Cẩn năm nay không đến hai mươi ba, mặc dù có chút tính tình phong lưu là lựa, nhưng cũng chưa đến trình độ sắc quý tanh mạn xơi hết, nạp thiếp cũng chỉ chọn những tiểu cô nương từ mười bốn đến mười tám, nhỏ tuổi hơn mình. Nhưng nữ tử tuổi này phần lớn chưa biết yêu đương, không có bao nhiêu đầu óc, may mắn gặp được kẻ đẹp trai phóng khoáng, tài hoa xuất chúng, võ công cao cường, quyền cao chức trọng, tài sản bạc triệu, vung tay rộng rãi, dịu dàng quan tâm, bao che khuyết điểm, lòng xuân nẩy mầm thì đâu thêm phân biệt là nam hay nữ? Cho dù là yêu ma quỷ quái, nói không chừng cũng sẽ chạy theo. Để các nàng ở hậu viện, ngộ nhớ lại bị nương tử mê hoặc thì biết làm sao?

Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới Liễu Tích Âm bề ngoài nhìn như mảnh mai yếu kiều mà lại sở trường diễn kịch lừa người, nội tâm điên cuồng quyết liệt, không khỏi rung mình một cái, liên tục lắc đầu. Tuyệt đối không thể nạp thiếp, nếu số đen, rước về một người càng nham hiểm độc ác hơn, nói không chừng sau khi vào cửa sẽ giày vò hần đến chết. Liên vội vàng dặn Diệp Chiêu: “Cô đi bảo với thái hậu là ta sức khỏe không tốt, không chịu được vất vả, hơn nữa... Hơn nữa muốn chuyển tâm đọc sách, không thể phân tâm vì sắc đẹp, cho nên bảo bà đừng có thưởng, muốn ngắm mỹ nhân thì đưa tấm ‘Bách Hoa Cung Nữ Đồ’ cho ta đi.” Còn thái hậu có tin hay không thì kệ bà.

Diệp Chiêu chần chừ: “Chàng không cần thật à?”

Hạ Ngọc Cẩn thẳng lưng, quát: “Không cần!”

Diệp Chiêu: “Nhưng thái phi nói, nhà người ta...”

Hạ Ngọc Cẩn cá giận nói: “Lão nhân gia hồ đồ rồi, bà nói gì kệ bà, cô cứ học ta nghe tai phải ra tai trái, bằng mặt không bằng lòng, đồ dành một tẹo là được!”

Phần lớn đàn ông Diệp Chiêu quen, đều là hạng ăn trong bát hóng trong nồi.

Trước khi nàng xuất giá, bị mọi người ngàn cân vạn dặm dừng tùy tiện nổi ghen, đừng rút dao chém hồ ly tinh, rộng lượng một chút, hào phóng một chút, thể hiện phong độ của chính thất, đây cũng là việc duy nhất mà người không biết bất cứ một món nữ công gia chánh nào như nàng có thể làm cho phu quân hài lòng. Từ sau khi thành công hòa giải với Hạ Ngọc Cẩn, nàng đã cảm thấy rất hài lòng, hơn nữa trời sinh tính tình phóng khoáng, quen nhìn biển rộng trời cao, cảm thấy ghen tỵ là hành vi hẹp hòi của đám nữ nhân trong thâm trạch đại viện, cần bản chẳng thêm để ý đến. Cho nên đối với những câu nói lần này của Hạ Ngọc Cẩn, nàng cảm thấy tác phong hành vi của hắn khác với nam tử bình thường, trong lòng trống rỗng, tựa như chuẩn bị định đánh úp doanh trại địch, lại phát hiện người không lều trống, chỉ để lại ba cái nồi rách, cần cấp thiết điều chỉnh chiến thuật.

Hạ Ngọc Cẩn còn đang thao thao bất tuyệt dạy dỗ nương tử, từ việc tuân tự tuân thủ tam tông tứ đức đến sự tất yếu của việc tồn tại âm dương trời đất, lại nhắc đến biểu muội giang sơn để đổi bản tính khó đời, mắng đến nỗi cũng phải uống ba chén trà át cổ, kịch liệt ho khan vài tiếng.

Diệp Chiêu rút cuộc chậm rãi mở miệng, ánh mắt thâm sâu ở trong căn phòng âm u, trầm trầm như mặt đầm nước, nàng bức bối hỏi: “Chúng ta đều là người thẳng thắn, đừng chơi bởi cái trò ngượng ngượng ngùng ngùng này, trực tiếp nói thẳng, ta phải làm thế nào thì chàng mới vừa lòng?”

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng thẳng thắn, cũng chẳng buồn che dấu, “Liễu Tích Âm tuyệt đối không thể vào cửa! Trong nhà có nàng thì không có ta!” Hắn dừng lại một chút, thấy sắc mặt Diệp Chiêu nhìn không ra mừng giận, trong lòng có cảm giác run run, lo nàng vẫn còn có suy nghĩ khác trong đầu, cũng biết mình nói năng có vẻ hơi lạnh lùng quá đáng một chút, liền hạ quyết tâm, dục dõ nói, “Chuyện trước kia qua hết rồi, ta sẽ không so đo với cô nữa, những tiểu tiết trước kia quên đi, muốn đuổi thì đuổi, bây giờ cô thề với trời đi, chỉ cần lão tử không nạp thiếp! Cô cũng sẽ không có suy nghĩ định đem thiếp về nhà ở trong đầu!”

Diệp Chiêu ngậy ra nhìn hắn hồi lâu, nhắc nhở: “Như vậy, bên cạnh chàng chỉ có duy nhất một nữ nhân thô lỗ là ta đây.”

Hạ Ngọc Cẩn mặc dù chưa nguôi giận hắn, cũng biết rằng tình hình được không bình thường, nhưng suy nghĩ một chút, nếu vì lý do nương tử nhà mình không chịu ghen mà bỏ vợ thì quả thực là truyện cười hiếm có trong thiên hạ. Dù sao Diệp Chiêu cũng mặc kệ hắn ra ngoài chơi bởi, cho dù không nạp thiếp, cũng có thể đi sờ sờ bàn tay nhỏ bé của mấy cô nương hát rong xinh đẹp, những nữ tử này ai trả tiền người ấy là đại gia, sẽ không trắng trợn lán ra mê nương tử của hắn làm cho hắn ghen thở, cân nhắc thiệt hơn, cảm thấy có lời, liền đập tay: “Duyệt!”

“Như vậy chàng sẽ vui?” Diệp Chiêu bối rối đưa tay, tựa như muốn vuốt tóc hắn, đến cách đầu ba tấc thì dừng lại một chút, giống như đang quyết định một vấn đề gì đó rất quan trọng, mạnh mẽ rút tay về, thật lâu sau, mới chém đinh chặt sắt nói, “Được, ta thề.” Sau đó nàng cúi đầu, sải bước, không chút do dự xoay người rời đi.

Nam nhân không nạp thiếp, nữ nhân nhà nào mà chẳng mừng muốn chết? Cô ta thì lại đi phụng phịu với mình?!

Hạ Ngọc Cẩn bị kẻ không biết tốt xấu này làm tức gần chết.

Bên ngoài Cốt Đầu lạng lẽ báo lại: “Liễu cô nương hình như tới đưa canh tổ yến cho ngài, nàng là khách, đuổi đi thì không tiện, có cho vào không ạ?”

“Đi!” Hạ ngọc Cẩn thấy nương tử không canh giữ, mẫu thân không ở đây, quyết định thật nhanh, lấy gậy chống ra, khập khập khiễng khiễng, nhảy ra ngoài cửa, “Trật chân có đáng là cái gì! Đi với gia đi uống trà nghe tiểu khúc đi!” Không thêm ở đây chịu ầm ục nữa.

Cơn mưa dầm đã tạm tạnh, ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa đám mây đen, nắng ấm dào dạt rót xuống trên những mái hiên bên bờ Tần Hà, con mèo con rất mẫn nguyền nằm phơi nắng.

Hạ Ngọc Cẩn khiêm tốn ngồi kiệu nhỏ, ngọt ngào buồn bực, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, chậm rãi đi đến cạnh một chiếc thuyền hoa, bỗng nhiên hét to một tiếng “Dừng”. Thò mặt ra, thấy trong chuồng

ngựa của Mạt Vân Cư có một con ngựa đen mũi trắng tướng mạo hung ác, đang thở phì phò, ức hiếp con ngựa mẹ nhỏ nhắn ở bên cạnh.

Thú giống như chủ.

Đây chính là ngựa của Thu Lão Hổ, chưa bao giờ thềm làm bộ làm tịch, lừa bịp người khác.

Hạ Ngọc Cẩn nắm tay phải lại, đập một cái lên bàn tay trái, sai người dừng kiệu lại bên cạnh, đi bộ vào, tìm hắc chơi, tiện đà hỏi han tình hình một chút.

Trong Mạt Vân Cư, cuối cùng Thu Lão Hổ cũng đã chuốc được cho Hồ Thanh say mềm, không ngừng vỗ vai hắc nói: “Huynh đệ nhiều năm à, người sinh lòng từ bi, cưới hai đứa con gái của ta về đi! Hai đứa nó không gả đi được, ta cũng không thể tái giá a.”

“Không được không được,” Hồ Thanh nằm sấp trên bàn, ngả ngả nghiêng nghiêng, vẫn còn sót lại một chút tỉnh táo, khiến cho quỷ kế của huynh đệ không thực hiện được, hắc mồm miệng lè nhè hỏi, “Vì sao con gái phải cưới... cưới chồng rồi người mới tái hôn được?”

Thu Lão Hổ lay lay hắc: “Xưa nay mẹ kế thường nhẫn tâm, khuê nữ nhà ta sao có thể chịu đựng được ầm ức?”

Hồ Thanh đập bàn hỏi: “Vậy ra ta có thể chịu ầm ức sao?”

Thu Lão Hổ vỗ vỗ ngực nói: “Ta cam đoan hai đứa không đánh người!”

Hồ Thanh: “Không chịu không chịu, người đi tìm thằng tân khoa tiến sĩ nào đi.”

Thu Lão Hổ vẻ mặt đau khổ nói: “Hỏi thử mãi rồi mà không được, lão tử ngày nào cũng nhìn đám tiến sĩ ra ra vào vào trên đường Văn Hoa, thực CMN muốn quay lại nghề cũ, trói hai thằng lại, đem gạo nấu thành cơm, lo đến độ bạc hết cả tóc.”

Hạ Ngọc Cẩn thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng thấy Hồ Thanh khó chịu, sợ quấy rầy hai huynh đệ họ bày tỏ nỗi lòng, liền lên lút xoa người định đi.

Hồ Thanh tiếp tục nằm sấp trên bàn, Thu Lão Hổ tinh mắt, nhìn thấy Hạ Ngọc Cẩn đội cái mũ ngọc nhìn như trai bao ở đằng kia, khi tuyệt vọng cách gì cũng thử, bỗ nhào ra, kéo hắc vào trong chiếu, vừa rót rượu vừa lấy lòng: “Quận vương à, người dù gì cũng là phu quân của tướng quân chúng ta, giúp ta một chút đi, lấy quyền thế ép buộc người khác, bắt hai thằng thư sinh nhân phẩm tốt ra đây, tiến sĩ là tốt nhất, cử tử không sao, tú tài cũng được, đem hai đứa con gái của ta gả cho tụi nó, tặng không hỏi môn cũng được.”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ đến hai nữ thân binh suốt ngày nhăn mặt nhủu mày bối lông tìm vết hắc kia, liền tục lắc đầu: “Nương tử của ta còn chịu nói lý một chút, chứ hai đứa con ông không phân phải trái, đừng gây tai họa cho những ruộng cội của nước nhà.”

Thu Lão Hổ cười bồi nói: “Tại sao lại nói là tai họa được! Đến lúc đó trong nhà văn có thể trị quốc, võ có thể an bang, đó là ông trời tác hợp mà!”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ nghĩ, thuận nước đẩy thuyền, thử nói: “Dù sau hai đứa sùng bái tướng quân như vậy, lại ở lâu với nhau như vậy, gả hai nàng cho tướng quân là được.”

“Người hiểu ta chỉ có quận vương!” Thu Lão Hổ vỗ mạnh bàn một cái, tiếng kêu ầm ầm, dọa người bên ngoài thiếu chút nhảy dựng lên, sau đó mặt như đưa ma nói, “Lúc trước đưa hai đứa đi hầu hạ tướng quân, chính là xem xét tướng quân nhân phẩm tốt, ngoại hình ổn, đánh nhau siêu, lại nặng tình trọng nghĩa, nếu gả được cho ngài ấy, thật sự là tổ tiên tích đức. Không ngờ tướng quân lại là nữ nhân! Cẩn bản là không thể cưới vợ, khiến bố vợ hờ như ta tam nát hết cội lòng.” Hắc dùng bàn tay thô kệch, lại xử thế Tây Thi đau bụng, không ngừng xoa xoa bộ ngực còn to hơn ngực gấu, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu.

Hạ Ngọc Cẩn im lặng liếc mắt, cười nhạt hỏi: “Nữ nhân thì không gả cho được sao?”

Về mặt Thu Lão Hổ càng đau khổ hơn: “Nữ tử có thích mỹ nhân, cũng sẽ không cưới đâu.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy hắc đầu óc dần dần, không nghe ra chuyện mình muốn thăm dò, liền nói hơi rõ một chút: “Người làm sao biết Diệp Chiêu không thích nữ nhân? Sợ là vì con gái người không đủ quyền rũ động lòng, ngoan ngoãn đáng yêu thì có.”

Thu Lão Hồ nhúc đầu, khó hiểu hỏi: “Quận vương nói cái gì ngu vậy? Tướng quân làm sao thích nữ nhân được? Hồi trước lúc chúng ta đi kỹ viện, có một tiểu mỹ nhân eo nhỏ mỏng to dịu dàng dào dạt, bỏ một số tiền lớn ra tự chuộc thân, ôm lòng yêu thương, cam nguyện làm thiếp, lại bị ngài ấy cự tuyệt rất tàn nhẫn, chúng ta đều khó chịu thay cho cô nàng hoa khôi ấy. Lén nói không biết tướng quân cấm dục tu thân hay là có bệnh kín gì có nói. Bây giờ sự thật đã rõ ràng, quả nhiên ngài ấy có bí mật không thể nói! Không được thuần dân ông như lão tử! Ha ha ha!”

Hạ Ngọc Cẩn kinh ngạc hỏi: “Cô nàng hoa khôi nào?” Đông Hạ công chúa, biểu muội si tình, hoa khôi xinh đẹp, nương tử của hắc đầu vì sao lại có nhiều nợ phong lưu với nữ nhân như vậy?

Thu Lão Hồ nghĩ lại một lúc lâu, rồi nói: “Hình như là chuyện mấy năm trước thì phải, cô nàng hoa khôi kia xinh đẹp như hoa, thiếu chút nữa bị giặc Kim bắt được, nhận ơn cứu giúp, côi lòng thắm hứa, không phải chàng thì không cưới. Dừng dằng hồi lâu, cuối cùng nghĩ quần trong lòng bị phần xuất gia, thật tiếc cho đáng người yếu điệu với bộ ngực to đùng kia mà.”

Hạ Ngọc Cẩn vẫn không tin, nhỏ giọng than thở: “Nếu không thích nữ nhân khác, thì đó là vì nàng chỉ thích biểu muội.”

Hồ Thanh ngẩng đầu lên khỏi bàn rượu, đôi mắt say lơ đãng mơ màng hỏi, “Biểu muội cái gì?” Một lát sau mới phản ứng lại, “Tích Âm thật sự là một người con gái tốt, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Hạ Ngọc Cẩn biết hắc đầu và mình không hợp, bỏ qua luôn, không cho hắc đầu có cơ hội châm chọc mình, thấp giọng nói: “Đúng vậy, đáng tiếc là ta bảo Diệp Chiêu đuổi đi rồi.”

“Người bảo Diệp Chiêu đuổi đi? Đuổi đi?” Hồ Thanh lặp lại vài lần, lắc lắc đầu, thở dài, “Tướng quân thật đáng thương!”

Hạ Ngọc Cẩn tức đến vẹo hết cả mũi, chỉ vào tay chân bó bột của mình nói: “Trước tiên người cứ đáng thương ta là được rồi?!”

Hồ Thanh tự lẩm bẩm: “Bằng vào sự si tình và cương liệt của Liễu cô nương, từ nay về sau, sợ là không còn mặt mũi gặp lại, thật sự là đáng thương.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy hắc đầu biết chuyện, không ngờ lại dấu mình lâu đến vậy, bất mãn nói: “Có đáng thương nữa cũng chẳng qua chỉ là biểu muội, cho dù trước kia có chút tình nghĩa cũng chỉ đến vậy mà thôi, nàng là thân nữ nhi, nếu thực sự không thích nữ nhân thì chắc chắn không có khả năng ở cùng bên nhau với đối phương, tuy rằng ngày trước có nói đùa một câu thì cũng không thể tính là phụ tình bạc nghĩa, nàng là biểu tỷ không phải biểu ca, lúc ở tiền tuyến kháng Kim, đã báo đại thù giùm biểu muội rồi, bao nhiêu ân tình cũng coi như đã trả xong rồi chứ? So với việc cố mong làm một chuyện không thể làm được, chi bằng chờ kiếp sau đầu thai làm đàn ông, còn gì vướng mắc nữa? Nếu vẫn không chịu hiểu, không gặp lại nữa thì thôi.”

Hồ Thanh ngẩng đầu, không thể tin nổi nhìn hắc đầu, hỏi: “Tính tất cả họ hàng, quận vương có bao nhiêu huynh đệ tỷ muội?”

Đại Tần khai quốc được trăm năm, dòng dõi hoàng thất đông đúc, thêm con gái gả ra ngoài vân vân, Hạ Ngọc Cẩn có thể liệt kê được mấy chục biểu tỷ muội, còn người không nhớ tên lại càng nhiều. Hắc đầu bắt tay vào tính lũy thừa hồi lâu, thật sự không trả lời được, hung dữ nghiêm mặt hỏi: “Người quan tâm đến gia phả nhà ta làm gì?”

Hồ Thanh hỏi lại: “Tướng quân có bao nhiêu huynh đệ tỷ muội?”

Hạ Ngọc Cẩn đơ một hồi, không đáp được.

Hồ Thanh đáp: “Huynh đệ tỷ muội lớn lên cùng nàng ở Mạc Bắc, không chết không điên thì chỉ còn duy nhất một Liễu cô nương!”

Giới cho Mạc Bắc, hay cho Mạc Bắc.

Mạc Bắc bị chém giết, số người chết vượt quá tám phần, thành lâu bị hủy hoại trong nháy mắt, cho dù xây lại, cũng không thể giống hệt như trong ký ức. Người thân lớn lên cùng nàng gần như đã chết hết, thái gia gia thì ngây ngốc, đại tẩu chẳng qua mới được gả vào hai ba năm, mấy đứa cháu sinh ra trước khi thành bị phá không lâu, ngoại trừ nghe mẹ nó kể lại thì vốn chẳng có chút ấn tượng gì với Mạc Bắc. Mà người thân cùng nàng trải qua những hồi ức tốt đẹp ở Mạc Bắc, cùng nàng vượt qua những thời khắc khó khăn nhất, chỉ có Liễu Tích Âm.

Hồ Thanh lại hỏi: “Chỉ là biểu muội? Đó là vì ngươi có nhiều biểu muội lắm! Ngươi có được rất dễ dàng, mà nàng thì có quá ít những thứ để giữ trong lòng bàn tay mà bảo vệ! Ngươi bằng lòng quan tâm đến nàng cũng rất ít!”

Một người có thể không sợ đau, không có nghĩa là sẽ không đau.

Một người có thể không sợ cô đơn, không có nghĩa là sẽ không cô đơn.

Một người có thể chịu đựng mất mát, không có nghĩa là sẽ không sợ mất mát.

Một người có thể không khóc, không có nghĩa là sẽ không khó chịu.

Nàng rất kiên cường, tất cả mọi người đều đã quên nàng là cô bé năm ấy mười sáu tuổi mất đi tất cả người thân, gánh lấy gánh nặng, bước chân lên hành trình chết chóc. Nàng quá mạnh mẽ, tất cả mọi người đều cho rằng nàng là chiến thần dũng cảm không sợ bất cứ thứ gì, không có bất kỳ nhược điểm gì. Nàng rất chín chắn, rất ương ngạnh, gánh hết trách nhiệm lên vai mình...

Thu Lão Hồ nhìn hai người cãi nhau, cảm thán nói: “Lúc mới bắt đầu đánh giặc, lửa cháy ngay bên người, mọi người đều tâm sự từ tận đáy lòng, hỏi xem sau khi chuyển tranh, nếu ông trời còn ỉnh sống sót, lúc trở về mọi người muốn làm cái gì nhất? Có người nói còn sống thì phải về cưới vợ, có người nói còn sống thì phải về đi học, có người nói còn sống thì phải về mua ruộng làm địa chủ, có người nói còn sống thì phải về ôm con trai một cái, có người nói còn sống thì phải về du sơn ngoạn thủy tiêu dao cả đời, chỉ có tướng quân... tướng quân nói...”

Hồ Thanh thần nhiên bổ sung: “Nếu ông trời cho nàng còn sống, nàng sẽ dành cả đời chuộc tội.”

Thân mình Hạ Ngọc Cẩn ngã nghiêng một cái, chén rượu trong tay, nghiêng khê giữa không trung, nhẹ nhàng hạ xuống đất, rượu nho màu đỏ bắn ra.

Những vết thương từng được tạo ra, sẽ không vì thời gian trôi đi mà biến mất.

Lãng tử quay đầu còn quý hơn vàng.

Phạm lỗi dễ, chuộc lỗi khó, hạnh phúc rất xa xỉ.

Trút hết sức lực để cố gắng.

Mười sáu năm phạm sai lầm, nàng muốn dùng cả đời để chuộc lại.

(*) Ông già thổ: Chắc mọi người còn nhớ, từ này chỉ người đồng tính ^^!

64. Chương 64

Lục Thập Tứ. Cứng rắn quyết đoán

Mây đen che trắng, hai ba giọt mưa phùn lất phất.

Bên cạnh căn thủy tạ, trên cây ngô đồng rậm rạp cao nhất, một bóng lưng thẳng tắp cao gầy đang ngồi tựa.

Nàng hướng mặt về phương bắc, ôm thanh bảo kiếm mình quý trọng nhất trong tay, chậm rãi rút nó ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm sắc bén cổ xưa phản chiếu ánh đèn bên dưới tán cây, nhìn như dải sáng lung linh, lại có vẻ như lạnh băng cô độc.

Không có nước mắt, không có nụ cười, không có buồn thương, không có vui sướng.

Sáu năm, hơn hai ngàn ngày đêm, mỗi khi không nhìn rõ được con đường phía trước, nàng sẽ lại một lần nữa vuốt ve lưỡi kiếm có khắc chữ “Chiêu”, chấm ngang sổ phẩy, từng nét từng nét như khắc sắt đeo bạc, cứng cáp mạnh mẽ, giống như gửi gắm vô vàn kỳ vọng của phụ thân.

Diệp Trung, lão tướng quân phóng khoáng thô cuồng, nửa đời người trải qua trên sa trường, đã nói là làm, khi ông gầm lên cả căn phòng cũng rung lên theo, tất cả mọi người đều sợ hãi trốn tránh. Vậy mà lại không làm gì được đứa con gái phản nghịch của mình, luôn cầm gây gộc hoặc đại đao đuổi theo nàng khắp phòng, giận dữ ba lần bốn lượt trói lại quặt bằng roi da, ép nàng trở lại làm nữ hài tử.

Rõ ràng mới ngày nào, ông còn từng ôm mình trên đùi, kể cho nghe rất nhiều câu chuyện thú vị.

“Thái Bình Công Chúa của Nam Minh triều tự mình dẫn ba ngàn nương tử quân, đeo trường cung, cưỡi yên chi mã, cắt đứt lương thảo quân Kim ở Thạch Nhai sơn, sau khi mất đi được dùng quân lễ hạ táng.”

“Nữ tướng quân Tần Ngọc tiền triều, văn tài võ lược, nắm binh phù, luyện tinh binh, bình Bá, hàng Liêu, đánh Xa, cứu vua, kháng man, thảo nghịch, khi còn sống được nhập vào Lân Các, sau khi mất thụ phong nhất phẩm Thái Phó, truy thụy ‘Trung Trinh’, được vạn đời kính ngưỡng.”

“Học tự tây xuyên bát trận đồ, uyên ương tự lý ác binh phù. Do lai cân quốc cam tâm thụ, hà tất tướng quân thị trượng phu.” (*)

“Nữ tử dã hữu lăng vân chí, cân quốc hà tăng thân tu mi?” (**)

Thế gian có nhiều nữ tử hiếm có như vậy, khiến cho người ta sinh lòng ngưỡng mộ.

Vì sao lại bắt nàng phải quên đi ước mơ?

Phụ thân à phụ thân, xin người mở to hai mắt mà xem cho rõ, con còn nỗ lực hơn so với tất cả các ca ca!

Phụ thân à phụ thân, xin người đừng rời mắt đi, con sẽ còn mạnh mẽ hơn so với tất cả nam nhân!

Ước mong thừa nhỏ trải qua đã kích hết lần này đến lần khác, dần dần dần dần tan vỡ.

Bất kể có cố gắng hơn nữa, người nối nghiệp mà ông muốn cũng không phải là nữ nhi, mà là nam nhi.

Không nhớ là từ khi nào, Diệp Chiêu bắt đầu hận thấu xương sự phân biệt của phụ thân nàng, chống đối mọi nơi, đối chọi mọi chỗ.

Mỗi ngày nàng đều hy vọng, mau mau lớn lên, bỏ đi thật xa, từ nay về sau lưu lạc giang hồ, bốn biển là nhà, làm nên vài chuyện giỏi giang, chứng minh mình mạnh mẽ hơn so với hết thảy mọi người.

Cho đến sau này phụ thân mất rồi, trải qua bao phen giành giật sống chết, cứu tử nhất sinh, trưởng thành rồi, nàng mới dần dần thấu hiểu tấm lòng của ông.

[Chiến trường không phải là trò chơi ở nhà của bọn trẻ con, mà là sự vật lộn sinh tử trước mắt.]

[Những nữ tử hiếm có được ca tụng trong sách vở, phải nỗ lực trả giá hơn nam nhân cả trăm lần, khi còn sống chịu bao nhiêu chê trách, sau khi chết đi mới có thể được nở mày nở mặt.]

[Nếu ta có con gái, ta sẽ khiến nó quên mơ ước ấy đi, sống trong nhà bình yên hạnh phúc cả đời, hay là sẽ cho nó theo đuổi giấc mộng, cả đời chém giết trên chiến trường tàn khốc?]

Cá và tay gấu, không thể cùng ăn, thế nào mới là hạnh phúc?

Thanh bảo kiếm kia của phụ thân, không thể hoàn trả lại cho người, càng không thể chuộc lại những ưu phiền của người.

Chuyện cũ vẫn rõ mồn một, muốn quên đi mà không quên được, ký ức oán giận dần dần phai mờ, ký ức hạnh phúc dần dần hiện lên. Đòn roi mắng mỏ đã sớm quên đi, chỉ còn tiếng cười sảng khoái của phụ thân, vẻ nói cười xinh đẹp của mẫu thân, lời khen ngợi tán dương của tổ phụ, sự che chở của tổ mẫu, tình nghĩa chân tay của huynh trưởng, lúc nào cũng hiện hữu, như vẫn còn ngay trước mắt, rõ ràng vô cùng, ầm ập vô cùng.

Giá như, có thể đối xử tốt với mọi người một chút, nghe lời một chút, hiểu thảo một chút.

Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, con muốn chăm thì cha mẹ đã chẳng còn.

Trên đời này không có thuốc chữa hối hận, cuộc sống không thể tua lại, chỉ ít hãy cố gắng che chở những gì còn ở bên cạnh.

Trên chiến trường đâu đâu cũng là hy sinh, giữ lại là đau, dứt bỏ là đau, càng kéo dài càng đau, cuối cùng cũng nên dứt khoát.

Diệp Chiêu nhắm mắt lại, hít thật sâu hai hơi, sau đó thở mạnh ra, quét sạch do dự mấy ngày nay.

Nàng thu bảo kiếm lại, xoay người nhảy xuống, đẩy cánh cổng Ngô Đồng viện ra.

Liễu Tích Âm đang thương lượng với Hồng Oanh, xem làm sao để qua được cửa An Thái Phi, tăng mạnh thể công, lợi dụng nhược điểm Hạ Ngọc Cẩn không thể trái lệnh mẫu thân mà đạt lấy mục đích, tiến vào hậu viện. Chợt thấy tướng quân đêm khuya đến thăm, không khỏi vui vẻ trong lòng, sai a hoàn gia đình lui xuống, tự mình lên đón, cúi đầu về góc áo, nhẹ nhàng hỏi: “A Chiêu, có việc gì không?”

Diệp Chiêu rút chiếc khăn tay dính đầy vết máu mờ mờ ra, đặt lên tay nàng, gọn gàng dứt khoát nói: “Ta sẽ đưa muội về Mạc Bắc, tĩnh dưỡng một thời gian, chờ lời đồn qua đi, sẽ lại tuyển phu quân.”

Liễu Tích Âm nhìn chiếc khăn trước mắt, ngây dại, một hồi lâu sau mới hiểu được chuyện đang xảy ra, nàng vội vàng rút tay lại như đụng phải que sắt nóng, không đón lấy, hai mắt đỏ lên, rưng rưng hỏi: “Muội nguyện lòng làm tiểu thiếp, tuyệt đối sẽ không tranh sủng đoạt ái, vì sao ngay cả một vị trí nhỏ nhỏ cũng không thể uội?”

Diệp Chiêu nói: “Ta tuyệt không thể để muội sống cuộc sống của một tiểu thiếp trong hậu viện.”

Liễu Tích Âm kêu lên: “Đó là muội tình nguyện!”

Diệp Chiêu chặn nàng lại, tiếp tục nói: “Biểu muội của ta là phượng hoàng trên chín tầng trời, là chim ưng tung cánh trên đại mạc, kiêu ngạo cứng cỏi, vĩnh viễn không thỏa hiệp, không cúi đầu. Không phải là dạng nữ nhân ở trong hậu viện dùng thủ đoạn tranh sủng, ghen tuông đấu đá! Muội không thể tự hạ thấp giá trị con người của mình, nhân nhượng cầu toàn, cuộc sống như vậy, ta không chịu nổi, muội không chịu nổi, Ngọc Cẩn cũng không chịu nổi, đau dài không bằng đau ngắn, chỉ bằng từ bỏ.”

Liễu Tích Âm lắc đầu: “Ngươi lừa ta!”

Diệp Chiêu nói: “Đúng vậy, nếu ta là nam tử, ta chắc chắn sẽ cưới muội, nếu Mạc Bắc không bị phá, ta có khả năng cũng sẽ cưới muội. Nhưng mọi chuyện đã xảy ra, chỉ có hiện tại, không có nếu như.”

Liễu Tích Âm gần như vò nát óc áo, khóc nói: “Ngươi vốn có thể không nói, chỉ cần cưới ta, nhận một đứa con nuôi, ai có thể nhìn ra được ngươi là nữ nhi?”

Diệp Chiêu chậm rãi lắc đầu: “Ta nữ giả nam trang, khi quân phạm thượng, là bất trung, chống đối cha mẹ, đối đầu huynh trưởng, là bất hiếu, hoành hành ngang ngược, giết người như ma, là bất nhân, làm xằng làm bậy, phụ lòng bằng hữu, là bất nghĩa! Một kẻ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa như vậy, đã không bao giờ có thể chuộc hết tội lỗi, còn muốn sai càng thêm sai, giấu giếm thiên hạ cả đời hay sao?!”

Liễu Tích Âm hét to: “Ngươi rõ ràng yêu Hạ Ngọc Cẩn! Cho nên mới không cần ta!”

Diệp Chiêu do dự một lát, nghiêm túc nói: “Đúng.”

Liễu Tích Âm khóc hỏi: “Vì sao? Rõ ràng ta yêu ngươi hơn hẳn! Rõ ràng ta phải đánh đổi nhiều hơn hẳn! Rõ ràng ngươi không phải không thích ta! Có phải bởi vì ta là nữ nhi... Cho nên tất cả mọi cố gắng đều không có tác dụng?”

Chuyện tàn nhẫn nhất trong tình yêu, là người dành muôn vàn tất cả ột người nhiều năm như vậy, đánh đổi nhiều năm như vậy, chờ đợi nhiều năm như vậy, nghĩ rằng ván đã đóng thuyền, lại bị một người xa lạ dùng một ánh mắt, một nụ cười, dễ dàng lấy đi trái tim của nàng.

Lãnh địa bị chiếm nhanh đến thế, khiến người không thể phòng bị, trở tay không kịp.

Người nàng yêu thương kia, vô tội đến thế, ngây thơ đến thế, thậm chí không biết chuyện gì đã xảy ra.

Người có cố gắng vùng vẫy đến đâu, thỏa hiệp đến đâu, khóc lóc cầu xin đến đâu cũng vô dụng.

Chỉ có thể trở mặt nhìn nàng hạnh phúc nắm tay người khác, từ nay về sau hạnh phúc đến bạc đầu, để lại người ở nơi này khóc.

Liễu Tích Âm chỉ hận không thể khóc đến mù mắt, không bao giờ muốn nhìn mọi thứ trước mắt này nữa.

“Không,” Diệp Chiêu lấy khăn tay lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng, nhẹ nhàng nói, “Ta không phải mới gặp chàng lần đầu, ta đã quen chàng, thích chàng từ rất lâu rồi, chỉ là chưa từng nghĩ sẽ gả cho chàng.” Liễu Tích Âm lắc đầu: “Ta không tin!”

Diệp Chiêu: “Là thật.”

Liễu Tích Âm lắc đầu: “Ta không tin!”

Diệp Chiêu than nhẹ: “Ta đã phụ muội, không thể lại phụ chàng nữa. Xe ngựa đã chuẩn bị xong, muội thu thập hành lý đi, ngày mai sẽ khởi hành, tĩnh dưỡng một thời gian, đừng suy nghĩ gì.”

“Đồ khốn kiếp!” Ở bên nhiều năm như vậy, Liễu Tích Âm biết ý chí của nàng rất sắt đá, chuyện đã quyết định tuyệt đối không thể thay đổi. Liễu Tích Âm bi phần muốn chết, ghen lại khó thở, xuyết chút nữa phun ra một ngụm máu, hất tay phải, hung hăng vùng về phía mặt nàng, chiếc nhẫn Kim Xà trên ngón tay rung lên, bật ra một cây độc châm màu đen, định đồng quy vu tận.

Diệp Chiêu không né không tránh, đứng nguyên tại chỗ, mặc cho nàng xử trí.

Độc châm gần chạm vào gương mặt nàng, thì lại ngừng lại.

“Không, ta hiểu rõ tính ngươi,” Liễu Tích Âm chậm rãi rút tay về, ngẩng đầu, nhìn gương mặt mỗi ngày đều nhưng nhớ cả trong những giấc mơ trước mặt, bỗng nhiên giật khăn tay lại, điên cuồng xé vụn, sau đó cười ha hả, tiếng cười ghê rợn vang vọng trong Ngô Đồng viện, người nào nghe thấy cũng đều dựng hết tóc gáy, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đánh ngươi là để ngươi được yên lòng, giết ngươi là giải thoát cho ngươi, giải thoát rồi ngươi sẽ rời bỏ ta! Không, ta sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Cả đời ta sẽ không bao giờ tha thứ, không kết hôn. Ta muốn từng giờ từng phút đều hận ngươi, nhắc nhở ngươi, để ngươi mãi mãi ghi nhớ những đau khổ và tổn thương của ta, giống như tình yêu của ta dành cho ngươi, trọn đời trọn kiếp đều bị giày vò trong khổ đau! Ta muốn đâm ngang một chiếc gai vào trong hạnh phúc của ngươi, khiến ngươi đến chết cũng không quên được ta! Khiến cho yêu hận cùng đan xen mãi mãi!”

Diệp Chiêu đứng trong ánh đèn lẳng lặng nghe, lại đưa tay nhẹ lau đi khóe mắt của nàng, nghiêm túc nói: “Được.”

Sai lầm lớn đã thành, quyết định đã hạ.

Bất kể là tốt hay xấu, nàng đều nguyện nhận lấy tất cả kết quả.

(*): Học xong Tây Xuyên Bát Trận Đồ, phụ nữ cũng có thể nắm binh phù, đã có người phụ nữ sẵn sàng đảm nhận rồi, thì không cần đàn ông làm tướng quân nữa.

(**): Nữ nhân cũng có chí ngất trời, phụ nữ đâu thua kém mày râu?

65. Chương 65

Cuốn thứ hai – Bão Táp Đại Mạc

Hoàng thượng chậm rãi mở miệng, “Phong Diệp Chiêu làm Chinh Đông Đại Tướng Quân, Trịnh Tử Long làm phó tướng, điều quân Mạc Bắc tới, chinh phạt Đông Hạ, giành lại non sông.” Ngài thấy trong bách quan còn có kẻ muốn mở miệng, bao nhiêu uất nghẹn quanh năm suốt tháng hiện hết lên trong đầu, giận muốn vỡ phổi, vung tay áo phẫn nộ quát, “Phải để gà mái gáy sáng, là vì nam nhi khắp cả triều các người đều không bằng một người phụ nữ! Tổ tiên thánh minh, nếu trời cao vì nữ tử xuất chinh mà giáng tội xuống Đại Tàn, thì cứ để giáng xuống đi! Một mình trẫm gánh hết!”

Lục Thập Ngũ. Tranh chấp trong nhà thủy tạ

Liễu Tích Âm rời đi đã mười ngày, mưa lớn cũng đã tầm tã rơi mười ngày.

Mặt Diệp Chiêu còn đen hơn cả ông trời, đám cộc gỗ đáng thương trong luyện võ trường ở quân doanh bị đánh nát bét hơn mười cái.

Trong phủ Nam Bình Quận Vương, bất kể là mèo, chó, gà, người, thậm chí là chuột, phàm là sinh vật có chút ít chỉ số thông minh đều biết hễ thấy tướng quân là tự tìm đường vòng mà đi, để tránh bị luồng áp lực kinh hoàng khó tả kia dọa sợ đến mức đoản mệnh vài năm.

Hạ Ngọc Cẩn do sau khi bị Hồ Thanh quả mắng, vẫn cứ mãi tự thấy rất có lỗi với phu nhân, muốn làm chút việc gì đó.

Vì thế, hần núp ở ngoài phòng luyện võ, lén lút thò nửa đầu vào thăm dò, thấy phu nhân vô cùng hung dữ mạnh mẽ thét gầm, nhanh như chớp giạt, vụt như gió lốc, một cước đá cho người sắt dùng để luyện công méo vẹo nát bươm, què chân mẻ đầu, không thành hình người. Hần sợ tới mức run như cây sậy, ôm lấy trái tim đang lấy bầy của mình, bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt chuẩn bị sẵn trong đầu bay hết lên chín tầng mây, cây châm Bạch Ngọc Mộc Lan Hoa trong tay cũng đã ướt đầm mồ hôi... Chân có vẻ cũng mềm ra.

Ép phu nhân tự tay đuổi biểu muội thương yêu nhất trong lòng đi, khiến nàng cực kỳ cực kỳ khó chịu.

Làm sao bây giờ?

Có phải hần có phần quá vô tình vô nghĩa cố tình gây sự rồi không?

Nhưng mà nghĩ lại Liễu Tích Âm mà vào cửa hậu quả rất đáng sợ.

Hần vẫn nên vô tình vô nghĩa cố tình gây sự thì hơn...

Hạ Ngọc Cẩn đeo vẻ mặt khổ khổ cùng cực, đắn đo, do dự giữa bên tình bên nghĩa, hệt như một con sơn dương lạc đường.

“Hãy!” Diệp Chiêu hung hăng sút một tên người sắt cuối cùng lên giữa không trung, sau đó nhảy lên, đẹp đẽ lật người một cái, lẳng không đá bay, chuẩn xác quăng nó vào giữa đồng sắt vụn trong góc tường, kim loại va chạm, vang lên những âm thanh đinh tai nhức óc, nặng nề đè vỡ nền gạch xanh, cuối cùng thở ra một hơi, cảm thấy vẫn còn chưa đã tay, tiếc nuối nói, “Đánh người sắt vẫn không sướng bằng người thật.” Nàng lau mồ hôi đi, quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Ngọc Cẩn đứng ở cửa, trong lòng chột động, liền mềm giọng, cố hết sức dịu dàng hỏi, “Có việc gì à?”

Hạ Ngọc Cẩn nhìn nàng chằm chằm, nuốt nuốt nước bọt, sắc mặt tái nhợt.

Diệp Chiêu vội thu thái độ dữ tợn lại, nặn ra nụ cười còn khủng bố hơn so với giết người.

Làm thế nào để lấy lòng vợ hiền?

Đám hồ bằng cầu hữu có kinh nghiệm rất là phong phú.

Chiêu hữu hiệu nhất là, tặng quà cho nàng trước, nói vài câu ngon ngọt, sau đó ở trên giường cố gắng thể hiện, hầu hạ nàng đến tận hứng, cho dù oán hận ngút trời cũng thành không.

Hạ Ngọc Cẩn cố phồng lá gan bé tẹo lên, chạy tới, lôi kéo hai bàn tay đầy những nốt chai sạn thô ráp của Diệp Chiêu, sờ sờ soạng soạng hai cái, sao đó cố gắng kéo ra bên ngoài. Mới đầu Diệp Chiêu sưng sốt, không nhúc nhích. Cho đến khi hắn cố sức kéo lần thứ hai mới tỉnh ngộ, vội ôm ờ theo, dưới ánh mắt thần phục của mọi người, trở lại nội viện nhà thủy tạ. Đang muốn hỏi vì sao thì bị Hạ Ngọc Cẩn ấn xuống bằng ghế dài, lấy từ trong người ra một cái lược đồi mồi sừng tê giác mới tinh, tháo búi tóc, lại một lần nữa tự tay vén mái tóc thật dày của nàng lên búi lại, cầm nghiêng một cây châm Dương Chi Bạch Ngọc có khắc hình vẽ hoa Mộc Lan rất độc đáo lên, trên châm treo một viên trân châu nho nhỏ, đơn giản tự nhiên, đẹp dễ quý giá, đây là thành quả sau khi hắn chui vào phòng đồ quý của tiệm trang sức được các phu nhân khắp kinh thành thích nhất, chọn suốt ba canh giờ, dùng ba trăm lượng bạc, ép giá lão chủ tiệm đến suýt chút nữa hộc máu, chỉ hy vọng có thể đem đến một chút vẻ dịu dàng nữ tính cho vị phu nhân hơi quá đàn ông của mình, để những lời ngon tiếng ngọt đã chuẩn bị dễ tuôn ra khỏi miệng hơn một chút.

Kết quả..

Diệp Chiêu không xấu, kiểu tóc không xấu, cây trâm không xấu.

Chỉ là kết hợp lại với nhau giống như đeo cái nơ bướm lên người mãnh hổ, muốn bao nhiêu kỳ quặc có bấy nhiêu kỳ quặc.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn món quà chính mình ngàn chọn trăm lựa, có phần không biết nói thế nào.

Diệp Chiêu đưa tay sờ sờ cái trâm gài tóc thanh tú, cũng không thích ứng được, hoang mang hỏi: “Cái đồ chơi này hợp với ta?”

“Đẹp lắm!” Lương tâm Hạ Ngọc Cẩn yên lặng rơi nước mắt, hắn hít sâu, ổn định tâm trạng, đuổi tiểu a hoàn xem náo nhiệt đi chỗ khác, dứt bỏ lương tâm, âm thầm lẩm nhẩm bản nháp vài lần, cố gắng ca ngợi, “Gần đây ta phát hiện ra A Chiêu... A Chiêu vẫn là... Rất... Nhìn rất được.”

Diệp Chiêu thấy đối phương khen ngợi mình, lập tức đáp lễ: “Chàng càng đẹp hơn.”

“Phì! Ông đây là đàn ông! Đẹp cái lông!” Cảm xúc Hạ Ngọc Cẩn vất vả mới nặn ra được tan biến sạch, tức đến dựng cả lông, vừa mắng được hai câu lại nhớ tới mục đích ban đầu, dẹp nóng nảy lại, nghĩ nghĩ, dứt khoát khen ngợi ưu điểm duy nhất trên người nàng, “Chân của nàng cũng rất đẹp.”

Diệp Chiêu nhìn ánh mắt hắn, dường như đang đánh giá tính chân thực, hỏi: “Chàng thích chân của ta?”

Hạ Ngọc Cẩn vất vả lắm mới nói được lòng mình, lại bị nàng chăm chú nhìn thẳng khiến đỏ hấn cả mặt, vì thế cần răng nói: “Đúng thì làm sao?”

“Ngu ngốc,” lời còn chưa dứt, hai chân Diệp Chiêu đã khoan khoái vất qua người hắn, ôm lấy thắt lưng của hắn, kéo lại gần, cuốn chặt lấy, “Thích thì cứ nói chứ, người một nhà khách khí làm gì?”

Hạ Ngọc Cẩn không có chuẩn bị, bị người kéo mạnh lại, bổ nhào về phía trước một cái, chân đứng không vững, nghiêng ngả lão đảo ngã vào trong lòng nàng.

Diệp Chiêu ôm lấy thắt lưng hắn, nâng mặt hắn lên, kéo tay hắn qua đặt lên đùi mình, cách lớp vải dẹt, nhẹ nhàng xoa nắn, sau đó dán đôi môi vào chóp mũi hắn, ái muội nói: “Thích thì sờ đi, chàng muốn sờ thế nào thì cứ sờ như vậy.”

Rõ ràng là từ trước đến nay hắn rất vô sỉ! Sao có thể nhường cho phu nhân mình chiếm oai trước?

Hạ Ngọc Cẩn giận dữ ra đòn, vung tay lên, hùng hục sờ soạng từ trên xuống dưới cặp đùi của phu nhân mình mấy lần, sờ từ ngoài cạnh đến mặt trong, đang định cởi đồ nhập cảng, bỗng nhiên thấy thân dưới mình lạnh lạnh, có cái gì không đúng, vội vàng túm lấy thắt lưng của mình, tỉnh táo lại hỏi: “Đệt! Người sờ loạn kho lương thảo của ta làm gì?”

Diệp Chiêu ngẩng đầu hỏi: “Chàng không thích?”

Hạ Ngọc Cẩn cắn răng: “Đương nhiên không thích!”

“Ah...” Diệp Chiêu sờ soạng kho lương thảo càng ngày càng dồi dào trong bàn tay, xoa nhẹ cửa kho, rút kết luận chính xác, “Huynh đệ của chàng thích.”

Đối với huynh đệ không có tiền đồ nhà mình, Hạ Ngọc Cẩn yêu hận đan xen...

Diệp Chiêu tiếp tục thông đồng với huynh đệ của hắn.

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng chống cự lại từng đợt tê dại mê hồn, nghiêng rằng, mạnh mẽ kìm nén cảm xúc, túm lấy tay nàng, thở hồng hộc, định mở ngón tay ra, cứng miệng nói: “Ai thích?!”

Da thịt tiếp xúc mang đến cảm giác thoải mái vì được chiều chuộng ngăn ngừa.

Cả người Diệp Chiêu đều kêu gào đòi làm cái chuyện khiến cho người ta sung sướng, nàng nhìn dáng vẻ bị bắt nạt, động tác muốn trốn tránh của chồn tuyết, không hiểu sao lại sinh ra cảm giác sáng khoái, tạm thời quên đi khó chịu nặng nề trong lòng. Nàng thấy đối phương muốn chạy trốn, làm sao có thể chấp nhận để đối phương thoát khỏi khống chế? Lập tức lên gân bàn tay, nắm chặt lấy nhược điểm của huynh đệ, âm trầm uy hiếp: “Con tin trong tay, ngươi dám trốn?! Không muốn sống nữa?!”

Cho dù huynh đệ không chống nổi dụ dỗ, thông đồng với địch phản quốc, thì nó cũng vẫn là huynh đệ ruột thịt!

Người đàn ông nào cũng không thể buông tay không cứu viện nó a!

“Nhẹ một chút! Cẩn thận!” Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới đồng nát be bét trong phòng luyện võ, tự biết độ cứng của huynh đệ không đo được với người sắt, sợ tới mức kêu to lên. Lo lắng cảm xúc nàng không tốt, không khống chế lực được, gây ra thảm kịch nhân sinh. Vì thế không dám trốn tiếp, ngoan ngoãn đứng, mặc cho chà đạp, rất có cảm giác trộm gà không được lại còn mất nắm gạo.

Diệp Chiêu thấy hắn nghe lệnh, liền tập trung chú ý đến kho lương.

Càng lúc càng trường vào sâu.

Bên ngoài căn thủy tạ, mưa to rơi xuống mặt hồ, trên lớp ngói vỡ, trên nhánh cây, từng tiếng ầm ầm vang lên, che dấu đi tiếng nam nữ vật lộn thở dốc.

Hạ Ngọc Cẩn quỳ một gối trên ghế dài, cúi người xuống, áo bào bằng gấm thêu hình bạch mãng trên người vẫn ngay ngay ngắn ngắn, dài đến tận chân, chiếc quần phía dưới lại không biết biến đi đằng nào, giữa làn nước mưa bắn tung tóe, có vẻ hơi lạnh, có một bàn tay rất trơn trượt, khua múa bên trong, đụng chạm loạn xạ, lúc thì vuốt vuốt, lúc thì miết nhẹ, lúc thì chọc chọc, những nơi nó đi qua, giống như bị dung nham bao phủ, bị tia chớp xuyên qua, khoái cảm nóng rực khó có thể hình dung. Dần dần, đôi mắt đẹp dễ của hắn tràn ngập vẻ **, hàm răng trắng tuyết kiên cường kiềm chế, không ngừng run run lập cập, thở hổn hển, tỉnh táo cũng có vài tiếng rên rỉ yếu ớt khó lòng nghe thấy lọt ra từ giữa hai hàm răng.

Hắn nói: “Tên khốn kiếp vô sỉ nhà ngươi! Có còn biết xấu hổ hay không? Sao lại dám tuyên dâm giữa ban ngày ban mặt trong thủy tạ?”

Diệp Chiêu hôn lên môi hắn, hai tay đẩy nhanh tốc độ, dùng hành động càng không biết xấu hổ hơn làm câu trả lời.

Hạ Ngọc Cẩn: “Ngươi còn làm như vậy, ta sẽ giận!”

Diệp Chiêu dừng lại, cắn cắn vành tai hắn, hỏi lại: “Vậy... Không làm nữa?”

Lò nước mới đun sôi được một nửa, cảm giác cao nhất sướng muốn chết còn chưa đạt đến, nửa vời bức bối, thực CMN khó chịu.

Hạ Ngọc Cẩn có bỏ được, huynh đệ của Hạ Ngọc Cẩn lại thấy tiếc, vì thế gã cố gắng thuyết phục hắn tạm thời mặc kệ mặt mũi, cùng nhau phản quốc.

Hạ Ngọc Cẩn lén lút quay đầu, dòm trái dòm phải, sợ có kẻ trốn ở chỗ tối nhìn thấy một màn khó đỡ này.

Diệp Chiêu sáng khoái đánh tan nghi ngờ của hắn: “Không có ai.”

Hạ Ngọc Cẩn vẫn lo lắng.

Diệp Chiêu: “Tiếng mưa rất lớn, không nghe thấy được.”

Hạ Ngọc Cẩn vẫn tiếp tục lo lắng.

Diệp Chiêu: “Ta không nói.”

Hạ Ngọc Cẩn đập tay: “Tiếp!”

Đối phó với lưu manh phải càng lưu manh hơn đối phương.

Nửa thân trên rắn chắc cứng còng của Diệp Chiêu, hẳn không có hứng thú, liền trực tiếp tìm đúng vị trí thắt đai lưng sườn sẽ tháo ra, sau đó ôm lấy cặp đùi xinh đẹp thon dài trắng như tuyết của phu nhân mà hẳn hẳn tha thiết mơ ước kia, nước miếng chảy ròng ròng, hung hãn hôn mấy miếng, ôm lấy vòng eo nhỏ, chỉ thấy nơi lõi nhỏ âm u, làn nước thấm đầm hoa cỏ, lập tức mang theo dưng khí không biết sợ hãi, tiến quân thân tốc, chuẩn bị tranh nhập cảnh trước.

Thắng lợi sắp đến trong chớp mắt.

Trời đất bỗng nhiên đảo lộn.

Diệp Chiêu đột nhiên nhớ lại vấn đề “Vui vẻ” với phu quân mà Hải phu nhân đã dạy, nên dừng cảm lật người. Nhẹ nhàng khéo léo đẩy hẳn ngồi lên ghế dài, ổn định thân mình, nhằm ngay mục tiêu, dứt khoát quyết đoán cười lên, sau đó ngồi xuống.

“Cái chết!” Hạ Ngọc Cẩn không kịp tranh cãi, lại một lần nữa bị thúc dục. (*)

“Không sai,” Diệp Chiêu động dậy hai cái, lằm bằm, “Quả nhiên không đau, Hải phu nhân không có lừa ta.”

Đã đau mà còn dừng mãi như vậy, vậy nếu không đau?

Mụ đàn bà này lúc đã hung tàn lên thì không phải là người.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy tương lai của bản thân tràn ngập nguy hiểm.

Tướng quân bắt đầu dưng mãnh tiến công, khác hẳn với lần đầu chinh chiến ngắc ngứ và căng thẳng, trong quá trình tái chiến có loại khoái cảm công thành phá trận hoàn toàn khác biệt, làm cho nàng thầm nghĩ muốn nhiều hơn, lại nhiều hơn. Dưng nhịp trống làm tiết tấu, ào ào nhấp nhô. Chiếc áo gấm thêu bạch măng đẹp đẽ, thấm đầm vệt nước. Bản tính muốn khống chế tất cả, ở trong sự thúc dục của giai điệu, mãnh liệt bùng nổ, nồng sâu nhanh chậm, nhịp nhàng lên xuống, nàng muốn xung phong xông vào trận địa, nắm hết thấy toàn bộ chiến trường trong tay, không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào dám cãi lại mệnh mệnh chỉ huy của nàng.

Sự tàn bạo bị kìm nén từ trong xương tủy khẽ rục rịch.

Sự tà ác bị khống chế trong đầu từ từ lớn lên.

Đây mới là bản tính chân chính mà nàng luôn dùng lý trí che giấu.

“Khốn kiếp! Ta muốn lên trên làm!”

“Cái gì? Mưa to quá, ta nghe không rõ.”

Sự kháng nghị và giãy dụa của Hạ Ngọc Cẩn, bị Diệp Chiêu nhắm mắt làm ngơ. Hắn gào rú, hai cổ tay bị siết lại, giữ chặt lên chỗ tựa trên ghế dài. Vạt áo cuối cùng bị xé, để lộ chiếc cổ trắng nõn xinh đẹp, yết hầu không ngừng nuốt nuốt, cảm giác bị khống chế càng mang đến khoái cảm cực độ hơn, cuối cùng từng trận quần quýt hòa quyện vào một chỗ, không phân rõ rốt cuộc là mình muốn cái gì.

Diệp Chiêu bỗng nhiên dừng lại, thay hẳn chỉnh lại vạt áo: “Còn muốn không?”

“Muốn! Nhanh lên! Xoay người, ta muốn lên trên!” Ở nơi kết hợp âm áp, ** của hắn vẫn chưa xả ra, nhìn đối phương áo mũ chỉnh tề hạ hai chân, cả người khó chịu bứt rứt từng trận, trong đầu ngoại trừ bản năng ra không còn gì khác. Giờ này phút này, chỉ cần có thể làm cho hắn tận hưởng, cho dù chết cũng không sao cả.

Diệp Chiêu ăn quen biết vị, liếm liếm môi, khẳng khẳng: “Ta muốn ở trên.”

Hạ Ngọc Cẩn đau khổ vắn vắn thất lừng, thở phì phò, cuối cùng dùng một chút lý trí cuối cùng kìm chế **, không đáp lời.

Diệp Chiêu động một cái, lại khẳng khẳng: “Ta muốn ở trên.”

Huỳnh đệ ở trong tay người ta, hông bị đè chặt, muốn động cũng không động được, Hạ Ngọc Cẩn tiến thoái lưỡng nan.

Diệp Chiêu cúi đầu, mái tóc cong cong đẹp dễ chậm rãi rủ xuống bên hông hắn, đôi mắt như đang nhìn con mồi, nheo một nửa, toát ra vẻ xảo quyệt, cố ý rên rỉ khe khẽ, không ngừng dùng ngôn ngữ khiêu khích. Trong quân doanh nam nhân đi thanh lâu thượng đẳng có, đi kỹ viện hạ đẳng cũng có, nói chuyện thô tục kinh hoàng vẫn không kiêng kỵ gì, Diệp Chiêu đóng vai nam nhân, để hòa vào quần chúng, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng mọi người tán chuyện vài câu. Không hề kiêng kỵ, không hề giới hạn chừng mực, không hề thiếu những cấp độ Hạ ngọc Cẩn chưa hề được thưởng thức, nghe thấy khiến thân dưới của hắn càng mạnh mẽ hơn, càng muốn hơn, vì mặt mũi, liễu mạng cố nhịn.

Diệp Chiêu đẩy đẩy hắn, khuyên nhủ: “Đừng khẳng khẳng nữa, nơi này chỉ có hai người chúng ta, ai trên ai dưới, làm sao thấy sướng là được rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn cả giận nói: “Người biết cái gì! Lão tử hận nhất là bị người khác đè!”

Diệp Chiêu hoang mang: “Ta cũng không phải là đàn ông thật, làm sao đè chàng được? Trong Đông Cung cũng không có tư thế này mà.”

Hạ Ngọc Cẩn phản đối: “Không được, người khác mà biết thì quá mất mặt.”

Diệp Chiêu nhún vai: “Chàng không nói thì ai biết? Ta là chính thất của chàng, kiểu gì cũng không thể mang chuyện phòng the ra khoe khắp nơi chứ?”

Hạ Ngọc Cẩn ngậy người một lát, chần chừ nói: “Người ta sẽ đoán được.”

Diệp Chiêu sáng khoái nói: “Ta nói với bọn họ, ở nhà chàng oai phong lẫm liệt, dũng mãnh vô địch, đè cho đại tướng quân không dậy khỏi giường được.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Thối quá!”

Hai người nhìn nhau một lát, đều thấy rất tức cười.

Không khí giăng co thoải mái đi nhiều, hai người cuối cùng cũng nhớ là đang làm chuyện vợ chồng, không phải đang tranh thắng thua.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy dạo này làm phu nhân rất khó chịu, bây giờ đến là để an ủi nàng, thỉnh thoảng nhượng bộ một chút cũng không sao. Vì thế hắn rất đàn ông, quyết định trước tiên làm cho xong chuyện này rồi lại nghiên cứu phản công sau. Diệp Chiêu tuân lệnh, mừng rỡ, đem hết sức lực lúc luyện võ chưa xả hết được ra sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

Mưa to tầm tã, rào rào bao phủ căn thủy tạ, che đi hết thấy bí mật.

Diệp Chiêu cam đoan miệng kín như bưng.

Cuối cùng Hạ Ngọc Cẩn cũng thả lỏng bản thân, hưng phấn nổi lên, sung sướng kêu gào.

(*) Bị thúc dục: Cái này quen lắm mà vẫn không hiểu rõ được. Mọi người có ai biết thì ment nhé *o*~~

Một tuần để edit một chương này, các tình yêu ạ, thông cảm cho trộm. Quả thật là cái chương này quá ba trăm và trăm than. Thiếu kinh nghiệm thực chiến edit chương này thật khổ *ngửa mặt nhìn trời*

66. Chương 66

Lục Thập Lục: Thủy họa ngập trời

Thứ mưa mang tới, không chỉ cảnh đẹp, mà còn tai họa.

Từ thượng kinh tới Mạc Bắc, núi cao đường xa, xa xôi ngàn dặm, vung roi thúc ngựa cả đi lẫn về cũng phải hơn tháng, bình thường việc giao thông và vận chuyển hàng hóa đều đi theo đường thủy, tới bến sông ven các huyện trấn ở Giang Bắc, đổi xe ngựa đi tiếp về phía bắc.

Giang Bắc, phủ đệ huyện nha Tụ Thủy Huyện, Chương huyện lệnh mặt đầy nếp nhăn đang nằm trên bụng người thiếp thứ bảy, ăn nhỏ, sai nha hoàn xinh đẹp bóp chân cho hắn, đắp vai cho hắn, nghe ca cơ xinh đẹp ngân nga hát, hào hứng nghĩ về tương lai.

Hắn đã làm quan phụ mẫu ở cái huyện lỵ đói rách bết tẹo này ước chừng ba năm có lẻ, nhiệm kỳ sắp chấm dứt, thế nhưng phải rời khỏi cái địa phương tốt đẹp núi cao hoàng đế xa, màu mỡ nhiều này hắn có phần tiếc rẻ, may mà có chỗ dựa trong triều, cố gắng thể hiện thể hiện, nếu không thăng quan được, ít nhất cũng phải được điều đi mấy huyện lân cận.

Cuộc đời vậy là tốt đẹp hết mức rồi.

Rượu ngon, cơm ngọt, gái đẹp, một đời tiêu dao, không cầu gì hơn.

Chương huyện lệnh rung đùi đắc ý cảm thán, thò tay mò mẫm vào trong người giai nhân, nhéo mạnh một cái, khiến nàng nhỏ giọng hờn dỗi một cái, không khỏi cười to ha hả, trong đầu lại nhớ đến vị nữ quyến nhà quan viên hôm qua đến Phổ Đà Sơn, tìm dịch trạm ngủ trọ kia. Nghe nói là cháu gái Liễu tướng quân ở biên quan, năm nay vừa mới đôi chín, dáng vẻ xinh đẹp, so với tiên nữ trên trời còn đẹp hơn ba phần. Nghe đám bà hầu của nàng ở dịch trạm tán chuyện, nói vị cô nương như tiên nữ này, lại muốn đi Diệu Liên Am ở Cổ Đà Sơn xuất gia làm ni cô.

Diệu Liên Am là nơi nữ tử quý tộc xuất gia, hơn phần nửa là góa phụ, thê thiếp thất sủng, hoặc là con gái hay phu nhân nhà nào phạm phải lỗi lầm, ở nơi này thanh đặng cổ phạt, cả đời.

Trẻ tuổi như vậy, mặt mũi xinh đẹp như vậy, sao lại số khổ thế?

Thật sự là ông trời đổ kị hồng nhan!

Nếu không phải gia thế sau lưng tiểu mỹ nhân này quá vững chắc, thật sự không thể chọc vào, hắn sẽ cướp ngay lập tức về làm bồ tát cúng bái nâng niu, ngày ngày ôm ấp cưng chiều.

Chương huyện lệnh nghĩ đến nước miếng nhễu thành hai giọt, chỉ hận không có cơ hội xuống tay.

Bạch thị hầu hạ hắn là kẻ khôn khéo nhất thiên hạ, thấy hắn đứng núi này trông núi nọ, lấy lòng nói: “Đại gia, ngài muốn Liễu cô nương cũng không khó.”

Chương huyện lệnh “phì” nàng một cái, nếu là mấy chục năm trước vừa đỗ tiến sĩ, đang độ phong nhã hào hoa còn được, bây giờ đã thành ông già năm mươi tuổi đầu, hắn có tự kỷ năng cũng không thấy đại mỹ nhân yếu điệu sẽ để mắt mình.

Bạch thị cười nói: “Không phải gia còn có một cậu con thứ hai mươi tuổi, khôi ngô tuấn tú, tài hoa xuất chúng, chưa thành gia thất hay sao? Ít lâu trước hắn còn đỗ tú tài, đúng là trời sinh một đôi với Liễu cô nương. E rằng Liễu cô nương xuất gia là do bị ép buộc, nếu có thể được lang quân tuấn tú trân trọng, sao lại không động lòng được?”

“Bậy bạ!” Chương huyện lệnh hung hăng mắng hai câu, trong lòng lại đã có chút lung lay, con thứ của hắn ngoại hình quả thật cũng không vừa, lời nói việc làm đều khiến cho người khác yêu thích, bên ngoài đồn đại đánh giá rất cao, ngoại trừ việc trước nay chỉ ứng nam phong ra thì không có điểm nào kém quá. Liễu cô nương không cha không mẹ, tám phần là dạy dỗ không tốt, phong lưu phóng đãng, tính tình không tốt, khiến gia tộc sinh ghét, cho nên sai nàng xuất gia làm ni cô chuộc tội. Nếu bảo thẳng con mình ra mặt dụ

dỗ, lừa cười vào cửa, đợi tới khi sự việc bại lộ, gạo đã nấu thành cơm, tiểu mỹ nhân một mình cô đơn chốn khuê phòng, thân làm bố chồng đi an ủi một chút, cũng là hợp tình hợp lý a.

Chương huyện lệnh càng nghĩ càng thấy mỹ mãn, giống như tiểu mỹ nhân đã tới tay thật rồi, vội vàng bỏ nhào về phía Bạch thị dập hỏa.

Ngoài cửa tiếng kêu gào điên cuồng vọng vào: “Lão gia! Không ổn rồi! Không ổn rồi!”

Chương huyện lệnh giận dữ, thân mình thiếu vải nhảy dựng lên từ trên giường, đẩy a hoàn đi, khoác áo mà ra, giận dữ đập người vừa tới một cước, mắng: “Không ổn cái gì? Lão gia ngươi vẫn còn tốt lắm!”

Chỗ nha dịch họ Lý bị đá vào, là cái đầu của hắn, hắn ngã, bắt chập đầu đòn, cả người đầy bùn và nước mưa, nhào về phía trước như mộng du, quỳ trên mặt đất, đỏ mắt kêu: “Lão gia, Mạc Hà vỡ đê!”

“Cái gì... Cái gì?!” Chương huyện lệnh sợ ngây người.

Nha dịch lấp bắp nói: “Ngày nào trời cũng mưa to, nước sông Mạc Hà ngày càng cao, mấy ngày trước tuần tra có báo cáo qua, nói là đê lớn có chỗ hỏng. Lão gia ngài trong phòng làm việc, nói không phải lo, đê không vỡ được, hôm nay đê lớn của Mạc Hà sập, nước sông tràn vào, cuốn mất mấy thôn trang, Lý trang, Trần trang, Mạc trang, Lâm trang... ruộng vườn ngập hết, người... Mọi người bị cuốn đi, chết, chết hết rồi!”

“Chết... Chết rồi?” Chương huyện lệnh đặt mông ngồi phịch xuống sàn nhà, mặt xám như tro tàn.

Mấy ngày liền trời mưa to, phá hủy hết hoa màu đã đến kỳ thu hoạch.

Mặc dù triều đình hạ lệnh giảm thuế, nhưng thuế nông vẫn không giảm được bao nhiêu.

Huyện Tụ Thủy là con đường thông thương quan trọng, của cải có dư thừa chút ít, cũng không chống đỡ được giá lương thực tăng cao, một ngày đổi giá ba lần, dân tị nạn các thành trấn xung quanh dần dần đổ về, lang thang đầu đường, ăn xin khắp nơi, an ninh chắc chắn sẽ hỗn loạn.

Nhưng mà, loại thiên tai không thể đoán trước được này, với vị huyện thái gia sắp rời chức, có gì liên quan đâu?

Ngàn dặm nhận chức chỉ vì tiền.

Hắn vui mừng dâng tấu xin cứu tế thiên tai, chuẩn bị lại rút một đồng tiền. Tiềm thể sai bọn nha dịch thu thuế xung quanh, cần phải thu hết tiền nợ thuế và tiền phạt còn tồn đọng trước khi hắn rời đi, một phần nộp lên quốc khố, làm cho chiến tích thêm trọn vẹn, một lần bỏ vào túi riêng, làm cho ví tiền căng ra.

Bọn nha dịch ghen một bụng bực bội, mạo hiểm mưa to, lên núi xuống thôn, nơi nơi tróc tiền.

Lý trang ở chỗ trống, bị ngập nghiêm trọng nhất, gần như không thu hoạch nổi hạt thóc nào, phải dựa vào lương thực dự trữ mà sống, chỉ còn trông chờ vào lương thực cứu tế của triều đình, làm sao có tiền nộp thuế đầu người? Trong thôn nơi nơi đều là đàn bà phụ nữ khóc sụt sùi, bọn nha dịch nhìn cũng không đành lòng, lại cũng không dám biểu hiện ra mặt. Không thu hoạch được gì, nếu lỡ chọc giận huyện thái gia, làm mất bát cơm, kẻ phải khóc chính là vợ con nhà họ, vì thế đành phải cứng rắn, hùng hù hổ hống lục soát khắp nơi, bắt gà đánh chó, ít nhiều cũng phải thu được cái gì.

Lý lão tam sau khi bị phá mất cái sân, đứng ở cửa chửi ầm lên: “Đám các người vấy đuôi làm tay sai cho tên Chương Thất Đức trời còn muốn đánh kia! Các người sinh con không ! Đoạn tử tuyệt tôn! Thiên lôi đánh chết các người! Chết không tử tế được!”

Lý nha dịch nghe thấy giận dữ, đang chuẩn bị đi tới đá cho hai đá, dạy dỗ hắn ngoan ngoãn một chút.

Bỗng nhiên dưới chân hơi động, tiếng ầm ầm như sấm dậy vang lên, rung cho lỗ tai ư ù hết cả.

Hắn sợ tới mức nhảy lùi về sau hai bước, căng thẳng nhìn lên trời, trong lòng lẩm nhẩm niệm: Thiên Lôi muốn đánh thì đánh lão Chương Thất Đức đi, ta vô tội mà...

Các huynh đệ thấy bộ dạng của hắn, đều chê cười hắn nhát gan.

Hắn rút cuộc vẫn cảm thấy có cái gì đó là lạ, liền đưa mắt nhìn ngó xung quanh.

Bầu trời tối thẫm, đen đặc như miệng một cái quan tài, nước sông Mạc Hà như con cự long điên cuồng phóng thẳng tới, trong phút chốc, nhấn chìm hết cánh đồng, ào qua đầu gối bọn nó, thổi bay chiếc xe bò ở đầu thôn, hất tung con bò già mấy trăm cân lên giữa không trung, nháy mắt biến mất không tăm không tích.

“Trời ơi! Mạc Hà vỡ đê!”

Nổi kinh hoàng vô bờ bến ào vào cõi lòng mỗi người, không còn ai khóc lóc, mắng chửi, răn dạy, kiêu ngạo, tất cả tỉnh lại, mẹ ôm con, cha công ông bà, bỏ lại nhà cửa, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời, điên cuồng chạy lên chỗ cao.

“Mẹ! Cứu con với! Con không chạy được! Mẹ!” Đứa trẻ ngã lăn ra đất, tiếng khóc non nớt chìm trong tiếng thét chói tai tuyệt vọng, sau đó biến mất vĩnh viễn giữa cơn hồng thủy. “Tướng công, chàng ôm con bé chạy đi, đừng quay đầu.” Người phụ nữ bị thương ở cổ chân, điên cuồng gào thét về phía trưởng phu mình, đây là câu cuối cùng nàng lưu lại kiếp này.

So với tốc độ dòng nước đổ tới, tốc độ loài ngoài chạy trốn chỉ chậm chậm như vậy.

Trừ một số rất ít người may mắn, còn lại chết là chuyện sớm muộn cũng xảy ra.

“Cứu!”

“Cứu ta!”

“Cha! Mẹ!”

Trèo lên nhà cao, nóc nhà không chịu được dòng nước xoáy vào, chớp mắt đổ sập, trèo lên đại thụ, lại cùng bị nhấn chìm như đại thụ. Vô số cánh tay chìm nổi trong nước, gãy dựa, không biết bấu víu phương nào.

Cô gái thích cười đầu thôn, ông lão già yếu lưng không, anh chàng cường tráng, thiếu phụ xinh đẹp, đồng hương, huynh đệ, có thù hận, có thân thiết, tất cả đã không còn quan trọng, bao nhiêu sinh mạng sống sờ sờ vừa mới còn cười đùa khóc mắng, giờ đã thành những thi thể lạnh như băng.

Ruộng tốt, phòng ốc, đường xá, cầu cống, con sông cùng hóa thành một mảnh đại dương mênh mông.

Cuối cùng, tiếng khóc tiếng kêu an tĩnh lại, chỉ có chim bay trên trời, giang đôi cánh, xoay giữa không trung, bị thương hót khóc mất tổ.

Lý nha dịch hành động nhanh nhất, may mắn cướp được một con ngựa, bỏ mọi người lại, điên cuồng chạy lên trên núi. Khi ngựa bị cuốn đi, hắn đã đến được chỗ cao, ôm lấy một cây đại thụ, bám thật chặt, nhịn thở, chờ dòng nước trôi đi, lại nhanh chóng trèo lên ngọn cây chưa bị ngập, cuối cùng cũng giữ được cái mạng, chờ khi thể nước dịu đi, tìm lấy một cái chậu gỗ trôi qua trước mặt, mạo hiểm chèo về báo cáo.

Mười ba thôn trang bị hồng thủy bao phủ, sáu ngàn bốn trăm người chết, một vạn bảy trăm ngàn người trôi dạt khắp nơi.

Chỉ có vài thôn trấn xung quan Tụ Thủy huyện ở chỗ cao, may mắn thoát nạn.

“Xong rồi, xong hết rồi...” Chương huyện lệnh dường như già đi hai mươi tuổi, quỳ gối dưới đất, cả người phát run. Ôm đầu, khóc nước mắt nước mũi dàn dựa. Đê lớn của huyện Tụ Thủy là do hắn điều hành sửa chữa xây dựng, trong đó cũng bỏ túi riêng không ít tiền. Đạo trước nha dịch báo lại đê lớn có khe nứt, hắn đang lúc vội vàng dỗ tiểu thiếp vui vẻ, không để ý nghe. Tại sao chỉ nhất thời bất cẩn, lại thành ra đại họa như thế này?

Bồ sư gia khẩn cấp chạy tới, thị sát tình cảnh, vội vàng mở kho phát cháo, trấn an nạn dân, sau đó về nha môn gặp huyện lệnh, đỡ hắn đang xụi lơ dậy, quyết đoán nói: “Huyện lão gia, đừng sợ ruột.”

Chương huyện lệnh bắt lấy hắn như thấy thấy cứu tinh, khóc nói: “Bạc sửa đê lớn kia người cũng có lấy, chúng ta chung một thuyền rồi, ai cũng đừng mong chạy.”

“Huyện lão gia, ngài đừng quá lo,” Bồ sư gia bình tĩnh nói: “Thiên hạ vạn vật đều có cực hạn, bờ sông ở huyện Tụ Thủy không tốt, lại mưa liên miên hai tháng, mực nước quá cao, đê có lớn thế nào cũng bất lực, sao lại là vấn đề do tu sửa được?”

Chương huyện lệnh nghe vậy, nín khóc, vỗ vỗ đùi nói: “Đúng thế! Chỗ này của chúng ta nước lớn, đề lớn cũng không ngăn được! Nhưng... Nhưng mà cái khe nứt...”

Bồ sư gia nói: “Ai biết đề lớn có khe nứt?”

Chương huyện lệnh: “Vài đứa nha dịch đi tuần tra.”

Bồ sư gia đảo mắt, hỏi lại: “Không phải nha dịch đều bị nước cuốn đi, hy sinh vì nhiệm vụ cả rồi sao? Chỉ còn Lý nha dịch kia cũng bị dọa phát điên rồi, người điên thích nói linh tinh, huyện lão gia ngài hẳn là nên cho hắn ít bạc, an ủi đôi chút, bảo hắn yên tâm dưỡng bệnh cho tốt.”

“Tất cả là do đám nha dịch kia sợ bị truy cứu trách nhiệm, nói nhảm, khiến bản lão gia cũng bị xoay đến hồ đồ, đám phế vật bọn chúng lười nhác trốn việc, bỏ quên nhiệm vụ, đã bao giờ báo cáo đề lớn bị nứt đâu? Quá thực là vớ vẩn!” Thần sắc Chương huyện lệnh dần dần khôi phục sự tự tin, tất cả chuyện này vẫn còn không chế được. Hắn mới đi được vào bước, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi, “Tình hình ở dịch trạm thế nào? Liễu mỹ... Liễu cô nương có việc gì không?”

Bồ sư gia khẽ lắc đầu: “Dịch trạm ở chỗ trung, tất cả người đều bị cuốn đi rồi, e là lành ít dữ nhiều.”

Chương huyện lệnh thở dài: “Đáng tiếc ột tuyệt sắc giai nhân.”

Bồ sư gia hỏi: “Có cần phải báo cáo Liễu tướng quân và Diệp tướng quân không ạ? Nghe nói ngoại hiệu của Diệp tướng quân là Hoạt Diêm Vương, nếu cô ta nổi giận...”

Chương huyện lệnh phát tay áo nói: “Hoang đường! Gia quyến nhà quan tới chơi, đã bao giờ đến phiên huyện thái gia ta tự mình tiếp đãi? Ai biết Liễu cô nương Dương cô nương nào đã tới dịch trạm? Cho dù tới đây, liên quan gì đến ta? Ta đường đường chính nhân quân tử, có thể nào đi quan tâm đến một tiểu cô nương? Huống chi giờ đây sống không thấy người chết không thấy xác, nói không chừng bọn họ đã đi từ lâu rồi, gặp phải đại hồng thủy, sơn tặc, giặc cỏ ở huyện khác gì mà chẳng có. Sao biết nhất định gặp chuyện không may ở chỗ ta?”

Bồ sư gia cẩn thận hỏi: “Ý huyện thái gia là?”

Chương huyện lệnh không kiên nhẫn phẩy tay nói: “Giờ khắp nơi đều có tình hình thiên tai, nha dịch thì chết gần hết, sự vụ bận rộn, lòng ta lo lắng, mau mau báo cáo triều đình cứu tế mới là chuyện quan trọng, những chuyện khác chưa cần quan tâm. Haiz, cũng không biết người nhà Hồ thừa tướng trong thành có bị hoảng sợ hay không, người đâu, chuẩn bị kiệu...”

Bồ sư gia hiểu ý, làm theo.

Đạo làm quan, đó là giấu giếm giấu giếm giấu giếm!

67. Chương 67

Lục Thập Thất. Khâm sai đại thần

Bất kể thủy họa Giang Bắc thảm thiết thế nào, đối với người không tận mắt chứng kiến mà nói, thật giống như truyện cổ tích, ngoại trừ thân thuộc của những gia đình gặp nạn là đau lòng, còn đa số người đều chỉ cảm thán vài tiếng không may. Nhưng cả tháng mưa to liên tục, hoa màu thất bát, đường thủy bị gián đoạn, chặn đường giao thông nam bắc, giá hàng ở thượng kinh tăng vọt, đó chính là chuyện liên quan sát sườn của bọn họ, trên bàn cơm vùng ngoại thành xuất hiện rau dại và vỏ cây, mà người lưu lạc tới cũng nhiều lên.

Dưới chân thiên tử, tình hình vẫn còn tốt, dân chúng ngoại trừ mắng mỏ gian thương ra, ngày ngày trôi qua cũng có thể chấp nhận được.

Trong nhà quan to quý nhân, vẫn từng bừng ca múa thái bình như trước.

Phiên nào nhất, ngược lại chính là vị đang ngồi trên long ỷ kia.

Trong triều, bách quan đang tranh luận việc cứu tế.

Gián quan: “Thiên tai trước mặt, dân chúng trôi dạt khắp nơi, chẳng tai không thể chậm trễ!”

Thượng thư bộ Hộ: “Không có tiền.”

Binh bộ Thị lang: “Giặc cỏ phản loạn, phái quân chinh phạt, cấp bách!”

Thượng thư bộ Hộ: “Không có tiền.”

Viên ngoại lang bộ Công: “Trùng tu đê điều, cấp bách!”

Thượng thư bộ Hộ: “Không có tiền.”

Kim loan bảo điện, nháo nhào như cái chợ.

Hoàng thượng nhìn mặt bàn trước mặt trùng trùng điệp điệp tấu sớ xin chấn tai, sắp xếp nạn dân, thương nhân đồng loạt nâng giá hàng hóa lên vùn vụt, giặc cỏ gây rối khắp nơi, lại nhìn lại thượng thư bộ Hộ biểu tình bình tĩnh “Đòi tiền không có đòi mạng một cái”, trong lòng tan nát.

Người khác làm hoàng đế, ngài cũng làm hoàng đế, tổ tiên chẳng biết đi đánh mặt chược ở chỗ nào, quên cả phù hộ.

Đầu tiên là giặc Kim xâm lược, hung hãn bạo ngược, đánh cho thiếu chút nữa mất nước, chặt vật lắm mới qua được cửa ải khó khăn, quốc khố rỗng không đến mức ngay cả con chuột cũng không muốn nán lại, chưa đợi nghỉ ngơi dưỡng sức xong, lại thủy hỏa kéo tới, khắp nơi đều phải chi tiền, làm cho ngài ăn không ngon ngủ không yên, chỉ hận không thể bẻ một đồng tiền ra làm hai để tiêu.

Cung điện không sửa, quần áo trang sức hậu cung lược bớt, điều động một ít tài chính địa phương, cạy hàm răng sắt của hộ bộ ra một ít, cuối cùng cũng gom đủ tiền cứu tế.

Nhưng mà, phái ai đi cứu tế đây?

Đối mặt với thịt béo, kẻ nào cũng đỏ mắt, chen lấn xung phong, kẻ nào kẻ ấy cũng đủ cả trung hiếu tiết nghĩa.

Hoàng thượng cũng biết khoản tiền mình phát xuống, trải qua tầng tầng lớp lớp quan lại, đều sẽ kỳ diệu biến mất một phần. Ngài có lòng nghiêm khắc truy tra, nhưng từ xưa đến nay, ngàn dặm nhận chức chỉ vì tiền, năm đó thái tổ xuất thân nghèo khó, hận tham ô đến thấu xương, dùng khổ hình lột da nhồi cỏ, vẫn chỉ trị phần ngọn không trị được phần gốc, huống chi bây giờ lập quốc nhiều năm, cuộc sống an nhàn, quan hệ thông gia trong các hào môn đại tộc rắc rối khó gỡ, quan lại triều đình từ trên xuống dưới bao che cho nhau. Nếu không mắt nhắm mắt mở với việc tham ô, ngài sẽ thực sự trở thành cô gia quả nhân rồi.

Nay tài chính khó khăn, khoản tiền đạo trước đưa được tới nơi cứu tế chỉ còn có một phần ba, cứu tế bình thường cũng không đủ, thật sự là một đám sâu ăn bạc.

Đám sâu mọt làm việc có năng lực, nhưng cho ăn không đủ no sẽ không xuất lực, phải tìm người giám sát.

Quan trường Giang Bắc cầu kết nghiêm trọng, xử lý mạnh tay để dắc tội với người khác.

Quan viên được phái đi giám sát phải là người tuyệt đối tin được, thân phận còn phải cao, không tham tiền, mới đạp lên được đám người quyền quý kia đe dọa cùng dục.

Thiên hạ có người hoàn mỹ để chọn như thế sao?

Hoàng đế nghĩ ngợi sẫm soi, trái lo phải nghĩ, danh sách sắp xếp không ít, nhưng tất cả đều thấy không ổn, ưu sâu tóc bạc mất mấy sợi.

Thời tiết thoáng đãng, phiên muộn cũng vui, ngài ra hoa viên giải sầu, chợt nghe thấy phía trước loáng thoáng từng đợt tiếng hoan hô cười đùa, nghe xong mà trong lòng ngài càng phiền, đang muốn đi qua quở mắng, đã thấy có kẻ phú quý sinh rảnh rồi, đeo hoàng kim ngọc bích, mặc tơ lụa lã lã, khoe miệng cười vô

ưu vô tư, ngồi xỏm trong bụi hoa, tay cầm miếng thịt dê béo ngậy, đang dụ dỗ con chó Cáp Ba của phương Tây mà ngài thương yêu nhất lăn lộn, khiến cung nữ thái giám đứng hai bên cười ha ha không ngớt.

Hạ Ngọc Cẩn: “Lại đây, lăn một cái đi, lăn đi rồi ngày nào cũng ày ăn thịt.”

“Âu âu!”

Hạ Ngọc Cẩn: “Ngoan, lăn đi nào, gia lấy vàng đánh cái biển tên chó cho.”

“Âu âu!”

Hoàng thượng khụ mạnh một cái: “Ăn no không có việc gì làm à?”

“Âu âu!”

Hạ Ngọc Cẩn vội bỏ con chó nhỏ lại, mắt nhìn mũi lỗ mũi nhìn chân, quy củ đi tới bên cạnh, cúi đầu, không dám lăm miêng.

Cả triều văn võ lo muốn chết, hoàng đế thái tử hai mắt đều thâm quầng hết cả lại, mà hẩn lại rành rỗi chạy tới sau hoa viên trêu chó?

Hoàng thượng nghiêm mặt tiến lại, nhìn làn da của hẩn dạo này ngủ nghê thoải mái trắng nõn cả ra, càng thêm phần hận, đang định mở miệng răn dạy, bỗng nhiên trong lòng chợt động, tính toán mười bảy mười tám cái biện pháp, rồi đeo vẻ mặt hòa ái dễ gần lên, cảm thán nói: “Dạo này công việc ở Tuần Sát Viện không bận chứ? Nhìn người có vẻ sống rất thoải mái nhỉ? Tình đường tốt lắm, mặt mũi hồng hào hơn không ít, có vẻ rất vui sướng? Ở chung với vợ cũng ổn chứ?”

“Không bận không bận, ở với thê tử rất tốt ạ.” Hạ Ngọc Cẩn ngượng ngừng cười ngáy ngô hai tiếng.

Mấy ngày nay, hẩn trấn giữ Tuần Sát Viện, làm chỗ dựa cho quan lại cấp dưới, mắng công chúa, đánh tôn thất. Lão Dương Đầu cáo mượn oai hùm, hùng hù hỏ hỏ đi công tác, chỉnh đốn cho đám quần là áo lượt kinh thành không dám gây chuyện, đám ác ôn không dám làm bậy, trị an trong thành tốt lên không ít, khiến cho đám ngôn quan cũng ít tố cáo đi mấy phần.

Thành tích tốt bày ra trước mặt, chút chuyện trốn việc nho nhỏ kia, không đáng nhắc đến.

Phế vật cũng có thể lợi dụng tốt như vậy, hoàng thượng càng cảm thấy mình rất anh minh thần võ, nhìn Hạ Ngọc Cẩn cũng vừa mắt hơn không ít, khen ngợi nói: “Người làm quan có vẻ rất ra dáng, còn thực sự vì dân phục vụ. Giang sơn Đại Tần này yên ổn, cũng có một phần công lao của người. Phụ thân người trên trời có linh thiêng thấy người có tiền đồ như vậy, trong lòng chắc chắn cũng được an ủi.”

Hạ Ngọc Cẩn lần đầu được ngài khen ngợi, xương cốt toàn thân đều lâng lâng, hào hứng phần chần khiếm tốn nói: “Hoàng bá phụ quá khen, chẳng qua chỉ là dạy dỗ vài tên lưu manh cón con không có tiền đồ, sao tính là chuyện to tát gì?!”

“Lập công, kiêu gì cũng nên thưởng,” Hoàng thượng gõ cây quạt, giống như nhớ ra cái gì, tiến đến gần hai bước, cười tùm tùm hỏi, “Dạo này thiếu tiền tiêu không? Thiếu tiền nhất định phải nói cho hoàng bá phụ, thái hậu thương cháu trai, sợ người chịu khổ, định thưởng người độ một vạn, tuyệt đối đừng khách sáo.”

Bá phụ là hoàng đế, bà nội là thái hậu, mẫu thân là thái phi, ca ca là thượng nhân hoàng tộc, thê tử là tướng quân, trong nhà có hai dòng thu nhập, không có sở thích tốn kém, không nuôi đồng lớn đồng nhỏ thiếp thất con riêng, Hạ Ngọc Cẩn là người bọc đường ngâm từ trong mật ra, phú quý từ bé, đời này có thiếu gì đi nữa thì cũng không thiếu tiền, vốn dĩ chẳng thêm để tâm đến tí tẹo bạc thưởng ấy, mặt dày mày dạn nói: “Nghe nói Giang Bắc có thủy tai, quốc khố cũng không dư dả, tiền thưởng này, để cho nạn dân đi. Hoàng bá phụ, ngài đem quyển [Thượng Kinh Du Xuân Đồ] trong kho ra cho cháu mượn về chơi vài ngày đi? Hoặc là cho thê tử cháu nghỉ vài ngày, làm cái chuyện, ngài biết đấy... Sớm sinh quý tử ấy mà.”

“Nếu thích cái bức họa kia, tối nay ta bảo Ngưu công công đem cho người là được,” Hoàng thượng cười đến càng vui vẻ hơn, “Người tốt xất gì cũng là đứa cháu ta yêu thương nhất, lúc nào cũng mặc quan bào lục sắc, đứng trong đám huynh đệ cũng kỳ cục, hay là thăng quan cho nhé? Tiễn đà thả cho thê tử người vài ngày phép, để các người ra ngoài đi dạo, du sơn ngoạn thủy, gạt lo giải sầu?”

Hạ Ngọc Cẩn mừng rỡ: “Thật ạ?!”

“Miệng vàng lời ngọc, có thể giả được à?” Hoàng thượng vuốt râu, hiền từ nhìn hắn, mặt mũi vui vẻ tươi cười.

Dưới ánh nắng mặt trời, Hạ Ngọc Cẩn bị ngài nhìn đến run hết cả da đầu lên...

Kiểu gì cũng vẫn cảm thấy mặt bá phụ hình như lại biến thành mặt cáo.

Hoàng thượng nhanh chóng trở về, viết một bức thư bổ nhiệm, đóng cho cái dấu, đưa đến Nam Bình Quận Vương Phủ, thế là đã chọn được khâm sai rồi.

68. Chương 68

Lục Thập Bát. Phi ứng Mạc Bắc

Cứu tế là phải làm gì?

“Không có gì khó khăn,” Cáo già vỗ vai người cháu, tình cảm nói: “Chẳng qua chỉ là đến hộ bộ lấy tiền, lên đường, phát thông cáo võ về dân chúng, chờ sau khi lương thực đến, đốc thúc thủ hạ cấp lương phát cháo, nhân rồi không có việc gì làm thì lượn lờ mấy vòng trong thôn trấn, uống trà nói chuyện phiếm với bình dân, nhìn xem có tên quan viên này giấu giếm tình hình thiên tai hay không, cuối cùng mua ít đặc sản về nhà, để sư gia viết báo cáo nộp lên, cho dù là kẻ ngốc cũng làm được,” ngài nói đến đây, táng dừng lại một chút, vuốt vuốt cái cổ họng khô cong, tăng thêm giọng điệu, “Chỉ cần tiền phát đúng chỗ, cứu tế thành công là được rồi, những chuyện khác... Người cứ tha hồ chơi, tái mái chơi, không cần phải áp lực.”

Hạ Ngọc Cẩn từ khi sinh ra đến nay chưa bao giờ rời khỏi kinh thành, ngưỡng mộ thế giới rộng lớn bên ngoài đã lâu, nay khó có được cơ hội, có thể quang minh chính đại để mẫu thân cho hắn ra khỏi cổng thành, làm sao còn để ý đến cứu tế là cái gì? Vì thế gật đầu như già tởi, vỗ ngực cam đoan ăn thành nhiệm vụ, sau đó hào hứng chạy về nhà, chỉ huy hạ nhân gói ghém hành lý, chuẩn bị đủ hết để có thể vừa công tác vừa chơi bời.

Cáo già vì không muốn mất nước, liền tuyển vài quan viên chức vị thấp, có kinh nghiệm cứu tế ặc có năng lực xuất chúng làm phụ tá c hắn, cũng liên tiếp truyền mấy đạo thánh chỉ c các nha môn châu huyện Giang Bắc, ban bố các pháp lệnh lâm thời miễn giảm thuế má, điều chỉnh giá lương, di chuyển nạn dân, trợ cấp an trí, png thưởng những cá nhân xã hội hỗ trợ cứu tế vân vân.

Những quan viên bị lựa chọn, đối với vị thủ trưởng không theo bài bản này, đều âm thầm kêu khổ.

Chỗ tốt duy nhất là hắn sẽ không tranh công, không cần thưởng, sẽ không ghen tỵ hiền tài, chỉ cần công tác c tốt, sẽ được báo cáo chi tiết, để ằng thượng luận công ban thưởng.

Hoàng thượng cho Diệp Chiêu hai tháng nghỉ phép, tiếng là nàng kết hôn hơn nửa năm, bụng vẫn chưa có động tĩnh, nên về nhà điều dưỡng điều dưỡng, sớm ngày giúp cho Nam Bình Quận Vương phủ đâm cành phát nhánh, nhưng không có đưa nàng vào danh sách khâm sai đi cứu tế, chỉ lên triều vào cung, căn dặn một chút. Diệp Chiêu sau khi trở về, tự mình chọn hai trăm Hổ Lang Ky, đưa tỷ muội Thu Hoa Thu Thủy, dùng thân phận nữ quyến, âm thầm gia nhập vào đội ngũ cứu tế, Mi Nương nguyên quán Giang Bắc, tính lại ham chơi, liền nhè nhào Diệp Chiêu hồi lâu, cuối cùng cũng có được cơ hội đi theo bên người hầu hạ, vui mừng hết sức.

Hạ Ngọc Cẩn cười nhạt: “Thiên hạ nào có khâm sai nào đưa cả thê tử đi tuần? Hoàng bá phụ rốt cuộc là nghĩ cái gì rồi?”

Diệp Chiêu đang ở trong k binh khí chọn chọn, tìm một món vũ khí, nghe thấy hắn cảm thán, liền không thèm kiêng nể đáp: “Hoàng thượng nói, đã bao giờ có kiểu để võ quan đi cứu tế? Dù sao người nổi danh

png lưu, đi tuần đưa thê tử theo thì đã ăn nhằm gì? Thái hậu cũng nói phải biết quý trọng thời gian, tranh thủ lúc về ôm c bà một đứa chất trai.”

Hạ Ngọc Cẩn phun nước.

Diệp Chiêu tiện tay vung lưỡi búa Tuyên Hoa hơn trăm cân lên không trung, sau đó tãi mái bắt lấy, khiến c đám a ăn bên cạnh vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy áp lực trên vai mình thật là lớn...

Hai ngày sứt đầu mẻ trán chuẩn bị, từ chần bông đến cái bồ, sắp xếp năm xe ngựa lớn, cộng thêm đám quan viên đi theo, gia đình và hộ vệ, đội ngũ cứ tề tổng cộng ba trăm người chậm rãi khởi hành, ngựa không dừng vó, đi gấp ngày đêm, thẳng tiến Giang Bắc.

Đông Hạ, đại thảo nguyên Hồ Nhĩ Đặc Tư, ven hồ Bối Nhĩ, đàn bò dê và những trại du mục trải dài đến tận chân trời, áng mây lơ lửng, in bóng xuống mặt hồ xanh thẳm, hóa thành từng dải sáng rực rỡ, thuần khiết như nữ thần hạ xuống nhân gian.

Bỗng nhiên, một tiếng hổ gầm lao thẳng tầng mây, vang vọng trên bầu trời thảo nguyên, mãi không tan biến, dọa vỡ mặt đám sơn dương, ngã cả bầy bò. Bên cạnh căn lều lớn nóc vàng, những song sắt hợp lại thành một chiếc lồng thú lớn, một con mãnh hổ thân mình to lớn rực rỡ đang cong thắt lưng, nhe lên hàm răng sắc nhọn, hai mắt phun ngọn lửa phẫn nộ, trừng trừng nhìn thẳng vào người đàn ông cao lớn tay không tắc sắt trong lồng.

Rất nhiều đứa trẻ ăn mặc rách nát vây quanh bên ngoài lồng thú, hưng phấn hồi hộp nhìn vào bên trong, nắm tay nhỏ bé siết lại thật chặt, cao giọng hò hét:

“Hoàng tử Y Nặc! Đánh chết con súc sinh kia đi!”

“Hoàng tử! Mạnh thêm một chút!”

“Dũng sĩ Đông Hạ của chúng ta! Sẽ không thể thua một con hổ!”

“Tốt lắm! Nhìn đây!” Trên gương mặt ngăm đen của àng tử Y Nặc hiện ra ý cười sáng lạn, hấn cởi áo, nhét hai ống tay vào đai lưng, lộ ra nửa thân trên cơ bắp rắn chắc như thép rèn sắt đúc, ngoắc ngoắc tay với con hổ, tiếp tục khiêu khích nó, “Đồ yếu đuối! Lại đây!”

Con hổ trầm người xuống, điên cuồng gầm lên một tiếng, lại nhảy lên, sức lực toàn thân cả trăm ngàn cân tập trung vào đôi vuốt sắc, sổng mái chụp đến bả vai Y Nặc, muốn đẩy ngã hấn xuống, tiến hành cắn xé.

Hoàng tử Y Nặc hét lớn một tiếng, túm lấy hai chân trước của mãnh hổ, đấu sức với nó.

Một người một hổ lung lay vài cái, con hổ dần dần không chống đỡ nổi, liên tiếp lùi lại, nó vội vàng vung chân sau lên, hung hãn đá về phía đối phương.

“Hay lắm!” Hoàng tử Y Nặc bỗng nhiên dùng một kỹ thuật vật, xoay người ôm lấy mãnh hổ, giơ cao nó lên, hung hăng đổ người, đập nó thật mạnh vào thành lồng.

Con hổ bị đập đến đầu váng mắt a, đứng lên lảo đảo hai bước, ngã vào góc lồng, thở hổn hển, cuối cùng không lao tới nữa.

“Hay lắm!”

Bọn trẻ điên cuồng vỗ tay ủng hộ, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy sự sùng bái.

Có một đứa trẻ lớn mật chui vào lồng thú qua khe hở, chạy đến bên người con hổ, anh dũng định đá nó vài cước.

“Cái thằng này,” Hoàng tử Y Nặc túm áo nó, ôm lấy đặt lên vai, cười to, “Muốn đánh nhau với hổ thì còn phải chờ vài năm nữa.”

Đứa trẻ đỏ mặt, không phục kêu lên: “Ngài đừng coi thường ta! Ta cũng là dũng sĩ Đông Hạ!”

“Đúng rồi,” Hoàng tử Y Nặc càng cười vui vẻ hơn, đặt nó xuống, xoa đầu nó, “Các người đều là những tiểu dũng sĩ tuyệt vời nhất.”

Đứa trẻ ngượng ngùng cúi đầu, xoay người chạy đi.

Thị vệ vội vàng tiến lại, ghé vào tai hần nói nhỏ: “Hoàng tử, phía nam có tin tức truyền đến.”

Hoàng tử Y Nặc chỉnh lại quần áo, dõ dẫm xua đám trẻ con đi, bước vài căn lều nóc vàng.

Chẳng bao lâu, có một dáng người nhỏ gầy, mặt mũi giống như một người Trung Nguyên bình thường, mặc đồ du mục, cúi đầu, đi đến, lấy từ trong người ra một tấm lụa trắng dài nhỏ, bên trên có viết mấy hàng chữ rất nhỏ: “Giang Bắc lũ lụt, lương thảo không đủ, quốc khố rỗng không, Nam Bình Quận Vương nhận mệnh cứu tế, có thể thừa cơ hội. Chờ sau khi trong nước đại loạn, thỉnh àng tử nội ứng ngoại hợp, đánh hạ Gia Hưng Quan, giành lấy mười tám châu Hắc Sơn.”

Chúng tướng Đông Hạ nóng lòng muốn đánh, chỉ hận không thể lập tức mang binh xuống nam, tiến thẳng vào kinh, chia đoạt giang sơn.

Duy chỉ có àng tử Y Nặc trầm tư không nói.

Mật thám đến từ Trung Nguyên lại nói: “Chủ thượng nói, mọi sự đã sẵn sàng.”

Hoàng tử Y Nặc nhẹ lắc đầu: “Thời cơ chưa tới.”

Đại tướng quân Đông Hạ Thiếp Mộc Tư vội hỏi: “Còn thiếu cái gì?”

Hoàng tử Y Nặc chậm rãi vò tấm lụa trắng lại. Trước mắt hần hiện ra bóng dáng trẻ tuổi mặc ngân giáp cưỡi bạch mã kia, một chiến sĩ cương quyết quả cảm, can đảm không biết sợ hãi, thúc ngựa vọt tới dưới ráng trời chiều. Kăng kăng bóng dáng lọt vào tầm mắt, cả đất trời như vì nàng mà biến mất. Nàng còn xinh đẹp hơn a sen trên Tuyết Sơn, chói mắt hơn ngàn sao trên thảo nguyên, làm c hần không thể rời mắt, quên cả cử động, c đến khi bị mũi thương nhọn đâm vào bả vai, mới bừng tỉnh từ trong mộng, bại lui mà đi.

Vĩnh viễn không quên được.

Một mảng nắng chiều, cả đời là địch.

Muốn gặp lại, nhưng gặp lại thì sao?

Không bằng không gặp.

Rất nhiều năm sau, hần mới biết thì ra nàng là nữ tử.

Dốc cạn trăm thăng rượu, say khướt một trận, bóp nát chén vàng, trong lòng là hương vị chua xót khó mà nói ra.

Nữ tử dũng cảm nhất thiên hạ.

Nữ tử đặc biệt nhất thiên hạ.

Nữ tử duy nhất trong thiên hạ có thể cùng hần sánh vai.

Thần linh trên cao, vì sao lại để nàng sinh ra ở cái quốc gia sơn dương kia? Để nàng kết hôn cùng sơn dương?

Nếu để nàng phóng kháng rong ruổi trên đất đai Đông Hạ, hần sẽ gỡ Kim Dao đem tặng, nâng cốc ngôn an, bên nhau cả đời.

Đáng tiếc đáng tiếc...

Thần linh lại để c sói mẹ hung hãn thanh danh hiển hách này, trở thành hàng rào vững chắc nhất bảo vệ c Đại Tần.

Hoàng tử Y Nặc hít sâu một hơi, kiên định nói: “Muốn lấy Đại Tần, trước diệt Diệp Chiêu.”

Đi nấu cơm đã *o*~ Tối post tiếp chương nữa *o*~ 9h nhé mọi người *o*!!

69. Chương 69

Lục Thập Cửu. Mệnh phạm hoa đào

Trước lúc lên đường, cáo già ngàn cân vạn dặm, dọc đường đi dừng tùy hứng nổi tính trẻ con, dịch trạm đơn sơ, dừng gây thêm phiền toái cho quan phủ địa phương, cứ nên đến khách điểm ở cho thoải mái.

Sau năm ngày xuất phát, đi trước đoàn xe để đến Giang Nam trước, Hạ Ngọc Cẩn dần dần tỉnh ra.

Ngay cả một xu lộ phí cáo cũng chưa từng cấp, người khác đi làm có màu mỡ, hẳn công tác chẳng những phải làm việc, lại còn phải bỏ tiền túi ra ăn cơm ở khách điểm, thậm chí còn phải bao tiền chi tiêu cho quan viên đi theo?

Hạ Ngọc Cẩn vỗ bàn nhảy dựng: “Quá đáng ghét!”

Mi Nương bị sợ tới mức bàn tay cầm đôi đũa run lên, miếng thịt nướng đang muốn gấp cho Diệp Chiêu rơi xuống đất, nàng lặng lẽ quan sát sắc mặt quận vương, lập lúc lấy công chuộc tội, một lần nữa gấp một miếng thịt heo béo ngậy bỏ vào trong bát hân.

Hạ Ngọc Cẩn oán hận: “Rõ ràng hoàng bá phụ chưa cho ta kinh phí phá án!”

Thu Hoa thông dong tự lẩm bẩm: “Quốc khổ rồi không, còn cách nào đâu, cá nướng dầm này ngon thật.”

Thu Thủy cười tủm tỉm xắn tay áo lên, gấp cho tướng quân một miếng bong bóng cá đun dầm, chậm rãi nói: “Nam Bình Quận Vương đạo đức tốt, khắp Đại Tần chỉ có một mình ngài làm việc không bổng lộc.”

Hạ Ngọc Cẩn bực tức đẩy mình, không dám quay về tìm cáo đòi tiền, đành phải ngậm đắng nuốt cay, hai mắt đảo qua đảo lại, ngắm bữa cảnh đẹp xung quanh, bồi thường cho trái tim nhỏ bé bị thương tích.

Từ xưa Giang Nam đã nhiều mỹ nữ.

Mặc dù không đẹp quốc sắc thiên hương như kinh thành, nhưng lại có chút gì đó dịu dàng như nước.

Nhìn mỹ nhân quý giá đẹp dễ quen rồi, giờ ngắm mỹ nữ thôn quê, cũng rất thú vị.

Bên này bà chủ tửu quán của khách điểm đáng người nhỏ nhắn yêu kiều, mặt như phù dung, lúc rót rượu còn để lộ ra cánh tay như ngó sen, trên đó còn đeo một cái vòng tay sợi bạc, thực làm cho người ta hận không thể sờ mó mấy cái, loại khá. Bên này tiểu nương tử bán hoa mị nhân như tơ, eo nhỏ mông to, đi đứng xoay người, mặt cây châm bạc hình hoa đào cắm nghiêng trên đầu khẽ rung rung, thật sự là quyến rũ động lòng người, loại rất khá. Quả phụ xinh xắn vừa đi qua kia, bộ ngực đầy đặn, dung mạo đẹp dễ, cảm giác khó có thể nói bằng lời, loại khá...

Hạ Ngọc Cẩn một bên chăm chú ngắm, trong lòng lại lặng lẽ đánh giá xếp hạng mỹ nhân.

“A——— Bất tả tình thì bất tả từ, nhất phương tổ mạt ký tâm tri, tâm tri tiếp liễu diên đảo khán, hoành dã ti lai thụ dã ti, giá bàn tâm sự hữu thù tri?” Tiếng sơn ca lãnh lót từ bên sông bay tới, tiếng ca mềm mại êm dịu, âm điệu ngân nga êm đềm.

Trong dư vị của hoàng hôn, bên ngoài song cửa sổ có mấy chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền có vài thiếu nữ hái sen, vui vẻ chơi đùa âm ỉ, quần áo nghèo túng không che dấu được gương mặt thanh xuân kiều diễm, thiếu nữ hát rong xinh đẹp như hạc trong bầy gà, mắt hạnh ẩn tình, hàm răng như tuyết, mái tóc như mây, tóc mai cài trâm hoa nhài, mặc chiếc váy đơn sơ màu lam thêu hoa, vài vóc bình thường, vòng eo nhỏ nhắn, tôn lên dáng người cao gầy, khiến cho binh sĩ dọc bờ sông đều kiểng chân lên xem.

Hạ Ngọc Cẩn ngậy người nhìn, hận không thể huýt gió vài tiếng trêu ghẹo tiểu mỹ nhân.

Mi Nương chọc chọc nhẹ hần: “Quận Vương Gia... Tướng quân đang nhìn...”

Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới phu nhân bên cạnh, chợt dạ, tự thấy không ổn, vội thu ánh mắt ngả ngón lại, thái độ đoan chính, điều chỉnh nét mặt thành chính nhân quân tử, sau đó dịu dàng nhìn về phía nương tử, định mở mồm phun vài câu lời nghiêm lễ chỉnh tước lời Liễu Hạ Huệ.

Hần không nhìn còn được, mà giờ liếc mắt một cái, suýt nữa thì tức điên.

Địch! Phu nhân của hần ngấm mỹ nhân còn say sưa hơn cả hần! Đồ háo sắc! Mắt sắp dán dính vào con gái nhà người ta rồi.

Hạ Ngọc Cẩn thua người không thua trận, tiếp tục quay ra nhìn ngắm tiểu mỹ nhân.

Chuông đồng ngoài cửa bị gió thổi vang, chiếc xe ngựa màu xanh từ từ dừng lại ven đường, một vị thiếu gia ăn mặc lộng lẫy, mặt mũi tuấn tú khôi ngô mang theo một kẻ tùy tùng thanh tú, dưới sự bảo vệ của hộ vệ, đi tới cửa quán, thoáng nhú mày, mỉm cười nói với bọn tùy tùng: “Quán quê núi hoang, đành phải chấp nhận.”

Tiểu nhị vội chạy tới mở cửa, lau cái đầu đầy mồ hôi, khó xử giải thích với bọn họ: “Khách quan, ngại quá, hôm nay tiệm cơm được vị đại gia từ kinh thành tới bao trọn mất rồi.”

Tùy tùng hờn giận: “Rốt cuộc là ai? Mặt mũi to quá nhỉ? Chương thiếu gia nhà chúng ta...”

Tiểu nhị nói: “Nghe nói là thương nhân buôn gạo muốn đi Giang Bắc, vung tay hào phóng, mang theo rất nhiều xe ngựa, dừng nói bốn quán, đến ngay cả tiệm cơm cách vách với tiệm cơm cách cách cách vách cũng đã bao trọn rồi, muốn ăn cơm thì phải đợi lát nữa, không thì các vị đi tiểu quán ăn bát vằn thắn trước đi?”

Bởi vì nếu mở miệng nói mình là quận vương, đám bình dân áo vải chưa biết sự đời này ai nấy cũng sẽ bị dọa cho không mở nổi miệng mắt, quan viên địa phương cũng sẽ tranh nhau tới nịnh bợ khâm sai, Hạ Ngọc Cẩn lại không có kiên nhẫn giao thiệp với bọn quan lại, quá là phiền phức, nghĩ đến việc cải trang vi hành, vì dân trừ hại trong truyện có vẻ như rất oai phong, liền ẩn dấu thân phận, thay đổi quần áo.

Hần đã quen nơi phố phường ô hợp, lừa người diễn kịch cái gì cũng tinh thông, sở trường bắt chước, lại không có dáng dấp của hoàng tộc, giả dạng làm thương nhân muốn đi Giang Bắc buôn lương thực, giấu giếm không chút sơ hở. Diệp Chiêu thấy hần chơi vui vẻ, cũng chiều theo ý hần, sai thị vệ sắm vai bảo tiêu, bảo quan viên đi theo giả vờ như quản sự, xa phu và tôi tớ như cũ, đoàn xe trừ đồ dùng cá nhân của Hạ Ngọc Cẩn ra, còn có ba mươi xe lương thực điều đi cứu tế tạm thời cho Giang Bắc, vừa nhìn qua, cũng khó mà nhìn rõ được chân tướng.

“Thiếu gia nhà chúng ta thân thể cao quý, nếu không phải trên đường đi bị hỏng bánh xe, chậm mất nửa canh giờ, làm sao để ý đến cái quán rách nát bẩn thỉu này?!” Tùy tùng thấy chỉ là thương nhân, chiếm nhiều chỗ như vậy, trong lòng khó chịu, vẫn còn muốn tranh cãi.

Chương thiếu gia đứng ở bên cạnh, từ tốn phe phẩy cái quạt, cười nói: “Bỏ đi, nơi này không phải Giang Bắc, phải đàng hoàng với người khác, đừng tranh cãi làm gì.”

Tùy tùng không cam lòng nói thầm: “Nếu đây mà là Giang Bắc, chắc chắn phải đánh chết tên cẩu nô tài này...”

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy tiếng cãi nhau âm ỉ ngoài cửa, tò mò nhìn ra, trùng hợp đối mắt với Chương thiếu gia, nhìn ra có vẻ là một thanh niên bình thường gia cảnh tốt, mặt mũi sáng láng, nhã nhặn thanh tú, cũng không làm người ta ghét, trái lại tùy tùng xinh đẹp bên cạnh lại giận dữ đỏ cả mặt, biết là chính mình bao hết quán cơm khiến người ta không có cơm ăn nên mới nổi giận, trong lòng có cảm giác hào hứng khó hiểu, liền cười tà ác xấu xa một cái, lại quay đầu đi.

Mỹ nhân cười như hoa đào nở.

Quạt trong tay Chương thiếu gia rơi xuống đất, ngây sững nhìn hần. Chiếc áo nhà nho màu trắng thùng thình phủ lên dáng người gầy yếu, bên hông đeo một miếng ngọc bội xanh lục, gió nhẹ thổi qua, vài sợi tóc đen nhanh bị gió thổi bay bay, lướt nhẹ qua làn da vô cùng mịn màng nhẵn nhụi, lướt nhẹ qua ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, bên dưới hàng mi thật dài là đôi mắt còn sáng ngời hơn cả sao trời, ý cười ẩn hiện, hơi

hơi cong cong, ba vạn mẫu sen trải ngập mặt hồ ngoài cửa sổ cũng rực sáng lên, khiến cho tất cả mỹ nhân hân đã từng gặp trước kia đều như hóa thành bụi đất.

Sóng mắt ẩn tình trong một cái quay đầu kia, khiến cho lòng người xao động.

Nhưng mà không biết...

Chương thiếu gia bước nhanh tới nghênh tiếp, đi đến bên cạnh Hạ Ngọc Cẩn, đè chặt tâm tư đang rực rạch, đeo vẻ mặt tươi cười ôn hòa nhất trong đời, hạ giọng từ tốn: “Tại hạ họ Chương, là một tú tài, vị huynh đài này, không biết nên xưng hô thế nào?”

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ nghĩ, đáp lễ nói: “Họ Ngọc.”

Chương thiếu gia: “Ngọc công tử, chủ tớ tại hạ tới đây vẫn chưa quá giờ cơm, trấn trên lại không có tiệm cơm nào có thể ăn cho ra hồn được, trong bụng đói khát, thật sự rất khổ sở. Chẳng biết bây giờ có tiện hay không, xin được kết mối thiện duyên, để chúng ta ngồi vào một cái bàn bên này?”

Chỉ cần được nể mặt mũi, Hạ Ngọc Cẩn là người rất dễ tính, thấy đối phương mềm mỏng nhờ vả, bèn thể hiện ra phong thái thương thân, tươi cười, ôm quyền khách khí vài câu, sau đó chỉ vào cái bàn không đủ người ngồi duy nhất ở bên cạnh, mời chủ tớ bọn họ qua đó.

Chương thiếu gia bị hân cười đến tim đập kinh hoàng, vội vã ngồi xuống bàn bên cạnh, tỉ mỉ quan sát.

Tiểu nương tử đeo trang sức đai lưng bằng vàng bên cạnh Ngọc công tử, có vẻ là phu nhân hoặc thiếp thất của hân, đang rụt rè ý đồ lấy lòng hân, lại bị hân vô cùng chán ghét đá ra. Còn có hai nha đầu mày rậm mắt to, cùng lắm chỉ có thể dùng từ không đến nỗi quá xấu để miêu tả, ngay cả nhìn hân cũng lườm liếc mắt một cái. Lại hết sức chuyên tâm quần lấy tên “Đàn ông” lạnh lùng tàn khốc bên cạnh, đầu vô mồm không ngừng, không khí mờ ám, cuối cùng còn... Còn nhẹ nhàng cầm tay tên “đàn ông” kia, nhéo mạnh hai cái, nhỏ giọng nói: “Đêm nay người đàn ông hoàng một chút cho ta.”

Tên “đàn ông” yêu chiều gật gật đầu: “Được.”

Hóa ra Ngọc công tử này cũng là người trong nghề nha!

Chương thiếu gia mừng rỡ, chỉ hận không thể lập tức dụ dỗ tới tay, thân thân thiết thiết.

70. Chương 70

Thất thập. Đồng hành cùng quân

Liên tục mấy ngày đường vội vã, đám nô bộc thị vệ vô cùng mệt mỏi, đến ngay cả Hạ Ngọc Cẩn ngày ngày úp sấp trong xe nằm ngủ mà mộng cũng thấy đau không đỡ được, vì thế quyết định dừng chân nghỉ ngơi một đêm tại trấn nhỏ Giang Nam xinh đẹp này, chấn chỉnh lại đội ngũ, đợi sáng sớm hôm sau lại lên đường tiếp.

Đội ngũ gần ba trăm người quá mức khổng lồ, phần lớn nhân viên đi theo đều phải tự mình giải quyết việc dựng lều trại để nghỉ ngơi, cũng thay phiên nhau trông coi lương thực. Chỉ có Hạ Ngọc Cẩn nhớ nhung mùi vị của cái giường, mang phu nhân, thông phòng, quan viên, người hầu tùy thân tới nhà trọ duy nhất ở trấn trên để ngủ lại.

Chương thiếu gia nghe ngóng được tình hình, tiên hạ thủ vi cường, lập tức sai người đi nhà trọ, móc bạc dụ dỗ tiểu nhị mò ra được sổ phòng của Ngọc công tử, sau đó liên tục ngọt nhạt cùng lừa gạt, trả giá cao gấp mười lần, đàm phán đổi phòng với một thương nhân tư lỵ ở sát vách.

Đầu bên kia tường cách một lớp ván gỗ mỏng, loáng thoáng có tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Chương thiếu gia biết Ngọc Công tử và gã “đàn ông” của hắn trở về phòng, vội vàng lăn mình vài cái, dán lỗ tai vào vách tường, nghiêm túc nghe trộm.

“Vô liêm sỉ!” Ngọc công tử đang gầm nhẹ, giọng điệu phản đối như chào đón nghe thật mê người: “Không có tai hả? Chạm vào đâu đấy?!”

Không biết cái bàn hay cái ghế bị đụng đổ, đập xuống sàn, tiếng động nặng nề mà vang, sau đó lại im ắng một lúc.

Gã “đàn ông” khiêu khích nói: “Chỗ này?”

Ngọc công tử khó chịu hừ một tiếng: “Vô sỉ!”

Gã “đàn ông” cười nói: “Ngày đầu tiên chàng biết ta vô sỉ?”

Ngọc công tử vỗ bàn nhảy dựng: “Ông đây thích người vô sỉ đấy! Lại đây chiến!”

Tiếp theo là tiếng vật nặng ngã vào giường, tiếng vật nhỏ rơi xuống đất.

Ngọc công tử: “Đệch! Người lại lên trên! Lần nào cũng thế, cho ta ít mặt mũi có được không?! Để cho ta lên trên một lúc đi!”

Gã “đàn ông” thô lỗ ngắt lời: “Lắm chuyện! Đi đường mệt nhọc, chàng còn muốn lãng phí thể lực à? Muốn mai không dậy được khỏi giường để mọi người chê cười hay sao? Việc nặng nhọc thế này cứ để ta làm là được rồi.”

“Chậm một chút, người vô lại, không biết xương sống thất lưng gia đang đau à?” Ngọc công tử dường như không chống đỡ được, hô nhỏ một tiếng, nhẹ giọng cầu xin.

“Đạo này lười rèn luyện, mới tạo vậy đã không chịu nổi?” Đối phương đột ngột đẩy nhanh tốc độ, “Chẳng phải lần trước ở thư phòng còn dữ dội hơn sao?”

Ngọc công tử: “Câm miệng!”

Tiếng rên nhẹ bị cố nén lại truyền ra, chất chứa bản năng nguyên thủy nhất của con người, xuân sắc vô biên, gã “đàn ông” của Ngọc công tử nghe lời câm miệng thật, hình như đang vui đầu ra sức làm, chỉ có tiếng thở dốc xen lẫn tiếng rên rỉ khe khẽ của Ngọc công tử, còn có tiết giường rung lắc dữ dội.

...

Ngọc công tử thật sự là vật vạ mà.

Chương thiếu gia chăm chú, liếc mành nghe, giống như tận mắt nhìn thấy cảnh xuân sắc bên kia tường, nghe thấy tiếng cơ thể va chạm lẫn nhau kịch liệt. Cảm thấy cả người bốc tà hỏa, vội kéo rèm tùy tùng tuần tú lại để phát tiết, cả đầu hắn đều nghĩ tới bóng dáng Ngọc công tử, sức lực cuồng phát, làm đến không một chút thương hoa tiếc ngọc, khiến cho rèm tùy tùng gào khóc thảm thiết, liên tục cầu xin tha thứ.

“Ai bảo người không nghe lời! Ai bảo người khiêu khích dục hỏa của gia!”

“Thiếu gia! Nô tài không dám nữa!”

“Phải dạy dỗ!”

“Thiếu gia, đau quá! Tha cho nô tài đi!”

...

Hạ Ngọc Cẩn tò mò: “Khị khị, phòng bên cạnh khóc thảm thiết như thế, hẳn đang đánh người phải không?”

Diệp Chiêu không thèm để ý: “Đại khái thế!”

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu vô cùng chuyên nghiệp: “Tên nô tài ương ngạnh kia quả thật phải dạy dỗ! Không sau lại thành nô tài khinh chủ.”

Diệp Chiêu không chút để ý, hòa theo: “Đúng, kẻ không thành thật đánh cho vài phát là thành thật ngay.”

Qua một lúc không biết bao lâu, đêm dài người tỉnh, thân mệt sức cạn, cả hai bắt đầu yên lặng.

Ngày hôm sau, trăm chim tranh hót, Hạ Ngọc Cẩn tinh thần sảng khoái đi ra cửa viện, lười nhác đuổi thắt lưng hai cái, nhớ đến hành vi mần tình trên đường đi mới mẻ kích thích đêm qua, rất là thích ý, tâm trạng cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

“Chào buổi sáng.” Chương thiếu gia đẩy cửa phòng, trên mặt vẫn vẻ cười mỉm thản nhiên như trước, ôn hòa lại gần, “Mọi người vận chuyển lương thực nhiều như vậy, chắc là đi Giang Bắc đúng không?”

Hạ Ngọc Cẩn vốn thích kết giao bạn hữu, cũng không ghét nói chuyện với người xa lạ, bèn cười tủm tỉm thuận miệng đáp, “Đúng vậy, phụ thân nói giờ vận chuyển lương thực đi Giang Bắc có thể sinh lợi, bảo ta đừng ngày nào cũng ở nhà chơi bởi lêu lổng, ra ngoài rèn luyện một phen.” Nói tới đây hẳn có hơi buồn bực, lầu bầu thì thâm, “Lần buôn bán này, có lời coi như của ông ấy, mà lỗ... Đại khái trừ vào tiền tiêu vặt của ta... Lão hồ ly kia quả thật không phải người, biết rõ đây là lần đầu tiên ta buôn bán xa nhà mà còn độc ác như vậy!”

Chương thiếu gia nhìn khuôn mặt xinh đẹp không hiểu sự đời kia, càng nhìn càng thích, cười ha ha: “Bây giờ giá lương thực ở Giang Bắc tăng cao, một ngày tăng ba lần, đã cao hơn bình thường mấy chục lần rồi, huynh chỉ cần có thể bình an mang được lương thực tới, bán trực tiếp cho thương nhân ở địa phương, chắc chắn là món hời kếp sù tuyệt không thể sai được.”

Hạ Ngọc Cẩn nghe ra trong lời nói có ẩn giấu gì đó, hoang mang hỏi: “Bình an mang tới? Chẳng lẽ đường đi không an toàn?”

Chương thiếu gia thở dài nói: “Lũ lụt rút đi, giặc cỏ nổi dậy rất nhiều, hung ác tàn nhẫn, nơi nơi cướp bóc lương thực tiền bạc, ngộ nhỡ đụng phải, nói không chừng phải bỏ cái mạng nhỏ lại. Ta vốn đang học ở thư viện Tùng Sơn, chờ kỳ thi mùa xuân hai năm sau, không định lặn lội nguy hiểm trở về. Ngặt nỗi gia phụ thân làm huyện lệnh Tụ Thủy huyện ở Giang Bắc, nơi đó thiên tai nghiêm trọng nhất, tình huống nguy hiểm, cũng không biết khi nào triều đình mới phái người đến cứu tế, rất nhiều người đều bỏ trốn. Ông thừa dịp bây giờ còn chưa đại loạn, để ta chạy nhanh về đưa người nhà đi, còn bản thân ở lại chống đỡ.”

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu: “Nói như vậy, Chương huyện lệnh là một quan tốt?”

Chương thiếu gia nhớ tới kẻ sách phụ thân vợ vết của cải, trong lòng có chút tự hào, mỉm cười gật đầu nói: “Cố gắng của ông ấy được cấp trên nhìn nhận, nguyên vốn định thăng chức, đáng tiếc trời không chiều lòng người, trước khi rời chức lại xảy ra thủy họa lớn như vậy, ông ấy đang gấp đến phát điên rồi.”

Chương huyện lệnh là một quan tốt?

Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại trên danh sách thì Tụ Thủy huyện gặp thiên tai nghiêm trọng nhất, liền nảy sinh cảm tình, an ủi nói: “Mạc Hà thường xuyên dâng nước lớn, tuy rằng hung dữ như thế này quả thật hiếm có nhưng dù sao cũng là thiên tai, không phải do sai sót. Chỉ cần Chương huyện lệnh nghiêm túc khảo sát tình hình thiên tai, xử lý ổn thỏa, cấp trên coi trọng, nói không chừng còn được thăng mấy cấp cơ.”

“Xin nhận lời chúc của huynh.” Chương thiếu gia ôm quyền cảm tạ nói, “Thật ra ta có một chuyện muốn nhờ.”

Hạ Ngọc Cẩn hào sảng nói: “Nói đi!”

Chương thiếu gia: “Huynh muốn đi Giang Bắc buôn lương thực, ta cũng muốn về Tụ Thủy huyện, cũng coi như cùng đường. Ta thân cô lực yếu, lo rằng trên đường đi sẽ gặp phải giặc cỏ, thấy đoàn xe của huynh người người cường tráng, hy vọng có thể đi cùng nhau, có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Hạ Ngọc Cẩn có chút do dự: “Ta định đi châu phủ Giang Bắc bán gạo, sợ là không qua Tụ Thủy”

Cũng chỉ đi vòng mất một hai ngày trời thôi,” Chương thiếu gia ra sức tuyên truyền, “Châu phủ Giang Bắc mặc dù tốt, nhưng huyện Tụ Thủy bị thiên tai nghiêm trọng nhất, giá lương cũng tăng vọt nhất, hơn nữa cha ta còn đang tại vị, huynh có thể tới ở tại nha môn của huyện, không phải lo lắng chuyện an toàn, ở nơi đó ta cũng có rất nhiều bạn tốt, quen biết không ít thương nhân lương thực, có thể hỗ trợ đưa mồi, cho lương thực của huynh dễ dàng bán ra với giá tốt, thời gian còn lại đi châu phủ Giang Bắc du sơn ngoạn thủy, chẳng phải quá ổn hay sao?”

Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới nhiệm vụ phải cải trang vi hành, càng là địa phương bị thiên tai nghiêm trọng càng cần phải tới, tới Tụ Thủy huyện gặp gỡ vị Chương huyện lệnh công chính liêm minh này cũng được, nếu quả thật là một vị quan tốt, quyết không thể để mai một được, cần phải báo lên triều đình, tận tình khen ngợi, lấy làm tấm gương cho quan trường Giang Bắc, thế nên đồng ý.

Chương thiếu gia vui mừng quá đỗi, nuốt nước miếng cái ực.

Cường long bắt áp địa đầu xà (*), nếu thịt béo đã đến đĩa của mình, quan binh trấn áp, sao phải sợ hấn trốn thoát?

Chẳng qua chỉ là một món hàng bắt được trên đường, không có gì cần phải lo lắng.

Nếu có thể thành công người tình ta nguyện mà thông đồng với nhau là tốt nhất.

Nếu không được, cứ rấn leo lên mấy nhất, hấn ở nơi núi cao hoang đế xa, cũng không có cách nào làm ầm lên.

(*)Cường long bắt áp địa đầu xà: Ròng dử không bắt được rấn địa phương, vào đến đất nhà người ta thì ở ngoài hồ báo mấy cũng không ăn thua.

P/s: Mấy hôm trước có bạn hỏi hình này mình kiếm ở đâu ^^! Mình cũng nói thật là mình vô tình thấy trên google thôi, cũng không nhớ nổi là hôm đó tìm cái gì mà vớ được nữa ^^||

71. Chương 71

Thất thập nhất. Thi nhau chửi rửa

Cả kinh thành biết, Hạ Ngọc Cẩn cực kỳ căm ghét đồng tính, bình thường tính tình hấn rất tốt, không lên mặt hoàng thân quốc thích, có xúc phạm hấn thế nào cũng không thành vấn đề lớn được, chỉ riêng chuyện chạm vào cái vẩy ngược này, là chắc chắn có đổ máu. Vị khách lăm tưởng hấn là hoa khôi mà muốn chuộc thân kia, chẳng những bị cắt đứt đường con cháu, còn bị đánh cho gãy chân. Sau đó lại có mấy kẻ không có mắt muốn cựa cẩm hấn, kết quả bị tung đòn hiểm, tịch thu tài sản, lưu đầy, từ đó không có gã đàn ông nào dám thể hiện ý yêu mến Long Dương(*) trước mặt hấn.

Dần dà, thói quen hóa thành bản tính, ý thức phòng bị của hấn không còn miễn cảm nữa.

Cho nên hấn vẫn chưa phát hiện ra tâm tư quỷ dị của Chương thiếu gia, vô cùng sáng khoái mà đồng ý.

Diệp Chiêu cải trang thành nam giới nhiều năm, tàn bạo hung ác, cho dù đàn ông có nổi sắc tâm với nàng cũng không có gan tới gần, cho nên trên phương diện này ý thức đề phòng lại càng kém, lúc nghe nói Chương thiếu gia muốn cùng đồng hành, thay đổi lộ trình vòng tới huyện Tụ Thủy, nàng chỉ cảm thấy chẳng qua chỉ là một tên thư sinh nho nhã yếu ớt, vừa không có võ công, lại không giống người giang hồ, chắc chắn sẽ không gây chuyện gì to tát, thế là thuận miệng đồng ý.

Tất cả những người còn lại thì đều chỉ biết tuân theo mệnh lệnh cấp trên.

Vì thế, thời điểm đoàn xe đi tới địa giới Giang Bắc, đánh đường vòng, hướng huyện Tụ Thủy mà đi.

Chương thiếu gia sống đến hai mươi tuổi, lần đầu tiên thực sự động lòng, nhìn Ngọc công tử mà càng xem càng yêu, cam nguyện vứt hết những tình nhân trước kia đi, không cưới thê thiếp, chỉ trông ngóng có thể sớm tới bên nhau, vĩnh viễn viên viên với hấn, lại e sợ nửa đường hấn đổi ý chạy trốn không đi sào huyết nhà mình. Thế là dọc đường lấy lòng bằng mọi cách, lại không thềm liếc mắt tới gã đàn ông nào khác lấy một cái. Hành vi cử chỉ đều là chính nhân quân tử, chẳng những hết sức điềm đạm, mà còn vung tay hào phóng, chiếm được sự khen ngợi của mọi người.

Hạ Ngọc Cẩn bị người nịnh hót thành quen.

Đối với sự nịnh bợ lấy lòng của hắn cũng không cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ. Chỉ cảm thấy trên đường có người hiểu rõ mà giới thiệu phong cảnh danh thắng, di tích văn hóa là việc tốt đẹp, chẳng mấy chốc đã xưng huynh gọi đệ với hắn, cảm tình bỗng chốc tăng mạnh, trò chuyện cũng vui tai.

Chương thiếu gia được thể, nhân tiện cẩn thận quan sát vài tên “tình địch” có sức uy hiếp một lần.

My Nương là tỳ thiếp xuất thân từ thông phòng, cũng là con của người hầu trong phủ, thị nữ lớn lên bên người An Thái Phi. Mặc dù có tật xấu thích hư vinh, nhưng về cơ bản hành vi cử chỉ, đón người đãi khách đều rất thỏa đáng, người ngậm mặt mũi cũng đẹp, tính tình hòa nhã, có chút thông minh, càng thêm ưu tú so với những thiên kim bình thường nhà quan lại. Bởi vì nàng suốt ngày ru rú trong xe, chẳng mấy khi thò mặt ra ngoài, chỉ thỉnh thoảng xuất hiện vài lần, lần nào cũng gọi Hạ Ngọc Cẩn là “Đại gia nhà ta”, ở rất nhiều nơi kiểu xưng hô này có tương đương với phu quân. Chương thiếu gia liền tự đoán nàng là thê tử của Hạ Ngọc Cẩn, mà thê tử được những nam nhân thích nam phong cười về đều là người đáng thương, chỉ được cái tiếng, đêm đêm nhà không phòng trống, không đáng để ý.

Mà Thu Hoa Thu Thủy động một tí là phải xem sắc mặt Ngọc thiếu gia, có lẽ là tùy tùng bảo tiêu, loại thẳng.

Thị vệ Diệp Chiêu mang đến đều là tinh anh Hồ Lang Ky, phần lớn đánh giặc ở Mạc Bắc, nhìn quen phong thái thuần đàn ông cùng khí thế hung tàn trên chiến trường của đại tướng quân. Cho dù ghen đầy người nổi da gà, cũng không có cách nào gọi cái người như đàn ông kia một tiếng “Phu nhân”, mà ngay cả Hạ Ngọc Cẩn làm trượng phu, cũng không cách nào dễ dàng mở miệng phun ra hai chữ “Nương tử” được. Lúc giấu diếm thân phận sẽ sửa tên gọi của nàng thành Liễu Chiêu. Vì thế mọi người cũng thi nhau gọi bừa là “Lão đại”, “Thủ lĩnh” vân vân, biến Diệp Chiêu thành lão đại ca mở tiêu cực trên giang hồ.

Chỉ có Ngọc công tử gọi nàng “A Chiêu” “A Chiêu”, dịu dàng thân mật.

Chương thiếu gia ghen tị gần như nghiền răng.

Cảm thấy chẳng qua tên kia chỉ là gã giang hồ dần dợn, trừ mặt mũi có chút tuấn tú, bản lĩnh cao cường ra, cái gì cũng tẻ.

Lúc đi ngang qua Long Sơn Thạch Quật, trên vách núi đen dựng đứng, có bản thư pháp quý báu khắc trên đá của Tô đại gia, mấy chữ “Vọng Dương Phong Độc Thư Thai” của người ta, gã không ngờ có thể đọc thành “Vọng Thang Tương Tấn Thư Nhất”, không có văn hóa thật là làm người ta giận sôi, Ngọc công tử tốt bụng chỉ ra chỗ gã sai, gã còn ngang nhiên mặt không đổi sắc nói: “Mấy chữ này viết ngoáy quá!”

Mọi người đều hết chỗ nói rồi, vài quần sự còn âm thầm cười trộm.

Thu Hoa phụ họa: “Đúng! Chữ này viết quá xấu! Cần phải lôi tới đánh chết ngay tại chỗ!”

Thu Thủy tiếp lời: “Đại gia cái của khỉ gì không biết, chẳng bằng cả đứa bé ba tuổi.”

Không văn hóa thật đáng sợ.

Ngọc công tử đã lệ rơi đầy mặt.

Chương thiếu gia đồng cảm sâu sắc với hắn.

Hắn không biết hai người kia làm sao mà quen biết nhau, nhưng là loại hàng thô lỗ trâu ăn mẩu đơn này, quả thực là làm hỏng mỹ nhân.

Chương thiếu gia an ủi vỗ nhẹ bả vai Hạ Ngọc Cẩn, nhiệt độ cơ thể cách vài lớp quần áo truyền tới khiến cho người ta tim đập thình thịch, đang muốn mở miệng ngâm vài câu thi từ, nói tới lịch sử tích xưa, thì triển tài hoa, áp đảo cái tên Chiêu lừa gạt thô kệch kia.

Hạ Ngọc Cẩn đã sa sầm mặt, lôi phu nhân về phòng, giáo dục cho nàng về tầm ảnh hưởng của Tô đại gia trong văn đàn. Có điều Diệp Chiêu chỉ có thiên phú cao nhất ở phương diện võ học cùng võ sĩ, sau một hồi giáo dục và phản giáo dục, chủ đề loáng cái đã không biết bay đi phương nào, hai người ngồi trong xe mãi không đi ra, chỉ có mấy âm thanh khả nghi rất nhỏ...

Hay là, Chiêu lừa gạt được sủng ái là vì công phu trên giường rất được? Làm cho Ngọc công tử chết đi sống lại, không xa được gã?

Chương thiếu gia trở mắt nhìn người trong lòng đi cá nước thân mật với người khác, khó chịu tựa như bị vô số nhát dao đâm chém, ngoài mặt hân bình tĩnh uống trà thơm, trong lòng âm thầm thề, đợi khi tới huyện Tự Thủy, nhất định phải cải tang vật giá họa cho tên tình nhân lưu manh của Ngọc công tử, định cho cái tội danh giết người cướp của, giam vào ngục, sai bọn cai ngục lên lút đánh chết hoặc thiến bég gĩa đi, giải bớt mối hận trong lòng. Thế là lên lút sai tùy tùng, ra roi thúc ngựa, về Tự Thủy huyện trước sắp xếp chuyện này.

Càng đi sâu vào khu vực Giang Bắc bị thiên tai, nạn dân chạy nạn chung quanh càng nhiều. Bọn họ quần áo tả tơi, dơ bẩn khó coi, xanh xao vàng vọt nhìn ngựa tốt cùng xe ngựa hoa lệ trên đường, tất cả đều nuốt nước miếng, nghiêng ngả lão đảo chạy theo xe ngựa, hoặc lao tới ăn xin, hoặc van xin bọn họ mua chính mình. Lại có rất nhiều con buôn, chọn lựa giữa đám nạn dân, tuyển ra những đứa trẻ mặt mũi xinh đẹp lạnh lợi hoặc thông minh cường tráng, không biết sau này sẽ được đưa đi đâu.

Thế nào cũng được...

Đói khát ép con người vào đường cùng.

Cái bụng ăn không đủ no, có thể sống được chừng nào hay chừng đó.

Cho dù đứa trẻ rơi vào thanh lâu kỹ viện, cũng còn hơn so với cả nhà cùng nhau chết đói giữa đường.

“Đại gia, ta rất có ích! Cái gì cũng làm được! Cho ta một đấu gạo là được!”

“Đại gia! Mua ta chỉ cần một đấu gạo là đủ rồi!”

“Đứa con gái này vừa xinh xắn lại vừa nghe lời, tuy rằng tuổi còn hơi nhỏ nhưng mà nuôi thêm ít nữa sẽ thành một mỹ nhân, đổi lấy hai cái bánh ngô là được rồi!”

“Tỷ tỷ, van xin cô mua ta đi! Mẹ ta chết đói mất!”

Ếch ngồi đáy giếng, lần đầu tiên trải sự đời.

Đây là tình cảnh thê thảm Hạ Ngọc Cẩn từ khi chào đời đến nay chưa từng được chứng kiến, thậm chí không tưởng tượng ra nổi. Đối diện với bàn tay dơ bẩn đang đưa tới gần người, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng, từng cơn tanh tưởi tỏa ra trong không khí, hấn lùi lại né tránh nửa bước theo bản năng. Có chút sợ hãi, có chút bối rối, càng nhiều hơn là lúng túng. Hấn định phát gạo, lại sợ không đủ, ngược lại thành hỏng hết toàn bộ kế hoạch, nhưng đám nạn dân này lại đang cực kỳ cần gạo cứu mạng.

Nếu không nghĩ ra được nên làm thế nào, thì tốt nhất cứ y theo kế hoạch ban đầu.

Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ trước sau, mạnh mẽ hạ quyết tâm, lấy đại cục làm trọng, xua tay nói: “Sổ gạo này, để đưa đến huyện Tự Thủy... Ta... Ta là thương nhân...”

Lập tức, một viên đá lớn bay lại đây.

Diệp Chiêu nhanh tay bắt được, hung dữ nhìn về phía đứa trẻ ném cục đá, đứa trẻ thụt lui về phía sau người mẹ.

Không biết là ai dẫn đầu mở miệng mắng:

“Gian thương!”

“Bụng dạ độc ác thôi nát, kiếm tiền mua quan tài! Không chết tử tế được!”

“Loại mất dạy nâng giá hàng vùn vụt! Sinh con không có !”

“Ông trời sẽ gọi thiên lôi đánh chết các ngươi!”

Hạ Ngọc Cẩn sững sờ nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt, rốt cuộc hấn cũng phát hiện ra, thì ra chấn tai không phải một chuyến du lịch thoải mái mà chơi, mà là con đường chông gai gian nan đáng sợ, tính toán sai lầm, chính là phải trả giá bằng tính mạng vô số con dân Đại Tần.

Tâm tình ung dung dần dần chìm xuống.

Trọng trách trên vai chậm rãi nặng dần lên.

Tụ Thủy huyện, đi.

Hắn phải nghiêm túc tự hỏi, bản thân mình có thể làm được việc gì.

(*)Long Dương Quân thời chiến quốc, nổi danh xinh đẹp, rất được Ngụy Vương sủng ái, là 1 trong những hot gay nổi tiếng nhất và sớm nhất trong lịch sử TQ

72. Chương 72

Thất thập nhị. Chén trà cổ

Ít ngày nữa khâm sai chặn tai sẽ đến Giang Bắc, rất nhiều nạn dân ồ ạt xông vào thành.

Chương huyện lệnh giữa lúc sốt đầu mề trán, vì đề phòng khâm sai đại thần tâm huyết dâng trào mà ghé thăm Tụ Thủy, hắn chẳng những lẳng lẽ sai người giấu giếm chuyện ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu tu sửa đề điều, cất giấu vô số vàng bạc châu báu trong nhà mà hắn ngậm đắng nuốt cay mới kiếm được, lại mạnh tay xử lý, lời hết lư điều dân có ý đồ cáo trạng ra đánh đập, bắt bớ, giết chóc, răn đe.

Thượng kinh và Giang Bắc tin tức không thông suốt, dưới sự an bài của một số kẻ có chủ đích, tin đồn nổi lên bốn phía trong Tụ Thủy huyện.

Nam Bình Quận Vương là kẻ nhàn hạ sợ phiền phức, tham lam háo sắc, con cháu hoàng thất ăn chơi trác táng tâm địa độc ác, hắn quyền cao chức trọng, ở thượng kinh bao nuôi đến tám mươi đứa nhỏ làm thị thiếp ca kỹ, lần này đến Giang Bắc cứu tế là vì cầu tài, tiện thể thu gom mỹ nhân Giang Bắc, căn bản không cần biết đến dân chúng con sâu cái kiến sống chết thế nào, lời đồn càng truyền càng ác liệt, trong đó còn kèm theo rất nhiều câu chuyện đầy vẻ chân thật, hù dọa dân chúng kinh hồn táng đảm, đều hỏi thăm thời gian khâm sai đại thần đến, đua nhau bỏ hết ý định đi cáo trạng, nhanh chóng đưa con gái chưa gả và con trai tuần tú đi giấu, không để cho quận vương háo sắc nhìn thấy.

Đoàn người Hạ Ngọc Cẩn, rũ bỏ ý nghĩ du ngoạn, ra roi thúc ngựa đuổi tới huyện Tụ Thủy.

Đã thấy bách nghiệp tiêu điều, hơn phân nửa cửa hàng đều đã đóng cửa, có rất người đứng trước cửa hàng gạo, tranh cãi muốn mua lương thực. Lão chủ tiệm lại đỏ hồng mắt, không ngừng cao giọng hô to: “Giao thông gián đoạn, lương thực bên ngoài không chuyển đến được, hàng tồn kho không đủ, hôm nay chỉ bán ba đấu gạo! Không có hơn! Ai giá cao thì được!”

Thóc gạo loại kém bán ra với mức giá trên trời khó có thể tin nổi.

Đến ngay cả Hạ Ngọc Cẩn mua hàng không cần nhìn giá cũng phải rúng động: “Dân chúng Giang Bắc có nhiều tiền đến thế sao?”

Diệp Chiêu thản nhiên nói: “Bán nhà cửa, bán con gái, tự nhiên có tiền, mua là mạng không phải gạo.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Cả nhà cả đất đều bán, sau lư thì tính làm sao?”

Diệp Chiêu nói: “Có thể sống ngày nào hay ngày ấy, có thể sống lúc nào hay lúc ấy, làm sao để ý nhiều đến vậy được?”

Hạ Ngọc Cẩn ‘ồ ồ’ lấy làm lạ lắm.

Thu Hoa đứng bên cạnh không nhận được ngắt lời: “May mắn, bây giờ còn có vỏ cây cỏ dại để ăn, bán nhà cửa cũng có thể mua ít lương thực chờ cứu tế, đương kim thánh thượng lại nhân đức yêu dân, tốt hơn thiên tai năm đó ở quê ta nhiều lắm. Khi đó đầu tiên là ngập lụt, sau đó là hai năm đại hạn, vỏ cây gốc cỏ đều bị ăn sạch, đành phải ăn thịt người, tỷ tỷ nhà hàng xóm của ta bị bán cho đồ tể lấy thịt. Tỷ muội chúng ta còn nhỏ, phụ thân lại có võ công, ông ấy mò mẫm nhà người giàu, cướp được chút ít lương thực, mang cả nhà chúng ta đi chạy nạn. Mẫu thân ta sức khỏe yếu, đêm trước hôm xuất phát, vì để tiết kiệm chút lương thực ọ người nên đã tự sát.”

Thu Thủy thở dài: “Khi đó chạy nạn cũng không biết chạy đi nơi nào, phụ thân lại chẳng có tay nghề tay nghề gì. Sống không nổi đành phải lên núi làm cường đạo, đầu trên cổ lúc nào cũng có thể rơi, ăn bữa nay lo bữa mai, may mắn gặp lúc quân Kim xâm nhập, tướng quân thu nạp, mới có thể tìm thấy con đường sống nơi chiến trường.”

Tiên đế Hiền Tông yêu thích xa hoa, nghe lời tiểu nhân, tính tình thích ngờ vực vô căn cứ, lạm sát trung thần, sủng ái tần phi, không để ý tới triều chính, rất nhiều nơi dân chúng lầm than, để lại cục diện hỗn loạn rối rắm. Nay hoàng thượng lòng mang chí lớn, trời sinh tâm địa nhân hậu, nhìn triều đình rối loạn mà vô cùng đau đớn, nhưng ngại phạm đạo hiếu, không thể chê trách gì phụ thân mình, chỉ có thể thề tương lai phải làm minh quân. Sau khi lên ngôi ngài giam lỏng Lã Thái Phi lộng quyền, đặt bẫy diệt gian thần, sau đó khuyến khích nông nghiệp, miễn giảm thuế má, tăng thu giảm chi, trấn an lưu dân, vất vả lắm mới có chút khởi sắc. Thế nhưng cục diện hỗn loạn tiên đế để lại quá lớn, bị Kim quốc thừa cơ, lấy khí thế như lang hổ, ồ ạt tấn công, lúc này mới phát hiện các tướng quân lợi hại trong triều, người thì chết, người thì già, kẻ thì non, còn có một đám cưỡi ngựa luôn cúi không theo lệ thường, số có thể sử dụng được không là bao, người mới thì chưa kịp tuyển, đúng lúc ấy Diệp lão tướng quân trấn thủ biên quan lại hy sinh, bị đánh cho suýt chút nữa mất nước.

Vất vả mới chui ra được một thiên tài quân sự trăm năm có một, thì lại là nữ, áp lực dư luận rất lớn.

Cho nên, cáo mỗi ngày đều cào cào tường, cũng là có thể lý giải được.

Hạ Ngọc Cẩn vì bá phụ mà mặc niệm nửa nén hương.

Trong lúc chờ đợi, Chương thiếu gia vội vã thúc ngựa tới, trên mặt lộ vẻ tươi cười sáng lạn, giống như gió xuân tháng ba, ngượng ngùng nói: “Phụ thân đang bận việc chuẩn tai, không thể tiếp đãi, mong mọi người tha thứ.”

Trong lòng Hạ Ngọc Cẩn thầm đánh giá Chương huyện lệnh, lại tán thưởng thêm vài bậc: “Chẩn tai là việc tốt, nạn dân dọc đường quả thật rất đáng thương, dù sao lúc này giá lương thực tăng vọt, bán bữa cũng có thể kiếm được không ít lợi nhuận, ước chừng sẽ không bị phụ thân mắng rồi. Không bằng ta cũng bố thí ít thóc gạo, nấu ít cháo loãng, bố thí đôi chút?”

Chương thiếu gia càng ngày càng cảm thấy Ngọc công tử không hiểu thế sự, ngây thơ đáng yêu, hần cười hì hì đáp: “Làm việc thiện tích đức cũng là chuyện tốt, nếu huynh muốn làm, ta sẽ thay huynh sắp xếp lều phát cháo, nhưng mà đừng bố thí nhiều quá, đỡ phải ảnh hưởng đến việc làm ăn của các tiệm lương thực.”

Hạ Ngọc Cẩn khó hiểu hỏi: “Tiệm lương thực chẳng phải không có lương thực hay sao?”

Chương thiếu gia cười nói, “Lương thực vẫn phải có, nhưng thương nhân trục lợi...” Hần ngừng một chút, cân nhắc Ngọc công tử lần đầu đi buôn, tâm địa thiện lương, vì thế sửa lời nói, “Lương thực không đủ cho tất cả mọi người ăn, lấy tất cả ra bán, mọi người sẽ nghĩ cửa hàng nhà này có rất nhiều lương thực, ngộ nhỡ người mua tranh giành đùn đẩy đâm đạp nhau, thương vong vô số, không dễ ngăn chặn.”

“Thì ra là thế,” Hạ Ngọc Cẩn dường như có chút suy nghĩ, qua một lúc lâu, hần lại lộ vẻ vô tâm vô phé tươi cười nói, “Ta lấy hai xe gạo nấu cháo, làm chút việc thiện, không đến mức bị nạn dân cướp bóc chứ?”

Chương thiếu gia cười ha ha: “Yên tâm đi, đây là huyện Tự Thủy, nạn dân này dù có ăn gan hùm mật báo, cũng không dám động đến hảo hữu của huyện lệnh công tử đâu!”

Hạ Ngọc Cẩn cười đến mặt mày nở hoa: “May mà quen biết huynh.”

Chương thiếu gia càng cười đến dệu dàng: “May mà quen biết huynh.”

Hắn dẫn đám người Hạ Ngọc Cẩn tới căn biệt viện thường để giấu tình nhân của Chương huyện lệnh, tạm thời chuyển lương thực vào kho của nha môn để bảo quản. Hạ Ngọc Cẩn chậm rãi đi dạo hai vòng trong tòa viện khéo léo xinh đẹp này, vuốt lên bông hoa chạm khắc trên cửa sổ, quét mắt nhìn ngọn giả sơn ngoài viện, tiện tay nhắc chén trà cổ lên, nhìn một cái, lắc đầu thờ ơ.

Chương thiếu gia biết nhà hắn giàu có cực độ, sống quen ở chốn kinh thành phồn hoa. Vốn trong biệt viện này cũng có mấy đồ nội thất trang trí tinh xảo, khổ nỗi phụ thân hắn cực kỳ oán hận hành vi thích nam phong của con trai mình, keo kiệt nói ở thờ ơ điểm then chốt này, không nên làm chuyện gì khiến người khác chú ý, cứng rắn cất hết đồ đạc với tranh chữ đi, giấu trong kho, chỉ để lại vài món đồ chơi rách nát, làm sao vừa mắt Ngọc thiếu gia được? Nếu bị coi là thằng nhà nghèo ở quê, chẳng phải sẽ bị chán ghét sao? Chương thiếu gia vừa buồn bực vừa giận, đành phải ngượng ngùng nói: “Hiện nay tình hình đặc biệt, phụ thân muốn đồng cam cộng khổ với dân chúng, không tiện trang trí đài hoàng, đây là một tòa biệt viện để không rất cũ kỹ, vừa quét dọn khẩn cấp, đồ đạc có chút đơn sơ, xin chớ để ý.”

Hạ Ngọc Cẩn buông chén trà trong tay, nháy mắt ra dấu, đám hạ nhân gia đình hắn đưa đến lập tức lấy đồ dùng sinh hoạt tự mang theo ra, từng món từng món tinh xảo, lựa mỏng màn che, bát vàng đĩa bạc, biến căn phòng đơn giản thành ngôi phủ đệ đẹp đẽ sa hoa, sau đó cười nói: “Đi ra bên ngoài, không cần để ý kỹ quá, nhà ta nhiều thế hệ kinh doanh, không thiếu tiền, chỉ căm ghét đám quan lại tâm địa đen tối, vô cùng khâm phục những thanh quan yêu dân như con.”

Chương thiếu gia đứng trước sự giàu sang lóa mắt của thương gia kinh thành, hâm mộ không thôi, sau đó thấy hắn vuốt vẽ, liền nhẹ nhàng thở ra, lập tức nói theo: “Đúng vậy, cha ta rất là thanh liêm, cũng không tham ô nhận hối lộ nên mới khiến cho gia cảnh nghèo khó, vì dân chúng chịu ít cực khổ có là gì?”

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Đúng vậy, phụ thân huynh là một vị quan tốt. Giờ không còn sớm nữa, ta định nghỉ ngơi, ngày mai sẽ bàn bạc việc phát cháo với huynh sau.”

Chương thiếu gia luôn miệng đồng ý, lưu luyến rời đi.

Diệp Chiêu thấy hắn đi xa, tiến lên hỏi: “Chàng cười đến như vậy là đang có âm mưu gì thế?”

Hạ Ngọc Cẩn nhún mày: “Sao nàng biết ta có âm mưu?”

Diệp Chiêu bình tĩnh nói: “Hiếu chồng không ai bằng vợ, từ đầu đến chân chàng có chỗ nào ta không biết?”

Hạ Ngọc Cẩn sắc nước, trách mắng: “Vô sỉ!”

“Là chàng nghĩ siêu vẹo.” Diệp Chiêu vô cùng vô sỉ đứng bất động bên cạnh.

Hạ Ngọc Cẩn lười chẳng buồn tranh cãi với nàng, cầm lấy chén trà trên bàn, “Chiếc chén Vũ Quá Thiên Tình của Nhữ Diêu này, là đồ cổ tiền triều, giá trị ngàn vàng, mặc dù ở nhà ta chẳng đáng là gì, nhưng ở ngoài cũng rất khó mua được, không phải đồ chơi quan thanh liêm có thể dùng được.” Sau đó chỉ chỉ ra ngọn giả sơn ngoài cửa sổ, “Tảng đá kia nhìn như chẳng đáng tiền, nhưng là đồ đến từ Tây Sơn, là món đồ chơi cực kỳ phong nhã trong viện của các văn nhân nhà sĩ. Tảng to như vậy, vận chuyển rất khó khăn. Trong Quận Vương phủ chúng ta có một tảng to hơn, là của chủ cũ để lại, nghe nói lúc vận chuyển phải sử dụng vô số dân phu lao động giữa mùa đông, kéo trên băng mà đi, dọc đường gặp nước thì xây cầu, gặp núi thì mở đường, vô cùng vất vả mới đến được nh, lại vì ngõ nhỏ không vào được mà mua hơn mười căn nhà hàng xóm rồi phá hết làm đường đi, vậy nên giá trị còn quý hơn vàng. Cho dù Tụ Thủy huyện gần Tây Sơn hơn chút ít nhưng giá cũng chẳng kém là bao. Nàng bảo Chương huyện lệnh làm sao có nhiều tiền như thế? Làm sao mua được căn viện tốt như thế này?”

Diệp Chiêu nhún vai, nửa đùa nửa thật: “Nhà hắn có tiền?”

“Nghiêm túc một chút!” Hạ Ngọc Cẩn nhún mày, “Bây giờ nghĩ lại mới thấy, lời nói cử chỉ của Chương thiếu gia cũng có chút kỳ quặc, việc này không đơn giản.”

Diệp Chiêu nghiêm mặt nói: “Nếu tra ra tham ô nhận hối lộ, phải trực tiếp xử lý không xét xuất thân, lột mũ ô sa đưa về kinh điều tra.”

“Vội cái gì? Chương huyện lệnh kia biết che giấu của cải, bề ngoài ra vẻ làm tốt công việc, cũng coi như là người thông minh, chứng cứ xác thực để lại sẽ không nhiều lắm, lão tử đường đường là ngự sử chần tai, lột

cái mũi sa tép riu, bảD quan đánh vài gậy, có đáng là gì?” Hạ Ngọc Cẩn tựa lên ghế, nghịch nghịch chén trà trong tay, khoe miệng nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, “Nếu hần muốn chơi, lão tử chơi với hần, cố mà chơi, chơi lớn một chút.”

73. Chương 73

Thất thập tam. Điều tra xung quanh

Hạ Ngọc Cẩn mang tới năm quản sự cùng quan viên trợ giúp, đứng đầu là họ Hải, nguyên làm sửa và viết sách của Hàn Lâm Viện, một bụng học vấn, người không thích nói, không am hiểu việc nịnh nọt, tính cách lại ngay thẳng, thường xuyên đắc tội với người khác, cho nên khi tiên đế còn tại vị, lẩn lộn đến hơn sáu mươi vẫn chưa lần đến đâu. Nay hoàng thượng nhìn trúng ông có gan lại chăm chỉ, thăng làm chủ quản lục phẩm của bộ Lại. Đi sứ cùng Hạ Ngọc Cẩn – vị khâm sai không theo lẽ thường nhất trong lịch sử này, cũng không sợ hần sẽ thông đồng quấy loạn đối trên gạt dưới, làm xằng làm bậy.

Hải chủ quản khó có được cơ hội tấn chức mở mày mở mặt, đang muốn xắn tay áo lên, đền đáp hoàng ân, làm lớn một trận.

Khi ông nghe thấy khâm sai chẩn tai triệu tới, ngay lập tức kêu tất cả đám thủ hạ, bước nhanh vào chính viện, hưng phấn mà chờ đợi mệnh lệnh, hận không thể phóng đi phát lương gạo ngay lập tức, giải cứu nạn dân trong cơn nước lửa, trải thảm cho con đường tiền đồ của chính mình.

Diệp Chiêu ngồi ở trong phòng khách, lau kiếm, mặt không chút thay đổi, không nhúc nhích, giống như một pho tượng Phật.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn còn ngẩn ngía chiếc chén Nhữ Diêu đẹp đẽ kia, ý bảo mọi người ngồi xuống, cũng không ngần ngại lên mà hỏi: “Dọc đường đi gấp như vậy cũng mệt nhọc nhỉ?”

Mọi người đều rất nhiệt tình cùng đáp lời: “San sẽ nỗ lực cho hoàng thượng, chút mệt nhọc ấy có sá gì.”

“Ngu ngốc! Pha trà nước suối là tốt nhất, không có nước suối thì dùng nước giếng, trong viện không có giếng thì ra ngoài tìm, mới ra ngoài vài ngày, một đám các người biến thành kẻ ngốc hết rồi à?” Hạ Ngọc Cẩn đưa cái chén cho gã sai vặt mảy mảy ừ ừ đang đứng hầu bên cạnh rồi nhẹ nhàng quét mắt nhìn mọi người đang ngồi, an ủi, “Mấy ngày nay khổ ọi người rồi.”

Cửu tể còn muốn hưởng thụ?

Mọi người ngoài mặt cung kính, trong lòng đều âm thầm oán thán vị chủ tử lộn xộn này.

Hạ Ngọc Cẩn lại mở mồm nói ra câu còn long trời lở đất hơn, “Quán trà ca quán làng chơi ở Tự Thủy còn mở cửa không?”

Cửu tể còn muốn đi chơi gái?

Hải chủ quản loáng cái lệ già tung hoành: “Quận vương, cô nương ở chỗ này kém hơn so với thượng kinh của chúng ta, trở về hãy chơi... Không, lại thường thức sau đi.”

Hạ Ngọc Cẩn mặt lạnh như băng, gõ bàn không nói câu nào, vẻ như rất mất hứng.

Phụ bút trẻ tuổi đi theo Hải chủ sự, không cổ hủ như cấp trên, có vẻ thông minh, liền thúc ngựa luôn cúi, lập tức chấp tay nói, “Từ xưa Giang Bắc đã nhiều mỹ nhân, nghe đám tôi tớ ở đây nói, tiệm ăn trong hẻm Oanh Đề có một cô nương rất được, giá cũng vừa phải, nếu quận vương có...” Sau đó hần thấy Hải chủ quản hung thần ác sát trừng mình, trong lòng giật mình, ngượng ngùng cười, “Không ít cô nương mới tới đều là nạn dân xung quanh đây, không có cơm ăn, bị cha mẹ bán vào, rất đáng thương.”

“Mở cửa là tốt rồi,” Hạ Ngọc Cẩn mừng rỡ, vỗ tay phân phó, “Mấy ngày nay các người cứ thoải mái mà đi dạo, phải đi thanh lâu nổi tiếng nhất, thượng đẳng nhất.”

Hắn chẳng những muốn đi chơi gái, mà còn còn muốn mang cả thủ hạ cùng đi thanh lâu chơi gái cùng?

Hải chủ quán ngay cả khóc cũng không ra nước mắt nữa, vội vàng quỳ xuống dập đầu, liều chết khuyển can: “Quận vương! Hành động ngu ngốc đến mức này vạn vạn không thể làm! Mong ngài nhớ tới hoàng ân và dân chúng Giang Bắc ạ!”

“Ông nghĩ cái gì vậy?” Hạ Ngọc Cẩn thấy hắn đột nhiên dập đầu làm ù mù mờ mờ, một lát sau mới phản ứng lại, vội giải thích, “Những cô gái bị bán vào thanh lâu đều là những người bán cùng nhất ở những địa phương bị thiên tai nghiêm trọng nhất, bây giờ còn dạo thanh lâu được chỉ có đám bại gia tử ngu xuẩn trong nhà có tiền,” nói tới đây, hắn gian trá cười hai tiếng, rất kinh nghiệm nói, “Khi đàn ông cùng tới thanh lâu chơi, cảm tình dễ khơi thông nhất, hơn nữa ai cũng không tưởng tượng được khâm sai sẽ đi kỹ viện lêu lổng, kẻ có tâm địa ngàn phòng vạn phòng cũng sẽ không phòng tới đó được, các người giả làm con buôn đi nói chuyện tâm tình, tìm cách thân mật với đám con cháu nhà có tiền, điều tra xem tình hình thiên tai thật sự ở Tụ Thủy thế nào, số lương thực dự trữ và cả những hành vi ngày trước của Chương huyện lệnh, càng chi tiết càng tốt.”

Hải chủ quán và đám phụ bút đối diện với tư tưởng kỳ diệu của hắn, giống như sét đánh bên tai, người người cứng họng.

Hạ Ngọc Cẩn an ủi bọn họ: “Yên tâm đi, trách nhiệm cứ đổ hết lên người ta, trời có sập ta gánh thay các người.”

Qua lúc lâu, Hải chủ quán tỉnh ngộ, lắp bắp hỏi: “Ngài... Ngài không đi?”

Hạ Ngọc Cẩn đứng lên, khoanh tay buồn rầu nói: “Giờ vai diễn của ta là đứa con chính trực đáng yêu có tiền nhà thương nhân, không tiện đi thanh lâu chơi bởi, bởi vì chủ tử dốt đặc, các người giờ sắm vai quản gia, phải tôi tớ bắt nạt chủ, giở trò một chút mới giống! Đi thanh lâu chơi là thích hợp nhất. Huống chi... Huống chi tướng quân nói vì an toàn, muốn một tác cũng không rời khỏi ta.” Diệp Chiêu kia thật là tên khốn không biết xấu hổ, vào thanh lâu gọi gái vẫn mặt không đỏ tim không loạn, đến lúc đó không phải nường tử hắc dụ dỗ gái bán hoa, thì là gái bán hoa dụ dỗ nường tử hắc.... Thảm kịch nhân văn như thế, hắn không hề muốn nhìn thấy.

Chân tình lay động, hiểu ra lý lẽ, đã có người gánh tội làm điều kiện tiên quyết rồi thì, rút cuộc chúng quan viên cũng vui lòng đồng ý đi làng chơi thăm dò tình báo, đến ngay cả Hải chủ quán không muốn đủ điều, cũng phải cố mà đồng ý.

Vừa ra đến cửa, Hạ Ngọc Cẩn tốt bụng dặn dò: “Nhớ phải vung tay hào phóng đấy! Thiếu tiền tìm ta lấy! Hải chủ quán à, cơ hội hiếm có, ông phải gừng càng già càng cay nha! Cứ gọi nhiều cô vào!”

Hải chủ quán lão đảo một cái, suýt thì vấp bậc cửa mà chết.

Hạ Ngọc Cẩn thông dong tiếp tục uống trà thơm mới pha, ngắm nhìn ngọn núi giả ngoài cửa sổ, ngáp vài cái.

Ước chừng qua ba canh giờ, Cốt Đầu và Dế Mèn hưng trí bừng bừng chạy từ bên ngoài về, hai người vây quanh chủ tử, ra sức tranh nhau thể hiện năng lực và lòng trung thành của mình.

Cốt Đầu: “Quả nhiên trong viện bị chủ nhân dặn dò rồi, đám tôi tớ này cũng không dám nói xấu chủ tử. Bất kể hỏi thăm thế nào đều nói Chương lão gia là người tốt thương già xót nghèo, nhưng mà nô tài thấy sắc mặt bọn họ đều không cho là như vậy. Chẳng qua hắn ra vẻ rất khá, đại khái giấu diếm chuyện xấu, thanh danh bên ngoài cũng không quá kém.”

Dế Mèn đắc ý nhìn hắn một cái, nói: “Ngược lại nô tài lại nghe được một khổ chủ kể, nghe đồn đứa con ông ấy bị Chương thiếu gia cưỡng gian không thành, treo cổ tự sát. Sau lại cho vô số bạc, dẫn miệng không đả động gì nữa, đáng tiếc ột người đọc sách có tiền đồ.”

Hạ Ngọc Cẩn lơ đãng nghe, trào phúng nói: “Mắt nhìn người của ta quả không sai.”

Cốt Đầu vội ghé lại nói: “Đúng thế, ở thượng kinh ai cũng biết đại gia ngài có một đôi mắt siêu cay độc, xem đồ cổ xem tranh chữ xem người tất cả đều không bao giờ nhầm lẫn, cái tên ‘Bản’ thiếu gia kia còn muốn diễn trò trước mặt ngài, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Công phu vuốt mông ngựa của Đế Mèn không bằng hấn, đứng bên cạnh gương mặt nhìn.

Diệp Chiêu này giờ im lặng chợt mở miệng: “Người đọc sách?”

Hạ Ngọc Cẩn cũng hiểu ra: “Đọc sách chẳng phải là nam tử hay sao?”

Đế Mèn thấy thế, giành thể hiện trước: “Đúng vậy! Là một chàng trai rất tuần tú.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Chàng trai?”

Đế Mèn cười nói: “Chuyện Chương thiếu gia thích nam sắc không phải là chuyện gì bí mật, cả Tụ Thủy ai ai cũng biết.”

Hạ Ngọc Cẩn ngơ ngác hỏi: “Đọc đường hấn tìm mọi cách lấy lòng ta, là...”

Đế Mèn quyết đoán: “Chắc chắn là không có ý định tốt! Au đau — sao lại đá ta?”

Cốt Đầu đá hấn xong, không ngừng an ủi: “Gia nhà chúng ta anh tuấn thần võ, nửa điểm cũng không giống mấy đứa thụ, mắt hấn chắc chắn là lé rồi, nhìn nhầm rồi, ha ha, gia đừng giận chó đánh mèo nha, không liên quan đến bọn nô tài...”

Giờ có nói cái gì cũng vô ích.

Tâm hồn nhạy cảm của Hạ Ngọc Cẩn bị đả kích nặng nề, hấn nghiêng răng nghiêng lợi: “Họ Chương, rửa cổ chờ ông mày! Ông mày phải...”

Nói còn chưa hết, một tiếng ầm nổ vang.

Cả chiếc bàn gỗ lắn chén trà Như Diêu bên trên đều bị một quyền đập nát.

Mu bàn tay Diệp Chiêu nổi gân xanh chằng chịt, sắc mặt có thể phân cao thấp với đít nồi, sát khí bốn phía, nguy hiểm khắp nơi, ai nhìn cũng nổi da gà, kinh hồn táng đảm. Nàng gần từng tiếng gầm nhẹ: “Bố nó chứ! Thằng ôn con lông tơ còn chưa mọc đủ! Dám động đến chồng của ông mày?! Tốt nhất từ giờ trở đi nó nên sám hối chưa từng sinh ra trên đời này đi.”

Cốt Đầu, Đế Mèn đồng loạt rùng mình một cái.

Cho dù không cùng lập trường, cũng bất giác vì Chương thiếu gia mà rơi lệ cảm thông một phen.

Hạ Ngọc Cẩn thì buồn bực tự hỏi: Vì sao vợ hấn thấy hấn gian díu với phụ nữ thì không tức giận, mà thấy đàn ông thông đồng với hấn lại nổi điên thế?

Trong cuộc sống, rất khó để hò đồ.

Một vài vấn đề, vẫn là đừng hỏi thì hơn.

Cảm ơn ss Schan07 đã giúp đỡ em chương này

74. Chương 74

Thất thập tứ. Tiểu tặc lúc nửa đêm

Hoa khôi mới của Tàng Xuân Các – Kiều Hạnh vốn là tiểu gia của Lâm gia trang, nhà có ruộng tốt hơn mười mẫu, cha mẹ đủ cả, có năm anh em khỏe mạnh cường tráng, người người đều giỏi nghề nông. Năm

tuổi nàng học nữ công, tám tuổi học may vá, mười một tuổi đã chăm lo việc nhà, thêu chim chóc có thể nghe được tiếng hót, thêu hoa cỏ có thể dụ được bướm bướm, tám thôn mười dặm xung quanh ai ai cũng khen, khi mười lăm tuổi, mẫu thân ngàn chọn vạn chọn, chọn ra được Tiểu Nhị Lang của Lý trang, mặt mũi tuấn tú, cần cù chịu khó, gia cảnh sung túc, mẫu thân hiền lành, huynh đệ thân thiết hiền hậu, quả là mối nhân duyên trăm dặm mới có một. Ba tháng trước, hắn lén lút mang trăm bạc hình con bướm đến, nàng ngưỡng ngửng xoay xoay mình không dám nhận, hắn đỏ mặt lí nhí nói: “Đại muội tử, sau này ta nhất định sẽ không phụ muội.” Thế gian trăm câu đường mật cũng không ngọt bằng một câu này.

Kim chỉ vút bay may đo cưới, đeo khắc kỷ càng chế đồ dùng.

Chỉ đợi mùa thu, kèn chống chiêng loa tung bừng từ Lý trang đến Lâm trang, hoan vui mừng hỉ rước kiệu hoa.

Nước lũ ngập trời, hung dữ như hổ.

Một buổi chiều tà đó, ruộng tốt ngập sâu, phòng ốc sụp đổ, gia viên chẳng còn lại gì.

Cha mẹ thương yêu nàng bị nước lũ nuốt mất, các huynh đệ cũng chiều nàng bị sóng lớn cuốn đi, phu quân mà nàng chờ đợi đến cả thi thể cũng không tìm thấy.

Không người đưa nàng xuất môn, không người tiễn nàng lên kiệu hoa.

Bà nội lương thiện một tay ôm đứa cháu lớn nhất, một tay ôm nàng, khóc chết đi sống lại, một người vẫn luôn chải đầu búi tóc óng mượt, ăn mặc sạch sẽ gọn gàng như nàng, đã phải lưu lạc đầu đường xó chợ ăn xin mà sống. Đứa bé hai tuổi da bọc lấy xương, nó tròn to đôi mắt đen láy, nhìn xung quanh những tiếng kêu than dậy khắp đất trời, vẫn không hiểu cái gì đã xảy ra.

Người chết cũng đã chết, người sống còn đây, nàng công bà nội, tự nguyện bán mình vào thanh lâu, đổi lấy một con đường sống, đổi cơm thừa canh cặn cho đứa bé ăn. Vốn muốn treo cổ tự sát, nhưng khi rót rượu bỗng nhiên gặp được, sau khi đứng bên ngoài màn che nghe lén được Lý nha dịch mượn rượu tiêu sầu, nàng thay đổi chủ ý.

Sống sót, sống sót.

Cho dù rơi từ mộng đẹp trên cao xuống vực sâu ma quỷ, cho dù ngày ngày đêm đêm đều là những chuỗi ác mộng không dứt.

Không cần biết cuộc sống khổ nhục thế nào, nàng cũng muốn sống, phải sống còn xem tên cầu quan tham lam tàn bạo bỏ rơi nhiệm vụ kia bị thiên lôi đánh xuống, chết không toàn thây!

Khi Hải chủ quản tóc đã trắng xóa hiền hậu nhìn nàng hỏi chuyện cũ, trực giác của nàng cảm thấy lai lịch đối phương không tầm thường, ngay cả động tay động chân cũng không, không giống khách thường dạo thanh lâu, nói không chừng có hy vọng cáo trạng, liền kiên quyết hạ quyết tâm, đánh cược tính mạng, khóc ruột gan đứt từng khúc: “Lý nha dịch nói thời điểm Chương huyện lệnh phạt chỉ sửa đề đập, phạm pháp ăn hối lộ, nhận hơn vạn lượng bạc, trước khi lũ về, đề lớn đã bị nứt một khe nhỏ, hắn lại bỏ mặc, chỉ lo tìm hoan mua vui. Tối tận lúc đề đã vỡ, hắn còn liên kết với bọn thương nhân tâm địa độc ác, bên ngoài giả tạo cảnh thái bình, bên trong lại ào ạt tăng giá lương thực, khiến cho rất nhiều người không gặp tai họa mà cũng cửa nát nhà tan.”

“Vô liêm sỉ! Quá khốn nạn!” Hải chủ quản giận đến râu ria run rẩy toát loạn, vội hỏi, “Lý nha dịch ở đâu?”

“Vài ngày sau hôm rượu say lỡ miệng, hắn liền ngã xuống sông chết đuối, người chị em tiếp hắn cũng gặp cường đạo, bắt ngờ chết oan uổng,” Kiều Hạnh ngẩng đầu, hai vết son phấn nhòe nhoẹt chảy dài hai bên gò má, ánh mắt của nàng tràn ngập lửa căm phẫn, khóe miệng cũng là nụ cười châm chọc, “Ngài tin không?”

Kể nào tin kẻ đó là thằng ngu.

Hải chủ quản không ngu.

Kiều Hạnh quỳ hai gối xuống, dập mạnh đầu ba cái: “Thiếp chết không hối hận, chỉ cầu ông trời nghe thấu việc ác của Chương huyện lệnh, khách quan là thương nhân kinh thành, hiệp nghĩa vô song, mong ngài vì dân chúng Tụ Thủy mà giải mối oan khuất này.”

Hải chủ tự không nhịn được tán thưởng: “Trọng nghĩa thường là kẻ mổ thịt, từ xưa nữ hiệp xuất anh hùng”

Kiều Hạnh ngược đôi mắt đầm lệ, nức nở nói: “Đại gia, ngài nói trên đời còn có thể có thanh thiên không?”

Hải chủ quán do dự một lát, quả quyết nói: “Thanh thiên không chắc, Diêm Vương vẫn còn.”

Thanh thiên đại lão gia vì tình đường chuẩn bị trừng trị ác tặc, đã sớm ngủ say sưa.

Hoạt Diêm Vương đứng ở trên cây ngô đồng ngoài phòng ngủ, vô cùng thích thú nhìn tên tiểu tặc mặt quần áo đen kìa nhảy qua bờ tường, lén lút chui vào phòng nàng, lấy trong người ra nén bạc có dấu quan phủ, giấu đông nhét tây đủ chỗ xung quanh, bộ dạng rất hay ho.

Tiểu tặc bận rộn nửa ngày rút cục cũng giấu xong “Tang vật”, đang định dẹp đường hồi phủ.

Quay lại, chủ phòng đã lẳng lặng không tiếng động đứng ở cửa, tay cầm đại đao, dẫn theo hai cô gái song sinh mày rậm mắt to, đang cười như không cười nhìn hắn.

“Lại đây,” Diệp Chiêu ngoắc ngoắc ngón tay, “Ai phái người tới vụ vạ? Tên gì? Khi khi ~~ Khinh công cũng tầm thường quá đấy.”

Tiểu tặc giật mình hô lên một tiếng, rồi nhanh chóng tỉnh lại, biết việc không thành, hấn dữ tợn lấy đôi uyên ương đao trong người ra, tiếng xé gió vang khắp phòng, chém ngang một cái.

Diệp Chiêu ung dung xoay người, ung dung né tránh, một cước đá vào mông hấn, sau đó dồn lực vào mũi chân, xoay vào, hung hăng xoáy một cái. (=]] Má ơi bạo cú hoa =]])

“A —— Cái mông của ta ——” Tên tiểu tặc kêu gào thảm thiết như giết heo, giống như con rùa bị lật ngửa, bốn chân khua khoắng, cố gắng lộn lại, khổ nỗi Diệp Chiêu đang đập hào hứng, bất kể hấn giãy dụa thế nào, cũng không rời khỏi mũi chân nặng ngàn cân kia được, bên hông còn có khối bạc Chương thiếu gia thưởng cho, cũng cùng ép lên xương, đau đến mức khiến nước mắt hấn rơi lã chã, quả thực còn bị thảm hơn lần trước ăn gậy ở nhà môn huyện.

Thu Thủy ngồi xổm xuống, hòa ái nhìn mồ hôi thi nhau túa ra trên đầu hấn, dịu dàng nói: “Đừng cầu xin tha vội, chờ tướng quân đập nát mấy đoạn xương rồi hãy mở mồm, cũng miễn cưỡng coi như có chút khí khái hảo hán.”

Thu Hoa buồn rầu hỏi: “Đau lắm phải không? Lần trước có đứa mật thám điều tra quân doanh bị bắt đến, chống cự không chịu khai là kẻ nào phái tới, kết quả bị tướng quân đập nát hết tất cả xương cốt, liệt nửa người, không thể tự lo liệu được cuộc sống, lê lét trong nhà lao vài ngày rồi thăng, đáng thương lắm. Nhưng mà hảo hán là phải như vậy, người trăm ngàn lần đừng nhận tội! Cho dù biến thành người không còn xương cũng đừng nhận! Đã lâu rồi tướng quân không bức cung, người phải để cho cô ấy đập thỏa thích đấy!”

Tiểu tặc không chút do dự, mở miệng liên thanh: “Ta tên là Trần A Cầu, nguyên là kẻ trộm trong đại lao, do Chương Nam Hoa thiếu gia phái đến! Nói chỉ cần mang bạc trong quan khổ bỏ vào trong phòng ngài là xóa tội cho ta, nếu không sẽ bán hết cả mẫu thân lẫn muội muội ta vào kỹ viện! Ai ui — Đau chết ta mất, đại gia ngài giờ cao gót ngọc, tha cho tiểu nhân có mắt như mù đi.”

Diệp Chiêu chậm rãi rút chân lại.

Thu Hoa cười nhạo nói: “Người không sợ mẫu thân với muội muội người bị bán hả?”

Trần a Cầu đúng lý hợp tình nói: “Ta chết bọn họ cũng sẽ không sống được! Bị bán còn có miếng cơm ăn!”

Thu Thủy lắc đầu: “Gan họ Chương kia không nhỏ, ngay cả chồng của tướng quân cũng dám động vào.”

Lúc này Trần A Cầu mới để ý tới xưng hô “Tướng quân” này, mặc dù hấn không biết cấp bậc trên quan trường, cũng không dám hỏi tại sao chồng của tướng quân lại là một tên đàn ông xinh đẹp, quan trọng nhất là từ tướng quân này nghe thế nào cũng lợi hại hơn so với Chương huyện lệnh. Hấn lại thấy sắc mặt Diệp

Chiêu khó coi y như diêm vương, liền sợ tới hồn phi phách tán, quỳ xuống dập đầu xin tha lia lịa, nhận luôn mình tim heo mắt mù.

Trộm cướp bạc của quan phủ là tội chết.

Âm mưu của Chương Nam Hoa thật thâm độc.

Diệp Chiêu giận dữ, chỉ hận không thể lôi thằng ranh con này đi lột da. Sau một lúc lâu im lặng, tính ra chỗ này còn chưa bằng chỗ bạc nàng thưởng cho Mi Nương mua quần áo trang sức trong vòng một tháng, cười lạnh dặn: “Để bạc này lại, người về nói với Chương Nam Hoa là sự việc đã làm ổn thỏa, sau đó báo cáo hết tất cả hành động tiếp theo của hắn cho ta.”

“Sau đó?” Trần A Cầu cẩn thận hỏi, sống chết không chịu đi.

Diệp Chiêu gài lại đao vào thắt lưng: “Làm xong ta tạm tha cho người một mạng.”

Trần A Cầu do dự hỏi: “Nếu đánh rắn không chết...”

Diệp Chiêu lạnh nhạt nói: “Hai con rắn kia sẽ chết rất nhanh, không có khả năng lại chết nữa.”

Trần A Cầu mừng rỡ, ôm cái mông nở hoa, cái chân què, tập tễnh tuân lệnh mà đi.

Tối nay ba chương *o*~~ Mừng ngày Không Gì Cả =]]

75. Chương 75

Thất Thập Ngũ. Bắt quy án

Hạ Ngọc Cẩn phán đoán chính xác, thanh lâu quả nhiên là nơi thu thập tin tức rất tốt.

Trừ ông già Hải chủ quán không dám chui vào bụi hoa ra, các viên quan khác đều trẻ tuổi nhiệt huyết, không kiêng kỵ gì, vùng bạc hoàng loạt, loáng cái đã hòa mình vào cùng đám sắc quỷ, sau đó chọn vài tên du côn du kê kiến thức hạn hẹp hoặc vài tên quần là áo lượt đầu óc đơn giản, dụ dỗ vài cái, nịnh bợ mấy câu, cái gì cũng tổng tộc ra hết.

Những nhà giàu có liên kết với đám thương nhân bắt lương đầu cơ tích trữ, không để ý sống chết của dân chúng, ồ ạt tăng giá lương thực.

Chương Nam Hoa mê mẩn nam phong, mặt ngoài nho nhã, bên trong tàn nhẫn, người bị hắn ngấm trúng mà không thuận theo, sẽ bị gây chuyện mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo, thậm chí cửa nát nhà tan.

Chương huyện lệnh thuế má nặng nề, lạm dụng chức quyền, phạm pháp ăn hối lộ, vợ vét khắp nơi, thậm chí nhận bạc của người, có thể đổi phạm nhân giết người thành ăn mày đầu đường rồi đưa đi xử tử.

Một bầu trời đất không tha này, chỉ có người không nghĩ ra, chứ không có thủ đoạn vợ vét tiền nào bọn họ không làm được.

Thượng kinh là dưới chân thiên tử, bọn quan to quý nhân muốn làm xằng làm bậy gì cũng phải bận tâm đến thể diện mặt mũi, bên ngoài giả luôn vờ là người nhân hậu, không dám làm gì quá đáng. Làm sao so được với Tụ Thủy trời cao hoàng đế xa, Huyện lệnh nho nhỏ là cao nhất, dám dọ bá đạo với ngọc hoàng đại đế. Hạ Ngọc Cẩn lần đầu nghe thấy những chuyện hoang đường như thế này, giận dữ nện vỡ ba cái chén trà.

“Con bà nó! Lúc ông đây mới bắt đầu ăn chơi, cũng chưa từng đi lũng đoạn thị trường, cường bức trai nhà lành... À gái!” Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới chính là là mục tiêu cường bức tiếp theo của Chương Nam Hoa, khuôn mặt mềm mịn đỏ bừng, phần hân không thôi, hân hung hăng đá cái chân bàn phát tiết bớt phần nộ trong lòng, sau đó ôm chân nhảy nhảy hai cái, đứng vững lại, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta muốn thẳng khốn kia chết không được tử tế!”

“Đừng kích động,” Diệp Chiêu đỡ hân, ấn hân lại ghế, thản nhiên nói: “Chàng nói hân chết không được tử tế thì chắc chắn sẽ chết không tử tế.”

Hải chủ quản mặc dù cũng phần nộ, nhưng vẫn còn giữ được chút ít lý trí, khuyên can: “Quận vương, cho dù cha con Chương huyện lệnh phạm pháp ăn hối lộ, cũng phải xử theo quốc pháp. Huống chi... Bọn họ tay chân làm rất sạch sẽ, giờ còn chưa tìm ra được chứng cứ xác thực, chung quy vẫn không thể chỉ dựa vào lời đồn mà định tội cho người ta đi?”

Hạ Ngọc Cẩn kinh ngạc: “Dựa vào cái gì mà không thể lấy lời đồn định tội?”

Hải chủ quản ngại ngừng nói: “Đây... Đây là không hợp quy định ạ.”

“Quy định cái chó má gì? Lời ta nói chính là quy định!” Hạ Ngọc Cẩn dựa lưng vào ghế tựa, nhắc chân bắt chéo, thoải mái thể hiện hình tượng hỗn thế ma vương, hân khoát tay không thêm quan tâm, dùng âm lượng tất cả mọi người đều nghe thấy mà nói thầm, “Ai thích là thanh thiên đại lão gia thì làm, ông đây là dân ăn chơi không học vẫn không nghề nghiệp, chạy cửa sau làm hôn quan, xin bữa mấy cái mạng cổ thì có làm sao?”

Diệp Chiêu phụ họa không chút do dự: “Phu quân nói rất đúng, làm thanh quan nào nào có khoái chí như hôn quan.”

“Nói hay lắm!” Hạ Ngọc Cẩn vừa lòng khen ngợi phu nhân, “Gần đây nàng thể hiện rất được đấy.”

Diệp Chiêu khiêm tốn: “Lấy chồng theo chồng, cả cầu tùy cầu, gả hoàn khổ(*) làm hoàn khổ, những lời này ta nhớ rất rõ.”

Hải chủ quản héo hắt cả người.

Ngoài cửa tiểu nha hoàn vội vã chạy vào, giọng không biết là xúc động hay là run run: “Ngoài kia... Ngoài kia có mấy chục bộ khoái nha môn tới, mang cả xích sắt với gông xiềng nữa, nói là phải bắt ác tặc Hoa Chiêu(**) trộm cướp bạc quan phủ về quy án!”

Hạ Ngọc Cẩn nhíu mày, xoa xoa lỗ tai, không dám tin hỏi: “Bắt Hoa Chiêu?”

“Xém thì quên.” Diệp Chiêu vội ghé tai, kể lại từ đầu tới cuối chuyện nhỏ nhất đêm qua một hồi.

Hạ Ngọc Cẩn tròn tròn cả mắt: “Thế này... Lá gan cũng lớn quá đi?”

Hải chủ quản tròn mắt há hốc mồm.

Nghe nói tướng quân bị bắt, cả viện sôi trào.

Tất cả người đi theo Nam Bình Quận Vương ra người đều bỏ hết việc lại, chạy tới xem náo nhiệt, đến ngay cả Mi Nương ở phía sau viện tản bộ ngắm hoa cũng sợ bỏ lỡ mất trò vui, lúc về không có gì khoe với bọn thị thiếp, vội vã không thêm để ý đến hình tượng, vịn tay nha hoàn, cất bước chân nhỏ, cuống cuống chạy thẳng tới, trốn ở phía sau bình phong quan sát.

“Ác tặc ở đâu?” Hứa bộ đầu thấy nhiều người tụ tập trong phòng khác như vậy, trong đó có rất nhiều hân tử thô kệch cao lớn vạm vỡ, khiến cho trong lòng hân có phần lo lắng, lo lắng đám người bất ngờ làm phản, vội vàng vỗ vỗ xích sắt bên hông, cổ vũ uy phong, rất khí thế quát bốn phía, “Nhìn cái gì hả? Ngăn trở quan sai phá án, tất cả đều là tội mưu phản, không muốn sống nữa à?”

Đám hân tử vẻ như chẳng có lấy mấy may suy nghĩ phản kháng nào, cả đám còn dùng ánh mắt kính nể, giống như nghênh đón anh hùng, nghênh đón hân vào cửa.

Đây là cái tình hình gì vậy? Chẳng lẽ Hoa Chiêu thật sự là kẻ ai ai cũng muốn ném trứng thối?

Hứa bộ đầu nhìn mà chẳng hiểu thế nào, hấn ra hiệu bảo bọn bộ khoái vào phòng kiểm tra, chẳng mấy chốc đã tìm ra một bao bạc và châu báu rất lớn, bày biện tất cả ra phòng khách, sau đó hắng hắng giọng, quát lớn với Diệp Chiêu: “Ác tặc Hoa Chiêu, trộm cướp bạc quan phủ, chứng cứ phạm tội đã đầy đủ, theo ta về nhà môn nói chuyện.”

Diệp Chiêu vẫn cười, giống như đời này chưa từng thấy qua chuyện vui vẻ như vậy.

Hạ Ngọc Cẩn chau mày, nắm chặt cánh tay nàng không buông, dường như có chút do dự.

“Đi theo ta mau!” Hứa bộ đầu lại cổ vũ uy phong, vỗ vỗ xích sắt.

Hải chủ quán rót cục cũng bình tĩnh lại, lớn tiếng nói: “Vạn lần không thể! Sao... Sao có thể bắt...”

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, có cái gì không thể?” Chương Nam Hoa mặc áo choàng thư sinh nho nhã như trước, cầm quạt lụa trong tay, dừng bước trước cửa, sau đó thở dài thật sâu, treo đầy trên mặt hoàn toàn là lo lắng, chính trực bước vào phòng khách, hấn nhẹ nhàng mà đưa tay đặt lên đầu vai Hạ Ngọc Cẩn, cách lớp gấm vóc dệt hoa mềm mại, xoa xoa, “Ngọc công tử, hãy tin tưởng ta, chỉ cần Hoa công tử thực sự không làm chuyện gì xấu, chắc chắn cha ta sẽ trả lại trong sạch cho hấn.”

“Nói đúng lắm,” Hạ Ngọc Cẩn bị sờ mó giận tím mặt, hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay trắng bệch, hấn nhin lại nhẩn, kiềm chế cơn giận, vẻ mặt bình tĩnh xê dịch sang bên cạnh, giọng nói lại càng trong trẻo điềm đạm, “Phụ thân từng dạy, làm người phải dám làm dám chịu, các người đã nghi ngờ, vậy để A Chiêu theo các người một chuyến đi. Dù sao thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, làm chuyện xấu tất sẽ có báo ứng, cho nên kết quả thế nào ta đều chấp nhận được.”

Chương Nam Hoa khen: “Ngọc công tử phân rõ đúng sai, đại trượng phu.”

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Là do phụ thân và bá phụ biết cách dạy dỗ.”

Diệp Chiêu cúi đầu xác nhận: “Ta đi?”

Hạ Ngọc Cẩn không kiên nhẫn, khoát tay: “Tạm biệt không tiễn!”

Diệp Chiêu hỏi: “Chàng không đi?”

Hạ Ngọc Cẩn: “Dứt khoát không đi!”

Diệp Chiêu không hề do dự, lẻ loi một mình, bước nhanh về phía nha môn huyện nha.

“Từ từ đã!” Hứa bộ đầu bị loại khí thế hùng dũng không lo lắng này dọa sợ, trong lòng sinh e ngại, nhất thời không biết có nên túm lại xích vào hay không, chần chờ một lúc, người đã đi xa, vội vàng chạy đuổi theo.

Mi Nương không rõ thế nào, mền lòng cầu xin: “Đại gia, để bọn họ cứ thế mà mang Chiêu thiếu gia đi, ngài cũng không đi cùng chăm sóc... Thực sự quá tàn nhẫn đi?!”

Hải chủ quán xem trọng luật lệ, hết sức khuyên can: “Đừng càn quấy quá!”

Quần chúng vây xem cũng rung đùi đắc ý, cảm thán:

“Dọc đường cùng nhau đi tới, hai người ở chung cũng tốt đẹp, nói trở mặt là trở mặt, chủ tử thật là vô tình.”

“Một người thanh niên nhìn không đến nỗi nào, sao lại nghĩ quẩn, làm ra loại chuyện hồ đồ này chứ?”

“Tốt xấu cũng từng kết giao với nhau, chúng ta chuẩn bị ít tiền giấy tiễn đưa hấn chứ?”

“Đúng vậy, ta uống của hấn không ít rượu ngon, hy vọng lúc thẩm vấn được hạ thủ lưu tình.”

“...”

Chương Nam Hoa thấy Ngọc công tử bỏ mặc Hoa Chiêu, đoán trước là tình cảm hai người đã lạnh nhạt, bản thân rất có khả năng thừa cơ chen vào, trong lòng khắp khởi mừng thầm, vội vàng cáo từ rời đi, muốn đích thân dán mắt coi phụ thân thẩm án, tuyệt không cho đối phương cơ hội cự mình.

Thu Hoa Thu Thủy nhìn hấn đi xa, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tướng quân trời sinh tính tình tàn bạo, khát máu hiếu sát, khi còn ở Mạc Bắc, Hồ quân sư tính tình ôn hòa, trừ khi bất đắc dĩ, còn cũng không quá thích giết chóc, lúc nào cũng nhắc nhở bên tai, dạy nàng làm việc phải chừa lại ba phần từ bi, mọi chuyện kiềm chế chịu đựng, hiệu quả rõ rệt. Sau khi về kinh, Nam Bình Quận Vương bản tính thiện lương, tuy rằng hành động có chút bừa bãi, cũng không thích máu, cho dù dạy dỗ người khác cũng để lại cho con đường sống, không đuổi tận giết tuyệt. Tướng quân xót phu quân, không muốn chọc hấn khó chịu, từ lúc thành thân tới nay vẫn kiềm chế tính tình, cũng không gặp là giết người.

Mà một khắc Hạ Ngọc Cẩn để cho Diệp Chiêu một mình rời đi kia, sợi xích sắt giữ chân con mãnh thú khủng bố, buông xuống...

(*)Hoàn khổ, từ này mình đã chú thích rồi nhưng vẫn sợ mọi người không nhớ, hoàn khổ - : Ý chỉ đám con cháu nhà quyền quý, chơi bởi lâu lổ.

(**)Hoa Chiêu: Từ Hoa - : Vừa có nghĩa là lừa bịp, lừa đảo, vừa là một dòng họ ở Trung Quốc. Bởi vì từ lúc gặp đến giờ đám người Hạ Ngọc Cẩn chưa từng gọi tên đầy đủ của Diệp Chiêu, chỉ có Hạ Ngọc Cẩn gọi là A Chiêu nên bạn trẻ họ Chương kia mới gán cho A Chiêu họ Hoa luôn. Vừa là họ, vừa ngầm ý bảo A Chiêu là kẻ lừa đảo, lừa bịp.

76. Chương 76

Thất Thập Lục. Thăng đường xử án

Vợ cả Chương huyện lệnh chỉ có hai đứa con gái mặt mũi xấu xí không đáng tiền, con của vợ kế được cưng chiều thì lại thích nam phong, không gần nữ sắc, khiến hấn sinh lo lắng với lời nguyên rủa tuyệt tử tuyệt tôn rất khó chấp nhận này, vốn không có ý định nhúng tay vào. Có điều Chương thiếu gia biết rõ bản tính tham lam của phụ thân mình, e lão phản án không đủ nặng, liền thêm mắm dặm muối sau lưng, ra sức thổi phồng tài lực hùng hậu của Ngọc công tử, rốt cuộc cũng gọi mở ra được lòng tham của lão, trong lòng rục rịch, hận không thể ép hai mươi tám xe lương thực còn lại đến không còn một mảnh, đồng ý ngay tức khắc.

Đội khi lão vun đắp xong cảm xúc thăng đường xử án, sửa lại quan lục, cổ vũ uy phong, đi vào công đường đại diện thì, lại phát hiện phạm nhân đang đứng thẳng tắp dưới tấm bảng hiệu “Chính đại quang minh”, ngẩng đầu nhìn ra xa, trong tay cầm sợi roi sắt đen tuyền đẹp đẽ quý giá, Hứa bộ đầu ở bên cạnh tự mình tiếp khách, mà Bồ sư gia xưa nay hấn nể trọng đang quay lưng về phía mình, đi đứng có vẻ như hơi run run, đứng thẳng không được, tất cả cũng chưa từng để ý huyện lão gia đã đến.

Bồ sư gia: “Từ xưa Giang Đông đã nhiều người tài, bảng hiệu này là do Hồ lão gia viết, rất là quý giá. Hồ gia là danh môn thế gia ở Tụ Thủy, đời đời làm quan, hiện nay có vị thừa tướng Hồ tam gia, tài cao cửu đầu, tiền đồ như gấm, chức vị cực cao, kiêu ngạo ở kinh thành, cho nên những nhà phú quý ở Tụ Thủy đều coi Hồ gia là chủ, sai đâu đánh đó.”

Diệp Chiêu đốt nát: “Chữ viết có hơi xiêu vẹo.”

Bồ sư gia lấy lòng: “Nét chữ ‘Minh’ kia quả có hơi vẹo.”

Nào có cái đạo lý quan sai và phạm nhân chuyện trò vui vẻ giữa công đường, quảng Huyện lệnh đại lão gia sang bên cạnh bao giờ?

“Các người đang làm cái gì hả?!” Chương huyện lệnh quen làm mưa làm gió, bị cảnh tượng quái dị trước mắt làm tức đến tận mũi, còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa đã hung hăng vỗ mạnh đường mộc, quát: “Phạm nhân dưới kia, còn không mau quỳ xuống?”

Diệp Chiêu còn đang ngắm nghía bức tranh chữ khó hiểu dần dần phục hồi lại tinh thần, quay sang Bồ sư gia thỉnh giáo: “Lúc xử án, phạm nhân phải quỳ hả?”

“Cao kiến.” Bồ sư gia nhìn cái roi huyền thiết ngự ban không biết đã chôn vùi bao nhiêu vong hồn trên tay tướng quân, liếc mòng cười làm lạnh, chỉ hận không thể khóa khóa miệng đến tận mang tai, đến ngay cả ánh sáng lơ mơ nơi công đường cũng không thể ngăn cản mấy cái răng vàng to bản của hắn phát sáng chói lọi, hắn trầm đỉnh chặt sắt nói, “Phạm nhân phải quỳ!”

Diệp Chiêu thản nhiên ra lệnh: “Vay quỳ đi.”

“Vâng!” Hứa bộ đầu khí thế ào núi lấp biển, tiếng hô chấn động lỗ tai mỗi người ở đây. Hắn lấy khí thế hàng long phục hổ dẫn huynh đệ, xắn tay áo lên, một trái một phải, giữ chặt hai cánh tay Chương huyện lệnh, ấn mạnh xuống.

Trong tay Chương huyện lệnh còn cầm kinh đường mộc, có chút đại ra, không biết chuyện gì đang phát sinh, cho tới tận khi bị ấn quỳ xuống, mới phần nộ rít gào: “Đám đàn độn các ngươi, làm phản hả?”

Hứa bộ đầu chính khí ngút trời, mặc cho lão tức giận giãy giụa mắng mỗ, thân mình bất động như núi cao hùng vĩ sừng sững, hai tay như đai sắt, gần như xiết đến tận xương cốt đối phương, Chương huyện lệnh đau đến khóc ra nước mắt. Những bộ khoái còn lại vọt vào nội viện, dùng tinh thần thà bất nhảm còn hơn bỏ sót, cẩn thận, lời cả Chương Nam Hoa lẫn cả vợ con Chương huyện lệnh tới, con gái, thiếp thất, thông phòng, bắt tất cả đến, quỳ gối dưới công đường.

“Cầu nô tài trời đánh! Muốn chết à?!” Chương phu nhân sống an nhàn sung sướng quen, vốn đang ngồi phía sau viện ngắm hoa uống trà với khuê trung bạn hữu Hồ phu nhân, bàn luận chuyện dạy dỗ thiếp thất thế nào, lại chẳng hiểu làm sao bị bắt đi trước mặt bạn tốt, bị lôi xềnh xệch ném xuống nền đá xanh dưới công đường, đầu gối bị đụng bầm xanh một mảng, xấu hổ và giận dữ sôi trào, mắng nhiech luôn miệng. Hai đứa con gái ở bên cạnh khóc lóc không dứt, vốn mặt mũi đã không ra gì, nay tóc tai bù xù, trâm vàng thoa ngọc lộn xộn, nhìn qua càng xấu điên đảo. Còn lại đám thiếp thất xinh đẹp, cũng không biết chuyện gì xảy ra, hai chân phát run, quỳ nguyên tại chỗ liếc mắt nhìn nhau.

Quỳ Bồ sư gia lấy lại kinh đường mộc trong tay Chương huyện lệnh, khinh bỉ trừng mắt nhìn lão một cái, sau đó uốn cái lưng mảnh khảnh thành cong như con tôm nướng phiên, dâng đường mộc lên như con chó Pug của người Tây, nịnh nọt đủ đường: “Diệp tướng quân, mời, xin mời ngồi.”

Diệp tướng quân?

Trong triều tướng quân họ Diệp không nhiều lắm, đứng đầu chỉ có một.

Hoạt Diêm Vương mười sáu tuổi chinh chiến sa trường, giết người như ma, nữ anh hùng thiên cổ vô song, Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân.

Hình như, Nam Bình Quận Vương đảm nhiệm chức vụ khâm sai đi cứu tế, chính là cười vị đại tướng quân này làm chính phi?

Trời sắp!

Chương huyện lệnh cầm nín, mặt xám như tro tàn.

Chương Nam Hoa cũng phát hiện sự việc không ổn, nhưng lại nhớ tới dáng vẻ của Ngọc công tử, thế nào cũng không giống Nam Bình Quận Vương cao cao tại thượng, mà Hoa Chiêu nhìn qua cũng không có nửa phần dáng dấp nữ nhi, vì thế liếc chết phản bác, cứng miệng nói: “Hắn nói hắn là Diệp đại tướng quân, ai biết là thật hay giả?!”

“Làm càn!” Bồ sư gia nghe thấy hắn nghi ngờ thân phận của Diệp Chiêu, lập tức chùng bộ mặt căm phẫn, giống như cha hắn bị sỉ nhục vậy, hắn quay lại chấp tay nói, “Tướng quân, phạm nhân vô lễ, theo lý nên vả miệng.”

Diệp Chiêu chỉ biết quân pháp, không hiểu luật pháp, nhú mày hỏi: “Vả miệng?”

Bồ sư gia thấy vẻ mặt nàng nghiêm khắc, lập tức hung hăng vả miêng mình một cái, cười nói: “Là tiểu nhân đàn độn, kẻ đại gian đại ác như thế này, hắn là nên đánh hai mươi thật đau trước rồi lại trả lời!”

Hứa bộ đầu cùng các huynh đệ vận hết sức lực bú sữa mẹ, hô “Uy vũ” kinh thiên động địa.

Hung danh Hoạ Diêm Vương ở bên ngoài, không người không biết. Đám nữ quyến sợ hãi, gào khóc luôn mồm, vài đứa ngất xỉu.

Diệp Chiêu lần đầu xử án, đang chưa biết hành vi phạm tội của Chương huyện lệnh có liên lụy người nhà hay không, cũng không có hứng thú đối phó với mụ đàn bà chanh chua kia cùng mấy nữ tử, nghe các nàng khóc thê lương mà mắt hết kiên nhẫn, cũng e ngại lúc đổ máu lại càng thêm phiền toái. Bèn sai người lôi xuống trước, quăng cho Hải chủ tử xử lý theo lẽ công bằng, chỉ để lại Chương huyện lệnh và Chương Nam Hoa, từ từ dạy dỗ.

Không có tiếng đàn bà thét chói tai, Chương huyện lệnh cũng tỉnh táo lại từ trong kinh hoàng, sớm đã lường trước Bồ sư gia là tên không có lợi không dậy sớm, sẽ không vô duyên vô cớ lấy lòng người khác, Diệp đại tướng quân đang ngồi trên công đường dù không có chút đáng đáp nữ nhân, giờ tay nhắc chân tràn đầy khí thế quân nhân khiếp người, thân phận e rằng không giả được. Đối với hành vi dẫn sói vào nhà ngu xuẩn của thằng con mình, lão âm thầm kêu khổ, nhưng mà tên đã bắt ra không thể thu về, hối hận cũng không kịp nữa rồi, chỉ còn có thể cắn răng gắng gượng chống đỡ, vờ thành bộ dạng ngoan ngoãn, dập đầu nói: “Diệp tướng quân đại giá quang lâm, không thể nghênh đón từ xa, mong ngài thứ tội.”

Diệp Chiêu nghiêm túc vỗ kinh đường mộc: “Người có tội gì?”

“Đây...” Chương huyện lệnh cân nhắc một lúc lâu, cảm thấy bản thân làm việc hẩn là không để lại bao nhiêu chứng cứ, mặc dù bại gia tử có suy nghĩ xấu xa với quận vương gia, nhưng vẫn chưa rõ ràng, vu oan giá họa chưa thành công, còn cứu vãn được đường sống, tình huống có khả năng không xấu đến vậy, liền cười hùa vào, “Tụ thủy ngập lụt, vì khuyên giới nhà giàu xuất lương cứu tế mà hạ quan làm việc chân không chạm đất, về phủ đã nghe được tin ngân khố bị trộm, trong lòng như có lửa đốt, có người tố cáo, manh mối chỉ ra là người trong phủ khâm sai cải trang, bởi vì nóng lòng cho nên hành động thiếu suy nghĩ. Nay nghĩ lại, đúng là tên tiểu nhân Trần A Cầu trộm cướp ngân khố, sau đó vu cáo, cài tang vật giả họa, mong tướng quân xem xét tấm lòng yêu dân của hạ quan, thứ tội hạ quan xem xét không chu đáo.”

Diệp Chiêu nghĩ nghĩ, ra lệnh: “Truyền nhân chứng.”

77. Chương 77

Thất thập thất. Về nhà ăn cơm

Hải chủ quân đã sắp xếp nhân chứng từ trước.

Trần A Cầu và Kiều Hạnh bị đưa lên công đường, Kiều Hạnh thấy cha con Chương gia đang quỳ, liền hận không thể xông tới rút gân lột da, uống máu ăn thịt, nàng khóc lóc kể lể, không quan tâm có như đậu đỗ sọt tre hay không, rõ ràng rành mạch nói việc đề đập bằng hết. Đến ngay cả loại chuyên trộm cắp như Trần A Cầu nghe mà cũng muốn đập cho lão hôn quan hai phát.

“Vu khống,” Chương huyện lệnh mặt mày đau khổ, âm ức nói, “Hạ quan làm quan ở Tụ Thủy đã nhiều năm, công chính liêm minh, ngang trở đường tiền tài của không ít người, cảnh ngộ của Kiều Hạnh cô nương thật đáng thương, nói chuyện có lý lẽ có chứng cứ, không phải hạng mồm mép bịa đặt, nhưng Lý nha dịch kia không phải người tốt! Hắn hoành hành lũng loạn thị trường, hiếp đáp dân chúng, hạ quan buộc phải cách chức hắn, hắn vì muốn hả giận mà rải lời đồn đãi khắp nơi, bôi nhọ thanh danh của hạ quan, may mà ông trời có mắt, khiến hắn mấy ngày trước uống rượu say rơi xuống sông chết đuối, chết rồi mà vẫn còn để lại những lời độc ác, lừa gạt Kiều Hạnh cô nương, mong Diệp đại tướng quân tra xét rõ!”

“Người nói láo! Nói láo!” Kiều hấn bị những lời nói vô sỉ của lão chọc giận phát run, thét to, “Hong Đào tỷ cũng do người hại chết!”

“Chương huyện lệnh “Mù mờ không hiểu” hỏi: “Ai là Hong Đào? Ta...Ta không biết Hong Đào cô nương gì cả.”

Kiều Hạnh phần nộ: “Người là khách quen của thanh lâu, sao lại không biết Hong Đào? Tỷ ấy còn từng tiếp rước người. Cả viện ai cũng thấy.”

“Thì ra cô nương đó là Hong Đào,” Chương huyện lệnh “bình tĩnh đại ngộ”, xấu hổ nói, “Hạ quan có tật xấu là hơi hơi háo sắc, không giữ được cái chân tránh mấy chỗ đó đi, nương tử cũng vì thế mà thường xuyên nổi cơn ghen, hạ quan biết sai, hạ quan nhận tội, mong tướng quân giáng tội, sau này không dám nữa.”

Kiều Hạnh mắt đã ngân ngấn nước, mắng giữa công đường: “Súc sinh khốn nạn! Người không chết tử tế được!”

Chỉ cần mỹ nhân không mắng mình, thế nào cũng dễ nghe.

Diệp Chiêu một tay nghịch kinh đường mộc, cảm thấy có hơi nhẹ hơn Kinh Hồ Đản thường dùng một chút, không được quen tay.

Bồ sư gia lặng lẽ tới bên cạnh nàng, xem sắc nhìn mặt, nhỏ giọng, cẩn thận hỏi: “Tướng quân đại nhân, cô ta to tiếng nơi công đường, có cần vả miệng không ạ?”

“Vả cái gì?” Diệp Chiêu đang nghĩ ngợi mơ màng tỉnh lại, nhìn Kiều Hạnh tuổi còn nhỏ, khóc lê hoa đài vũ, lòng sinh thương tiếc, rộng lượng nói, “Tiểu cô nương quỳ lâu như vậy e là chân cũng mỏi rồi, lấy cái ghế bành cho nàng ngồi sang bên cạnh nói chuyện.” Sau đó nhìn về cha con Chương huyện lệnh đang quỳ dưới công đường, Chương Nam Hoa mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không nói được câu nào, Chương Hữu Đức vẻ mặt trung thực, thật giống như con bò già bị oan ức, khóe mắt đỏ ửng nước mắt rưng rưng, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Đợi khi Kiều Hạnh đã được dìu tới ngồi xuống bên cạnh, nàng lại hỏi Bồ sư gia: “Chương cầu quan thật sự không làm việc gì trái pháp luật ăn hối lộ?”

Bồ sư gia mặc dù sợ tướng quân, nhưng hấn với Chương huyện lệnh thông đồng chuyện xấu không ít, củ cải rút lên còn bám đất, nếu khai thật, chỉ sợ Chương huyện lệnh cũng khai cả mình ra, đến lúc đó càng không được tốt đẹp gì, đành phải kiên trì, cúi đầu khom lưng cười nói, “Tại hạ làm việc dưới quyền Chương huyện lệnh, mấy việc làm của ông ấy tại hạ cũng không dám nghe ngóng rõ ràng.” Hấn thấy Diệp Chiêu nhượng một bên mày, vội bổ sung, “Tri huyện tiền nhiệm đã thu một chút tiền thuế phụ gì đó, Chương tri huyện cũng không ngoại lệ... Đây... Đây cũng là hành vi phạm tội.”

Tránh nặng tìm nhẹ, pháp luật không xử được nhiều người, tình tiết tham ô nhận hối lộ không quá nghiêm trọng cùng lắm thì bị giáng chức bãi quan, không đủ thành tội lớn.

Chương huyện lệnh vì một câu của Bồ sư gia mà nhẹ nhàng thở ra.

Diệp Chiêu hỏi: “Cái chén Nhữ Diêu và biệt viện của người là thế nào?”

Chương huyện lệnh nói: “Mấy năm trước có một thương nhân buôn muối chuyển nhà đi nơi khác, trước khi đi giao cái viện đó cho hạ quan mượn, hàng năm thu sáu mươi lượng bạc tiền thuê. Hơn nữa tri huyện bốn năm đổi một lần, sớm hay muộn hạ quan cũng phải đi, bỏ nhiều tiền mua biệt viện làm gì? Về phần cái chén kia... Cái chén... Hạ quan cũng không biết lai lịch của nó, mấy năm trước Hoa nhi tiện tay mua ở sạp hàng ven đường, chỉ có năm mươi đồng.”

Chương Nam Hoa hiểu ý, theo đuôi nói: “Tướng quân là người kinh thành quen thưởng thức tao nhã, không thể so sánh với đám nông thôn chân đất như tại hạ. Tại hạ thấy nó đẹp lại giản dị, giá vừa phải nên mới mua, làm sao biết Nhữ Diêu Tông Diêu gì? Nếu là hàng thật, cũng chỉ là nhật được món hời. Việc mừng ngoài ý muốn.”

Diệp Chiêu thẳng thắn: “Ta không phân biệt được, cũng chẳng biết Nhữ Diêu Tông Diêu.”

Công đường thăm vấn thật sự nặng nề, nàng không có kiên nhẫn nói chuyện với hai vị này, ra hiệu cho Trần A Cầu xắn tay áo nhảy vào cabin, còn mình tiếp tục ngồi không thả hồn.

Trần A Cầu hạ quyết tâm, không cần biết thế nào cũng phải lao tới ôm đùi tướng quân, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Chương Nam Hoa, Chương công tử nửa đêm lôi tiểu nhân trong ngục ra, đưa ba trăm lượng bạc quan, bảo tiểu nhân tới giấu trong phòng tướng quân, việc thành chẳng những miễn tội cho tiểu nhân, lại trả ười lượng bạc làm thù lao, việc không thành sẽ bán cả mẹ già và muối muối của tiểu nhân vào kỹ viện. Tiểu nhân sợ quá liền đồng ý, nửa đêm lên lút lén vào phòng tướng quân, may mà tướng quân con mắt tinh tường như điện, khoan dung độ lượng, ngăn chặn kịp thời, không để cho tiểu nhân phạm phải sai lầm tày trời, từ nay về sau nhất định sẽ thay đổi tới cùng, làm người một lần nữa.”

Hắn quỳ rạp trên mặt đất, hung hăng dập đầu vài cái.

Chương Nam Hoa kinh thường quét mắt nhìn, cãi lại: “Tại hạ không biết thân phận của quận và tướng quân, vừa gặp đã như quen thân, ra sức mời đến Tự Thủy làm khách, sau khi tới rồi cũng tận tình làm chủ nhà, dốc hết khả năng để chiêu đãi, đâu có cừ hận gì với tướng quân? Đâu phải làm cái việc vu oan hãm hại dè tiện đến dường này? Trần A Cầu là kẻ chuyên trộm cướp, ra vào đại lao không dưới bốn năm lần, nhân phẩm thấp kém, nói dối thành tính, bại hoại đạo đức, đã từng bị phụ thân đánh gãy, đeo gông xích, trong lòng căm thù đến tận xương tủy. Giờ đây lũ lụt mấy ngày liền, hắn hết ăn lại nằm, khó sống qua ngày, bèn to gan lớn mật đi trộm bạc quan phủ, lại sợ bị người phát hiện ra cho nên mới tìm người vùng khác mà giấu trong phòng ngủ của họ, nếu chuyện không bị phát hiện, sẽ chờ tới lúc lặng gió rồi lại lấy ra đúc lại để dùng, nếu sự việc bại lộ liền cài tang vật giá họa hồng che mắt người hiểu biết.”

Trần A Cầu nghển cổ, hỏn hển chống đối: “Ai chẳng biết người đồng tính? Chắc chắn là nhìn trúng Quận Vương Gia như hoa như ngọc, muốn dọn bỏ chướng ngại vật là tướng quân đây mới đúng!”

Hạ Ngọc Cẩn hận nhất người ta nói hắn như hoa như ngọc.

Diệp Chiêu khụ mạnh một cái, ngăn Trần A Cầu không muốn sống tiếp tục lên tiếng.

Chương Nam Hoa cười nhạo: “Mặc dù tại hạ thích nam phong, nhưng không có nghĩa bạn bè bên cạnh đều là tình nhân, lại càng sẽ không có chủ ý tấn công bừa người ngoài giới. Tại hạ ngưỡng mộ quận vương phẩm hạnh cao thượng, suốt dọc đường đi đều rất ngay thẳng, lấy lễ đối đãi lẫn nhau, có khi nào từng mảy may vượt quá giới hạn? Cho dù hắn muốn vu vạ cũng phải hỏi thăm cho rõ ràng trước đã.”

Trần A Cầu: “Người ngay thẳng? Ai mà chẳng biết tiểu Thanh Nhi ở gánh hát vì sao đâm đầu xuống sông tự tử?”

Chương Nam Hoa khinh thường: “Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do?!”

Hai cha con miệng lưỡi sắc bén, cậy mình làm việc để lại rất ít dấu vết, biện giải khiến Trần A Cầu và Kiều Hạnh có miệng mà khó bật lại được, mặt xám như tro tàn.

Khi Diệp Chiêu buồn chán xoay xoay cái kính mộc đường đến vòng thứ chín trăm chín mươi chín thì.

Sau khi người gác cửa thông báo có một đôi tỷ muội song sinh tới, xông vào, trang phục đồ thẩm tư thế oai hùng hiên ngang, trên khuôn mặt nét cười tươi như hoa. Thu Hoa chạy ào đến bên cạnh tướng quân, thuận miệng reo lên: “Quận vương gia nói ngài làm việc rất nghiêm túc, cũng hơi hơi có ý, muốn nhấn là tra xét cái án này qua qua là được rồi, bảo ngài giải quyết nhanh một chút còn về ăn cơm.”

Thu Thủy néo néo chị gái, than phiền: “Rõ ràng bảo tỷ nói nhỏ với tướng quân thôi, sao lại ồn ào thế?”

Diệp Chiêu thật sự không hợp với kiểu thẩm án nho nhã, nàng nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa lỗ tai đã phát đau, đứng lên khỏi ghế, bước vài bước đi xuống công đường, vội vã muốn về ăn cơm với phu quân.

Kiều Hạnh hoảng sợ hỏi: “Tướng quân?”

Trần A Cầu căng thẳng: “Thế nào đây?”

Nếu Chương huyện lệnh không bị bãi quan cách chức, bọn họ nhất định phải chết.

Cha con Chương huyện lệnh thấy tướng quân sấm to mà mưa lại nhỏ, tự cảm thấy đã dùng miệng lưỡi tránh được một kiếp, vội lấy khăn tay trong người ra, lau lau mấy hột mồ hôi ta bằng hạt đậu tương trên trán, chuẩn bị vui vẻ đưa tiễn ôn thần.

Diệp Chiêu đi tới cửa, dừng chân, quay đầu, roi sắt trong tay cuộn cuộn vung lên nhanh như chớp giật, dững mãnh quất tới như rắn độc.

Bóng đen vút qua khoảng không.

Hy vọng qua đi là tuyệt vọng còn sâu hơn vực thăm đen tối.

Bên lưng Chương huyện lệnh chợt lạnh, roi của Diệp Chiêu không thu thế, cuốn tới bên hông Chương Nam Hoa, lại là chợt lạnh.

Kiều Hạnh thét lên thảm thiết còn hơn so với gặp quỷ, Trần A Cầu nhảy dựng lên, bổ nhào vào người nàng, lạnh run.

Sát Uy Bổng trong tay Hải bộ đầu và đám bộ khoái rơi xuống đất, Bồ sư gia tè ra quần, mở miệng niệm “A di đà phật”.

Máu tươi đầy đất, thê thảm không dám nhìn, tiếng khóc thét không dứt bên tai.

Tất cả những người ở đây đời này kiếp này không bao giờ quên được cảnh tượng khủng bố ấy.

Diệp Chiêu quét mắt sắc bén nhìn Bồ sư gia, tựa như biết tất cả mọi thứ.

Bồ sư gia vỡ gan vỡ mật, choáng váng ngã xuống đất.

Sau đó Diệp Chiêu dứt áo mà đi.

Trên người không vương một giọt máu.

Đức Tông năm thứ mười lăm, khâm sai cứu tế Nam Bình Quận Vương truyền lệnh, huyện lệnh huyện Tụ Thủy Chương Hữu Đức (*) táng tận lương tâm, phạm pháp ăn hối lộ, bỏ bê nhiệm vụ, tàn sát dân lành, tội nghiệt ngập trời, tội không thể tha, xử chém ngang lưng; Tú tài Chương Nam Hoa trợ Trụ vi ngược, ức hiếp dân chúng, thân là kẻ dưới phạm thượng bề trên, ngạo mạn khinh thường khâm sai, xử chém ngang lưng. Tịch biên tài sản, gia quyến sung quân lưu đầy.

Quan trường Tụ Thủy khiếp sợ, từ trên xuống dưới nhất nhất nghe theo lệnh Khâm sai, không dám cãi lời.

Bồ sư gia dù may mắn thoát chết nhưng đêm đêm gặp ác mộng, trong mộng đều là cái liếc mắt trước khi rời đi kia của Diệp Chiêu, từ đó về sau, cho dù thăng quan tiến chức, đều run run rẩy rẩy, không dám tham ô tí ti nào, vạn dân kính yêu, gọi là Bồ thanh thiên. Kiêu Hạnh dưới sự trợ giúp của Hải chủ quản, dùng bạc của quận vương chuộc ra và Trần A Cầu bị dọa đến mức thay đổi hoàn toàn kia, cả hai đồng bệnh tương liên, nảy sinh tình cảm, kết thành một đôi, đây là những chuyện sau này.

Trên bàn cơm.

Diệp Chiêu bắt mặn: “Sung quân?”

Hạ Ngọc Cẩn hiểu ý: “Đứa nào mặt mũi đẹp dễ với khỏe mạnh thì đưa đi quân Mạc Bắc, xấu xí với yếu đuối thì xung vào quân Tây Nam.”

Diệp Chiêu vừa lòng.

Tướng công nhà mình quả nhiên là hướng về nhà mình.

Hải chủ quản nhanh chóng mang quân tịch thu nhà Chương huyện lệnh, lại chỉ phát hiện ba bốn ngàn lượng bạc, quá chênh lệch so với tướng tướng.

Ông sai người khiêng bạc về, hỗn hển báo lại.

Hạ Ngọc Cẩn nghiêm mặt, đá bạc văng lung tung, giận dữ hỏi: “Tham quan béo ú như thế, sao lại không có tiền? Có tìm kỹ không?!”

Giờ hấn cần nhất chính là tiền!

Không có tiền, lương thực chẳng tai không đủ.

Không có tiền, vô cơ xuất binh giết người.

Chương huyện lệnh không thể là quan tốt, nhưng mà tiền của hẩn giấu đâu?

(*)Chương Hữu Đức: Đây mới là tên thật của Chương Huyện lệnh, nhưng mà thất đức quá nên dân chúng mới đổi tên thành Chương Thất Đức.

78. Chương 78

Thất Thập Bát. Cơ hội quá tốt

Tiền bạc quảng một bên trước...

Công tác cứu tế dưới sự chỉ đạo loạn cào cào của Hạ Ngọc Cẩn, bọn quan viên các cấp nghe theo dùng ý chí chịu nhục và tinh thần mất ăn mất ngủ, ngay ngắn gọn gàng chấp hành.

Làm việc ở địa phương, không thể không có dân địa phương quen thuộc địa bàn giúp đỡ.

Chương huyện lệnh trừ tham ô ra cái gì cũng không quan tâm, mấy sự vụ lớn nhỏ trong Tự Thủy Bồ sư gia lại rõ như lòng bàn tay, đầu óc thông minh, sẵn có mưu lược, là người tài giỏi. Hạ Ngọc Cẩn coi trọng điểm ấy, tha cho hẩn nửa cái mạng, bảo Diệp Chiêu qua quýt dặn dỗ hẩn vài câu, để hẩn tự giác góp tiền cứu tế nạn dân, về phần số lượng tiền góp bao nhiêu, thì để hẩn tự nghĩ cho kỹ lúc giúp làm an táng cho Chương huyện lệnh.

Bồ sư gia không cần nghĩ cũng hiểu.

Đã thấy chém ngang lưng, chưa từng thấy đứng mà dùng roi chém ngang lưng.

Cấp trên ngày trước giờ chỉ còn có nửa người, thường thường lê lét trong mộng.

Mỗi lần hẩn nhìn thấy tướng quân đều nảy sinh xúc động không thể khống chế.

Hẩn rất hiểu chuyện, biết khi nào thì nên làm chuyện gì. Trừ việc mang gần hết tài sản tham ô được ra, còn lập công chuộc tội, chăm chỉ hơn cả con bò già, không sợ bẩn không sợ mệt, gần như cùng ăn cùng ở với nạn dân, có thể nói là thanh quan gương mẫu. Ổn định nạn dân, phát thông cáo rộng rãi, dựng lều phát cháo, lại còn mở kho thuốc, phòng ngừa dịch bệnh, tình hình thiên tai qua đi, chỉ cần phát hiện ra người chết, mặc kệ có phải chết đuối hay không, tất cả đều hỏa táng.

Dân làng không muốn bỏ tập tục từ xưa, tụ tập muốn làm âm i: “Lão gia nhà ta chết vì bệnh, phải nhập thổ vi an, nếu không ở trên trời sẽ không thể yên lòng.”

Bồ sư gia giương đôi mắt đen kịt hỏi lại: “Năm đó Diệp tướng quân có thể chôn sống mấy vạn quân địch ở Mạc Bắc, có thể dùng quân pháp xử tử hơn trăm người ở thượng kinh, có thể vung hai roi chém ngang lưng cha con Chương Hữu Đức, người có tin sau khi ôn dịch bùng nổ, ngài ấy có thể xích vài thôn các người lại đây, mang cả người sống lẫn người chết đi đốt sạch sành sanh không?”

Tin! Không người không tin!

Trăm miệng truyền nhau, sự thật nói chung có vẻ lệch khỏi quỹ đạo.

Diệp Chiêu tàn bạo sâu sắc đi vào lòng dân.

Dân chúng Tụ Thủy đã kính ngưỡng hành động anh hùng vì dân trừ hại của Diệp Chiêu, cũng cực kỳ sợ hãi đối với thủ đoạn của nàng, nơi nàng đi qua, cơn đồ hung hãn sẽ ngoan ngoan cúi đầu, cải tà quy chính, không dám làm loạn, sợ vô tình đụng phải cái vẫy ngược sẽ bị tha đi bẻ xương.

Bồ sư gia thấy mọi người do dự, tốt bụng bổ sung: “Đừng lo, thiêu thi thể cũng là vì tốt ọi người thôi, dù sao người chết cũng đã chết, chôn xuống đất hay hỏa thiêu chẳng phải cuối cùng cũng thành tro hết? Người chết chung quy vẫn không quan trọng bằng người sống mà? Nếu ôn dịch bùng phát thì ai cũng không chạy được, các người đã thấy qua ôn dịch ba mươi năm trước ở Lệ Thủy chưa? Mười nhà chết chín, đoạn tử tuyệt tôn, đó mới là thảm kịch thực sự đấy! Giờ làm việc theo lệnh, tổ tiên các người ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ phù hộ cho con cháu, thông hiểu cho con cháu, cũng sẽ không thêm phiền cho các người.”

Dân chúng không dám cãi nữa, ngoan ngoãn y theo mà làm.

Trật tự cứu tế ở Tụ Thủy từ đầu đến cuối tốt xưa nay chưa từng có.

Tướng quân là đáng sợ, quận vương là đáng yêu.

Hạ Ngọc Cẩn tự mình chỉ đạo việc xét nhà Chương huyện lệnh, hẩn quy phòng ốc ruộng vườn đất đai cùng đồ cổ đồ dùng ra tiền rồi cưỡng ép bán cho đám nhà giàu ở địa phương, sau đó dặt hết cả đám a hoàn gia đình sai vặt ra, phẩm bình ngắm nghía rồi rao bán, đang tiếc trong lúc thiên tai, lương thực thiếu thốn, hầu như tất cả gia đình và thương nhân cũng không muốn nhận thêm người, đành phải bán với giá rẻ, có người thì người nhà bằng lòng chuộc con cháu liền tính vài tiền tượng trưng rồi ang đi, cuối cùng chỉ còn lại mấy người cha mẹ đều không còn, lại thật sự không có người muốn nhận, tạm thời quăng tới lều cháo cứu tế hỗ trợ, chờ sau khi sự việc kết thúc sẽ xét biểu hiện, phản hồi tốt sẽ mang về thượng kinh tặng người.

Chơi vui nhất là đám chủ quản và đám chó săn theo đuôi Chương huyện lệnh làm xằng làm bậy, bị trói ở cửa nha môn, quần áo tả tơi, trên đầu cắm rễ cây rơm rạ, trên mặt có tranh thư pháp quý giá ghi hai chữ “Chó săn” Nam Bình Quận Vương tự tay viết, chiếu theo hành vi phạm tội mà định giá từ một đồng đến năm đồng vân vân, phái gã sai vặt gõ trống khua chiêng hò hoán “Bán chó bán chó!”, khiến cho đám thương nhân cùng dân chúng thường ngày bị bọn chúng ức hiếp hận thấu xương mua về chà đạp tới chết.

Mặt khác, Chương huyện lệnh trừ chính thất ra hãy còn tám tiểu thiếp, sáu đứa con gái, trong đó tiểu thiếp thứ tám là khi hẩn còn đương nhiệm đã cưỡng bức cướp về, vào cửa mới năm tháng, cha mẹ nàng biết được tin mừng Chương huyện lệnh bị giết, cố lấy dũng khí, mời được người đảm bảo, dân làng làm chứng, đuổi tới cửa, đau khổ cầu xin Hải chủ quản, muốn chuộc con gái bảo bối, Hải chủ quản mềm lòng, báo cáo với Hạ Ngọc Cẩn xong liền quyết định thả nàng về. Đám thiếp thất còn lại đợi vài ngày, cha mẹ các nàng không tới xin về, chỉ có thể bán ra, đáng tiếc sau khi tú bà thanh lâu biết độ khùng bố của khâm sai, đóng cửa hết lượt, hoạt động cầm chừng, tạm thời không chọn mua cô nương mới, gia đình bình thường cũng không muốn mua những cô nương không thể làm việc chỉ có thể nhìn này, đành phải xếp hết vào danh sách lưu đây. Biết được tin dữ, các nàng cảm thấy tương lai hết hy vọng, ngồi trong ngục khóc kinh thiên động địa, có thiếp thất lòng mang thù cũ, nhân cơ hội ra sức đánh Chương phu nhân một trận để giải tỏa đôi chút, đánh cho quần áo xộc xệch, hở ngực lộ chân, ngục tốt hô to đã mất.

Bầu trời quang đãng, trong xanh nắng ấm.

Hạ Ngọc Cẩn và phu nhân ngồi trong đình nghỉ mát ở hoa viên của Chương huyện lệnh nhân nhả ngắm hoa.

Con đường lát đá nhỏ dưới đình, một đám nữ nhân đang quỳ, xét nhà chớp nhoáng, không kịp giấu kín tiền của, trên đầu trên tay châu báu trang sức đều bị tịch thu, trừ mấy đứa trẻ nhỏ tuổi nhất ra thì, ngay cả quần áo tơ lụa cũng lột hết đưa cho nạn dân, tất cả đều phải mặc quần áo tù thùng thình, từ xa nhìn lại, tựa như một loạt bao tải giữa khóm hoa, Đại Sát Phong Cảnh.

Hạ Ngọc Cẩn ung dung đi tới trước tấm rèm lụa mỏng, buồn bực nhìn cảnh tượng trước mắt, dùng âm lượng mọi người đều có thể thấy được mà lầm bầm lầu lầu: “Tây Nam đắm lầy nước độc, Mạc Bắc bão cát, đàn ông thô lỗ, quen sống phú quý rồi, sau này làm sao chịu đựng được?”

Nói chưa dứt lời, lời nói chẳng những không tốt, mà còn không dễ nghe.

Chương phu nhân cơ hồ không thẳng nỗi thất lưng, nàng khóc lóc quỳ rạp trên mặt đất, dùng chất giọng khàn khàn vệt bầu chịu tang, mấy người thiếp thất và đám con gái còn lại có dập đầu xin tha, có cãi lộn

kêu la ầm ĩ, có mắt hết can đảm, có ngu ngơ không biết gì, giống như mấy nghìn con vịt đánh trống eo hò, ầm ĩ ong hết cả lỗ tai người khác.

Diệp Chiêu thay trương phu chọn mấy hạt sen đã bỏ tâm, diêm đàm nhét vào trong miệng hắn, sau đó mắt kiên nhẫn nhìn đám người kia: “Ồn muốn chết, giết hết, đỡ phiền.”

Hạ Ngọc Cẩn ăn vài miếng, miệng vẫn còn mùi thơm, vừa lòng lắc đầu nói: “A chiêu nàng rất nhẫn tâm, đến cả tiểu mỹ nhân yếu điệu cũng muốn xuống tay hả?”

Diệp Chiêu khinh thường: “Các nàng á? Yếu điệu? Người xấu bụng dạ đen tối, không đẹp bằng một đầu ngón tay của biểu muội ta.”

Hạ Ngọc Cẩn vỗ bàn giận dữ: “Người mẹ nó vẫn còn nhớ biểu muội xinh đẹp của người!”

Diệp Chiêu an ủi: “Không có, trong mắt ta chàng đẹp nhất.”

“Cút!” Hạ Ngọc Cẩn uống vài ngụm nước mới nuốt trôi được cái hạt sen, hắn đùa cũng chẳng buồn đùa, đẩy tên nương tử khốn kiếp không nói được lời hay ra, cười lạnh: “Ta quyết định thả một người trong số các người.”

Quận vương và tướng quân trở mặt ầm ĩ, chẳng lẽ muốn kéo cả các nàng vào?

Tất cả ngừng khóc, mong chờ nhìn hắn, vài kẻ có mặt mũi đẹp tự nhiên còn ra sức liếc mắt đưa tình với quận vương gia, ý định dùng sắc đẹp quyến rũ hắn, đổi lấy một con đường sống. Có điều lúc các nàng trang điểm rạng rỡ cũng không đẹp bằng một nửa quận vương gia, nay dung nhan tiêu tụy, quyến rũ nhìn lại càng khó coi, ngay cả Cốt Đầu với Đế Mèn cũng không thèm, miệng thầm “Phì” nhổ vài cái.

Hạ Ngọc Cẩn ngẩn ngơ dứt khoát, “Bồ sư gia có nói, Chương thất đức sửa đề đập ăn hối lộ một vạn năm ngàn lượng bạc, hàng năm nhận bốn ngàn lượng bạc của các đại thương gia kính biểu, còn có lại tính kế vợ vết vân vân, những năm gần đây có ít nhất không dưới bốn vạn lượng bạc tiền tham ô, nhưng tất cả chỗ tiền đó hắn đều giấu kín, nếu các người ai nói chỗ bạc đó ở đâu, ta sẽ miễn kẻ đó sung quân chịu khổ, lại cho hai mươi lượng bạc, ột tiểu viện và năm mẫu ruộng từ trong chỗ tài sản tịch thu, để cho ở lại Tụ Thủy, để tìm kẻ sinh nhai.” Sau đó hắn nhìn Chương phu nhân, tiếc hận nói, “Hồi cho người.”

Chương phu nhân mãi khóc nhiều quá, nhất thời lại không nghe ra được hắn nói cái gì, đợi tới khi tỉnh táo lại, đang muốn mở miệng, Bạch thị quỳ gối bên cạnh không cần nghĩ ngợi, quyết đoán ra tay, hung hăng đẩy chủ mẫu ra chỗ khác, nhân lúc thị đang ngã chổng vó như con rùa chưa kịp lật người, giành trước bò lên bai bước, lớn tiếng kêu: “Dân phụ biết! Chuyện cầu quan kia làm, cái gì dân phụ cũng biết!”

Khắc khắc, 2 chương Tướng Quân, 2 chương Thần Tiên Tỷ Tỷ mừng ngày chủ nhật Không Gì Cả :> Còn chương Tướng quân thứ 3 đang hành xác Bing cơ mà lẫn như trạch. Đợi bản công tử đi kiểm cái chày đập ột phát đã nhé =]] Có khi tối lại có ọi người thưởng thức =]]

79. Chương 79

Thất Thập Cửu. Giấu diêm không khai

Hạ Ngọc Cẩn mừng rỡ, mặc kệ Chương phu nhân khóc lóc làm loạn bên cạnh, vẫy tay bảo nàng tiến lên.

Bạch thị sợ người khác cướp mất cơ hội này, bò tới vài bước, nói liên thanh: “Có hai ngàn lượng hoàng kim giấu trong vách tường ở phòng khách, chính là bức tường sứ Thanh Hoa vẽ hình hoa cỏ nhân vật, đập vỡ là thấy. Cầu quan này gọi con về là sợ sau thiên tai trộm cướp nhiều, để tiền lại Tụ Thủy không an toàn, muốn mang về nhà. Mặt khác còn có bốn vạn năm ngàn lượng bạc bị hấn mang đi móc nối quan hệ, nói là năm sau sẽ được điều đi nhận chức khác, được nhảy đến hai cấp, thăng hấn làm tri châu.”

Hạ Ngọc Cẩn suýt thì “phụt” nước bọt, người như thế còn có thể thăng quan phát tài, chắc chắn cáo sinh phải giờ xấu, nếu không làm sao lại có cái số xui xẻo mất nước như vậy được?

Diệp Chiêu thấy hấn vẫn nhẩn nại cười, hồ trợ hỏi: “Đút lót cho ai?”

Bạch thị nói: “Hai vạn lượng bạc đưa cho Kỳ Vương khôi thông quan hệ, một vạn lượng bạc đưa cho tri phủ Giang Bắc, một vạn năm ngàn lượng bạc đưa cho các quan viên lớn nhỏ khác, để cho bọn họ dù không giúp đỡ, cũng đừng ngăn con đường thăng quan của hấn.”

Hạ Ngọc Cẩn ngoắc ngoắc ngón tay, gọi Hải chủ quản tới: “Ông đã thấy qua món bạc này chưa?”

Hải chủ quản thành thật nói: “Hạ quan vừa tới bộ Lại đã lập tức bị phái đi Giang Bắc, theo quận vương gia cứu tế, chưa biết được việc đút lót. Nhưng trên đường có một phụ bút bộ Lại phải tới vung tay rất hào phóng, có vẻ như có chút tiền.”

Hạ Ngọc Cẩn lập tức cho gọi phụ bút tới.

Tuổi hấn còn trẻ, sợ tới mức chân run hết cả lên, quỳ xuống khai ngay lập tức: “Xưa nay Kỳ Vương hào phóng rộng rãi, danh tiếng rất lớn, ngài ấy đưa bạc tới cũng không nói để làm gì, hạ quan cũng không nhận nhiều,” Hấn lặng lẽ quan sát sắc mặt Hạ Ngọc Cẩn, bổ sung, “Trong nhà hạ quan đông người, thu không bù được chi, quả thật có nẩy lòng tham, nhưng mà trời sinh tính nhất gan, cho nên chỉ lấy một trăm lượng, về phần những người khác nhận hối lộ hay không, nhận bao nhiêu, quả thật không rõ tình hình.”

Tiên đế nghe lời gièm pha, quan lại tham ô thành phong trào, nay hoàng thượng tiếp nhận ngôi vị đã mười năm, chiến loạn liên miên, lo lắng đề phòng, không rảnh quan tâm việc khác, quan viên kéo bè kết phái, thâm căn cố đế, có lòng muốn chinh đồn, lại phát hiện ra chỗ một củ cải có thể bám theo cả mảng đất, hơn nữa dựng nước nhiều năm, duy trì sự ổn định là cực kỳ quan trọng, không thể dùng thuốc mạnh như khi thái tổ khai quốc đại khai sát giới, để tránh chó cùng rứt giậu. Chỉ có thể từ từ tính kế, hùng hổ trị ít một. Đành phải xét nhà ngược xét nhà xuôi, tìm đủ hết chứng cứ, chọn con nào mập mập mà xuống tay, lần này bạc chuẩn tai có một phần lấy ra từ nhà Trường Nhạc Hầu, nhưng sâu một củ đi xuống, sâu một mới lại nổi lên, tóm lại là khó có thể dọn sạch.

Quan viên địa phương thu bạc, nói tốt giúp chiến tích của đối phương một chút, vô tình nhắc tới một chút, khích lệ một chút, cũng chẳng phải chuyện to tát. Chỉ cần đối phương trong thời gian nhậm chức không gây ra đại họa gì, không phạm sai lầm lớn, không khiến cho dân chúng phần nộ tạo phản, trong triều sẽ không ai chọc ngoáy hấn, cũng sẽ không cản trở hấn thăng chức.

Luật quan trường, từ xưa đã vậy.

Hạ Ngọc Cẩn cũng không có hứng thú bắt con tôm phụ bút nho nhỏ này, dặn dò hấn sau này phải cố lập công chuộc tội, rồi nhẹ nhàng buông tha. Hấn xoay người, nhỏ giọng bàn luận với Diệp Chiêu: “Kỳ Vương tuổi tác cũng đã cao rồi, tóc hoa râm hơn nữa, đất phong đầy ặc, sản nghiệp trải rộng, ngay cả sông bạc thanh lâu cũng nhiều vô số, ông ta còn cần tiền làm gì? Chết cũng không thể bỏ quan tài mang theo.”

Diệp Chiêu nhú mày: “Những lời như thế này đừng nói lung tung.”

“Cứ nói thì lão có thể làm gì ta?” Hạ Ngọc Cẩn khinh bỉ, “Mẫu thân lão là tội phi, xuất thân thấp hèn, thái hậu cực kỳ không thích, nếu không phải lúc tiên đế bệnh, lão hiệu thuận chăm sóc cực kỳ chu đáo thì có thể được nhiều đất phong như vậy sao? May mà lão cũng coi như thông minh biết điều, ngoại trừ cái tính yêu tiền, còn thì không có gây ra sai lầm gì lớn, nếu không đã sớm bị giáng cấp sung quân đầy đi biên cương. Lần trước ta phá sông bạc của lão, nửa câu lão cũng chưa nói, sau còn phái người đến xin lỗi, nói là người dưới của mình không có mắt.”

Diệp Chiêu dặn dò: “Sau khi về chàng phải nói việc này với hoàng thượng một tiếng.”

Hạ Ngọc Cẩn cười trên nỗi đau khổ của người khác: “Tất nhiên, mở sòng bạc là chuyện nhỏ, can thiệp vào việc điều động quan viên của Lại bộ là việc lớn, ta đoán lần này lão rắc rối to rồi, chờ chấn tai về, xem lão còn có mặt mũi cười ta vô dụng không.”

Bạch Thị quỳ trên mặt đất đã lâu, đầu gối run lên, nhìn hai người đang ngồi trong lương đình nhỏ giọng nói chuyện, không dám đánh tiếng.

Vất vả lắm Hạ Ngọc Cẩn mới tán gẫu xong với nương tử, cuối cùng cũng nhớ ra kẻ phạm phụ này, cũng hết lòng tuân thủ lời hứa, vung tay lên, sai người lấy vài mẫu ruộng và một căn viện tồi tàn nhất từ trong sổ sách ra sẵn ra cấp cho nàng, cũng miễn trừ khổ lao sung quân lưu đầy.

Bạch Thị tạ ơn Nam Bình Quận Vương, ngoan ngoãn dập đầu vài cái, cầu xin, “Phạm phụ tự biết trước kia tiếp tay cho kẻ ác, nghiệp chướng nặng nề, thiên lý tuần hoàn, xin chịu báo ứng. Chỉ muốn chuyển ân điển từ công lao nhỏ nhỏ này cho người khác, xin quận vương gia ân chuẩn.” Nàng nói xong gục xuống, nức nở không thôi.

Lại có người chính trực đến thế, bỏ cơ hội tốt đi, tranh đòi sung quân?

Hạ Ngọc Cẩn sững sốt: “Người muốn đổi cho ai?”

Bạch Thị kiên quyết nói: “Con gái phạm phụ năm nay bốn tuổi, thể chất yếu ớt, không chịu nổi đường xa mệt nhọc, sợ rằng sẽ chết yếu trên đường, phạm phụ có thể chịu khổ sung quân, cầu xin quận vương khai ân, cho nó ở lại Tự Thủy, tìm nhà nào trong sạch cho nhận nuôi.”

Con gái Bạch Thị không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy trán mẫu thân chảy máu, khóc lóc không thôi, chạy lên ôm mẹ, ôm đùi nàng khóc theo, kêu la: “Đừng bắt nạt mẹ!”

Các nàng khóc cứ như Hạ Ngọc Cẩn là thiên hạ đệ nhất nhẫn tâm.

Hạ Ngọc Cẩn hết hứng chơi đùa, động lòng trắc ẩn, do dự một hồi lâu, thở dài, hất vờn tay ra, không tính hai mẹ con Bạch Thị, chỉ vào hai đứa bé tuổi còn nhỏ trong đám phụ nữ, ra lệnh: “Tội lỗi không đến lượt trẻ con, trừ con gái Bạch Thị ra, những đứa bé từ mười tuổi trở xuống, không có nhà nào bên ngoài nuôi thì nhận Bạch Thị làm mẹ nuôi, ở lại Tự Thủy, miễn trừ liên lụy lưu đầy.”

Bạch Thị thấy mẹ con không phải chia lìa, mừng không kịp được, vội dập đầu tạ ơn.

Chương phu nhân thấy đứa con gái tám tuổi của mình cũng thuộc diện miễn, mừng vì nó không phải chịu khổ lưu đầy, buồn vì cốt nhục chia lìa, hận Bạch Thị cướp mất cơ hội, lại lo nàng oán hận chất chứa quá nhiều, sẽ không đối xử tử tế với con gái mình, trong lòng cảm xúc ngổn ngang trăm mối, phải nổi tình thế ép buộc, chỉ biết quay lại dạy bảo con gái cho tốt, dặn nó bớt điều ngoa đi, học cách hạ mình nhún nhường.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn mọi chuyện xong xuôi, cảm thấy không thú vị, liền đưa quan binh chạy đi lấy vàng.

Bạch Thị nhớ rõ việc Liễu Tích Âm, thấy Diệp Chiêu phải đi, định tới báo cho biết, lại kiếm cái công lao nữa. Nhưng nghĩ lại, Hoạt Diêm Vương giết người không chớp mắt, không biết nàng với Liễu Tích Âm quan hệ tốt xấu thế nào, cũng không biết Liễu tướng quân có thể giận chó đánh mèo vì đứa cháu gái đã mất hay không, hơn nữa người cũng không phải do mình làm hại. Nhưng nàng vì lấy lòng Chương huyện lệnh, đã hiến kế đối phó với Liễu Tích Âm, nên cũng chột dạ trong lòng.

Dù sao người cho nàng biết tin đã chết, đầu sỏ gây chuyện cũng đã đền mạng, hơn nữa nàng là nữ nhân tí tít trong bốn bức tường nhà, muốn khai báo gì cũng phải là Bồ sư gia khai báo trước, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cứ coi như chưa từng biết.

Việc Liễu Tích Âm ở dịch trạm vẫn chưa được chính thức thông báo, kẻ đầu têu tham ô là Chương huyện lệnh, thứ làm vỡ đề là lũ, cái chết đến trong nháy mắt, hoàn toàn không xảy ra vấn đề cứu viện không tận lực, hơn nữa không tìm thấy thi thể, nói không chừng còn có một chút hy vọng sống...

Nếu đối phương không chết, hắt lại báo cáo là đã chết, vô duyên vô cớ làm tướng quân đau lòng, chẳng phải là trách nhiệm của hắn?

Việc này cũng không phải chỉ có mình mình biết mà bắt buộc phải nói, thôi thì cứ để cho người khác nói đi.

Bồ sư gia sợ Diệp Chiêu như sợ hổ, ngay cả gặp cũng không dám gặp nhiều, thường giả vờ hồ đồ, ra vẻ cái gì cũng không biết.

Tính đi tính lại kết quả là, chẳng có ai chịu nói.

Nhanh thật, vậy là còn 1/3 chặng đường nữa thôi ^^! Không biết có kịp xong mừng các 94er thi đại học không nữa ^^!

80. Chương 80

Bát thập. Thư

Theo đường thủy tới Mạc Bắc phải hơn nửa tháng, Liễu Tích Âm đầy bụng hờn giận, dọc đường đi ba ngày nghỉ hai ngày, hành trình kéo dài, Giang Bắc lại ở giữa Mạc Bắc với kinh thành, cho nên Diệp Chiêu căn bản không hề nghĩ tới nàng đi đã mười ngày mà vẫn chưa ra khỏi Giang Bắc, càng không nghĩ tới nàng không lựa chọn đi qua huyện Tần An về nhà, mà là muốn qua Tụ Thủy tới Cổ Đà Sơn xuất gia.

Diệp Chiêu thấy Hạ Ngọc Cẩn đi rồi.

Lập tức lén lút về phòng, bảo Thu Hoa trải giấy, Thu Thủy mài mực, vác một đồng lớn quyền tập thi từ ca phú đến, mở ra quyết tâm sao chép, chân ngồi bất chéo, cắn cán bút, kiên trì, tiếp tục viết phong thư xin lỗi thứ ba mươi tư gửi cho biểu muội.

“Người cắt tiêu(*) ơi, một ngày không gặp, ngỡ như ba thu... Là để chỉ không gặp được bằng hữu, thì lạnh lẽo giống như mùa thu phải không nhỉ? Tiêu là thổi tiêu à? Sao lại phải cắt tiêu?” Biểu muội thích văn vẻ nho nhã này nọ, Diệp Chiêu viết mà não xoắn hết cả lại, hận không thể mang phong thư đi đốt phát cháy luôn, nàng nhìn về phía hai thân binh cầu cứu.

Thu Hoa nhìn trời, Thu Thủy nhìn đất, hai cô gái thất học yên lặng không nói, nét mặt khó coi, rất giống cấp trên muốn ép các nàng đi thất cổ.

Diệp Chiêu thở một hơi thật dài, vô cùng nhưng nhớ Hồ Thanh nơi kinh thành xa xôi.

Nhặt trái một ít, góp phải một ít, khi thì trữ tình khi thì tố khổ, khi thì uẩn chuyển hàm xúc khi thì hào phóng, tập hợp hết cả trăm nhà lại, tạo nên một tuyệt tác văn chương cuộn cuộn hơn mười chữ cảm động lòng người. Nàng cố nhẫn nại, chép lại thêm ba lần nữa, chữ nghĩa cũng coi như ngay ngắn. Đáng tiếc không có phụ tá biên tập và chỉnh sửa, trong thư khả năng còn không ít chỗ sai, cũng chỉ có thể mặc kệ.

Văn vẻ có tệ cũng không sao, có thành ý là được rồi.

Diệp Chiêu vừa lòng hong mực, ngắm nghía hồi lâu, cuộn bức thư lại, đóng một cái dấu sáp nền lên, kèm theo cây trâm ô mộc mai hoa đặc biệt mua ở tiệm trang sức trong Tụ Thủy, bảo Thu Thủy lén đem đến dịch trạm.

Thu Hoa oán giận nói: “Tướng quân viết nhiều thư như vậy, sao biểu tiểu thư đến một câu hỏi âm cũng không có? Cho dù quận vương gia nhà chúng ta có ghen tị đầy trời đi chăng nữa, không cho nàng vào cửa, cũng không thể quay sang oán trách tướng quân đi? Nàng cũng thật là quá cố chấp.”

Diệp Chiêu suy nghĩ hồi lâu, cúi đầu nói: “Nàng vốn là một đứa bé cố chấp, đại khái chắc là còn đang tức.”

Thu Hoa méo mào: “Ngài luôn viết thư cho nàng, nói không chừng nàng đọc thư rồi lại nhớ tới chuyện cũ nên nổi giận.”

Diệp Chiêu nói: “Viết thư ít nhất cũng có thể tỏ vẻ ta không quên nàng, giờ nào khắc nào cũng rất hối hận. Tuy rằng nhận được thư của ta nàng sẽ giận, nhưng nếu không nhận được, nàng sẽ bức bối. Dần dà dần dà, chờ nàng nghĩ thông, thì lại đi tìm nàng.”

Thu Hoa nghe thấy thắc mắc: “Có tác dụng?”

“Hải phu nhân dạy, đây là tuyệt chiêu dỗ nữ nhân hồi tâm chuyển ý!” Từ sau khi bắt được con chồn tuyết kia, Diệp Chiêu vô cùng bội phục từ tận đáy lòng với khả năng dạy học của Hải phu nhân, nói gì nghe nấy. Tuy rằng nàng không nói được lời ngon tiếng ngọt, nhưng nàng thành tâm, nghị lực và cố chấp mạnh mẽ đến cực điểm, có thể thông hiểu hết thấy các loại đạo lý chiến thuật. Thề sẽ dỗ được biểu muội quay lại, chờ Hạ Ngọc Cẩn hết giận, chờ biểu muội bình thường lại, sẽ lại tìm một mối ngon lành cho nàng ở kinh thành, thường xuyên qua qua lại lại nhà, yêu thương quan tâm trông chừng. Nếu biểu muội phu dám có nửa điểm không tốt với biểu muội, nàng sẽ khiến ả thân của biểu muội phu cả đời này cũng không thể nhận ra hình dạng của con trai mình!

Diệp Chiêu sắp xếp xong xuôi, chỉ cảm thấy ven cả đôi đường, tương lai đẹp như tranh vẽ, liền quyết đoán đặt bút, cổ động tinh thần một tiếng cho thêm phần hăng hái, viết luôn cả bức thư định ngày kia gửi ra.

Viết được một lúc, Cốt Đầu ngoài cửa vào báo.

Diệp Chiêu lập tức quăng giấy bút cho Thu Hoa cất đi: “Đừng để quận vương biết.”

Thu Hoa đón lấy mực văng đầy tay, nhỏ giọng nói thầm: “Có nhà ai phu nhân chính thất viết thư cho biểu muội, lại làm như yêu đương vụng trộm không?”

Diệp Chiêu quay đầu, giận: “Khốn kiếp! Hình dung kiểu gì đấy?! Khó nghe muốn chết, bao nhiêu sách vở các người đọc đều vào bụng chó hết rồi hay sao?!”

Thu Hoa đính chính: “Là hồng hạnh xuất tường?”

Diệp Chiêu giận quát: “Cái **! Ông đây chưa trào cái tường nào cả!”

Thu Thủy đi gửi thư về chưa nghe rõ đầu đuôi, thấy tướng quân tức giận, lập tức nịnh nọt: “Ngốc! Tướng quân mà còn phải trào tường? Là dùng khinh công bay thẳng qua.”

Diệp Chiêu hung hăng cốc ối người một cái, còn đang định giáo dục, Cốt Đầu đã thở hổn hển ào ào chạy vào cửa, ai oán nói: “Tướng quân... Quận vương gia bị thương, lại còn rất tức giận, gọi người qua đó.”

Diệp Chiêu bật dậy, quát hỏi: “Đứa nào gan chó lớn như vậy?”

Cốt Đầu sợ đến mức run lên, lắp bắp nói, “Là gan chó của vàng,” hần nói xong, cảm thấy không ổn, vội vàng giải thích, “Quận vương gia thấy vàng sáng long lanh trong vách tường, muốn đến sờ, kết quả vàng rơi xuống, đập vào chân, bây giờ chân sưng hết cả lên, nằm trên giường kêu oai oái. Sau đó, Đế Mèn ra ngoài làm việc trở về, nói đám thương nhân Tụ Thủy sống chết không chịu bán lương giá thấp, quận vương gia vô cùng tức giận, ngay cả cái gối gối để bắt mạch cũng đập mất, bảo tướng quân mau mau đến bàn bạc xử lý xem như thế nào.”

Thu Hoa ôm chỗ sưng to đùng trên đầu, sợ hãi than: “Quận vương gia thật là khủng, ngay cả bị thương cũng là vì dùng vàng đập vào! Tôn quý vô cùng!”

Thu Thủy bội phục: “Lợi hại, thế gian khó gặp.”

Cốt Đầu tự hào: “Còn phải nói!”

Diệp Chiêu: “...”

Nàng mặc kệ ba tên ngu xuẩn, chạy tới phòng ngủ, nhìn thấy rất nhiều vàng đầy trên đất, thầy thuốc đang cẩn thận bó xương trị thương cho Hạ Ngọc Cẩn, Hạ Ngọc Cẩn kêu gào âm ỉ như heo bị chọc tiết, chỉ vào đồng vàng khốn kiếp mắng chửi không thôi. Đến khi nương tử vào cửa, giọng hần đột nhiên nhỏ đi, kiên cường chịu đựng đau đớn đến chảy nước mắt, nghiêng chặt răng, khí khái anh hùng không biết sợ hãi ngần

ngọt toàn thân, chỉ là mấy đốt ngón tay bị siết đến trắng bệch, ‘Nói cười thoải mái’: “Chỉ là một vết thương nhỏ, có gì mà ngạc nhiên?”

Khổ thân chết còn muốn sĩ diện.

Ai cũng không dám vạch trần hắn.

Đại phu chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, nhin cười đến mức gần như nội thương.

Diệp Chiêu nghiêm trang an ủi: “Chút vết thương nhỏ ấy đối với nam nhi đại trượng phu, quả thật chẳng đáng gì.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy nàng bình thần thì rất là buồn bực.

Vắt vắt vả vả chờ chân được bôi hết thuốc xong, hắn cố nén giận, nghiêm mặt nói: “Giá lương ngoài tỉnh đột nhiên tăng âm âm, cũng không biết là ai đang thu mua xung quanh, khó có thể đủ cho nhu cầu chuẩn tã, lương thực của chúng ta, cho dù ngàn tiết vạn kiệm, cũng chỉ đủ cho dân chúng Tụ Thủy ăn mười ngày. Ta định đến chỗ đám thương nhân điều ít lương thực, nhưng đám cẩu gian thương kia, bất kể là ép buộc thế nào, đều cứng rắn cắn răng nói là kho hàng hết sạch, không có lương bán, trừ phi đổi giá, mới có thể nghĩ cách tìm mua từ bên ngoài vào một ít. Ta giận đến mức tay run chân rẩy, mới nhất thời thất thủ.”

Mọi người đều rất nể mặt gật đầu.

Thu Hoa kêu to: “Đi đánh đám cẩu gian thương kia! Xem bọn hắn có giao lương hay không!”

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu, trên mặt tỏa ra ánh sáng nhân từ: “Tàn nhẫn quá, lòng ta thiện lương, lấy đức phục người, lấy lý phục người, sao lại có thể làm ra chuyện ép buộc người khác được? Ta cũng không muốn nương tử vất vả, giết người khắp nơi, truyền về kinh thành chắc chắn cáo sẽ mắng ta vô dụng. Tóm lại là ta muốn họ phải cam tâm tình nguyện nộp lương ra mới tốt.”

Nghe hắn lời lẽ chính nghĩa tị sướng.

Đế Mèn rùng mình một cái, Cốt Đầu lén liếc mắt khinh bỉ.

Diệp Chiêu nhắc nhở: “Đừng để bị thương vô ích.”

“Được!” Hạ Ngọc Cẩn cân nhắc một lúc lâu, thoải mái nói, “Đi nói với các thương gia và nhà giàu, bảo là ta lo lắng cho việc Giang Bắc cạn lương, ba ngày chưa ăn cơm, cơ thể mệt mỏi, vô ý bị thương. Bảo các nhà giàu mau mau đem lễ trọng đến thăm, rồi cùng bàn bạc đại kế chấn tai.” Chờ đến khi đám người hầu chạy ra khỏi cửa, hắn lại hét lên căn dặn, “Lễ phải trọng, đừng sơ suất với khâm sai nha —— “

(*) Tiêu – : Tên một loại cỏ.

81. Chương 81

Bát thập nhất. Mặt dày vô lại

Khâm sai bị thương, mở miệng nói muốn quà thăm hỏi, có thể xem như công khai đòi hối lộ, nhưng ngại vì thân phận Nam Bình Quận Vương, ai cũng không tiện tặng...

Trong lòng đám dương gia nhà giàu có chút bất an.

Bọn họ không nắm bắt được rốt cuộc Nan Bình Quận Vương là người như thế nào.

Nếu nói hần không phải quan tốt, sao có thể hiểu phải cải trang giả dạng đến Tụ Thủy chặn tai, phái thuộc hạ dạo thanh lâu tra án?

Nếu nói hần là quan tốt, tại sao trừ ăn uống chơi bời, thu gom đặc sản địa phương ra, ngày ngày giở trò trốn tránh công việc, việc chính sự nào cũng không muốn làm?

Nếu nói tính tình hần không tốt, sao lại có thể bắt chuyện cùng với cả lưu manh lẫn ăn mày, nhìn vừa mắt còn quăng bạc bừa bãi?

Nếu nói tính tình hần rất tốt, sao lại mặc kệ Diệp tướng quân phạm luật, tùy ý chém ngang lưng cha con Chương huyện lệnh, sung quân gia quyến nhà bọn họ?

Nếu nói hần căm ghét kẻ ác như quân thù, sao lại nhẹ nhàng buông tha cho Bồ sư gia giúp đỡ Chương huyện lệnh làm việc ác, còn giao trọng trách cho?

Nếu nói hần lương thiện nhân từ, sao lại dùng gần như tất cả những trò đùa ác độc để xử lý hành vi phạm tội tương đối nhẹ của quân gia và đám người nịnh hót?

Hần coi tiền tài như cặn bã, hần ngang nhiên đòi hối lộ, hần phong lưu háo sắc, nơi nơi ngấm mỹ nhân, thỉnh thoảng còn đùa giỡn tiểu nương tử nhà người, lại không nhận mỹ nhân nào vào cửa. Hần chính là một sự mâu thuẫn chết tiệt! Là phé vật trong trời đất! Là lộn xộn bát nháo! Là khó có thể đoán trước!

Đám đương gia đều am hiểu cách đối phó với khâm sai, gặp chiêu phá chiêu, hiểu được thủ đoạn hóa giải, nhưng khổ nỗi Hạ Ngọc Cẩn lại là thằng điên đánh loạn, bất kể võ công người cao tới đâu, cũng không thể phá giải vô chiêu.

Địch bất động, ta bất động.

Tất cả đám nhà giàu ở Tụ Thủy đều theo đuôi Hồ lão thái gia, lẳng lặng chờ Nam Bình Quận Vương xuất chiêu.

Đợi khi hần không kiềm chế được nữa mà triệu tới, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, mang lễ vật tới cửa thăm dò.

Hồ lão thái gia rất kinh nghiệm vượt râu: “Trước kia có cái khâm sai họ Vệ, cũng mở tiệc mời gặp các thương nhân buôn muối, sau đó trong tiệc lên ọi người uống thuốc xổ, từ tạp chất phun ra mà đoán nhà đối phương có còn lương hay không, mọi người còn nhớ chứ?”

Thương muối họ Bao cười hì hì vỗ bụng: “Yên tâm, chúng ta có tiền bạc lương thực ư? Tối qua uống bát cháo loãng, sáng nay ăn hai cái bánh ngô.”

Triệu chương quỳ ‘than thở’: “Tiểu thiếp nhà ta đói gầy đi mấy cân, con khóc muốn ăn thịt, thật sự là rất đáng thương.”

Hồng đương gia nói: “Hiện giờ đang lúc quốc nạn liên miên, chúng ta không thể keo kiệt, cùng nhau thắt lưng buộc bụng lại, chịu khó ăn nhiều thêm mấy bát khoai, xem có thể gom góp mấy trăm cân lương thực giúp đỡ quận vương gia, giải quyết tình hình khẩn cấp hay không.”

Mọi người liên tục nói phải.

Mọi việc đã chuẩn bị xong, sau khi xác nhận Hạ Ngọc Cẩn lật tung ba thước đất cũng không tìm thấy lương thực, yên tâm xuất chiến.

Khi bọn họ vun đắp xong tấm lòng lo dân lo nước, hốc mắt lệ nóng vòng quanh, chuẩn bị đủ công tác ứng chiến, mặt mày hồng hào nối đuôi nhau vào cửa nha môn, chuẩn bị chớp mắt vừa thấy quận vương gia là cả đám nhào tới khóc lóc than thở thì, không ngờ...

“Chặn!”

“Địch! Ông đây là chồng cô mà cũng đã man thê à?!”

“Trên bàn cờ không có vợ chồng.”

“Hừ, ta còn có hậu chiêu.”

Hạ Ngọc Cẩn mặc hoa phục gấm vóc bóng mượt đẹp đẽ chỉnh tề, ngồi xếp bằng ở trên chiếu, cười mỉm chơi cờ cùng Diệp Chiêu. Trên bàn để chiếc bát gốm Nhữ Diêu, đựng trà Mao Tiêm, mùi trà thơm từ xa đã thấy, biết ngay có phải loại thường hay không. Một thị tỳ mặt mũi xinh đẹp đứng bên cạnh, trên người mặc váy tơ Thất Lý, đầu cài trâm mẫu đơn trên có trăm viên trân châu hồng nhạt kết thành hình bướm, hông đeo bạch ngọc bội, cổ tay đeo vòng vàng thất bảo, từng viên từng viên ngọc quý trong suốt lóng lánh, đều to như ngón cái, ánh sáng ngọc lóa mắt, giá trị không dưới vạn lượng vàng, tất cả đều đeo rất tùy tiện, làm cho đám bảo thạch, vàng bạc, san hô linh tinh họ định tặng, trông đều ảm đạm thất sắc.

Thế nào cũng không không thấy khâu sai đang chịu khổ, ngược lại như là đang hưởng phúc.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết hần bán cái thuốc gì trong hồ lô.

“Tối rồi? Bốn vương đi đứng khó khăn, không tiện đứng dậy đón chào,” Hạ Ngọc Cẩn dừng ván cờ lại, tươi cười ôn hòa thân thiết, tựa như gió xuân thảng ba lướt qua nội tâm mỗi người, hần sai Mi Nương dâng trà thơm, khách khách khí khí cả giận, “Đây là trà Quân Sơn Mao Tiêm mà hoàng thượng ban cho, xứng nhất với nước suối chỉ Tụ Thủy mới có, hương vị còn thơm hơn đến vài phần so với khi ta uống ở kinh thành, mọi người nếm thử đi.”

Một chén xuống bụng, miệng còn dư hương, quả nhiên là trà ngon.

Bọn nha hoàn tiếp tục dâng trà.

Hạ Ngọc Cẩn thở dài: “Thuở nhỏ ta vốn yếu ớt, không học hành không nghề nghiệp, ở kinh thành làm dân chơi hai mươi năm, lần đầu xa nhà, lại là bị phái đi cứu tế. Trên đường thấy những nạn dân gầy gò vàng vọt, không được ăn thịt, cũng không được ăn điểm tâm, thật sự là đáng thương. Mà ta lại chưa từng bao giờ làm chuyện gì quan trọng, chỉ đọc được chút ít sách vở, làm sao biết cứu tế thế nào? Thuộc hạ Hải chủ quản thấy đường đi bị cản trở, lương thực không vận chuyển vào được thế mà cũng chẳng nghĩ ra cách nào cả, đúng là vô dụng hết chỗ nói. Bốn vương bị dồn ép đến không còn cách nào khác, đành phải tìm các vị có người có kinh nghiệm đi trước, có người tài giỏi bản lĩnh, cùng chung tay góp sức bàn bạc kế sách cứu tế lâu dài, nói không chừng người đông thế mạnh, còn có thể nghĩ ra được cách nào đó khả thi.

Hần khiêm tốn xin chỉ bảo, nửa câu cũng không nhắc tới lương thực.

Mọi người không tiện chủ động khóc than, đành phải đưa bừa ra ý kiến.

“Tối bộ Hộ xin giúp đỡ.”

“Đường đi bị khó khăn, có thể tới Mạc Bắc mua lương.”

“Phát thông báo, ổn định lòng dân, nói rằng lương thực đang trên đường tới, vài hôm nữa sẽ vận chuyển tới, để cho trong lòng mọi người còn có cái trông cậy vào, có thể kéo dài thêm vài ngày nữa.”

“Nâng giá mua lương, nói không chừng còn có vài gia đình có thừa lương.”

...

Hạ Ngọc Cẩn phụ họa luôn mồm, không ngừng khen ngợi, sai Hải chủ quan cầm bút nhất nhất ghi lại đề án bọn họ đưa ra. Nói khô hòng lại có đám mỹ nhân dâng trà, không khí hòa hợp, đến ngay cả Diệp Chiêu ngồi cạnh đang nghiên cứu sách dạy đánh cờ, sắc mặt cũng không nghiêm túc như ngày trước, nhìn qua cũng không quá dọa người.

Hạ Ngọc Cẩn nói tới quá cảm động mà bật dậy, từ tốn đi đến trước mặt Hồ lão thái gia, nắm lấy tay ông: “Nghe quân(*) nói chuyện một buổi, bằng mười năm đọc sách, lão thái gia tài trí hơn người, thật sự khiến bốn vương bội phục, đêm nay ngài có thể ở lại phủ, chỉ điểm một vài vấn đề được không?”

“Sao dám trái lời?” Hồ lão thái gia vội vàng nịnh nọt.

Hạ Ngọc Cẩn mừng rỡ, vội sai người thông báo với nhà bọn họ.

Trà thơm mỹ nhân, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, thời gian như cát chảy, chậm chậm trôi qua.

Ráng chiều rơi rớt lại phía tây, có nha hoàn báo lại: “Quận vương gia, có dùng bữa hay không ạ?”

Mọi người uống quá nhiều trà bụng đã ụng ục rung động.

Không ngờ, Hạ Ngọc Cẩn hiên ngang lẫm liệt phất tay áo nói: “Cẩu nô tài! Còn không biết nhìn tình hình! Giang Bắc nơi này không có lương thực, dân chúng đều phải chịu đói! Chỉ cần là người có chút lo cho dân cho nước thì làm sao mà nuốt trôi cơm?! Bỏn vương muốn cùng đồng cam cộng khổ với dân chúng Tụ Thủy! Nghĩ ra phương án cứu tế trước đã, mang đồ ăn đi đổ hết đi!”

Ông cụ nhà họ Hồ vội la lên: “Quận vương gia, vạn vạn lần không thể, bụng đói thì cơ thể làm sao chịu được?”

Hạ Ngọc Cẩn kiên quyết: “Ý ta đã quyết.”

Tiền chưởng quầy nhìn về phía Diệp Chiêu: “Tướng quân, ngài cũng khuyên nhủ quận vương đi, ngài ấy không chống đỡ được mất.”

Diệp Chiêu cũng không ngần ngại lên nói: “Không có việc gì, ta trọng nghĩa khí nhất, định cùng nhịn ăn với phu quân! Dù sao trên đường hành quân, đói ba ngày ba đêm cũng không coi là chuyện gì quan trọng, vẫn xách đao chém người như thường.”

Mi Nương lập tức quỳ xuống, dập đầu nói: “Tỳ thiếp ít học, cũng biết trách trời thương dân, không thể học theo những kẻ khốn kiếp lòng dạ sắt đá, ăn thịt ăn cá nhìn nạn dân chịu khổ. Nguyên cùng quận vương gia cầu phúc cho nạn dân, cho đến khi nào nghĩ ra biện pháp mới thôi.”

Hải chủ quản ôm quyền: “Hạ quan vô dụng, hạ quan tuyệt thực chuộc tội.”

Những nha hoàn và thị vệ còn lại đều quỳ xuống hô to: “Nguyên đồng cam cộng khổ cùng quận vương gia!”

Đám nhà giàu thấy trận thế không muốn sống này, cứng họng, mặc dù đoán được mưu đồ của hắn, lại nửa câu nói muốn ăn cơm cũng không thốt được nên lời. Bọn họ lại nghĩ, sức khỏe Nam Bình Quận Vương vốn yếu, cũng không thể nhịn đói được lâu, thế là lại kiên trì chống đỡ, tiếp tục uống trà tán chuyện.

Hạ Ngọc Cẩn hứng trí bưng bưng tán dóc mỹ nữ Tụ Thủy thật là đẹp mắt được vài câu, bỗng nhiên bụng sôi lên ùng ục ùng ục.

Hồ lão thái gia mừng rỡ: “Quận vương gia vẫn nên dùng cơm đi.”

Hạ Ngọc Cẩn liếc trắng mắt, nhảy dựng: “Bụng không thoải mái, sao nuốt trôi cơm? Mi Nương đỡ ta đi thay quần áo.”

Hắn khập khiễng chạy về phía nơi ngũ cốc luân hồi, để lại cả sảnh đường ngây phồng như tượng gỗ cùng Diệp Chiêu như hổ rình mồi.

Qua khoảng hai khắc sau, hắn khập khiễng quay lại.

Tươi cười sáng lạn, tinh thần phơi phới, khoe miệng đường như còn bóng mỡ một mảng...

Hạ Ngọc Cẩn: “A Chiêu, nàng muốn đi thay quần áo không?”

Diệp Chiêu: “Đi.”

Hai cái đưa mắt dầy khốn nạn này! Súc sinh trời đánh!

Đám đương gia đói đến khóe mắt run hết cả rẩy.

(*)Quân: Tôn xưng với người khác.

82. Chương 82

Bát thập nhị. Đón mặt vô liêm sỉ

Hôm qua chưa ăn dầu mỡ, hôm nay bụng đầy nước trà ọc ạch, biết rõ đối phương ăn vụng lại vẫn cứ không thể lên tiếng nghi ngờ, cho dù có thể nghi ngờ, bọn họ cũng không đưa ra được chứng cứ, trừ khi dội thuốc xổ vào miệng thẳng khôn này, hoặc là mổ bụng ra xem.

Nam Bình Quận Vương và trên dưới huyện nha “Tuyệt thực” tập thể, một kẻ lại một kẻ chính khí nghiêm minh, sau đó lại từng người thay phiên nhau đi thay quần áo, thay quần áo về xong mặt mũi hồng hào. Đến phiên đám đương gia đi thay quần áo, trừ tiểu nha hoàn đi sau bưng nước trà, cung kính đứng ngoài hầu hạ ra thì ngay cả miếng lá cây mà ăn cũng không có.

“Bàn luận lâu như vậy, phải vừa làm việc vừa nghỉ ngơi mới được.” Hạ Ngọc Cẩn thấy mọi người có phần khó chịu, lại đưa tới mười mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp, vũ cơ nhạc công, khiêu vũ nhảy múa, hát ca từng bừng, lời ca là: “Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi, xuân giang thủy noãn áp tiên tri. Lâu hao mẫn địa lô nha đoản, chính thị hà đồn dục thượng thì.(*)” “Tân tân cứu hoàng thiên hạ vô, sắc như nga hoàng tam xích dư, đông môn trệ nhục canh kỳ tuyết, phi mỹ bất giảm hồ Dương Tô(**)” .

Đàn sáo thanh thanh, vắng vắng truyền ra cửa viện, một mảnh cảnh sắc phú quý an nhàn.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ tay: “Thơ hay hát hay người lại càng đẹp, Hồ lão gia, ông thấy thế nào?”

“Được! Được! Được!” Hồ lão thái gia nhìn da mặt hắc trắng trắng sáng sáng như cái bánh bao mới hấp, liên tục hô “Được” ba lần, chỉ hận không thể cắn một miếng nhai nuốt vào bụng.

Hạ Ngọc Cẩn ngồi trên chiếu, miệng không ngừng nhún nhường: “Các vị đều là các lão tiên sinh trải qua nhiều sóng gió cuộc đời, không giống lại ếch ngồi đáy giếng vô dụng như ta, lần chần tai này, hoàn toàn phải nhờ vả các vị nghĩ cách, sau khi kết thúc chần tai, nhất định sẽ lập bia ở Tụ Thủy, để cho dân chúng ghi nhớ công tích của các vị.”

Hải chủ quản xấu hổ nói: “Đều là do tại hạ vô dụng.”

Hạ Ngọc Cẩn khinh bỉ: “Đúng vậy! Người đúng là rất vô dụng! Sống đến ngần này tuổi vút cho chó ăn, còn không đi xin Hồ lão thái gia chỉ bảo cho đôi chút xem phải xử lý việc lúc này thế nào?”

Hải chủ quản vội vàng dâng trà, xin chỉ giáo.

Hạ ngọc Cẩn hỏi: “Muốn làm chén rượu không?”

Diệp Chiêu: “Bụng rỗng uống rượu hại thân.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Chắc là hôm nay bốn vương không hoạt động nhiều lắm, bốn vương không thấy đói bụng, uống hai chén cũng không sao.”

Diệp Chiêu: “Rượu nóng, dâng các đại đương gia.”

Đám đương gia thực sự muốn chạy trốn, nhưng mà cửa viện đóng chặt hết lượt, quận vương sớm nắm lấy lời mời giữ khách đã được bọn họ đồng ý khi này, phái cấp dưới thân tín đi các gia tộc báo tin, nói các vị đương gia được nhiệt tình khoản đãi ở huyện nha, cùng chung tay thương thảo đại kế cứu dân, tiện thể cùng trò chuyện với quận vương gia, có tiểu nha hoàn xinh đẹp hầu hạ, nghe đàn sáo ca múa, lại còn có trà thơm rượu ngon ngự ban... Không tin tới tường viện mà nghe ngóng, xem còn lo quận vương gia bạc đãi bọn họ nữa không?

Hồ lão thái gia không kiềm chế được, vỗ bàn nổi nóng: “Con ta là thừa tướng đương triều.”

“Đúng vậy, Hồ thừa tướng tài năng phẩm hạnh song toàn, đúng là vị quan tốt bậc nhất, Hồ lão thái gia hổ phụ vô khuyến tử, có cách giáo dục, Tụ Thủy gặp tai họa, nguyện ý làm tấm gương sáng, vì dân lo lắng, tận tâm tận lực,” Hạ Ngọc Cẩn thổi phồng tứ tung, nâng chén nói, “Lại kính ngài ba chén.”

Hồ lão thái gia cắn răng, cười làm lành nói: “Vây cũng không thể để ọi người bị đói, ăn no sẽ nghĩ được ý kiến tốt. Lão gia cổ hủ này tuổi cao, không chịu nổi.”

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu: “Đúng vậy, bốn vương đau ốm liệt giường nhiều năm, tuyệt thực thật sự là không chịu nổi, mong mọi người nhanh nhanh nghĩ ra cách, giải quyết tình hình khẩn cấp, cứu dân chúng trong cơn nước sôi lửa bỏng.”

Mi Nương lau nước mắt, khóc ở bên cạnh: “Quận vương, cả gian phòng này, còn có ai yếu bệnh hơn ngài được đâu? Bình thường ăn ngon mặc đẹp, lần này ra ngoài thật sự là chịu hết khổ sở tám đời.”

Hạ Ngọc Cẩn xĩa răng: “Vì dân tận lực, không thể thoái thác.”

Hồ lão thái gia vội hỏi: “Nếu vẫn không nghĩ ra, chẳng phải là...”

Hạ Ngọc Cẩn mỉm cười: “Dù sao ta tin tưởng mọi người không còn lương thực, nhưng nạn dân không tin, nháo nhào muốn tạo phản, sơn cùng thủy tận, chết sớm chết muộn đều là chết, chúng ta dứt khoát chết đói trước nạn dân để chứng minh trong sạch. Nói không chừng hoàng bá phụ, Hồ thừa tướng biết tin tức, để tránh mọi người đói chết sẽ vận hết sức điều lương tới giải cứu tình hình cũng nên.”

Đến cuối đường mới lộ rõ ý tứ, quận vương ngay từ đầu đã muốn ép bọn họ còn đang tươi sống mà đói chết.

Hồ lão thái gia giận dữ: “Đây... Đây quá là càn quấy!”

Hạ Ngọc Cẩn nghịch nghịch quả hạnh đào được chạm khắc tỉ mỉ trong tay, mắt nhìn chăm chăm ca kỹ xinh đẹp, không chút để ý nói: “Dù sao ta cũng chưa từng làm chuyện gì to tát, ai biết thế nào là càn quấy hay không càn quấy? Có thất bại cũng không thể oán trách một mình ta. Muốn sống thì cùng sống, phải chết thì cùng chết, mọi người vì nước mà hy sinh thân mình, cũng rất là vinh quang.”

Diệp Chiêu gật đầu: “Lúc đánh giặc gặp phải thời khắc nguy ngập, thay vì nói những lời động viên hoa mỹ, chẳng bằng lao lên trước sĩ tốt, càng có thể kích thích sĩ khí và lòng đoàn kết của mọi người, cho dù đầm rồng hang hổ cũng dám tiến vào. Nay quận vương kèm theo các đại phú gia Tụ Thủy cùng chịu đói với nạn dân, tin tức lan xa, chắc chắn sẽ giảm bớt oán hận của dân chúng, tăng thêm tin tưởng, cùng nhau vượt qua khủng hoảng.”

Vũ cơ đưa mắt quuyền rũ: “Dân nữ chưa từng thấy vị quan tốt như thế này bao giờ, vì dân giải nạn, đáng khâm phục.”

Ca kỹ uyển chuyển ỏn ỏn ẻn ẻn cười nói: “Các vị đương gia nguyện ý xung phong lên trước, dốc hết toàn lực cứu tế, tiểu nữ cảm động rơi nước mắt.”

Hạ Ngọc Cẩn đắc ý: “Đúng lắm đúng lắm!”

Hồ lão gia thấy tình thế không ổn, đưa tay ra hiệu cho người bên cạnh, sau đó trợn trắng mắt, tay chân run rẩy, loáng cái “Choáng váng” ngã xuống. Người còn lại lập tức đứng dậy, bắt chắp chân nhũn người run, ôm lấy Hồ lão thái gia kêu trời gọi đất, “Mau mời đại phu, mau đưa ngài ấy về nhà tĩnh dưỡng.” “Chúng ta khâm phục quyết tâm của quận vương gia, về nhà nhất định sẽ tuyệt thực, đồng cam cộng khổ với nạn dân.” “Đúng vậy đúng vậy, lão quấy rầy quận vương gia mãi cũng không tiện, chúng về trở về chắc chắn sẽ cùng nhau tuyệt thực.”

Hạ Ngọc Cẩn không nóng vội, hất cằm với người bên cạnh.

Có một ông lão râu bạc ôm cái hòm thuốc, cúi đầu cúi khom người đi ra.

Hạ Ngọc Cẩn giới thiệu: “Sức khỏe của bốn vương không tốt, hoàng tổ mẫu rất lo lắng cho nên phái ngự y đi theo cùng chẩn trị, ông ấy là Hạnh Lâm thánh thủ, y thuật tinh, trước kia Hồ thừa tướng bệnh không xuống được giường, đều do ông ấy kê cho ba thang thuốc mà khỏi lại, nay cơ duyên xảo hợp, để ông ấy bắt mạch cho Hồ lão thái gia, ông ấy giỏi hơn đại phu ở Tụ Thủy nhiều lắm.”

Diệp Chiêu: “Có thể được ngự y xem bệnh, là phúc khí của bọn họ, quận vương phủ chúng ta cái gì cũng có, các vị vội vã muốn về là do không hài lòng quận vương tiếp đón sơ suất? Hay là giữa lúc thương nghị việc cứu tế còn nhớ nhớ nhung nhung mỹ thiếp, nhi tử gì gì đó?”

Tiền chương quấy: “Việc đó... Buôn bán...”

Diệp Chiêu nhướn mày hỏi: “Nơi nơi không có lương không có tiền, giao thông đứt đoạn, ai mà tới cửa hàng của người mua này nọ?”

Tiền chưởng quầy không có chỗ như dựa Hồ lão gia tử, run run: “Không phải... Đây...”

“Quá khinh người!” Diệp Chiêu đập bàn, sầm mặt mắng, “Người chê cười đường đường là quận vương gia, đường đường là đại tướng quân mà lại không có tư cách tiếp khách hả?! CMN nể mặt mà còn không muốn!”

Hoạt Diêm Vương nổi giận, thét gào như rồng ngâm hổ gầm, tràn ngập khí khái sát phạt, dọa mọi người sợ đến mức run hết cả tim gan lên.

Hạ Ngọc Cẩn vuốt lông phu nhân: “Đừng nóng, người ta chỉ là thuận miệng nói ra thôi, không có ý đó, cất roi của nàng vào đi, lỡ đập trúng hoa hoa cỏ cỏ thì không tốt.”

Tiền chưởng quầy thậm chí sắp ngất xỉu, nhìn về phía Hồ lão gia tử đứng đầu xin giúp đỡ.

Tạ ngự ý chẩn đoán xong, vuốt râu, phân phó: “Nóng giận công tâm, không có gì đáng ngại, nhịn ăn hai bữa là ổn thôi.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Thuốc này đáng không?”

“Thuốc đắng già bệnh.” Tạ ngự ý trầm ngâm một lát, bỏ thêm hai chỉ hoàng liên vào trong phương thuốc hỗ trợ tiêu hóa kích thích ngon miệng.

Hạ Ngọc Cẩn đồng tình: “Mi Nương, mau đỡ Hồ lão thái gia nằm xuống để uống thuốc.”

Thằng khốn nạn này rốt cuộc có còn biết xấu hổ không?!

Hồ lão thái gia hai mắt vừa mở đã hoàn toàn ức đến hôn mê bất tỉnh.

Tạ ngự ý đã chuẩn bị từ trước, nhoáng cái rút châm châm cứu, miễn cho trúng gió thì khổ.

Hải chủ quản thấy động tác của ông thần tốc, phân biệt huyết vị quá quyết đoán, cảm thán: “Không hổ là thần y.”

Hạ Ngọc Cẩn phụ họa: “Đây là ân nhân cứu mạng đó.”

Trơ tráo, thật sự quá trơ tráo.

Chúng đương gia đứng gốc ở phòng khách, nghe tiếng nhạc động lòng người, “Cảm động” lệ tuôn đầy mắt.

Trời ơi 2 chỉ hoàng liên =]]]] Đẳng thấy ông bà nội. 1 chỉ thuốc trong đông y = 3,75 gam

83. Chương 83

Bát thập tam. Biến đổi bất ngờ

Con ở xa vạn dặm, cho dù muốn cứu viện cũng không kịp, huống chi Nam Bình Quận Vương tuy là kẻ vô dụng người người khinh thường, nhưng cũng là đứa cháu yêu của hoàng thái hậu, chỉ cần không mưu phản, cho dù càn quấy làm loạn thế nào, hoàng thượng cũng sẽ không lấy mạng của hắn, nhiều lắm chỉ là quả măng phạt bồng lộc cấm túc vân vân.

Chịu thua thôi.

Tiền không quan trọng bằng mạng.

Tuy rằng sẽ bị lột ra mà lột da, nhưng chỉ cần gốc rễ của gia tộc vẫn còn, nhất thời túng thiếu, vẫn có thể đợi thời vực lại.

Huống chi quận vương gia dù tàn nhẫn, cũng để lại cho ba phần đường sống, từ đầu tới cuối đều là mời bọn họ uống trà, bàn bạc cứu tế, không có cướp hết mặt mũi của bọn họ với người ngoài. Chỉ cần giao tiền và lương ra, bọn họ còn được tôn là anh hùng lương thiện của Tụ Thủy.

Hồ lão thái gia tỉnh lại, cân nhắc thiệt hơn, thở dài một tiếng, run tay hạ bút, ký vào biên lai mượn đồ giá trị cao nhất từ lúc chào đời tới nay, sau đó ôm tim nằm ở trên ghế thái sư, nghỉ ngơi một lúc mới hít thở bình thường được.

Nam Bình Quận Vương lột da, vô cùng tàn nhẫn.

Hắn mặc kệ lương tích trữ bao nhiêu, chỉ nhìn các đại gia phú quý, không hỏi lý do, tùy ý định mức định lượng, cũng linh động cho tất cả các đương gia ăn bát cháo, tiếp tục “Bàn bạc” cứu tế. Diệp Chiêu lại căn cứ vào đó dẫn binh lính theo, cầm biên lai mượn đồ ép tới cửa, không phải tịch biên mà còn hơn cả tịch biên. Cứng rắn chuyển hết đến tám phần kho lúa của các đại gia tộc, gom không đủ liền ép bọn họ rao giá cao đi mua về. Khiến cho đám gia tộc giàu có phải thất lưng buộc bụng, canh sông nước lũ qua ngày, sắc mặt tiêu tụy gần ngang nạn dân, thiếp thất như hoa như ngọc đối đến mức vòng eo mảnh mai như dương liễu, hạ nhân còn phải lên lút đến lều chẩn tai kiểm cơn, đổi lấy tấm bằng hiệu tặng thượng viết mấy chữ “Tích Thiện Nhân Gia” không dễ nhìn lắm của Hạ Ngọc Cẩn, treo lên cửa càng ảm ức hơn.

Quan dân đồng tâm, phú gia dốc toàn lực, nạn dân đều biết cho dù đi cướp cũng chẳng kiếm thêm được mấy hạt gạo, nên Tụ Thủy chẳng hề có bạo động. Hạ Ngọc Cẩn thấy Bồ sư gia chủ trì các sự vụ gọn gàng ngăn nắp, trên dưới toàn thành không còn chỗ nào có thể khám nhà cướp lương được nữa, rồi lại tính toán số lương thực dự trữ dùng cho tiết kiệm, cũng đủ kiên trì đến khi hoàng thượng điều lương tới, cuối cùng mới rời khỏi Tụ Thủy, tiếp tục đi thẳng về các thành trấn gặp nạn khác ở Giang Bắc.

Thanh danh Quận Vương Hoang Đảng và Hoạt Diêm Vương đồn khắp Giang Bắc, người người đều thấy bất an. Không dám chờ Nam Bình Quận Vương tự tay khám nhà, tất cả đều đoàn kết lại, vung tay ném bạc, phát cháo phát thuốc, muốn dùng cái giá nhỏ nhất để cho tất cả nạn dân có thể kiên trì được thời gian dài nhất. Kết quả Hạ Ngọc tới, quân dân đồng lòng, chung sức chống thiên tai, trừ Diệp Chiêu vẫn còn đi chặt chém bớt vài tên côn đồ hung hãn, tiêu diệt mấy cụm thổ phỉ ác bá ra, những việc khác đều có Hải chủ quản chủ trì, không ai dám làm phiền hắn.

Thư tín bay về thượng kinh như tuyết rơi, khóc có, mắng có, làm khó dễ có.

Cuộc sống thối nát, không làm việc đảng hoàng, hoang dâm vô đạo, tàn bạo tàn nhẫn, chơi bởi lêu lổng, đùa bốn luật pháp, lạm sát kẻ vô tội, ngang ngược cướp bóc, dung túng thuộc hạ đi thanh lâu kỹ viện, kết án loạn bậy, không nghe thấy nỗi khổ của người dân, ngày ngày cơm ngọt rượu ngon...

Quan trường Giang Bắc bị đả kích quá lớn, đám nhà giàu ai không có mấy người thân thích quyền cao chức trọng?

Ngoài triều, lời đồn nổi lên bốn phía, hành động việc làm của Nam Bình Quận Vương đều bị thổi phồng lên gấp bội.

Trong triều, văn võ bá quan xắn tay áo, cùng nhau mắng mỏ trách cứ.

Tất cả tội danh có thể lôi ra đều có hết, không có một kẻ nào nói tốt.

Người làm quan có thể khiến người người mắng chửi quả thật không dễ dàng.

Hoàng thượng ngồi trong ngự thư phòng đối diện với chồng tấu chương cao đến nửa người, áp lực rất lớn.

Trước khi đi, ngài lo lắng quan trường Giang Bắc không nghe lời, lừa trên gạt dưới, cho nên ám chỉ Hạ Ngọc Cẩn có thể mượn uy phong của phu nhân mà tùy tiện một chút, cứng tay một chút. Lần chấn tai này quả thật đỡ tốn kém hơn so với kế hoạch rất nhiều tiền, nhưng ngài không ngờ rằng Diệp Chiêu cứng rắn vậy mà không trấn áp được tiểu tử khốn kiếp kia, để nó làm xằng làm bậy đến nhân thần cộng phần, tuy rằng chính mình để mặc cho nó to gan làm loạn, tuy việc nó làm thực sự là chuyện tốt, nhưng cho dù trăm tham quan, nào có thể giữa lúc chấn tai tìm vợ uống rượu ngắm gái, còn gọi cả ca cơ tiếp khách? Nguyên tắc của khâm sai đại thần ở đâu? Tốt xấu gì cũng phải bận tâm chút ít đến thể diện cùng hình tượng hoàng thất trong lòng dân chúng chứ?

Đối mặt với quan viên phần nô, dư luận sôi trào, ngài cảm thấy tóc trên đầu rụng cứ từng đợt lại từng đợt.

Hoàng thượng lo lắng hỏi Tổng quý phi: “Các vị tổ tiên khai quốc Đại Tần, không có vị nào còn trẻ mà đã trọc hết cả đầu chứ?”

Tổng quý phi xoa xoa cái đầu của ngài, dịu dàng cười nhẹ: “Là điện hạ lo cho dân cho nước, càng có đáng đáp của thánh quân.”

Hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi, vỗ bàn nổi nóng: “Tất cả do thằng khốn kia làm hại! Chờ nó về! Xem ta! Xem ta...”

Tổng quý phi bưng miệng cười: “E rằng tiểu quận vương đang chờ ngài chinh đồn đó.”

Lợn chết đánh không sợ mắng không sợ, có thể chinh đồn thế nào đây?

Hoàng thượng ngửa mặt lên trời thở dài, nóng giận đầy mình bỗng nhiên biến hết, ngài vô cùng nhớ nhung dáng dấp ngày nhỏ của Hạ Ngọc Cẩn.

Khi đó mặt mũi đáng dấp Hạ Ngọc Cẩn còn xinh xắn hơn cả bé gái, trắng hồng mịn màng đáng yêu, hồi nhỏ rất ngoan ngoãn, cơ thể lại yếu đuối đến cực điểm. Cho nên hoàng hậu khi đó, nay là thái hậu vô cùng yêu thương hẳn, triệu vào cung ở dài hạn, cho ngự y theo đuôi mười hai canh giờ, nuôi lớn bằng toàn thuốc bổ quý giá. Khi đó hoàng thượng còn chưa đăng cơ, thường xuyên đến thỉnh an mẫu thân, thấy một thằng nhóc trông như cục bông, giữa nắng xuân ấm áp, vẫn còn như con mèo bệnh chui trong chiếc áo lông cáo, lại cũng không buồn bã ủ ê, thích cười, thích nói chuyện, giọng nói dễ nghe, tính tình yếu đuối mềm mại, từ thái hậu hoàng hậu, cho tới cung nữ thái giám, thật sự là ai ai cũng thích, ai ai cũng yêu.

Nhưng mà sau khi lớn lên...

Đứa bé ngoan ngoãn đáng yêu, lúc nào cũng ngọt xớt gọi ngài “Hoàng bá phụ” kia sao lại đòi bại vô lại như thế?!

Rốt cuộc là tên nô tài nào không có mắt dạy hư nó?!

Hoàng thượng rất muốn đánh người.

Ngài liên tục hạ chỉ, thúc giục tên vô lại đang lêu lổng ở Giang Bắc xa xôi nhanh chóng quay về, chờ sau khi nó về thì làm theo kế hoạch diễn vai nghiêm mặt, tước quan miển chức nó, về nhà tự đóng cửa tự suy nghĩ lỗi lầm kiểm điểm lại hành vi phạm tội, làm ra vẻ nghiêm khắc, trấn an tất cả quan viên dân chúng, coi như cũng là đòi chút công bằng cho bọn họ.

Nhưng ngoài ra còn một sự kiện khác, cũng đang làm lông mày của cáo nhăn hết lại rồi.

Nam Bình Quận Vương có thể dính vào, Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân không thể dính vào.

Chiến sự vừa mới ổn định, lòng người vẫn còn hoảng sợ chưa yên, đối với việc Diệp Chiêu nữ cải trang nam ra làm quan, đã có nhiều ý kiến nhỏ, tới khi đã ổn định rồi, tận mắt chứng kiến nàng không tuân thủ đủ loại đức hạnh thê tử mà diễn vai phụ quân, liền cảm thấy tôn nghiêm của đàn ông bị giẫm đạp, lại sợ vợ và con gái trong nhà học theo cái xấu, vì thế nhìn nàng kiêu gì cũng ngứa mắt. Trong triều thường thường có tiếng trách mắng, chỉ nói là phụ nữ cầm quyền, điên đảo càn khôn, tất có đại loạn. Mà những tiếng nói này càng nói càng mạnh mẽ, rất có tinh thần không tới Mạc Hà không bỏ qua.

Ban đầu hoàng thượng còn bỏ mặc.

Quân quyền Mạc Bắc quá lớn mạnh, uy danh của Diệp Chiêu rất thịnh, sau khi trọng chính chính sự lại gặp phải chiến loạn, người tài khô kiệt, quân đội lần lượt xuất hiện vết rạn vỡ, trừ vài vị lão tướng đóng quan tại biên cương là có thể làm nên cơm cháo ra, đại đa số tướng lĩnh đều trẻ tuổi, chiến công và thanh danh khó có thể sánh vai cùng Diệp Chiêu. Cho nên ngài quyết định mượn hung danh của Diệp Chiêu, để nàng đóng vai phản diện, thủ đoạn độc ác xử lý mở bong bong trong quân doanh kinh thành, chinh đồn quân kỷ, chậm rãi bồi dưỡng tướng lãnh mới. Chờ sau vài năm, thế cục ổn định, sẽ nhân cơ hội thi ân, để nàng về làm quận vương phi, êm đẹp dưỡng thai sinh con, tất cả đều vui.

Quân doanh kinh thành bị Diệp Chiêu chinh đồn mà phát sợ, người kế nhiệm cho dù lý lịch có kém hơn đôi chút cũng sẽ dễ dàng nhận được sự ủng hộ.

Kéo dài... Cố gắng kéo dài...

Cố kéo tới khi tất cả đều vui.

Hoàng thượng luôn nghĩ như vậy.

Thằng cho tới khi khai quật được tấm bia đá ghi lại lời tiên đoán của âm dương tiên sinh thời chiến quốc, rõ ràng có khắc tám chữ “Gà mái gáy sáng, thiên hạ đại loạn” rất lớn.

“Từ xưa đến nay, nữ nhân sao có thể cầm quyền?!”

“Ông trời giáng tội Đại Tần, lấy làm cảnh tỉnh!”

Tin tức để lộ ra ngoài, cả nước sợ hãi, tiếng mắng chửi thiên.

Mấy trăm vị danh quan đội ánh mặt trời chói chang, mồ hôi ướt đầm, quỳ gối bên ngoài Thái Bình Điện liều chết khuyên can, bảy tám vị cảm nắng ngất xỉu.

Rất cuộc hoàng thượng không kéo được nữa.

84. Chương 84

Bát thập tứ. Tiểu Bạch Diệp gia

Trên đường trở về từ khu vực bị thiên tai, Hạ Ngọc Cẩn cố gắng gặm móng giò như chết đói bù lại cho thời gian trước vì ăn rau xanh với cháo hoa mà gây lỏng cả lưng quần. Mọi người cũng không dám để cho những lời đồn mắng mỏ phu nhân hắt đến tai hắt, cho nên sau khi biết lời tiên đoán khắc trên tấm bia đá, chỉ cảm thấy buồn cười, lại còn bông đùa với Diệp Chiêu trên bàn cơm: “Hoàng thử (chuột hoang)... Hoàng thượng khôn khéo như vậy, dạy dỗ các nương nương trong cung ngoan ngoãn răm rắp, làm sao có thể để cho các phi tần phu nhân loạn chính? Danh hiệu âm dương tiên sinh này chắc không phải là nhờ thổi phồng mà có chứ?”

Diệp Chiêu không kiêng ăn, phu quân ăn cái gì thì ăn theo cái đó, thấy khuôn mặt hắt đã gây thành quả dưa chuột, đau lòng khôn xiết, chủ động vớt miếng móng giò cho hắt: “Ăn nhiều một chút, ăn cho đầy thịnh lên, mặt đã chẳng còn tí mỡ nào rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn giấu cợt nói: “Nàng nuôi heo hắt? Còn muốn béo nữa?”

Diệp Chiêu chẳng hề lay chuyển, tiếp tục nhét đồ ăn cho hắt.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Nàng nói xem, ta làm nhiều chuyện hoang đường như vậy, lần này trở về hoàng thượng có nổi giận hay không?”

Diệp Chiêu: “Có.”

Hạ Ngọc Cẩn hy vọng: “Lần này chung quy sẽ bãi quan ta chứ?”

Diệp Chiêu: “Ừ.”

Từ lúc chấn tai tới nay, Hạ Ngọc Cẩn càng nhìn vợ mình càng thấy vừa mắt, vừa không lăm điều lại không dài dòng, bất kể hắt nghĩ cái gì nàng đều ngầm hiểu, bất kể hắt tùy ý làm bậy thế nào nàng đều không khuyên can, bất kể hắt muốn làm chuyện gì xấu, không cần mở miệng, liếc mắt ra hiệu, Diệp Chiêu liền làm còn hoàn hảo hơn cả hắt. Trong đầu có suy nghĩ không đứng đắn gì đó, Diệp Chiêu cũng có thể sáng

khoái đùa giỡn với hần, càng không lo trên đường đi mình ngấm vài mỹ nhân, chọc ghẹo ôm ấp vài tiểu cô nương, về nhà bị giàn nho đổ.

Tình cờ nhắc rèm xe lên, nhìn thấy bên ven đường có một đôi vợ chồng ôm con nhỏ đi đường, người chồng ngẩng cao đầu sải bước đi phía trước, người vợ theo sát phía sau, nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, ngoan ngoãn vâng lời, đoan trang hiền lương thực đức, thỉnh thoảng lại nhắc khăn lau mồ hôi cho phu quân. Cuộc sống vợ chồng tương kính như tân, yên ổn bình lặng, bạc đầu giai lão như thế này, từng là giấc mộng của hần, nhưng từ lúc quen biết Diệp Chiêu không biết xấu hổ này, sau khi trái tim nhận đủ loại kích thích, vẫn còn sót lại một chút hưng phấn, nếu để hần quay về một cuộc sống hôn nhân bình thường, sợ là sẽ nhạt toẹt hết cả mồm cả miệng mất.

Bởi vì Diệp Chiêu có rất nhiều khuyết điểm, mà hần cũng có rất nhiều khuyết điểm.

Bề ngoài khác biệt rất nhiều, thực chất bên trong ngỗ nghịch như nhau, kiêu ngạo như nhau, tính cách như nhau.

Phu xướng phụ tùy, cầm sắt cùng ngân.

Có người vợ như thế, làm chồng còn mong cầu gì nữa?

Trên bầu trời có đôi chim liền cánh bay qua, sóng vai tiến về phía trước.

Cuộc sống của Hạ Ngọc Cẩn càng ngày càng thoải mái.

Chỉ có một điều tiếc nuối duy nhất là...

Trong đám hoàng thất tông thân, hai mươi tuổi vẫn chưa con chưa cái chắc chỉ còn mình hần thì phải?

Hần khát khao nhìn những đứa trẻ quần quít lấy cha mẹ đòi ăn kẹo hồ lô ngoài cửa sổ, quay đầu quét mắt nhìn cái bụng bằng phẳng của Diệp Chiêu, nhỏ giọng thì thầm: “Sao còn chưa thấy động tĩnh nhỉ?” Rõ ràng hần cày cấy nhiệt tình như vậy, hai ngày ba bữa đều cố gắng phấn đấu, trước kia là hần cố ý tự kiểm chế với thiếp thất, bây giờ chẳng những không nén lại mà còn gieo hạt sạch sành sanh nhưng vẫn không kết quả, hay là mầm mống của mình thật sự có vấn đề?

Hạ Ngọc Cẩn lao động tích cực lại gặp phải đả kích lớn chưa từng thấy.

Mi Nương cũng rất buồn bực, trước kia nàng hầu hạ quận vương hai năm, tuy rằng quận vương không thường hạ cố tới, nhưng nàng cũng coi như thiếp thất được sủng ái nhất, ba lần thì có hai lần là tìm nàng. Mà ban đầu thái phi sợ quận vương không sống lâu được, vì giữ lại huyết mạch, cũng không cho các nàng uống canh tránh thai, nàng vì muốn leo lên cao, bầm đúng thời gian, dùng không tí thủ đoạn vặt, cũng uống vô số thuốc bổ, nhưng bản thân vẫn cứ không có thai. May mắn người khác cũng như vậy, vì thế mọi người đều cho rằng thân thể quận vương chưa bình phục, không dễ làm cho phụ nữ thụ thai. Sau đó nàng lại lên đi thăm đại phu xem bệnh, thì ra chính mình thiếu sót bẩm sinh, chính là thể chất của bản thân vốn rất khó mang thai, nàng lo lắng vì lý do đó mà bị vứt bỏ, không dám nói cho An Thái Phi biết, lên uống rất nhiều thuốc, cũng không thấy hiệu quả. Sau lại tướng quân vào cửa, ngay cả chút sủng ái ít ỏi vốn có của Quận Vương cũng đều chẳng còn.

Phụ gia nhà cao cửa rộng như vậy, thông phòng lên thành thiếp thất nhiều lắm, cho dù vợ cả hiền lành không đổ kị, các nàng cũng không dám nổi dã tâm tranh giành tình cảm, nhưng thiếp thất và thiếp thất, thân phận ngang nhau, địa vị ngang nhau, cạnh tranh kịch liệt hơn. Nàng không chiếm được, người khác cũng đừng hòng!

Ai cũng đừng mong mẹ sang nhờ con, đập lên đầu nàng!

Từ lúc đi theo tới Giang Bắc, nàng lập nhiều công lao, tướng quân xem trọng năng lực làm việc của nàng. Muốn được chủ mẫu sủng ái phải dựa vào thủ đoạn, không phải là bằng sắc đẹp, cho dù tám trăm mỹ nhân vào cửa, chỉ cần không phải cô em họ hồ ly tinh kia, nàng đều tin chắc có thể khiến cho địa vị của mình trong cảm nhận của tướng quân không gì lay chuyển được.

Cho nên Mi Nương hy vọng tướng quân sinh con, ý nghĩ hy vọng cả hậu viện chỉ có tướng quân sinh con, mạnh mẽ hơn so với bất kỳ kẻ nào.

Nàng còn niệm kinh mấy ngàn lần trước mặt Bồ Tát: “Phù hộ tín nữ Mi Nương cả đời đại phú đại quý, phù hộ sớm sinh quý tử, nếu số trời đã định kiếp này quả thật không thể có con, thì phù hộ tướng quân sớm sinh quý tử, phù hộ Dương thị Huyền Nhi không thể sinh con, phù hộ con trai tướng quân lớn lên trăm ngàn lần phải giống tướng quân, con gái trăm ngàn lần phải giống quận vương, a di đà phật, a di đà phật...”

Có điều Diệp Chiêu từ nhỏ đã thiếu sự bảo ban của mẫu thân, cũng không tự giác học hỏi loại kiến thức này, sau khi trưởng thành lại vội vàng đi đánh giặc, ngày ngày lêu lổng chung một chỗ với đám đàn ông, bởi vì từ xưa đàn ông không được vào phòng sinh nở, cho nên chủ đề nói chuyện của cả đám cũng tuyệt nhiên không hề có vấn đề gì như sinh con này nọ. Nàng quả thực là kẻ thiếu kiến thức nhất trong những kẻ thiếu kiến thức, cho dù không ngại mặt mũi đến hỏi quân sư trẻ con sinh thế nào, quân sư cũng không trả lời được. Đối diện với đủ loại thắc mắc, nàng ngoài câm nín ra, vẫn chỉ đành câm nín.

Hạ Ngọc Cẩn lo lắng: “Thân thể nàng không có vấn đề?”

Diệp Chiêu: “Không thể có.”

Hạ Ngọc Cẩn cẩn thận chứng thực: “Để thái y xem?”

Diệp Chiêu tự phụ mình dũng mãnh, trước nay vẫn một mực khinh thường đám đại phu, cảm thấy vô cùng bị sỉ nhục trước sự hoài nghi của hân: “Cho dù ta ngủ giữa trời tuyết, ngay cả cảm lạnh cũng không bị! Làm sao cơ thể lại có vấn đề?”

Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ hồi lâu: “Chẳng lẽ ta có vấn đề?”

Diệp Chiêu khẳng định: “Chàng đi xem đi.”

Biểu hiện của Tạ thái y ở Giang Bắc rất xuất sắc, được trọng thưởng vô kể. Nghe thấy quận vương gia lại triệu kiến, lắc mông lắc mông chạy tới, đặt hòm thuốc xuống, cẩn thận bắt mạch: “Quận vương gia không có vấn đề gì, chỉ là xương cốt còn hơi hư nhược, đừng để cảm lạnh, điều dưỡng cẩn thận một chút sẽ hết.”

Hạ Ngọc Cẩn túm góc áo lão, kéo ra một góc hỏi nhỏ: “Có bệnh gì không tiện nói không?”

“Cái này... Cái này...” Xét theo thể chất khó đỡ của Nam Bình Quận Vương, Tạ thái y cân nhắc hồi lâu, không dám phán bừa, yếu ớt đáp, “Có vẻ không phải, chẳng qua có vài vấn đề cũng không phải dễ chữa khỏi như vậy, có lẽ là vẫn chưa điều dưỡng tốt.”

Hạ Ngọc Cẩn vì muốn cho chắc, chỉ vào Diệp Chiêu: “Đi xem nàng một cái xem.”

Diệp Chiêu nhú mày.

Hạ Ngọc Cẩn trừng mắt.

Diệp Chiêu thỏa hiệp, miễn cưỡng thò tay ra.

Sau một lúc lâu bấm mạch của nàng, Tạ thái y vội hỏi: “Tướng quân, nguyệt sự chuẩn chứ?”

Diệp Chiêu khó hiểu: “Chẳng phải nguyệt sự thích tới thì tới hay sao? Cái vớ vẩn đó còn phải chuẩn à?”

Tạ thái y bị sặc: “Lúc tới bụng có bị đau nhức không?”

Diệp Chiêu dùng cảm: “Chút đau đón cơn con đầy tính là gì?! Còn chẳng đau bằng cha ta đánh, xách đao ra trận như thường! Chẳng vấn về gì hết!”

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Diệp Chiêu phát hiện có chỗ không đúng, nghiêng đầu qua, lén lút hỏi Mi Nương: “Không đau à?”

Mi Nương lắc đầu liên tục, thì thào giải thích: “Phụ nữ bình thường nguyệt sự đều đặn, cho dù có hơi đau bụng một chút, cũng không thể đến mức... mạnh mẽ như vậy.”

Diệp Chiêu ngộ ra: “Bảo sao ta cứ thắc mắc làm sao mà mọi người có thể chịu đựng được! Ha ha...”

Mi Nương rút cả nước mắt: “Tướng quân, người quá cầu thả.”

Diệp Chiêu đau lòng: “Đừng khóc, chút chuyện cơn con ấy chẳng có gì đáng phải lo cả.”

Tạ thái y tan vờ: “Tướng quân, việc này không nhỏ đâu!”

“Đạch!” Hạ Ngọc Cẩn phì phò lật cái bàn, “Tên khốn chết tiệt! Ngoan ngoan để thái y khám cho ông!”

Cuối cùng hôm nay cũng mò vào tướng quân =,=|| Post 1 chương trước đã, còn 3 chương chưa beta xong. Nếu bạn Bing chăm chỉ thì hôm nay 2 chương, không thì mọi người cứ tự nhiên mần thịt bạn ấy nhé *v*~

85. Chương 85

Bát Thập Ngũ. Giải giáp tỉnh dưỡng

Suốt dọc đường đi, hai gã gai vật trên xe ngồi không rảnh rồi, chuyên môn phụ trách sắc thuốc. Không biết phương thuốc Tạ thái y bổ thêm cái loại dược liệu đặc biệt gì, mùi vô cùng quái dị khó ngửi, khiến cho đám thị vệ thi nhau bịt mũi, chỉ có bọn tùy tùng từ phủ Nam Bình Quận Vương là vô cùng bình tĩnh, cười nhạo bọn họ chưa từng trải.

Hạ Ngọc Cẩn bệnh tật nằm giường triền miên, gần như ném trái hết thuốc đắng trong thiên hạ, cái mũi đã tê liệt từ lâu. Bản thân hẳn khó có thể bù đắp cho sự kém cỏi bẩm sinh, vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối, ao ước ngày nào đó mình có thể xách đao cười khoái mã để hoàn thành tâm nguyện của phụ thân, cho nên vừa đau lòng vừa lo lắng đối với việc nguyệt sự của vợ không đều, cầm lấy chén thuốc nóng hằm hạp Thu Thủy đưa tới, tự mình chạy đến trước mặt Diệp Chiêu, lấy cái thìa nếm thử độ nóng, rồi ân cần đưa qua.

Đúng lúc Diệp Chiêu đang cầm bản Kinh Thi giả vờ xem, bảo: “Để đó.”

Hạ Ngọc Cẩn: “Nhân lúc còn nóng uống đi.”

Diệp Chiêu nhìn Kinh Thi chăm chăm không chớp mắt: “Lát nữa.”

Hạ Ngọc Cẩn cầm chén thuốc đặt sang bên cạnh, lòng vòng quang Diệp Chiêu trái ba lần phải ba lần, ngờ vực hỏi: “Không phải nàng sợ uống thuốc chứ?”

Đôi mắt của Diệp Chiêu chột khe lảng tránh một chút, kiên quyết phủ nhận: “Buồn cười!”

Hạ Ngọc Cẩn là kẻ tinh ranh, làm sao không đoán ra đầu mối, truy hỏi: “Thì ra nàng cũng có sợ cái gì đó?”

Diệp Chiêu giận: “Là ghét!”

“Nàng cũng có ngày hôm nay.” Hạ Ngọc Cẩn không đợi nàng mắng xong, ôm bụng cười lăn lộn.

Sức khỏe Diệp Chiêu rất tốt, ngay cả cảm lạnh cũng chưa từng, đã bao giờ phải uống thuốc? Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần ngửi thấy mùi thuốc tức thì nàng cảm thấy ghê sợ khó hiểu, nay bị Hạ Ngọc Cẩn cười đến mức tính tình vô tướng phát tác, bất chấp, lạnh mặt, không chịu uống.

“Đến đây đi, thử một ngụm, cũng không đến mức ghê lắm đâu.” Hạ Ngọc Cẩn lau nước mắt, lại đưa chiếc thìa sứ lên miệng nàng.

Diệp Chiêu còn đang cứng đầu, không thèm để ý tới hắn.

Hạ Ngọc Cẩn: “Đừng sợ, ta còn không sợ uống thuốc cơ mà.”

Diệp Chiêu nhắc lại: “Không phải sợ, là ghét!”

“Được được, ghét thì ghét,” Hạ Ngọc Cẩn giở khiêu nhẩn nại chuyên để dụ dỗ trẻ con ra, “Đường đường là đại tướng quân, suy cho cùng cũng không thể ghét là không ăn chứ?”

Chén thuốc đen sì ghê tởm, tỏa ra thứ mùi gay gay mũi, sắc mặt Diệp Chiêu vô cùng khó nhìn.

Hạ Ngọc Cẩn cứ thúc dục mãi.

Diệp Chiêu bị bức không còn cách nào khác, khẽ nghiêng rằng, nhận lấy chén thuốc, ngửa mặt lên trời, uống một hơi cạn sạch. Mùi vị còn khó ăn hơn cả vỏ cây rễ cỏ, nàng bị sặc đến thiếu chút nữa nôn hết cả ra, phát hiện Hạ Ngọc Cẩn vẫn còn chế giễu bên cạnh, cứng rắn nhìn xuống, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Chẳng qua chỉ có như thế.”

Hạ Ngọc Cẩn nhìn cười suýt thì nội thương.

Diệp Chiêu cúi đầu, tận lực quên đi vị đắng chát trong miệng.

Hạ Ngọc Cẩn túm lấy đầu vai nàng nói: “Há miệng.”

Diệp Chiêu không hiểu, lại vẫn nghe lời mở ra.

Hạ Ngọc Cẩn tiện tay quăng viên ô mai đường vào, lên giọng: “Trước mặt chồng mình, bớt cậy mạnh đi.”

Diệp Chiêu suýt sặc, mặt mũi bị mất, lớn tiếng phản bác: “Ai cậy mạnh? Ta không thích ăn đường...”

“Đừng nhả,” Hạ Ngọc Cẩn ngăn hành vi ngu ngốc của nàng lại, giải thích: “Uống thuốc đắng xong, sẽ phải ăn ít đồ ăn vặt ngọt hoặc chua, miệng mới hết vị thuốc. Lão Tà còn nói, hằng ngày nàng phải rửa chân bằng nước ấm, không được ăn món lạnh, không được uống rượu lạnh, uống nhiều đồ bổ như đường táo vân vân, không cần biết nàng rèn luyện cường tráng đến đâu, chung quy vẫn là cơ thể phái nữ, có vài thứ không thể thay đổi được, phải chịu đựng thuốc thang một chút, đừng lúc nào cũng coi thường.”

Diệp Chiêu im lặng.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ vỗ bả vai nàng, an ủi: “Lão Tà nói nàng vừa uống thuốc vừa điều dưỡng trong vòng nửa năm, chú ý ăn uống, sẽ chuyển biến tốt, chịu đựng một chút sẽ qua thôi.”

Diệp Chiêu cau mày chán ghét.

Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục an ủi: “Ban đầu cũng không quen, hồi nhỏ ta không chịu uống thuốc, vì mẹ ta sai người dè xuống đổ thuốc vào, sau lại uống suốt mười mấy năm, cái gì cũng uống thành quen rồi. Cơ thể yếu ớt là vấn đề lớn, ta còn hy vọng có tiểu Tiểu Chiêu đó. Cùng lắm thì lần sau ta cho nàng ném trước, bảo thái y dùng kê thuốc đắng như thế nữa.”

Diệp Chiêu ngẩn người, rất nhanh ngược mắt nhìn hẩn một cái, phút chốc chấp nhận chịu đựng.

Từ đó về sau, thuốc đến là cạn bát, không nữa câu than phiền.

Đoàn xe đi đi nghỉ nghỉ, kinh thành đã gần ngay trước mắt.

Diệp Chiêu thuộc thành phần gia quyến đi theo, cũng chưa tiếp nhận ý chỉ chấn tai, Hạ Ngọc Cẩn mới là khâm sai đại thần chính thức, cho nên hẩn để vợ lại phủ dưỡng bệnh, dẫn đám người Hải chủ quản theo, vào cung diện thánh báo cáo công việc. Hoàng thượng không nói dài dòng, trực tiếp sai thái giám truyền chỉ, thăng chức ban thưởng cho đám Hải chủ quản theo công trạng từng người, chỉ để lại một mình Hạ Ngọc Cẩn, đưa hẩn một mình vào ngự thư phòng trong hậu cung chịu thẩm vấn.

Hạ Ngọc Cẩn thường xuyên ra vào cung, quan hệ với mọi người rất tốt.

Bọn họ đều dùng ánh mắt thông cảm nhìn hẩn, đưa tay ra hiệu bảo hẩn cẩn thận.

Dù sao chôn cũng sợ vô tình mà đánh chết hẩn, không dám đánh bằng gậy, nhiều lắm chỉ là mắng mỏ cách chức, bị mắng quá thì giả vờ bất tỉnh, chờ hoàng tử mẫu tới cứu.

Hạ Ngọc Cẩn anh dũng can đảm bước đi.

Hoàng thượng chỉ vào đồng tấu chương cao ngất trên bàn lớn, hừ lạnh: “Của người tất.”

Đối với chồng tấu chương ước chừng cao đến nửa người, Hạ Ngọc Cẩn kinh ngạc cảm thán không thôi, ngưỡng mộ nói: “Nhiều chữ thế này, bọn họ viết mất bao lâu nhỉ?”

Hoàng thượng giận đến vỗ bàn: “Còn dám bông đùa?!”

Hạ Ngọc Cẩn lập tức cúi đầu, nhìn sàn nhà, vẻ mặt oan ức, chỉ thiếu hai giọt nước mắt rơi trợ lực.

Hoàng thượng quăng mấy bản tấu chương cho hắn: “Tự giải thích!”

Hạ Ngọc Cẩn thở phào một hơi, nhặt lên, càng xem càng âm ỉ: “Cháu yếu ớt bẩm sinh, ra khỏi nhà làm sao có thể chịu khổ cực gió uống sương ă? Với lại cháu là quận vương lại còn là Tuần Thành Ngự Sử, vợ cháu làm đại tướng quân, nhà lĩnh phần bổng lộc, tương đối có tiền, hiếm khi được chuyển ra ngoài, trong lòng vui vẻ, mỹ nữ Giang Đông lại nhiều, dù có tiêu sài phung phí, thì cũng là tự móc hầu bao của mình, không phạm pháp ăn hối lộ, không vợ vét tài sản của dân chúng, không lấy đồng nào của quốc khố, cũng không mang mỹ nữ về nhà, dựa vào đâu mà nói cháu sống thối nát? Còn về cái tên Chương huyện lệnh kia... Tuy rằng lão ta đúng là tên tham quan vô liêm sỉ, cũng tra xét ra rất nhiều bạc, nhưng mà cháu giết lão ta không phải vì lão phạm pháp ăn hối lộ, mà là lão dung túng cho con trai chòng ghẹo hoàng tử hoàng tôn...” Nói tới đây, hắn cũng hiểu được rằng rất mất mặt, bèn sửa lời giấu diếm, “Không... Hắn muốn đùa giỡn vợ cháu, đường đường là Vương phi Nam Bình Quận Vương! Đây là đại bất kính, chắc chắn là tội chết!”

Hoàng thượng nhìn cái bản mặt hắn giận mà đỏ lên như hoa như ngọc, có lẽ cũng hiểu được chân tướng sự việc. Chỉ là tú tài, lại dám to gan cường gian quận vương hoàng tộc, đầu chỉ là đại bất kính? Tru di tam tộc hắn cũng không đủ, vì vậy bỏ qua chuyện này, chỉ quả mắng: “Xử lý không thỏa đáng.”

Hạ Ngọc Cẩn nhức đầu: “Cháu không hiểu, người không biết không có tội...”

Hoàng thượng hỏi: “Ngang ngược cướp bóc thì sao?”

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy chủ đề này liền hăng hái phần khởi: “Ai ngang ngược cướp bóc đâu ă? Chẳng qua cháu chỉ tóm bọn họ lại nói chuyện đạo lý vài ngày, tất cả bọn họ đều hiểu thấu đáo triệt để, cứu giúp nạn dân, cháu còn tặng bằng hiệu cho bọn họ, lập bia ghi công nữa, đá hoa cương hẳn hoi!”

Hoàng thượng giận: “Lập bia công đức cái gì! Đá hoa cương đắt lắm đấy! Đúng là không hiểu nỗi khổ dân chúng, đồ ăn hại chỉ biết lãng phí tiền bạc!”

Hạ Ngọc Cẩn cúi đầu: “Cháu biết sai rồi...”

Hoàng thượng dần dần trở lại bình thường, tiếp tục hỏi: “Vợ ngươi thì sao?”

Hạ Ngọc Cẩn: “Cháu sợ máu, cháu bảo cô ấy giết người hộ.”

Hoàng thượng: “Hèn nhát!”

Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục cúi gằm.

Hoàng thượng bắt đầu quát mắng, từ việc ngày trước hắn say rượu làm loạn ở đầu đường cho đến suốt ngày chơi bời lêu lổng, không làm việc đàng hoàng, ước chừng mắng cũng hơn nửa canh giờ, uống đến mấy ngụm nước to, cảm thấy cũng sắp đủ, cuối cùng mới nói câu quyết định: “Phạt ngươi ba tháng bổng lộc, đóng cửa ở nhà suy nghĩ lỗi lầm một tháng.”

Hạ Ngọc Cẩn nghe xong nửa ngày mới thấy không thích hợp, ngáy người hỏi: “Bãi chức thì sao ă?”

Hoàng thượng lời nghiêm nghị chính nói: “Nể tình ngươi có lòng vì dân, mặc dù làm việc không đến nơi đến chốn, nhưng cũng tính là hoàn thành, ưu khuyết điểm bù trừ lẫn nhau, tạm thời ghi lại, không thăng không phạt, tiếp tục ở lại vị trí Tuần Thành Ngự Sử đi.”

Hạ Ngọc Cẩn nguyện vọng tan vỡ, buồn bực.

Hoàng thượng tiếp tục nói: “Thái y viện có chuyển lời, hình như quận vương phi không khỏe ă? Thái hậu rất lo lắng với vấn đề nói dối của ngươi đấy.”

Hạ Ngọc Cẩn ngăn người, biết việc này lừa cũng không nổi, vội vàng nói: “Không phải chuyện gì to tát đâu ă, điều dưỡng mấy tháng là được, hoàng bá phụ nói với tổ mẫu đừng nóng vội nhét thêm người cho cháu.”

“Sinh con để cái là chuyện lớn, coi nhẹ làm sao được?” Hoàng thượng vô cùng hiền từ, “Thế này đi, để ta sang bên kia nói với thái hậu. Nhân lúc bây giờ thiên hạ ổn định, gần đây Điền tướng quân tạm quyền quản lý quân doanh kinh thành cũng coi như ổn thỏa, để cho quận vương phi giải giáp về nhà tĩnh dưỡng một thời gian, không cần lại phải phiền lòng vì việc nước nữa, đừng bỏ qua sức khỏe, cho ta ôm cháu trai sớm một chút.”

Nếu Diệp Chiêu trở về điều dưỡng thân thể, thân thể tốt rồi sinh một thằng nhóc, sinh hết đứa nọ đến đứa kia...

Chờ sau khi tất cả mọi chuyện chấm dứt, nhân sự trong quân doanh cũng thay đổi toàn bộ.

Đây là nể mặt biến tướng khuyển lùi về, giống như lão tướng quân lớn tuổi hồi hương dưỡng lão, không bao giờ được dùng lại nữa.

Hạ Ngọc Cẩn ngây cả người.

Cho dù hắn làm ra những việc vô liêm sỉ, nhưng sao người bị mất chức lại là nương tử của hắn?

86. Chương 86

Bát Thập Lục. Giận bật mũ (*)

Sự việc phát sinh bất ngờ, ngược lại khiến cho người ta không biết phải dùng thái độ gì để đối mặt.

Ngày xưa Hạ Ngọc Cẩn biết bao oán hận phụ nhân quyền thế áp đảo mình, nhưng sau khi Diệp Chiêu bị cưỡng chế giải giáp, hắn lại giống như binh lính đang bước đi trong tiếng trống từng tiếng từng tiếng mãi liệt, đang lúc trào dâng, trống lại bị đánh vỡ, khúc nhạc kinh động lòng người, giữa quảng trường rộng lớn nhẹ nhàng mà phơ phất tấu khúc vĩ thanh không cam lòng, dần dần tan biến, chẳng còn lại gì.

Không ngờ không vui sướng như trong tưởng tượng, không có cảm giác giải thoát, không có cảm giác may mắn, không có cảm giác đau lòng.

Giống như lọ gia vị cổ quái của ngoại quốc bị đổ nhào, mùi vị không nói nên lời, không thể miêu tả.

“Diệp Chiêu có mệnh mề thể nào cũng chỉ là phụ nữ, không nên vì đất nước mà bỏ lỡ tuổi xuân, khi đánh giặc phải để đàn bà con gái mặc giáp ra trận, đã là không hợp, giờ chiến sự yên bình, vẫn để nó đi bán mạng, lại càng không nên. Trẫm cũng là vì đôi vợ chồng son các ngươi, mau mau sinh lấy một thằng nhóc thông minh khỏe mạnh, kế thừa mẫu nghiệp cũng không tồi, sinh một tiểu quận chúa xinh xắn đáng yêu cũng tốt, mấy hôm trước Tây phiến đem tặng mấy tấm gương rất đẹp, đưa cho quận vương phi hai tấm, chú ý son phấn thêm...”

Hạ Ngọc Cẩn đã quên những lời cáo nói sau đó.

Mặc kệ là chia rẽ hay ly gián, giữa lúc chiến sự ổn định, cục diện chính trị rối ren như hiện nay, so với kiên trì, tiêu phí lượng lớn nhân lực vật lực, để làm sáng tỏ những lời đồn đại đang càng ngày càng lan rộng ấy, dùng sức lực của bản thân, đối kháng với tiếng kêu gào của thiên hạ, thật sự không phải là hành động khôn ngoan, chẳng bằng tạm thời bắt lấy năng.

Từ xưa danh thần lương tướng, công cao hơn chủ, tài cao bị ghen ghét. Ba người thành hổ, miệng nhiều người nói xói chảy cả vàng.

Hoàng đế là hoàng đế đại tần, giang sơn là giang sơn nhà họ Hạ.

Làm con cháu Hạ gia, quận vương đại tần, hắn có nghĩa vụ bảo vệ giang sơn.

Hắn không thể chống lại, cũng không cách nào chống lại.

Xem như có thể chống đỡ cho nàng một lần, cũng không thể chống được cả đời. Chỉ có từ giả sự nghiệp đang đỉnh cao, lui xuống giữ mình, mới là hướng dài lâu.

Hơn nữa, còn lòng riêng...

Hắn không cần biết phu nhân mình có phải đại tướng quân hay không, hắn chỉ muốn cùng người phụ nữ hồn dẫn tên Diệp Chiêu kia bình an đến tận khi về già.

Nhưng mà, nàng thì sao?

Chim ưng chao lượn trên chín tầng mây, cam tâm tình nguyện thu hồi đôi cánh kiên cường vì một con cừu dưới bình nguyên ư?

Hạ Ngọc Cẩn bỗng chốc cảm thấy từng trận tê lương.

Hoàng thượng đối với việc Diệp Chiêu đứng ra đối mặt với hiểm nguy, cứu hoàng triều Đại Tần, hơn nữa chưa từng kiêu ngạo kể công, chưa từng kéo bè kết phái, chưa từng gây chuyện sinh sự vân vân, vô cùng vừa lòng và cảm kích. Nay gỡ đá giết lừa (**), ngài cũng có chút không đành lòng, thấy Hạ Ngọc Cẩn không phản đối, cũng thở phào nhẹ nhõm, thu lại toàn bộ phương án dự phòng trừng phạt hành động càn quấy của đối phương lại, còn ban cho Diệp Chiêu vô số thuốc men bổ âm bổ máu quý giá cùng vài vóc châu báu để an ủi, ngay sau đó hạ chỉ tước bỏ chức vụ thực của Diệp Chiêu, giao cho Điện tướng quân thay thế, chỉ để lại tước vị Tuyên Võ Hầu, coi như phần thưởng cho công lao trước kia của nàng.

Hạ Ngọc Cẩn tạ ơn lui ra, trước tiên đi đến Từ An Cung, gắng gượng tươi cười, hầu Thái hậu kể đủ loại chuyện thú vị ở lần chẩn tai Giang Bắc này, pha trò khiến lão nhân gia bật cười hết lần này đến lần khác. Lúc rời đi, gương mặt hắn liền giống như bầu trời mất đi ánh nắng, tựa vào cây cột ở ngã rẽ hành lang, dường như đời này chưa từng mệt mỏi như vậy.

Cốt Đầu thức thời, lấy lòng: “Việc này cũng không phải do quận vương gia quyết định, huống chi ngài cũng không thể quyết định được, tướng quân sẽ không trách ngài đâu.”

Dế Mèn cũng túm tụm lại gần: “Sau này để cho tiểu quận vương kế thừa mẫu nghiệp, chẳng phải là đẹp hơn ư?!”

Hạ Ngọc Cẩn bắt từng cánh từng cánh tường vi, lặng lẽ nhìn thái giám cho con sói bị nhốt nuôi trong hoa viên ăn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dế Mèn: “Quận vương gia... Đây là hoa Tuệ Phi nương nương thích nhất, hai ngày nữa còn định cùng ngắm với hoàng thượng đó, ngài đừng bắt, còn bắt nữa là trụ hết đây.”

Cốt Đầu: “Gia, đi nhanh thôi, cung nữ trông hoa phát khóc hết cả rồi, nô tài thấy hình như Tuệ Phi nương nương đang vội vàng chạy từ đằng kia tới kia.”

Hạ Ngọc Cẩn định thần lại, bỏ lại một đồng bừa bãi dưới đất, từ từ chuồn mất.

Hạ gia tạo nghiệt, hấn có phần không biết nên trở về đối mặt với Diệp Chiêu thế nào, từ chợ phía đông dạo đến phía tây, từ phía tây dạo đến phía đông, lại đi dạo dọc bờ Tần Hà, lại bỏ qua hết những tiếng ca cơ mỹ nhân cười đùa, mắt diếc tai ngơ với sự chào hỏi của đám trư bằng cầu hữu, thở ngắn than dài, ôm vò rượu nóng, ngẩn người yên lặng nhìn xuống dòng sông.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi tên cầu hữu đang chạy lại cùng rượu: “Phụ nữ làm tướng quân, khó chấp nhận đến vậy ư?”

Cầu hữu uống ba chén lớn, đáp: “Đương nhiên! Lúc người thành thân, chẳng phải kêu trời gọi đất vì cái này, ầm ĩ om sòm không ngớt sao?”

Hạ Ngọc Cẩn ngượng ngùng: “Nàng cũng đã làm rất tốt.”

Cầu hữu lắc lắc ngón tay: “Trên dưới triều đình đều là vị trí của đàn ông, con cái các quan còn không đủ chỗ, cô ta lại chiếm vị trí cao, dĩ nhiên trong lòng không phục. Hơn nữa lời đồn kia cũng lan truyền quá kinh khủng, nói Diệp Chiêu là Thiên Sát Tinh hạ phạm, lại là thân thuần âm, gây nên lũ lụt, nếu cô ta không lui xuống, sợ là còn có cả đại hạn châu châu, đám dân chúng đều sợ tới mức phát hoảng cả rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn cả giận nói: “Âm dương tiên sinh cái chó má gì, toàn bậy bạ!”

Cầu hữu: “Thà rằng tin là có đừng nên tin là không. Ta nói này Ngọc Cẩn huynh đệ, người bực mình cái gì? Vợ người không làm tướng quân, chẳng phải vừa đúng hợp ý người sao? Vừa để cho người ngoài ít trêu chọc đi, đỡ cho người khỏi mất mặt khắp nơi. Ồ? Đừng đi mà! Người đi rồi ai tính tiền?! Ngọc Cẩn huynh đệ à —— Hôm nay ta không mang bạc ——”

Hấn đi ra đến ngoài, lại nghe có người cao giọng bàn tán.

“Mụ Diệp Chiêu kia, vừa đen vừa dữ, lấy đâu ra nửa phần đáng đáp phụ nữ?”

“Tay thô chân thô, đến ngay cả nha đầu đun nước nhà ta cũng đẹp hơn ả.”

“Cứ tưởng là anh hùng, hóa ra là sao chổi.”

“Nam không ra nam, nữ không ra nữ, quả nhiên là yêu nhân hiện thế, thiên hạ đại loạn.”

“Cưới cô ta còn không bằng nuôi lấy một thằng tiểu quan, dù sao cũng còn biết dụ dỗ săn sóc.”

“Mạnh huynh cao kiến!”

Từng trận cười vang, tiếng nào cũng thật chói tai.

Nam nữ khác biệt, mỗi người một bổn phận, không có người phụ nữ nào thích đàn ông giống phụ nữ, cũng không có người đàn ông nào thích phụ nữ giống đàn ông.

Không phải Hạ Ngọc Cẩn chưa từng nghe qua những lời châm chọc kích bác nhằm vào Diệp Chiêu, lúc đầu, còn có thể túm tụm vào bổ xung vài câu, tố cáo đủ chuyện xui về khi cưới phải cô vợ này, giành lấy sự đồng cảm, giải tỏa bất mãn trong lòng.

Hôm nay, rốt cuộc hắn cũng không thể chịu đựng được.

Trong phủ Quận Vương, Diệp Chiêu đã sớm nghe mãi thành quen với tầng tầng lớp lớp ngôn luận bên ngoài, cũng có chuẩn bị từ trước với việc triều đình thu hồi binh quyền, nàng cũng không bất ngờ với cái thánh chỉ bỗng dưng mà đến này, từ tạ ơn nhận ý chỉ, đến giao binh phù, nét mặt đều không thay đổi. Sau khi tiến bước công công truyền chỉ, nàng ngăn cản chị em Thu Hoa Thu Thủy đang căm giận bất bình lại, tháo thanh trường kiếm bên hông xuống, hàn quang tỏa ra bốn phía, sắc nhọn lạnh thấu xương, bên trên từng dính không biết bao nhiêu máu tươi, vong hồn xung quanh không đếm nổi.

Kết thúc rồi.

Lời mẫu thân nói, giấc mộng của phụ thân.

A Chiêu, con mới là đứa con gái cha con tự hào nhất, cũng là đứa con gái mà cha con yêu thương nhất. Người nhà họ Diệp chết trên chiến trường đã quá nhiều, cho nên cha con hy vọng con đừng giống các anh con mang mạng ra chiến trường đánh nhau, mà là lập gia đình như một đứa con gái bình thường, tìm được hạnh phúc giản đơn.

Kết thúc rồi, tất cả đều đã kết thúc rồi.

Nàng nguyện phủ lại kiếm sắc, thu hồi cánh chim.

Từ nay về sau, không còn đao quang kiếm ảnh, không còn ưng vút trời cao, không còn phóng ngựa thảo nguyên, không còn sinh sinh tử tử. Chỉ còn lụa là giỡn nước, ngô đồng mướt xanh, giàn hoa lung linh, tường vi kiêu diễm.

Từ nay về sau, tại khoảng sân nho nhỏ này, sống một cuộc sống mà mọi người vẫn hy vọng nàng có được.

Nhưng mà, hai tay nắm chặt bảo kiếm, vì sao lại chậm chạp không muốn buông?

“Tướng quân! Tướng quân! Không... Phu nhân!” Bên ngoài viện Cốt Đầu hỗn hà hỗn hển chạy tới, không đợi thông báo đã xông thẳng vào sân, khàn giọng hét, “Phu nhân, Quận Vương gia đang đánh nhau với công tử nhà Mạnh thái phó! Đánh, đánh dữ lắm...”

Từ nhỏ đến lớn Hạ Ngọc Cẩn chỉ có hạ độc thủ sau lưng người khác, chưa bao giờ tự mình đánh ai.

Thu Hoa rướn cao cổ, Thu Thủy trừng lớn mắt, nhìn Cốt Đầu như nhìn yêu quái hồ ly biến hình.

Diệp Chiêu hoàn hồn, sợ hãi gặp chuyện không may, hỏi rõ địa điểm, rồi vội vã chạy đi.

Đến bờ Tần Hà, đã bắt gặp Hạ Ngọc Cẩn hai mắt đỏ ngầu, cầm roi ngựa trong tay, đuổi nhau trên đường cái, liều mạng quát lên người bọn công tử quý tộc, đám gia đình đi theo bọn công tử, vừa không dám xuống tay đánh Nam Bình Quận Vương, lại không dám để cho chủ nhân bị đánh, đành phải lấy thân làm khiên thịt chắn đằng trước, bị trúng rất nhiều roi, đau đến kêu cha gọi mẹ, nước mắt vòng quanh.

Hai quân giao chiến, kẻ dừng thắng.

Đám là lựa mặc dù người đông thể mạnh, lại bị kiểu đánh liều mạng của hắn đánh cho hoa mắt, lui về phía sau gia đình nhà mình kêu gào.

“Hạ Ngọc Cẩn, không phải ngươi uống đến choáng váng đầu óc rồi đấy chứ?”

“Ông đây mắng yêu nhân, có cái gì ghê gớm chứ?! Chẳng phải trước kia thằng ranh con nhà ngươi còn mắng hùa theo bọn ta còn gì?!”

“Ngươi điên rồi à?”

“Con đàn bà đánh đá, con mụ hung dữ ấy, có cái gì đáng để ngươi bảo vệ chứ?”

“Mẹ kiếp! Đừng tưởng ngươi là quận vương, trên đời này không gì lớn hơn được chữ lý, còn đánh nữa... Còn đánh nữa ta sẽ đánh trả đấy!”

“Ta về mách cô!”

“Cút! CMN dám phỉ phật các người!” Hạ Ngọc Cẩn lại hung hăng vung một roi, mang theo vài phần men say, hắn đuổi theo mắng, “À đánh đá, hung hãn, yêu nhân... mà các người mắng, là người con gái của ta, người con gái của ta!” Lời vừa bật ra, quần chúng vây xem lên bật cười. Tiếng cười truyền vào tai hắn, hắn đứng trên đường lớn, nhìn khắp xung quanh, chợt rống lên một tiếng kinh thiên động địa, “Diệp Chiêu là người con gái của Hạ Ngọc Cẩn ta!”

Từng chữ từng lời, như sấm bên tai. Khắp con đường im phăng phắc.

(*) Giận bật mũ: Đơn giản là giận đến nỗi tóc tai dựng đứng, bật cả mũ trên đầu thôi

(**) Gỡ đá giết lừa: Lừa kéo cối xay, xay xong gỡ cối thịt lừa.

87. Chương 87

Bát Thập Thất. Lời khó nói rõ

“Diệp Chiêu là người con gái của Hạ Ngọc Cẩn ta!”

“Diệp Chiêu là người con gái của Hạ Ngọc Cẩn ta!”

“Diệp Chiêu là người con gái của Hạ Ngọc Cẩn ta!”

Bước chân định tiến lên hỗ trợ của Diệp Chiêu khựng lại, bên tai nàng chỉ còn câu nói mà dù có nằm mơ nàng cũng chưa từng được nghe, văng vẳng quanh hết lần này đến lần khác. Nàng võ nghệ cao cường, anh dũng không biết sợ, nàng quét đao lưng ngựa, chinh chiến sa trường, nàng cân nhắc chẳng kém tu mi, nhận hết cười chê của thiên hạ, cả đời này nàng chẳng bao giờ nghĩ sẽ có một người đàn ông đứng trước mặt nàng, thịnh nộ vì hồng nhan.

Cảm giác gì trong lòng đây?

Là xúc động khi lần đầu được cha khen ngợi?

Là căng thẳng khi lần đầu khoác chiến giáp xuất chinh?

Là phấn khích khi xông lên liều mạng giữa vạn quân?

Là vui vẻ khi lấy được thủ cấp của tướng địch?

Là thỏa mãn khi công thành đoạt đất thành công?

Không, tất cả đều không phải.

Diệp Chiêu nhẹ nhàng xoa ngực mình, con tim rộn rã đập mạnh, không thể ngăn lại, không thể khống chế, càng đập càng điên cuồng, nhịp đập như tiếng trống truyền vào lòng bàn tay, tựa như lưỡi đao va nhau tóe lửa thiêu đốt cành cây tàn khô đã lâu, rực lên ngọn lửa đỏ hừng hực. Từ đầu ngón tay, ngọn lửa bắt đầu lan tràn, mạch máu sôi sục đến từng góc ngách trong cơ thể, cuốn phăng những hạt hăng vì bị cách chức đoạt quyền, giống như phượng hoàng tắm lửa, sắp thiêu đốt nàng thành tro bụi.

Từ trước tới nay, nàng luôn biết đây là một người đàn ông tốt.

Nhưng nàng chợt nhận ra mình vẫn chưa biết đủ nhiều, chưa biết đủ rõ ràng, chưa biết đủ trọn vẹn.

Dung mạo của hắn, dáng người của hắn, động tác của hắn, giọng nói của hắn.

Mọi sắc màu trong mắt hóa cả thành hai màu trắng đen, chỉ còn bóng dáng yếu đuối kia là sống động.

Nàng bước thẳng tới.

Thể lực của Hạ Ngọc Cẩn đã chống đỡ hết nỗi, đuổi đánh suốt nửa con phố, rít gào được vài câu xong, hắn thở hồng hộc liên tục, cơn giận hơi dịu xuống. Cũng chẳng được bao lâu, trong đám người lại vang lên tiếng cười trộm, hắn hung hăng trừng mắt về phía ấy, nhưng trong lòng lại cảm giác được từng cơn bất lực. Hắn không thể xoay chuyển càn khôn, hắn không thể ngăn được miệng lưỡi người đời, hắn không bảo vệ được

người phụ nữ của mình, hấn vẫn cứ là một thằng đàn ông vô dụng. Nhưng ít nhất hấn không thể để mặc những lời lẽ dơ bẩn này xuất hiện bên tai.

Sự tình xảy ra bất chợt, công tử nhà Mạnh thái phó tuy được một đám tôi tớ che chở, nhưng vẫn bị trúng mấy roi. Dù sức Hạ Ngọc Cẩn có hạn, lực roi có hạn, nhưng tấm thân vẫn là da mềm thịt quý, đau đến nước mắt lưng tròng. Bối rối qua đi, cuối cùng nhớ ra Nam Bình Quận Vương cùng lắm chỉ là một tôn thất nhàn hạ không quyền không thế, một tiểu quan trông coi đường phố, ngay cả Hoàng thượng cũng chẳng thêm để hấn vào mắt. Nếu không phải sau lưng có Hoàng thái hậu sủng ái thì căn bản là chẳng đáng để tâm, còn bản thân mình cha và anh đều là quan lớn trong triều, việc gì phải cẩn thận nhún nhường như thế? Liền ra hiệu ấy kẻ nô tài cho hấn ném chút mặt mũi, nhào nặn vài cái, đe đe dọa dọa một phen.

Mấy tên nô tài hối hả xắn tay áo, đang định thô bạo đẩy Quận Vương, cướp lấy roi, chợt thấy Diệp Chiêu tay vịn bảo kiếm đứng đằng sau, lạnh mặt nhìn mình, sát khí bắn ra bốn phía, cứ như lúc nào cũng có thể rút kiếm chém người, khiến bọn họ sợ tới mức lùi về phía sau mấy bước.

Tướng quân cởi giáp, dư uy vẫn còn.

Hạ Ngọc Cẩn thấy kẻ địch liên tục lùi về sau, đám người vây quanh chẳng dám mở miệng cười trộm, tưởng đám ấy sợ mình, tiếp tục quát roi, điều võ dương oai, “Cút! Sau này cấm nói mấy lời hèn hạ ấy trước mặt gia! Bằng không ông đây đánh chết các người!”

Công tử Mạnh thái phó dẫn theo thủ hạ, chuồn nhanh như chớp.

Hạ Ngọc Cẩn vô cùng đắc ý xoay người, đã thấy Diệp Chiêu đang xấu hổ nhìn mình. Do dự một lúc, nhớ tới lời vừa nói, máu nóng toàn thân xông thẳng lên đầu, mặt nóng bừng như lửa đốt, chẳng biết giải thích thế nào, ấp úng một lúc lâu, mới hỏi, “Đến bao lâu rồi?”

Diệp Chiêu đáp, “Vừa đến.”

Hạ Ngọc Cẩn càng ngắc ngứ, “Ta... Ta... Ta không...”

Tự cổ chí kim, đạo nghĩa phu thê, kín đáo làm đầu, tôn trọng làm đầu.

Nào có gã đàn ông nào lại trước mặt bao nhiêu người, thốt ra những lời say mắt mặt như vậy?

Tĩnh rượi, đôi bên nhìn nhau, càng thấy xấu hổ.

Hạ Ngọc Cẩn biết chuyện này chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, nên xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, chân tay luống cuống, không thể giải thích, cuối cùng hấn đành quyết định im lặng, nhanh tay nắm lấy tay Diệp Chiêu, vội vội vàng vàng định kéo nàng về nhà, miễn cho lại có người cười nhạo, tất cả cùng bị mất mặt.

Bàn tay mềm mịn và bàn tay thô ráp, mười ngón đan nhau, siết lấy thật chặt. Trong lòng bàn tay, cảm giác nóng bỏng ấm áp, đan lẫn vào nhau, hòa làm một thể, chẳng muốn chia lìa.

Hấn kéo mạnh một cái.

Kéo không được.

Hấn kéo mạnh một cái nữa.

Vẫn kéo không được.

Hấn quay đầu lại, đã thấy Diệp Chiêu đang nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt rất kỳ lạ, trong đôi mắt nhật màu lưu ly chẳng còn ánh kiên định cổ chấp ngày trước, tựa ném hòn đá vào hồ nước, từng đợt gợn sóng tan ra, tựa như đang tỉnh giữa cơn mơ, cả người bông bênh trong giấc mộng. Một lát sau, trên gương mặt nàng bỗng xuất hiện màu đỏ lạ kỳ chưa bao giờ từng có, nhàn nhạt lan ra, cuối cùng hóa thành hừng hực như ráng chiều, lướt qua một lần, rồi biến mất chẳng thấy.

Đây là cảnh sắc mà cả đời Hạ Ngọc Cẩn chẳng thể nào tưởng tượng nổi.

E lệ?

Đây là e lệ chẳng?

Nàng cũng biết e lệ?

Hạ Ngọc Cẩn sợ ngây người, bỗng chốc hấn không thể khẳng định, tâm trí cứ lặp đi lặp lại câu hỏi, không dám xác định đáp án.

Diệp Chiêu nhanh chóng tỉnh lại, cũng hiểu là đã mất mặt lớn rồi, vội vàng cúi đầu, huyết sáo, gọi Đạp Tuyết, vút trường phu còn đang ngấn người lên ngựa, thi triển khinh công, dùng tốc độ rút lui nhanh nhất, biến mất trước mặt mọi người.

Trở lại trong phủ, hai người rất ăn ý không hề nhắc tới cái chuyện xấu hổ ngoài đường.

Hạ Ngọc Cẩn xuống ngựa, ngượng ngùng nói: “Cái, ý chỉ cách chức kia...”

Diệp Chiêu thản nhiên nói: “Ừ, nhận được rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn dừng bước, đập nhẹ lên tường đá, buồn bực: “Chúng ta phát người đi điều tra ngọn nguồn cái lời đồn quỷ tha ma bắt kia, ta cũng không tin cái bia đá đã chôn vùi mấy trăm năm của thằng cha âm dương tiên sinh kia là hàng thật.”

“Không cần,” Diệp Chiêu vừa đi vừa nói, quay đầu lại thấy hấn đang kinh ngạc, lùi về hai bước, giải thích, “Hoàng thượng đã phê bình ta rất nhiều, sau khi quân doanh kinh thành chinh đồn xong, mất chức là chuyện sớm muộn, ta đã chuẩn bị từ trước, chỉ là tấm bia đá kia đem chuyện này tới sớm hơn một chút thôi.”

Hạ Ngọc Cẩn giận, nhỏ giọng mắng: “Đều là đám khốn kiếp qua cầu rút ván!”

Diệp Chiêu nhìn quanh, xác nhận không có ai nghe lén, mới nói vuốt lông hấn: “Nói chuyện phải cẩn thận, ta ban đầu nữ cải nam trang xuất chinh sa trường là tùy hứng, sau phải đảm nhiệm chức tướng quân cũng là không tự nguyện, vì địch mạnh ta yếu, tình thế bất buộc, ta mới mang quyết tâm liều chết, lấy hành động báo thù cho toàn quân và thu phục Mạc Bắc làm điều kiện nắm giữ ấn soái. Nay thiên hạ đã định, hoàng thượng tấm lòng nhân hậu, không truy cứu trọng tội khi quân, ngược lại còn sắp xếp tốt cuộc sống nửa đời sau cho ta. Sau này gỡ gánh nặng xuống, không cần luyện võ luyện binh bận rộn nữa, sống một cuộc sống tiêu điều tự tại, cũng không tồi...”

Đáng tiếc, hiểu được và làm được là hai việc khác nhau.

Một câu cuối cùng của Diệp Chiêu ẩn giấu chút thất vọng mơ hồ.

Hạ Ngọc Cẩn biết nàng không bỏ xuống được, không thể cưỡng cầu, chỉ cố hết sức dỗ cho nàng vui vẻ: “Vào sống ra chết nhiều năm như vậy, cũng nên nghỉ ngơi, sống những ngày yên ổn. Tối nay ta xách mấy món binh khí hải ngoại di nhân cổ quái đến cho nàng chơi, chờ thêm hai năm, sức khỏe nàng tốt hấn, mình trốn đi chơi, trời đất bao la, mặc sức tiêu dao, chúng ta trừu trừu ác trừ gian, làm hiệp lữ trong kịch hí.”

Diệp Chiêu cười: “Còn chức Tuần Thành Ngự Sử của chàng?”

Hạ Ngọc Cẩn xì một cái: “Chỉ thấy không cho chức quan, chưa thấy ai không cho từ quan, ta không thêm, chẳng bằng theo nàng đi chơi. Thấy ác bá nhà ai không vừa mắt, thì bịt kín mặt mũi đánh ột trận, thấy đại cô nương tiểu cô nương tử nhà ai đáng về xinh đẹp, thì trêu ghẹo vài câu, thấy chỗ nào có đồ ăn ngon, thì đến đó lêu lổng. Sao phải để tâm đến thiên hạ giang sơn, dân chúng sống chết?”

“Tốt,” Diệp Chiêu kéo hấn lại, cười hì hì nói, “Ta đưa chàng đi Mạc Bắc, nơi ấy có cô yện trực thượng, trường hà lạc nhật viên (*), còn có dãy núi liên miên, trong núi có gấu mù, báo đen, bạch hổ. Đi tới biên giới phía tây là không nhìn thấy bờ bên, cưỡi ngựa ba ngày ba đêm mới có thể nhìn thấy bóng người, ban đêm còn có bầy sói thường lảng vảng, đôi mắt màu lục, vậy lại cần người, chàng dám đi không?”

Hạ Ngọc Cẩn chống hông, ngẩng đầu: “Chút chuyện con con ấy, có gì phải sợ!”

Diệp Chiêu cười ha ha: “Thật là dũng cảm.”

Hạ Ngọc Cẩn yếu ớt hỏi: “Có rắn độc không?”

Diệp Chiêu: “Có.”

Hạ Ngọc Cẩn mặt trắng bệch.

Diệp Chiêu không quan tâm, tiện miệng hỏi: “Cái thứ ấy cắt túi độc đi, nướng lên ăn ngon lắm, đến lúc đó ta nướng cho chàng ăn.”

Hạ Ngọc Cẩn hôm nay không muốn làm nàng cụt hứng, liền khẽ cắn môi: “Được.”

Đám thiếp thất nghe thấy tướng quân bị cách chức, vừa vui vừa buồn, vui là Diệp Chiêu có thời gian chơi với các nàng, buồn vì kết cục thỏ chết chó vào nồi, Dương Thị thương cảm nhất, khóc rất nhiệt tình. Chờ đến khi phát hiện Diệp Chiêu ở nhà chỉ vung thương múa gậy, ngoại trừ hàng tháng vẫn thăm tra sổ sách một lần, thì vốn dĩ không định tiếp nhận công việc quản gia, liền ngừng khóc, tiếp tục vùi đầu làm việc.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy đã mất mặt lớn trước mặt mọi người, trốn ở trong nhà không dám ra khỏi cửa, lấy tiếng là: Cùng rèn luyện thân thể với nương tử.

Nhưng An Thái Phi nghe nói về sức khỏe của Diệp Chiêu, nóng lên, hùng hổ giết đến cửa, đòi công bằng cho hương hỏa trong nhà.

Mi Nương cảm thấy nguy cơ rất lớn, xoa xoa Diệp Chiêu, nhỏ giọng nói: “Chuyện đại sự con cái nối dõi, thái phi sẽ không từ bỏ ý định, chuyện này phải làm sao cho phải?”

Diệp Chiêu ném hồ dầu đao cho Thu Thủy, để Huyền Nhi lau mồ hôi trên trán hộ mình, xoa xoa bả vai, tỏ vẻ khó hiểu với sự lo lắng của mọi người: “Chính thất không có con, cùng lắm nạp thiếp sinh con, chẳng lẽ còn có thể từ ta?”

Mọi người cuối cùng nhớ ra bà cô chính thất này lòng dạ vô cùng rộng lớn, trong đầu không tồn tại chuyện ghen tuông của đàn bà con gái, thiếp thất, con vợ lẽ vân vân đều không thành vấn đề, mẹ vợ đưa vài mỹ nhân vào cửa ân sủng, lời oanh tiếng yến, trái ôm phải ấp, nói không chừng còn hợp với ý nàng.

Làm sao bây giờ?

Ai lo lắng thì người ấy đi làm.

Mọi người đều đồng loạt dùng ánh mắt cảm thông nhìn về phía quận vương gia.

Hạ Ngọc Cẩn lập tức đứng dậy, khổ sở chạy ra nghênh đón mẫu thân.

(*) Cô yên trực thượng, trường hà lạc nhật viên: Hai câu trong Sử Chí Tái Thượng của Phật Thi Vương Duy. Bài này tiêu biểu cho bút pháp tả cảnh nhập thần đầy Phật tính của Vương Duy. Hai câu đó tả quang cảnh hùng vĩ của sa mạc: Giữa sa mạc mênh mông có một ngọn khói lẻ loi bay thẳng lên trời, mặt trời tròn xoe hạ xuống con sông dài.

88. Chương 88

Bát Thập Bát. Nhất kích tất sát

Đại Tàn cực kỳ coi trọng đạo hiếu, không thể tùy tiện cãi lệnh của cha mẹ.

Khi còn nhỏ Hạ Ngọc Cẩn thường hay gặp tai ương, tất cả đều nhờ có mẫu thân yêu thương, chăm sóc trăm bề, mới sống được tới ngày hôm nay, lại càng thêm kính trọng mẹ mình.

Diệp Chiêu sau khi mất cha mẹ, hiểu được rằng tình thân đáng quý, nàng yêu ai yêu cả đường đi, cũng cực kỳ hiếu thảo với An Thái Phi, thường xuyên lui tới thăm nom, cho dù bị bà chán ghét, cũng không mở miệng không chống đối.

An Thái Phi không phải là người không phân rõ phải trái, tuy nhiên đứa con dâu này quá khác người, quá không tuân thủ phép tắc. Mỗi lần gặp nhau trong nhà, nó đến hầu hạ trước mặt, lời nói cử chỉ, kiểu gì cũng

gây ra trò cười hoặc rối loạn gì đó, sự “hiếu thuận” ấy thật sự là cho vị lão nhân gia đã sống nề nếp phép tắc quá nửa đời người khó có thể chấp nhận.

Con dâu đừng mãnh, con trai yếu đuối.

Khiến cho ai cũng rất khó có thể không có cái nhìn với dạng gia đình như vậy.

An Thái Phi phái người theo sát nhất cử nhất động của phủ Nam Bình Quận Vương, tin tức truyền lại quá nửa là “Quận vương gia bị phu nhân ép đi ngồi lò sưởi” “Quận vương gia tức giận bỏ đi” “Quận vương gia chạy đi nghịch ngựa của phu nhân, suýt tí nữa bị ngựa đạp” “Quận Vương gia bị phu nhân mang ra thí nghiệm thuốc” “Đã lâu rồi quận vương gia không tới phòng thiếp thất” vân vân và vân vân. Hơn nữa đạo trước còn xảy ra sự kiện thâm con muốn “nạp” Liễu cô nương, lại bị Diệp Chiêu “Bổng đánh uyên ương”, quả thực...

Đáng thương nhất là tấm lòng của bậc cha mẹ trên đời.

An Thái Phi càng cảm thấy đứa con bảo bối của mình thâm lương không gì sánh được, ngày ngày chua xót trong lòng, nghĩ tới mức rớt hai giọt nước mắt, biết bao vất vả mới thấy một cơ hội, nhất định phải túm chặt lấy đòi lại công bằng.

Đi vào quý phủ của con, bà càng cảm thấy kỳ cục.

Đường đường là phủ quận vương, lại còn có ăn mày ngang nhiên lê lét trước cửa?

Lúc cái tên đàn ông vừa bắn vừa thối, ồm yếu mặt mày đầy sẹo đứng vào trước xe ngựa, ư ư a a loạn xạ, bà sợ tới mức suýt thì thét chói tai. May mà xa phu nhanh tay lẹ mắt, hung hăng vung hai roi tới, đuổi tên ăn mày tả tơi diên dờ ấy đi.

An Thái Phi thất hồn lạc phách, vào phủ nửa ngày vẫn còn ôm tim, niệm Phật mấy trăm câu, chờ đến khi bình thường lại, mới hỏi tội người gác cổng: “Làm gì có cái đạo lý nào cho phép ăn mày chó hoang làm loạn ngoài cửa vương phủ bao giờ? Cơ thể Ngọc Cẩn yếu ớt, bị va chạm thì làm thế nào hả?”

Người gác cổng oan ức: “Dạ thưa là do chẳng biết tên ăn mày cầm điếu kia lưu lạc từ đâu tới, ngày nào cũng bò lê trước cổng, bọn nô tài đã quát mắng rồi, Dương di nương nói cầm điếu đáng thương quá, cũng đã cho hắn hai lượng bạc, bảo hắn tự tìm kế sinh nhai, tiếc là cái người kia không biết xấu hổ, cũng không chịu nghe đạo lý, cứ tới đây, chạy trốn lại nhanh, bọn nô tài nhớ đến tấm lòng lương thiện của quận vương gia, cũng không dám nặng tay...”

“Đồ bỏ đi!” An Thái Phi giận dữ, tự mình phái vài thị vệ tháo vát, đi ra lo liệu, phải đánh cho tên vô lại kia không dám mò tới cửa nữa mới thôi.

Hạ Ngọc Cẩn ở ngoài phòng khách, thấy mẹ mình nổi giận, liền co rúm lại hồi lâu, đợi khi bà nguôi giận, mới đeo vẻ mặt tươi cười, hoan vui mừng rỡ đi vào, đầu tiên nheo mắt ngắm nghía một lúc lâu, sau đó hành đại lễ, “oán giận” nói: “Mẫu thân đeo cây trâm này lên, trông trẻ đến mức thiếu chút nữa làm con không nhận ra.”

“Cái thằng vô sỉ, ăn nói lung tung,” An Thái Phi đấm hấn hai đấm, “Cây trâm Mai Hoa Hỉ Tước Liên Hoàn này không phải hai hôm trước con đưa tới tặng ta sao?”

Hạ Ngọc Cẩn vừa trốn vừa cười: “Quả nhiên ông chủ Tụ Bảo Các không lừa con, món đồ này đúng là thời thượng bắt mắt. Nếu mẹ thích, lần sau con tìm lão mua mấy chục cây, để mỗi ngày mẹ đổi một cái.”

An Thái Phi để cho hắn nói nhảm một hồi, bao nhiêu buồn bực đều tan biến, hung hăng “hừ” hắn vài tiếng, trong lòng nghĩ con mình hiếu thảo, vẫn còn có chút vui mừng.

Hạ Ngọc Cẩn lại hỏi: “Về từ Giang Bắc, mẹ xem con có béo lên tí nào không?”

An Thái Phi đau lòng sờ sờ mặt hắn: “Gầy, cầm nhón cả ra rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu: “Vẫn cần phải ở nhà tắm bổ.”

Tuy rằng mẹ chồng có đủ loại quyền chính đồn con dâu, có điều khí thế của Diệp Chiêu quá mạnh mẽ, đứng trước mặt bà, ngẩng đầu nhìn thẳng, làm cho người ta luống cuống. An Thái Phi không dám giáp mặt với

địch, thấy thằng con ngốc nghếch vẫn còn chưa hiểu ý, khéo léo đề nghị: “Nếu ở nhà không được tự nhiên, không bằng về An Vương Phủ ở vài ngày nhé?”

“Đã chia phũ rồi, sao con lại không biết xấu hổ mà quấy rầy đại ca được, anh ấy thấy con, mặt đen như đất nồi ấy, động một cái là tóm lại dạy dỗ, cái gì mà ‘Trẻ không có gắng lúc già ăn năn’, cái gì mà ‘Ăn chơi mòn chí’, cái gì mà ‘Lo trước cái lo của thiên hạ’, nghe đến lỗ tai cũng nổi vết chai, còn không cho phép con đến gần thằng cháu, bảo là sợ bị hỏng lây! Mẹ, mẹ nói anh ấy có khôn kiếp hay không?!” Hạ Ngọc Cẩn ngày nào cũng vội vàng tạo tiểu Tiểu Chiêu với vợ, làm sao có lòng dạ đi chỗ khác? Chẳng những khéo léo từ chối tấm lòng của mẫu thân, còn vuốt vuốt cái lỗ tai bị nhéo của mình, coi như tiện tay tra thuốc nhỏ mắt cho người mang họa đến.

An Thái Phi cân nhắc một lúc lâu, do dự: “Con à.. Hình như anh con chưa có nói cái gì sai?”

Hạ Ngọc Cẩn oán giận: “Ai chịu nổi một ngày ba lượt dạy bảo đây?”

An Thái Phi biết con cả tính tình ngay thẳng, mỗi lần thấy đệ đệ chơi bời lêu lổng, liền nhện không được muốn tóm lại dạy bảo. Khổ nỗi con út trời sinh vô tâm tự do, không chịu nổi gò bó, hai người mặc dù là anh em ruột, nhưng tính tình hoàn toàn chẳng hợp nhau. Con dâu cả bận rộn việc nhà, cháu chắt thì còn nhỏ, thật sự không thể để tâm đến đứa con đã thành gia lập nghiệp này.

Bà không thể ép buộc, đành phải hỏi lại: “Con năm nay hơn hai mươi rồi, bao giờ mới cho ta ôm cháu trai?”

Hạ Ngọc Cẩn tự biết không hay, mặt mũi vẫn rất bình tĩnh: “Gấp gì ạ?”

An Thái Phi thấy hần không chịu nói, hỏi lại: “Ta nghe nói bụng Diệp Chiêu, hình như có chút vấn đề?”

Hạ Ngọc Cẩn giả ngu: “Vấn đề gì đâu ạ?”

An Thái Phi gấp đến độ dậm chân: “Thái y cũng nói rồi, còn muốn giấu ta?”

Hạ Ngọc Cẩn bắt đắc dĩ: “Chẳng qua chỉ là vấn đề nhỏ, điều dưỡng cho tốt là ổn thôi ạ.”

An Thái Phi lo lắng: “Nhưng thái y cũng nói nó hành quân đánh giặc nhiều năm như vậy, băng gió giá rét, sức khỏe ảnh hưởng. Đàn bà con gái việc này không nói chính xác được, ai cũng không dám đảm bảo chữa khỏi hoàn toàn, ngộ nhỡ con bé không sinh được thì biết làm sao?”

Hạ Ngọc Cẩn khuyên nhủ: “Mới tính đường có hai tháng, sao đã nói kết quả được ạ?”

An Thái Phi thăm dò: “Nếu con lo lắng chuyện tính tình của vợ... Thì để mẹ ra mặt, đưa cho con hai đứa a hoàn ngoại hình bình thường ngoan ngoãn, ngấm ngấm hoạt động, chờ đến khi sinh con thì chuyển thành danh nghĩa của nó, còn a hoàn bán đi là xong.”

Hạ Ngọc Cẩn thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Đáng để phiền phức như thế sao?”

An Thái Phi xoay khăn tay: “Ta cũng rất lo lắng, Diệp Chiêu kia tính tình đã man như vậy, con cưới nó, ngay cả thiếp thất cũng không dám chạm vào, đến bây giờ vẫn chưa có con... Nhà chúng ta thật là bị thiệt thòi lớn.”

Hạ Ngọc Cẩn nhắc nhở: “Điều này, ở với nhau lâu, A Chiêu cũng không tệ lắm, cuộc sống cũng trôi qua rất tốt, hai vợ chồng với nhau không nên nói cái gì thiệt với không thiệt, cha con cũng không phải là không có con vợ lẽ hay sao?”

“Tại con không biết, đó là vì...” An Thái Phi nhớ tới tất cả thủ đoạn của mình trước kia, thổn thức một trận, đến khi tỉnh lại, phát hiện đầu óc của con trai bị con dâu làm cho loạn rồi, vội cứng rắn nói, “Dù sập Diệp Chiêu cũng không được, nó làm gì có tạo dáng vẻ vợ hiền gì?”

Hạ Ngọc Cẩn: “Thật sự không được ạ?”

An Thái Phi: “Đại sự nói dối, phải cẩn thận.”

Hạ Ngọc Cẩn hiểu nếp nghĩ của mẫu thân, đã nhận định ai thì sẽ không dễ dàng thay đổi quan điểm, hần thay đổi phương hướng tiến công: “Mẹ, mẹ ngấm lại xem, con với đại ca sức khỏe cũng không được tốt...”

Hai con trai, một tàn tật, một yếu ớt từ nhỏ, An Thái Phi nhớ tới việc này liền khó chịu: “Cho nên ta hy vọng các người nhanh có cháu một chút, để cho gia tộc phồn vinh, để phụ thân của các người trên trời có linh thiêng cũng được an ủi.”

Hạ Ngọc Cẩn ra đòn sát thủ: “Mẹ, mẹ lại nghĩ xem, thể chất thể lực của Diệp Chiêu khỏe mạnh đến mức nào a? Nếu nàng sinh ẹ một thằng trưởng tôn, chắc chắn là lưng hổ eo gấu, sức độ ngàn quân, khỏe mạnh như trâu! Còn phải ngày ngày lo lắng quan tâm sao?”

Nhất kích tất sát, trúng giữa hồng tâm.

An Thái Phi đứng ngây tại chỗ tưởng tượng hồi lâu.

Quyết định được hạ xuống.

Trong An Vương phủ, bao nhiêu thuốc bổ đủ lại hình dạng màu sắc, được đưa tới liên miên cuộn cuộn, còn kèm theo bức tranh Quân Âm cầu con An Thái Phi tự mình xin về, An Vương Phi tự tay làm chiếc chăn trăm con trăm cháu vân vân, còn hiền từ sai người căn dặn: “Tuyệt đối phải thả lỏng tâm tình, tính đường cho tốt, chi bên này của An Vương phải nhờ em dâu lo việc nối dõi, nếu thiếp thất với a hoàn dám gây chuyện, thì cứ thẳng tay xử lý, đừng để bọn nó trèo lên đầu.”

Diệp Chiêu được yêu quá hóa sợ, đứng ngồi không yên: “Mẹ tự nhiên làm sao thế?”

“Ở lâu hiểu lòng người, cuối cùng cũng nghĩ thông thôi.” Hạ Ngọc Cẩn vừa uống canh thập toàn đại bổ vừa thờ ơ ra lệnh, “Thêm một chén nữa!”

89. Chương 89

Bát Thập Cửu. Biện Hòa hiển ngọc (*)

Lão Long năm nay năm mươi hai tuổi, từ năm mười bốn tuổi lão đã bắt đầu đảm đương công việc gác cửa ở An Vương Phủ, lại được điều đến phủ Nam Bình Quận Vương đã hơn một năm. Lão cảm thấy chuyện xảy ra trong một năm này, còn nhiều hơn cả những chuyện xảy ra trong cả nửa đời này của mình. Đầu tiên là quận vương gia cưới đại tướng quân, tất cả đám thiếp thất đều quay sang bám lấy chủ mẫu, tiếp theo là biểu muội như hoa như ngọc tới cửa làm loạn, sau đó tướng quân giải giáp, phủ quận vương người người đều không đơn giản, sự kiện nào cũng đều cực kỳ hay ho, đến ngay cả ăn mày ngoài cửa cũng đặc biệt không biết xấu hổ.

P phủ Nam Bình Quận Vương ở con phố phía Tây, là nơi tụ tập toàn quan to quý tộc trong kinh thành, dân chúng bình thường cũng không dễ dàng lui tới được.

Tên ăn mày kia bị cầm điếc, không biết đến từ đâu, bần thủ, gầy như cái que, trên mặt còn có mấy vết sẹo làm người ta sợ hãi, mùi hôi trên người dù đang đầu mùa đông cũng đủ làm cho người ta ngạt thở không dám lại gần. Lúc mới tới cửa quận vương phủ hắn không ngừng quanh quẩn một chỗ, há miệng, khoa tay múa chân, nét mặt rúm rỏ, chẳng khác nào kẻ điên, cổ họng phát ra những tiếng “A a a”, như quạ đen gọi quỷ.

Đột kẻ điên khùng ghê tởm như vậy đụng chạm vào quận vương gia, lỡ may xảy ra chuyện gì, không phải việc nhỏ.

Người gác cổng đã gặp quá nhiều kẻ ăn mày như vậy, bịt chặt mũi, bước lên quát lớn, đuổi hắn đi chỗ khác.

Kẻ cầm điếc lắc đầu, vẫn không chịu đi.

Người gác cổng liền vợ lấy gây gộc, quơ quơ đạo nạt, làm kẻ kia sợ tới mức chạy chối chết.

Không ngờ hôm sau, hắn lại lén lút quay lại, trốn ở gần phủ quận vương, trông ngóng nhìn vào cửa lớn.

Người gác cổng vốn tưởng rằng hắn tới phủ quận vương nương nhờ họ hàng, bèn hỏi thăm bọn tôi tớ một phen, ai cũng là nói không có người thân thích nào như vậy. Liền chạy ra xua đuổi, hắn liền trốn loạn khắp nơi, địch tiến ta lui, địch lui ta tiến, đánh không sợ, mắng không run, làm cho người ta nhứt hết cả đầu.

Quản gia Dương thị nghe được việc này, sợ làm mất mặt mũi vương phủ, bèn thưởng cho hắn hai lạng bạc và hai bộ quần áo cũ, nói là tìm cách khuyên hắn đi.

Không ngờ tên kia vô cùng lì lợm, cầm bạc cầm quần áo rồi, người vẫn cứ ở nguyên như trước, giống như xác định phải ở nhà này mới có lợi, sống chết không chịu đi.

Quận vương gia và tướng quân không cho phép tôi tớ trong nhà làm bậy, người gác cổng không dám mạnh tay, lão không còn cách nào, đành dặn dò bảo tên kia tránh ra xa, đừng nhè lúc quý nhân xuất hành mà chẳng kiêng nể gì nhảy ra gây chuyện.

Kể cam điếc kia gật đầu đồng ý.

Không ngờ, lúc xe ngựa của An Thái Phi dừng ở cửa, chẳng biết hắn ập từ xó nào ra, hung hãn xông về phía xe ngựa, hai mắt vằn đỏ, cổ họng a a gừ gừ, xuýt thì làm bọn ngựa lồng lên.

An Thái Phi biết được tình hình cụ thể, giận tím mặt, lệnh cường chế trực xuất, bọn thị vệ như sói như hổ tuân mệnh, xuống tay vô cùng dã man. Đánh cho tên cam điếc kia đầu rơi máu chảy, lăn lộn đầy đất, đập đầu cầu xin tha thứ, sau đó quăng ra ngoài ngoại thành, đe dọa cấm không cho quay về.

Rốt cục ngoài cửa cũng bình yên được hai ngày.

Không ngờ, cam điếc lết tấm thân đầy máu, chậm chạp khóc lóc quay lại, ngồi xồm ở gần đó như trước, cuộn mình thành một đống, tay nắm chặt miếng vải rách bần thiu, ngược cặp mắt đục ngầu, trông ngóng nhìn về cửa lớn Nam Bình Quận Vương Phủ, khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Tôn thất quý tộc nhà ai có thể chịu được một tên gia hỏa như vậy lang thang trước cửa nhà mình?

Lão Long xác định, kẻ này chắc chắn là kẻ điên rồi! Đầu óc không bình thường!

Lần này hắn có thể va vào An Thái Phi, lần sau vác gậy gộc đuổi đánh quận vương gia thì làm sao bây giờ?

Lão Long càng nghĩ càng lo lắng, lão cân nhắc mọi người đều đã hết kiên nhẫn, bèn đưa cho hắn vài cái bánh bao, hạ tối hậu thư: “Ăn xong đi nhanh đi, đây không phải chỗ để xin cơm, bị quận vương gia nhìn thấy sẽ không tốt đâu. Bờ sông Tần nhiều tửu lâu trà tứ lăm, trên núi phía nam có chùa miếu thí cháo, chạy đâu chả được? Lại cứ quanh quẩn ở đây, chúng ta sẽ không khách khí nữa đâu.”

Cam điếc ăn bánh bao, mắt điếc tai ngơ với lời khuyên bảo của lão, vẫn không chịu đi, loay quanh ngoài cửa, thường thường hưởng lên trời hoa tay múa chân, bộ dạng điên đến cực điểm.

Lão Long thở dài, không thể nhân nhượng nữa, trở về nói một tiếng với thị vệ trưởng, bảo hắn phái người đi trực xuất.

Bọn thị vệ ba lần bốn lượt bị sai đi đuổi ăn mày, phiền muốn chết, tất cả đều hung dữ: “Có đi hay không?”

Cam điếc lăm lăm nhìn bọn họ, tiếp tục cầm miếng giẻ hoa tay múa chân.

Đám thị vệ đều xuất thân từ binh lính đánh giặc, tính tính thô lỗ, cường ép một hồi, rốt cục cũng hết kiên nhẫn, không thể nhịn nữa, hung hăng đá một cước vào chỗ xương đùi của hắn, tiếng gãy vang lên.

Kể cam điếc đau đến tận xương tủy, kêu lên một tiếng trầm thấp xé gan xé phổi, hít một hơi lạnh, lăn lộn dưới đất.

Bọn thị vệ kéo hắn, áp tải lên xe trâu, chở ra ngoại thành, lạnh nhạt nói: “Cút! Nếu còn dám trở lại, sẽ đánh gãy hai cái đùi của ngươi!”

Tiếc khóc trầm thấp quỷ dị của tên cam điếc, phiêu đảng trong chốn đồng không mông quạnh yên tĩnh, tuyệt vọng đến mức làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Hạ Ngọc Cẩn đang ngồi trung bình tấn trong hoa viên, nghe thấy tiếng kêu thăm thiết kia, xoa xoa lỗ tai, hỏi Thu Thủy: “Tiếng gì thế?”

Thu Thủy nghĩ nghĩ: “Chắc quạ đen?”

Thu Hoa: “Quận vương gia, ngài đừng nhân cơ hội mà lừa nhác.”

Hạ Ngọc Cẩn vội thu hồi tầm mắt.

Từ Giang Đông trở về đã hơn bốn tháng, sau khi tự làm mất mắt một vỏ lớn, không thể nào ra khỏi cửa, hắt một mặt giúp nương tử điều dưỡng, một mặt tự rèn luyện thân thể.

Mà Diệp Chiêu sau khi giải giáp không còn binh lính, thế nào cũng không chịu ngồi yên, lại không thích ra ngoài, ngày nào cũng ngăn người ở nhà. Nhịn một tháng sau, rốt cục không chịu được nữa, liền dựng hết tất cả sai vặt nha hoàn trong phủ quận vương lên, rảnh rỗi dạy bọn họ võ nghệ, bày binh bố trận để giải khuây. Trừ quản gia Dương thị không rảnh rang ra, hai tháng nay từ trên xuống dưới, Mi Nương có thể múa may Uyên Ương Đao ra hình ra dáng, Huyền Nhi học được cách vung trường kiếm, ngay cả a hoàn nhóm lửa cũng có thể dùng được mấy chiêu cầm nã thủ.

Hạ Ngọc Cẩn nghi ngờ, khéo thêm một năm rưỡi nữa, bọn a hoàn nhà hắn phái ra ngoài sẽ đều là hảo thủ trong bang hội phe phái mất.

Xa xa Diệp Chiêu lười biếng ngồi trong căn thủy tạ, mặc một bộ trường bào qua quýt, tay phải chống má, làm đủ trò nhảm chán cầm viên đá ném xuống nước chơi.

Đã quen sống cuộc sống kích thích căng thẳng, sao có thể buông lỏng nhanh được?

Dã thú trong rừng, sao có thể thích ứng với cuộc sống trong cũi sắt?

Nàng ngẩng đầu, nhìn chim nhạn trên trời bay về phương nam, từng đám từng đám, từng đàn từng đàn, thật vui vẻ biết bao?

Hạ Ngọc Cẩn nhảy khỏi chậu than, không thèm để ý đến Thu Hoa đang kêu to ở phía sau, nhanh chóng chạy đến trước mặt nàng, lại gần ngồi xuống, cùng ném hai viên đá xuống với nàng, sau đó chạm vào bàn tay nàng, kích động hỏi: “Minh đi chơi đi?”

Diệp Chiêu rút tay về, do dự hỏi: “Đi đâu?”

Hạ Ngọc Cẩn cười hì hì: “Tối nay Huyền Diệu Quan có hội.”

Diệp Chiêu nhú mày: “Ta không tin Đạo.”

“Ta cũng không tin,” Hạ ngọc Cẩn nhe nhớn xoa xoa bả vai nàng, tận tình miêu tả, “Hội miếu hàng năm của Huyền Diệu Quan năm nào cũng rất náo nhiệt, có kịch dân gian, có đồ đèn, bắn bia, ăn kẹo mạch nha, ăn bánh trôi, uống rượu ngon, còn có múa rối, xiếc khỉ xiếc chuột, hộp vạn hoa của bọn tây, thú vị lắm.”

Cốt đầu chần chừ nói: “Quận vương gia, An Thái Phi nói đây là chỗ chơi bởi của đám người hạ đẳng, bảo ngài đừng đi linh tinh, cẩn thận ăn gì đau bụng, hoặc là bị bọn côn đồ không có mắt bắt nạt.”

Hạ Ngọc Cẩn mất hết mặt mũi, ngượng ngùng nói: “Còn không phải có phu nhân ở đây à? Làm sao phải lo mấy chuyện nhỏ nhặt? Cho dù có mười tên tám tên côn đồ cũng phải chịu chết, sợ cái gì?”

Cốt đầu: “Nhưng mà, thái phi nói...”

Hạ Ngọc Cẩn nổi giận: “Chẳng phải người không nói cho bà là được sao?!”

Cốt đầu cúi đầu ảo não.

Diệp Chiêu ném viên đá cuối cùng trong tay đi, giữa hồ gợn lên mười bảy mười tám gợn sóng, nàng chậm rãi hỏi: “Chàng muốn đi?”

Hạ Ngọc Cẩn nhẹ nhàng đáp: “Nàng đi với ta.”

Diệp Chiêu nhìn hắn, đứng vụt dậy, khoe miệng nhếch lên một nụ cười thần nhiên: “Đi.”

Thời gian vừa đúng giữa trưa, hai người quyết định trước tiên lấy cớ đến bờ Tần Hoài mua này mua nọ, sau đó trốn vào quán trà, giữa đường thay bộ trang phục bình dân, lẫn vào đoàn người, vừa đỡ để An Thái Phi lải nhải, vừa được chơi càng thoải mái.

Sau khi sửa soạn một lúc lâu, xe ngựa chuẩn bị xong, cửa ngách phủ Nam Bình quận vương mở.

Hạ Ngọc Cẩn xuất hành cùng phu nhân, chưa tới cửa, đã nghe thấy tiếng thị vệ trưởng quát mắng ầm ĩ.

“Chẳng phải vứt ra ngoại thành rồi à, sao lại quay lại?”

“Thằng ôn này không sợ chết! Điên rồi à??”

“Rốt cuộc hấn muốn làm cái gì?”

“Đừng nói muốn ám sát chứ?”

“Mẹ kiếp! Quận vương ra sắp ra ngoài! Đuổi nhanh!”

Mấy tiếng quyền đâm thật mạnh lên da thịt vang lên, Hạ Ngọc Cẩn vẫn còn đang lơ ngơ, Diệp Chiêu đã bước lên trước tìm hiểu, đã thấy thị vệ quận vương phủ đang kéo một người ăn mày đầy máu sang ven đường, liền trầm giọng hỏi thị vệ trưởng: “Sao lại thế này?”

Thị vệ trưởng báo: “Bẩm là một tên điên cầm đao, không chịu nghe đạo lý, hai tháng nay đều ngồi ở cửa lớn, thuộc hạ đã dùng hết cách, đuổi bảy tám lần cũng không chịu đi, bị ép đến không có cách nào khác, mới phải ra hạ sách này ạ.”

Diệp Chiêu: “Vô dụng!”

Hạ Ngọc Cẩn hếch mũi, không đành lòng, “Bỏ qua đi, tàn tật cũng rất đáng thương, chung quy cũng là do trời lạnh không có chỗ ở, cho nên mới nấp ở chỗ này.” Hấn trông thấy tình hình quá bi thảm, răn dạy, “Người điên làm sao hiểu chuyện được? Cả kinh thành có ai không biết ta và phu nhân từ bi hỉ xả? Các người làm việc quá vô sỉ rồi.”

Thị vệ trưởng cúi đầu nhận giáo huấn.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn kẻ đang giãy giụa kia, diện mạo khủng bố, có vẻ như kẻ điên cầm đao thật, trong lòng có hơi hơi sồn gai ốc, cảm thấy cho người này vào cửa thì thật quá là kinh hoàng, lùi hai bước, xua tay bổ sung: “Cho hấn chút thuốc thang, tìm địa phu tốt xem xem, cứ theo lời ta, đưa tới trại tế bần nuôi.” Sau đó bổ sung tiếp, “Làm cho tốt, đừng để ảnh hưởng đến âm đức con ta sau này.”

Bọn thị vệ cùng lên tiếng vang dạ.

Không ngờ, tên ăn mày thấy hai người bọn họ, hai mắt lóe thứ ánh sáng khác thường, nhân lúc lơ là, bất chợt cắn mạnh một phát vào cánh tay thị vệ đang giữ mình. Sau đó ngã xuống, lết đôi chân gầy, hai tay chống đỡ, trên tấm đá xanh lát đường lạnh băng, từng bước từng bước bò về hướng Diệp Chiêu, miệng kích động “A a” rít gào.

Từng vết loang lổ, toàn là máu.

Hấn cứ bò thẳng tắp về phía trước.

Thị vệ vì hành động không muốn sống của hấn, kinh ngạc nửa khắc, lúc định thần lại, lại vội chạy đến kéo đi.

Tên ăn mày giãy dụa, lấy một miếng vải cũ dính đầy máu từ trong lòng, giơ về phía Diệp Chiêu, liều mạng vùng.

Trong khoảnh khắc, thân mình Diệp Chiêu chấn động mạnh, giật lấy chiếc khăn tay, sắc mặt đại biến.

Vết máu nhàn nhạt quen thuộc, vết máu xa lạ thâm đậm, đan xem khắp nơi, góc khăn tay có hai hàng thơ thêu tỉ mỉ:

Nhất phương cầm mạt dữ quân tri, hoành dã ti lai thụ dã ti.

Bên cạnh hai dòng thơ còn một hàng huyết thư viết vội:

Kỳ vương cầu kết Đông Hạ, phản.

“A! A! A a a a a ———” Kẽ cam điếc đập đầu xuống đất, bật khóc rống lên, trút hết tất cả ảm ức trong lòng. Tiếng gào khóc đau khổ, vang vọng kéo dài, mãi không tan đi, nước mắt giải thoát, từng giọt từng giọt, rơi xuống vệt máu đầy trên mặt đất, chậm chậm tan ra. Từ Mạc Bắc đến kinh thành, hành khát suốt dọc đường, nhiều lần nếm trải đau khổ, lo lắng đề phòng, chịu hết thấy mọi sự khinh thường, hẳn rồi cuộc cũng đã được bí mật đến tay người nên đưa.

Biện Hòa hiến ngọc: “Biện Hòa có ngọc” hay tên khác là “Biện Hòa hiến ngọc” kể về Biện Hòa người nước Sở thời chiến quốc.

Ông tìm được một khối ngọc thô trong núi sâu. Biện Hòa kính dâng khối ngọc ấy cho Sở Lệ Vương, Lệ Vương lệnh cho người làm ngọc kiểm tra, người làm ngọc nói đó chẳng qua chỉ là một tảng đá. Lệ vương giận dữ, hạ tội khi quân chặt chân trái Biện Hòa.

Lệ Vương chết, Vũ Vương lên ngôi, Biện Hòa lại cầm ngọc đi gặp Vũ Vương, Vũ Vương cho người làm ngọc xem xét, người làm ngọc vẫn nói đó chỉ là 1 tảng đá, Biện Hòa bực vậy lại mất thêm chân phải.

Vũ Vương chết, Văn vương lên ngôi, Biện Hòa ôm khối ngọc thô khóc dưới chân núi 3 ngày 3 đêm, khóc khô nước mắt rồi tiếp tục khóc ra máu. Văn Vương biết được phái người đến hỏi nguyên do.

Biện Hòa nói: “Tôi khóc không phải vì tôi bị chém hai chân, mà khóc là vì ngọc quý lại bị coi là đá, người trung trinh bị xem là kẻ khi quân phạm thượng, vô tội mà phải chịu nhục hình.”

Vì thế Văn Vương sai người đập tảng đá ra, bên trong quả là ngọc quý hiếm thấy trên đời, vì thế gọi nó là Hòa Thị Bích.

P/s: Cảm ơn bạn Phanh Dịu Dàng đã giải thích điển tích này giúp bọn mình *nháy mắt*

90. Chương 90

Cửu Thập. Thẩm vấn

Edit by Bing

Kỳ vương là loại người nào?

Là em trai ruột thịt cùng cha khác mẹ với hoàng thượng.

Tuy rằng bộ dạng lão rất giống đầu heo, hành động giống đầu heo, tính cách giống đầu heo, khúm núm với hoàng thượng, yêu tiền như mạng, thấy tiền là hai mắt tỏa sáng, hận không thể khuân hết thấy về nhà, ngoài tiền ra dường như chẳng hứng thú với chuyện gì. Tên gia hỏa như vậy quả là rất đáng ghét, nhưng nếu nói lão có gan mưu phản, cũng rất khó khiến người ta tin tưởng.

Mưu phản là tội lớn tru di cửu tộc.

Mặc dù Kỳ vương mưu phản không giết được cửu tộc, nhưng cũng bị ban chết, để họa lại cho con cháu.

Chuyện quan trọng như vậy, chỉ bằng một lá huyết thư không biết có phải là Liễu Tích Âm tự tay viết hay không, do kẻ cam điếc bắt mình đưa tới, làm sao kết luận thật giả được?

Nhờ may đây là kẻ địch vu oan giá họa thì sao?

Hạ Ngọc Cẩn do dự không chắc, đặt ra nghi vấn.

Diệp Chiêu lắc đầu: “Tấm khăn này chỉ có ta, biểu muội, Hồ Thanh biết. Nét chữ được viết vội vàng, hơn nửa đường dài bốn ba, viết máu trên khăn tay bị mờ, ta tin đây là cảnh báo biểu muội đưa tới.”

Đối với tâm tư ác độc, không từ thủ đoạn, châm ngòi ly gián của biểu muội nhà nàng, Hạ Ngọc Cẩn cực kỳ phản cảm, làm việc đều phải nghĩ tới phương án xấu, nếu thư này là giả mạo, hẳn cứ tùy tiện đưa lên, xét rõ không có việc này, hoàng thượng lấy đức trị quốc, hận nhất những kẻ không để ý đến tình nghĩa ruột thịt, hẳn vu cáo trưởng bối, chắc chắn phải trả giá to...

Chỉ dựa vào mấy chữ như vậy, không thể chứng minh thư là do Liễu Tích Âm viết.

Nàng có thể chui trong góc tối nào đó, vỗ tay thích thú nhìn hẳn bị đánh phạt, nói không chừng còn hận không thể khiến hoàng thượng lôi gây táng cho hẳn mất nhất bệnh phát thân vong, rồi lại chiếm vợ hẳn về!

Diệp Chiêu kiên trì: “Cho dù Tích Âm muốn trả thù chàng và ta, cũng sẽ không lấy chuyện này ra làm trò đùa, chàng đừng xem thường khí tiết của nó. Hơn nữa Đông Hạ xâm lược, đứng mũi chịu sào là thúc thúc nó đang trấn thủ biên quan, làm sao nó không nóng vội cho được?”

Hạ Ngọc Cẩn một lần bị rần rần, ba năm sợ dây thừng, chỉ cần nhắc đến chuyện liên quan đến Liễu Tích Âm, đều phải để ra ba phần nghi ngờ, hỏi lại: “Đất phong của Kỳ Vương thúc ở Giang Bắc, nhà Liễu Tích Âm ở Mạc Bắc, nó là khuê nữ không ra ngoài cổng chính không bước khỏi cổng sau, lại là cháu gái Liễu Tướng Quân, em họ của nàng, thân phận như thế, hẳn là đối tượng đề phòng trọng điểm của kẻ mưu phản, tuy rằng Kỳ Vương thúc trông rất giống... Nhưng đầu óc ông ấy lại không giống heo, nếu muốn làm phản, giấu diếm nhiều năm như thế, sao lại để cho đàn bà phụ nữ biết âm mưu được? Lại làm sao lại làm ra được chuyện trắng trợn như thế?”

Diệp Chiêu cảm thấy hẳn nói rất có lý, lửa giận ngập trời dần dịu xuống, lại vẫn cứ lo lắng: “Ta viết rất nhiều thư cho nó, vẫn không có hồi âm.”

Hạ Ngọc Cẩn dùng ánh mắt hồng hạnh xuất tường nhìn nàng.

Diệp Chiêu bổ sung: “Là thư xin lỗi.”

Chớp mắt Hạ Ngọc Cẩn sa sầm.

Hắn tạm cất bất mãn lại, ghi sổ nhớ kỹ, lại truy hỏi: “Nếu em họ không trở về, chung quy cậu nàng cũng phải nói với nàng một tiếng chứ?”

Đôi mắt Diệp Chiêu mập mờ, ấp úng nói: “Loại thư tín thể này, không tiện để người ngoài biết, ta cố ý dặn người đưa thư đưa tận tay Liễu cô nương, để nó tự mở...”

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Hạ Ngọc Cẩn: “Nàng cũng không dám chắc chắn nó có nhận được thư hay không?”

Diệp Chiêu chần chờ gật đầu.

Hạ Ngọc Cẩn rung đùi đắc ý: “Dù sao nếu ta là Kỳ Vương, muốn mưu phản thì chắc chắn sẽ không xuống tay với Liễu Tích Âm, thậm chí sẽ không tới gần nó. Hành vi như vậy thật sự rất nguy hiểm, cũng rất ngu xuẩn.”

Diệp Chiêu suy nghĩ, giả thuyết: “Nếu hẳn không biết nó là Liễu Tích Âm thì sao?”

Hạ Ngọc Cẩn không trả lời được.

Chân tướng sự việc, đều ở trong đầu kẻ cầm điếu.

Hắn không biết chữ, không thể nói, đưa được bức thư đã muôn vàn khó khăn, làm sao có thể giải thích rõ ràng?

Lần trước khi truy nã hung thủ mưu hại Lý đại sư, thằng bé ăn mày là nhân chứng tận mắt lập được công lao, Hạ ngọc Cẩn hết lòng tuân thủ lời hứa cho nó cả đời cơm no, gọi là A Phúc, nhận vào trong phủ, ở

trong sân làm mấy việc quét tước. Hơn nửa năm gần gũi, nó đã từ gầy như cây sậy ăn thành béo như cái lu. Bởi vì không ngại bẩn thỉu, có tiếng nói chung, được phái đi chăm sóc kẻ cầm điếu, tắm rửa sạch sẽ cho hắn, thay cho hắn một bộ quần áo tươm tất, mời thái y nổi xương chữa thương, chờ khi hắn bình tĩnh lại, đến bên cạnh an ủi: “Quận vương gia là một người rất tốt, tay gác cổng cũng chỉ là tận trung với cương vị công tác, lần hiểu lầm này thật sự là quá tệ, nhưng mà đừng lo lắng, đợi sau khi điều tra rõ đầu đuôi, quận vương sẽ lo cơm ăn cả đời cho người!”

Gã cầm điếu ú ú ớ ớ khua tay múa chân.

Vì rằng không có tiêu chuẩn ngôn ngữ cầm điếu dẫn dắt, A Phúc chỉ có thể ngồi bên cạnh đoán, “Người muốn uống nước? Người muốn ăn? Người muốn xoa người? Người muốn đi cầu? Người muốn ngắm gái?” Mãi cho đến khi đoán, “Người muốn gặp tướng quân?”

Kẻ cầm điếu rút cuộc thở nhẹ một hơi, cố hết sức gạt đầu, sợ hắn lại đoán sang cái khác, sau đó vỗ vỗ ngực, tỏ vẻ rất khỏe, không có vấn đề gì.

Diệp Chiêu đang vì không biết làm sao để giao tiếp mà đau đầu, vừa đi vừa nói: “Chữ viết khó phân biệt, trước tiên cần hắn xác nhận người đưa khăn cho hắn có phải Liễu Tích Âm không.”

Hạ Ngọc Cẩn thông thả chạy chậm phía sau, đề nghị: “Hắn nghe được, thế thì hỏi hắn một số đặc điểm của Liễu cô nương, bảo lắc đầu hoặc gật đầu để trả lời, phân biệt thật giả. Ví dụ như hỏi hắn đôi mắt Liễu cô nương có phải hình lá liễu không? Có phải ánh mắt như nước hồ thu, hàng mi dày hay không? Có phải miệng anh đào hay không vân vân...”

Diệp Chiêu: “Ừm.”

Kẻ cầm điếu thấy nàng đến, rất là kích động, đang định xuống giường hành lễ, bị bảo miễn.

Diệp Chiêu chỉ vào Hạ Ngọc Cẩn, hỏi thẳng: “Cô nương gửi tin có phải xinh đẹp hơn hắn không?”

Kẻ cầm điếu ngẩng đầu, nhìn Hạ Ngọc Cẩn đang ngây ra, suy tư một lát, ra sức gạt đầu, nhanh như già tòi.

Sự tình nhanh chóng được xác nhận rõ ràng.

Hạ Ngọc Cẩn câm nín.

Diệp Chiêu vỗ vỗ bả vai hắn: “Quá đơn giản.”

Hạ Ngọc Cẩn bồi hồi trầm tư trong đáy vực của cuộc đời —— Không bỏ vợ này, liệu có phải là quyết định sai lầm lớn nhất trong cuộc đời hắn hay không?

Mấy lượt hỏi đáp tiếp theo cũng vô cùng trật vật.

“Người là người Giang Mắc? Không phải? Thế là Mạc Bắc? Chỗ nào Mạc Bắc? Kỳ huyện? Hồng trang? Tô Huyện?”

Gật đầu.

“Chiếc khăn này Liễu cô nương tự tay đưa cho người sao?”

Gật đầu.

“Chữ này Liễu cô nương tự tay viết? Người lắc đầu là không phải hay là không biết? Không phải lắc một cái, không biết lắc hai cái.”

Lắc hai cái.

“Nàng rơi vào tay Kỳ vương sao?”

Gật đầu.

“Trước mắt Liễu cô nương có bị nguy hiểm không?”

Gật đầu.

“Kỳ Vương muốn giết nàng?”

Lắc đầu.

“Kỳ Vương muốn... ước hiệp nàng? Cưới nàng làm thiếp?”

Lắc đầu.

“Kỳ Vương muốn lợi dụng nàng?”

Gật đầu.

“Kỳ Vương ngắm trúnng vẻ xinh đẹp của nàng, định tặng nàng cho người khác?”

Gật đầu.

“Đưa đi Đông Hạ?”

Gật đầu.

“...”

Mọi chuyện xảy ra sau thủy tai nửa tháng, gã cầm điếu không biết đường, cũng không dám tùy tiện giao bí mật vào tay người không đáng tin. Gặp ghềnh dưng hai chân mà đi, tìm mất bốn năm tháng, vô cùng vất vả vào được kinh thành, tìm khắp xung quanh, căn cứ vào miêu tả của Liễu cô nương và nghe lén người khác nói chuyện mà xác định được vị trí của Nam Bình Quận Vương phủ, vốn tưởng rằng tướng quân ngày nào cũng lên triều, quận vương gia ba ngày hai lượt ra ngoài dạo chơi, đứng ở cửa chặn đường bọn họ truyền tin hẳn là không khó. Ngàn tính vạn tính không ngờ tướng quân bị cách chức, quận vương say khướt ngoài đường, hai người đều ngại mất mặt, không muốn ra khỏi cửa, hẳn lại không có cách nào thông báo sự tình cho người gác cổng, đành phải ngây ngốc đứng chờ bên ngoài, mãi đến hai tháng mới đưa được khăn tay.

Nếu nghe ngóng nhiều hơn một chút.

Nếu lưu ý nhiều hơn một chút.

Liệu rằng bi kịch có không xảy ra không?

Diệp Chiêu nghĩ đến biểu muội lại đỡ chứng trẻ con, bỏ qua cơ hội cứu viện tốt nhất, tuy rằng không muốn, nhưng không thể không thừa nhận cơ hội để Liễu Tích Âm may mắn trốn thoát quả thật rất xa vời, nàng hối hận vô cùng, hận không thể ngàn đao xé xác kẻ súc sinh kia.

Nhưng mà, lĩnh quân tác chiến nhiều năm, chứng kiến rất nhiều hy sinh, nàng đã không phải là đứa trẻ xử sự theo cảm tính.

Bất kể có muốn hay không, khi sự việc đã xảy ra, trước khi không thể giải quyết, hối hận đau khổ gì gì chỉ là những chuyện vô bổ, chỉ làm đầu óc rối loạn.

Đầu tiên phải nhìn rõ đại cục, tính toán kỹ càng, bất kể là tiến công hay là rút lui, phải lựa chọn phương án tiêu tốn ít nhất mà giành được thắng lợi lớn nhất.

Diệp Chiêu mặc dù lòng như lửa đốt với an nguy của biểu muội, nhưng vì thói quen, không để lộ ra ngoài mặt, nàng vững vàng, không ngừng tự đặt câu hỏi, bình tĩnh thu thập những tình báo hữu dụng, nhưng Hạ Ngọc Cẩn thì càng nghe càng hoảng, hẳn phát hiện thúc thúc nhà mình có khả năng làm loạn, đứng bên cạnh vô đầu bút má, không thể nào ngồi yên được, chỉ hận không thể lập tức nhảy vào trong cung báo tin.

91. Chương 91

Cửu Thập Nhất. Khuynh quốc khuynh thành

Hoàng cung Đông Hạ, Liễu Tích Âm gầy đi rất nhiều, nàng mặc áo gấm thùng thùng phục sức xa hoa của dị tộc, càng lộ vẻ yếu đuối khôn xiết, mái tóc dài dày đen bóng mềm mại thắt thành nhiều bím tóc, buông ở sau lưng, đầu đội mũ lông cáo trắng nạm ngọc, làn da mịn màng càng thêm trắng nõn, đôi mắt huyền hàm chứa ngàn vạn làn thu thủy, tựa như một cánh hoa chuồn chuồn yêu kiều trên thảo nguyên.

Hối hận rồi, hối hận rồi.

Nếu trên đường về không gỡ tính trẻ con, cố tình làm chậm hành trình.

Nếu không tự đổi lộ trình giữa đường, vòng đến Giang Bắc.

Nếu không giận dữ, khiến đoàn xe phải ở lại dịch trạm nhiều thêm một ngày.

Nếu không...

Rất nhiều nếu, rất nhiều cơ hội vượt mất, tạo thành kết cục xấu nhất.

Một quyết định sai lầm, kéo theo một cơn ác mộng liên miên bất tận.

Chiều hôm đó, sau giấc ngủ trưa, lười biếng trang điểm, Hồng Oanh còn ở bên cạnh cười hỏi nàng muốn cài trâm mẫu đơn hay muốn gài hoa nhài bên tóc mai? Còn trên nàng: “Nếu tiểu thư xuất gia, đồng trâm hoa đẹp để này sẽ cho ai bây giờ?”

Tâm trạng nàng chùng xuống, lạnh lùng không đáp, tháo hết tất cả trang sức ra, quăng lại vào hộp: “Ai thêm mấy cái thứ này?”

Hồng Oanh thở dài than ngắn, một mặt mắng Diệp Chiêu bất nhân, một mặt an ủi nàng, ý đồ can ngăn quyết định sai lầm của nàng.

Bỗng nhiên bên ngoài một tiếng sấm vang lên.

Hồng Oanh đi mở cửa sổ, nhô đầu ra ngoài xem xét, cười nói: “Trời sắp mưa rồi.”

Trời không phải mưa, mà là đổ cơn hồng thủy cuộn cuộn đến.

Trong nháy mắt, cơn nước dữ còn hung mãnh hơn cả thiên quân vạn mã, tràn sập phòng ốc, cuốn phăng bò dê, những thị vệ trung thành tận tâm đi theo từ Mạc Bắc, Lý tiểu thiên tướng chuyên công tác báo cáo về Mạc Bắc, người ở đây tới thành thật phúc hậu, còn có quan viên dịch trạm, bị cuốn không thấy bóng dáng tăm hơi. Trong lúc hoảng loạn, Hồng Oanh cố gắng túm chặt tay nàng, bập bênh giữ hồng thủy, ôm xà ngang khóc kêu: “Tiểu thư, đừng sợ! Chúng ta sẽ không sao...”

Lời còn chưa dứt, xà ngang không chịu nổi cơn lũ đánh mạnh vào, ầm ầm đổ xuống, nóc nhà đổ sập xuống đầu nàng, rên cũng chưa kịp rên một tiếng, đã nặng nề cùng nhau rơi vào trong nước.

Cánh tay luôn nắm chặt của Hồng Oanh rốt cuộc cũng buông ra.

Nàng ngay cả hét lên cũng chưa kịp hét, đã bị nước lũ cuốn đi.

Bằng vào kỹ năng bơi lội tầm thường và may mắn to lớn, ôm được cây cọc gỗ trôi ngang qua, nhiều lần chìm nổi, nàng còn sống. Chân bị thương, tay bị thương, đầu nổi trên nước cũng không biết đập vào cái gì, bị thương, trí nhớ lẫn lộn rối loạn, cả một thời gian sau đó rất lâu, nàng sống như một cái xác không hồn, không biết làm gì, không biết đi đâu. Trên đường nạn dân náo động, một người con gái trẻ trung xinh đẹp một mình lang bạt, nguy hiểm bốn bề, nàng cũng mất hết bất cứ thứ gì có thể chứng minh thân phận, lưu lạc thành lưu dân, quần áo tả tơi, học bữa theo mọi người ăn tăng cỏ rễ cây, giống như ăn mày. May mà có một đại nương “tốt bụng” nhặt nàng về, tắm rửa, băng bó vết thương thật tốt, đem đi buôn bán qua tay.

Kỳ Vương phủ ngấm trúng vẻ đẹp khuynh thành này, ra giá thấp mua nàng về, mời thầy hỏi thuốc, trị liệu thương thế.

Liễu Tích Âm ở trong phủ, sau khi được đại phu chăm sóc khỏi hẳn, trí nhớ hỗn loạn bắt đầu bình phục.

Thiên kim quan phủ bị bán làm nữ nô.

Quả thực làm mất hết mặt mũi tổ tiên mười tám đời.

Sau khi Liễu Tích Âm nhận thức được tình hình của mình, xấu hổ đến đỏ bừng hết mặt, nàng sợ bị người khác biết, không muốn nói chuyện, giả ngu giả ngốc, định lên tìm cơ hội biểu lộ thân phận, để Kỳ Vương phải người đưa nàng trở về.

Chẳng mấy chốc, nàng miễn cảm phát hiện hoàn cảnh của bản thân có chút không ổn.

Cùng ở trong viện với nàng là năm tiểu cô nương, đều vô cùng xinh đẹp. Cửa sổ bị đóng chặt, trông coi nghiêm ngặt, chỉ có một người nô bộc cầm điếu đưa cơm nước cho nàng. Trong đó có một người cầm lần nào cũng dùng ánh mắt cảm thông nhìn nàng vài lần, dường như có gì muốn nói.

Nàng cho rằng người cầm thì sẽ không thể nói lung tung việc nàng bị bán ra bên ngoài, liền thừa dịp không ai chú ý, kéo lấy hần cầu khẩn: “Ta là cháu gái của Liễu tướng quân Gia Hưng Quan, Giang Bắc, vô ý rơi vào nơi này, xin người thay ta truyền một phong thư, báo cho Kỳ Vương biết, để ngài đưa ta về.

Kể cam sau khi nghe xong, vẻ mặt tựa như thấy ông trời mở mắt, mừng rỡ như điên một cách khó hiểu. Đưa thư cho, lại vội vã lắc đầu, ư ư a ư khuya tay múa chân một hồi, còn sợ nàng không hiểu, liền há miệng, cho nàng xem đầu lưỡi của mình.

Liễu Tích Âm tinh thông y thuật, nhìn ra tất cả những người cầm này đều là người bình thường bị người khác đồ độc được vào miệng, trong lòng hết hoảng.

Người cầm liên tục lắc đầu, chỉ ngón tay về phía đông, ra vẻ vô cùng đau đớn, miệng không ngừng cong thành khẩu hình âm “Bắc”.

Liễu Tích Âm đoán: “Phương Bắc?”

Người cầm không ngừng gật đầu, sau đó mô phỏng các loại động tác cắt tiết gà, thấy nàng không hiểu, nôn nóng muốn chết, hết nhìn đông lại nhìn tây, sau đó vẽ xuống đất một hình người xấu xí xiêu vẹo mặc trang phục Đông Hạ, bên cạnh vẽ một người Đại Tần mang vương miện, cả hai cùng vui vẻ nâng cốc.

Liễu Tích Âm đoán: “Kỳ Vương buôn bán với Đông Hạ?”

Người cầm gật đầu, sau đó lắc đầu, lại vẽ thêm một thanh đao vào tay người Đông Hạ, sau đó vẽ thêm bên cạnh hai người vài người Đại Tần ngã trên mặt đất.

Liễu Tích Âm rốt cuộc đã hiểu: “Kỳ Vương cầu kết với Đông Hạ tạo phản?”

Người cầm gật đầu liên tục, hần vốn là nông dân Mạc Bắc, sau khi Mạc Bắc bị phá trốn xuống Giang Bắc, cuộc sống thật sự khó khăn, bán mình cho Kỳ Vương phủ, lại bị phá cổ họng bằng độc, ở lại hầu hạ trong nội viện. Bởi vì Kỳ Vương tương đối yên tâm với bọn dân đen dốt đặc cán mai lại còn không thể nói chuyện này, nên có một số việc không quá kiêng kị, hần thì lại cực kỳ hận kẻ hại nước hại dân này, cố tìm hiểu, biết được không ít bí mật, chỉ hận thân thể không tròn vẹn, có miệng mà không thể nói, có oán mà không thể kể, ai sẽ chịu nghe tên cầm nói chuyện? Cho dù hần có mạo hiểm chạy ra, không có bằng chứng, ai sẽ tin tưởng hần?

Đông Hạ xâm lược, trước tiên là Gia Hưng Quan.

Sinh linh đồ thán, liệt hỏa đồ thành, là cảnh mà suốt cuộc đời này hần cũng không muốn lại nhìn thấy.

Cả Mạc Bắc đều nói rằng, Diệp tướng quân là anh hùng.

Liễu tướng quân là cậu ruột của Diệp tướng quân, Liễu cô nương là cháu gái của Liễu tướng quân.

Người cầm ôm hy vọng cuối cùng, liều chết cố hết sức.

Liễu Tích Âm bán tín bán nghi, không dám coi nhẹ.

Ngày hôm sau, nàng không giả ngu nữa, nhích đôi chân bị thương, đi ra sân, hạ mặt mũi xuống, đi xung quanh tìm hiểu, đã thấy một đám thiếu nữ đang luyện tập lễ nghi, cử chỉ và ngôn ngữ, Liễu Tích Âm sống nhiều năm tại biên cảnh, nhiều ngoại tộc thường lui tới, nghe biết đây là ngôn ngữ Đông Hạ. Ma ma trầm giọng quát lớn: “Cố mà luyện tốt, nếu được sủng ái, cả đời vinh hoa phú quý. Nếu không nghe lời, đánh chết ngay tức khắc.”

Đông Hạ Vương háo sắc thành tính.

Những cô gái này đang làm gì?

Kỳ Vương, lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường cũng biết.

Từng cơn lạnh buốt ập đến, Liễu Tích Âm xoay người trốn vào trong phòng, ôm chăn lạnh run.

Từ khi Mạc Bắc bị phá, nhà cửa bị đốt tới nay, đây là lần đầu tiên nàng sợ hãi đến mức ấy/

“A Chiêu, ta sẽ không bao giờ ngang bướng nữa, tỳ mau tới cứu ta.”

“A Chiêu, ta sẽ không quấy phá nữa, tỳ tới đón ta đi!”

“A Chiêu, ta sai rồi, van xin tỳ...”

Liễu Tích Âm khóc không thành tiếng, một mình lẻ loi trong căn phòng, không ai đáp lại.

Kỳ Vương ngay cả những kẻ hầu hạ cũng hạ độc, nếu biết được thân phận nhảy cảm cháu gái Liễu tướng quân của nàng, sẽ bỏ qua ư? Nếu chạy trốn, vương phủ thủ vệ nghiêm ngặt, bằng vào công phu mèo ba cẳng của mình có thể chạy bao xa?

Kỳ Vương rốt cuộc đang âm mưu gì?

Hắn sẽ làm thế nào để mở ra cánh cổng thành Giang Hưng Quan vững chắc?

Chiến lược bố trí của Đông Hạ như thế nào? Có kế hoạch gì? Có sơ hở gì có thể lợi dụng không?

Sau khi khóc, Liễu Tích Âm càng nghĩ càng kinh hãi.

Nàng sống lâu ngoài biên ải, biết rất rõ sự hung hãn xảo quyệt của Đông Hạ, bọn họ người nào người ấy đều là chiến binh trên lưng ngựa, thính thoảng tập kích lật vật đã làm cho người ta cảm thấy khó chơi. Nếu trong ngoài cầu kết với Kỳ Vương, tiến công quy mô, Gia Hưng Quan không hề phòng bị tất sẽ lâm vào khổ chiến, chú mình là tướng thủ thành, sẽ bị nguy hiểm. Nếu Gia Hưng Quan bị chiếm, vậy tất nguy hiểm cho Đại Tần, chiến sự nổ ra, Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân có thể bỏ mặc?

Diệp Chiêu sẽ lại phải khoác chiến giáp xuất chinh?

A Chiêu sẽ lại rơi vào nguy hiểm?

Gà trống cất tiếng gáy, mặt trời ló lên cao, chính là thời khắc quyết định.

Khi người cầm lại xuất hiện, hắn cầm trong tay một chiếc lá cây, quỳ xuống mặt đất, dập đầu không dứt, cho thấy tấm lòng của hắn.

Cổng sau từ từ mở ra, Kỳ Vương và sứ giả Đông Hạ dưới sự bảo vệ của thị vệ, chậm rãi tiến đến.

Dưới tình thế cấp bách, Liễu Tích Âm không tìm ra vật gì có thể chứng minh thân phận, cũng không có giấy bút, chỉ đành rút tấm khăn lụa cũ mang theo bên người ra, nhanh chóng viết bức huyết thư, căn dặn: “Bọn họ trông chừng ta rất nghiêm, e rằng khó trốn. Người tìm cơ hội chạy ra, mang tấm khăn này đến Quận Vương phủ ở kinh thành, Quận Vương phủ ở chính giữa Tây phố, cổng có hai con sư tử bằng đá, hai con sư tử mẹ ôm sư tử con, rất dễ nhận ra. Sau đó đưa tấm khăn này cho Diệp tướng quân, nàng xem xong tất sẽ tin người, còn ta... ta...”

Nàng đã có câu trả lời.

Người cầm nhét chiếc khăn giấu vào trong miệng, cúi đầu lui ra.

Liễu Tích Âm sửa sang lại mặt mũi, vẽ diễm lệ bắn ra tứ phía, chậm chậm đi về phía Kỳ Vương, khoe miệng tràn ngập ý cười nhàn nhạt, gương mặt biểu lộ đủ cảm xúc sùng bái và cảm kích, nàng uyển chuyển cúi chào, dịu dàng nói: “Dân nữ gặp phải đại nạn, tạ ơn Kỳ Vương cứu mạng.”

Thiên hạ lại có thể có giai nhân đến mức này.

Đông Hạ sứ giả nhìn đến hai tròng mắt cứng đờ lại, hít một hơi khí lạnh, không thể tin trên đời có vật đến thế.

Dù Kỳ Vương không mê nữ sắc, cũng bị sắc đẹp của nàng chấn động, chần chừ một hồi rồi hỏi: “Tên của tiểu nương tử là gì? Nhà ở phương nào? Ngẩng đầu lên xem.”

Liễu Tích Âm thoải mái ngẩng đầu, giọng điệu vừa mềm mại vừa chứa một chút cương quyết: “Dân nữ họ Diệp, tên là Liễu Nhi, là vũ cơ.”

Kỳ Vương: “Múa ta xem!”

Liễu Tích Âm nhẹ nhàng cất gót sen, rũ tay áo dài, bắt đầu chậm chậm múa.

Vòng eo như liễu, làn mi tựa khói, yêu kiều át bốn phương.

Làn thu trong vắt, sóng nước chuyển quanh, câu hồn đoạt phách.

Thịnh yến Đông Hạ, Kỳ Vương dăng mỵ nhân.

Vũ cơ Diệp thị, dung mạo tuyệt thế, nhất vũ khuynh thành, tái vũ khuynh quốc.

Đông Hạ Vương như lấy được trân bảo, ban cho đứng đầu lục cung.

Độc xà xinh đẹp nhất, mềm mại bò tới bên chân kẻ địch.

Âm thầm chờ đợi trong bóng đêm, chờ thời cơ há chiếc răng nanh đầy nọc độc.

92. Chương 92

Cửu Thập Nhị. Hai đoạn chuyện cũ

Hạ Ngọc Cẩn sử dụng tất cả các mối quan hệ xã hội, tìm được một cao thủ đọc miệng, cuối cùng cũng hiểu ra sự tình. Lập tức mang huyết thư vào cung, báo cáo hoàng thượng.

Hoàng thượng kinh hãi, tiếp sau giận dữ, phất tay áo quét đồ nghiên mực giấy bút trên bàn, “Nghiệt súc dám làm như thế?”, sau đó hoài nghi thẳng cháu không đáng tin này, “Nếu dám sắp đặt ra chuyện này, có biết sẽ phải gánh kết cục thế nào không?”

Hạ Ngọc Cẩn yên lặng thụt lùi hai bước, rút cục cũng không bị nghiên mực đập vào chân: “Cháu và Kỳ vương không thù không oán, lại còn cuỗm được vô số bạc ở chỗ lão, nếu nói lão sai người gài bẫy cháu thì còn có thể, cháu tội gì mà phải gài lão? Lúc nào túng tiền còn có thể vào sòng mà chơi.”

Hoàng thượng hỏi lại: “Người không bị che mắt chứ?”

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Kẻ cam kia ngàn dặm truyền tin, chờ đợi hơn hai tháng ở phủ Nam Bình Quận Vương, suýt nữa bị đánh gãy hai đùi, bầm riết không buông, riêng một phần nghị lực này, trừ thâm cừ đại hận ra khó mà làm được. Dưới bao nhiêu tra vấn tỉ mỉ của Diệp Chiêu, hấn miêu tả chính xác tướng mạo cháu gái Liễu tướng quân, hơn nữa nay Liễu cô nương bị đưa đi Đông Hạ, không biết sống chết, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.”

Hoàng thượng rơi vào trầm tư, sau đó lắc đầu: “Kỳ vương đã qua tuổi ngũ thập, dưới gối chỉ có hai con gái, cũng không có con nối dõi, cần gì mưu phản?” Trừ nông dân khởi nghĩa làm phản, tất cả cũng vì tính toán đến việc truyền ngôi đến thiên thu vạn đại, không con nối dõi chính là không người thừa kế, cho dù cửu tử nhất sinh gây dựng gia nghiệp, lại có thể cho ai? Đây là mấu chốt của việc ngài vẫn chưa bao giờ nghĩ ngờ Kỳ Vương quá nhiều.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi lại: “Nếu hân không có lòng phản, tại sao vợ vét tiền bạc khắp nơi?”

Hai người trầm ngâm không nói.

Hoàng thượng vẫn luôn nhân hậu, nghe thấy tin người trong nhà mưu phản, càng cảm thấy đau lòng, nhưng nguy hiểm cho ngôi vị hoàng đế chính là nguy hiểm cho tính mạng, không thể coi thường. Bèn cấm Hạ Ngọc Cẩn không được hành động thiếu suy nghĩ, để lộ tin tức, tạm gác lại kiểm chứng. Đợi cháu đi rồi, ngài thở ngắn thở dài, hoàng hậu hiền đức, lúc đưa canh tới cũng đoán ra chút ít, khéo léo nhắc: “Thần thiếp nghe nói khi tiên đế băng hà, Dụ Quý Phi tự nguyện tuấn táng, tình nghĩa thấm thiết thâm sâu, hình như một thời gian nữa là đến ngày giỗ của bà rồi thì phải?”

Dụ Quý Phi là mẹ đẻ Kỳ vương, trí tuệ lại dịu hiền, đi từ cung nữ thấp kém đến địa vị tối cao, thánh sủng không giảm.

Hoàng thượng nhớ tới chuyện cũ, giật mình bừng tỉnh, thỉnh an thái hậu suốt đêm, sai hết người tránh đi, hé lộ mối nghi Kỳ vương mưu phản.

Hoàng thái hậu giận tím mặt, bà nghiêng rằng, phần nộ run người, móng tay thật dài bầu lấy tay vịn gỗ tử đàn, mắng lớn: “Á tiện tỳ kia, lúc còn sống đã không an phận, chết rồi cũng không chịu yên. Á ề tiện, con trai ả cũng ề tiện! Sống trong dòng họ chỉ làm hoen ố huyết thống, chỉ vì di chỉ của tiên đế, khiến ta không thể động vào nó, lưu lưu giữ giữ, lại thành nuôi hổ trong nhà.”

Mạch suy nghĩ chậm đến chuyện cũ không muốn nhớ lại, đầu bà choáng váng từng đợt.

Khi còn trẻ, gả cho thái tử, thái tử tuần tú khôi ngô, vợ chồng trẻ, sao có thể không yêu?

Bà hân hoan quỳ xuống lạy Nguyệt Lão, chỉ mong ước bách niên giai lão, cử án tề mi, bên nhau trọn đời.

Nửa năm sau thái tử đăng cơ, bà là người phụ nữ tôn quý nhất đời này.

Không ngờ, phu quân lại bị hồ ly tinh bắt mất hồn.

Dụ Quý Phi vốn là nha hoàn hầu hạ bên người thái tử từ nhỏ, mặt mũi coi như thanh tú xinh xắn, biết vài câu thi từ, dần được mấy cảm khúc, khéo mềm đẹp sắc, đi mê hoặc khiến tiên đế xoay vòng vòng, trước làm thị thiếp thái tử, sau khi đăng cơ được sắc phong Dụ mỹ nhân, tất cả sủng ái dồn lại một người. Thái hậu thời trẻ khí thế bừng bừng, tự cao với thân phận, hiểu thắng tranh hơn thua, sau khi thế cục ổn định, bà lần bốn lượt muốn chính đồn hậu cung, chỉ là đối phương thông minh, lại chưa ra tay, vất vả lắm mới tìm được cơ hội, lấy cớ dụ dỗ chủ nhân, ra sức đánh Dụ mỹ nhân mấy gậy thị uy, lại khiến tiên đế giận dữ, suýt chút nữa phế bà lập hậu mới, may mắn gia tộc có thế lực, liên thủ với các đại thần liều chết trình tấu, lại thêm thái hoàng thái hậu tận lực bảo vệ, thế vẫn chưa thôi, tiên đế lại suốt ba năm không tới phòng của bà.

Thái hậu ngày ngày than khóc, đúng lúc này Dụ mỹ nhân lại mang thai, một lần đã là con trai, chính là Kỳ Vương bây giờ, tiên đế càng sủng ái gấp đôi, phong làm Dụ Phi.

Bà rút cuộc hiểu được, vô tình nhất là gia đình đế vương, nước mắt phải rơi vì lợi ích, không phải vì tình yêu. Vì thế cất đi thứ tình cảm ắp ủ đẹp đẽ của thiếu nữ, biến cõi lòng thành băng giá, sửa soạn cờ trống, chuẩn bị trở lại.

Sau hết lần này đến lần khác suy sụp và đau đớn, từ một cô gái ngây thơ thuần khiết học được cách cúi đầu chịu đựng, học được cách suy nghĩ khéo léo, học được cách khoan dung rộng lượng, học được lòng dạ rắn độc và đủ loại bản lĩnh dùng để đảm nhiệm vị trí hoàng hậu.

Bà vì tiên đế mà nạp vô số mỹ nhân, thối lui nhường nhịn Dụ phi, không tranh giành tình cảm, quan tâm đầy đủ với con vợ lẽ, bà hiền thuận với thái hoàng thái hậu, gió chiều nào theo chiều ấy, làm hết mọi việc mà chính bản thân khinh thường hoặc không muốn.

Ngày ngày, tháng tháng, năm năm.

Hồ nước khô cạn, hoa tươi héo rũ.

Thế sự vô lường...

Khi bà bắt chấp tất cả, để yêu thương người, người lại coi rẻ chẳng thêm.

Khi bà đeo tấm mặt nạ, không yêu không thương, người lại bắt đầu một lòng kính trọng bà.

Cuối cùng sống lâu lên lão làng.

Bụng của bà cũng không chịu thua kém, sau khi lại được sủng ái, bắt lấy cơ hội ít ỏi, thế là ba năm sinh hạ hai đứa con trai.

Có chỗ dựa, vị trí hoàng hậu trở nên vững vàng như thái sơn, sủng ái nơi hậu cung chẳng còn quan trọng. Bà dồn tất cả tâm tư cho hai đứa trẻ, từ khi còn nhỏ đã lôi đủ loại sách vở, tự mình dạy bọn chúng thơ ca, kể chuyện cổ, dạy bọn chúng trung hiếu nhân nghĩa, trưởng tử khoan dung, thứ tử trí tuệ, chung sống hòa thuận, là thành tựu đáng tự hào nhất của bà.

Tiên đế dễ tin tiểu nhân, xử trí theo cảm tính, càng già càng ngu ngốc, càng già càng tàn bạo, mỹ nhân vô số tràn ngập hậu cung, son phấn nước hương, mỗi người một vẻ, dung mạo Du phi không nổi bật, nhưng lại một mình vượt trên tất cả, địa vị không người lay chuyển được. Chỉ có ở trước mặt Du phi, người mới có thể biểu lộ chút yêu chiều của một bậc trượng phu.

Sau Du phi lại sinh hạ một công chúa, phong hiệu Trường Lạc.

Kỳ Vương ngốc nghếch cam chịu, Trường Lạc công chúa xinh đẹp đáng yêu, là đứa con tiên đế yêu thương nhất, nhiều lần khen ngợi “Hiếu thảo vô cùng” “Giống ta nhất” trước mặt người khác, người lại lo vài lần đương kim hoàng thượng can gián tranh chấp với người là vì bất hiếu, âm thầm lo lắng, muốn sửa lập Kỳ vương làm thái tử, chỉ có điều từ xưa Đại Tần lập thứ không lập trưởng, thái hoàng thái hậu liệu chết phản đối, đương kim hoàng thượng lại không có khuyết điểm gì lớn, thật sự khó khiến bề tôi phục tùng, đành phải phong làm Kỳ vương.

Sau đó, tiên đế xen vào chuyện hậu cung, tự mình chọn con trai của thái phó, Vũ Lâm hữu vệ Tồn tướng quân làm phò mã cho Trường Lạc công chúa, vợ chồng ân ái, cử án tề mi. Làm cho Huệ phi vốn đang nhờ thái hậu làm chủ, gả Trường Thanh công chúa cho Tồn tướng quân chạy tới khóc lớn một hồi.

Hoàng thái hậu hận Du phi thấu xương.

Nhưng bà không có cách nào khác.

Bà chỉ có thể cười bồi nhẫn nhịn, liều mạng nhẫn, chẳng những chính mình nhẫn, còn dạy các con nhẫn. Cả trước mặt lẫn sau lưng đều lôi kéo Du phi, gọi tỷ muội tốt, khen Kỳ vương hiếu thuận với mẹ cả, khiêm tốn mọi chuyện, nhường bộ mọi đường, hiền lành phong độ người người đều khen, rút cục cũng gỡ lỏng được cảnh giác của tiên đế, bảo toàn cái ghế hoàng hậu cùng thái tử.

Một lần nhẫn này đúng hai mươi năm, nhẫn đến lúc tiên đế băng hà, người còn không buông bỏ được nữ nhân yêu thương nhất, cố ý triệu tân hoàng đế và bà đến, để lại di chiếu: “Thái tử đăng cơ, phong Du phi làm Hoàng quý phi, ban đất phong Giang Bắc cho Kỳ vương, ân chuẩn Kỳ vương đưa Hoàng quý phi tới đất phong...”

Hoàng quý phi là dưới hai người, trên vạn người.

Giang Bắc rất xa kinh thành, giàu có và đông đúc nhất, bình an nhất.

Thái hậu nhìn tiên đế trên giường bệnh, hoảng hốt nhớ tới bóng dáng thời trẻ khi vén tấm khăn voan đỏ, dưới ánh đèn nền long phụng len lén nhìn nhau.

Chàng thiếu niên bà từng ái mộ nay đã trở thành một ông già, trong lòng lẫn trong mắt của ông, cho đến lúc chết vẫn không hề có nửa phần vị trí dành cho bà.

Lần nhẫn nhịn cuối cùng, lặng lẽ nuốt xuống.

Bà dịu dàng quỳ xuống tiếp chỉ.

Tiên đế băng hà.

Chết theo tiên đế.

Uất ức nổi bùng trong nháy mắt, sắp giáng xuống.

Bao năm phẩm hạnh, đã có cơ hội trút ra.

Bà báo cáo với thái hoàng thái hậu, mang theo cung nữ thái giám, đi giá tới Thanh Hoa Cung, truyền ý chỉ thái hoàng thái hậu, ban thưởng ba thước lụa trắng, ban thưởng một ly rượu độc, ban thưởng một thanh chủy thủ, mỉm cười căn dặn: “Thái hậu có chỉ, Du phi là tình yêu số một trong lòng hoàng thượng, Du phi cũng thâm tình chẳng đối với hoàng thượng, theo lý nên cùng kẻ cận.”

Du phi tuy tuổi xuân đã mất, phong vận vẫn còn, giờ tay nhắc chân trần đầy tư thái cao nhã. Bà vẫn chưa có phản ứng quá lớn với ý chỉ này, thản nhiên tiếp nhận, thản nhiên tạ ơn, trang điểm rực rỡ, chạm vào thanh chủy thủ đầu tiên, sau lại đặt xuống, sờ nhẹ lụa trắng, suy tư một lát, vẫn không chọn, cuối cùng nhìn đến rượu độc, cẩn thận hỏi: “Ta muốn xinh đẹp mà đi gặp người, nên chọn loại nào?”

Thái giám đáp lời: “Rượu độc là hay.”

Thái hậu nở nụ cười.

Du phi nâng chén, uống một hơi cạn sạch, lại không biết độc này trừ “Cư”, còn có “Khiên cơ”.

Khi phát độc đau đớn vạn phần, cơ bắp gân cốt toàn thân co rút, dần dần run rẩy cuộn tròn, chết cực kỳ bi thảm. Du phi ném chén rượu, ánh mắt không dám tin bắn về phía bà, cổ họng cứng đặc không thể phun ra được nửa chữ, càng không ngừng lặp lại: “Người... Người...”

Chờ đợi dài đằng đẳng, cho đến khi đối phương không còn sức mấp máy, bà cúi đầu, lấy gương đồng ra, để trước mặt Du phi, để Du phi nhìn gương mặt kinh khiếp của chính mình, nhẹ nhàng ghét sát tai, dùng ngữ khí dịu dàng nhất mà nói: “Muội muội thật sự rất đẹp mà, lại tình thâm ý thiết với tiên đế. Tỷ tỷ sẽ phụng mệnh phong muội làm Hoàng Quý Phi, sẽ mãi mãi trăm ngàn năm cùng tiên đế.”

Du Phi chết không nhắm mắt.

Thái hậu ngầm ra lệnh, Du phi chôn theo tiên đế, lúc nhập quan thì che mặt lại, nhét trấu vào miệng, khiến cho không còn mặt mũi gặp người, có miệng khó trả lời.

Cung nhân tuy biết, cũng không dám nói gì.

Ba mươi năm ân oán hạ màn.

Đương kim hoàng thượng đăng cơ, triều đại thay đổi. Phong Trang Hiếu An Vinh Trinh Tĩnh hoàng thái hậu làm Trang Hiếu An Vinh Trinh Tĩnh thái hoàng thái hậu, phong hoàng hậu làm Vinh Dự An Huệ Thuận Đoan Hi hoàng thái hậu, phong thái tử phi Hoắc thị làm hoàng hậu. Du phi Lý thị tự nguyện tuấn táng có công, phong Đoan Hòa Cung Thuận Ôn Hi Hoàng quý phi.

Kỳ vương càng thể hiện an phận thủ thường, khúm núm, hoàn toàn là thái độ mặc cho xử lý, ngược lại khiến cho người ta không tiện xuống tay.

Đương kim hoàng thượng nỗ lực phấn đấu, toàn tâm toàn ý đặt vào quốc sự, diệt trừ gian thần, chinh đồn triều cương, chấn tai phát lương, mọi việc bừa bộn, mọi thứ trọng yếu, cũng không rảnh xử lý người anh trai này.

Nửa năm sau, tiền An Vương lao lực lâu ngày thành bệnh, rời khỏi nhân gian, để lại hai đứa con một bệnh một què.

Hoàng thái hậu thương xót con trai, thường xuyên tỉnh mộng giữa đêm, nhớ tới đủ những loại chuyện xấu xa từng làm những năm nay và ánh mắt oán độc kia của Du phi, có chút lo sợ báo ứng, từ đó về sau quy y phật môn, ăn chay niệm phật, tích thiện tu thân, tích đức cho con cháu. Lòng dạ rộng lượng dần, oán hận với Kỳ vương cũng từ từ buông bỏ.

Kỳ vương đứng trên ngọn núi nhỏ trong hoa viên Vọng Hương Các, đẩy cửa sổ nhìn về nơi xa, ngây ngốc nhìn phía nam.

Trên bàn đọc sách trong Vọng Hương Các, chất đầy tranh cuộn, hần chăm chăm mở ra, hé lộ một mỹ nhân mặc cung trang bên trong, dung mạo tú lệ, trong tay cầm quạt lụa, đứng dưới hoa mẫu đơn, ý cười thản nhiên.

Đây là mẫu thân mãi mãi dịu dàng dễ gần, tuân quy tuân phép của hần.

Hần mãi mãi nhớ kỹ khi hần năm tuổi, chui vào trong hoa viên chơi trốn tìm với thái giám, lén nghe thấy mẫu thân và phụ thân nói chuyện. Phụ thân trêu ghẹo, nhắc lại lúc mẫu thân và tiên đế mới quen nhau, trên mặt mẫu thân bỗng nhiên hiện lên sắc hồng thiếu nữ, xoắn xoắn góc áo, đẹp như đóa sơn trà bên cạnh ngọn giả sơn.

Phụ thân nói: “Lần cải trang đó, chuẩn bị xuất môn, trước khi đi thì thấy nàng trong khổ phòng, năm đó nàng mới mười hai, mặc một chiếc váy thô màu lục nhạt, cài một cây ngân châm nhỏ, cười hì hì, trên gương mặt tròn tròn có hai lúm đồng tiền, đứng ở dưới cây thùy trúc, vô ưu vô lự như nhau, thật giống như cô gái bước ra từ trong bức họa. Ta nhìn nàng cười cười, nàng lại lớn mật, mắt mũi hung tợn trừng ta nửa ngày, quay đầu chạy vài bước, lúc quay đầu lại nhìn thoáng qua ta, bỗng nhiên đỏ mặt.”

Mẫu thân cũng cười: “Chàng không có mặc trang phục thái tử, dán chặt mắt lên người người ta, đứng ngây đứng ngốc, ta còn nghĩ tự nhiên ở đâu ra một tên háo sắc. Lúc ấy ta nhìn lại, lờ mờ chàng một trận, định cho chàng biết mà tránh, không ngờ chàng lại đỏ mặt, y như con tôm luộc chín. Ta thấy chàng chẳng qua chỉ là một thiếu niên mười hai mười ba, ngượng ngùng như thế trông rất đáng yêu, trong lòng mềm ra, không nói với quần sự, tự chạy đi, đang chạy không nhìn được quay đầu lại nhìn qua, thấy chàng đứng gần người giữa từng chiếc từng chiếc lá trúc đang rơi, bỗng nhiên cảm thấy, ánh mắt của tên háo sắc này rất đẹp.”

Bà không biết người là thái tử.

Người không cần bà là a hoàn.

Không cần thân phận quyền quý, không cần khuynh quốc khuynh thành, chỉ cần địa điểm thích hợp, chỉ cần hai người thích hợp, thì trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau kia, đã đủ để biết kiếp này người ấy là người thích hợp nhất.

Trúc mã thanh mai, tình đầu chớm nở, bà và người, nhất kiến chung tình.

A hoàn không thể biết chữ, nhưng phụ thân tự mình dạy chữ ấu thân, mẫu thân thông minh, thiên phú cực cao, bà vì để xứng đôi với phụ thân mà dồn hết toàn bộ sức lực, khắc khổ cố gắng, rất nhanh cầm kỳ thi họa mọi thứ đều đã giỏi, đến lúc nghỉ ngơi. Nhưng vô dụng, nữ tử Đại Tần, xuất thân quyết định tất cả.

Phụ thân cười thái tử phi.

Thái tử phi xuất thân cao quý, xinh đẹp sang quý động lòng người.

Mẫu thân thấp kém, lùi sang một bên.

Lúc đầu từng nghĩ, chỉ phải cẩn thận khép nép, là có thể chung sống hòa thuận. Nhưng bà không ngờ tới, chỉ cần trái tim phụ thân một ngày còn dành cho bà, thái tử phi sẽ một ngày không tha cho bà. Cho đến sau khi phụ thân đăng cơ, bao nhiêu nhần nhện đối lại vô vàn đòn roi và trách mắng không phân tốt xấu. Rốt cuộc bà nhận ra rằng, nếu bản thân còn tiếp tục ngây thơ, ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Phụ thân xử phạt hoàng hậu, thề với mẫu thân: “A Du, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ cho nàng trọn đời trọn kiếp.”

Mẫu thân cười đáp, nhưng thường bật dậy khóc giữa cơn mơ không biết bao nhiêu lần.

Bà cần rằng, học cách kiên cường, thật cẩn thận, từng bước từng bước đều không được đi sai. Đề phòng hoàng hậu khắp nơi, cẩn thận ứng phó với các phi tần khác, cuối cùng sinh ra trường hoàng tử.

Ai cũng bảo hoàng thất vô tình, nhưng phụ thân lại thật lòng yêu thương hần.

Trong năm hoàng tử, hần là đứa trẻ duy nhất có thể ngồi lên vai người, được người cầm tay dạy viết từng chữ. Hần là đứa trẻ được người tự tay đút cho ăn lê, hần là đứa trẻ được người dắt tay đi dạo hoa viên, hần là đứa trẻ có thể ôm người làm nũng. Lúc nửa đêm tỉnh mộng, khóc lóc vì sợ tới, người vừa mới ngủ trong Thanh Hoa Cung, nghe thấy vội lại hỏi han, lặng lẽ ngồi đầu giường nói với hần: “Con là đứa bé ngoan của

Hạ gia, được trời phù hộ, phải có dũng khí, đừng khóc.” Sau đó dặn dò ma ma và các cung nữ thấp thêm nhiều đèn cho hắt.

Mẫu thân đứng ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn phụ thân, vẻ mặt dịu dàng đến không tả xiết.

Tiên đế tin lời gièm pha, trọng dụng tiểu nhân, xử sự hồ đồ, bỏ bê triều chính, tính tình nóng nảy, xúc động dễ giận, không phải là hoàng đế tốt.

Nhưng mà, đối với mẫu thân, người là một người chồng tốt, đối với Kỳ vương và Trường Lạc, người là một người cha tốt.

Người dùng hết mọi thủ đoạn, để bảo vệ ẹ con hắt được bình an.

Sợ rằng chỉ sủng ái Dự phi sẽ gây ra ghen tị, người liền nạp rất nhiều mỹ nhân, sủng ái Lã phi, mặc cho ả đàn bà ương ngạnh ấy lộng quyền, đánh lạc hướng chú ý.

Người sợ hoàng hậu sau này tính sổ, mấy lần định phế lập thái tử.

Cả triều văn võ phản đối, thái hoàng thái hậu cực lực ngăn cản. Vì thái tử trung hậu, đối xử mềm mỏng với dân chúng, thân thiết với huynh đệ, không có lòng dạ lang sói, cũng không có sai lầm gì, thật sự không thể tìm ra lý do để phế.

Phụ thân vẫn khư khư cố chấp.

Mẫu thân nghe được việc này, quỳ xuống can ngăn, khuyên phụ thân: “Đại Tần là Đại Tần của Hạ gia, thiếp thân bé nhỏ không đáng kể. Nên lấy đại cục làm trọng, chớ phá hỏng phép tắc tổ tông.”

Phụ thân nghe mẫu thân khuyên, người thở thật dài, việc này rốt cuộc đành bỏ.

Hoàng hậu dường như không biết việc ấy, càng ngày càng thân mật hiền lành hơn. Ánh mắt nhìn hắt luôn hiện lên ý cười, nếu hắt muốn ăn uống cái gì, ngay cả đồ của thái tử cũng đưa cho hắt, đệ đệ luôn luôn kính trọng hắt. Làm cho kẻ ngu xuẩn là hắt ảo tưởng rằng, mẹ cả là người phụ nữ tốt bụng nhất trên đời, thái tử là đệ đệ lương thiện nhất. Khi về cung, thậm chí còn khen ngợi hoàng hậu hiền từ, thái tử phúc hậu với mẫu thân...

Mẫu thân cười nghe, sau khi nghe xong, nhẹ nhàng nói: “Con chim nhỏ không có cánh, bay cao càng cao, thì rơi càng thảm.”

Hắt không hiểu được.

Mẫu thân nhếch miệng cười khổ: “Thằng bé ngốc...”

Bà ngắm nhìn bông mẫu đơn nở rộ trong vườn, trên gương mặt trẻ trung, là những ưu thương không nói rõ nổi thành lời.

Bao nhiêu oán, bao nhiêu ưu, khi phụ thân đến, đều biến thành nụ cười tỏa nắng.

Xuất thân ti tiện, không nơi dựa dẫm, yêu thương vằng vặc trời cao quý trong đám mây kia.

Con chim không có cánh, vì trông mong mặt trời của nàng, sẵn sàng bay cao, cho đến thời khắc bị rơi xuống tàn nhẫn.

Nàng không hối hận.

Thời khắc rơi từ trên đám mây xuống tới sớm hơn trong tưởng tượng.

Sức khỏe vốn cạn kiệt của phụ thân bỗng nhiên suy sụp, nhanh đến mức làm cho người ta trở tay không kịp, làm cho người không kịp an bài hậu sự.

Mẫu thân xuất thân thấp hèn, vì yêu, bà cũng không muốn lộng quyền, không muốn làm chuyện gì tổn hại đến tiên đế, cho nên không có nhà mẹ đẻ chống đỡ, hắt mặc dù được tiên đế sủng ái, nhưng bản thân lại bị văn võ bá quan khinh thị, năng lực có thể sử dụng rất thấp, đám còn lại cũng là lũ tiểu nhân vì hắt được tiên đế sủng ái mà đi theo, giờ cây đổ bầy khỉ tan.

Mẫu thân tìm hấn, dặn dò, “Nếu sau này ta ngộ nhờ có vấn đề gì, con chỉ cần bảo vệ tốt chính mình, bảo vệ muối muối.” Hấn bỗng nhiên phát hiện không ổn, bắt đầu sắp đặt, trong lòng còn ôm một chút kỳ vọng, cho dù tước chức làm thường dân cũng không sao cả, chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng mẫu thân và muối muối.

Hoàng hậu sao có thể dễ thái tử lưu lại tiếng xấu không dung thứ anh trai, thế nên ngoài cười nhưng lòng không cười từ chối.

May mà trước khi phụ thân mất có an bài phong đất Giang Bắc cho hấn, rời xa phân tranh chốn kinh thành, mặt khác còn triệu hấn và Trường Nhạc công chúa đến, cố ý dặn hấn mau đưa mẫu thân đi Giang Bắc an hưởng tuổi già. Sau đó cố gắng bằng hết một hơi cuối cùng, kéo tay hấn, dùng giọng nói yếu ớt đến không thể nghe nổi nói: “Ước chúng ta không sinh ra trong gia đình đế vương, ước con trai chúng ta không sinh ra trong gia đình đế vương, ước con gái chúng ta không sinh ra trong gia đình đế vương...”

Thiên tử không nặng tình, nặng tình không phải thiên tử.

Bi kịch cả đời.

Không đến nửa ngày sau, tiên đế về trời, giữa một đám tôn thất bách quan phải cố gắng dùng khăn tẩm để rửa nước mắt gào khóc, hấn là kẻ khóc thảm thiết nhất, hấn không khóc cho hoàng đế, mà khóc cho phụ thân hấn.

Hấn đến đón mẫu thân, nhưng lại chậm một bước.

Vạn vạn lần không ngờ rằng, mẹ đàn bà độc ác kia lại xuống tay nhanh như vậy, thấy thi thể vạn vẹo, gương mặt đau đớn, hai mắt trợn trừng sau khi chết của mẫu thân, hấn bị đẩy vào vực sâu tuyệt vọng, mọi người còn giả mù sa mưa với hấn: “Du quý phi tình thâm ý trọng với tiên đế, không muốn cùng người đi Giang Đông, người tuần táng rồi.”

Đương kim hoàng thượng đăng cơ, lấy đạo hiếu trị thiên hạ, Lã thái phi bị giam lỏng.

Thật buồn cười, người mẹ dịu dàng hiền từ của hấn đã chết theo một cách đau đớn nhất, Lã phi kiêu ngạo ngang bướng thì lại được sống yên ổn, mẹ hoàng thái hậu tâm địa ác độc kia lại được sống an nhàn, tận hưởng vinh quang vô hạn.

Hấn lạnh lùng nhìn.

Ngay sau đó hoàng thượng chinh đồn triều cương, giết Tôn thái phó đã chống ngang triều đình nhiều năm để lập uy, xét nhà tru di tam tộc, Tôn tiểu tướng quân bị xử tử.

Băng tuyết ngập trời, Trường Lạc công chúa thân đang có mang, nóng lòng cứu phu quân, bất chấp tuyết rơi quỳ gối ngoài Khải Đức cung, cầu xin thay cho chồng.

Đương kim hoàng thượng nâng nàng dậy giả mù sa mưa: “Quốc pháp không nghiêm, làm sao trị thiên hạ? Hoàng muội và Tôn tướng quân phải rời xa, tạm về phủ Công Chúa, chờ sau đó ta chọn uội một vị phò mã tài mạo song toàn khác.”

Van xin vô dụng, Tôn tiểu tướng quân bị ban chết.

Trường Lạc công chúa mỏng manh, nghe thấy bệnh nặng một hồi, mấy ngày không ra khỏi cửa, cùng đứa bé chưa ra đời về chốn hoàng tuyền.

Một tháng ngắn ngủi, long trời lở đất.

Những người yêu thương hấn nhất trên đời đều đã chết, những người hấn yêu thương nhất cũng đã chết.

Hạnh phúc vụn tan như ảo ảnh.

Hấn thừa hưởng dòng máu và tính cách của phụ thân, nhìn ngôi cửu ngũ, nhìn bên trong bức tường hoàng cung, yêu nồng cháy, hận kiên quyết.

Hấn càng hạ mình hơn, càng cung kính hơn, chăm chỉ làm việc, cho dù bị cười nhạo thẳng mặt là con của tiện nô, nắm đầm siết thật chặt trong ống tay áo, móng tay đâm vào thịt, đau đến tận xương, gương mặt vẫn cười cười cho qua. Lén lút ăn uống đập phá, để giảm bớt nỗi đau khổ trong lòng. Cho đến khi thân

mình từ từ mập lên, cuối cùng dung mạo cũng bị hủy, lại vợ vét của cải thất đức, uống rượu say tự làm mất mặt, chơi nam sủng, yêu đào kép, rơi xuống thành trò cười cho toàn bộ kinh thành, cuối cùng cũng đẩy lui được hết nghi ngờ trước nay, được trả lại đất phong.

Mười năm mài một kiếm.

Thời điểm giặc Kim tiến công, hoàng thượng sợ hãi, thái hậu sợ hãi, văn võ khắp triều thất kinh, hấn mặc dù ở trung tâm của cơn lốc xoáy, nhưng trong lòng lại vui sướng điên cuồng. Không ngờ, Diệp Chiêu ngang trời nhảy ra, ngăn trở bước tiến quân Kim, giúp cho đám tiểu nhân tham sống sợ chết này, thật là đáng tiếc. Hấn ở Giang Bắc suốt tháng hát ca, phóng đảng qua ngày.

Khi Đông Hạ có ý đồ xâm phạm trung nguyên, tìm hấn hợp tác, đề nghị lấy Mạc Hà làm biên giới, phân chia nam bắc.

Thắng, báo thù rửa hận.

Thua, một chiếc đầu người.

Tuổi quá nửa trăm, dưới gối chẳng có con cái.

Đây là ý trời, ông trời giúp cho hấn đi báo thù mà không vướng bận gì.

Hấn phải đòi lại giang sơn mà phụ thân luôn tâm tâm niệm niệm giao cho hấn.

Năm Đức Tông thứ mười một, Kỳ vương, phản.

93. Chương 93

Cửu Thập Tam. Người Liễu gia tới

Năm đó, hoàng thái hậu nắm hậu cung trong tay, vì mặt mũi hiền lương thực đức, nói với bên ngoài rằng Du quý phi tự nguyện tuân táng, về phần đối sang dùng độc “Khiên cơ”, đến ngay cả con trai ruột cũng không nói cho biết. Hoàng thượng xử lý Tôn tướng quân cũng là chấp pháp theo lẽ công, vốn không đặt lòng riêng. Trường Lạc công chúa lao đao chạy ra giữa trời tuyết, sầu lo quá độ mà qua đời, mặc dù ngài thở dài hai tiếng, cũng không cho rằng là lỗi của chính mình. Huống hồ, từ nhỏ ngài và đệ đệ đã chịu sự lạnh nhạt của phụ thân, đối với việc phụ thân yêu thương Kỳ vương và công chúa Trường Lạc, cũng không có nửa điểm hảo cảm, có điều hoài bão rộng lớn, duy trì thanh danh thánh quân, tận lực công minh trả oán mà thôi.

Vết nhơ dĩ vãng bị xé mở trước mặt, ảm tình dần dần lộ ra.

Ngài thăm cảm thấy không ổn, lập tức phái Ngự Sử cùng mật thám tới Giang Bắc tra rõ việc này, truyền Kỳ vương tiến cung diện thánh.

Chuyện xấu có to bằng trời cũng là chuyện của cáo.

Hạ Ngọc Cẩn báo tin xong, trốn tránh tất cả trách nhiệm, không hề vượt quá chức phận, hấn chỉ lo Diệp Chiêu tình thâm ý trọng với Liễu cô nương, không buông bỏ chiến tuyến phương bắc được, sẽ làm ra hành động không lý trí nào đó, bèn trở lại phủ Nam Bình Quận Vương. Trong lòng chuẩn bị trăm ngàn câu nói tốt lành, đã sẵn sàng để vỗ về trấn an tâm trạng phiền muộn của nàng.

Không ngờ, Diệp Chiêu lại đang im lặng ngồi ven hồ câu cá.

Lá rụng lướt nhẹ, cá lớn quẫy đuôi, móc câu quăng xa xa, làm gọn vài vòng sóng nước.

Mây nhạt gió nhẹ, tựa như chưa từng có chuyện động trời nào xảy ra.

Hạ Ngọc Cẩn hấp ta hấp tấp ngược lại càng giống như thằng ngốc rảnh rồi đi lo lắng cho người ăn củ cải nhạt (*). Hắn đi đi lại lại quanh Diệp Chiêu hai vòng, thấy đối phương không thèm nhìn mình, cuối cùng loạt xoạt ngồi xuống bên cạnh, biết rõ còn cố hỏi: “Đang làm gì đấy?”

Diệp Chiêu đáp: “Tĩnh tâm.”

“À,” Hạ Ngọc Cẩn ngồi bên cạnh bứt cỏ, thấy đối phương không phản ứng, chủ động hỏi lại, “Nàng không sốt ruột?”

Ánh mắt Diệp Chiêu như chim ưng nhìn chằm chằm mặt hồ: “Gấp cũng vô ích.”

Hạ Ngọc Cẩn càng nghi, không hiểu.

Diệp Chiêu quay đầu nhìn hắn một cái, thần sắc dịu đi rất nhiều, giải thích: “Việc phát sinh đến nước này kéo dài quá lâu rồi, thời cơ cứu viện tốt nhất đã qua mất. Căn cứ tin tình báo hầu cận đưa tới, Tích Âm rơi vào tay địch, kẻ địch cũng không biết thân phận của nó, nếu trong lòng nó luẩn quẩn... Vốn đã luẩn quẩn trong lòng rồi. Nếu nó nghĩ thoáng ra được, khom lưng thuận theo, bằng vào đôi bàn tay và gương mặt xinh đẹp của nó, dứt khoát sẽ không dễ gì gặp họa, giờ chưa hề có động tĩnh, đại khái là ẩn nấu bên người Đông Hạ Vương, tùy cơ mà động.”

Hạ Ngọc Cẩn dường như có chút suy nghĩ, hỏi lại: “Nàng không lo lắng?”

Diệp Chiêu chần chờ một lát, chậm rãi hỏi lại: “Lo lắng làm được gì? Việc tới bây giờ, ta nhảy vào hoàng cung Đông Hạ cứu người? Hay là dẫn quân tấn công Đông Hạ? Nay ta giải giáp tước chức, tạm thời chưa nói đến việc ta không nên rời xa kinh thành, tạm thời chưa nói đến việc địch trong tối ta ngoài sáng, không rõ tình hình. Nếu dả thảo kinh xà, khiến Đông Hạ Vương phát hiện ra thân phận Tích Âm, hoặc bắt làm con tin, hoặc hạ sát thủ, làm thế nào cho phải?”

Hạ Ngọc Cẩn cường điệu: “Nàng thực sự không làm gì cả?”

Diệp Chiêu quay đầu đi, nhìn cần câu: “Diệp Chiêu ta không đánh trận chiến nào chưa được chuẩn bị.”

Hạ Ngọc Cẩn còn muốn truy hỏi chuẩn bị thế nào, chợt lại nhìn lời nói ra đến khóe miệng, lại nuốt trở về.

Diệp Chiêu cũng im lặng không nói.

Diệp Gia quanh năm đóng giữ ở Mạc Bắc, lòng quân ủng hộ, Diệp Chiêu chinh chiến bao năm, tùy tùng rất nhiều, cho dù giao tuyệt đại bộ phận quân quyền ra, thế cục trước mắt không rõ ràng, sao có thể không giữ lại chút ít thế lực riêng để phòng bất trắc? Nay nàng âm thầm phái thám tử tâm phúc đi Đông Hạ điều tra, chờ tin tức xác nhận, sắp xếp ổn thỏa xong, sẽ xuất kích cứu người.

Việc này không thể nói thẳng với Hạ Ngọc Cẩn

Không phải vì tin tưởng nhiều ít thế nào, mà vì Hạ Ngọc Cẩn là con cháu Hạ gia, hắn có nghĩa vụ bảo vệ duy trì giang sơn Đại Tần, nguyện tuyệt đối trung thành với hoàng đế. Nếu biết rõ tình hình mà không báo, đó là bất trung với hoàng đế, nếu biết rõ tình hình mà báo cáo, là bất nghĩa với vợ mình, kẹt ở giữa hai bên đều khó xử.

Chính Hạ Ngọc Cẩn cũng rõ ràng, có vài chuyện vẫn nên giả vờ hồ đồ thì tốt hơn.

Hai vợ chồng yên lặng câu cá, mỗi người một suy tính.

Một lần câu này, đã câu tới chạng vạng, ráng chiều rực rỡ trên không trung rải xuống từng hình từng hình lục lăng, trong làn sáng lóe lên những bóng nắng đan xen đẹp đẽ. Dây câu khẽ động, cần câu khẽ nảy, con cá béo thứ tám mắc câu. Diệp Chiêu nhìn con cá dần động tham ăn một lúc lâu, gỡ ra khỏi móc, quăng lại vào nước, nói thầm: “Nuôi tiếp, ăn sau.”

Hạ Ngọc Cẩn đang buồn ngủ cũng tỉnh lại, dụi dụi mắt, bò người dậy, ngáp một cái thật dài, xoa bụng nói: “Đói quá.”

Đám a hoàn trôi đến sôi ruột như được đại xá, vội vàng chạy xung quanh, tranh nhau đòi đi sắp xếp nấu nướng.

Chợt, Thu Hoa ùng ùng chạy từ cổng vòm hoa viên xộc vào, hét lên: “Tướng quân, không ổn rồi!”

Diệp Chiêu xoay người nhảy lên, nhú mào: “Học bao lâu rồi, vẫn không học được quy củ, còn có chuyện không ổn nào đáng ngạc nhiên được nữa?”

Hạ Ngọc Cẩn hòa theo: “Đúng thế đúng thế!”

Thu Hoa lấp bắp: “Là... Là cữu lão gia tới đây...”

“Cữu lão gia?” Diệp Chiêu kinh ngạc, “Cữu lão gia nào?”

Thu Hoa dậm chân nói: “Còn cữu lão gia nào nữa ạ? Đương nhiên là Liễu đại tướng quân, đại cữu lão gia!”

Diệp Chiêu ngừng thở giây lát, nét mặt rối loạn hiếm thấy.

Hạ Ngọc Cẩn ghé tai nói: “Đừng bảo do Liễu cô nương mất tích, đến đây hỏi tội đi?”

Diệp Chiêu nhớ tới cảnh ngộ của biểu muội cùng tính tình thô bạo của cậu, trong lòng chột dạ từng hồi, nhưng rất nhanh tỉnh táo lại, vuốt phẳng quần áo, sải bước tới phòng khách.

Hạ Ngọc Cẩn bật dậy đuổi kịp, không biết là vui sướng khi người gặp họa hay là đầy cõi lòng cảm thông nói: “Cẩn chuẩn bị thuốc tiêu bầm cho nàng không?”

Diệp Chiêu trừng mắt nhìn hần lườn một cái, cũng không nói năng gì.

Liễu tướng quân đang ngồi trong phòng khách, có Thu Thủy làm bạn, hứng trí bưng bưng thưởng thức danh gia thi họa trên tường: “Cái này vẽ hoa bướm rất giống, cái sơn thủy kia lại chả khác nào giọt mực, danh họa cái chó má gì chứ?! Để ông đây lấy cái nghiêng mực đổ ra hai phát, cũng có thể vẽ được! Người nói xem có đúng không?”

Thu Thủy cùng chung một mối thù: “Tướng quân cũng nói như thế, nhưng mà quận vương lại không đồng ý.”

Liễu tướng quân rung đùi đắc ý: “Khiếu thẩm mỹ tệ vậy? Cái đồ chơi này không thể ăn không thể uống, chùi móng còn lo cứng quá.”

Không phải người một nhà, không cùng vào một cửa, Hạ Ngọc Cẩn cảm khái vạn lần.

Diệp Chiêu nặng nề khụ một tiếng.

Liễu tướng quân thấy Diệp Chiêu, mặt mày hớn hờ, chào đón nói: “Cháu trai —— “

Hạ Ngọc Cẩn nặng nề khụ một tiếng.

“Cháu gái ạ,” Liễu tướng quân cố gắng sửa lại xưng hô, trước tiên nhìn thẳng cháu rể xinh đẹp như hoa như ngọc, sau lại nhìn đứa cháu gái anh tuấn tiêu sái, tất cả cảm xúc đều giấu trong lòng, không thể nào trút ra. Ông nhiều lần so sánh chiều cao không khác nhau là mấy giữa ông và Diệp Chiêu, thở dài, “Năm đó gặp cháu, mới có tám tuổi, chưa cả cao quá ngực ta, so với mấy thằng nhóc quậy phá còn quậy phá hơn, làm ông Diệp thông gia phải cảm gậy đuổi khắp cái sân, nào có nửa phần đáng về nữ nhi? Sau lại nghe nói cháu tiền đồ rộng mở, cậu cũng cảm thấy an ủi trong lòng, ai mà ngờ... Tại sao lại rơi vào trường hợp cá biệt như vậy?” Ông vô cùng đau đớn, liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt Hạ Ngọc Cẩn rất kém, vội vàng đổi giọng, khoa trương nói, “Đây là cháu rể phải không? Ngoại hình cũng thật anh tuấn, da mịn thịt mềm, hơn xa đám đàn ông thô lỗ ở Mạc Bắc, cũng chỉ có cháu mới có thể chịu đựng tính tình phá hoại của nó, không dễ dàng a.”

Hạ Ngọc Cẩn gian nan cười nói: “Đúng vậy, không dễ dàng.”

Liễu tướng quân phát hiện đối phương khó chịu, tiếp tục pha trò: “Ta tặng cho hai vợ chồng son các cháu chút lễ vật.” Tùy từng dâng lên danh mục quà tặng, Diệp Chiêu nhận lấy nhìn đọc, thấy ngoại trừ loan đao Miêu Tây là inh, còn lại thì là da thú giữ ấm thượng đẳng ở trong rừng Cáp Thiếp Thiếp gần Gia Hưng Quan, còn có hai cây nhân sâm trăm năm, một hòm ngọc trai, có thể thấy được mợ biết phu quân của mình yếu đuối sợ lạnh, đã rất tận tâm.

Diệp Chiêu sai người nhận lấy lễ vật, tự mình dâng trà.

Liễu tướng quân uống trà, càng cảm khái hơn, cố gắng tìm từ ca ngợi: “Thật không ngờ, cháu trai... Cháu gái sau khi thành thân, càng thêm...” Ông nhìn một lúc lâu, sau khi thật sự không tìm ra từ gì để diễn tả,

bất đắc dĩ đành lắc đầu an ủi, “Cháu nên học mợ cháu, sau này đừng mặc đồ nam, mặt đen thì đánh nhiều phấn, dáng người xấu thì dùng quần áo tôn lên, thêm nhiều hoa một chút, lại mặc quần lụa mỏng gì gì đấy, cắm mấy cây kim trâm, tốt xấu gì cũng đừng làm xấu mặt tướng công của cháu, làm nó khó nhìn người a.” Ông vỗ vỗ vai Hạ Ngọc Cẩn, cố hết sức ra vẻ đàn ông nghĩa khí, mắng Diệp Chiêu, “Tướng công tốt như vậy, phải quý trọng.”

Hạ Ngọc Cẩn bị bàn tay to như cái quạt hương bồ chụp xuống vai, suýt nữa té ngã, hẩn nhìn gương mặt trung hậu thành thật kia, lại thêm tấm thư mật xúi giục vợ hẩn ly hôn, còn đòi đánh hẩn, ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, lặng lẽ rửa thềm.

Diệp Chiêu vâng dạ hết sạch, cẩn thận hỏi: “Cậu đến vì chuyện của cửu biểu muội ạ?”

Liễu tướng quân nghe vậy mừng rỡ: “Cháu tìm được mối cho nó rồi à? Người ta dòng dõi nhà ai? Khi nào thì đám cưới?”

Diệp Chiêu và Hạ Ngọc Cẩn đều sửng sốt, hai mặt nhìn nhau, cùng đồng thanh hỏi: “Vì sao người hỏi kinh?”

Liễu tướng quân mặt mày hồng hào, “Dĩ nhiên là phụng chỉ hỏi kinh.” Ông nhìn Diệp Chiêu, cảm thấy hình như mình hơi đắc ý quá, ngượng ngùng xoa tay nói, “Cháu gái à, cháu dù sao cũng là đàn bà con gái, hoàng thượng cách chức cháu cũng rất là khổ tâm. Vì thế ngài cố ý triệu ta về triều, tiếp nhận chức vụ quản lý quân doanh kinh thành của cháu, đều là người trong nhà, dù sao nước phù sa không chảy ruộng người ngoài. Đám người mợ cháu đang thu dọn hành lý, bán bớt điền sản cửa hàng, tối nay cũng sẽ về đây, mọi người ở cùng một chỗ cũng tốt.”

Diệp Chiêu càng choáng váng: “Bổ nhiệm gì đây? Tại sao ta lại không biết?”

94. Chương 94

Cửu Thập Tứ. Thánh chỉ thật thánh chỉ giả

Liễu tướng quân trấn thủ ở Gia Hưng Quan nhiều năm, uống gió cát đại mạc, chiến đấu bảo vệ biên giới giữa Đại Tần và Đông Hạ, nay tuổi tác đã cao, khiêng đại đao bắt đầu hơi đau lưng, đã sớm mong được triệu về kinh từ lâu. Huống chi chức vụ vinh quang nhất của võ tướng là Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng Quân, lại bị cháu gái bên ngoại chiếm, tuy rằng có thể hiểu được, nhưng cũng là võ tướng, kiêu gì trong lòng cũng có vài phần cảm giác khó nói nên lời. Cho nên sau khi nhận được bổ nhiệm do người trong cung phái tới truyền, liền vui mừng đến ngay cả dáng vẻ uy nghiêm cũng không giữ được, nhe nhớn hơn hờ cùng uống rượu tiễn biệt với mọi người, rồi vội vàng bận rộn rời chạy về kinh thành.

Ông tự biết chiến công không bằng Diệp Chiêu, nhìn thấy cháu gái thì có chút hổ thẹn, liền nói lảng đi: “Cửu cô nương đâu?”

Diệp Chiêu tỉnh lại từ trong khiếp sợ, tự biết không thể nào tránh tội, lén lút liếc mắt nhìn Hạ ngọc Cẩn, Hạ Ngọc Cẩn nhanh chóng liếc mắt sang hướng khác, rất có khí thế “Ai làm người này chịu”. Diệp Chiêu bất đắc dĩ, đành cố cam chịu, kể hết tất cả tình cảnh Liễu Tích Âm gặp phải ra, chỉ giấu mỗi chuyện biểu muội dụ dỗ Hạ Ngọc Cẩn để được làm thiếp.

Liễu tướng quân nghe mà trợn mắt há mồm.

Diệp Chiêu cúi đầu, không dám nhiều lời.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn nhìn người bên trái, lại nhìn nhìn người bên phải, vuốt vuốt cằm, có ý hòa giải: “Sự tình đã xảy ra, có tức giận cũng...”

Lời còn chưa dứt, Liễu tướng quân đã vung mạnh một quyền vào mặt Diệp Chiêu, mắng: “Thằng chết tiệt! Thật là CMN! Cừu cô nương đúng là mắt mù mới ngấm trúng mày!”

Diệp Chiêu không né tránh, cố ý đón lấy quyền này, mặt sưng một mảng. Đang định mở miệng xin cậu bớt giận, đã thấy cậu thở hổn hển, thu quyền thuận thế rút bội đao bên hông, bổ tới như hung thần ác sát, vội vàng co giò chạy.

“Này —— ” Hạ Ngọc Cẩn đứng bên cạnh, vất vả né tránh ánh đao, rút cổ lại, lùi hai bước về phía Mi Nương, cảm thấy không hợp, lại kéo Cốt Đầu đang run lấy bẩy lên đẩy ra chắn trước mặt, sau đó ưỡn ngực, cao giọng hô, “Có chuyện gì từ từ nói chuyện, nương tử à, cẩn thận cây Tổ Quan Hà Đỉnh trong chậu kia, đừng để cậu nàng chém trúng, đánh nhau thì ra vườn đi ——”

Liễu tướng quân giận đến đỏ hết cả mắt, dừng mãnh vô song, cây đại đao trên tay vung lên mạnh mẽ oai phong, có khí thế chém bìa chặt đá. Diệp Chiêu linh hoạt, dùng khinh công, nhảy trái nhảy phải như con khỉ, dẫn ông ngược xa khỏi hướng chậu Tổ Quan Hà Đỉnh, đi ra ngoài vườn. Hai bên kẻ đuổi người chạy, nơi nào đi qua, tàn hoa bại liễu vô số, đám a hoàn gia đình đứng thò đầu vào thưởng thức, võ công hai tháng nay học được không tệ, còn có thể bình luận một trận.

Hạ Ngọc Cẩn đuổi theo ra đến hành lang đứng hóng.

Huyền Nhi thấy nguy hiểm đã qua, lại gần yếu ớt hỏi: “Liễu tướng quân sợ rằng đã quên phu nhân là nữ rồi? Đánh cả vào mặt kìa?”

Mi Nương cũng chạy lại, bối rối hỏi: “Quận vương gia, làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Hạ Ngọc Cẩn ngơ ngác nhìn ông cậu khua đao, nương tử chạy loạn một lúc lâu, rồi chần chừ ra lệnh, “Bảo nhà bếp chuẩn bị cơm muộn một tẹo, trước tiên chuyển cái ghế dài ra đây cho gia, đem thêm mấy khay điểm tâm với đĩa hạt dưa đến lót dạ đi...”

Đến khi Hạ Ngọc Cẩn và đám thị thiếp hoàn toàn tiêu diệt xong hai khay điểm tâm, Liễu tướng quân dù sao tuổi cũng đã cao, cầm thanh đại đao nặng trĩu, khua múa lâu cũng có chút bủn rủn, lại thêm Diệp Chiêu không hề phản đòn, vẫn kiên trì xin lỗi, cũng biết sự tình Tích Âm gặp chuyện không may trách nhiệm chủ yếu không phải là của Diệp Chiêu, nên cuối cùng thở phì phò ngừng tay, gọi thằng nhóc vẫn còn đang ngồi xồm trên cây xin tha thứ xuống, hỏi nàng định xử lý thế nào. Diệp Chiêu ghé tai nói vài câu, Liễu tướng quân suy nghĩ hồi lâu, có vẻ chưa hài lòng, lại sai thân vệ bên người, gửi thư về Gia Hưng quan ấy tướng lĩnh thân thuộc, nhờ tìm kiếm giúp.

Hạ Ngọc Cẩn mở vò rượu ngon, cuối cùng cũng thu hút được ánh mắt của hai người lên người mình, hẳn thấy Liễu tướng quân đã cất đại đao đi, liền chậm rãi tiến đến, kéo kéo tay áo Diệp Chiêu, lấy lòng cừu lão gia: “Việc đã đến nước này, vội vàng cũng đến thế, mọi người đều có lòng muốn cứu Liễu cô nương, không bằng ngồi xuống từ từ thảo luận, bàn bạc kỹ hơn.”

Liễu tướng quân tự đáy lòng yêu thương đứa cháu gái hoàn cảnh bất hạnh, cô độc lẻ loi, lại tài mạo song toàn, hiểu sâu đại nghĩa này như con ruột, nghĩ đến nàng sinh tử không rõ, cảnh ngộ khó dò, đau lòng đỏ mắt, oán hận trừng mắt liếc kẻ “Di Tình Biệt Luyến” là Diệp Chiêu một cái, lại nhớ ra nàng là nữ, ngần người, cục tức đầy trong bụng không thể xả ra, cuối cùng đành thở dài, nể mặt cháu rể, chán nản ngồi xuống.

Trên chiếu, Diệp Chiêu nhớ lại cuộc nói chuyện hồi nãy, cảm thấy bất an, cẩn thận xác nhận: “Cậu, thật sự là hoàng thượng triệu cậu về kinh?”

Liễu tướng quân uống vài ngụm rượu sâu, vừa thấp thỏm lo cho cháu gái, vừa xua tay nói: “Trong cung phái người đến truyền chỉ, còn giả được sao?”

Hạ Ngọc Cẩn mở miệng: “Có phải chúng ta lâu lắm không ra ngoài, nên không nghe ai nói?”

Diệp Chiêu sắc mặt u ám bất định, nàng suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu: “Mặc dù ta đã bỏ hết việc quân của kinh thành, nhưng quân đội trong kinh không phải không có huynh đệ của ta. Đám Hồ Thanh, Thu Lão Hồ, Hoàng Phó Tướng, Mã Tham Tướng đều còn, toàn là giao tình sinh tử. Thánh thượng từng nói rõ cho Điện tướng quân tiếp nhận chức vụ của ta, ông là lão tướng quân đã chinh chiến nhiều năm, lại ngồi trong quân doanh kinh thành năm sáu năm, tư cách đủ để khiến kẻ dưới phục tùng, công tác sau khi nhậm chức

cũng rất xuất sắc, chưa từng phạm phải sai lầm gì. Nếu muốn gọi cậu đến thay chức Điện tướng quân, thì thật sự là khó hiểu. Cho dù có hạ ý chỉ như vậy thật, nhiều ngày thế rồi, mấy tên trong quân kia cũng đã phải thông báo với ta một tiếng...”

Liễu tướng quân nổi giận: “Nói năng linh tinh gì vậy? Thiên tử mà các người cũng có thể nghi ngờ?”

Hạ Ngọc Cẩn chần chờ một lát, hỏi: “Xin hỏi công công truyền chỉ trông như thế nào?”

Liễu tướng quân nghĩ nửa ngày, gãi đầu nói: “Công công không phải đều là không râu, mặt trắng nõn, giọng the thé sao? Ta làm sao nhận ra được? Tướng lĩnh biên quan, chỉ biết thánh chỉ, thánh chỉ trực ngọc lựa gấm bảy màu, trên có đóng ngự ấn màu đỏ, có thể giả được sao? Hắn còn đưa đến cả một tên giám quân của Gia Lăng quân, võ nghệ không tồi, tửu lượng rất khá, nói chuyện rất hợp. Ta tiến cung muộn quá, thánh thượng đi hầu thái hậu rồi, không có chuyện gì quan trọng thì không gặp đại thần, cho nên đến nhà của người trước.”

Diệp Chiêu chỉ hỏi: “Có thể lấy thánh chỉ ra xem xét một chút được không ạ?”

Liễu tướng quân thấy vẻ mặt hai người thận trọng, trong lòng bỗng có chút không yên, liền lấy tờ thánh chỉ được bọc kín mít ra, đưa cho cháu gái.

Những kẻ có tước vị, nhà ai mà không có mấy tờ thánh chỉ?

Hạ Ngọc Cẩn mang một tờ thánh chỉ nhà mình từng tiếp lúc tước ra, cẩn thận so sánh với tờ của Liễu tướng quân.

Thánh chỉ Đại Tàn sử dụng loại lụa gấm dùng tơ tằm tốt nhất, dùng biện pháp nhuộm đặc thù, công nghệ đặc biệt mà dệt thành, màu sắc càng đa dạng, cấp bậc của thánh chỉ càng cao. Trừ hình Tường Vân Thụy Hạc, còn có hai cự long màu bạc uốn lượn ở hai bên, ẩn hiện giữa những hoa văn của tấm lụa, bao nhiêu biện pháp chống làm giả, chắc chắn không truyền ra ngoài, chế tạo kỹ càng không tưởng, mỗi tờ thánh chỉ được chế tạo tốt đều bị cất vào trong kho kín, trông coi nghiêm ngặt, cho nên từ khi kiến quốc tới nay, chỉ có giả truyền thánh chỉ, giả tạo thủ dụ, nhưng không có giả tạo thánh chỉ.

Diệp Chiêu cầm hai tờ thánh chỉ giống nhau như đúc trong tay, nhìn đi nhìn lại, nhìn đến hoa cả mắt, thật sự không nhìn ra sự khác biệt, quay sang khe khẽ lắc đầu với Hạ Ngọc Cẩn.

Liễu tướng quân ưỡn ngực nói: “Ta đã bảo là không giả được, bệnh đa nghi nặng quá! Cẩn thận hoàng thượng biết, trách tội các người.”

Hạ Ngọc Cẩn đón lấy thánh chỉ từ tay nương tử, lật qua lật lại dưới ánh đèn nhìn kỹ.

“Có làm càn.” Liễu tướng quân tiếp tục uống rượu giải sầu, nhớ nhung đứa cháu gái ngoan ngoãn.

Ước chừng sau nửa canh giờ.

Ngay cả Diệp Chiêu cũng đã bắt đầu buông lỏng nghi ngờ, cảm thấy chắc là thánh thượng máu nóng dâng trào, muốn ngâm thay đổi thế lực.

Sắc mặt Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên biến đổi.

Hắn vội vàng đưa tờ thánh chỉ của Liễu tướng quân ra trước mặt mọi người, chỉ vào một miếng vẩy trên con cự long màu bạc ở bên trái nói: “Nhìn chỗ này.”

Diệp Chiêu và Liễu tướng quân cùng dán mắt vào nhìn.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Nhìn ra chưa?”

Diệp Chiêu lắc đầu, Liễu tướng quân cũng lắc đầu.

Hạ Ngọc Cẩn vội quay ngược đầu thánh chỉ, lại chỉ vào mảnh vẩy thật nhỏ kia nói: “Nhìn đi!”

Mấy sợi chỉ nhỏ như có như không, đan xen vào nhau, hình thành một chữ “Lý” gần như không thể nhìn thấy nổi.

Sắc mặt Diệp Chiêu cũng thay đổi.

Liều tướng quân mặc dù không hiểu, cũng phát hiện không ổn: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Hạ Ngọc Cẩn thu hồi dáng vẻ cột nhà: “Thánh chỉ giả.”

Diệp Chiêu không nói rườm rà, quyết đoán: “Điều hổ ly sơn, Gia Hưng Quan lãnh ít dữ nhiều...”

Liều tướng quân ngậy cả người: “Không thể nào, mấy cái sợi chỉ đan sai, chắc là người làm lơ tay...”

Bên ngoài đột nhiên ồn ào một trận, thái giám trong cung vội vã cản đám người đang muốn mở lời chào đón lại, cuống cuống xô thẳng vào nội sảnh, nghiêm mặt nói với Liều tướng quân: “Thánh thượng truyền Liều tướng quân tức tốc yết kiến.”

95. Chương 95

Cửu Thập Ngũ. Phong hỏa lang yên

Gia Hưng Qn, tướng thành, phong hỏa đài, tướng sĩ đã nghỉ ngơi từ sớm, chỉ còn tiếng bước chân rất nhỏ của binh lính tuần tra, tiếng đao kiếm va khê và tiếng dế kêu trong bụi cỏ hòa lẫn vào nhau, bão cát từng trận, tấp lên mặt đau rát, cửa thành từng vết từng vết xước nhỏ.

Hà Hữu Lợi năm nay bốn mươi hai, làm lính mười tám năm, không công không trạng, là tiểu đội trưởng binh thủ thành, cấp trên từng nói nửa năm sau sẽ cho hắn về quê thưởng ruộng, mấy hôm trước hắn nhận được bức thư nhà bà xã nhờ người gửi đến, ở nhà đang nuôi hai con heo, thằng con cả chắc cũng mười tám rồi nhỉ? Thằng bé đáng thương từ nhỏ đến lớn chưa gặp cha được mấy lần. Hắn hít một hơi khí lạnh đầu đông, xúc tinh thần lên, vung tay quật cho tên tân binh đang gặt gù bên cạnh một cái, mắng: “Tiểu quỷ, Liều tướng quân dặn Đông Hạ đang rục rịch, mở to mắt mắt ra, canh chừng cẩn thận một chút.”

Tân binh Mã Đại Quý bị đánh một cái lão đảo, vội vàng uốn thẳng lưng. Hắn vừa mới nhập ngũ chưa được nửa năm, huấn luyện xong, bị điều đến làm quân canh thành, không quen thức đêm, cổ chống hai mắt thật sự rất khó chịu. Quay đầu thấy gương mặt hung dữ của đội trưởng, không dám cãi lại, chỉ đổ một ít nước lạnh như băng trong ống trúc đeo bên hông ra, vã vã lên mặt, cổ phẫn chấn tinh thần, miệng lại nói thầm: “Tướng quân nói Đông Hạ rục rịch, cần tăng mạnh phòng thủ đã hơn nửa năm nay, ngay cả tiếng rầm cũng không thấy đâu. Trời đông giá rét, có thằng ngốc mới mò đến.”

Hà Hữu Lợi trừng mắt liếc hắn một cái, dạy dỗ: “Thằng tiểu quỷ chết tiệt còn dám nhiều lời?! Ra về cái gì? Bảo mày canh thì canh đi, nói mấy câu bừa bãi như thế cẩn thận người khác nghe thấy, tùm mày ra đánh phạt, ông mày không cứu mày đâu.”

Mã Đại Quý lập tức đổi giọng lấy lòng tươi cười: “Đội trưởng, cháu biết sai rồi, cháu đang nghĩ nhập ngũ hơn nửa năm rồi, mẹ cháu khi nào mới bắt chước người khác gửi thư cho cháu, đưa ít đồ ăn ngon đến?”

“Mày thì biết cái ** gì?! Chỉ biết ăn thôi!” Hà Hữu Lợi nhìn thẳng nhóc bộp chộp giống hệt con trai mình này, đang định mắng, bỗng nhiên nảy ra một ý, thần bí nói, “Mày có biết sói dữ ngoài thành không?”

Mã Đại Quý vỗ vỗ đao ở thắt lưng: “Thịt sói ăn ngon, đến một con ăn một con, đến hai con ăn hai con.”

Hà Hữu Lợi cười quỷ dị: “Không phải sói bình thường, là quỷ sói.”

Mã Đại Quý ngạc nhiên: “Quỷ sói?”

Hà Hữu Lợi trầm giọng sâu xa: “Mấy trăm năm trước, trên thảo nguyên có một con lang vương, còn lớn hơn cả báo, mạnh hơn cả hổ, lớp lông đen bóng, xuất quỷ nhập thần, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Có vị vương gia thèm thường bộ lông của nó, treo thưởng lớn, thợ săn đến đặt bẫy, dẫn nó vào cái bẫy làm bằng kiếm sắc, cứ thế lột da của nó, lang vương tru lên gào thét, càng giãy dụa máu chảy càng nhiều, cuối cùng thôn dân chặt lấy đầu của nó, nó không chết đi mà không cam lòng. Sau hồn phách nó hóa thành quỷ, trong một đêm, thôn trang bị san thành bình địa, già trẻ, gái trai, tất cả thôn dân đều bị lột da, đầu

chẳng biết mất đâu, thi thể xếp thành một ngọn núi nhỏ, chỉ có duy nhất một gã điên trốn ra nói, thấy lang vương toàn thân là máu ngậm đầu thôn trưởng đứng trên mái hiên tru lên. Tiếp đó, mấy cái thôn trang xung quanh đều xảy ra chuyện, bất cứ ai thấy con quỷ sói này đều bị chặt đầu lột da, bây giờ nó vẫn còn đang điên cuồng tìm lại bộ lông của mình.”

Mã Đại Quý sờ sờ chỗ da gà vừa nổi lên trên người: “Có phải chuyện bịa không vậy?”

Hà Hữu Lợi chỉ vào ngọn núi nhỏ xa xa, nói như chém đinh chặt sắt: “Thôn trang gặp chuyện ấy chính ở chỗ kia, cả thôn đã hoang phế, lần sau dẫn mày đi xem.”

Mã Đại Quý lắc đầu: “Cháu không tin, rõ ràng thôn đấy bị Đông Hạ cướp sạch.”

“Bề ngoài nói là Đông Hạ cướp sạch, thật ra là quỷ sói, những chuyện như thế này, mọi người dù trong lòng có biết cũng không dám nói, càng đừng nói đến đám tân binh các người,” Hà Hữu Lợi “Nghiêm túc” nói với hắn, “Năm trước có một tên lính tuần thành tự tiện tạm rời vị trí, đi mất dạng, sau đến khi tìm được, đã không thấy đầu đâu, chuyện này bị tướng quân phát lệnh đề xuống, không ai dám bàn luận. Ta thấy mày cũng không lớn hơn con trai ta bao nhiêu, mới tốt bụng nhắc nhở, lúc tuần thành trăm ngàn lần đừng có gà gât, phát hiện quỷ sói phải chạy nhanh một chút. Nếu có ai vô vai, đừng nói gì, cũng đừng quay đầu lại, đó là quỷ sói gọi mày.” Sau khi nói xong, hắn “Hiền từ” vỗ vỗ vai tân binh, dặn dò, “Đừng nói với ai là ta kể ày”, sau đó sải bước ra đi.

Bóng cây đen kịt rung rung, giống như vô số ác quỷ vẫy tay, tiếng sói tru xa xa, khiến con người ta nổi da gà.

Những thằng bé thôn quê, luôn sợ hãi nhưng thứ quái dị thần bí.

Hắn nhìn về phía thôn trang bỏ hoang, rừng mình một cái, da đầu gai gai từng đợt, tỉnh hết cả người, thậm chí nghĩ chốn doanh địa hoang vu này, không chừng thật sự có khả năng có quái vật thường lui tới, không dám lơ là, vội vàng đuổi theo Hà Hữu Lợi.

Bước đi bước đi, gió lạnh thổi qua, ngọn đèn trên tay bỗng vụt tắt.

Trong bóng đêm, có người vỗ vỗ bả vai hắn.

Mã Đại Quý dùng hết sức lực toàn thân mới tìm được tiếng hét chói tai trong cổ, cúi đầu, dưới ánh trăng tĩnh lặng, sau lưng xuất hiện một bóng dáng phủ lông thật dài, dường như to hơn cả báo, dữ hơn cả hổ, trên tay nó cầm một cây loan đao.

Thú vật cũng dùng đao sao?

Không kịp suy nghĩ, nỗi sợ hãi nghiền nghiền nơi cổ họng, trong lúc bối rối, hắn quỵ đầu lại.

Hắn thấy, loan đao vẽ nên một đường cong màu bạc trong bóng đêm.

Hắn thấy, phía dưới chiếc mũ lông sói có một đôi mắt còn hung dữ hơn mãnh thú.

Tàn nhẫn vô tình, toát ra ánh nhìn lạnh lẽo dày đặc, sát khí tứ phía.

Chạy? Hay không chạy? Không thể chạy!

“Quỷ sói đến ——”

Tân binh tuần tra gào lên âm thanh cảnh báo đầu tiên trong đời, cũng là âm thanh cảnh báo cuối cùng.

Vĩnh viễn không còn nhận được thư nhà, không còn ăn được đồ ăn quê hương...

Chiếc đầu mười tám tuổi kéo theo hoa máu đầy trời rơi vào bụi rậm.

Thân hình cao lớn của hoàng tử Y Nặc đứng thẳng uy nghiêm trên tường thành, hắn thần nhiên vẫy vẫy giọt máu trên thân đao, huyết một tiếng sáo trầm thấp, ngàn vạn con quỷ sói chen chúc tới, tụ tập dưới tường thành, tiếng chém giết nổi lên bốn phía.

“Đông Hạ xâm nhập!”

Hà Hữu Lợi không kịp nghĩ vì sao quân đội tiền tiêu không có cảnh báo, không kịp nghĩ vì sao kẻ địch lại có thể hiện ra trên tường thành, hấn lấn mình, lao về phía phong hỏa đài, trèo lên trên, định châm lang yên.

Hoàng tử Y Nặc ném dây chảo ra, giật đứt đầu của hấn.

Đầu rơi xuống đất, cây đuốc vẫn được nắm chặt trong lòng bàn tay.

Thân hình không đầu dường như vẫn thừa hưởng ý chí của chủ nhân, dùng những sức lực cuối cùng tiến về phía trước, lao về phía phong hỏa đài.

Lão binh bốn mươi hai tuổi, hết nửa cuộc đời không công không trạng.

Con trai hấn, bà vợ già của hấn vẫn đang ở quê hương ngầy ngốc chờ hấn.

Hấn đã dùng thân thể không trọn vẹn của mình nắm đuốc nhảy vào trong phong hỏa đài, quyết tử không rời.

Báo động bốn phía.

Đây là chốn hiểm yếu đầu tiên của Đại Tần quốc.

Không có công thành, không có trèo tường.

Chỉ có vị giám quân mới tới chậm rãi mở cánh cổng thành vững chắc ra.

Gia Hưng Qn, phá!

Năm mươi nghìn tướng sĩ lấy thân tuấn quốc.

Thảo nguyên, trưởng lớn nóc vàng, tấm cung Đông Hạ vương.

Ác mộng Mạc Bắc lại tái hiện ở quê hương của mình, người cậu đóng ở biên qn, người mợ hiền lành, anh họ chị họ em họ, còn có những người bạn khuê trung cùng chơi đùa lớn lên với mình, tất cả hóa thành tro tàn.

Thời gian quá ngắn, không kịp chuẩn bị, nàng không có cách nào xoay chuyển.

Liễu Tích Âm siết chặt nắm tay của mình, không dám đau đớn khóc lên, không dám để người khác nhìn thấy những giọt nước mắt bi thương của mình. Nhẫn nại, phải nhẫn nại, cho dù đau đớn như bị mười đầu ngón tay xọc vào, xé toạc lồng ngực, moi tim ra cắn xé từng tấc.

A Chiêu từng nói, đừng khóc.

A Chiêu từng nói, mối thù của người, ta báo thay người.

Không khóc, cô gái ngoan là phải kiên cường.

Lần này nàng không chờ đợi ở hậu phương.

Nàng nên vì đại quân xuất chinh mà bình định hết thủy chướng ngại.

Liễu Tích Âm đứng lên, gạt đi đau đớn, lau đi nước mắt, nàng được thị nữ hầu hạ mặc lên mình bộ phục sức hoa hệ, khoác lên chiếc áo choàng lông cáo màu trắng, sửa sang dung nhan, chậm rãi bước ra khỏi trưởng tấm cung, chậm rãi đi về phía căn nhà kính mà hoàng đế Đông Hạ vì muốn làm mình vui, đã bắt thợ thủ công Đại Tần về làm, bên trong có trồng vài loại hoa cỏ đẹp đẽ.

Ngoài trưởng, đại hoàng tử từ phía xa lần thứ tám ghìm ngựa qy đầu lại.

Liễu Tích Âm tựa như không thấy người tới, thản nhiên cười, sóng thu gợn chuyển.

Giống như xuân về đại địa, x đi giá rét mùa đông. Tựa như trên mặt đất băng tuyết ngập tràn, từng cánh từng cánh cánh hoa chuồn chuồn rực rỡ nở rộ, trong vẻ nhẹ nhàng đáng thương còn có một chút bất khuất, trong yếu đuối lộ ra một chút kiên cường, ánh mắt của nàng là ngôi sao đẹp nhất trong màn đêm, sáng ngời nhường ấy, lời cuốn nhường ấy, khác biệt nhường ấy, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người lại.

Đại hoàng tử lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy tim đập dồn dập, lần đầu tiên biết nỗi hạnh phúc của sự rung động.

Hắn nắm chặt thanh loan đao không thể trao tặng bên hông, muốn nói cái gì, nhưng không thể tiến lên nói lấy nửa lời.

Hắn chỉ có thể từ xa nhìn vẻ mỹ lệ không thuộc về mình kia, yên lặng chờ đợi.

Phong tục Đông Hạ, sau khi lão hoàng đế q đời, tất cả thế thiếp đều thuộc về tân hoàng.

Phụ hoàng tuổi tác đã cao.

Hắn biết, ngày ấy không còn xa lắm.

Không ngờ, Liễu Tích Âm lại ghét bỏ làm lơ ánh mắt yêu mến của hắn, nhìn về phía Gia Hưng qn, dùng giọng nói thật nhỏ nhưng vẫn có thể nghe rõ, then thừng mà vui sướng nói với thị nữ: “Hoàng tử Y Nặc thật sự là anh hùng hảo hán bậc nhất trong thiên hạ!”

Trái tim đại hoàng tử rơi mạnh xuống.

96. Chương 96

Cửu Thập Lục. Xuất chinh đưa tiễn

Tổ bị lật thì trứng chẳng còn.

Sau khi Gia Hưng Quan bị phá, đất phong của Kỳ Vương trở thành kho lương số một cho Đông Hạ.

Từng trải nghiệm qua nỗi lo sợ vì bị giặc Kim quấy phá, sau khi tin tức Gia Hưng Quan bị phá truyền ra, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Hoàng thượng nhìn tám thánh chỉ giả mà cả bản thân ngài cũng không thể phân biệt nổi kia, mặt nạ cáo thiếu chút nữa bị lột phăng, cơn giận suýt bốc lên thành lửa thật. Cả thái tử, tể tướng, tướng quân và văn võ bá quan, ngày đêm thương nghị xem nên ứng đối thế nào. Hạ Ngọc Cẩn cũng không nhàn rồi, hắn ở trong cung làm đại diện tiêu biểu cho đám con cháu hiếu thảo, ngon ngọt đủ đường an ủi thái hậu vì bị kích động quá độ mà ốm nằm bẹp giường, cũng lợi dụng quan hệ với đủ các hạng trên đường phố và uy tín bình dị gần gũi của mình, dắt đám quần là áo lụa nhà các quan to tước lớn đi dạo phố, chơi bời khắp nơi, sử dụng vô số thủ đoạn để dè bẹp dư luận, khoe khoang chiến lược của quân đội Đại Tần, lùn hóa Đông Hạ thành đám tiểu nhân không chịu nổi một đòn, giả cảnh thái bình, để tăng thêm niềm tin ọi người.

Dân chúng bình dân đa phần rất thích vị Nam Bình Quân Vương có thể mang đến rất nhiều tiếng cười này. Nhìn hần thân là hoàng tộc Đại Tần, là đối tượng bị tru di cửu tộc đầu tiên sau khi mất nước mà còn không sợ, có thể sống phóng túng, chơi bời vui vẻ như vậy, lá gan cũng to ra không ít, vô số tin đồn thật thật giả giả trộn với những tin tức tình báo chân thật ngoài biên ải, bỗng trở nên không còn quá đáng sợ.

Hạ Ngọc Cẩn ngày nào cũng vất vả ngoài đường, gần như không có thời gian về nhà.

Lý đại sư đã chết, phải có người chịu toàn bộ trách nhiệm cho chuyện thánh chỉ giả này. Người tự tiện nhập kinh khiến biên ải thất thủ là Liễu tướng quân đành đứng mũi chịu sào, theo nếp phải xử tội chết, tống vào thiên lao, chịu khổ sở vài ngày. Nhưng ai ai cũng biết ông bị kẻ gian lừa gạt, về tình có thể tha, hơn nữa ông đóng ở Gia Hưng Quan nhiều năm, kinh nghiệm cầm binh phong phú, là vị tướng quân quen thuộc tình

hình Đông Hạ nhất, cho nên bách quan cùng đề tên xin tha, hoàng thượng thuận nước đẩy thuyền, phong ông là Chinh Bắc Đại Tướng Quân, dẫn hai mươi vạn đại quân xuất chinh, lập công chuộc tội.

Cùng xuất quân còn có nhiều vị tướng quân quân sư và tham tướng của quân doanh kinh thành, trong đó có Thu Lão Hồ dũng mãnh trứ danh và Hồ Thanh thông thạo phong tục ngôn ngữ Đông Hạ. Tình hình chiến đấu nguy cấp, không thể chậm trễ lấy một giây, Liễu tướng quân kiểm quân, chuẩn bị quân nhu, rồi lập tức xuất phát. Trước khi đi, các tướng sĩ cáo biệt thân hữu, hai gã đàn ông độc thân Thu Lão Hồ và Hồ Thanh không có chỗ nào để đến, bèn đi tìm Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu mở tiệc chiêu đãi trong nhà, dặn dò bọn họ rất nhiều thứ cần chú ý.

Thu Lão Hồ sau khi uống vài chén rượu, nắm tay hai đứa con gái, thở dài không ngừng.

Thu Hoa tính tình bộp chộp, không buồn lo lắng: “Đông Hạ dù mạnh, cũng có thể mạnh hơn giặc Kim năm đó sao? Lũ giặc Kim cũng nổi danh dũng mãnh, cha võ nghệ cao cường, lần nào đại chiến không chém đôi chục mươi cái đầu?! Lúc ấy chúng ta chỉ có mười vạn binh lính, đã đánh cho năm mươi vạn đại quân của chúng hoa rơi nước chảy đầy thoi, đám man di Đông Hạ một nhúm người, chẳng lẽ còn có thể một tên ngang với năm tên giặc Kim hay sao?”

Thu Thủy hốc mắt ửng đỏ, an ủi phụ thân: “Liễu tướng quân cũng rất biết phương pháp cầm binh, cha đừng uống rượu linh tinh, lỡ phạm phải tội quân, không có ai bảo vệ cha đâu. Con gái chuẩn bị cho cha một bộ áo bông, mặc vào trong giáp, cho đỡ lạnh. Đầu gối cha từng bị thương, kị lạnh, lúc hành quân phải chú ý một chút.”

“Con gái ngoan, thật hiền huệ, cũng biết may đồ cho cha rồi,” Thu Lão Hồ cảm động nhận lấy, nhìn đường may chỉnh tề tỉ mỉ cùng biểu tượng của hiệu may trên mặt áo, giận tím mặt: “Cái đồ con gái bất hiếu, tướng quân nói thiếp thất trong quận vương phủ ai ai cũng dịu dàng giỏi giang, còn nói mày vào phủ tướng quân chịu khó đi theo thiếp thất học tập, cuối cùng cũng đã có một chút dáng vẻ nữ nhi, biết may quần áo! Kết quả là vẫn ra ngoài mua! Bớ mày túi thiếu tiền, còn phải dùng bạc của mày hay sao? Sống phí mười sáu năm, không nhắc nổi kim không cầm nổi chỉ, con cái nhà ai cưới phải coi như xui xẻo, bảo sao bị đám phu nhân trong kinh chê cười, người mai mối thấy là quay đầu chạy, làm mất hết mặt ông già của bọn mày!”

Thu Hoa cứng cổ cãi lại: “Ai muốn cưới chồng?! Đám đàn ông kém cỏi đấy ai mà thèm? Tay trái gà không chặt, chỉ biết động mồm động mép, bịa đặt sinh sự, tướng quân nhà chúng ta tốt như vậy, chưa hề phạm phải sai lầm gì cũng bị cách chức, đều là do đám hại nước hại dân dê hèn ấy hại!”

Thu Thủy méo máo, lắc lắc người nói: “Mới học vài ngày đã đủ trình độ may quần áo? Cha nghĩ con gái cha là thần tiên à? Cha mua quần áo là việc của cha, con mua quần áo là việc của con, mặc dù không phải tự tay làm, vẫn là tấm lòng, muốn mặc hay không mặc thì thôi.”

Thu Lão Hồ bị nghẹn họng không nói nổi nên lời, chỉ vào hai đứa con gái, quay sang Diệp Chiêu ầm ĩ: “Tướng quân, ngài phải phân xử cho ta.”

Diệp Chiêu nặng nề khụ một tiếng, khó xử nói: “Lão Hồ, ta bây giờ đã không còn là tướng quân của các người, chữ tướng quân này tuyệt đối không được gọi bừa, nếu rơi vào tai kẻ có lòng dạ khác thì không tốt.”

Thu Lão Hồ nghe thấy lời này, nhất thời tức đỏ mắt: “Đám trẻ con đây muốn nói gì kệ nó, lương tâm bọn nó vứt cho chó ăn rồi, lương tâm ông đây vẫn còn! Chinh chiến với tướng quân nhiều năm như vậy, ngài cũng chưa từng tiết lộ thân phận nữ nhân, chúng ta ăn thịt ngài ăn thịt, chúng ta ăn vỏ cây ngài cũng ăn vỏ cây. Đánh giặc thì đi đầu xung phong ở tiền tuyến, võ công giỏi nhất, chém được nhiều đầu nhất, công lao lớn nhất, còn cứu tính mạng Lão Hồ ta, ở trong lòng ta, chỉ có ngài là đại tướng quân, người khác không xứng.”

“Người say rồi.” Hồ Thanh ngăn hấn lại, “Nếu tôn trọng tướng quân, thì đừng gây thêm phiền phức cho ngài.”

Thu Lão Hồ nhớ tới chuyện cũ, nhắc ta áo gạt nước mắt: “Ông đây không phục! Ông đây không phục!”

“Tính cách của người rất lỗ mãng, sau khi xuất chinh, mọi chuyện đều phải nghe lời quân sư, đừng kích động tự tiện”, trước mặt lão thuộc hạ, Diệp Chiêu mặc dù cảm động, nhưng vẫn đập bàn thật mạnh, đánh mặt rắn dạy, “Ba bốn mươi tuổi đầu rồi, con gái đã lớn gần kia, là người làm quan, còn nghĩ mình là thổ phỉ

trên núi sao? Đầu đuôi không phải hồ ly đã nói hết với người sao? Triều đình có suy tính của triều đình, rất nhiều việc không phải muốn thế nào là được như thế.”

Thu Lão Hồ vâng lời, vẫn không phục, nhưng không dám chọc tức Diệp Chiêu.

Hồ Thanh đùa hân: “Lại đây, gọi Quận Vương Phi nghe xem nào.”

Thu Lão Hồ đập gáy hân một cái: “Cút! Ghê người thế làm sao nói ra miệng được!”

Quận vương phi ghê người đang ngồi bên cạnh, đơ mắt ra, sau khi tỉnh lại, nàng lấy ra một chiếc túi vải tinh xảo, mở túi, rút một đôi tất gấm ra, ném cho Thu Lão Hồ: “Làm gì cũng đừng kích động.”

Thu Hoa Thu Thủy thấy thế, giật mình sợ hãi, tiến lên muốn cướp.

Đáng tiếc tốc độ của bố già nhanh hơn, sức lại khỏe hơn, cầm đôi tất gấm chạy sang bên cạnh nhìn kỹ.

Chất liệu thì siêu cao cấp, độ dày thì số một, một chiếc rộng, một chiếc chật. Một chiếc đường may rộng thình thình, một chiếc đường may rúm hết lại, một chiếc hở một lỗ to đùng, một chiếc thừa ra thêm một góc, kiểu dáng khiến người nhìn kinh hãi, thật sự khó nói nên lời.

Diệp Chiêu an ủi lão thuộc hạ: “So với cái đồ ta thêu trước khi xuất giá thì tốt hơn nhiều.”

Cái thứ đồ chơi ấy sợ chỉ vón thành một đồng, không bằng cả cục **, cho dù chị dâu đã giúp chuẩn bị tâm lý thật kỹ, sau khi nhìn thấy vẫn thiếu chút nữa ngất xỉu, sau này nhét nó xuống đáy hòm hồi môn làm kỷ niệm, còn nhét vào túi gấm khâu lại, hộp gỗ bịt kín, sợ lỡ bị phát hiện, trở thành trò cười cho thiên hạ. Khiến cho lúc Hạ Ngọc Cẩn thấy cái hộp ấy trong rương đồ hồi môn, vẫn tưởng là độc dược ám khí lợi hại gì, suy đoán mãi bao lâu nay...

Thu Hoa đỏ mặt: “Muội muội nói muốn làm, con đã bảo không làm được đừng có cố.”

Thu Thủy mất tự nhiên: “Ai biết thêu thùa may vá khó như vậy...”

Thu Hoa: “Vốn nghĩ tất xô trong giày, cố chấp nhận thì cũng được.”

Thu Thủy: “Kết quả chiếc tỷ tỷ làm nhỏ quá, không đi được.”

Thu Lão Hồ cảm động lệ già ngang dọc, giơ đôi tất không thể đi lên, bỏ nhào tới trước mặt Diệp Chiêu: “Hai đứa con gái này rốt cuộc cũng có một chút dáng vẻ nữ nhi rồi, tướng quân, sau này ta đi rồi, ngài phải cố gắng tìm giúp cho bọn nó một tấm chồng a.”

Hồ Thanh dài giọng: “Quận vương phi ———— “

Không ai thèm để ý tới hân.

Diệp Chiêu khó xử: “Ta cũng là người thô lỗ, Ngọc Cẩn tuy có danh quận vương, nhưng ở trong triều cũng là người lời nói không có trọng lượng. Đám bạn quen biết toàn lũ quần là áo lụa. Đám người đọc sách nhân phẩm tốt thì quả thật là khó tìm, thật sự không thể hạ yêu cầu xuống chọn trong quân doanh sao?”

Thu Lão Hồ nhìn hai đứa con gái khốn kiếp gả đi không nổi, sờ sờ đôi tất gấm ẩm áp trong tay, vẻ mặt uể oải, không ý kiến gì nữa.

Diệp Chiêu an ủi: “Để ta bảo Huyền Nhi chịu khó dạy hai đứa nữ công gia chánh thêu thùa may vá, tốt xấu gì cũng làm cho ra dáng một tẹo.”

Hồ Thanh cười xấu xa hỏi: “Cần hiến kế không?”

Thu Lão Hồ vội vàng chạy lại.

Hồ Thanh nói: “Quận vương dù không có tiếng nói trước mặt hoàng thượng, nhưng trước mặt thái hậu thì lại có. Chỉ cần chọn trúng nhà nào dòng dõi không cao quá, để quận vương phi đi nài nỉ quận vương, xúi quận vương đi xin thái hậu, hạ chỉ tứ hôn, thì việc chọn hai đứa con rể có gì là khó? Chẳng phải Quận vương phi cũng được gả vào như thế còn gì? Cưới rồi nếu tướng công không phục, từ từ dạy dỗ là được rồi.”

Diệp Chiêu đang ngậm rượu, thiếu chút nữa phọt ra.

“Cao! Quân sư quả nhiên cao!” Thu Lão Hồ vui mừng quá đỗi, khen Hồ Thanh không dứt miệng.

Thu Hoa Thu Thủy mặt mày xanh lét.

Hẹn gặp lại mọi người tuần sau nhé ^^! Từ giờ đến hết tuần Bing phải thi. Không có người beta ạ ^^! Mọi người thông cảm cho bọn tớ nhé ^^!

97. Chương 97

Cửu Thập Thất. Xuất chinh đưa tiễn

Quân đội Gia Hưng Quan hao tổn hơn nửa, hai mươi vạn đại quân đa số được phân phối từ các đạo quân biên cảnh về, quân doanh kinh thành cũng điều ra một vạn lính, chở lương thảo, trong tiếng trẻ nhỏ khóc gọi cha và vô số tiếng hô tiến đưa hai bên đường, chậm rãi tiến về phía bắc, hợp với đại quân. Diệp Chiêu đang đứng cùng Hạ Ngọc Cẩn bên sườn một ngọn núi nhỏ nhìn đội quân đang dần xa, hàng mày xô lại lo lắng.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ vỗ vạt nàng: “Chỉ là Đông Hạ, không có gì phải lo.”

Diệp Chiêu vẫn không bớt lo lắng: “Kẻ cầm quân là Y Nặc.”

Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới con cháu hùng kia, khinh thường nói: “Bại tướng dưới tay vợ ta, không đáng nhắc đến.”

Diệp Chiêu cười khổ: “Cầm quân tác chiến, không phải chỉ dựa vào võ công của tướng lĩnh mà phân định thắng thua, trước nay người Đông Hạ chiến tranh chỉ dựa vào chữ Dũng làm đầu, rất ít khi dùng kế. Nhưng hoàng tử Y Nặc lại am hiểu hành quân bày trận, chỉ huy tác chiến, là tướng lĩnh hiếm có, hơn nữa hấn gan dạ hơn người, giỏi mưu giỏi nhẫn, tuyệt không phải vật trong ao. Năm đó giặc Kfm và Đông Hạ kết minh, Đông Hạ cũng không nghĩ giặc Kim có thể đánh bại Tần, xuất binh không xuất lực, bàng quan, chỉ hy vọng hai bên hao tổn thực lực, định là ngư ông đắc lợi. Nay giặc Kim bị phá, Đại Tần nguyên khí đại thương, thế cục Đông Hạ chờ đợi lâu nay đã đến...”

Hạ Ngọc Cẩn bất an: “Liễu tướng quân trận này có thể thắng không?”

Diệp Chiêu mím môi, im lặng thật lâu.

Quân trưởng Đông Hạ, kỷ luật nghiêm ngặt, trên tấm thảm lông hổ ở chính giữa, hoàng tử Y Nặc mặc giáp vàng hoa văn đầu sói, khoác áo khoác lông hắc điều, đang chăm chú đọc mật tín thám tử ở tiền phương gửi về. Trước mặt hấn, có bảy tám tướng lĩnh và tham tướng đang ngồi, đều nín thở im thít, lặng lẽ chờ đợi, trong bầu không khí lạnh lẽo chỉ có những tiếng hít thở trùng trùng.

“Ha ha ha ——” Hoàng tử Y Nặc bỗng nhiên bật lên một tràng cười như sấm động.

Tướng quân Sát Nhĩ Thác Thứ thúc thúc của hấn vội tiến lên phía trước, lo lắng hỏi: “Đại Tần phái mục đàn bà nhà họ Diệp hay là lão già họ Liễu kia?”

Hoàng tử Y Nặc vung vẩy mật tín trong tay, khinh thường nói: “Đại Tần hoàng đế vừa bãi miễn Diệp Chiêu, làm sao có mặt mũi phái cô ta đi? Nay đại bộ phận tướng lĩnh Gia Hưng Quan tử trận, kẻ quen với chiến sự biên quan chỉ còn một mình Liễu Thiên Thác, không phái hấn đi thì còn có thể phái ai?”

Sát Nhĩ Thác Thứ lắc đầu: “Liễu Thiên Thác gừng càng già càng cay, cũng là kẻ có thực tài.”

Vị tiểu tướng Đồ Ba của tộc Đức Mộc Đồ bên cạnh hắn, khi cùng tranh đồng cỏ với bộ tộc của hắn có chút thù cũ, chớp chớp mắt, cười nhạo: “Nghe nói Sát Nhĩ Thác Thứ tướng quân mấy năm trước giao thủ với Liễu Thiên Thác, vai bị trúng một tên, đến nay nhìn thấy người ta vẫn còn sợ chạy.”

“Khốn kiếp!” Sát Nhĩ Thác Thứ giận dữ, rút đao ra, “Lúc ông đây cầm quân ra trận con dê non nhà người vẫn còn đang uống sữa đấy!”

“Sói có nhỏ cũng vẫn là sói, dê có già cũng vẫn là dê, có bao giờ con dê già dám lên tiếng trước mặt sói non?” Đồ Ba không thèm quan tâm, tay đặt lên chuôi đao bên thắt lưng, cười mỉa nhìn hắn.

“Im miệng! Đừng có vì ba cái chuyện râu ria vặt vãnh từ bao giờ ra mà cãi nhau, chờ đánh được Đại Tần, muốn bao nhiêu bãi chăn dê có bấy nhiêu, làm sao phải so đo từng tí chuyện cũ, muốn so thì so giết bọn chúng đi!” Hoàng tử Y Nặc ngăn hai kẻ thuộc hạ bất hòa với nhau này lại, “Triều đình phái Liễu Thiên Thác lãnh binh, là một chuyện cực kỳ tốt cho chúng ta.”

Sát Nhĩ Thác Thứ hung dữ liếc mắt nhìn Đồ Ba một cái, thu đao lại, hỏi Y Nặc: “Liễu Thiên Thác không phải là thứ bỏ đi, sao lại nói là chuyện tốt?”

Hoàng tử Y Nặc nói: “Liễu Thiên Thác mạnh ở phòng thủ, trước kia trấn thủ biên quan, không cầu có công chỉ mong không tội, xử sự bình tĩnh, phân tích kín kẽ. Nay chúng ta dùng thánh chỉ giả lừa hắn một trận, phá Gia Hưng Quan, hắn là kẻ to tội nhất. Vì để chuộc lỗi với hoàng thượng, chuộc lỗi với người trong thiên hạ, trận chiến này, hắn chẳng những phải thắng, mà còn phải thắng cho thật đẹp, lập được công lao to lớn. Kẻ từng bại trận, trong lòng tất loạn. Mã tướng quân và Hồ tướng quân đi theo hắn tư chất tầm thường, chỉ phục tùng theo lệnh, không đáng lo lắng. Chỉ có phó tướng Thu Lão Hồ có vẻ khó chơi, hắn võ nghệ cao cường, dũng mãnh hơn người, may mà xuất thân thổ phỉ, tính cách vội vàng bột chộp...”

Đi sứ Đại Tần, ngồi trên chiếu tiệc lôi kéo tướng lĩnh và quan viên Đại Tần uống rượu tán chuyện, thường hay nhắc tới chuyện cũ năm xưa, để bọn họ cười nhạo, cũng không phải là không có gạt hái, ít nhất tính cách các tướng lĩnh chủ yếu đóng ở kinh thành hắn đều thăm dò được, không ai không có nhược điểm, bocc thuốc đúng bệnh là được.

Hắn tựa như một thợ săn cáo, bỏ ra rất nhiều công sức, sắp đặt cạm bẫy.

Lặng lặng chờ, không nóng vội, kẻ địch sẽ tự rơi vào bẫy y như kế hoạch.

Trời giúp Đông Hạ.

Liễu tướng quân giao chiến với Đông Hạ suốt dải phía tây, bảy ngày bảy trận bảy chiến thắng, địch lui ba trăm dặm, thu được vô số chiến lợi phẩm.

Tin báo truyền về, trên dưới kinh thành đua nhau hoan hô.

Hoàng thượng càng chịu khó làm lễ tế trời hơn, thái hậu một ngày gõ mõ nhiều hơn mấy trăm cái.

Quán trà tửu lâu, tiên sinh kể chuyện biên sự tích của Liễu tướng quân thành lời kịch, kể đến nước miếng tung bay, phỏng chừng thêm nửa tháng nữa, có thể đẩy đám Đông Hạ kia về nơi chín suối. Người đọc sách túm năm tùm ba, ai ai cũng mặt mày hăm hở, uống trà, nghe kể truyện, bàn luận sự tình.

“Đông Hạ man di kém cỏi, ngay cả ngón út của Liễu tướng quân cũng không bằng.”

“Còn phải nói?! Liễu tướng quân gừng càng già càng cay, lão tướng xuất mã, một mình chọi ba!”

“Nghe nói ông có thể kéo trường cung, nhất tiễn hạ song điêu.”

“Thu tướng quân cũng không tồi a, lần trước nửa đêm ta đi trên đường nhìn thấy hắn, gương mặt, dáng vẻ hung ác kia trông không khác gì Chung Quỳ, thiếu chút nữa dọa cho linh hồn mong manh của ta thoát xác.”

“Trông giống Chung Quỳ mới tốt, ra trận xử lý đám ác quỷ Đông Hạ! Nghe nói trước kia hắn là đầu lĩnh thổ phỉ, ngày nào không giết người ngày ấy ăn không ngon, ra trận một mình chọi ba, là đại anh hùng tài giỏi.”

“Nghe nói quận vương gia vào cung xin ý chỉ của thái hậu, định sang năm sau khi kì thi mùa xuân kết thúc, chỉ hôn cho hai khuê nữ nhà Thu tướng quân? Khuê nữ của Thu tướng quân trông thế nào?”

“Khuê nữ của Thu tướng quân à, nghe nói rất giống cha.”

“Vậy là nữ Chung Quỳ rồi? Không biết kẻ xui xẻo nào sẽ bị bọn họ để ý.”

“Huỳnh đài, người ngọc thụ lâm phong, rất có dáng vẻ nhân tài, hẳn là nên học tập Quận vương gia.”

“Hiền đệ, người Phan An tái thế, Tổng Ngọc chuyển sinh, càng nên học tập Quận vương gia a.”

“Huỳnh đài, mời huỳnh trước.”

“Hiền đệ, ngàn lần đừng khiêm nhường, đệ trước đi...”

Từ một gian phòng, hai thiếu nữ song sinh giống nhau như đúc nhảy ra, một mặc áo xanh một mặc áo lục, một đai lưng vàng một đai lưng ngọc, đôi búi tóc được chải gọn gàng, mặc bộ váy dài đang thịnh hành nhất trong giới tiểu thư khuê các, tay trái cầm kim thoa, tay phải cầm chỉ ngũ sắc, mắt đỏ quạch, rất ăn ý ra tay cùng lúc, bảy tám sợi chỉ bay lượn giữa không trung, quần lầy cổ hai kẻ tú tài vừa ăn nói lung tung, tàn nhẫn siết chặt một cái, làm họ đau đến mức muốn kêu cha gọi mẹ, mỗi người đá một cước vào một cái móng, hai tên bay ra khỏi tử lâu, còn dương dương tự đắc cầm kim thoa, cao giọng uy hiếp: “Còn nói lung tung nữa ta khâu miệng các người lại.”

Trong gian phòng, truyền ra từng trận vỗ tay và một giọng quát uy nghiêm: “Quay về!”

Hai tỷ muội không cam lòng quay về, tiếp tục đoan trang ngồi xuống, cầm khung thêu, bày ra dáng vẻ hiền lành thực đức.

“Thái hậu nói thế nào? Cha các người nói thế nào? Huyền nhi tỷ tỷ dạy thế nào?” Diệp Chiêu hung dữ trừng mắt nhìn Hạ Ngọc Cẩn một cái, vỗ bàn, “Chàng đúng là! Đừng quên lời cảnh cáo mấy hôm trước, lại quậy phá nữa cần thận hoàng thượng cấm túc!”

Hạ Ngọc Cẩn vội rút bàn tay đang vỗ tay khen ngợi về, uống trà nghe kể chuyện, lầm bầm: “Sao năm đó hoàng tổ mẫu không bắt nàng học lễ nghi, thêu được món nào đạt tiêu chuẩn thì mới tứ hôn, chỉ khổ thằng cháu...”

Thu Hoa lầm bầm: “Bóp hồng phải chọn quả nào mềm dễ bóp.”

Thu Thủy cũng ai oán: “Cam chịu đi, ai bảo chúng ta không có công lao cao như tướng quân.”

“Sai,” Hạ Ngọc Cẩn phủ định lời nói của các nàng, hận thù đau khổ nói, “Là đám tiểu cô nương các người da mặt mỏng, làm việc không tàn nhẫn độc ác, không lưu manh vô sỉ, không từ thủ đoạn, không biết xấu hổ như nàng!”

Diệp Chiêu nghĩ ngợi: “Ừm.”

Thu Hoa Thu Thủy ngơ ngác nhìn nàng.

Diệp Chiêu tiếp tục đập bàn, quát: “Các người học không chịu học, ngồi đoan trang vào, tay không được ngừng, tiếp tục thêu!”

98. Chương 98

Cửu Thập Bát. Oán than dậy đất

Đằng sau những tin thắng trận.

Chiến trường Tây Xuyên, đại tướng trong quân doanh.

Hồ Thanh nghe xong kế hoạch truy kích, từng khuyên: “Đám man di Đông Hạ hiếu chiến, sao lại dễ dàng bại trận? Nay bảy trận đánh bảy trận thắng, Đông Hạ bị chạm nhẹ vào là rút, tấn công yếu ớt, số địch bị bắt giết cũng không nhiều, e rằng có bấy.”

Thu Lão Hồ còn nhớ rõ những lời dăn dò của Diệp Chiêu trước khi xuất chinh, đứng bên cạnh gật đầu: “Có lý, có lý.”

Địch phó tướng lại không phục: “Quân đội Đông Hạ vốn là liên hợp từ các bộ tộc mà thành, trong đó Sát Nhĩ Thác Thứ tướng quân và Đồ Ba tướng quân có thù cũ, tướng lãnh hai bộ lạc ba lần bốn lượt cãi vã khắc khẩu, thiếu chút nữa động thủ trong quân doanh, nay trước mặt chúng ta là bộ tộc của Sát Nhĩ Thác Thứ, quân của Đồ Ba mang lòng mừng vui trên tai họa của kẻ khác, không muốn cứu viện, đúng là cơ hội tốt để thừa thắng xông lên, há có thể tự nhiên bỏ qua?”

Thu Lão Hồ quay lại nhìn Hồ Thanh mặt mày nghiêm túc bên cạnh, gật đầu càng dữ hơn: “Có lý, có lý.”

Hồ Thanh giữ quan điểm: “Hoàng tử Y Nặc vốn là kẻ mưu trí, sợ là có cạm bẫy đang chờ.”

Địch phó tướng cũng khẳng khái: “Tận dụng thời cơ, đánh mất thì không thể có lại.”

Cuối cùng, Liễu tướng quân quyết định chia quân làm hai, một do Thu tướng quân và Địch phó tướng suất lĩnh, thử truy kích.

Nội chiến trong quân đội Đông Hạ hình như rất căng, địch chưa tiến vào, trong quân đã âm ỉ nặng nề, toán loạn hết cả, chẳng những bỏ chạy thực mạng, ngay cả lương thảo cũng không cần, quân Đại Tần lại toàn thắng. Thu tướng quân hăng hái bừng bừng, dẫn quân đuổi tiếp, đuổi tới chân núi Lạc Phượng, phát hiện quân Đông Hạ đang đặt bẫy chân ngựa, thấy đại quân bắt ngờ đánh tới, vội vàng chạy hết.

Thu Lão Hồ cầm cái bẫy ngựa lên, kích động báo cáo chủ soái: “Bẫy đã bị phá! Đám man di Đông Hạ chết tiệt, chút trò xiếc cón con ấy, cũng dám lôi ra bêu xấu!”

Hồ Thanh khuyên can: “Nói không chừng chỉ là ngụy trang.”

“Phì! Đám văn nhân sợ chết! Lần trước ngươi chẳng phải nói rằng, chúng ta có khả năng trúng mai phục?! Đồ vô dụng! Hèn nhất gan bé, kéo to cái lá gan ngươi ra một chút!” Địch phó tướng giết đến hào hứng, khinh thường liếc mắt nhìn Hồ Thanh nho nhã yếu ớt, quay sang xin chủ soái tiến công, “Lạc Phượng sơn có một đường xuyên thẳng, thêm vài đường nhỏ đâm ngang, chỉ cần chúng ta tập trung quân vào đường lớn, quân địch không có khả năng đường nhỏ nào cũng chia quân chặn chúng ta, chỉ cần đánh xuyên qua Lạc Phượng sơn, sẽ giành lại được Tây Xuyên, quay về Giang Bắc, chúng ta bắt lấy tên Kỳ Vương phản loạn phạm thượng kia, áp giải hồi kinh, đó chính là chiến tích lớn lao!”

Liễu tướng quân anh danh nhiều năm, bị thánh chỉ giả hủy hoại trong chốc lát. Nay nghe thấy công lao bắt Kỳ Vương, chợt động lòng, ông đứng lên, bước quanh vài bước, tâm lý mạo hiểm chiến thắng ý trí, không để ý đến lời phản đối của Hồ Thanh, truyền lệnh: “Toàn quân truy kích!”

Hồ Thanh bắt đầu dĩ vãng lệnh.

Ngay cả Thu Lão Hồ cũng vỗ vai hân, cười xấu xa nói: “Huynh đệ, ta biết ngươi lo lắng, nhưng có phải lo lắng quá rồi không? Gã tướng quân ngốc nghếch bị lừa không thành kế trong kịch chính là người như ngươi.”

Hồ Thanh lắc đầu: “Đừng vì thắng lợi mà khinh thường, ta vẫn cảm thấy bọn chúng đang dụ chúng ta đến đây.”

Thu Lão Hồ chẳng để trong lòng: “Thả lỏng một chút, chờ đánh đuổi Đông Hạ, chúng ta về cả hội cùng thắng quan phát tài, nói không chừng hoàng thượng thấy ngươi tuấn tú tài hoa, lại gả cho ngươi một cô công chúa ấy chứ.”

Đại Tồn có ba vị công chúa vẫn độc thân, một ba tuổi, một bảy tuổi, còn một là vị quả phụ ba mươi tám tuổi khiến cho phò mã tức chết thẳng cẳng, chẳng những xấu xí hung hãn, còn nổi danh phong lưu.

“Nói tiếng người chút đi!” Hồ Thanh bực bội đâm vào vai hắn một cái.

Thu Lão Hồ từ đầu đến chân khổ luyện công phu, không biết đau không biết ngứa.

Hồ Thanh như đánh phải đá tảng, phản lực đau ê ẩm cả cổ tay, hắn nghĩ ngợi, sâu sắc liếc nhìn tên kia một cái, rồi bỏ đi.

Thu Lão Hồ có chút lạnh lạnh.

Mệnh lệnh chủ soái không thể cãi lại.

Đại quân vừa tiến vào Lạc Phương sơn, sơn đạo thành linh bốc lửa, vài kẻ ẩn nấp trong rừng tạt dầu lên những thân cây khô héo, nường theo đà gió, nháy mắt lửa cháy hừng hực, quét khắp cả triền núi. Sát Nhĩ Thác Thứ tướng quân cầm đầu đại quân Đông Hạ đứng trên đỉnh Lạc Phương sơn, giương cung gài tên, dùng ngàn vạn mũi tên lửa, điên cuồng bắn tới, châm thêm vô số ngọn lửa xuống mặt đất.

“Lui! Lui lại ngay lập tức!” Lửa nóng hừng hực ập vào mặt, Liễu tướng quân giật mình cảm thấy không hay, điên cuồng hét mệnh lệnh.

Lối vào Lạc Phương sơn là một con đường lớn, kéo từ nam đến bắc, rời khỏi núi chia thành vài đường nhỏ. Tiểu tướng Đồ Ba dắt một đội binh lính Đông Hạ tinh nhuệ, hùng dũng yên ngựa, lao ra từ nơi ẩn nấp, chặt đứt đại quân thành hai đoạn, ngăn không ệnh lệnh truyền đi. Nghe thấy tiếng kêu rên của binh lính Đại Tồn tiền phương, nhìn số binh lính Đông Hạ nhiều không đếm xuể, không nhận được mệnh lệnh từ chủ tướng, quân tâm Đại Tồn rối loạn.

Trong Lạc Phương sơn, ánh lửa ngập trời, ngoài Lạc Phương sơn, tiếng chém giết vang trời, gần như hai phần ba quân đội đã bị vây hãm.

Hoàng tử Y Nặc khoác giáp vàng, cưỡi tuấn mã màu đen, dẫn đại bộ phận quân đội đánh ra từ con đường nhỏ duy nhất không có ánh lửa.

Thập diện sở ca.

Hối hận không kịp.

Lính Đại Tồn giỏi bày trận, người Đông Hạ thạo bắn cung, hai quân không đối diện trực tiếp, chỉ có tiếng tên bay vang lên không bình trên không trung, xác suất trúng mục tiêu cực cao. Một lớp thi thể ngã xuống, lại thêm một tầng thi thể lấp lên, sau khi bị lửa thiêu đốt liền bốc lên mùi hôi thối khó ngửi, đám cây cối khô héo không chịu nổi sức lửa, tất cả đổ gục, đè lên những thân hình đang giãy dụa, quân tiên phong dần dần hy sinh toàn bộ.

Lùi một bước, tiến thật mạnh.

Cặp mắt như quỷ sói của hoàng tử Y Nặc nhìn chăm chăm vào trong trận doanh, chờ chủ soái, sau đó phát tay chỉ thẳng.

Vạn tên bắn xuống.

“Biết vậy chẳng làm!” Liễu tướng quân nắm trường kiếm, lệ già đầm đìa.

Thu Lão Hồ đứng chắn bên người ông, rút lưỡi búa to ra, trợn trừng đôi mắt đỏ hồng vì giết chóc: “Tướng quân! Mau lui lại! Để ta thủ ở đây!”

Ba lần bốn lượt phạm sai lầm, khó thoát phải chịu tội, Liễu tướng quân rút trường đao, cản dẫn Thu Lão Hồ, “Mục tiêu của Đông Hạ man di là ta, người mang binh lui đi, cố hết sức bảo toàn thực lực đại quân, có thể rút bao nhiêu thì rút bấy nhiêu.” Sau đó ông liếc mắt nhìn biển lửa hừng hực và mưa tên, cắn răng nói, “Nói với Hồ quân sư, ta thực sự xin lỗi hắn. Nói với A Chiêu, bảo nó chăm lo người nhà giúp ta.”

Thu Lão Hồ rưng rưng linh mệnh, dẫn đội quân tinh nhuệ phá vây, chạy được vài bước, lại quay đầu lại, ngây ngốc hỏi: “Chạy... Chạy đi đâu?”

Hồ Thanh ngẩng đầu, nhìn trời, lắc đầu.

Bốn phương tám hướng đều là mưa tên biển lửa, hai lối chạy còn lại đều đã bị chặn.

Mười vạn đại quân bị vây bủa mình, hơn phân nửa táng thân trong biển lửa, thì thể khó phân biệt.

Hoàng tướng quân bỏ mình, Thu tướng quân bỏ mình, Địch phó tướng bỏ mình, Tào tham tướng bỏ mình, Hồ tham tướng bỏ mình...

Liễu tướng quân chém giết yểm hộ ở sau cùng, thân trúng tám mũi tên, sừng sững không ngã.

Ông chết đứng.

Dùng máu tươi bảo vệ chút danh dự cuối cùng.

Mạnh phó tướng áp tải lương thảo thể hiện xuất sắc giữa lúc nguy cấp, dẫn số binh sĩ Đại Tần còn lại chạy lui năm trăm dặm, thoát khỏi nguy hiểm.

Những cái đầu bị thắng lợi làm hoa mắt chợt tỉnh táo lại, tận mắt chứng kiến sự tàn nhẫn giải thoát của Đông Hạ man di, sự ử rũ vô biên vô hạn thay thế cho lòng cầu thắng, mặc dù kỷ luật quân đội còn đó, nhưng vẫn không ngăn được nổi bi quan trong từng con người. Nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ con cái, nhớ...

“Lúc còn Diệp tướng quân, chúng ta chưa bao giờ thua.”

“Lúc còn Diệp tướng quân, chắc chắn cô ấy có thể phát hiện cạm bẫy.”

“Lúc còn Diệp tướng quân, Đông Hạ man di không phải đối thủ!”

“Lúc còn Diệp tướng quân...”

Tiếng oán thán không biết do ai khởi xướng trước tiên, chậm rãi lan khắp toàn quân.

99. Chương 99

Cửu Thập Cửu. Lại khoác chiến bào

Hoàng đế Đại Tần ngồi ngẩn ngẩn giữa triều đình, hai hàng tóc mai bạc trắng, lao lực việc nước, khiến cho ngài mới hơn bốn mươi mà như đã năm sáu mươi tuổi, từ khi trị quốc tới nay, bao nhiêu công việc to nhỏ đủ cả tiêu hao thể lực của ngài quá nhiều, mệt mỏi không chịu nổi, nhưng lại không thể buông trọng trách trên vai. Hai ngày một đêm không ngủ, đầu óc chưa hề một phút rệu rã, chỉ nhắm mắt dưỡng thần, nghe bách quan đổ mặt khăn cổ phía dưới.

“Liễu Thiên Thác ngu ngốc hồ đồ, nên thêm tội.”

“Địch mạnh ta yếu, theo lý nên nghị hòa.”

“Giành lại Giang Bắc, cấp bách.”

“Người nào xuất chiến?”

“Có lẽ nên mời lão tướng quân Hoàng Vĩ Kiệt rời núi! Năm đó ông ấy uy chấn Giang Bắc, nay võ nghệ vẫn như trước không giảm, nâng được tảng đá to, vung múa được đại đao.”

“Hoàng lão tướng quân năm nay đã bảy mươi hai rồi, mắt mờ, mỗi đông đến hai chân lại bị nhiễm gió, bây giờ Giang Bắc là cái thời tiết gì? Một tướng quân đến đứng dậy cũng không đứng được thì lãnh binh thể nào? Theo vi thần, nên cho Trịnh Tử Long tướng quân dẫn quân xuất chinh, tuy hắn là tiểu tướng, nhưng nhiều năm đối kháng với hải tặc phương nam, chiến công chồng chất, uy danh hiển hách.”

“Trịnh tướng quân am hiểu thủy chiến, khí hậu con người văn hóa phía nam với phía bắc rất khác biệt, để hấn dẫn quân chinh đông, chẳng phải là bất vệt lên bờ đánh nhau? Hơn nữa hấn lại quá trẻ, không ổn, không ổn, vẫn là Hoàng lão tướng quân thôi, gừng càng già càng cay, kinh nghiệm phong phú, lại quen thuộc tình hình quân sự phương bắc, chủ tướng cũng không nhất định phải xông pha lên trước, ở giữa trận chỉ huy cũng không sao.”

“Hoang đường, nào có chủ tướng không xung phong liều chết?! Trịnh tướng quân cơ trí thiên biến, gan dạ sáng suốt hơn người! Phía nam phía bắc cũng chẳng qua chỉ là một chỗ khô, một chỗ ướt, có khác nhau là mấy? Sao ngài biết tướng quân sở trường thủy chiến sẽ không sở trường lục chiến? Chung quy cũng phải cho người trẻ tuổi cơ hội thể hiện chứ.”

“Nếu là chiến sự nhỏ lẻ, có chủ tướng đi cùng, để cho tiểu tướng xung phong tôi luyện cũng tốt, giờ đây Đông Hạ xâm lược quy mô lớn, sự tình liên quan đến vận mệnh quốc gia, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì, ai có thể đảm đương được?”

“Hồ tướng gia, ngài có dám lấy đầu mình đảm bảo Hoàng lão tướng quân tất chiến tất thắng không? Ông ấy đánh giặc ở Giang Bắc đã là chuyện ba mươi năm trước, nay Đông Hạ đã không còn là A Mông nước Ngô (*) rồi.”

“Lưu Thái Phó! Đừng khinh người quá đáng!”

“Thỉnh hoàng thượng minh xét.”

Hoàng thượng mở hờ mắt, thất vọng nhìn mọi người, nhẹ lắc đầu như có như không: “Không ổn, tiếp tục tiến cử.”

“Mạnh Hoặc Đạt tướng quân Xuyên Tây quân! Dũng mãnh thiên chiến!”

“Điền Phương tướng quân kinh thành quân, trầm ổn thận trọng!”

“Hương Mãnh Long tướng quân Nam Uy quân, kinh nghiệm phong phú!”

“...”

Tất cả bọn họ đều biết còn một vị tướng quân thích hợp với chiến trường phương bắc hơn.

Tất cả bọn họ đều rất ăn ý không đề cập đến tên của nàng.

Trăm ngàn năm nay, vùng đất cổ xưa này đã sinh ra rất nhiều truyền thống, cho dù gió táp mưa sa, chiến hỏa tàn phá, triều đại thay đổi, vẫn bền vững truyền đến đời nay, khắc vào trong xương tủy mỗi người, tạo thành chiếc lồng giam vững chắc không gì phá nổi. Ví dụ như đàn ông là thép, phụ nữ là nước, nam là dương, nữ là âm, đàn ông xây nhà, phụ nữ quản gia, đàn ông đương nhiên là bảo vệ phụ nữ, đàn ông phải mạnh mẽ hơn phụ nữ, đàn ông mới là người làm đại sự...

Nếu làm trái lại những quy tắc đó, không chỉ đâm kim vào lòng từng người đàn ông, mà ngay cả rất nhiều người phụ nữ cũng không thể chấp nhận.

Kẻ phá vỡ chiếc lồng sắt đã rơi xuống thành một vai hề khôi hài, chịu sự cười nhạo của người trong thiên hạ.

Những người còn lại, vì thể diện, vì khí khái, chẳng ngại cùng dùng máu của bản thân, dùng đầu để đánh đổi, bọn họ sẽ bảo vệ những quy củ xa xưa, giữ vững những ranh giới tôn nghiêm.

“Nam Bình Quận Vương yết kiến.”

Một tiếng hô truyền, vai hề bước lên sân khấu.

Hạ Ngọc Cẩn mặc quận vương bào đỏ tím thong dong vào triều, trước những ánh mắt khinh bỉ, chế giễu, coi rẻ, khinh thường hoặc là chấp tay thờ dài, bình thần từ từ mà đến. Cơ thể gầy yếu giống như một cơn gió cũng có thể đẩy đổ, gương mặt xinh đẹp đến khó có thể tưởng tượng, đôi mắt sáng ngời dăng đầy tơ máu, vẻ mặt nghiêm túc hiem có, làm cho người người hoảng hốt như nhìn thấy bóng dáng cú cung tạn tụy, vì nước quên mình của tiền An Vương.

Hắn không nhìn mọi người, thẳng bước tiến lên, nâng cao thể ngà, quỳ trước thềm vàng cửu long, hô: “Thần Hạ Ngọc Cẩn, xin tiến cử Diệp Chiêu tướng quân một lần nữa khoác chiến bào, thống lĩnh Hồ Lang đại quân, giành lại Giang Đông, toàn vẹn sơn hà Đại Tần.”

Hoàng đế mở bừng mắt, tinh quang bắn ra bốn phía, quét về phía quần thần.

Cuối cùng cái tên khó nói ra khỏi miệng nhất cũng bị vạch trần.

Hồ thừa tướng ấp úng nói: “Thay đổi xoành xoạch, tiến cử người nhà, không được không được...”

Lưu Thái Phó lấp bắp nói: “Đây, gà mái gáy sáng, thiên hạ đại loạn, không được không được...”

“Quận Vương Gia, ngài đường đường là đàn ông, không bảo vệ quốc gia thì thôi, sao lại còn đẩy phu nhân mình ra chiến trường?”

“Phụ nữ không thể động việc triều chính, quy củ tổ tông không thể sửa.”

“Thánh chỉ còn có thể làm giả, vậy tấm bia đá phát hiện ở Giang Đông kia làm sao kết luận được giả hay thật? Chỉ biết con gái Đông Hạ vẫn cười liệt mã, bắn cung cung, mặc giáp ra trận, vì sao không thấy ông trời giáng tội? Nữ tướng quân Tần Ngọc tiền triều, thay trượng phu trấn thủ Xuyên Tây, thanh danh hiển hách, có gì không ổn? Diệp tướng quân sinh ở Mạc Bắc, sở trường phương bác, biết rõ tình hình chiến sự phương bắc, được lòng tướng sĩ phương bắc, dũng mãnh vô song, giỏi tài điều binh, tinh thông bày trận, lại từng giao đấu với Y Nặc, còn có người thích hợp để chọn chinh đông hơn cô ấy chăng?” Hạ Ngọc Cẩn hít sâu một hơi, “Đúng vậy, ta là kẻ sợ vợ, là kẻ nhu nhược, là kẻ bất lực, là kẻ nhảm nhí không thể trất tường. Nhưng có liên quan gì! Thiên hạ thích cười thì cứ cười cho thỏa đi! Ta chỉ biết là, trong con ngõ nhỏ phía bắc phố Ngưu Giác, có một người mẹ già bảy mươi tuổi, bốn người con trai của bà đều vui thầy ở chiến trường Giang Đông, bà khóc đến mù hai mắt, Tiên Phú Quý ngõ Kim Tiền, nương tử mới tân hôn ba ngày của hắn giờ thành quả phụ...” Gương mặt hắn đỏ gấc, “Hạ Ngọc Cẩn ta chẳng đọc được mấy quyển sách, không hiểu lễ nghĩa, không hiểu chính sự. Các người cũng là tú tài từ khổ học mà lên, người người tài ba cơ trí hơn người, mở hai mắt, nhìn cha mẹ mất con, nhìn vợ mất chồng, con mất cha. Rồi vứt cái quy củ nực cười đi, hỏi lương tâm mình, trả lời ta, Diệp Chiêu có phải tướng lĩnh thích hợp chinh đông nhất hay không?!”

Cả triều im lặng, vài vị quan viên có con cháu nhà mình đang khổ chiến ở Giang Đông, lặng lẽ quay đầu, lau nước mắt nơi khóe mắt.

Hoàng thượng chậm chậm mở miệng, “Phong Diệp Chiêu làm Chinh Đông Đại Tướng Quân, Trịnh Tử Long làm phó tướng, điều quân Mạc Bắc tới, chinh phạt Đông Hạ, giành lại non sông.” Ngài thấy trong bách quan còn có kẻ muốn mở miệng, bao nhiêu uất nghẹn kìm nén bao năm bùng nổ trong lòng, giận muốn vỡ phổi, vung tay áo phẫn nộ quát, “Phải để gà mái gáy sáng, là vì nam nhi khắp cả triều các người đều không bằng một người phụ nữ! Tổ tiên thánh minh, nếu trời cao vì nữ tử xuất chinh mà giáng tội xuống Đại Tần, thì cứ để giáng xuống đi! Một mình trăm gánh hết!”

Thiên tử nổi giận, bách quan ngậm miệng nín thinh, cùng hô vạn tuế.

Hạ Ngọc Cẩn đồng dạng cúi người, dập đầu tạ ơn.

Bãi triều, đi ra cửa cung.

Hạ Ngọc Cẩn mới buông nắm đấm đang siết chặt, vết móng tay đâm sâu vào da thịt, gần như rỉ máu.

Không thể không làm, không thể không làm.

Hắn thành công hoàn thành nhiệm vụ nên làm.

Tàn nhẫn đẩy người phụ nữ hắn yêu nhất ra chiến trường vạn kiếp bất phục.

Tiếp theo, còn có thể làm được gì?

Cây non được nuông chiều mà lớn, kéo không nổi cung, khiêng không nổi đao, hắn là kẻ vô dụng! Hắn là kẻ vô dụng nhất trong thiên hạ!

A Chiêu nói: Hắn bây giờ chỉ là chim ưng non chưa rụng hết lông tơ, nhưng chim non cuối cùng cũng sẽ có ngày giang cánh, trở thành hùng ưng bay vút lên trời xanh.

A Chiêu, nàng sai rồi.

Hạ Ngọc Cẩn bấu lấy tường cung, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên hắn cảm hận bản thân bất lực như vậy.

Chúng ta thật sự có thể sống vai cùng bay ư?

(*)A Mông nước Ngô: A Mông = danh tướng Lã Mông nước Ngô thời Tam Quốc: không được học hành, chỉ giỏi đánh đấm mà được cất nhắc làm quan. Đồng liêu chê cười nhiều, sau Tôn Quyền khuyên nhủ, bèn chủ tâm học tập đèn sách, cuối cùng trở thành một vị nho tướng văn võ song toàn.

100. Chương Bách 00

Bách. Chinh đồ

Diệp Chiêu lặng lẽ ngồi trong phòng khách, thân mặc tảo tử giáp đúc hình mặt thú bằng bạc, cửu khúc ngân khôi đính lông vũ chính tề đặt trên án, nàng lau bảo kiếm sắc bén một lần lại một lần, động tác thông dong thản trọng, giống như bảo dưỡng món đồ cổ tinh tế nhất.

Chị em Thu Hoa Thu Thủy, khoác hành lý, mặc chiến giáp, một trước một sau xông tới, hai mắt sưng đỏ, kiên định nói: “Tướng quân, lần xuất chinh này, mang bọn muội theo!”

Diệp Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu.

Thu Hoa kêu lên: “Thù giết cha không đội trời chung!”

Thu Thủy nhỏ giọng: “Tướng quân là người từng trải, hẳn phải hiểu.”

Diệp Chiêu khàn khàn mở miệng: “Cha các người nhờ ta, tìm hạnh phúc cho các người. Đây là việc cuối cùng ông ấy thỉnh cầu ta, ta phải thực hiện.”

Hai chị em một trái một phải níu tay áo nàng khóc lớn: “Cầu xin người, để bọn muội đi đi. Phụ thân chết thảm, còn ở lại hậu phương ngoan ngoãn lập gia đình, bọn muội không làm được. Cho dù người không cho bọn muội đi, bọn muội cũng sẽ theo đi! Chẳng sợ bị tướng quân đánh què chân, đánh gãy tay, dù bò cũng phải đến Giang Đông!”

Diệp Chiêu nhìn quyết tâm không thể nghi ngờ trên gương mặt các nàng, thở dài: “Chỉ ột người đi, một người ở lại, bất kể có chuyện gì phát sinh, đều phải nghe theo lời quận vương, ở lại thượng kinh, an phận lập gia đình, hoàn thành tâm nguyện cha các người.”

Thu Hoa Thu Thủy lau khô nước mắt, trừng nhau một lúc, tranh cãi ầm ĩ.

Thu Hoa: “Ta là chị, người nên nhường ta!”

Thu Thủy: “Phi! Tỷ tỷ làm việc không cẩn thận, vẫn nên ở lại hậu phương, đừng thêm phiền cho tướng quân.”

Thu Hoa: “Đạo lý tôn ti lớn nhỏ, người đã nghe Hồ Ly giảng chưa!?”

Thu Thủy: “Lời hần nói tính làm cái **! Chẳng qua người lớn hơn ta có một khắc, chúng ta mặt mũi giống nhau, nói không chừng mẫu thân nhớ nhầm đấy!”

Thu Hoa: “Ta giỏi võ hơn người!”

Thu Thủy: “Ta thông minh hơn người!”

“Rút thăm!”

“Oản tù tì!”

...

Mi Nương đỏ mắt sắp xếp hành lý, Huyền Nhi bỏ vào trong vài tấm áo bông giầy vải thật dày, Cốt Đầu ủ ê báo lại: “Tướng quân, Đạp Tuyết đã thắng yên xong rồi, lúc nào cũng có thể lên đường.”

Hôm nay khoái mã thẳng đến Giang Đông, biết bao giờ trở về?

Diệp Chiêu đi ra cửa lớn, dựa cửa, nhìn về xa xa.

Nàng còn muốn đợi một người.

Bóng dáng Hạ Ngọc Cẩn xuất hiện ở ngoài cửa phòng khách, nhịp bước chậm chạp, đầu thông xuống, hần bất an nhìn Diệp Chiêu, ngàn câu vạn chữ mắc trong cổ họng, lại không biết nên nói câu nào ra khỏi miệng, cuối cùng lại nghẹn ra: “Khi nào thì đi? Ta tiễn nàng.”

“Ngay bây giờ,” Diệp Chiêu nắm chặt bả vai hần, dặn dò, “Ông nội ta đầu óc không tốt, chị dâu thủ tiết, mấy đứa cháu lại quá nhỏ, ta phải xuất chinh, không thể chăm sóc được, chỉ có thể giao lại cho chàng. Lúc Đông Hạ xâm nhập, vừa đúng lúc mợ mang cả tộc lên đường tới kinh thành, may mắn thoát được một kiếp, hoàng thượng nhân hậu, cậu đã chết trận rồi, đoán rằng sẽ không định tội gia đình của ông ấy, nhưng về sau này bọn họ cũng sẽ không sống dễ chịu được, mong chàng lo lắng nhiều hơn.”

“Yên tâm,” Sắc mặt Hạ Ngọc Cẩn khó coi, “Hai vợ chồng, phân chia gì của nàng của ta.” Dù sao, vợ ra tiền tuyến, hần cũng chỉ có thể ngây ở hậu phương như đàn bà, làm những chuyện của phụ nữ, giống như kẻ bỏ đi chờ nàng trở lại, loại cảm giác này khiến cho người ta nghiền ngẫm đến khổ sở.

Diệp Chiêu tựa như nhìn thấu tâm tư hần, nhẹ nhàng nói, “Bởi vì chàng là đàn ông, ta mới có thể yên tâm giao chuyện này lại cho chàng, so với phụ nữ ở hậu viện không thể tùy ý hành động, chàng có thể thay ta chăm sóc cho người thân bên nhà ta một cuộc sống thoải mái, hơn nữa... Đám cháu của ta đều rất thích chàng.” Hơn nữa nàng tin tưởng người đàn ông lương thiện chính trực này, có một số việc, hần sẽ làm còn tốt hơn cả nàng.

Hạ Ngọc Cẩn gật mạnh đầu, mũi bị cái gì bít kín lại, khó chịu muốn chết, hần cắn răng nói: “Đừng nói hươu nói vượn làm ta lo lắng. Năng lực của Đông Hạ man di kém xa giặc Kim man di, con gấu chó Y Nặc chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay nàng, nàng phải mau trở lại đây.”

Diệp Chiêu cười khổ nói: “Năm đó Mạc Bắc bị phá, ôm hận thù ngàn ngút, mang ba ngàn tướng sĩ xuất chinh, sinh sinh tử tử, ta không vương bận. Nay đánh Giang Đông, thiệt hại quá lớn, sĩ khí tướng sĩ giảm, hoàng thượng được ăn cả ngã về không, dùng bản thân trấn áp dư luận, ta chỉ có thể thắng, không thể lui.”

Tử chiến đến cùng, lui tức là chết.

Vận mệnh Đại Tần, hoàng ân kỳ vọng, tính mạng mấy trăm nghìn tướng sĩ, sức ép lên đôi vai nàng, trận chiến Mạc Bắc không thể so sánh.

Diệp Chiêu đỡ vai hần, tỉ mỉ nhìn gương mặt hần trắng nõn thanh tú không chút huyết sắc, không tìm được kiếng mũi chân, hôn lên trán, ôm lấy gáy hần, khàn khàn nói: “Lần từ biệt này, không hẹn ngày về, chỉ mong rằng để được gả cho chàng, không tiêu tốn hết may mắn cả đời của ta.”

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy hai tay nàng đang run lên nhẹ nhẹ, hần lật tay nắm lấy tay nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó hôn thật mạnh lên đôi môi nàng, quán lấy hồi lâu, chợt dừng lại, khẳng định bên tai nàng: “Tuy rằng từ nhỏ đến lớn vận khí của ta không quá đáng tin, nhưng có thể chia cho nàng, nàng sẽ bình an trở về, ta còn muốn chờ nàng sinh tiểu Diệp Chiêu, tiểu Ngọc Cẩn khỏe mạnh nữa.”

“Không,” Diệp Chiêu tàn nhẫn hạ quyết tâm, nói với hân quyết định đã đắn đo trong đầu mãi từ lâu, “Chàng và ta, ly hôn đi.”

Hạ Ngọc Cẩn ngậy ngần hồi lâu, hỏi: “Tại sao?”

Diệp Chiêu dường như khó mở nổi miệng, nàng đưa tay vuốt lại chút tóc mai rối của hân, nhìn vào đôi mắt huyền như mặt nước hồ sâu kia, đẹp đến mức nàng như ngừng thở, hít sâu một hơi, ra vẻ tự nhiên nói: “Trên chiến trường, tướng quân không thể sợ chết, nhưng có chàng, ta sẽ phân tâm, sẽ sợ chết.”

Giặc Kim hung mãnh, trận chiến Mạc Bắc đánh hết tám năm, Đông Hạ mạnh mẽ, trận Giang Đông phải đánh hết bao nhiêu năm?

Hai vợ chồng trẻ chia lìa, dưới chân chưa có nổi nửa mụn con, đêm dài tịch mịch, làm sao chịu nổi nỗi tương tư?

Văn tử gián, võ tử chiến.

Nàng không thể ở trên chiến trường mà còn nhớ nhung gương mặt của hân, quay đầu về nam, bất giác thả chậm tốc độ ngựa lại, nàng không thể mỗi khi vung đao chém người, lại vì nỗi vương bận nơi hậu phương mà chậm tốc độ, nàng cũng không thể vì muốn bình an trở về mà không dám mạo hiểm, không dám xung phong, không dám liều mạng, tổn hại tính mạng của vô số binh sĩ Đại Tần.

Nhi nữ trọng tình.

Nàng mạnh mẽ hơn tất cả đàn ông, nhưng trong tim vẫn có một góc mềm yếu của phụ nữ.

“Ngọc Cẩn, hãy cho ta không còn vương bận.” Nàng nói, “Đừng để cho ta nhớ chàng.”

“Được,” Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ cẩn thận, gật đầu thật mạnh, ngoài miệng nở một nụ cười bất cần, không tìm không phổi nói, “Nếu nàng hai ba năm nữa vẫn chưa về, ta sẽ lòi bức thư ly hôn nàng viết lúc trước ra cưới vợ khác, cam đoan sẽ cưới một cô vợ dịu dàng hiền hậu vào cửa, lại nạp thêm bảy thám thiếp thất xinh đẹp, sinh một lũ nhóc con, đứa nào đứa nấy hoạt bát khỏe mạnh, sau đó quên sạch nàng đi.”

Diệp Chiêu vỗ tay cười nói: “Như thế rất tốt, rất tốt.”

Nàng xoay người, ôm ngân khôi, cầm trọng kiếm, nhảy lên ngựa, phi tới quân doanh, không quay đầu lại.

Hân đứng yên tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng dáng nàng dần xa, càng ngày càng nhỏ, cho đến khi biến mất không còn thấy nữa. Cuối cùng lại một lần nữa lấy bức thư ly hôn giấu như bùa hộ mệnh trong người ra, làm đôi ba nhát, hết sức xé thành từng mảnh nhỏ, rồi ném đi thật mạnh, từng mảnh bay lả tả, theo gió cuốn đi...

Nàng làm chuyện nàng phải làm, hân làm chuyện hân muốn làm.

Đời này kiếp này, thê tử của Hạ Ngọc Cẩn, chỉ có duy nhất một người mà thôi.

101. Chương Bách 01

Bách Linh Nhất. Đông Hạ bí sử

Đông Hạ là dân tộc du mục, vương cung của bọn họ không có tường thành cố định, chỉ có liên miên bất tận bò dê và lều trại tạo thành cung điện.

Đông Hạ vương háo sắc, từng cưới tổng cộng bốn vị chính phi. Tái Hân, chính phi đầu tiên là bạn thanh mai trúc mã của hắn, tình cảm sâu đậm nhất, sau khi cưới sinh ra đại hoàng tử Cáp Nhĩ Đôn, đại hoàng nữ Mẫn Mẫn, rồi bệnh mà chết. Vị chính phi thứ hai Toa Lâm Na là người của bộ lạc Ô Lan, sau khi cưới sinh nhị hoàng tử Ô Ân và tam hoàng tử Y Nặc, rồi bị trắc phi Anh Lạp Cổ hãm hại bỏ mình, Anh Lạp Cổ dựa vào thế lực bộ lạc Hạ Tỳ bên nhà mình, trở thành tân chính phi, sinh ra lục hoàng tử Ba Âm, tứ hoàng nữ Đồ Nhã và lục hoàng nữ Tô Cách, luôn tìm mọi cách loại bỏ Ô Ân và Y Nặc.

Ô Ân và Y Nặc âm thầm thu nhập manh mối chứng minh mẫu thân bị hại chết, mắc liên hệ với thế lực bộ lạc của mẹ, nhẫn nhịn nhiều năm, thừa dịp vương phi Anh Lạp Cổ về thăm bộ lạc, mang binh tiến công, diệt toàn tộc Hạ Tỳ, giết vương phi Anh Lạp Cổ và lục hoàng tử Ba Âm.

Đông Hạ vương nghe thế kinh hãi, nhưng cộng hết chính phi trắc phi lại, hắn có mười bảy mươi tám người vợ, tám đứa con trai. Nay bộ lạc Hạ Tỳ bị giết, thế của bộ lạc Ô Lan đang mạnh. Chẳng qua chỉ mất đi một nữ nhân độc ác và một thằng con trai chưa tưởng thành, có ăn thua gì?

Vì thế, hắn vỗ án tán thưởng, chẳng những tuyên bố tội trạng khi quân của vương phu Anh Lạp Cổ cho thiên hạ, còn khen Ô Ân và Y Nặc báo thù ẹ, tính tình quyết đoán, có dũng có mưu, không phụ trông mong của cha. Ngay sau đó cưới về tứ vương phi là tiểu mỹ nhân của bộ lạc Thiệu Lỗ, nàng sinh ra thập hoàng tử Cát Đạt và thất hoàng nữ Nặc Nặc sau đó im hơi lặng tiếng, bất kể là tranh đấu nội cung hay ngoại vụ triều đình, tất cả đều im lặng không hỏi, ngày ngày chỉ niệm phật tụng kinh, không tranh với đời.

Diệp Liễu Nhi là nữ tử Đại Tần, xuất thân thấp hèn, không có thế lực nhà ruột, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi đẹp đẽ, cho dù có sinh con trai, cũng vẫn kém một bậc. Cho nên mọi người đều nghĩ rằng, việc nàng được Đông Hạ vương sủng ái, đối với hậu cung Đông Hạ mà nói, chẳng qua chỉ là một viên đá nhỏ ném xuống mặt nước phẳng lặng, không tạo lên được gợn sóng gì. Người địa vị không quá vững chắc như tứ vương phi thậm chí còn tình nguyện cho nữ nhân như vậy hưởng sủng ái, tránh để Đông Hạ vương háo sắc động lòng với một ả ở một bộ tộc lớn mạnh nào đó.

Ai cũng chẳng thể ngờ, đêm tối, trên đồng cỏ của hoàng thất Đông Hạ, trong hồ nước tĩnh lặng núp dưới hàng cây, lại lặng lẽ nổi lên những gợn sóng.

Hai bóng dáng trần trụi quấn lấy nhau, điên cuồng va chạm, tiến lên, nhào nặn, dung hợp.

Tiếng nam nhân thở dốc, tiếng nữ nhân rên nhẹ, lẫn với tiếng hồ nước bị bơm, dồn nén giữa không trung rồi tan đi, cuối cùng hóa thành một tiếng thở thật dài.

“Phụ hoàng chàng sẽ trở lại rất nhanh, ta phải đi.”

Sau cơn thâm hoan, Liễu Tích Âm ngồi bên bờ, ** của nàng trắng nõn như sơn dương mới sinh, mái tóc dài đem mượt như nhung ướt sũng xoa trên vai, thật giống như tiên nữ trong thần thoại, trong ánh mắt thuần khiết lấp lánh vẻ yêu diễm ma mị, nàng dùng nụ cười hồn nhiên nhất, thử thách ý chí của từng kẻ tu hành.

Từng giọt nước lăn xuống theo mái tóc của nàng, chảy xuống đóa hoa mềm mại trước ngực, lướt qua vùng bụng phẳng lỳ, dần dần chảy xuống, xuống nữa... ** không thể dập tắt vừa mới được gọi lên, lại nhanh chóng bị trường bào che lại. Nàng nhìn về phía đại trưởng nóc vàng, trên đôi mày hiện lên vẻ ưu thương và bất lực không thể che giấu.

Hao hết tâm tư nịnh nọt, mới chiếm được tấm lòng mỹ nhân. Đại hoàng tử nghe thấy yết hầu của chính mình nặng nề vang lên âm thanh, hắn siết chặt nắm tay, gần như phải dùng hết toàn bộ sức lực, mới kìm chế được ** của mình, giữ chặt tay nàng, gạt đi nụ cười khó coi, an ủi: “Sau này, chúng ta sẽ quang minh chính đại cùng nắm tay nhau.”

“Thật sự sẽ có ngày đó sao?” Liễu Tích Âm nhè nhẹ hỏi.

Đại hoàng tử vội la lên, “Phụ thân buông thả, sức khỏe đã không tốt từ lâu, có lẽ chẳng còn nổi mấy năm. Theo phong tục Đông Hạ chúng ta, nàng sẽ gả cho ta, đến lúc đó chúng ta có thể...” Hắn hôn lên đôi mắt xinh đẹp của nàng, lau đi giọt lệ còn vương, “Mặc dù nàng không phải người Đông Hạ, nhưng ta sẽ đối xử thật tốt với nàng và con của nàng.”

Liễu Tích Âm hỏi: “Nếu người ấy biết chuyện của chúng ta?”

Đại hoàng tử lắc đầu: “Con sư tử già ốm yếu ấy đã sớm không có tư cách tranh giành.”

Phong tục Đông Hạ rất thoáng, huynh đệ chung vợ, tỷ muội chung chồng, không bị coi là xấu, chỉ cần không để lộ sự việc ra ngoài, ông ta cũng sẽ không vì một sủng cơ không danh không phận mà động can qua với đứa con trai được đa số bộ lạc ủng hộ. Huống chi hẳn là con trai của vương phi Tái Hân, con trai của người phụ nữ duy nhất mà Đông Hạ vương yêu, là đứa sĩ đệ nhất Đông Hạ, là người thừa kế đã được chỉ định.

“Đúng vậy, Đông Hạ vương sẽ sớm thoái vị.” Liễu Tích Âm bỗng nhiên giữ chặt tay áo hắn, khóe mắt ngấn nước, “Ta chỉ sợ, chàng càng hy vọng nhiều, sẽ càng thất vọng nhiều.”

Đại hoàng tử nhú mày: “Ý nàng là sao?”

Liễu Tích Âm cúi đầu, muốn nói lại thôi.

Đại hoàng tử luôn miệng thúc giục.

Liễu Tích Âm rốt cuộc ấp úng nói: “Mấy ngày nay, ta hầu hạ bên cạnh Đông Hạ vương, tin thắng trận từ tiền tuyến báo về, mọi người không ngừng khen ngợi hoàng tử Y Nặc có dũng có mưu, còn bày tiệc chúc mừng thật lớn...”

Đại hoàng tử cười nói: “Sợ cái gì, tuy rằng đệ đệ rất giỏi. Nhưng phụ thân từng nói rõ, ngôi vị hoàng đế sẽ giao cho ta.”

Liễu Tích Âm lắc lắc khăn tay, tức giận nói: “Ta biết chàng không thích đọc sách, không thích nghe sử Đại Tần. Chàng biết tổ tiên của ta là quan viên phạm tội của Đại Tần, nhưng chàng có biết vì sao nhà ta lại phạm tội không? Là tên gian tặc Đức Tông hoàng đế kia bắt mẫn việc đệ đệ đăng cơ, khởi binh tạo phản, tiến vào kinh thành, giết em xưng đế, tổ phụ ta là quan thủ thành, bị tru di cửu tộc, tất cả nữ quyến giáng làm nô lệ, nên ta mới...”

Đại hoàng tử lắc đầu: “Không sao đâu, Y Nặc tính tình hiền lành, cũng rất kính trọng ta, hẳn sẽ không làm ra loại chuyện này.”

“Ta chỉ là nữ nhân trong chốn khuê phòng, chẳng biết điều gì,” Liễu Tích Âm ngả vào lòng hắn, nhỏ giọng nỉ non, “Ta ở Đại Tần chịu nhiều đau khổ, cuối cùng gặp được chàng, mới hiểu cái gì là tình yêu thật sự. Ta yêu chàng, mong muốn đời đời kiếp kiếp được vui vẻ hạnh phúc bên cạnh chàng,” đầu ngón tay của nàng lướt nhẹ trên ngực hắn, quyết liệt nói, “Để có thể được ôm chàng, cả cái chết ta cũng không sợ, danh phận địa vị gì gì, ta càng không cần! Ta chỉ hy vọng có thể cùng ở bên chàng dưới ánh mặt trời, cùng chàng đi ngắm đóa hoa trên thảo nguyên chàng từng kể, nhìn chân trời mây trắng, nhìn hồ cá bạc không tên. Cấp Nhĩ Đôn, hy vọng càng nhiều, ta lại càng sợ, trừ chàng ra, ta không muốn ngủ cùng với bất kỳ một người đàn ông nào...”

Từ khi chiến sự leo thang, đại thắng liên tục, uy vọng của hoàng tử Y Nặc cũng thuyền lên theo nước, Đông Hạ vương già cả ngu muội, không để ý tới triều chính.

Tuy rằng đại hoàng tử được bộ hạ cũ ủng hộ, nhưng vô số thế lực mới đều gia nhập với Y Nặc, muốn được chia chác chút gì từ cuộc chiến. Nếu Đại Tần thật sự bị đánh bại, công cao cái thế, hoàng tử Y Nặc có nhị hoàng tử hỗ trợ, thế lực của hắn sẽ bành trướng đến mức nào? Đến lúc đó cho dù Đông Hạ vương có cố chống đỡ, thì quân quyền hắn có khả năng nắm giữ sẽ là bao nhiêu? Nếu hai bên giao chiến, sẽ có bao nhiêu thế lực ủng hộ hắn đăng cơ?

Đại hoàng tử bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Liễu Tích Âm khi mới lần đầu gặp nàng.

[Hoàng tử Y Nặc thật sự là anh hùng số một trong thiên hạ.]

Hoàng tử Y Nặc trẻ trung, dũng cảm, anh tuấn, là anh hùng mà mọi người con gái trên thảo nguyên đều hướng về.

Uy vọng của hắn có thể khiến ột tiểu cô nương vừa mới vào cung sinh lòng ngưỡng mộ, vậy những người khác thì sao?

Ngộ nhỡ...

Hoàng tử Y Nặc thật sự có lòng làm phản, chờ sau khi phụ hoàng mất, kết cục của hắn sẽ ra sao?

Người con gái hấn yêu thương, đất đai phì nhiêu, bò dê bát ngát không đếm nổi và quyền lực tối thượng, tất cả những gì thuộc về hấn, những ánh mắt ái mộ hấn sẽ dời sang hướng khác. Hấn sẽ bị đuổi đi một cách đáng xấu hổ, bị đẩy đến một vòng đất phong nghèo nàn, thậm chí...

“Không,” Đại hoàng tử cười rất khó coi, hấn lăm bầm, không biết là đang thuyết phục người khác hay tự thuyết phục mình, “Hấn là đệ đệ tốt của ta, trước giờ luôn ngoan ngoãn vâng lời, tính tình thành thật hiền lành, hơn nữa huynh đệ chúng ta tình như tay chân, vì hấn là người am hiểu Đại Tần nhất, nên phụ thân mới phái hấn đi tấn công, hấn không phải là loại khốn kiếp ấy...”

Liễu Tích Âm nhẹ nhàng nói: “Lục hoàng tử... Cũng là đệ đệ của hấn.”

Đại hoàng tử biến sắc.

Hấn sao có thể quên cái chết của vương phi Anh Lạp Cổ và hoàng tử Ba Âm năm đó?

Con sói dữ vô cùng giỏi nhẫn nhịn kia, am hiểu ẩn nấp chờ thời, giả bộ thành thật hiền lành, sau đó vào thời điểm người lơ lửng nhất, nó sẽ tặng cho cổ họng người một nhát cắn trí mạng.

Liễu Tích Âm nói: “Cáp Nhĩ Đôn, ta sợ...”

Dã tâm Y Nặc lớn đến đâu? Về ngoan ngoãn vâng lời trước kia là thật lòng hay vờ vịt? Mỗi lần đấu thú hoặc đua ngựa bị thua là thua thật hay là giấu giếm thực lực? Lùi bước khi đối diện với khiêu khích của mình, là nhẫn nhịn chờ thời hay nhún nhường thật sự? Hùng ưng thảo nguyên sẽ cam lòng chấp tay dâng quyền thế cho người khác một cách dễ dàng sao? Chờ sau khi cánh chim cứng cáp, hấn sẽ để mình thuận lợi đăng cơ sao?

Một đốm lửa nghi ngờ nho nhỏ nơi sâu nhất đã được châm lên, những chuyện trước kia, chậm rãi hiện ra trong đầu.

Đại hoàng tử vội ôm thật chặt người con gái trong lòng, hấn không thể mạo hiểm đánh cược.

102. Chương Bách 02

Bách Linh Nhị. Chọc thủng vách sắt

Lộ trình từ kinh thành tới Giang Đông, cần thời gian nửa tháng, Diệp Chiêu chỉ tốn hết mười ngày đã hoàn thành.

Cư Bình Quan là yết hầu của Đại Tần, nối liền giao thông nam bắc, là vùng đao kiếm giao tranh, nay hơn mười dặm tường thành liên miên, đã bị ba mươi vạn đại quân Đông Hạ vây khốn, chặn viện quân. Ngoài rìa phía Tây có một con đường thủy, nhân vì quân đội Đông Hạ không thiện thủy chiến, tạm thời chưa thể chiếm được, nên còn có thể cố tạm dùng để vận chuyển lương thực tài nguyên, giúp cho quân dân trong thành gắng gượng chống đỡ, không đến mức lâm vào tuyệt cảnh. Mà Đông Hạ cũng không có tài nguyên dự trữ để đánh thành lâu dài, nhưng Kỳ Vương mưu nghịch, dựa vào sự giàu có của Giang Đông, vơ vét của cải tích trữ lương thực khắp nơi, là hậu phương tiếp tế cho địch, đẩy chiến cuộc lâm vào giằng co.

Diệp Chiêu đã đến, mang tới cho khốn cảnh một tia hy vọng.

Nàng phóng ngựa nhảy từ trên thuyền xuống, phi thẳng đến quân doanh.

Các tướng sĩ không phải ca trực thò đầu ra ngóng, tò mò nhìn về phía vị nữ tướng quân truyền kỳ này.

Khôi giáp màu bạc phản xạ ánh mặt trời lấp lánh, áo choàng lông thú màu đen tung bay trong gió, dáng người cao gầy, từng động tác đều tràn ngập sức mạnh. Làn da ngăm đen dù trải qua mấy tháng trời không ra khỏi cửa, hơn nữa lại còn được Hạ Ngọc Cẩn đi khắp nơi tìm những phương thuốc dưỡng nhan bí truyền của hoàng cung dụ dỗ điều trị xằng bậy, vẫn chẳng lấy làm mềm mại được, rành rành màu bánh mật khỏe khoắn. Đôi mắt màu lưu ly lạnh như băng, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng, mày kiếm dày, khắp người đều tràn đầy hung quang hun đúc từ trong xương cốt, sát khí trải qua trăm trận trui rèn mà ra, làm cho người ta không rét mà run.

“Nếu vợ của ta mà trông như vậy, ta thà đi treo cổ.”

“Ta thật là kẻ tồi tệ, ta từng cười nhạo Tiểu Tam Tử mắt mũi tèm lem, không phân biệt được nam nữ, giờ mắt ta hình như cũng không tốt lắm...”

“Tướng quân không phải xấu, chỉ là... rất kinh dị, bị nàng nhìn chăm chăm, làm sao nuốt trôi cơm?”

Quần chúng suy bụng ta ra bụng người, đột nhiên cảm thấy Nam Bình Quận Vương mỗi bữa vẫn có thể ăn ba bát cơm theo một ý nghĩa nào đó mà nói, thật sự rất đáng được tôn kính.

Diệp Chiêu quảng dây cương cho tùy tùng, cởi áo choàng xuống.

Nàng quay nhìn chúng tướng sĩ đang rì rầm bàn luận, đột nhiên nở nụ cười: “Đúng vậy, ta là một nữ nhân.”

Các tướng sĩ thấy nàng không thêm để ý tới giới tính, bèn dăm ra xấu hổ, vội vàng cười ha ha, rứt đầu về, trên mặt vẫn đầy vẻ thắc mắc.

Diệp Chiêu thành linh thay đổi sắc mặt, vung roi ngựa mạnh mẽ vút lên không trung, đánh ra liên tiếp ba tiếng, chém đinh chặt sắt nói: “Nhưng mà, Diệp Chiêu ta, chưa bao giờ thua trận!” Nàng chỉ vào ngực mình, lớn tiếng nói: “Quá khứ, ta không bại, hiện tại, ta không bại, tương lai, ta cũng sẽ bất bại!”

Mọi người run lên nhìn vị chủ soái kiêu ngạo này.

Mang theo ý chí vững vàng không thể đập tan, dùng giọng nói trầm bổng hùng tráng vang vọng khắp đất trời, dùng sự tự tin không gì sánh nổi trong nàng đốt cháy lên khát vọng chiến thắng ở sâu trong nội tâm mỗi người.

Đúng vậy...

Giới tính của tướng quân liên quan gì đến họ?

Đấu tranh của triều đình liên quan gì đến họ?

Chỉ cần có thể dẫn dắt mọi người đánh thắng trận, bảo vệ tính mạng cho họ, thăng quan tiến chức, bình yên trở về, cái gì cũng đều chẳng liên quan!

Diệp Chiêu từng có được chiến tích hoàn mỹ nhất ở chiến trường Mạc Bắc, hoàng tử Y Nặc từng là bại tướng dưới tay nàng, tất cả đều là sự thật không thể chối cãi.

Chủ soái dùng sự tự tin mạnh mẽ nhất, xua đi mây mù che phủ trên bầu trời, kiên định lòng tin của mọi người. Tuy rằng hoàn cảnh hiện tại rất tệ, nhưng sẽ không thể tệ hơn thời điểm Mạc Bắc vừa bị phá, nay bọn họ được chủ soái bất bại dẫn dắt, chắc chắn sẽ đi thông suốt con đường thắng lợi.

Ráng chiều dần dần hạ xuống.

Hôm nay đã sắp kết thúc, ngày mai một lần nữa bắt đầu.

Diệp Chiêu chẳng kịp nghỉ ngơi, sau khi trấn an lòng quân, triệu tập các tướng lĩnh tiến hành hội nghị kế hoạch tác chiến.

“Cứ giăng co đi, xem ai giăng co được lâu hơn.” Sau khi hội báo xong quân tình, thủ thành Tôn phó tướng tỏ vẻ thật sự bất đắc dĩ, dưới sự lãnh đạo của hắn, động viên quân dân toàn thành tử thủ, đổ dầu lên tường thành, tuần tra ngày đêm, canh phòng nghiêm ngặt, “Đông Hạ không phải vẫn chưa tiến công được sao? Bọn chúng không thể hạ nổi thành này.”

“Không thể giằng co kéo dài.” Liêu tham tướng kiên quyết phản đối, “Thời tiết càng ngày càng lạnh, qua thêm một tháng nữa, đường sông sẽ đóng băng, tảng băng dày cộp trên sông, lại trải rơm rạ lên, đừng nói là người, quăng ngựa kéo hàng lên cũng được. Đến lúc đó Đông Hạ man di có thể cưỡi ngựa thẳng vào đường sông, biến thủy chiến thành lục chiến, nếu đường thủy thất thủ, Cư Bình Quan sẽ hoàn toàn bị vây khốn, lâm vào cảnh cạn kiệt lương thực.”

Ngô tướng quân cũng đồng ý: “Đông Hạ man di hàng năm đều sinh sống ở những vùng lạnh khủng khiếp, mặc áo lông dày, uống rượu mạnh, vô cùng quen thuộc tác chiến khi trời đổ tuyết, mà tướng sĩ chúng ta lại vội vàng, muốn mau chóng phá vây...”

Tôn phó tướng đề nghị: “Thế vây của Đông Hạ, binh lực phía Đông yếu nhất, có thể bắt tay vào từ chỗ này, sau khi phá vây, đến Xương Hoa Thành, cướp lại yếu đạo vận chuyển của Thục Trung, cởi bỏ vòng vây của Cư Bình Quan.”

Liêu tham tướng: “Phá vây phía Tây rất hay, có thể nối liền Xuyên Tây, cùng liên hợp với quân cứu viện của Thường tướng quân, chuyển thành thế vây đánh địch.”

Tôn phó tướng: “Không! Phía Đông!”

Ngô tướng quân: “Phía Tây!”

Song phương tranh cãi không thôi, cuối cùng thỉnh xin chủ tướng định đoạt.

Diệp Chiêu trầm mặc hồi lâu, chỉ vào bản đồ, vững vàng nói: “Đánh phía Bắc!”

Phía Bắc là nơi đóng quân trọng yếu nhất của Đông Hạ, các tướng lĩnh đều nhìn về phía chủ soái như nhìn kẻ điên.

Ngô tướng quân là người tỉnh lại đầu tiên, lăm bằm nói: “Né nhẹ tìm nặng, đây... Đây quả là...”

Tôn phó tướng phản nộ: “Đừng tưởng chúng ta chưa đọc qua binh thư!”

“Ta đã đọc binh thư, các ngươi đã đọc, Y Nặc cũng đã đọc,” Diệp Chiêu chăm chăm nhìn lên bản đồ, phân tích, “Chúng ta đều nghĩ nên phá vây chỗ binh lực yếu nhất là phía đông, tương tự hẳn cũng nghĩ vậy, binh lực phía đông quá yếu, nhưng địa thế phức tạp, thật sự có thể là cạm bẫy. Phía tây cho dù chúng ta có xuyên được qua, muốn đánh ngược về thu hồi lại đất đai đã mất, vẫn gian nan như trước, cuối cùng chúng ta vẫn sẽ bị vây hãm, phải đối mặt với quân đội chủ lực của Đông Hạ. Chỉ cần có thể đánh vỡ phòng tuyến phía bắc, thẳng tiến Giang Đông, phá hủy hang ổ của Kỳ Vương, chặt đứt nguồn cung lương thực chủ yếu của Đông Hạ, bọn chúng sẽ lâm vào bị động. Hơn nữa... Đông Hạ mặc dù thiện chiến, nhưng lại không có kẻ sĩ trị quốc, không thể thống trị chỉ huy những vùng đất đã chiếm, chỉ có thể dựa vào tàn phá cướp đoạt, bóc lột vợ vệt, khiến lòng dân hoảng sợ. Kỳ Vương dựa vào những tin đồn đang lan truyền, vô cớ xuất binh, kẻ đi theo hẳn đều là lũ côn đồ lưu manh mơ tìm cơ hội phát tài, dân chúng không theo. Chỉ cần chúng ta nhanh chóng chiếm Giang Đông, sẽ giành được lòng dân.”

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau.

“Tướng quân nói có lý,” Tôn phó tướng cẩn thận hỏi, “Nhưng mà, vẫn nên đánh chắc tiến chắc thì hơn chứ? Ngộ nhỡ thua...”

“Mạc Bắc vốn là vùng đất bần cùng, lúc trước quốc khổ tràn đầy, mấy năm liền đều không có thiên tai, nhưng sau tám năm chinh chiến, cũng đã bắt đầu suy kiệt. Hai năm nay tứ xứ đều có thiên tai, hai địa phương trù phú nhất là Giang Đông Giang Bắc thất thủ, quốc khổ thật sự khốn cạn không chống đỡ nổi,” Diệp Chiêu cười khổ lắc đầu, “Quân đội chủ lực của Đông Hạ là cục xương cứng sớm hay muộn cũng phải cắn, cắn sớm tốt hơn cắn muộn, thừa dịp tân chủ soái ra trận, là thời khắc sĩ khí tăng vọt, cần nhảy vào cuộc chiến cam go nhất.”

Không có binh thư nào dạy người ta tiến công vào nơi quân địch mạnh nhất.

Cũng không có ai nghĩ quân Đại Tần mới bị đánh bại, lại nổi điên đi lấy cứng chọi cứng, đánh vào đội quân mạnh nhất Đông Hạ.

Tướng lãnh Đại Tần không ngờ được, tướng lãnh Đông Hạ cũng không thể ngờ.

Bọn chúng sẽ nghiêm mật phòng thủ phía Tây và phía Đông đang yếu, thậm chí sắp đặt cạm bẫy, mà phía Bắc nhìn như canh phòng cẩn thận ngược lại sẽ lơ lửng nhất.

Cơ hội, chỉ trong một cái chớp mắt.

Làm sao để nắm bắt?

Tôn phó tướng hỏi: “Khi nào xuất chinh?”

Diệp Chiêu: “Vứt bỏ trang bị, giảm bớt hành trang, tất cả tướng sĩ chỉ mang vũ khí ra trận, quân doanh Đông Hạ, Giang Đông Giang Bắc, tất cả đều là lương thực chờ chúng ta tới lấy. Bình minh đêm nay, hãy cho bọn chúng một bất ngờ không thể tưởng tượng ra.”

Thắng thì sống, bại tất chết.

Là thời khắc đập nổi đim thuyền, tử chiến đến cùng.

Các tướng lĩnh mệnh mà đi.

Diệp Chiêu nhìn bản đồ, nắm chặt bội kiếm bên hông.

Lúc cúi đầu, chợt thấy từng cơn buồn nôn trong họng, nàng vội vàng uống vài ngụm rượu, định kìm cái cảm giác muốn ói ra ấy lại.

Thu Thủy đi cùng phát hiện sắc mặt nàng khó coi: “Tướng quân? Không khỏe ở đâu ạ?”

Diệp Chiêu cũng không hiểu cái cảm giác khó chịu bất chợt này, nàng cố suy nghĩ lý do, nghĩ ra được một cái lý do tiêu chuẩn: “Chắc là không quen ngồi thuyền.”

Thu Thủy thấu hiểu tán đồng: “Đúng vậy, chúng ta là chiến sĩ trên lưng ngựa, làm sao chịu được cái chòng chành trên thuyền này? Muội hôm qua cũng bị ói, có cần gọi quân y chạy đến châm cho người vài châm không? Hay là uống tọ thuốc?”

Diệp Chiêu nghe thấy từ “Thuốc” đã muốn chạy, vội vàng lắc đầu: “Không phải là cái gì to tát, trước đêm xuất chiến, không cần hao tâm tổn sức.”

103. Chương Bách 03

Bách Linh Tam. Kỳ binh phá vây

Hoàng tử Y Nặc phần nộ ngàn ngục.

Gần như toàn bộ lãnh thổ Đông Hạ đều là thảo nguyên và hoang mạc, sinh sống du mục, phân chia thành rất nhiều bộ lạc, tôn bộ tộc Mạc Nhĩ Hãn là hoàng thất, cư trú phân tán, không thể thực hiện trung ương tập quyền quản lý như Đại Tần.

Dưới điều kiện sống gian khổ, mỗi người Đông Hạ đều lấy hai chữ anh hùng làm vinh dự, ngay từ lúc còn nhỏ, đã có thể kéo được cung lớn, cưỡi được khoái mã. Nhưng mỗi người Đông Hạ lại lấy đọc sách làm hổ thẹn, từ thủ lĩnh đến nô lệ, biết chữ chẳng được mấy kẻ. Phần lớn bọn họ đều sống nay đây mai đó, sùng bái anh hùng cá nhân, có vẻ kinh miệt chiến lược, kỷ luật cũng lỏng lẻo. Đa số các tướng lĩnh là lãnh tụ của các bộ lạc, rất có uy danh trong bộ lạc mình, với quân đội mình mang đến, có lực kêu gọi tuyệt đối. Ngày

trước đánh giặc, còn có mấy lần các tướng lĩnh nảy sinh tranh chấp, lập tức phát ngựa bỏ đi, hoặc lén đánh nhau.

Hoàng thất từng hạ lệnh phạt nặng, cũng không có nhiều hiệu quả lắm.

Lần này chinh phạt Đại Tần, vì là bá nghiệp thiên thu của Đông Hạ, chúng thủ lĩnh bộ lạc đồng lòng hiếm có, nhất trí đồng ý xuất binh.

Y Nặc hoàng tử tự mình lãnh binh, hẳn dựa vào uy danh cùng năng lực, hao hết sức chín trâu hai hổ, trước tiên thu phục đám thủ lĩnh, sau đó huấn luyện ra một đội hổ lang chi sư tuyệt đối tuân thủ mệnh lệnh.

Nay, bộ lạc Cáp Mặc Tỳ do đại hoàng tử thống lãnh lại xảy ra hỗn loạn không lớn không nhỏ. Nguyên bản việc này là do đội lính phụ trách hậu cần la hét ầm ĩ đòi ra tiền tuyến, muốn đánh trận lập công, thủ lĩnh Cáp Cáp Đạt Đặc còn ăn nói có vài phần bất mãn, cho rằng Y Nặc cố tình để cho các bộ lạc thân cận với mình tranh công nổi trội, chèn ép các bộ lạc khác, không để cho người khác xuất đầu lộ diện. Bọn họ càng làm loạn càng lớn, cuối cùng khiến đồ tiếp tế không tới kịp, mũi tên vận chuyển tới thiếu mất vài vạn, Y Nặc vô cùng giận dữ, rút roi phạt Cáp Cáp Đạt Đặc trước mặt mọi người. Cáp Cáp Đạt Đặc lại chửi ầm lên: “Kẻ này lòng muông dạ thú, bất kính với anh cả! Chiếm lợi ích ỉn, đâm sau lưng người khác, nếu cướp được Đại Tần, phân chia thiên hạ, còn có chỗ cho bọn ta được ư?”

Y Nặc suýt chút nữa muốn giết chết tên ăn nói ngông cuồng này.

Sát Nhĩ Thác Thử ngăn hấn lại, âm thầm bàn bạc: “Chuyện hẳn làm, không chừng chính là do đại hoàng tử ra lệnh, sợ người công cao át chủ, sinh ra loại dã tâm không nên sinh...”

Y Nặc hoàng tử cảm tức thiếu chút nữa bóp nát cán roi: “Thiên hạ chưa bình, dã tâm con bà nó!”

Sát Nhĩ Thác Thử thở dài: “Mấy năm gần đây Đại Hãn có biểu hiện tỏ ý khen ngợi người, danh vọng trong tướng sĩ quá cao, đại hoàng tử kiêng kị cũng là chuyện có thể bỏ qua.”

“Ta với anh cả qua lại thân thiết nhiều năm, xưa nay cung kính, chưa bao giờ nổi dã tâm bất chính, sao hẳn có thể nghi ngờ ta?” Y Nặc hoàng tử quăng roi ngựa, căm giận nói, “Chú nên biết, lòng dạ Kỳ Vương khó liệu, tiếp viện lương thực quân dụng là quan trọng nhất, Cáp Cáp Đạt Đặc dùng mánh có thừa mà lại không có đầu óc, giờ tuổi đã cao, lại càng ngu ngốc hơn, đi lại cũng còn không thuận lắm, cháu ngầm sắp xếp hẳn ở vị trí quân lương, một là không được phép mắc lỗi, hai là kiểm chế Kỳ Vương, ba là không muốn cậu ruột của đại hoàng tử gặp chuyện không may, nay hẳn lại... Thật là làm cháu tức chết!”

Sát Nhĩ Thác Thử nhú mày: “Nếu không... Lần công thành sau, cho Cáp Cáp Đạt Đặc ra tiền tuyến?”

Y Nặc lắc đầu: “Bởi vì hẳn làm loạn, cho nên thay đổi sắp xếp quân đội? Coi quân luật như trò đùa, làm sao thu phục binh lính?”

Đối mặt với kẻ đần độn nửa câu đạo lý cũng không hiểu, ấn theo quân kỷ đã chết lâu rồi. Chỉ vì đối phương là cậu ruột đại hoàng tử, trong bộ lạc Cáp Mặc Tỳ uy vọng lại cực cao, nếu thực sự động thủ giết chết, chắc chắn trở thành công khai đối địch với đại hoàng tử, nếu khơi cuộc chiến nội bộ lên, cơ hội tốt chinh phạt Đại Tần sẽ trôi theo dòng nước.

Đối diện với lòng nghi ngờ của đại hoàng tử, trong lòng hẳn cũng có phần chột dạ.

Trên đời này có ai không muốn làm hoàng đế?

Cảnh đường phố náo nhiệt, nhân dân giàu có ở kinh thành rành rành trước mắt.

Đó là miền đất hứa mà hẳn tha thiết ước mơ, cũng là đáng về tương lai của Đông Hạ mà hẳn hy vọng.

Nếu sau khi đánh hạ Đại Tần, để mặc cho đám phá rối tranh cãi ầm ĩ muốn đánh hạ Đại Tần rồi đuổi nông dân đi, lấy ruộng tốt chồng cỏ chăn bò, không thêm đọc sách, không chịu biến pháp, không muốn sống một cuộc sống nền nếp, thì không được bao nhiêu năm tháng êm đẹp, sẽ tiêu phí sạch sẽ sự trù phú của Đại Tần, rồi lại lâm vào chiến loạn liên tục.

Hẳn kính trọng đại hoàng tử, cũng cảm kích năm đó đại hoàng tử lặng lẽ trợ giúp báo thù ấu thân, không muốn làm tổn hại hẳn.

Nhưng mà hần phải ngồi trên vị trí càng cao, mới có thể có càng nhiều sức mạnh thực hiện khát vọng trong lòng.

Phụ hoàng còn tại vị, tuy rằng đắm chìm tửu sắc, cơ thể đã có vẻ suy kiệt, cũng trong vài năm nữa sẽ băng hà.

Chiến sự Đại Tần gian khổ, không nên đấu đá nội bộ, vấn đề kế vị căn bản không cần phải lo lắng gấp gáp như vậy.

Y Nặc hoàng tử không hiểu lắm tại sao đại hoàng huynh bụng dạ thẳng tuột chẳng bao giờ để ý cục diện, bỗng chốc lại gây khó dễ. Nhưng chiến sự trước mắt và kế hoạch phát triển sau này, làm cho hoàng tử Y Nặc lâm vào tình cảnh khó xử.

Cá và tay gấu, không thể cùng ăn, phải chọn lựa.

Vì đại cục, hần chỉ có thể nhượng bộ.

Trong sự bất mãn và nghi ngờ, quân đội Đông Hạ bắt đầu điều động phạm vi nhỏ.

Rạng sáng, mộng đẹp đang say, thám tử báo lại, cửa phía tây Cư Bình Quan mở, bụi đất tung lên, có quân đội phá vây mà ra.

Không rơi vào bẫy phía đông, phá vây phía tây, định phối hợp với quân Xuyên Tây chăng?

Y Nặc khoác thêm chiến giáp, âm thầm bày binh bố trận, bọc sườn cho phía tây, lại phát hiện bụi đất chẳng qua chỉ là đàn lừa hoặc trâu già dê cừu buộc chối sau người.

Trong lúc tâm tư bọn họ đang hướng về phía tây thì, chợt, cửa bắc Cư Bình Quan mở toang, hơn mười con trâu mộng, đầu buộc mũi sắt, chỗ hiểm trên người được buộc khiên và khiên giáp chỉnh sửa thành đồ phòng hộ đơn giản, khoác da hổ, toàn thân tô màu đỏ rực, trước mắt có một cây sào trúc treo một tấm vải đỏ, từ xa nhìn lại, tựa như quái thú thượng cổ. Về như bị hạ thuốc, miệng sùi bọt mép, tình trạng điên cuồng, kéo cái đuôi cháy rực, lồng lộn phi đến.

“Quái thú! Quái thú... Không, đột kích!” Lính gác sững sốt một lúc lâu, mới hồi thần lại, nhảy lên ngựa hét lớn, giương cung cài tên, xông về phía đàn trâu, nhưng là con ngựa ngửi được mùi của hổ, thấy quái vật bốc lửa, sợ đến hồn phi phách tán, chạy toán loạn một chỗ, cúp đuôi muốn chạy trốn, mặc cho binh lính ra sức chọc que quạt roi, vẫn không chịu nghe lời. Những kẻ còn lại nghe tin mà chạy tới, một mặt trấn an lũ ngựa, một mặt giương cung lắp tên, điên cuồng lao về phía đàn trâu, khổ nỗi giáp trụ vững chắc, chỗ yếu được bảo vệ kín, đàn trâu điên vốn dĩ không sợ chết, tốc độ lại nhanh, sau khi bị thương càng thêm điên cuồng, bạt mạng húc về phía địch, có hai con đã áp sát, húc chết mấy tên binh lính Đông Hạ. Bao nhiêu dũng sĩ vây quanh, đao chém búa bổ, mới giải quyết được con súc sinh này.

Thừa dịp hơn nửa số mũi tên bắn hết về phía đàn trâu.

Lúc này, trống trận rền vang, tất cả dân chúng Đại Tần trong Cư Bình Quan, kể cả người già trẻ nhỏ, hết thấy đều trèo lên tường thành, đánh trống hò hét trợ oai, nghe xa xa, tưởng như có trăm vạn hùng binh.

Tiếp theo, kỵ binh Đại Tần phân tán đội hình, vọt tới theo hình quạt, áp sát thì khép lại, tiến thẳng vào trái tim của quân địch, đánh giáp lá cà. Theo sau mấy trăm kỵ binh, là những người khoác trang phục Đông Hạ, ăn mặc đầu tóc kiểu Đông Hạ, tay buộc vải đỏ, không buồn chém giết, được quân đội phía trước che chở, trực tiếp xâm nhập vào, sau đó chạy khắp nơi gào khóc bằng thứ tiếng Đông Hạ thành thạo.

“Trúng bẫy! Cứu mạng!”

“Lui lại! Chạy mau!”

“Chủ tướng nói, lui lại ngay lập tức!”

“Không chạy là chết!”

Binh lính Đại Tần theo sau cũng cùng rống hai chữ Đông Hạ đơn giản nhất mà trước khi xuất chinh chủ soái đã dạy.

“Lui lại!”

“Lui lại!”

“Lui lại!”

Ầm ầm như sấm bên tai, gào thét đến thúc dục tâm can, tướng sĩ Đông Hạ ở phía sau không nhìn thấy cục diện, cho rằng tiền phương bại trận, trong lòng đại loạn. Vừa đúng lúc bộ lạc Cáp Mặc Tỳ vừa ra tiền tuyến, chưa hiểu rõ tình thế, lại không hề thiếu kẻ nhát gan hoặc ngu ngốc, thực sự cho là chủ soái ở tiền phương hạ lệnh lui binh, lập tức khiển ngựa, quay đầu bỏ chạy, người phía sau thấy người phía trước lui, cũng chạy theo, kết quả loạn càng thêm loạn.

Diệp Chiêu theo sau, tự mình dẫn quân chủ lực, xông thẳng lại đây.

Đại đao tám mươi tám cân vung lên, ngân giáp nhiễm huyết, bạch mã đạp thi, dưới ánh sao mai chiếu rọi, tu la bừng tỉnh.

104. Chương Bách 04

Bách Linh Tứ. Nhịn đau rút lui

“Chủ soái quân địch có thể là Diệp Chiêu.” Khi thám từ tiên phong báo binh lính phá vây phía Tây chỉ là một đám la giã yếu và vài trăm binh sĩ, hoàng tử Y Nặc đang trên đường tới khép vây chợt nảy ra dự cảm xấu trong lòng.

Sát Nhĩ Thác Thứ cũng không tin: “Sao có thể là ả?”

Từ khi đánh bại quân Đại Tần đến nay chẳng qua chỉ khoảng hai mươi ngày, y theo tác phong của đám quan viên kinh thành kia, từ thảo luận cho tướng lãnh tiếp nhận nhiệm vụ đến triệu tập tướng lãnh rồi xuất chinh, ít nhất cần hơn một tháng. Huống chi Diệp Chiêu vừa mới bị bách quan dâng thư tập thể, hoàng đế tự mình bãi chức, bọn họ sao lại tự bạt tai mình, nhanh như vậy đã gọi nàng về, vút lên chiến trường?

“Là cô ấy.” Trực giác mãnh liệt khiến cho hoàng tử Y Nặc đưa ra phán đoán, trên trán thấm ra từng giọt mồ hôi lạnh, “Tình thế không ổn, lập tức quay lại ngoài cổng thành bắc!” Chưa chạy được bao xa, phía sau đã có tướng sĩ báo lại, “Diệp Chiêu dẫn quân công phá bắc quân, trận thế đại loạn.”

Sát Nhĩ Thác Thứ trợn mắt há mồm, chỉ còn biết lặp đi lặp lại ba chữ: “Sao có thể, sao có thể...”

“CMN!” Hoàng tử Y Nặc khó thở, chửi âm lên.

Diệp Chiêu thiện đánh tập kích, Diệp Chiêu thiện dùng kì binh, Diệp Chiêu thiện đánh tốc độ.

Đây là yếu quyết hấn ghi tạc lên tấm da vô số lần, cẩn thận đề phòng vô số lần.

Hoàng đế Đại Tần ngay hôm thu được tin chiến bại, liền dẹp hết các ý kiến, không chút do dự sử dụng Diệp Chiêu đang là tâm điểm tranh cãi, để cho nàng lao đến chiến trường nội trong mười ngày, bắt đầu tiến công ngay trong đêm. Chức quan Đại Tần tựa như món đồ bỏ đi, dùng xong thì vứt, vứt rồi lại nhặt về dùng, thay đổi xoay xoi, nói không giữ lời, thật là coi mặt mũi triều đình như không.

Hấn thật sự quá coi thường độ dày da mặt của hoàng đế Đại Tần! Thực CMN vẫn còn là đàn ông à?!

Hoàng tử Y Nặc bị sự vô liêm sỉ của cáo làm tức phát điên. Hắn cầm gươm giẫm bàn đạp ngựa, quay về trận địa, chuẩn bị cứu viện. Vừa nhìn thì thấy tướng sĩ của mình đang đua nhau chạy ngược về sau, hắn rút đao, chặn một tên, chỉ vào cổ quát: “Tại sao lại rút lui?”

Tên tiểu binh xui xẻo bị chặn lại kia cứng cổ hỏi lại: “Không phải tướng quân phía trước kêu rút lui sao?”

Hoàng tử Y Nặc quát: “Ai kêu rút lui?”

Tiểu binh ngượng ngùng nói: “Ai cũng kêu rút lui...”

Hoàng tử Y Nặc giận dữ: “Nói hươu nói vượn! Đều là âm mưu của địch! Quay lại cho ta!”

Tiểu binh tuổi còn trẻ, bị vẻ giận dữ của chủ tướng làm sợ tới mức mắt vóa, không nghe thấy mệnh lệnh, vẫn chạy lui mấy bước.

Hoàng tử Y Nặc phẫn nộ vung đao, chém bay đầu của hắn, răn đe binh sĩ.

Nhóm kỵ binh ở đang chạy trốn tới gần cuối cùng bị dọa khựng lại, đứng yên tại chỗ, chột dạ đảo quanh.

Hoàng tử Y Nặc giục ngựa, nhằm phía tiền phương, thấy một đám kỵ binh lạ mặt vừa chiến đấu vừa dùng giọng Đông Hạ hô “Rút lui” trợ uy cho binh lính Đại Tần, lẫn giữa đám quân của mình, khua môi múa mép, giật dây mọi người rút lui, tức thì hiểu rõ, nhưng tất cả đã muộn.

Đông Hạ lấy khinh kỵ binh (*) làm đội quân chủ lực, quen thói chớp thời xông lên, bị thương bỏ chạy, nay thấy đội ngũ ở sau rút lui, lòng liền rối loạn. Thấy mọi người chạy hết, đều cảm thấy luật không thể phạt số đông, hoàng tử Y Nặc lại dù có độc ác cũng sẽ không giết người mình, bộ lạc Đông Hạ nhiều như vậy, vì cái gì lại không cho bộ lạc khác đi chịu chết trước? Mà phải là mình?

Hoàn cảnh lâm vào hỗn loạn, phá hỏng trận hình vốn có, quân đội Đại Tần đã xung phong liều chết xông tới, hơn nữa sĩ khí như cầu vồng, người người giết đến hai mắt đỏ sẫm, binh khí nối nhau liều chết xung phong chặt đứt quân Đông Hạ, trận hình bị hỏng hoàn toàn, nhân số kỵ binh bọn họ không hề có ưu thế quá lớn, không chút chiến ý, rơi vào bị động.

Nghiêm lệnh vô dụng, người chạy ta cũng chạy, ta chạy hắn cũng chạy, càng chạy càng nhiều.

Ngay cả khi hoàng tử Y Nặc giết vài tên đào binh, cũng không ngăn được đại xu thế hỗn loạn, ngược lại càng ngày càng rầm rộ, hơn vạn con ngựa chạy toản loạn, bị đạp chết đạp thương nằm la liệt.

“Liều mạng với ả!” Sát Nhĩ Thác Thứ tức giận đến đỏ hết hai mắt, thúc ngựa phóng về phía chủ tướng đối phương.

Hoàng tử Y Nặc ngẩng đầu, thấy trong quân địch hiện lên một bóng dáng màu bạc, áo giáp chói mắt bị máu tươi tưới sũng, trên đỉnh mũ dài tua đỏ chói mắt, từng lọn tóc dài rũ xuống, ướt mồ hôi, trong tay là một cây trường đao rất nặng, nhịp nhàng đập tuần mã khua đao lên, vung thành hình bán nguyệt, đao phong thổi qua, xung quanh xác chết thành đồng, phạm vi mấy trượng, không kẻ nào dám tới gần nữa bước.

Sát Nhĩ Thác Thứ cầm hai lưỡi búa trong tay, xông thẳng về phía nàng.

Hoàng tử Y Nặc vội quát ngừng lại: “Quay về!” Nóng nảy làm bừa, không phải đối thủ của nàng.

Diệp Chiêu ngẩng đầu, thấy đại tướng quân địch chạy tới, giục ngựa nghênh đón, quát một tiếng, “Đến hay lắm!”

Rìu của Sát Nhĩ Thác Thứ như điện, đao của Diệp Chiêu như thần. Ngựa lướt qua nhau, vũ khí giao phong, trong một thoáng chớp mắt, nhanh tới không thể nhìn được, chỉ thấy bóng người vụt qua, thắng bại đã phân. Sát Nhĩ Thác Thứ vai trái phun máu tươi, rớt xuống khỏi ngựa, liền đó bị binh lính Đại Tần vây lại, bốn năm cây trường thương đâm vào, xuyên thấu tâm can.

Tướng sĩ đi theo rút đao, kêu gào đòi tiến lên báo thù. Hoàng tử Y Nặc mất một đại tướng, lòng đau như cắt. Nhưng hắn nhìn trông đại cục, rõ ràng thế bại khó tránh, tiếp tục đánh bừa, sẽ tổn thất rất nhiều dũng sĩ Đông Hạ, cân nhắc mãi, hắn nhịn đau buông tay, bình tĩnh hạ lệnh, trấn an chúng bộ hạ, lệnh bọn họ phân công chỉ huy, điều khiển toàn quân tạm thời rút lui có tổ chức về Thông Dương Thành ở Giang Đông.

Đồ Ba không phục: “Ông đây muốn thí thối với nó!”

Hoàng tử Y Nặc ra lệnh: “Ba tuổi ranh, xưng ông đây cái ***?! Đừng chỉ nhìn vào cái lợi nhất thời, Thông Dương Thành dễ thủ khó công, tạm thời đành rút lui, chờ đến khi tập hợp lại, sẽ quyết một trận tử chiến với cô ta.”

Đồ Ba đang kích động, chẳng nghe vào tai: “Đường đường là nam tử hán, còn đi sợ một con đàn bà!”

Hoàng tử Y Nặc lắc đầu: “Cô ta không phải phụ nữ bình thường!”

Đồ Ba: “Người có thể thoải mái vứt bỏ mặt mũi trước mặt đàn bà, ta thì không vứt nổi!”

Hoàng tử Y Nặc nghiêng răng nghiêng lợi: “Bây giờ chịu mất mặt, là để sau này làm cho cô ta mất mạng! Rút! Lập tức rút!”

Tổ chức chạy trốn dễ dàng hơn tổ chức tiến công.

Diệp Chiêu chém chết Sát Nhĩ Thác Thứ, đang định thừa thắng truy kích, đã thấy tướng sĩ Đông Hạ đang chạy trốn dần dần trở nên có trật tự, xa xa là bóng dáng hoàng tử Y Nặc, biết hắn đã tổ chức rút lui, quyết đoán lựa chọn chấp nhận một trận thua nhỏ nhoi, bỏ lại phần lớn tài nguyên để tận hết khả năng giữ lại thực lực, đổi lấy cơ hội Đông Sơn tái khởi, là một lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Tôn phó tướng đứng cạnh hỏi: “Truy kích không?”

“Bắt giặc bắt vua trước.” Diệp Chiêu cười lạnh một tiếng, nhắc cường cung lên, rút từ trong túi ra bay mũi tên, một mặt thúc ngựa phi nhanh, một mặt giương cung cài tên, vung tay bắn ra ba mũi liên châu đẹp đẽ, lại rút thêm tên, bắn ra ba mũi nữa, liên miên không dứt, từng mũi từng mũi mạnh mẽ, nối đuôi nhau, xé toạc không khí, mang theo sát khí dày đặc bay về phía hoàng tử Y Nặc.

Hoàng tử Y Nặc vung đao gạt ra, đỡ liền ba mũi. Mũi tên sắc bén lưu lại ba vết lõm mờ trên thân đao, lại tiếp tục nghênh đón, gạt ba mũi tên phía sau ra. Chủ tướng địch ta, bốn mắt nhìn nhau, con sói cái dũng mãnh vô song trên chiến trường này, đôi mắt màu lưu ly kia thật giống như có ma lực, hút lấy hồn phách người khác ngã vào bên trong, khiến cho trái tim đã nguội lạnh của hoàng tử Y Nặc lại sôi trào, run rẩy không ngừng giống như nhìn thấy con mồi mà mình ngày nhớ đêm mong.

Diệp Chiêu nâng tay, lại là tam tiễn liên châu, sau khi hoàn thành mũi tên thứ nhất mê hoặc đối thủ, nàng lại thả chậm tốc độ của mũi tên thứ hai lại một chút, để mũi thứ ba bắn sau mà đến trước. Hoàng tử Y Nặc giật mình, chột vật ngăn lại, Diệp Chiêu rất nhanh bắn ra mũi tên thứ tư theo một góc độ xảo diệu nhất, góc độ khó thể trốn tránh nhất, hướng về phía trái tim hắn, hướng về con đường thắng lợi.

Ngay lúc mũi tên sắp rời cung.

Bụng Diệp Chiêu thành linh đau tức, quặn cả lực phủ ngũ tạng, trong đầu nàng bỗng nhiên hiện ra một cảm giác kỳ diệu chưa bao giờ có, khiến cho nàng trước nay vốn không sợ chết không sợ đau lại hạ cán cung xuống bảo vệ bụng theo bản năng, vì thế, mũi tên chính xác thoáng lệch nửa phần, chậm lại nửa phần, cuối cùng không trúng vị trí nàng muốn, mà xẹt qua đầu vai của hoàng tử Y Nặc, bắn vào khôi giáp của hắn.

Hoàng tử Y Nặc nhin đau, rút tên ra, nhìn nàng thật sâu, bình tĩnh và chính xác dẫn thuộc hạ lui lại.

Thế thắng đã định, Ngô tướng quân dắt binh đuổi giết, chém thêm vài mạng.

Tôn phó tướng một lần bị rấn cần ba năm sợ dây thừng, đứng phía sau hét to: “Chớ tham công liều lĩnh!”

Diệp Chiêu run run ngồi trên lưng ngựa, nhìn cây cung trên tay, sờ sờ vào vùng bụng cứ đau âm ỉ từng cơn, ngốc nghếch như nàng, cũng đã phát hiện có gì đó không bình thường.

(*)Khinh kỵ binh: Kỵ binh giáp nhẹ

105. Chương Bách 05

Bách Linh Ngũ. Tin vui tin dữ

Hoàng tử Y Nặc dù sao cũng là cao thủ quân sự hiếm có của Đông Hạ, hẳn dùng khoảng thời gian ngắn nhất phân tích rõ ràng lợi hại, ra quyết định chuẩn xác nhất. Tuy rằng quân đội Đông Hạ chết lính mất tướng, tổn thất thảm trọng, nhưng may mà vẫn chưa hại đến gốc rễ, dưới sự truy kích của Ngô tướng quân, bỏ lại hơn hai ngàn thi thể, ôm hận rút về Thông Dương Thành, đóng cổng thủ chặt không ra. Diệp Chiêu nghịch chuyển thế cục thủ công, giành được đại thắng, lại đang khê ô bụng, cắn chặt răng, mặt trắng bệch, nắm tay siết chặt, nhin đau ra lệnh cho Tôn phó tướng dẫn đội thám báo đuổi theo kỵ binh tiên phong đã đi trước, còn bản thân mình thì chỉnh đốn đại quân, đóng quân ngoài Thanh Dương trấn.

May mà màu da nàng vốn khá sậm, lại thêm mọi người bị niềm vui chiến thắng làm ngây ngất, khua chiêng gõ trống vận chuyển quân lương dịch bỏ lại, cứu trị thương binh, vẫn chưa chú ý sắc mặt chủ soái không bình thường.

Diệp Chiêu an bài tất cả công việc trật tự ngăn nắp xong, đi vào trong trại, nghiêng người ngồi xuống, phát hiện trên quần có một chút máu nhạt, không giống tình cảnh hàng tháng, nghi vấn trong lòng, vốn định từ từ để xem sau, đột nhiên nhớ ra trước khi đi Hạ Ngọc Cẩn đã ngăn cản vận dận, nói nàng thể hàn, để sớm ngày phục hồi và mang thai, không được ngủ đất tuyết, không được uống nước lạnh, với vấn đề kia, phải cẩn thận chú ý. Nàng do dự một lát, cuối cùng gọi Thu Thủy, ra lệnh: “Gọi quân y đến.”

Thu Thủy cũng là kẻ ngốc, nghiêng nghiêng ngắm nghía: “Tướng quân, người bị thương? Bị thương chỗ nào?”

Diệp Chiêu suy nghĩ hồi lâu, không tìm ra lý do, phụng phịu nói: “Nói nhảm ít thôi, bảo gọi thì gọi đi, cứ ra túm cổ vào là được, đừng kinh động mọi người.”

Thu Thủy bị cái trừng mắt của nàng làm giật mình, vội vàng chạy đến trại quân y.

Sau khi kết thúc mỗi trận chiến, đều có rất nhiều người bị thương, thủng ruột rách bụng, đứt tay đứt chân, nghiêm trọng cỡ nào cũng có. Tất cả quân y đều đang bận rộn cuống cuống, bọn họ mở miệng là quát to, đi lại nhanh như gió, không buồn để ý đến những người đang lảng vảng xung quanh, Thu Thủy nhớ lời dặn của tướng quân, không dám mở miệng quát tháo, để cho người khác biết chủ soái bị thương, liền đứng bên cạnh nhìn, vất vả lắm mới thấy được một tên quân y trẻ tuổi rảnh rỗi, liền tiến lên, bịt miệng hắt lại, trực tiếp kéo ra một góc, nghiêm giọng nói: “Thu dọn đồ đạc, theo ta đi gặp chủ soái.”

Tất cả tướng sĩ đều nói Diệp tướng quân võ công cái thế, chiến đấu oai hùng, đừng nói bị thương, cho dù xước da cũng chưa từng, thật là người trời. Quân y đáng thương suy nghĩ lý do bị triệu kiến, khóc lóc nói: “Bà cô tha mạng cho con! Vụ lén đánh bạc lần trước là lão tứ nhà họ Lý đầu têu...”

“Ai thèm nói chuyện này với người!” Thu Thủy đập một cái lên đầu hắn, thần bí nói, “Tướng quân bị thương.”

“A?” Quân y mở to miệng, “Sao không nghe ai nói?” Toàn quân đều biết, Diệp tướng quân đánh giặc cũng không cần quân y, bệnh vặt bệnh vãnh thì tự mình dùng tí thuốc lung tung là khỏi, duy nhất chỉ có một lần bị thương nặng ở lưng, cũng do quân sư và hai thân binh đến xử lý. Nay lại tìm đến đây, chứng tỏ...

Thu Thủy càng thần bí hơn, “Ấm thương!” Sau đó lại tự cho là thông minh, phân tích, “Chắc chắn là vấn đề lớn! Ta thấy chiếc quần thay ra của tướng quân toàn là máu! Chúng ta lén đến, lén điều trị, tuyệt đối đừng để ai biết, ngộ nhờ ảnh hưởng quân tâm.”

“Được! Được! Được!” Có thể xem bệnh cho Diệp tướng quân, là vinh quang trăm năm khó gặp, sau này có thể đem ra khoe khoang! Quân y trẻ tuổi phấn khích run cả người. Hắn xoa xoa tay, ôm lấy cái hòm thuốc, xung phong đi trước bước ra ngoài cửa, vừa chạy vừa vỗ ngực khoe, “Đừng thấy ta trẻ tuổi mà coi thường, cha ta chính là Vương Nhất Thủ đại danh鼎鼎. Ta tám tuổi theo người học y, lớn lên trong

quân doanh, am hiểu nhất là trị ngoại thương da thịt, đứt tay đứt chân, không gì không làm được! Luận về y thuật trong quân doanh, ông ấy là số một, ta chính là số hai!”

Thu Thủy thấy hần mở miệng quạ đen, chỉ hận không thể đập ấy nhất.

Hai người chạy vào trường chủ soái, đã thấy một cái túi gấm vừa mở nằm dưới đất, trên túi có thêu tử mi một chữ “Cẩn”. Diệp Chiêu tay trái cầm chân, tay phải cầm một mảnh vải nhỏ đầy ặc chữ, vừa đọc vừa lầm bầm: “Phải ưu tiên giữ ấm, lại phải uống thêm canh gừng đương quy trứng gà, uống nước đường đỏ, thật phiền toái...”

Quân y Tiểu Vương buông hòm thuốc xuống, vội vàng hỏi: “Tướng quân bị thương ra sao ạ?”

Thu Thủy thu dọn chiếc quần đầy máu, dựng tai đứng hóng.

Diệp Chiêu vươn cổ tay, thờ thần nói: “Chắc là nội thương, bắt mạch đi.”

Quân y Tiểu Vương nhìn nàng một lúc lâu, đưa tay tới, đặt lên mạch, nhìn trái nhìn phải, sắc mặt biến đổi mạnh, nhảy dựng lên, áp úng nói: “Mạch này kì lạ vô cùng, có lẽ có vấn đề lớn, theo ý ta, tốt nhất nên gọi cha ta đến đây đi, kinh nghiệm ông phong phú hơn.”

“Ta khinh!” Thu Thủy khinh bỉ nói, “Còn kêu là số hai!”

Quân y Tiểu Vương không tìm được lý do phản bác, trán đổ mồ hôi lạnh, kiên trì nói: “Ta ở trong quân nhiều năm, chưa từng nhìn thấy mạch tượng như vậy, rất kỳ quái, chắc là bệnh lạ khó chữa!”

Tướng quân chết trên chiến trường cũng được, nhưng nếu chết vì đau bụng thì mất mặt quá.

Thấy bệnh đến đại phu cũng không nhìn ra được, Diệp Chiêu bắt đầu lo lắng. Nàng cuối cùng bất chấp mặt mũi, không cố ra vẻ nữa, bảo Thu Thủy lên đi mời quân y Lão Vương đến.

Quân y Lão Vương thở hổn hển vù vù chạy tới, mắng thẳng con trai mấy câu, sau đó tự tay bắt mạch. Bắt một hồi, lão không dám tin nhìn mặt tướng quân, lại hạ mắt xuống, nhìn ngực nàng, lại hạ xuống nữa, nhìn chằm chằm vào bụng, lại bắt mạch xem kỹ lại một lần, nửa ngày không nói nổi lời nào, vẻ mặt quái dị như gặp phải quỷ.

Hai vị đại phu đều thể hiện vẻ mặt kỳ lạ này, lẽ nào thật sự phải chết?

Thu Thủy sợ tới mức ngất ra.

Diệp Chiêu mặt mũi ngờ nghệch.

Quân y Lão Vương hỏi: “Tướng quân dạo này hàng tháng có đều không?”

Diệp Chiêu, “Không thấy đến.” Một lát sau, nàng lại bổ sung, “Hồi trước đánh giặc cũng thỉnh thoảng mất một, hai tháng.”

Quân y Lão Vương: “Khẩu vị tướng quân dạo này có thay đổi không?”

Diệp Chiêu: “Bị mấy người Dương Thị ảnh hưởng.”

Quân y Lão Vương lại hỏi: “Tướng quân dạo này có phải lúc nào cũng buồn nôn?”

Diệp Chiêu: “Say sòng.”

Quân y Lão Vương: “Tướng quân dạo này có thấy ngực căng đau...”

Diệp Chiêu: “Quần áo chật.”

Quân y Lão Vương: “Tướng quân dạo này...”

Diệp Chiêu mất kiên nhẫn cắt lời lão: “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra, đừng rề rà! Còn giống quân nhân không?! Bất kể là vấn đề gì, ông đây đều chấp nhận được, chỉ cần có thể cố chống đỡ thêm được vài tháng, đánh xong trận, thì cái gì cũng không sao.”

“Không, là tướng quân có...” Đại chiến sắp tới, chủ soái có thai, quân y Lão Vương mặt như đưa đám, thật sự không biết nên báo tin vui hay báo tin dữ, “Có, có.”

Diệp Chiêu vẫn đang mờ mịt: “Có cái gì?”

Quân y Lão Vương vẫn quanh co: “Có, có...”

“Thì ra là có thai!” Quân y Tiểu Vương hầu hạ bên cạnh chợt tỉnh ngộ, nhảy cao ba thước, quay sang khoe với Thu thủy, “Bảo sao mạch tượng kỳ lạ kia ta chưa từng gặp phải! Thì ra là thế! Em gái à, cái này cũng không thể trách ta học nghệ không tinh, mà vì trong quân toàn đàn ông con trai, đã bao giờ thấy phụ nữ mang thai?! Ha! Cũng may tướng quân là phụ nữ, khiến chúng ta có cơ hội mở mang tầm mắt một lần...”

“Có thai!” Thu Thủy hét lên một tiếng, vội vàng bịt miệng, không dám nói gì nữa.

Diệp Chiêu run run nhìn hai người đang hưng phấn kia, lại run run quay lại nhìn quân y Lão Vương, không nói lời nào.

Quân y Lão Vương gật đầu khẳng định, thở thật dài: “Tướng quân đã có thai hơn hai tháng, không chú ý chăm sóc, thiếu chút nữa sảy, may mà ông trời phù hộ, còn chưa có gì nghiêm trọng, ta cho người vài phương thuốc điều trị một chút, còn cứu về được. Nhưng cuống rốn đã có vấn đề, nếu còn vận động mạnh nữa thì thần thiên cũng không dám bảo đảm.”

Diệp Chiêu không dám tin, đưa tay sờ sờ bụng.

Nàng từng vô số lần bàn luận với Hạ Ngọc Cẩn xem đứa con của họ sẽ như thế nào, sẽ dạy dỗ nó ra sao, cũng dự đoán sẽ mang thai sinh con trong hoàn cảnh gì, một ngày như thế đã thật sự đến, nàng cảm thấy cả người như đang bước đi trên mây, lâng lâng, tất cả mọi thứ chung quanh đều giống như mộng ảo, không quá chân thật.

So với một phút một giây mộng ảo này, tất cả những thứ loạn quân vây công, xuyên qua mưa tên, tấn công trận dịch, so chiêu cao thủ, đao chém lên thân có là gì? Nàng vốn bất kể trong tuyệt cảnh gì cũng đều có thể bình tĩnh, bây giờ thậm chí còn không biết nên dùng vẻ mặt nào đối diện với hết thảy những điều đang xảy ra trước mắt.

Nàng thật sự có con?

Đứa con của nàng và Hạ ngọc Cẩn.

Sinh mệnh nhỏ bé nằm yên trong bụng, dùng khả năng gây buồn nôn để chứng minh sự tồn tại của mình với mẹ nó.

Trên chiến trường tàn khốc, nó rung lên mong manh, phảng phất như có thể ra đi trong chớp mắt...

Thiên tính từ xưa đến nay luôn ẩn sâu trong mỗi người phụ nữ chậm rãi thức tỉnh, mang đến sự chờ mong vô bờ bến.

Nàng hiểu thật sâu sắc rằng, nàng không muốn mất đi đứa con không dễ dàng gì mới có được này. Nàng khao khát nhìn thấy một đứa con xinh đẹp thông minh như Hạ Ngọc Cẩn, muốn nhìn thấy đứa con kế thừa cơ thể mạnh mẽ của mình, nhìn nó bi bô tập nói, tập tễnh học đi, từ từ học chạy, cùng học chữ với cha, cùng luyện võ với mẹ, từng ngày từng ngày mạnh khỏe lớn lên. Nàng khát khao có thể tái dựng một mái nhà giống như của mình lúc nhỏ, cha mẹ còn đủ, con cái khỏe mạnh, cả nhà yên vui, mỗi ngày trở về, có thể ôm con ôm cái, tận hưởng niềm vui gia đình.

Hết thảy những điều này, so với nằm mơ còn hạnh phúc hơn.

Nàng muốn liêu lĩnh, giữ chặt lấy cái hạnh phúc này.

Nhưng, hạnh phúc đến không đúng lúc.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Diệp Chiêu không sợ trời không sợ đất, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Sau trận đại thắng, nàng lại rơi vào khốn cảnh tuyệt vọng.

Toàn thành hừng hực, nàng lại cô độc bất lực.

106. Chương Bách 06

Bách Linh Lục. Nội chiến Đông Hạ

Khi chiến tranh, bất kể chủ soái bị thương hay có thai, cũng không được để cho chúng tướng sĩ biết, tránh ảnh hưởng đến sĩ khí.

Thừa dịp quân Đại Tần đại thắng, sĩ khí như cầu vồng, vạn người đồng lòng dốc sức, Diệp Chiêu nghiêng rặng, mạnh mẽ hạ quyết tâm, lén giấu bụng đi, cầm đao, lên ngựa, mạo hiểm xuất chinh lần hai, chủ yếu chỉ chỉ huy, không dám xung phong, cẩn thận bắn mấy mũi tên, mũi nào cũng trúng mục tiêu, khổ nỗi địa hình Giang Đông nhiều núi, dễ thủ khó công, đánh mãi không hạ được. Quân Đông Hạ cứ thấy tướng quân xách đại đao đi qua đâu là chỗ ấy vừa nghe đã sợ mất mật. Sau khi trở về, đủ loại triệu chứng thai nhi bất ổn của nàng, làm cho quân y Lão Vương giật mình phát hoảng.

“Hay là bỏ đi?” Quân y Tiểu Vương nhanh mồm nhanh miệng, “Bây giờ thế cục sợ là nhất thời chưa xong ngay được, năm sáu tháng sau, cũng không thể giấu bụng được nữa. Lúc đầu ngài cố động hoành tráng như vậy, đánh trận thắng to như vậy, bây giờ quân tâm Đại Tần hoàn toàn đặt lên người ngài, nếu người ngã xuống, quân tâm cũng sụp đổ. Càng chưa nói sau khi quân Đông Hạ biết tin ngài mang thai không thể cử động mạnh sẽ nhân cơ hội tiến công, cho dù may mắn đánh lui quân địch, ngài cũng không thể ôm cái bụng to ngồi ở tiền tuyến, sinh ngay trước trận chứ? Phụ nữ mà, sau này vẫn có thể có con cái thôi.”

Thuy Thủy vội la lên: “Người nói nhẹ nhàng thế, có phải con người đâu! Tướng quân vốn thể hàn, không dễ thụ thai, nếu lần này thai lưu... Ngộ nhỡ sau này... Sau này... Lại đánh trận thêm tám năm nữa, hơn ba mươi xừ rồi, người muốn ngài trai già sinh ngọc sao?!”

Quân y Tiểu Vương thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Người nói cái gì vậy?”

Thu Thủy tự biết lỡ lời, mặt đỏ lên, lắc lắc vạt áo không nói lời nào.

Quân y Lão Vương ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Phá thai phải dùng thuốc mạnh, với thể chất của tướng quân, quả thật không nên phá, nếu kiên quyết bỏ đi, rồi lại chăm phục hồi không tốt, không khéo sau này không mang thai tiếp được, hơn nữa sảy thai cũng phải nằm bẹp không rời giường nổi...”

Diệp Chiêu mặc ọi người tranh luận, không nói một lời, chỉ dịu dàng vỗ về bụng mình, nàng trước nay chỉ biết đi cướp sinh mệnh, giờ lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác thật sự ấm áp, thật sự kỳ diệu của việc một sinh mệnh sắp chào đời. Lúc ở Quận Vương Phủ, ngự y cũng từng giảng giải kỹ một số lưu ý khi mang thai cho nàng, nàng hiểu rất rõ, nếu mất đi cơ hội làm mẹ lần này, có khả năng sẽ mãi mãi không còn cơ hội. Cho nên, nghĩ thật lâu, nàng vẫn chần chừ nói: “Bây giờ tình hình chiến đấu chưa căng thẳng, chưa đến lúc phải chém giết ác liệt, để ta suy nghĩ kỹ thêm đã.”

Tình mẫu tử và đại nghĩa quốc gia, chỉ có thể chọn lấy một.

Bỏ được, bỏ được, có bỏ mới có được.

Hai chữ nhẹ nhàng, nặng tựa ngàn quân, đè ép người ta tới mức không thở nổi.

Đông Hạ, tin thắng trận liên tiếp báo về, Đông Hạ Vương hết sức vui mừng, chuyển luôn vị trí hành cung, dẫn đại quân, hạ chiếc trại lớn nóc vàng xuống vùng biên giới giữa Đông Hạ và Đại Tần, sẵn sàng hỗ trợ thể công của hoàng tử Y Nặc, đồng thời để tiện sau này vào hoàng cung trong kinh thành, sống cuộc sống xa hoa mơ ước kia. Vương phi Lạp Lạp Đồ Nhĩ trời sinh tính tình hiền lành, không biết đồ kỵ, có thể đảm đương danh hiệu mẫu nghi thiên hạ. Trắc Phi Hách Nhĩ Lạp gia thế mạnh, phong làm Hoàng Quý Phi, còn lại tất cả Trắc Phi khác phong làm phi hết, còn tiểu mỹ nhân Diệp Liễu Nhi, quốc sắc thiên hương, giỏi ca múa, lại ăn nói ngọt ngào, vô cùng đáng yêu thích, đáng tiếc xuất thân thấp kém, có thể phong làm tần, lại

chọn thêm vài mỹ nữ tôn thất quý tộc Đại Tần vào cung, từ từ sủng ái, cũng coi như trấn an dân tâm Đại Tần.

Đáng tiếc, một tin chiến báo từ tiền tuyến gửi về đánh tan tính toán của lão.

Đông Hạ Vương giận dữ đẩy Liễu Tích Âm đang bóc nho bên cạnh ra, đứng lên, đi lại vài vòng, cả giận nói, “Nghịch tử! Nghịch tử!” Liễu Tích Âm chậm rãi đứng lên từ trên tấm thảm lông hổ, xoa xoa cổ tay, ngoan ngoãn lùi sang một bên, giống như không nghe không thấy gì cả. Sau đó, Đông Hạ Vương triệu đại hoàng tử đến, ném tin chiến báo lên mặt hắn, quát, “Tự đọc đi!” Văn kiện được viết bằng thứ chữ loằng ngoằng của Đông Hạ, trừ quý tộc Đông Hạ và đám quan văn ra thì cũng chẳng được lưu hành rộng, cho nên lão cũng không sợ người khác nhìn thấy.

Đại hoàng tử võ nghệ rất cao cường, nhưng sách vở rất qua loa, học vấn kém hơn hoàng tử Y Nặc không ít, hắn đọc đi đọc lại, xem mất mấy lần, cuối cùng mới hiểu đệ đệ ngầm tố cáo hắn, đổ hết thủy nguyên nhân chiến bại lên bộ lạc Cáp Mặc Tỳ, cũng chính là họ ngoại nhà hắn, đồng thời đề xuất chiến thuật hòa hoãn kéo dài thời gian.

Đông Hạ Vương tính tình nóng nảy, lại giận con trai lỗ mãng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lập tức quát ầm lên: “Quyền chỉ huy ở trong tay em mà, em tranh cái gì mà tranh?! Không làm nên trò trống, ăn hại từ đầu đến chân! Làm việc không cân nhắc, thật là CMN đáng giận!”

Đại hoàng tử tính tình cũng nóng, đang đau lòng không thôi vì tổn thất của họ ngoại, nghe thấy phụ thân không hỏi xanh đỏ trắng đen, liền mắng ào ào như tát nước, giận tím mặt: “Bộ tộc Cáp Mặc Tỳ bình hùng tướng mạnh, thẳng khốn kiếp Y Nặc kia có lòng riêng, chẳng những cấu kết với mấy bộ tộc mới phát Đức Đồ Mộc, Hoắc Hoắc Cáp Thản, Cách Hồ Đẳng, giúp bọn chúng lớn mạnh, còn làm giảm thể lực của con, lòng dạ lang sói, người người đều biết! Nay chiến bại, người không trách nó lãnh đạo kém cỏi, không biết chỉ huy, lại còn mắng con?! Nếu nó sớm để bộ tộc Cáp Mặc Tỳ hoặc Hồ Đặc ra trận, thì làm sao sinh lầm chuyện vớ vẩn như thế?!”

Đông Hạ Vương tức phì phò, giận dữ quát hắn mấy roi: “Ông đây còn chưa chết! Đám sói con chúng em tranh cái gì?! Còn lo ngôi vị hoàng đế sau này không đến tay em hay sao?”

Đại hoàng tử hô, “Y Nặc có nhị hoàng đệ tương trợ, dĩ nhiên là khác! Con chỉ có một thân một mình, ngoại trừ phụ hoàng làm gì còn ai giúp con? Mầu phi ơi, mầu phi! Sau người lại ra đi sớm như vậy!” Hắn vô cùng đau đớn, siết tay khóc mãi không thôi.

Đông Hạ Vương nghe thấy tên Tái Hân, nhớ tới người phụ nữ ra đi ngay lúc tuổi đời đẹp nhất và tình cảm ngọt ngào thanh mai trúc mã ấy... Lòng mềm đi hơn nửa, lại nhìn thẳng bé mình yêu quý nhất, tự dất tay từ bé đến lớn này, nhìn gương mặt giống hệt mình của nó, tưởng như trông thấy bóng dáng thời trẻ khinh cuồng của chính mình, nhớ tới những năm tháng thanh xuân chỉ có thể nhớ lại mà không thể quay lại, lòng mềm hẳn đi. Dường như nó nói cũng có lý, nếu cứ để Y Nặc phát triển lớn mạnh quá mức, lại có Ô Ân hỗ trợ, sau này mình mất đi, khó tránh khỏi không xảy ra chuyện, đến lúc đó địa vị của Cáp Nhĩ Đôn sẽ tràn ngập nguy hiểm.

Y Nặc có thể độc ác hạ quyết tâm, vì báo thù mà giết chết lục hoàng tử Anh Lạp Cổ, cũng có thể độc ác hạ quyết tâm, vì ngôi vị hoàng đế mà giết chết Cáp Nhĩ Đôn của lão.

Cho dù nó giỏi dùng binh đánh chiến hơn người, nhưng tâm địa ác độc, lòng dạ thâm sâu, cần phải đề phòng.

Đông Hạ Vương cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, hỏi: “Giảng hòa thì sao?”

Ý kiến kẻ địch tán thành thì mình nhất định phải phản đối, đại hoàng tử ngoan cố: “Vớ vẩn! Dừng sĩ Đông Hạ có thể bị một đứa đàn bà đánh sợ sao! Đánh tiếp! Nó không dám, con đi đánh!”

Đông Hạ Vương do dự, vẫy tay, xua hắn lui ra.

Đại hoàng tử còn muốn cãi, đã thấy Liễu Tích Âm đứng ở góc tường, không khỏi nhìn lướt qua nàng một cái.

Liễu Tích Âm dù không rõ tiền tuyến đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ vài câu của bọn họ có thể đoán ra hơn nửa, thuận thế nhìn hắt một cái đồng tình, ngậm ra dấu “Điểm đến là dừng, dừng nói nữa”, ý bảo hắt tạm thời kiềm chế, gác lại nói sau.

Đại hoàng tử ngẫm cũng thấy đúng, liền vâng lời lui xuống.

Đông Hạ Vương thấy con đi rồi, càng nghĩ càng giận, ngồi phịch xuống thảm ngẩn ra. Liễu Tích Âm ngoan ngoãn lại gần, xoa bóp chân cho lão, dịu dàng nói: “Đại hân đừng buồn, môi còn có thể chạm vào răng mà, thỉnh thoảng nghĩ không thoáng cũng là bình thường, khuyên nhủ xong là được rồi. Đại hoàng tử rất có hiểu, rất nghe lời người, tấm lòng hổ trắng người nằm này, là hấn sẵn về, nghe nói là điềm lành, lập tức đưa tới cho người. Mấy hôm trước, hai người cùng đi săn chim ưng, chẳng phải vui vẻ lắm sao?”

Đông Hạ Vương “Hừ hừ” hai tiếng, những mỹ nữ Kỳ Vương tặng lão, lão đều đã phái mật thám điều tra. Có hai đứa được đào tạo ở Kỳ Vương Phủ từ nhỏ, lão lo là mật thám, chơi đùa xong liền thưởng cho thủ lĩnh bộ tộc khác, nhưng lại lịch Liễu Diệp Nhi có vẻ trong sạch hơn, đã lên tra hỏi lão già từng nhặt được nàng, xác nhận không phải người Kỳ Vương Phủ có ý đào tạo, trí nhớ cũng không rõ ràng, vốn định bán vào thanh lâu, trên đường đi được quân sự của Kỳ Vương Phủ phát hiện có quốc sắc, ép bán mua về. Tuy rằng khí chất không tồi, lại là xử nữ, nhưng khiêu vũ giỏi như vậy, cũng không phải là khuê tú nhà đẳng hoàng gì, tám phần là được thanh lâu huấn luyện làm hoa khôi sau này hoặc người được huấn luyện làm thê thiếp của mấy nhà quan lại quý tộc. Sau này khôi phục trí nhớ, sau khi hỏi ra, biết là tội nô, cũng đúng với phán đoán. Thân thể không nơi nương tựa, biết nịnh nọt, có một chút tham lam, thích trang sức châu báu, thích tơ lụa, thích hoa thơm cỏ lạ, ăn uống kén chọn, phụ nữ như vậy chỗ nào cũng có, không khó kiểm soát.

Lão nhìn mỹ nhân ân cần hầu hạ bên cạnh, tâm tình vui lên một chút, thuận miệng hỏi: “Liễu Nhi à, nàng ở Đại Tần lâu như vậy, biết phong thổ ở đó, cảm thấy có thể đàm phán giảng hòa được không?”

Liễu Tích Âm cười quyến rũ: “Sự tình bậc này, đàn bà con gái không thể nhúng tay.”

“Đông Hạ chúng ta không nhiều quy tắc như vậy, cứ nói đừng ngại.” Đông Hạ Vương cũng không định trông mong gì ở nàng, chỉ thuần túy là tâm tình không vui, muốn trêu đùa mỹ nhân.

Liễu Tích Âm ngả lại, thăm tính toán, ra vẻ ngây thơ hỏi: “Nói được, có thưởng không ạ?”

Đông Hạ Vương nhìn ra nàng đang ngẫm tính toán, cũng không so đo vuốt vuốt bàn tay mềm mại nhỏ bé cười: “Thưởng.”

Liễu Tích Âm liền ngồi thẳng dậy: “Có thể đàm phán.”

“À?” Đông Hạ Vương tò mò hỏi, “Vì sao?”

“Đừng quên, Đại Tần vừa mới chịu thiên tai, lương thực thật sự rất thiếu,” Liễu Tích Âm cân nhắc một hồi, tiếp tục nói, “chuyện Đông Hạ liên hợp Kỳ Vương khởi binh là mưu tính đã dự trù từ lâu, lương thực sung túc, trận này nếu câu giờ tiêu hao, Đại Tần tuyệt đối không so nổi, bọn họ phái đại quân đông như vậy, ai ai cũng phải có cơm ăn áo mặc, ở biên cảnh một ngày, sẽ tốn một ngày quân lương, còn phải lo lắng đề phòng phòng ngự, không làm được việc gì khác. Hai vùng màu mỡ Giang Đông Giang Bắc lại ở trên tay chúng ta, không thu được thuế và lương thực. Quốc khố Đại Tần nghèo như vậy, không quá hai năm dân chúng sẽ lâm than, nội chiến liên miên, cho nên hoàng đế Đại Tần còn muốn đàm phán hơn cả chúng ta, để đổi thêm thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Đông Hạ Vương nhíu mày hỏi: “nếu bọn chúng muốn đàm phán, vì sao chúng ta phải đàm phán với chúng?”

Liễu Tích Âm cười xấu xa nói: “Dù sao bây giờ cục diện cũng đang tiến thoái lưỡng nan, Đông Hạ muốn chinh đồn quân đội một lần nữa cũng cần thời gian. Cái trò chơi đàm phán này, đàm phán một ngày cũng là đàm phán, đàm phán hai năm cũng là đàm phán, chỉ phải xem mọi người đàm phán thế nào... Chúng ta ra giá cao, dẫn dụ bọn chúng, cho bọn chúng hy vọng, chờ chinh đồn quân đội rồi, tìm được thời cơ, liền lập tức đánh.”

Đông Hạ Vương kiểm tra chiến báo một lần nữa, khen ngợi: “Mỹ nhân thật thông minh, hoàng nhi Y Nặc cũng có ý này.”

Liễu Tích Âm đỏ mặt, cúi đầu, nhẩn nhó nói: “Đã có kế hoạch cả rồi, còn đùa người ta làm gì?”

Đông Hạ Vương trầm tư: “Hòa hoãn kéo dài với Đại Tần, cho dù không đánh thật, Đông Hạ trú đóng ở Giang Đông, thỉnh thoảng quấy rối nho nhỏ, cũng có thể ép Đại Tần phải cắt đất đền tiền, chịu đau khổ một chút.”

Liễu Tích Âm khen: “Đúng vậy.”

Đông Hạ Vương ôm nàng lại, hỏi: “Mỹ nhân muốn được thưởng gì?”

Trong mắt Liễu Tích Âm ánh lên một tia dã tâm, tử thân nói: “Đại hãn sau này lên ngôi cửu ngũ, phong thiếp làm tần, thiếp thì không phải người Đông Hạ, ngoại trừ dựa vào sủng ái của Đại Hãn thì chẳng còn gì cả, nếu bị phi tử khác khinh thường...”

Nàng càng có dã tâm đấu đá hậu cung, Đông Hạ Vương càng yên tâm, nghe thấy ý tăng bốc ngùn, càng mừng rỡ trong lòng, liền lập tức ôm lấy nàng nói, “Được được, nếu ta đăng cơ, đến lúc đó nàng sẽ là ái phi của ta.”

** qua đi, Liễu Tích Âm ra khỏi trại, lặng lẽ đi về phía nhà kính trồng hoa của nàng, đã thấy tâm phúc của đại hoàng tử đứng ngoài canh chừng, đại hoàng tử đứng trong chỗ khuất gần đó, liền nở nụ cười, lặng lẽ tiến lại, mở miệng báo tin, “Đại Hãn đã quyết định đàm phán, thiếp thử dò ý, khuyên bảo đã vô dụng, chẳng bằng chàng đi trước một bước, dùng biện pháp khác, đừng để công lao này rơi vào tay Y Nặc. Thời gian này, thiếp sẽ tận lực ở bên cạnh người, tiếp tục thám thính tin tức cho chàng...”

Đại hoàng tử cầm tay nàng, cảm động: “Liễu Nhi ngoan, chờ khi ngôi vị hoàng đế được chắc chắn, ta nhất định sẽ không phụ nàng.”

Liễu Tích Âm tình cảm nói: “Ta yêu chàng, thì sẽ làm mọi việc vì chàng, tan xương nát thịt cũng không sợ, còn mong muốn gì đâu?”

Đại hoàng tử thề với trời: “Sau này trong hậu cung Đông Hạ, ta sẽ để nàng dù không phải hoàng hậu, nhưng tôn quý như hoàng hậu.”

Liễu Tích Âm cúi đầu, nhìn nhìn tay áo, then thùng không thôi.

Đại hoàng tử hỏi: “Nay hoàng tử Y Nặc ở tiền tuyến, đi đàm phán sợ rằng sẽ do nó lo?”

Liễu Tích Âm cười: “Hắn dù có cao quý, cũng có thể cao quý hơn Đại Hãn ư? Hôm nay chàng nhắc đến tên Tái Hãn trước mặt Đại Hãn, người đã động lòng, cũng đã nổi ý nghi ngờ. Chỉ cần chàng tiếp tục đàm chọc, có ta giúp chàng nói thêm, không sợ người không giúp chàng. Chàng có thể khuyên Đại Hãn ra mặt đàm phán, sau đó ở bên cạnh tương trợ, vừa có vẻ Đông Hạ rất có thành ý đàm phán, lại mượn danh nghĩa phụ thân chàng áp chế thế lực của hoàng tử Y Nặc, để cho tên mù mắt kia nhìn rõ ai là hoàng huynh, thấy rõ tình hình, chẳng phải rất tốt?”

Đại hoàng tử cảm thấy có lý, vội vàng cáo biệt, trở về cùng thương nghị với đám phụ tá.

Liễu Tích Âm ở nguyên tại chỗ, dịu dàng mà chăm chú ngắm nhìn một cái cây hoa đỏ như lửa, mong chờ nói: “Bảo bối, mau mau kết quả...”

107. Chương Bách 07

Bách Linh Thất. Bày binh bố trận

Quân thư báo tin tướng quân Đại Tần xoay chuyển cuộc chiến và đề nghị hòa đàm của Đông Hạ cùng bay về thượng kinh, hoàng đế ngậm canh tổ yến trong miệng, vừa nhìn vừa cười gật đầu cười tủm tỉm, sau khi thấy hàng chữ nhỏ cuối bức thư, không chịu nổi kích thích, lại phun hết lên người Hoàng quý nhân sủng

ái nhất một lần nữa, vỗ bàn nhảy dựng: “Đi... Khụ khụ, đi lòi cổ thẳng ranh Nam Bình Quận Vương khốn kiếp kia... Khụ khụ, tha về đây!”

Hoàng quý nhân không đếm xỉa đến việc lau nước tổ yến trên mặt, vội vàng vỗ lưng cho ngài, dịu dàng nói: “Thánh thượng bình tĩnh một chút.”

Từ khi Diệp Chiêu xuất chinh, Hạ Ngọc Cẩn nơm nớp lo sợ suốt ngày, đang đi tuần trên phố, chẳng hiểu tại sao bị bảy tám thị vệ đưa vào cung, nhìn thấy hoàng bá phụ cầm quân báo trong tay, sắc mặt đen như đất nồi, không khỏi thấp thỏm phỏng đoán: Đừng nói là vợ hấn trọng thương hay tử trận đấy?

Sau khi nghĩ thông những điểm then chốt, hấn như chết cha chết mẹ, suýt thì rớt nước mắt.

Hoàng đế im lặng hồi lâu không nói câu nào, chỉ hung tợn trừng trừng nhìn cái bản mặt như hoa như ngọc của hấn, hận không thể trừng đến cháy mặt, trừng quận vương thành quận chúa, biến đứa trẻ trong bụng quận vương phi nhét vào bụng quận vương. Đáng tiếc cho dù ngài có trừng bao lâu, quận vương vẫn là quận vương, cuối cùng đành thở dài, chán nản ngồi xuống: “Trời không giúp Đại Tàn.”

Hạ Ngọc Cẩn kiên cường khịt khịt mũi, mắt đỏ hồng, nhịn khóc mà nói: “Hoàng bá phụ, có phải vợ cháu xảy ra chuyện rồi hay không? Có việc gì người nói thẳng đi.”

Hoàng đế uể oải nói: “Thiên hạ binh mã đại tướng quân của trẫm, lại có thể mang thai trước trận...”

Hạ Ngọc Cẩn đau thương nói: “Sinh tử vô thường, có thai cũng là...”

Xung quanh im lặng một mảnh.

“Khoan đã, có thai? Vợ cháu?” Qua một lúc lâu, rốt cuộc Hạ Ngọc Cẩn tỉnh ngộ, vạn phần kích động, nếu không phải trong đầu còn đôi chút tỉnh táo, nhớ rõ quân thần khác biệt, chắc chắn hấn sẽ nhào qua bám áo hoàng đế mà rít gào. Giờ phút này hấn đứng im một chỗ, hai chân như bị khóa cứng lại, bất chấp hình tượng mà cào đầu gãi tai, xoay qua xoay lại, miệng cười ngây ngô gần như ngoác tận mang tai, chỉ độc cặp mắt đẹp để kia sáng ngời, thẳng tắp nhìn chăm chăm quân báo trên tay đối phương, không dám tin hỏi, “Cháu thật sự có con?”

Hoàng đế thấy vẻ sượng quá hóa dần này của hấn, cơn tức vất vả lắm mới đè xuống được lại bốc lên, bùng một cái, ngài tiện tay vớ nghiên mực ném tới, nước mực bắn tung tóe, thái giám cung nữ mắt nhìn mũi, mắt cảm gằm, động không dám động, đồng cảm nghe hoàng thượng ra sức quát tháo nạt nộ quận vương: “Khốn kiếp! Sớm không có, muộn không có, đến giờ mới mang thai, người xem người làm cái trò phá hoại gì rồi?! Chỉ gây thêm phiền phức cho triều đình! Người đâu! Lôi ra đánh cho ta!”

Đại quân thắng lợi ngay trước mắt, chủ soái mang thai.

Chẳng khác nào như thợ săn đang chuẩn bị đi săn bắn, thời tiết chiều lòng người, dã thú béo tốt, thương nhân thu mua da lông đang cầm vô số vô số bạc chuẩn bị tung ra, mọi sự đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ thiếu đông phong. Ngay giây phút vừa ra đến cửa thì lại bị thương ngón tay! Kéo không nổi cung, cứ thế phá hỏng toàn bộ kế hoạch.

Diệp Chiêu không có ở đây.

Hoàng thượng lửa giận ngàn ngút, chung quy phải có người gánh vác.

Đứa bé là do thằng chết bầm này làm ra.

Không đánh nó thì đánh ai!

Thị vệ chân chừ tiến lên kéo Hạ Ngọc Cẩn còn đang cười ngây ngô, rề rề lôi xuống, bước một bước lại quay đầu lại. Thái giám phụ trách giám sát xử phạt nhăn nhó hỏi: “Lấy tội gì để đánh ạ?”

Lữ công công thông minh đột xuất, tiến lại gần, nhỏ giọng nêu góp ý: “Nên đánh! Rất nên đánh! Nam Bình Quận Vương lại dám làm quận vương phi mang thai! Quả thực là tội không thể tha! Dứt khoát là phải chịu trách nhiệm còn gì?!”

Lời này nói ra, chẳng những khiến mọi người suýt thì phì cười, ngay cả hoàng đế cũng không nhịn được.

Hạ Ngọc Cẩn bị lôi đi trên đường, vẫn còn đang sung sướng mà to gan hét lớn: “Ta nhận trách nhiệm! Ta cam đoan nhận trách nhiệm! Đứa bé trong bụng Diệp Chiêu là của ta! Đúng vậy!”

Vì người chồng làm cho chính vợ mình mang thai mà đánh người, thật sự rất hôn quân!

Hoàng đế phát hiện chính mình không nhân hậu, vội vàng đề oán khí lại, kêu thị vệ dừng, vắt óc tìm lý do khác.

Mỗi tội gần đây Hạ Ngọc Cẩn hết sức biết điều, không trêu ghẹo con gái nhà lành, không uống rượu ngất gái, không làm xằng làm bậy, không vào sông bạc thanh lâu, không bỏ bê trốn việc đi chơi, ngày ngày đến Thành Sát Viện điều hành, đi theo lão dương đầu tuần phổ, xử lý côn đồ, ba ngày hai bận đi An Vương Phủ thỉnh an, thi thoảng vào cung hầu chuyện thái hậu kể chuyện cười, về nhà đóng ở không ra, ngay cả hí kịch cũng không nghe...

Ngài suy nghĩ suốt ba canh giờ, thật sự không nghĩ ra lý do đánh người, bất đắc dĩ tóm hẩn lại, trên gương mặt cương ngắc cố nặn ra một nụ cười hiền từ, dặn dò: “Chiến loạn, vợ người vì nước mà ra trận, người phải chuẩn bị tâm lý. Cái thai này e rằng khó thể giữ, nếu lỡ đâu sơ xảy gì, cũng là hy sinh vì đất nước, người phải ngoan ngoãn ngồi nhà, đừng uống rượu làm loạn, đợi khi khải hoàn trở về, bá phụ sẽ thưởng hậu cho các người. Đứa trẻ... Chung quy sau này sẽ có.”

Chuyện Diệp Chiêu thể hân, cũng không nói ra ngoài, chỉ có đại phu, Hạ Ngọc Cẩn và chính nàng biết.

Mà hoàng đế không thiếu phụ nữ, con cũng quá nhiều, đối với việc sinh nở này, ngài vừa không biết, cũng không rảnh đi biết. So với tư tình nhi nữ, ngài càng coi trọng hưng vong quốc gia, suy bụng ta ra bụng người, chắc hẳn cho rằng đại bộ phận mọi người cũng nghĩ như vậy. Ngài cũng thực sự tin rằng, Diệp Chiêu sẽ lựa theo thời thế, bất đắc dĩ, sẽ vì chiến thắng, thực hiện trách nhiệm của một tướng quân, sẽ từ bỏ đứa trẻ.

Đáng tiếc, ngài đoán đúng về Diệp Chiêu, nhưng không đoán đúng về đứa cháu nhà mình.

Hạ Ngọc Cẩn còn muốn cãi lại.

Hoàng thượng lạnh lùng nói: “Người là con cháu Hạ gia, đệ đệ của ta, phụ thân người Tiền An Vương hy sinh vì Đại Tần; tỷ tỷ của ta, cô cô Thanh Hoa công chúa của người gả đến tận phiên bang; từ thời khai quốc đến nay, có biết bao nhiêu tôn thất hoàng thân hy sinh thân mình vì nước? Lúc trước người ở trên kim điện, trước mặt văn võ cả triều, kêu oan vì dân chúng, mời Diệp Chiêu xuất chiến, giờ phải chấp nhận tất cả hậu quả có khả năng xảy ra.”

Hạ Ngọc Cẩn nhanh chóng tỉnh táo lại, sau một lúc trầm tư, nghiêm túc gật đầu: “Dù sao cũng là đứa con đầu tiên của cháu, có thể giữ được, thì tốt nhất là nên giữ.”

Hoàng thượng thở: “Nếu không tránh được?”

Hạ Ngọc Cẩn buông tay: “Chiến sự trên hết, cháu sẽ không làm những chuyện bôi nhọ thanh gia Hạ gia.”

“Trở về đi.” Hoàng thượng vừa lòng, giải quyết xong chuyện đại rắc rối này, ngài còn phải giải quyết việc chọn người đi Đông Hạ hòa đàm. Chỉ cần có một đường hy vọng, ngài thực sự không muốn lại hao tài tổn của đánh tiếp, nay nhân lúc thanh danh chiến thần Diệp Chiêu uy chấn Đông Hạ nhất, đàm phán sẽ có chút lợi thế.

“Khoan đã,” Hạ Ngọc Cẩn vẫn chưa đi, “Dù dưỡng thai hay là sẩy thai, đều ảnh hưởng lớn đến sức khỏe, cháu đưa cho vợ cháu ít đồ ăn tẩm bổ được không?”

Hoàng thượng nhìn ánh mắt khẩn cầu đáng thương của thằng cháu, do dự một lát, cuối cùng có phần áy náy, ngầm đồng ý: “Âm thầm làm việc, tránh tin tức lộ ra ngoài, dao động quân tâm, để cho đám Đông Hạ cơ hội nhân lúc chấy nhà đi hơi cửa.”

Hạ Ngọc Cẩn được đăng chân lại muốn lần đăng đầu: “Hoàng bá phụ, công tác ở Thành Sát Viện quá mệt mỏi, lại bị đả kích lớn như vậy, bệnh cũ hình như có dấu hiệu tái phát rồi, để tránh thái hậu và mẫu thân lo lắng, có lẽ nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì hơn.”

Hoàng thượng bị kẻ vô liêm sỉ thừa nước đục thả câu này làm cho tức đến vênh cả râu, đang định mở miệng mắng.

Hạ Ngọc Cẩn lo lo lắng lắng: “Cháu lo vợ cháu, đầu óc rối loạn, lỡ nói lộ hết trước mặt thái hậu...”

Hoàng thượng cả giận: “Giao trả quan ấn! Thích làm gì thì làm đi! Cút! Còn vợ vẫn nữa ta đánh chết người!”

“Rõ ọ.” Hạ Ngọc Cẩn chuồn nhanh như chớp.

Trên xe ngựa, hẩn lôi giấy và bút mực ra, hý hoáy viết viết.

Sau khi về nhà, hẩn sai người mang quan ấn đi trả xong, sau đó gọi thiếp thất tới, tận tay đưa danh sách hoàn chỉnh nhét vào lòng Dương thị, căn dặn, “Nội trong ba canh giờ, đóng gói chỉnh tề tất cả chỗ này lên xe, dùng xe thất phẩm cũ, cũng đừng để người ta biết.”

Dương thị nhìn danh sách, chần chừ hỏi: “Toàn là đồ dùng để đi xa? Lại còn thuốc dưỡng thai? Gia, người muốn làm gì?”

Hạ Ngọc Cẩn ra vẻ ung dung nói: “Gia muốn đi Giang Đông, tối nay lên đường.”

Dương thị quá sợ hãi, vừa định thử cố tìm vẻ đùa giỡn trên mặt quận vương gia, đã thấy Hạ Ngọc Cẩn tìm người của phòng thu chi tới, lấy gần hết số ngân phiếu mang ra, chất đống trên bàn. Hẩn ngồi ngay ngắn ở phòng khách, gọi tâm phúc tới, nét mặt nghiêm nghị, giống như đang bày binh bố trận, cẩn thận lựa chọn ra vài người đi cùng đến Giang Đông, lại nói, “Các người đến ngô Hoa Mạo Tử mời ba bà đỡ có kinh nghiệm nhất về, lại gọi Lý Đại Lực của Lý Gia Trang, Lưu Tam Lang của hàng sắt Lưu Gia, thằng Mao Nhị ở đầu ngô phố Bắc, Mạc tiểu tử, Lý Cầu Nhi, Miêu Tiên Nhi, Hoắc Ngọc Lang thường xuyên đánh nhau ở quán rượu phố Nam đế...” Hẩn điểm danh một hơi mười mấy cái tên, chém đinh chặt sắt nói, “Bất kể thuê bằng tiền, hay ép buộc dụ dỗ, hay là trời về, cũng phải đưa cả lũ về đây! Đi Giang Đông với gia!”

Cốt Đầu nghe mà trợn mắt há mồm: “Cái... Lý Đại Lực kia phi tiêu cũng ổn, rèn sắt cũng được, nhưng còn... Dân hát tuồng, ăn cắp chuyên nghiệp, đánh nhau, đưa đám này đi Giang Đông, tướng quân có nổi giận không ạ?”

Hạ Ngọc Cẩn bình tĩnh nói: “Lưu manh đầu đường có chỗ hay của lưu manh, lo xa trước thì luôn tốt hơn.”

Dế Mèn chẳng hề muốn đi chiến trường một chút nào, vội cầu xin: “Quận vương, với sức khỏe của người, đừng cố đi chiến trường thì tốt hơn, lỡ An Thái Phi biết, sẽ cần nhân người bất hiếu.”

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Bà có ngăn cản không?”

Dế Mèn lắc đầu.

Hạ Ngọc Cẩn lại hỏi: “Bà có nói không cho đi không?”

Dế Mèn ngẹn họng.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ tay nói: “Thế tức là ngầm đồng ý, ai bảo bất hiếu?”

Dế Mèn, “Nhưng... Nhưng mà...” Thật là vô lại.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ vỗ vai hẩn, bình tĩnh nói: “Làm người phải biết mềm dẻo.”

Dế Mèn bất đắc dĩ, không dám phản bác chủ nhân, đành lĩnh mệnh mà đi.

Mọi người đi hết.

Hạ Ngọc Cẩn cười khở cúi đầu, hẩn chưa từng ra chiến trường, trong lòng lo lắng không thôi, tĩnh lại mới phát hiện hay bàn tay trắng nõn không có lấy nửa vết chai đang run nhè nhẹ. Hẩn hít sâu một hơi, đột nhiên mạnh mẽ siết chặt nắm đấm lại, mang theo hết thấy quyết tâm, đấm thật mạnh lên mặt bàn, để đau

đón làm tỉnh táo đầu óc, sau đó nhìn về phương Bắc, dùng giọng điệu kiên định tự nói với chính mình: “Ta là đàn ông, là trụ cột...”

Đàn ông có thể là phế vật, có thể yếu đuối, có thể nhát gan, có thể sợ chết, có thể vô dụng.

Nhưng có một số việc, tuyệt đối không thể lùi nửa bước.

Cho dù lực bất tòng tâm, cũng phải lấy hết toàn bộ sức lực, dũng cảm đi làm.

108. Chương Bách 08

Bách Linh Bát. Vạn người thóa mạ

Hạ Ngọc Cẩn là quả trứng thối xui xẻo.

Lần trước xuất hành cứu tế, hắn là Ngự Sử, hơn trăm người tiền hô hậu ủng, bên người còn có hãn thê mỹ thiếp hầu hạ, hết thấy quan viên địa phương dọc đường đi tươi cười chào đón, tranh nhau lấy lòng, trừ xe ngựa xóc nảy đau hông ra, chưa ăn nửa miếng khổ nào.

Lần này lén lút chuồn đi Giang Đông, một nắng hai sương, phải kiếm chế xa hoa phô trương, âm thầm hành động, không dám có nửa cái móng tay khoe mẽ, ăn, mặc, ở, đi lại hạ xuống không chỉ một hai cấp.

May mà trước đó vài ngày ngày nào hắn cũng rèn luyện thân thể, xương cốt sức khỏe cùng lá gan cứng lên không ít. Vì vợ và con, cũng tương đối có tinh thần không sợ khổ không sợ mệt, quyết tâm đặc cách leo ngựa mà đi, kết quả là người không quen cưỡi ngựa, nóng vội không ăn được đậu hũ, con ngựa chạy chưa được hai ngày, thấy một con cáo nhỏ lủi qua đường, giật mình lồng lên, hắn không giữ được dây cương, bỏ nhào một cái ngã thẳng xuống bùn, lăn vài vòng trong vũng bùn như con khỉ, xanh tím trầy da không đếm hết, may mắn không ảnh hưởng gì đến gân cốt, nằm úp sấp nửa ngày không nhích nhích nổi.

Cốt Đầu khóc quỳnh lên: “Quận Vương Gia, ngài còn sống không??”

Hạ Ngọc Cẩn chậm rì rì bò ra khỏi vũng bùn, đầu óc choáng váng một lúc, lúc tỉnh tỉnh hồi thần, lại phát hiện con cáo đỏ đầu xỏ chạy mất, con ngựa đang ngoan ngoãn ăn cỏ, trông biết trút giận vào ai, đành âm ức chịu đau, tự giác trở về.

Hắn vừa nhắc chân đi được hai bước, dẫm phải vật áo, lại ngã, húc vào tảng đá bên cạnh, bị thương...

Có kẻ không biết nhìn xa trông rộng thấy nét mặt chủ tử khó chịu, vội vàng nịnh hót: “Quận vương cát nhân thiên tướng, may mắn lúc xuống ngựa không bị lao vào hòn đá.”

Hạ Ngọc Cẩn đau tới hít phải ngụm khí lạnh, chỉ vào kẻ nói không biết nghĩ kia quát: “Người đâu, đánh cho ta!”

Dế Mèn mày mày ừ ừ nói: “Không mang theo gậy ạ.”

Hạ Ngọc Cẩn: “...”

Dế Mèn chờ mong hỏi: “Nếu không, tiểu nhân về lấy vậy ạ?”

Mọi người ba chân bốn cẳng xúm lại, hộ tống kẻ không an phận kia lên xe, tiếp tục lên đường.

Đáng tiếc phúc không cùng tới, họa đến dồn dập, Hạ Ngọc Cẩn có thể chịu khổ, thì cái dạ dày được chiều chuộng quen thân của hắn cũng không chịu khổ được, cùng ăn lương khô với mọi người vài ngày, không biết ăn phải cái gì không sạch sẽ, lập tức thành chuyện lớn, chẳng những thượng thổ hạ tả, lại còn phát sốt. Ngô

đại phu đi cùng là phụ khoa thánh thủ nổi danh kinh thành, sau khi bắt mạch giúp hấn, đưa ra hai bài thuốc, yêu cầu nghỉ ngơi tại chỗ, chờ hạ sốt.

Hạ Ngọc Cẩn trông mong về phương bắc, làm ầm lên đòi đi.

Khổ nỗi đoàn người sợ xương cốt thân mình yếu ớt của Nam Bình Quận Vương xảy ra cái gì không hay, cửu tộc nhà mình cũng không thoát được, liền vừa dỗ vừa lừa, mặc cho hấn gấp đến độ giậm chân, dùng hết thủ đoạn ép bức lẫn dụ dỗ, người nào người đấy vẫn cứng rắn sắt thép, thà chết không tuân. Thề phải chữa cho hấn ổn ổn rồi mới mang mầm tai họa này đi tiếp, quăng trách nhiệm cho tướng quân.

Bị cưỡng ép, hành trình buộc phải trì hoãn.

Phía bên kia, sau khi hoàng đế Đại Tề thương nghị với chúng thần xong, cũng hiểu rằng đàm phán hòa bình với Đông Hạ không cần quá thành ý, không phải trọng thần mà chọn ra một người thông thạo văn hóa Đông Hạ trong Hàn Lâm Viện, đặc cách phong là Thái Thường Tự Thiếu Khanh, dẫn bốn năm quan viên theo, đi sau Hạ Ngọc Cẩn mà lại thành đến trước, tới Giang Đông, đầu tiên là tới quân doanh gặp Diệp tướng quân, sau khi hiểu rõ tình hình, lại phái sứ giả truyền tin tới quân doanh Đông Hạ.

Đặc phái viên truyền tin họ Bạch, Cấp Sự Trung của bộ Lễ, là người Giang Bắc, tuổi còn trẻ, nhỏ người thấp bé nhưng gan dạ hơn người.

Hấn một mình cầm thư mang tới quân doanh Đông Hạ, hai bên đao thương dựng thẳng san sát như rừng, bén ngọt lóng lánh, đại tướng Đông Hạ tụ hợp, sát khí chấn thiên, quân vương râu tóc bạc trắng nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ trải da hổ, bên người có mỹ nhân bưng nho trong tay, ân cần hầu hạ. Mỹ nhân ngẩng đầu, thản nhiên đưa mắt nhìn hấn, làn thu ba lưu chuyển, câu hồn nhiếp phách lòng người.

Bạch đặc phái viên bình ổn lại tâm thần, bỏ qua sắc đẹp, tỉ mỉ nhìn kỹ lại, chợt thấy màu da mỹ nhân trắng nõn tinh tế, thân hình nhỏ xinh, không giống vẻ cao lớn trắng kiêu, làn da ngăm đen như đàn bà con gái Đông Hạ, có vẻ như là người Đại Tề. Nàng mặc áo khoác lông cáo trắng trần quý, đeo trang sức đá quý sặc sỡ, hai viên dạ minh châu lớn rủ bên tai, lấp lánh rực rỡ. Trên mặt không có lấy tí ti sầu khổ, chỉ có vui vẻ hầu hạ bọn Đông Hạ dã man, lại luôn mềm giọng lấy lòng, còn hạ lưu hơn cả gái lầu xanh...

Bạch đặc phái viên khinh thường quay đi, không nhìn tới đứa con gái xinh đẹp tự cam chịu hèn mạt này, hành lễ theo lễ tiết Đại Tề với vua Đông Hạ, sau đó ngạo nghễ trình thư hòa đàm lên, đứng thẳng người, chờ câu trả lời thuyết phục của đối phương.

Hai quân giao chiến, không giết sứ giả.

Đông Hạ Vương khề nhú mày, không thêm so đo.

Không ngờ, con đàn bà hạ lưu kia cúi đầu nói vài câu vào tai Đông Hạ vương, Đông Hạ vương mỉm cười gật gật đầu. Cô ta liền xuống khỏi giường mềm, thình lình mở miệng, ra vẻ ngờ vực nói: “Vị công tử đứng lưng thẳng hơn cả thương này, hình như ta có gặp qua rồi.”

Đông Hạ Vương tò mò: “Liễu nhi, nàng từng gặp ở đâu thế?”

Liễu Tích Âm thờ ơ nói: “Hình như là khách quý của Bạn Hương Lâu, không biết sao nay lại ra về đứng đắn thế này? Nhìn rất ra dáng nhà.”

Chúng tướng Đông Hạ cười vang.

Bạch đặc phái viên thuở nhỏ đọc sách thánh hiền, nhân phẩm thanh cao, đã từng bao giờ tới làng chơi? Hấn giận dữ đến xanh mặt, chỉ vào Liễu Tích Âm mà mắng: “Người đừng ngậm máu phun người!”

“Hử?” Liễu Tích Âm nghiêng đầu, đến gần hai bước, tỉ mỉ đánh giá một lượt, “Hay là nhận nhầm người? Người không phải là Bạch đại gia ư?” Nàng nhún nhún vai, không đợi đối phương phủ nhận, vẻ mặt đầy cọc nhủ, “Đại Tề không có người à? Kẻ học trò ra vẻ đạo mạo như vậy cũng phải tới đàm phán?”

Bạch đặc phái viên nén giận: “Cô nương cũng là người Đại Tề.”

“Thì sao?” Mị nhãn của Liễu Tích Âm quét ngang toàn trường, cười dài nói, “Đàn ông Đại Tề đều là những kẻ yếu ớt bội tình bạc nghĩa, nhìn cái xác bé tí gió thổi cũng đổ của người, đầu còn không có cao bằng ta,

sao so được với nam nhi Đông Hạ anh dũng? Đại Tồn hoàng đế không phải là không tìm được ai cho nên mới phái đứa con nít như ngươi tới chứ? Thật là đáng thương.”

Quan viên Đại Tồn chê cười đám Đông Hạ đã man không biết lễ độ.

Tướng lĩnh Đông Hạ chê cười đám văn nhân Đại Tồn yếu đuối giả đồ thanh cao.

Ai cũng khinh thường ai.

Bạch đặc phái viên đi vào trận doanh Đông Hạ, bọn họ cố tình bố trí ra oai phủ đầu, cho đối phương nếm chút mùi. Nhưng đối phương dường như không nghĩ khúm núm, lấy lòng cầu xin tha thứ, khiến bọn họ cực kỳ căm ghét. Liễu Tích Âm cố tình khiêu khích, vẩy bẩn lên người hắn, hủy diệt tôn nghiêm của hắn, thế nhưng lại đúng khẩu vị của bọn họ, bèn ồn ào lên, các loại từ ngữ ô uế thi nhau mà tới.

Bạch đặc phái viên bụng đầy học vấn, khổ nổi tú tài gặp nhà binh, có lý cũng không nói được. Bất kể nói đạo lý lớn gì trong sách ra, ngoại trừ hoàng tử Y Nặc còn hiểu được vài phần ra thì đám thổ dân này đều chẳng hiểu gì cả, Liễu Tích Âm rằng nhọn miệng sắc, đứng bên cạnh dẫn kinh trích sách, từng chữ từng chữ găm vào tim, từng câu từng câu như rắn độc, chẳng những cười nhạo phụ họa, còn xuyên tạc mấy lời biện giải của hắn cho đám Đông Hạ nghe, chọc cho bọn chúng cười càng điên cuồng hơn.

Hắn một miệng không địch được trăm lời, lại không biết mắng chửi thô tục, chẳng mấy đã bị hạ xuống hạ phong.

Bạch đặc phái viên xấu hổ đến đỏ bừng mặt, bị lửa giận công tâm, cuối cùng bất chấp phong phạm thư sinh, hoàn toàn bất cần thóa mạ thẳng mặt Liễu Tích Âm: “Con đàn bà vô sỉ hèn hạ! Mặt mũi như hoa như ngọc, nhưng tâm địa lại như rắn rết, là mối nhục của Đại Tồn! Mối nhục của tổ tông!”

Liễu Tích Âm ngây ngẩn cả người.

Tất cả mọi người ngán ngẩn cả người.

Cảnh âm ỹ ồn ào nháy mắt yên tĩnh.

“Một sứ giả nho nhỏ, nể người ba phần, người lại thật sự cho rằng mình là nhân vật lớn? Dám làm càn ở Đông Hạ?” Đông Hạ vương đang muốn nổi giận, đại hoàng tử bên cạnh thấy người trong lòng bị lăng nhục, giận tím mặt, rút đao dựng lên, chẳng quan tâm sứ giả hay không sứ giả, hắn muốn chém thẳng ôn không biết lễ độ này. Nhưng Liễu Tích Âm nhanh tay hơn. Nàng lùi lại hai bước, tiện tay rút roi ngựa treo trên mình xuống, quát thẳng vào người Bạch sứ giả.

Sức nàng không nhỏ, đánh một kẻ thư sinh chẳng có gì là khó, roi quát vào thịt, một roi thấy máu.

Bạch sứ giả tự biết nói lỡ, đau nghiêng răng nghiêng lợi, hối hận không thôi, không dám đánh trả, cũng không dám trốn tránh, chỉ có thể liều chết chống đỡ.

Đông Hạ Vương bình tĩnh nhìn mặt hắn, không ngăn cản.

Đại hoàng tử từ từ thu đao, dẫn đầu vỗ tay khen ngợi.

Chúng tướng ngồi xem hứng trí bưng bưng, cười vang một mảnh.

Chỉ có Y Nặc hoàng tử nhíu mày lắc đầu.

Bạch đặc phái viên thương tích khắp người, rốt cục không chịu nổi mà ngã xuống, khe khẽ rên rỉ.

Liễu Tích Âm tóm chặt vạt áo hắn, xách cổ lên, vung ấy cái bạt tai, hung hăng nhỏ nước miếng, cả giận nói: “Bà đây hận nhất bọn tiểu nhân ra vẻ đạo mạo như ngươi!”

Bạch đặc phái viên cố sức chịu đựng, không muốn lên tiếng trả lời.

Đông Hạ Vương xem kịch chán rồi, mới mở miệng quát á thiếp lui xuống, sau đó ném văn thư vào mặt hắn, giận dữ nói: “Mấy cái điều kiện vứt đi này, các ngươi cho rằng Đông Hạ ngu hết à? Diệp Chiêu đàn bà con gái, chẳng qua chỉ may mắn thắng hai trận, lại tưởng rằng Đông Hạ sợ ả chắc? Về cho hoàng đế các ngươi nghĩ kỹ lại, nghĩ cho thật kỹ, viết lại điều kiện một lần nữa.”

Bạch đặc phái viên nhặt văn thư lên, nhin đau ôm hận rút lui.

Trên đường, hần hoang mang xoa xoa vết thương trên da thịt, sau đó sờ sờ trong ngực, lấy mảnh vải nhỏ nhỏ mà lúc vừa rồi ả hạ lưu kia túm cổ hần lên nhổ nước miếng, nhanh tay nhét vào ra xem xét, trên mảnh vải có mấy chữ viết vội bằng nước đỏ của hoa Phượng Tiên, mang theo mùi hương thơm ngát.

Hần xem xong, thần sắc đại biến, không dám chậm chạp, mang cả người đầy thương tích, chạy vội về quân doanh, bí mật trình lên Diệp tướng quân.

Chiêu:

Đông Hạ âm thầm điều năm mươi vạn đại quân xuống, phải cảnh giác nhẩn nại, chờ hành động thiếu suy nghĩ. Phái thám tử đi theo sát tình hình địch, chờ ta phát tín hiệu, tổng tấn công.

———— Tịch Âm Tuyệt Bút.

109. Chương Bách 09

Bách Thập Cửu. Thịnh yến Đông Hạ

Mùng 5 tháng 5, tiết triêu thánh, tướng sĩ Đông Hạ ở nơi đất khách quê người, dầu không thể thả lỏng canh phòng và trọng trách, nhưng vẫn muốn chè chén một ly.

“Uống rượu ngon, a í a, uống rượu ngon, rượu một ly, tình ngàn dặm, đến đây đi đến đây đi, các cô nương, cùng nhảy múa cùng uống rượu, đến đây đi đến đây đi, các huynh đệ, giơ cao chén rượu cùng nhau uống, đến đây đi đến đây đi, cừu dê tràn đầy như mây trắng, không bằng được tình nghĩa dài lâu, dài dài lâu, ô a ——— ” Ca từ khí phách lãnh lớt dập dềnh trong bầu không khí lạnh lẽo mà trong trẻo, những người Đông Hạ không phải trực gác đang tụ tập quanh đồng lửa, chén bằng sành trâu, cắt miếng thịt to, nâng chén cạn rượu, thỏa thích ăn mừng ngày lễ của dân tộc mình.

Trong trường lớn nóc vàng, Đông Hạ Vương thiết yến chiêu đãi thủ lĩnh các bộ tộc, Liễu Tịch Âm che mặt bằng một mảnh sa mỏng, vù y tay áo dài, khúc eo thon trắng tuyết, váy đính mười tám quả chuông vàng nhỏ nhỏ, chân trần nhảy múa, tiếng chuông trong trẻo, ngoài đầu nhìn lại khẽ mỉm cười, như hoa xuân nở rộ, đất trời ấm lại. Đẹp làm cho người ta không thở nổi, đẹp khiến cho người ta hận không thể móc mắt mình dán lên người nàng.

“Người đẹp, múa đẹp, đáng người đẹp.” Đông Hạ vương thấy đám thủ lĩnh người người vì mỹ nhân của hần mà mắt hôn mắt phách, trong lòng càng thêm đắc ý.

Liễu Tịch Âm múa xong một khúc, xoay người bưng chiếc bình vàng bên cạnh lên, tay áo dài phủ lên nắp bình, nhẹ nhàng lắc lắc rồi khéo léo mở nắp, mỗi bước đi như hoa sen nở dưới chân, giữa những ánh mắt chăm chăm, nàng chậm rãi đi tới vương tọa, bước đến trước mặt Đông Hạ Vương, dâng một chén đầy, thanh âm như hoàng oanh xuất cốc, yêu kiều chúc tụng: “Thần Phật khắp trời phù hộ, chúc đại hân anh minh nhất của chúng ta như ánh mặt trời sáng sớm, vinh viễn chiếu khắp nữ nhân Đông Hạ, cầu nguyện đại hân vĩ đại nhất của chúng ta sớm ngày đập tan chuồng dê Đại Tàn dẫn dắt nam nữ Đông Hạ trải qua những ngày tháng an lành.”

“Hay!” Chúng tướng cười to vỗ tay hoan hô, “Đại Hân! Uống xong rượu mỹ nhân kính, nhất định phải đuổi hết đám dê cừu kia đi!”

Đại hoàng tử và Y Nặc tranh giành nhau càng gay gắt, hai người thế như nước lửa. Nhờ Liễu Tịch Âm hiến kế, Đông Hạ Vương thu hết quân quyền vương tướng Đông Hạ về mình, nghe theo hiệu lệnh của hần, rút cuộc áp chế được bất hòa giữa hai người, ổn định thế cục. Hần thấy Liễu Tịch Âm lúc nào cũng suy nghĩ ỉn ỉn mình, suy nghĩ cho Đông Hạ, sủng ái nàng chỉ tăng không giảm, nay uống tới mặt đỏ tai hồng, lại nghe mỹ nhân mời rượu, sao có thể mặc kệ?

Hắn chẳng những uống hết mà còn lệnh Liễu Tích Âm: “Hiển rượu cho chúng tướng!”

Liễu Tích Âm phụng mệnh, tay ôm bình rượu, hát khúc tửu ca, dâng lần lượt từng bàn, chúng tướng nhìn hai tay mỹ nhân trắng nõn, tâm tình bay bổng, chỉ hận không thể uống thêm chén nữa, chỉ có Y Nặc hoàng tử vẫn để mắt hành vi trắng trợn ủng hộ đại hoàng tử của nàng, trong lòng còn nghi ngờ, không muốn uống rượu của nàng, đợi khi bầu rượu đưa tới trước mặt, nghĩ nghĩ, rốt cục buông xuống, lắc đầu nói: “Đại Tàn như hổ rình mồi, không thể say.”

Đại hoàng tử cười nhạo: “Trai trắng Đông Hạ, nâng chén uống rượu, buông chén giết người, năm đó phụ hoàng dẫn quân đánh vào bộ tộc Bồ Lỗ Khắc, giết địch ba ngàn, anh hùng biết chừng nào?! Sao lại sinh ra một kẻ kém cỏi như người?!”

Y Nặc giận tím mặt, vỗ bàn bật dậy, chợt nghĩ nghĩ, lại ngồi xuống, hắn ngẫm ngẫm chịu đựng, sắc mặt như bình thường, duy chỉ có hai nắm đấm nổi gân xanh.

Liễu Tích Âm tiến lên khuyên giải lần nữa, lại bị hắn khinh thường chặn lại.

Bình vàng rơi xuống đất, rượu vấy ướt tấm thảm da dê.

Nàng ngơ ngác đứng đó, hai mắt rưng rưng, lẩm bẩm nói: “Hoàng tử thứ tội.”

“Có tội gì?!” Đại hoàng tử thấy thế giận quá, “Nó đánh không thắng, lại bắt nạt đàn bà, đúng thật có bản lĩnh đấy.”

Y Nặc không thể nhịn được nữa: “Ta kính người là huynh trưởng, nhẫn lại nhin, người có từng coi ta là đệ đệ?!”

Đại hoàng tử cười lạnh: “Sao ta lại không che chở đệ đệ? Năm nào ta chẳng thấp cho Ba Âm đệ đệ vài nén, cầu cho nó kiếp sau hạnh phúc.”

“Đủ rồi! Còn to tiếng nữa thưởng mỗi đứa một roi!” Đông Hạ vương nghe bọn họ càng nói càng tệ hại, quát bảo hai huynh đệ không lúc nào không tranh chấp ngừng lại, chợt thấy mình càng say hơn, ngoắc gọi Liễu Tích Âm lại hầu hạ, đỡ trán, ngả lưng xuống tháp, một lát sau, Liễu Tích Âm ghé tai hắn đưa đẩy, nhẹ nhàng nói, “Đại Hân, không bằng về phòng nghỉ ngơi đi thôi.”

Mỹ nhân hơi thở như hoa lan, chữ chữ mê mị, đôi bàn tay bạch ngọc kia không an phận chạy loạn trên người hắn. Đôi mắt đẹp như tiểu hồ ly dừng lại trong mắt hắn, tựa như truyền tới tình ý khôn cùng.

Đêm đã rất khuya, ca đã dừng, rượu đã hết, Đông Hạ vương cảm thấy dưới thân mình nóng bỏng, là lúc nên về phòng nghỉ ngơi.

Chúng thủ lĩnh thấy hai vị hoàng tử to tiếng bất hòa, tâm tình Đông Hạ vương chuyển xấu, cũng không muốn nán lại, đều đưa mắt ra hiệu đứng lên cáo lui, về trường mình uống tiếp, Liễu Tích Âm đỡ đại hân về nội trướng, buông màn che, cởi áo cởi thắt lưng, lệnh thị nữ lui ra.

Trong trướng cảnh xuân kiều diễm, không dám tiết ra ngoài.

Lê hoa hải đường, trận trận yêu kiều, mờ mờ đầm đìa.

“Liễu Nhi,” sung sướng qua không biết đã bao lâu, triền miên nửa đêm, Đông Hạ vương bỗng cảm thấy mọi mệt chưa từng thấy, mí mắt của hắn nặng trĩu, thần trí phiêu linh, giống như cả người bay lên tận trời, nhìn thấy cả những đốm sao xoay xung quanh, nơi nơi đều là thư sướng không nói nên lời, đến động ngón tay cũng ngại mệt, “Thoải mái quá, tựa như nằm mộng chưa tỉnh.”

Liễu Tích Âm nhẹ nhàng xoa nắn lồng ngực hắn, ghé lỗ tai hỏi: “Có phải nhẹ nhàng bay bổng, từ đầu đến chân, ngay cả đầu ngón tay cũng thư sướng phải không?”

Hai mắt Đông Hạ vương vô thần, vô thức đáp: “Đúng vậy, Liễu Nhi, làm sao nàng biết?”

Liễu Tích Âm dịu dàng vuốt mái tóc hoa râm của hắn, lại cười nói: “Cổ Danh Túy Tiên trong truyền thuyết, còn gọi là Vong Ưu, nở hoa kết quả, quả như hương rượu, uống xong như bay tới cực lạc, mười ngày mới tỉnh, đại hân, người say.”

Đông Hạ Vương chợt cảm giác không ổn, hắn chần chừ nhìn về mỹ nhân bên cạnh.

Ánh nền rớt xuống, là một đôi mắt như rắn độc, dường như màu đỏ lấp đầy hốc mắt.

Sát ý ngàn ngút, không thêm che giấu.

Tại sao người của Kỳ Vương muốn giết mình?

Nhất thời Đông Hạ vương không nghĩ ra mấu chốt ở đâu, hắn muốn gọi người, nhưng âm thanh phát ra từ yết hầu lại tựa như rên rỉ say rượu, hắn chỉ có thể giãy dựa nhìn Liễu Tích Âm đứng lên, cướp lấy loan đao từ thân bên hông mình.

Loan đao từ từ trượt ra khỏi vỏ đao khảm đầy đá quý, lưỡi đao sáng lóa, phản chiếu lên thân thể của cô gái xinh đẹp, tản ra một vầng sáng hoa lệ.

“Vì... Vì sao? Giết ta, người cũng...” Đông Hạ vương không rõ, hắn không thể hiểu tại sao phải làm một chuyện gian khổ mà không có kết cục tốt như vậy.

“Đại hân à, người quên rồi sao?” Liễu Tích Âm tươi cười quyến rũ, vung loan đao, đặt ở sau gáy hắn, dùng ngữ khí khiêm tốn nhất mà hỏi: “Người có hai đứa con trai tài giỏi, một kẻ trung dũng phúc hậu, phe cũ giúp đỡ, một kẻ thiên tư thông minh, phe mới ủng hộ, bọn họ đều là bảo bối trong lòng người, nhưng người chết, di chiếu chưa lập, vậy rút cuộc ngai vàng nên truyền cho ai đây? Hừm, thật là sầu chết đại hân của chúng ta.”

Đông Hạ vương tử, tân quân là ai?

Là Ha Nhĩ Đôn? Hay là Y Nặc?

Hai đứa con trai ngang sức ngang tài, hai đứa con trai oán hận nhau, công khai lật mặt.

Vết nứt giữa bọn họ, đã lớn đến mức không đội trời chung.

Vốn còn có thể chậm rãi kéo lại, chậm rãi khuyên giải.

Nhưng cùng với sự qua đời của Đông Hạ Vương, tranh chấp ngầm ngầm ấy sẽ giáng xuống trước thời hạn, đúng trong thời điểm tệ hại nhất.

Dẫn Đông Hạ đến chỗ diệt vong.

Nguy cơ còn kinh hoàng hơn cái chết hiện lên, trong mắt Đông Hạ vương từng cơn tuyệt vọng.

Hối đã quá muộn.

Lưỡi đao xẹt qua, cắt đứt cổ họng, máu tươi phun trào.

Liễu Tích Âm cầm lưỡi đao sắc lạnh trong tay, tiếng cười sung sướng cất lên giữa màn trướng, đắc ý mà tuyệt vọng.

“A Chiêu, thời điểm tấn công đến rồi.”

110. Chương Bách 10

Bách Nhị Thập. Ai khoác chiến giáp

“Mùng 5 tháng 5, thời điểm tiến công tới, thu phục non sông ẩn tại trận chiến này.” Diệp Chiêu khoác chiến giáp, nhìn sắc trời còn chưa hừng sáng, đi ra quân doanh, đứng trước toàn quân phát hiệu lệnh với tướng sĩ, sau đó xoay người mang theo vài người thân tín về trướng làm nốt công tác chuẩn bị cuối, trong trướng thể thân của nàng – Hồ Thanh đang chờ.

Trước lúc xuất phát Hạ Ngọc Cẩn đã tính toán chu đáo tới tất cả những tình huống hiểm ác có thể xảy ra, những người mang tới đều dùng vào mục đích duy nhất – bảo vệ Diệp Chiêu.

Miêu Tiên Nhi của Đấu Thái Lâu kinh thành, năm nay gần ba mươi, mới lùi ra khỏi vị trí hoa khôi, ngoại trừ tuyệt kỹ vẽ tranh, còn có công phu hóa trang sửa đổi thành hay, vẽ mèo vẽ hổ vẽ nam vẽ nữ vẽ mỹ nhân, chỉ cần hình dáng hai người tương đương nhau, nàng đã có thể hóa trang giống đến chín phần mười. Nữ tử yếu đuối vốn không muốn phiêu lưu nơi chiến trường, nhưng Hạ Ngọc Cẩn bỏ ra số tiền công quá lớn, lại hứa xóa bỏ tiện tịch cho nàng, cho nên mới miễn cưỡng đồng ý. Nay nàng chính mắt nhìn thấy lang hổ Đông Hạ, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức như thành đồng, lòng ái quốc nổi lên, dốc hết bản lĩnh giả trang Hồ Thanh thành tướng quân.

Cũng bị mời tới còn có Hoắc Ngọc Lang của Bách Hí Lâu kinh thành, diện mạo quyền rũ, sở trường bắt chước giọng nói, có thể nói trăm giọng, từng bị cường quyền cưỡng bức, chịu ơn cứu giúp của Nam Bình Quận Vương, nay gặp cơ hội báo đáp, theo tới Giang Bắc, mạo hiểm đi theo bên cạnh Diệp tướng quân giả mạo, chịu trách nhiệm thay “Nàng” mở miệng nói chuyện.

Mùng 5 tháng 5, Đông Hạ Vương chết, Đông Hạ nội loạn, ngay ngày hôm sau, là thời cơ tấn công tốt nhất.

Diệp Chiêu tin thủ đoạn của Liễu Tích Âm, nhưng cũng tin có chuyện xấu.

Vì kế hoạch này của nàng, sự chưa thành, quyết không để lộ mảy may tin tức nào.

“Đông Hạ Vương đã chết, Ha Nhĩ Đôn hữu dũng vô mưu, Y Nặc hai lần bại dưới tay ta, chấp niệm sâu đậm, tình hình rối loạn, khó có thể phán đoán chuẩn xác. Hồ tham tướng lĩnh mười vạn đại quân, đóng giả làm ta, khiêu chiến của Tây có thể thu hút lực chú ý của chủ lực đại quân Đông Hạ.” Diệp Chiêu lặp lại kế hoạch hôm nay, “Kỳ Vương không kiềm chế được phái binh thăm dò, đã bị Thu Lão Hổ triệt hạ, hôm qua là tiết triêu thánh của Đông Hạ, lương thực bọn họ sắp cạn, Ngô tướng quân lấy danh nghĩa tiếp tế lương thực đã mang tám cao thủ lặn vào trong thành hội hợp với mật thám đã cài từ trước, nhân lúc hỗn loạn đi chuyển về cửa đông. Tối nay ta mang năm ngàn binh lính canh giữ ngoài cửa Đông, đợi tín hiệu trong thành vang lên, tổng công Đông môn.”

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Ngô tướng quân không đủ năng lực mở cửa thành sao?”

Diệp Chiêu chỉ vào bản đồ nói: “Hắn chỉ cần gây loạn, hấp dẫn chú ý của binh lực thủ thành đoạn thành này là đủ, phía ngoài dưới đoạn tường thành này là hồ sen rộng cỏ lau rậm rạp, hiện giờ mặt băng đã tan, không dễ trèo lên, phòng thủ chỗ này lơ lửng hơn, chỉ cần bọn họ chú ý đi nơi khác nữa khắc, khinh công của ta có thể kịp leo lên tường thành, quăng dây xuống để số cao thủ còn lại kéo thuyền đến, vượt qua tường thành xong sẽ theo ta tấn công cửa chính, binh lính còn lại bên ngoài đồng thời tổng công, đợi khi cửa Đông mở, ta xác nhận tình hình xong sẽ phát tín hiệu, mười vạn đại quân lập tức tấn công, trong ngoài cùng dồn ép, đánh cho hắn trở tay không kịp.”

Hồ Thanh hỏi: “Nếu Liễu cô nương không thành công?”

Diệp Chiêu nói: “Ba canh giờ sau không thấy tín hiệu của ta, không cần chờ ta quay lại, lập tức sắp xếp lại đại quân vây thành, tiến hành đánh lâu đài.”

Nếu Liễu Tích Âm thất bại, Đông Hạ đặt bẫy mai phục, nàng mạo hiểm đánh vào, cử tử nhất sinh.

Hạ Ngọc Cẩn ngưỡng ngừng hỏi: “Liễu cô nương còn sống không?”

Diệp Chiêu: “Khó nói, nếu nó không tự sát...”

Hồ Thanh bổ sung: “Nếu nàng không tự sát, Đông Hạ sẽ tra khảo kẻ đứng sau ra lệnh cho nàng, chắc chắn sẽ không để nàng chết thoải mái.”

Tội ám sát vua, thiên đao vạn quả, tra tấn còn thống khổ hơn cái chết.

Võ công Diệp Chiêu cao nhất, hung danh hiển hách, sau mấy trận đại chiến, đại quân Đông Hạ nghe tin đã sợ mất mật. Dùng nàng để dương đông kích tây, có thể làm cho quân địch trở tay không kịp, là đối tượng công thành thích hợp nhất. Mặt khác, Hạ Ngọc Cẩn cũng tin rằng, nàng còn ôm hy vọng may mắn, muốn thử thừa dịp loạn cứu Liễu Tích Âm ra.

Liễu Tích Âm hy sinh vì đại nghĩa quốc gia, vừa đáng kính vừa đáng tiếc, là một vị kỳ nữ.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ bản thân mình cái gì cũng tệ, tự so sánh càng thêm xấu xí, trong lòng từng trận buồn phiền, không dám ngăn cản Diệp Chiêu, chỉ có thể miễn cưỡng cười vui, tiễn mọi người ra cửa.

Hắn buồn bã hỏi Lã đại phu: “Vợ ta nhảy lên nhảy xuống như thế, đứa bé trong bụng không có vấn đề gì chứ?”

Lã đại phu ấp úng: “Có lẽ... Đại khái... Cũng coi như ổn...”

Diệp Chiêu lặng thinh một lát, chậm rãi mở miệng, “Tích Âm dùng tính mạng đổi lấy thời cơ, bất kể thế nào cũng không thể lỗ. Có vài thứ, vẫn mặc cho số phận đi.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy mọi người đều thực sự hồi hộp, liền sờ sờ bụng của nàng, dùng khẩu khí nghiêm túc nhất, quát tháo ra lệnh cho cái đứa vẫn chưa sinh ra kia: “Nhóc con, đi theo mẹ ngươi đánh trận nhiều tháng như thế, ít nhiều cũng phải hiểu tí chút quân pháp rồi chứ? Quân pháp chính là trăm ngàn lần không được chọc mẹ ngươi, nếu không ngươi chui ra ta sẽ đánh cho ba gãy.”

Lời vừa nói ra phá vỡ bầu không khí trầm trọng, nét mặt mọi người thoải đi ít nhiều.

“Không được,” Miêu Tiên Nhi đang hóa trang cho Hồ Thanh bỗng nhiên ngừng tay, so sánh mặt mũi Diệp Chiêu, thở dài thật sâu, “Mặc dù bề vai Hồ tham tướng xấp xỉ Diệp tướng quân, nhưng phần cơ thể phía trên dài hơn, da sạm hơn, khuôn mặt nhỏ hơn, khác Diệp tướng quân khá xa, người không quen biết lại nhìn từ xa thì không sao, nhưng nếu là người quen thuộc nhìn thấy, chỉ sợ không giấu được.”

Hồ Thanh và Diệp Chiêu cao xấp xỉ, có điều chiều dài chân khác nhau, khuôn mặt hắn lại hẹp dài, trông kiểu gì cũng không to hơn được, khác xa Diệp Chiêu mất hai mí, hơn nữa màu da biến trắng thành đen thì dễ, đen thành trắng lại khó khăn, dung mạo hai người khách nhau một khoảng, trước mặt Y Nặc khó có thể bù đắp đến độ không dễ bị phát hiện.

Diệp Chiêu nhìn đôi mắt nhỏ dài của Hồ Thanh một lúc lâu, mới buồn bực nói: “Đổi người.”

Đổi ai bây giờ?

Tôn phó tướng eo gấu lưng hổ, cường tráng như toà núi nhỏ, vóc người Thu Thủy không đủ, Liêu tham tướng mặt chữ điền mà lại quá cao.

Kế hoạch ám sát của Liễu Tích Âm là cơ mật, vì tránh rò rỉ tin tức, không dám tiết lộ mấy may, đến ngay cả vài tướng lĩnh trọng yếu cũng đều đến phút cuối cùng mới biết chân tướng, huống gì Miêu Tiên Nhi? Bọn họ vốn tưởng Hồ Thanh đáng người tương tự, đủ để bù lại, hôm nay mới thấy không thành. Nếu chọn tạm trong số binh lính bình thường thì sao biết thói quen của Diệp Chiêu? Hành động giống nàng thế nào được?

Diệp Chiêu nhìn Lã đại phu: “Vị này cao tương đương.”

Lã đại phu rùng mình một cái: “Lão phu già cả, không cưới được ngựa.”

Diệp Chiêu nhìn Hoắc Ngọc Lang: “Người này giống ta.”

Hoắc Ngọc Lang thở dài: “Tiểu nhân thấp hơn tướng quân nhiều lắm.”

Diệp Chiêu nhìn Lưu Tam Lang, còn chưa mở miệng.

Lưu Tam Lang khóc: “Tướng quân, ngài nhìn tấm thân phì nhiêu này của tiểu nhân đã.”

Chẳng lẽ toàn bộ kế hoạch, lại đặt cược rằng hoàng tử Y Nặc đứng xa, không nhìn ra là Diệp Chiêu hay Hồ Thanh?

Hồ Thanh hóa trang xong, cố gắng trợn trừng hai mắt, đáng vẻ vụn vụn, nhìn kiểu gì cũng thấy quái quái.

Diệp Chiêu không dám đặt cược.

Hạ Ngọc Cẩn rón rén giot tay: “A Chiêu...”

Diệp Chiêu cố gắng tìm phương án giải quyết, không rảnh để ý đến hắn.

Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục giơ tay: “A Chiêu...”

Diệp Chiêu an ủi: “Có việc gì tí nói.”

Hạ Ngọc Cẩn cố gắng yếu ớt giơ tay: “A Chiêu...”

Diệp Chiêu ra lệnh cho Tôn phó tướng: “Tìm vài thân binh gầy gầy ra đây xem.”

Hạ Ngọc Cẩn không thể nhịn được nữa, thò đầu ra trước mặt nàng, lớn tiếng nói: “A Chiêu, ta đi!”

Toàn trường giật mình, ngậy ra nhìn hấn.

Hạ Ngọc Cẩn hồi hộp nuốt nước miếng, vận hết dũng khí trong người, bắn như liên thanh: “Ta và A Chiêu có tướng phu thê, cao tương đương nhau, chân dài, mặt đều trái xoan, hơn nữa da ta trắng, có thể bôi đen, ta biết hành vi cử chỉ của vợ ta, ta còn biết cười ngựa rồi! Để ta đi, ta có thể làm!”

Diệp Chiêu lắc đầu: “không.”

Chủ soái là vị trí mà quân địch tấn công chủ yếu, nguy trang thành chủ soái là nàng lại càng hấp dẫn những con mồi đầy thù hận.

Người ngợm Hạ Ngọc Cẩn quá yếu, quá mạo hiểm.

“Để ta đi! Nếu việc nguy trang thành nàng bị vạch trần, Đông Hạ sẽ lập tức nắm được kế hoạch, tương kế tựu kế, đẩy nàng vào cảnh nguy hiểm, mà ta và nàng ở chung sớm tối, đã quen với động tác và thói quen của hàng, là người thích hợp đảm nhận nhiệm vụ này hơn bất kỳ ai khác,” Nghĩ đến đây, bàn tay Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên run lên, trong ánh mắt rục lên vẻ kiên định, cố chấp nói, “Ta là quận vương Đại Tần, phải bảo vệ giang sơn dân chúng, ta là đàn ông, phải bảo vệ thê tử con thơ, để cho ta đi!”

Diệp Chiêu lặng người nhìn hấn, giống như mới gặp nhau lần đầu.

“A Chiêu, việc bố trí chiến trận có chúng tướng lo, Hoắc Ngọc Lang giả giọng nàng ra lệnh, ta chỉ việc làm mồi câu cho tốt, kéo dài thời gian, chờ hiệu lệnh của nàng là xong.”

Hấn cố gắng nài nỉ.

“A Chiêu, ta mới là người thích hợp nhất.”

Hấn kiên trì cầu khẩn.

“A Chiêu, nếu nàng tin ta là hùng ưng, để cho ta đi, đây là thỉnh cầu duy nhất trong cuộc đời ta.”

Có loài chim không bay, một lần cất cánh thẳng lên trời cao.

Có loài chim không hát, một lần cất hát vang động đất trời.

Đến thời điểm lột xác, bước trên chiến trường.

Vì bảo vệ nhà cửa vợ con, bất kể người đàn ông có yếu đuối đến đâu, cũng sẽ không lùi nửa bước.

111. Chương Bách 11

Bách Nhị Thập Nhất. Phá cửa thành đông.

Tỏa tử giáp khảm đầu thú nặng trình trịch, cửu khúc ngân khôi nặng trĩu, đai lưng mặt hổ, bội kiếm cổ kính, áo choàng đen tuyền viền lông chồn tuyết, lạng lẽ phủ xuống, che lấp dáng người gầy yếu. Bàn tay nhợt nhạt sau khi hóa trang được nhuộm thành màu mặt nhàn nhạt, hấn nắm chặt cây đao giả, hơi thở dồn dập phun ra thành một luồng hơi trắng giữa khí lạnh, đôi ba giọt mồ hôi lướt qua giữa trán.

Được nuông chiều từ bé, ăn ngon mặc đẹp, hô nô gọi tỳ, từ lúc sinh ra đến nay, Hạ Ngọc Cẩn chưa bao giờ chạm qua cái gì quá mườì cần.

Nay trên vai khoác chiến giáp nặng không thể chống đỡ nổi, ép hẳn tới thở không xong.

Diệp Chiêu lẳng lẳng giúp hẳn thắt nút buộc áo choàng cuối cùng, trong mắt đều là nỗi lo lắng vô hạn.

Hồ Thanh dắt Đạp Tuyết tới, trao dây cương tới tay Hạ Ngọc Cẩn, sau đó vỗ vỗ bả vai hẳn, xoay người rời đi, tình nghĩa nam nhi không cần nói bằng lời.

Tựa hồ Đạp Tuyết phát hiện chủ nhân không ổn, hơi nôn nóng, thở mạnh, chân liên tục chà miết trên mặt đất.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ vỗ mông nó, miễn cưỡng kéo một cái nụ cười tự tin: “Đạp Tuyết ngoan, thế nào cũng phải để thể diện cho ta, chạy từ tể một tí, đừng hoảng, chỉ cần không quăng ngã ta, lúc về sẽ cưới cho người một con ngựa xinh đẹp làm vợ.”

Đạp Tuyết quay đầu phì phì mấy cái với hẳn, có vẻ như rất khinh thường.

Diệp Chiêu xoa đầu, nhìn hai mắt nó, nhỏ nhẹ an ủi: “Đạp Tuyết ngoan, đừng quấy, chàng thay ta đánh giặc.”

Dường như đọc thấy nỗi sầu lo trong mắt chủ nhân, Đạp Tuyết dần dần an tĩnh lại.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn kiên trì: “Ngày nào ta cũng cho nó ăn mạch nha, không ngờ cũng có hiệu quả.”

Diệp Chiêu vuốt bộ lông Đạp Tuyết trắng muốt, khéo miệng mỉm cười mờ nhạt.

Những thứ trên người thật sự rất nặng, Hạ Ngọc Cẩn nhảy huych huych mấy cái cùng với sự giúp đỡ của mọi người, xoay người lên ngựa, thử chạy chậm vài bước, vững vàng, không giống sẽ bị rơi xuống, rút cục yên lòng, quay đầu thấy Diệp Chiêu đang ngơ ngẩn nhìn mình, trong lòng biết lần này ly biệt quá nguy hiểm, sống chết không biết thế nào, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, phút chốc lặng yên không nói.

Diệp Chiêu chần chừ: “Ngọc Cẩn...”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng thúc ngựa đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu, chờ mong hỏi: “Nàng... Còn gì muốn nói với ta?”

Diệp Chiêu thận trọng dặn dò: “Kẻ nào lâm trận bỏ chạy, chém.”

“Mẹ nói!” Hạ Ngọc Cẩn tức giận đến suýt ngã dập mặt, trợn mắt há mồm một lúc lâu, cầm roi ngựa chỉ vào mũi nàng rít gào, “Vô liêm sỉ! Tiễn phụ quân mình ra chiến trường không được vài câu quỵn luyến ly biệt, không tâm tình âu yếm, không khóc lóc nức nở không tính, không tiễn mười tám dặm cũng thôi, thế mà lại ‘kẻ nào lâm trận bỏ chạy, chém’?! Bỏ! Không bỏ không được! Đợi lão tử quay về sẽ bỏ mụ đàn bà đáng chết nhà cô!”

“Được, chờ chàng trở về.” Diệp Chiêu ngẩng đầu cười yếu ớt, cởi khôi giáp lạnh lùng rồi, nàng tiện tay khoác tấm áo lông cáo trắng muốt của Hạ Ngọc Cẩn, áo choàng rộng thùng thình che phủ vùng bụng đã hơi nhô cao, bao phủ đáng người thướt tha, duyên dáng yêu kiều. Nàng sờ bụng, ý cười dào dạt nơi khéo miệng, trong mắt, đôi con ngươi lưu ly tựa như suối nước trong vắt nhất thế gian, tóc dài hơi xoắn tùy tiện buông xõa, hai má húng gió đông rét lạnh thổi hơi hơi đỏ lên, khắp nơi đều mềm mại như nước, đẹp làm người ta mê đắm.

Giờ khắc này, nàng không phải tướng quân.

Nàng là mẹ, là vợ, là phụ nữ.

Nàng tiễn hẳn xuất chinh, tiễn hẳn lao tới nơi chiến trường đao kiếm không có mắt. Sau đó chờ đợi hẳn trở về.

“Sẽ về.” Hạ Ngọc Cẩn si ngốc nhìn nàng, trong lòng là nỗi lo lắng không rõ tên, hấn vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, khẽ chạm tới đầu ngón tay lạnh như băng, lặng yên vuốt qua, sau đó lướt qua bên người, rồi đi không quay đầu, lặp lại, “Chờ lão tử về thu thập người!”

Nàng nói: “Được! Chờ chàng trở về!”

Hai tiếng roi ngựa vang, vó ngựa tung bụi.

Đại quân xuất phát, hướng thẳng cửa tây Thông Dương Thành.

Diệp Chiêu thay y phục dạ hành, chỉnh lại hành trang, mang theo năm ngàn tinh binh, đưa mắt nhìn đại quân rời đi, lập tức xuất phát theo đường nhỏ, lặng lẽ tiến về phía đông môn thành trước.

Trong Thông Dương Thành, cho dù đại hoàng tử và Y Nặc hết sức bưng bít, nhưng tin Đông Hạ Vương chết vẫn cứ lảng lạng truyền ra.

Hai vị hoàng tử bỗng nghe phụ thân không còn, khóc lớn một trận, thề báo thù.

Vì tra hỏi người đứng sau sai khiến, Diệp Liễu Nhi bị lôi đi tra khảo, nhưng bất kể tra tấn thế nào, nàng chỉ khóc kêu “Là đại hân muốn bán đứng Kỳ Vương cho Đại Tần, lòng ta nóng như lửa đốt mới ra tay hạ sát.”

Nào có thích khách nào vừa bị bắt đã khai ra chủ nhân của mình? Lý do ám sát này quá gượng ép.

Y Nặc không thu được mấy may tin tức nào, hấn tra khảo thị nữ sau, biết được việc Diệp Liễu Nhi tư thông với đại hoàng tử, trong lòng chợt sáng tỏ, chỉ trong một thoáng thời gian đã hiểu rõ tiền căn hậu quả, biết nàng là thích khách Đại Tần phái tới để chia rẽ. Thù giết cha không đội trời chung, lại hận thấu xương đại hoàng tử háo sắc hoang đường, sao có thể cam tâm tình nguyện giao quân quyền, giúp hấn đăng cơ? Bộ tộc của Y Nặc hoàng tử và bộ tộc của đại hoàng tử cũng đã trở mặt, lại càng không tình nguyện đem vương quyền dâng đến tay đối phương, vì vậy tung tin này ra, công kích đức hạnh đại hoàng tử không tốt, ý đồ ép hấn giao quyền.

Đại hoàng tử sao cam tâm bị người quản chế? Tuy biết bị Diệp Liễu Nhi lừa, nhưng phụ hoàng đã chết, sự đã đến nước này, tên đã lên dây không thể không phát. Không cần biết Diệp Liễu Nhi có phải gián điệp của Kỳ Vương hay không, khẩu cung của nàng có lợi ích, cho nên bất kể thế nào hấn đều phải thừa nhận Diệp Liễu Nhi là người của Kỳ Vương, trận ám sát này sự thật là chỉ được sắp xếp chớp nhoáng, sau đó hắt nước bẩn lên người Kỳ Vương và Y Nặc. Nếu không, chơi bời với nữ nhân Đại Tần phái tới làm thích khách lâu như vậy, vô số tình báo tuồn ra, hại chết phụ thân, danh vọng của hấn sẽ không còn một mảnh, không thể xoay chuyển. Mà bộ tộc đi theo đại hoàng tử cũng nghĩ như vậy, cho nên bọn họ chết cũng không thừa nhận Diệp Liễu Nhi đã dự mưu từ trước, khẳng định là Y Nặc cấu kết với Kỳ Vương, vi phạm minh ước, phái người ra chỉ thị ám sát cho Diệp Liễu Nhi, giết hại người nhà, chờ sau khi phụ hoàng băng hà, nhân cơ hội lên ngôi. Hấn ra vẻ vô cùng đau đớn, yêu cầu xử tử Diệp Liễu Nhi, để ngăn ngừa hậu họa.

Đại hoàng tử nhất định phải giết Kỳ Vương, báo thù cho cha.

Y Nặc làm sao có thể để hấn đổi trắng thay đen, loại bỏ mất liên minh quan trọng nhất?

Trong lúc giằng co, cục diện đã loạn lại càng loạn.

Ngay chính lúc đó, đại quân Đại Tần khiêu chiến ngoài cửa Tây, cờ lớn thêu chữ “Diệp” tung bay trong gió.

Y Nặc nghe tới tên chủ tướng, sắc mặt đại biến, lập tức xoay người lên ngựa, lệnh quân của đại hoàng tử trấn thủ ba cửa còn lại, chính mình điểm binh chạy tới cửa tây. Đại hoàng tử nào có bằng lòng cho hấn lại cướp mất công lao, cũng phái binh tới thành tây, lệnh Y Nặc trấn thủ ba cửa thành còn lại.

Hai chủ tướng lực lượng ngang nhau, mỗi người một phách. Lại thêm vài vị tướng lĩnh trúng độc Túy Tiên Thảo trên bàn tiệc, mặc dù không ảnh hưởng tính mạng, nhưng trong mấy ngày đều mê mẫn không rời giường nổi, đứng phát hiệu lệnh cũng ngã trái ngã phải.

Quân đội Đông Hạ lâm vào hỗn loạn.

Sứ giả Kỳ Vương đến chuyển lương, nhân cơ hội biến mất, lén đi vào cửa Đông, hô to gọi nhỏ, đòi ra khỏi thành: “Đám lang sói các người, cho các người nhiều lương như vậy, còn đổ oan cho Vương Gia nhà chúng

ta! Đầu tiên là nói trong lương có trộn cát, sau còn kêu giết người? Trên đời sao lại có chuyện vô lý như vậy?! Chúng ta phải về báo Vương Gia đến đây nói lý với các người!”

Tướng lĩnh thủ thành cửa Đông nhận được hai mệnh lệnh, một là đại hoàng tử yêu cầu giết chết sứ giả Kỳ Vương, một là hoàng tử Y Nặc yêu cầu bảo vệ sứ giả Kỳ Vương, hẳn không biết nghe bên nào, cũng không dám làm tổn thương bọn họ, nghĩ thầm bắt hết cả lũ vứt về, trốn tránh trách nhiệm. Khổ nỗi đám sứ giả này thân thủ rất tốt, tài mẫn chửi lại rất cao, âm ỷ không ngớt, làm người đi đường chú ý.

Tranh chấp đến canh ba, trong đoàn sứ giả có một kẻ rất béo, bỗng nhiên nổi điên, miệng sùi bọt mép, cởi sạch quần áo, trần truồng gào thét om tỏi, quan binh trên tường thành hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào kẻ điên kia, ai cũng đều cảm thấy chẳng hiểu gì cả.

Trong nháy mắt bọn họ đang giết mình xoay người, một sợi dây thừng thật dài, nhẹ nhàng đáp lên tường thành, một bóng người màu đen tranh thủ ngay lúc đó, nhảy lên tường, lẳng lặng lén ra sau lưng thị vệ thủ thành, lướt qua cổ họng một cái, tiện tay bắn ra ba cây thâu cốt đỉnh, lặng yên không một tiếng động giải quyết bốn năm người xung quanh, sau đó vung tay, bảy tám thang dây được vứt xuống, hơn hai mươi cao thủ nhanh chóng vượt tường, năm ngàn tinh binh chém giết tới, nội ứng ngoại hợp với đặc phái viên của Kỳ Vương bên trong, tấn công cổng thành.

Nơi đại đao vung lên, đầu người rơi xuống đất, lăn xuống dưới thành, lăn đến chân thủ thành.

Thủ thành ngẩng lên, nhìn thấy kẻ cầm đầu, kinh ngạc: “Diệp Chiêu?!”

“Không phải tin báo Diệp Chiêu đang ở cổng tây sao?”

“Một Diệp Chiêu phía tây, một Diệp Chiêu phía đông, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Người Đông Hạ không đọc sách, tư duy chậm chạp, phản ứng chậm mất nửa nhịp.

Diệp Chiêu phía đông đã đoạt lấy cung của thị vệ thủ thành trên tường thành...

Kéo cung cài lên, tên bắn không trượt, xuyên qua cổ họng, máu bắn tung tóe.

Đáp án đã rõ, nhưng không còn kịp rồi.

Bọn họ chỉ có thể về trình bày với Diêm Vương.

Cửa đông bị phá.

112. Chương Bách 12

Bách Nhị Thập Nhị. Phồn hoa lạc tẫn.

Cô yên trực thượng, tín hiệu phóng lên.

Diệp Chiêu lệnh Tôn phó tướng dẫn binh trực tiếp đánh tới thành tây, tiếp ứng đại quân, bản thân mình điều năm trăm binh lính, tấn công đại lao, nơi đó có người khiến nàng nóng ruột nóng gan không buông xuống được. Không cần biết tình nguyện hay không đều phải đưa đi.

Nàng ôm chút hy vọng xa vời còn sót lại, dẫn theo thân binh tinh nhuệ nhất, tựa như ác ma xuất thế, gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ, giết tới người Đông Hạ vừa thấy đã sợ mất mật, đánh giết xác chết thành một đường máu, trong lòng nàng lại lo lắng không yên: “Tích Âm, liệu có kịp? Hay là không kịp?”

Nơi sâu nhất đại lao, treo trên xích sắt, vẫn khuôn mặt cô gái ấy, quần áo đơn bạc như nhúng trong máu tươi, y phục màu trắng hóa thành đỏ thẫm, sinh mệnh mong manh, phiêu linh như片片 lá.

“Kỳ Vương là ân nhân của ta, Đông Hạ Vương muốn hại ngài, ta giết Đông Hạ Vương... Kỳ Vương là ân nhân của ta, Đông Hạ Vương muốn hại ngài, ta giết...” Hơi thở thoi thóp, Liễu Tích Âm còn sống, mỗi khúc xương cốt, mỗi tắc da thịt đều đau đớn như lửa cháy kim châm muối xát, đau quá, thật sự đau quá, đây là đau đớn cả đời nàng chưa từng phải chịu đựng. Nước mắt nàng không ngừng rơi, son phấn rửa trôi, trang dung tàn tạ, dung mạo không còn như trước, bất kể ai nói gì với nàng, trong miệng nàng chỉ lặp đi lặp lại một câu khẩu cung, “Kỳ Vương là ân nhân của ta, Đông Hạ Vương muốn hại ngài...”

Giữa mê man, tiếng gọi quen thuộc từ xa truyền lại.

“Tích Âm?!”

Đủ loại tra tấn hành hạ, rút cục đau đớn cơ thể có thể chịu đựng được đã vượt quá giới hạn, ý thức tê liệt, tư duy bắt đầu mơ hồ, máu như hóa hoa tiên điểm kiêu mị, nở rộ rực rỡ...

“Tích Âm?!”

Âm thanh ở đâu truyền tới vậy? Ai đang gọi nàng?

Hoảng hốt, thoáng chống lại đã quên, bây giờ là năm nào?

Nàng giống như nhìn thấy đào hồng kín trời Mạc Bắc, dưới tàng cây hoa đào, có cô gái nhỏ thút thít khóc nhớ nhà, bỗng chốc hóa thành hoa đào rụng, rắc đầy đầu, thiếu niên ngồi trên cây mặc áo xanh, tay cầm cành đào chỉ vào nàng, kéo dài thanh âm cười hỏi: “Này, ta là Diệp Chiêu, người tên gì?”

“Biết rồi còn hỏi.”

“Thì ra tên là Liễu Tích Âm nha, Tích Âm Tích Âm, nghe tên đã biết nhất gan, đúng là tiểu biểu muội nhà chúng ta không vậy?”

“Miệng lưỡi trơn tru! Không phải người tốt!”

“Này này, ta thấy muội khóc nhè mới đến dỗ muội đấy.”

“Ai khóc nhè?! Ai thêm người dỗ!”

“Đi, vườn sau có xích đu đấy, có thể đu cực cực cao, còn có ba con cún nhỏ, lông xù đáng yêu lắm.”

“Ta, ta...”

“Đừng nhớ nhà, Mạc Bắc cũng thích lắm, không có bạn thì ta đến chơi với muội.”

“Ta, ta...”

“Ta lén mang muội đi xem hoa đăng nhé, đừng mách cha mẹ, cái đèn ngọc lưu ly hình con thỏ ở thành tây ấy, to đến mức muội chưa từng thấy đâu.”

“Nhưng mà...”

“Mất cái đèn con thỏ kia ấy, đồ y như mất muội.”

“Mất ai đồ?!”

“Không đồ? Không đồ thì cười một cái xem nào.”

Thiếu niên nhảy xuống, kéo tay nàng.

Cô gái nhỏ cực thẹn, cực tức, lại không nhịn được, cuối cùng nín khóc mà cười.

Dưới tàng cây hoa đào, thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư, tay nắm tay, chẳng phân ly.

Cô bé hỏi: Nếu muội biến thành người xấu xí, huynh có lấy muội không?

Thiếu niên đáp: lấy.

Từng đoạn ký ức nhỏ giọt, mỗi một ký ức là một viên bảo thạch quý giá.

Khi nào quay về Mạc Bắc, lại ngắm hoa đào hồng rộ như dải sao thiên hà, đỏ rực cả trời?

Khi nào phu quân sẽ cười bạch mã tới, cười dắt tay nàng, cùng nhau về nhà?

Mộng lại mộng, tỉnh lại tỉnh, ý thức tan rã mơ hồ, cơ thể trôi nổi dưới vực sâu.

“Tích Âm?!” Thân ảnh của người ấy lại đi vào giấc mộng, đánh lui ác quỷ, chém đứt xích sắt, đỡ nàng xuống giống như nâng bảo vật quý trọng nhất trên tay, một lần lại một lần gọi tên nàng, “Tích Âm?! Tích Âm?!”

Hạnh phúc.

Giấc mộng lúc này, có thể dừng tỉnh lại được không.

Để nàng trở lại quá khứ, dưới cây đào vẫn là cô gái nhỏ ngây thơ trong sáng, trên cây đào vẫn là thiếu niên thích trêu chọc người, hai người tay nắm tay, vĩnh viễn vĩnh viễn, cho đến khi trời đất sụp đổ.

Vài giọt nước lạnh băng nhỏ xuống mặt nàng, nàng gian nan mở mắt, mộng vẫn còn đây: “A Chiêu, chàng đến đón thiếp ư?”

“Ừ, ta đến đón muội.” Diệp Chiêu thì thầm, trong lòng vốn là cô gái khuynh quốc khuynh thành, giờ ngũ quan đáng yêu vụn vỡ vì thống khổ, khuôn mặt mỹ lệ đã tiêu tụy không chịu nổi, vết thương chồng chất trên thân thể mảnh mai, nàng chỉ có thể khích lệ, “Cố chịu chút nữa, chúng ta sẽ nhanh chóng quay về Đại Tàn thôi, có đại phu giỏi nhất chữa trị, muội sẽ không sao cả.”

Thần trí đã tan rã của Liễu Tích Âm dần tụ lại, phút chốc thanh tỉnh, quay lại hiện thực, lại nắm chặt tay nàng: “Không, muội không thể đi.”

Diệp Chiêu kiên trì: “Muội phải đi.”

“Muội không thể sống, ” Tích Âm khó nhọc thở, từng chữ gian khổ thốt ra, rõ ràng mà vô lực, “Muội sống, thù giết cha không đội trời chung, hai vị hoàng tử Đông Hạ có khả năng buông bỏ ân oán, dốc toàn lực tấn công Đại Tàn. Chỉ có muội chết, bọn họ không rảnh để tâm đến chỗ khác, mới có thể tranh chấp đến cùng.”

Diệp Chiêu lại kiên trì: “Bọn họ muốn chiến, cứ tới!”

Liễu Tích Âm lại tùy hứng rúc vào lòng nàng, ngân lệ: “Không cần, muội không về được, muội không có nhà...”

Diệp Chiêu ôm chặt lấy thân mình đầy máu của Tích Âm, thân thể nàng càng thêm gầy yếu hơn trước, gần như không còn sức nặng: “Thức mẫu cùng đường tỷ đường huynh của muội vẫn chưa chết, bọn họ đang ở kinh thành, ta đưa muội về nhà.”

“Không còn kịp rồi, “Khóe miệng Liễu Tích Âm khẽ lộ một nụ cười chua xót như có như không, ánh mắt nàng bắt đầu phiêu tán, không còn thấy rõ người trước mắt, “A Chiêu, thiếp yêu chàng, yêu hơn tất cả mọi người...”

Diệp Chiêu cố nén đau đớn: “Ta biết, từ nay về sau ta sẽ đối tốt với nàng, không bao giờ chia lìa nữa, nàng hãy cố chống đỡ thêm chút nữa.”

Liễu Tích Âm: “Không, A Chiêu, chàng không hiểu. Yêu sâu đậm, ghen ghét cũng sâu đậm, thiếp không phải cô gái tốt, thiếp muốn chàng hạnh phúc, nhưng thiếp không thể chịu được đổ kỵ tra tấn, thiếp không muốn giây dựa, càng ngày càng oán hận, thiếp sợ có một ngày không nhận được mà giết chết hắn, khiến chàng hận thiếp. Cho nên thiếp không thể trở về cùng chàng... Với lại thiếp yếu đuối, thiếp nhát gan, thiếp sợ bản thân không khống chế được, không chịu nổi tra khảo, không thể thi hành bước cuối cùng, giết Đông Hạ Vương xong thiếp đã uống rất nhiều rất nhiều Túy Tiên Thảo, đã không còn cách nào trở về...” Nàng thì thào tự nói, “Là Kỳ Vương ra lệnh cho ta giết chết Đông Hạ Vương, là Kỳ Vương ra lệnh cho ta giết chết Đông Hạ Vương...”

“Đi,” Diệp Chiêu bế ngang người nàng, không dùng dằng gì nữa, bước nhanh ra ngoài: “Tích Âm, đừng buông xuôi, chắc chắn sẽ còn cách.”

“Không còn kịp rồi,” Liễu Tích Âm cười yếu ớt, “A Chiêu, đây là thiếp hạ được, cũng là con đường thiếp tự chọn.”

Diệp Chiêu mặc kệ, tiếp tục bước đi.

Liễu Tích Âm kéo kéo tay áo nàng, cố gắng nói, thanh âm mảnh cơ hồ không nghe thấy, cầu xin, “Van xin chàng, đừng đi, chủ soái không thể đi, chàng phải báo thù cho thiếp.” Miệng vết thương không ngừng trào máu, kinh mạch nàng suy yếu không chịu nổi mảy may xóc nảy, “Để lại đây.”

Diệp Chiêu không dám di chuyển nàng lung tung, đành phải thoáng bước chậm lại.

Hai bên thân vệ vội kêu lên: “Tướng quân, không thể đi!”

“Để lại đây,” Liễu Tích Âm khẩn cầu, “Chủ soái! Không thể đi!”

“Tướng quân!”

“A Chiêu...”

Một tiếng hô to, một tiếng cầu xin.

Nàng là tướng quân, đại tướng quân thống soái mười vạn binh mã, trên chiến trường, không có đường sống cho bốc đồng, vĩnh viễn phải bình tĩnh.

Mặc cho trong lòng là lửa thiêu, mặc cho lục phủ ngũ tạng là quận thất.

Nàng hao hết toàn bộ ý chí, rút cuộc đè nén lại cơn xúc động đau khổ muốn phát cuồng, vì Tích Âm mà dừng bước chân.

“Cứ như vậy, ” Liễu Tích Âm hơi mỉm cười, tựa như trở lại thành cô gái nhỏ khẩn cầu nàng mang mình chuồn êm đi bờ hồ chơi đùa năm xưa, bớt đi tâm cơ tính kế, bớt đi hung ác hiểm độc, trên mặt chỉ còn trong thuần như trẻ con, nàng bình tĩnh nói, “Ở lại với thiếp một chút là được rồi.”

Diệp Chiêu hít sâu, rút cục cổ họng nghẹn ra một chữ: “Được.”

Nhóm thân binh trấn giữ ngoài địa lao, canh phòng.

Nàng ôm chặt lấy Diệp Chiêu, ngồi trên thềm đá địa lao, thì thào.

“A Chiêu, chàng nói xem, liệu có thể có một ngày nữ tử có thể đọc sách, có thể tập võ, có thể buôn bán, có thể làm quan, có thể đánh giặc, có thể làm những chuyện đàn ông có thể làm không?”

“Có, sẽ có một ngày nào đó.”

“A Chiêu, chàng nói xem, liệu có thể có một ngày, nữ tử không còn bị nhốt trong nhà nhìn bốn bức tường, có thể ngao du suốt trời cao biển rộng không?”

“Có, nhất định sẽ có.”

“A Chiêu, chàng nói xem, liệu có thể có một ngày, cô gái bình thường cũng có thể thỏa thích nhảy múa, không bị kỳ thị không?”

“Có, muội sẽ là cô gái múa đẹp nhất trong số họ.”

“Chàng có thể liếc mắt một cái đã nhận ra thiếp không?”

“Có thể.”

“A Chiêu, đợi một ngày nào đó, chàng không còn là nữ nhân, đến cưới ta được không?”

“Được, ta cưới muội.”

“Không có憾?”

“Không có.”

“A Chiêu, thiếp rất hạnh phúc.”

“...”

Diệp Chiêu ôm Liễu Tích Âm đồng tử đã dần dần giãn nở, nhẹ nhàng lau vết máu làm bẩn gương mặt nàng, dịu dàng thì thầm bên tai, nỉ non như đôi tình nhân, cùng với thân thể nàng càng lúc càng lạnh băng, ý cười nơi khóe miệng lại càng lúc càng sâu đậm, màu đỏ ửng thay cho sắc mặt tái nhợt lúc trước, tựa như hoa đào cuối xuân dùng hết khí lực toàn thân bừng nở rộ, đẹp không tả xiết.

Gió đông chậm, giữ xuân xuân chẳng ở, chớp mắt sắc hoa, xuân trôi đi.

“A Chiêu, thiếp thấy cha mẹ...”

Địa lao u ám, trên khuôn mặt nàng, hạnh phúc sáng rọi.

Sau đó, phồn hoa lạc tận.

Diệp Chiêu đứng dậy, cởi áo choàng, nhẹ nhàng phủ lên người nàng, vuốt đôi mắt xinh đẹp nhất thế gian kia khép lại, nắm chặt chuôi đao, đập lên mặt đất đầy máu vương, xoay người rời đi, không lưu luyến, không ngừng nghỉ, không do dự.

Con đường này Tích Âm vất kiệt tất cả những gì nàng có để mở, Diệp Chiêu phải kiên quyết bước đi.

“Tích Âm, đợi một chút, đợi đuổi hết lang sói, ta đưa nàng về nhà.”

113. Chương Bách 13

Bách Nhị Thập Tam. Kết thúc.

Mặt trời lên, gió cuốn cát vàng, cờ xí tung bay, mười vạn đại quân ngay tại cửa tây Thông Dương Thành, trống trận ngừng, người lặng im.

Hoàng tử Y Nặc vượt lên trước nhảy lên đầu tường, đưa mắt trông về phía xa, dưới cờ xí là ngân giáp ngân khôi quen thuộc, lưng thẳng tắp, đại đao tám mươi tám cân trong tay, giống như cây thương vĩnh viễn không biết mỏi mệt cắm trên lưng ngựa, mây kiến hất lên, hàn tinh lấp lánh.

Là nàng, chính là nàng.

Hắn nhìn không được cười cười, hàm răng trắng tuyết nhọn như sói đói, phát phát tay, cung thủ tiến lên, căng cung cài tên, chỉ thẳng hướng đội binh lính khiêng gỗ đá dây thừng chảo móc chuẩn bị công thành.

“Hừ! Thật không dễ Đông Hạ trong mắt sao?!” Hiệu lệnh chưa hạ, chúng quân chưa phát, đại hoàng tử đã mang binh đuổi lên tới tường thành, cũng nhìn theo về phía xa, cướp lời ra lệnh, “Nghiêm phòng tử thủ! Để xem ả đàn bà này thủ đoạn đến đâu!” Sau đó cảnh giác liếc Y Nặc, truyền lệnh, “Người chỉ huy trận chiến này cần phải là ta.”

Lực chú ý của Y Nặc bị cắt đứt, nghe thấy hắn nói lời này, giận dữ, không nhìn nổi: “Đời này việc ta hận nhất, chính là có huynh đệ ngu dốt chẳng khác lợn như người.”

Đại hoàng tử rút đao: “Cẩu tạp chủng! Người nói cái gì?!”

Y Nặc hoàng tử quát: “Ngu xuẩn! Tất cả để sau! Nhìn cho rõ, Diệp Liễu Nhi là thích khách Đại Tàn, phụ vương đã chết, vài vị thủ lĩnh bộ tộc hôn mê bất tỉnh, người còn đang lúc đối đầu cường địch muốn gây nội chiến? Muốn để quân địch phá thành, cùng chôn một chỗ với đại quân có phải không?”

“Nói vậy!” Đại hoàng tử khẳng khái, “Đừng quên, nàng là mỹ nhân tự tay Kỳ Vương đưa tới, người giải thích xem, tại sao Kỳ Vương đã mưu phản lại muốn đưa thích khách đến Đông Hạ giúp hoàng đế? Người nghĩ cả thiên hạ này đều là kẻ ngu à?! Nếu không phải người giết dây phụ vương đẩy Kỳ Vương vào chỗ chó cùng rứt giậu, sự tình có đến nỗi này?!”

Y Nặc cũng không giải thích được vì sao Kỳ Vương muốn đưa thích khách Đại Tần đến, hần nhất thời nghẹn lời, lâu sau mới nói: “Có lẽ hần không biết nàng có liên quan đến Đại Tần.”

Đại hoàng tử cười lạnh: “Bằng chứng đâu?”

Lùi bước chính là buông tha cho ngôi vị hoàng đế, lùi bước phía sau chính là đường cùng.

Biết rõ là cạm bẫy, buông tha cũng là đường chết, bọn họ kẻ nào cũng không có cách nào chấp tay nhường ngôi vị hoàng đế. Thế nhưng đại quân tiếp cận, trăm ngàn hận thù cũng phải để sau tính, hai người giằng co một lát, rốt cục tỉnh táo, tạm thời liên thủ, đều tự mình chỉ huy bộ tộc, cùng nhau kháng địch.

Bên ngoài Thông Dương Thành, trong đại quân.

Lần đầu ra chiến trường, tim Hạ Ngọc Cẩn đập nhanh chưa từng thấy, khô giáp nặng trĩu trên vai, trường đao nắm trong tay, gió gào thét bên tai, chiến hỏa huy hoàng, giấc mộng niên thiếu không ngờ có thể trở thành hiện thực. Đôi chân cưỡi ngựa đau nhức từng cơn, mỗi tác vai đều mỗi mệt, đầu không thể tự suy xét, nhưng hần vẫn ngồi thẳng tắp trên lưng ngựa như cũ, ánh mắt nguy hiểm bất chước của Diệp Chiêu, nhìn thẳng Thông Dương Thành, trên mặt tựa như lão tướng một thân kinh nghiệm sa trường, không hề sợ hãi.

Trịnh tướng quân không ngừng xuất chỉ thị bố trí, Hoắc Ngọc Lang cải trang theo sát bên cạnh nhép giọng Diệp Chiêu ra lệnh, đội quân tiên phong bắt đầu đánh nghi binh.

Cô yên trực thượng, tín hiệu phát.

Trong thành Thông Dương tiếng giết rung trời, kho lương ánh lửa bốc ngùn ngụt, Y Nặc sững sờ quay đầu lại, trong lòng biết trúng độc kế của Diệp Chiêu, vội vã sai người chạy về phòng thủ, thăm dò tình hình quân địch.

Binh lính thủ thành đông có kẻ liều chết bỏ trốn, liều chút sức lực cuối cùng chạy về báo tin, nói Diệp Chiêu thông đồng với sứ giả Kỳ Vương phái tới, xâm nhập cửa đông, phá kho quân nhu.

Đại hoàng tử chưa từng thấy qua Diệp Chiêu, không rõ lắm diện mạo của nàng, có chút kinh ngạc: “Nếu Diệp Chiêu ở trong thành, vậy phía trước là kẻ nào?”

Đồ Ba phụ tá Y Nặc nhân cơ hội nói: “Sứ giả Kỳ Vương là giả mạo, Diệp Liễu Nhi nghe lời sứ giả Kỳ Vương làm việc, có thể thấy con đàn bà kia chính là thích khách Đại Tần phái tới!”

Nặc Nhĩ Khải tướng quân đi theo đại hoàng tử cười to, “Ta còn đang không hiểu sao mỹ nhân lại làm chuyện điên rồ thế? Thì ra là có người giả mạo truyền lệnh Kỳ Vương, lừa nàng.” Nói ngàn nói vạn bọn họ cũng không thừa nhận Diệp Liễu Nhi có liên quan với Đại Tần, “Thật sự là cô gái đáng thương, bị người lừa làm bia đỡ.”

Đồ Ba nổi giận, sai người tiếp tục tra khảo Diệp Liễu Nhi.

Đáng tiếc Nặc Nhĩ Khải sợ đêm dài lắm mộng, sợ Diệp Liễu Nhi khai ra những chuyện không nên nói, đã sớm ngầm phái thủ hạ, lúc tra tấn xuống tay cực nặng, chỉ mong cho nàng chết sớm.

Đại hoàng tử hận nàng giết chết phụ thân, lại nghĩ tới những ngày triền miên, giai nhân vĩnh biệt, lòng đau từng trận. Vì tự tôn đàn ông, hần không thể kìm lòng mà tự thuyết phục mình tin vào lời Nặc Nhĩ Khải, chắc chắn Diệp Liễu Nhi bị người lừa mới hạ độc thủ, cuối cùng còn vì bảo vệ mình, cam chịu tra tấn cũng không tiết lộ chứng cứ bất lợi cho hần. Vì thế, hần trút tất cả thù hận lên người Y Nặc cùng Kỳ Vương. Nếu không có hai kẻ cấu tạp chủng này, sự tình đâu đến nỗi này?

Y Nặc không rảnh để ý tâm tư huynh trưởng, hần nhìn chăm chăm vào Diệp Chiêu đang đứng trong đại quân, nói: “Mở cửa thành, điểm binh, nghênh chiến chính diện.”

Đại hoàng tử lắc đầu: “Trước sau có địch, rút lui.”

Y Nặc nói: “Diệp Chiêu phía trước có thể là giả, chỉ cần vạch trần bộ mặt thật của kẻ đó quân tâm tất dao động, có thể nhân lúc đó thừa thắng truy kích, đây là cơ hội ngàn năm có một.”

Đại hoàng tử kiên quyết đối chọi với hắn: “Chẳng lẽ Diệp Chiêu phía sau lại không có khả năng là giả mạo à? Không thể lại đưa người trong tộc ra liều lĩnh.”

“Người thích lui cứ lui!” Y Nặc mặc kệ hắn, mang theo tướng sĩ của mình, khoác mũ giáp, tự thân nghênh chiến.

Nặc Nhĩ Khải vội hỏi: “Đại hoàng tử, chúng ta làm thế nào?”

“Ngang ngạnh!” Đại hoàng tử vừa sợ vừa giận, bỗng cười rộ lạnh lùng, “Thừa dịp loạn này để nó chết luôn chẳng phải rất hay sao? Chúng ta chính đón lấy một đạo quân tinh nhuệ, đi tìm mấy thủ lĩnh còn đang mê man, rút lui theo cửa nam!”

Từ cửa đông đến cửa tây, tốc độ chậm hơn so với dự tính, Hạ Ngọc Cẩn đợi lúc lâu Diệp Chiêu chưa thấy tới mà Y Nặc đã thành lĩnh mở cổng thành đánh ra, thiết kỵ Đông Hạ theo sau, hùng hổ, chính diện nghênh chiến. Trong lòng hắn căng thẳng thấp thỏm, chuôi đao bị nắm trong tay ướt đầm mồ hôi. Bốn chữ to “LÀM SAO BÂY GIỜ” không ngừng xoay đảo trong đầu.

“Quân địch tấn công, phải nghênh địch.” Trịnh tướng quân lẫm liệt nói, “Xin chủ soái phát lệnh.”

Nhưng mà, trên vai là khôi giáp không thể mang vác, là tuần mã cười không quen, trong tay là thanh đao vừa chạm vào đã gãy.

Quận vương yếu đuối như vậy làm sao có thể chiến?

Nếu nghênh chiến, chủ soái giả mạo bị vạch trần, nên làm thế nào cho phải?

Nếu không nghênh chiến, chứng tỏ chủ soái nhất gan, tình hình sẽ càng thêm ác liệt.

Không thể kéo dài thời gian nữa.

Tướng lĩnh cùng thân vệ quây xung quanh Hạ Ngọc Cẩn sợ hãi thấu xương, kẻ thông minh đã có thể đoán được cục diện quân tâm dao động, binh bại như núi lở.

Ai có thể ngăn cơn sóng dữ?

“A Chiêu từng bảo ta,” Hạ Ngọc Cẩn nhắc đại đao, vặn vẹo cái cổ đã cứng đờ, cao ngạo ngẩng đầu, “Nàng nói chuyện chủ soái phải làm ở loại thời điểm thế này chỉ có một...”

Mọi người nhìn hắn không chớp mắt.

“Văn tử gián, võ tử chiến. Cục diện càng ác liệt, tướng quân càng phải lên trước sĩ tốt! Cho nên, theo hướng ta...” Hạ Ngọc Cẩn giơ cao đại đao, chỉ thẳng hướng Y Nặc hoàng tử, thúc mạnh bụng ngựa, hét lệnh, “Theo hướng ta!” Hoắc Ngọc Lang vội vàng phát mệnh lệnh thay hắn.

Tuần mã trắng, thân ảnh bạc, xông thẳng lên, không chút do dự, thẳng hướng Đông Hạ đại quân.

Cho dù cạn máu, cho dù rơi đầu, cho dù biết rõ chịu chết, hắn cũng phải mang hết thầy dũng khí các tướng sĩ, xông thẳng về phía trước.

Bởi vì...

“Ta là Binh Mã Thiên Hạ Đại Tướng Quân!”

Soái không sợ chết, tốt có gì lo?

Tướng sĩ Đại Tần được chủ soái anh dũng khích lệ, không cam lòng yếu thế, thúc ngựa phi theo, sĩ khí dâng trào, thề cùng sống chết.

Trống trận lại vang, cờ xí tung bay, tiếng hét vang rền.

Giữa vạn quân trùng trùng, một mình hắn dẫn bước.

Vết thương cũ trên vai Y Nặc lại âm ỉ đau, hắn cắn hận nâng tay, cung thủ lại cài tên, bắn.

Theo tiếng gà gáy vắng, ánh sao mai giữa trời dần dần mờ nhạt.

Mưa tên đầy trời, chụp xuống thân ảnh màu bạc kia.

Đầu tường phía đông Thông Dương Thành, mặt trời dần dần ló rạng, cờ hiệu Đại Tàn đón ánh nắng tung bay.

Tu La đầm máu, tay cầm Huyền Thiết Tiên, dẫn tinh binh, lao xuống...

Đức Tông năm thứ mười lăm, Kỳ Vương phản, cầu kết dẫn Đông Hạ xâm nhập, Binh Mã Thiên Hạ Đại Tướng Quân Diệp Chiêu dẫn quân kháng địch. Đông Hạ Vương bỏ mình trong chiến loạn, đại hoàng tử Ha Nhĩ Đôn rút lui, tam hoàng tử Y Nặc bị thương, hai vương bất hòa, Đông Hạ lâm vào năm mươi năm nội loạn.

Đức Tông năm thứ mười sáu, Kỳ Vương hàng, ban cho được chết, Phong thụ hiệu “Bái(Nhếch nhác, tả tơi)”. Kết thúc chiến tranh, Nam Bình Quận Vương và Nam Bình Quận Vương phi Diệp thị mang theo linh bài vô danh hồi kinh, trên đường sinh hạ trưởng nam, thánh thượng vui mừng, ban tên Thiên Hữu.

Đức Tông năm thứ mười bảy, hai nhà Diệp Liễu nhiều lần thương nghị, linh bài vô danh nhập tổ phần Diệp gia, lập bia Diệp Liễu thị, dẫn tới nhiều loại ngờ vực vô căn cứ, Liễu gia và Nam Bình Quận Vương phi đều im lặng, trở thành thiên cổ án chưa giải được.

Đức Tông năm thứ mười tám, Thần Võ tướng quân Thu Lão Hồ đức hạnh xuất chúng, Thái Hậu ban ý chỉ, cưới Vinh Dương công chúa thủ tiết nhiều năm, phu hung thê hãn, hòa hợp tâm đầu, cử án tề mi.

Đức Tông năm thứ mười chín, Nam Bình Quận Vương phi sinh hạ trưởng nữ, phong tước Hoa Hà Quận Chúa.

Đức Tông năm thứ hai mươi ba, Thái Hậu băng hà.

Đức Tông năm thứ ba mươi tư, hoàng đế băng hà, thái tử đăng cơ, đổi niên hiệu Đức Minh.

Đức Minh năm thứ ba, Nam Bình thế tử Hạ Tu Văn cần học khổ đọc, trúng cử, Nam Bình Quận vương và phi thiết yến mười ngày suốt đọc bờ Tàn Hà, xa hoa vô độ. Theo ghi chép, Quận Vương Phi say, vỗ bàn: Tổ tông mười tám đời phù hộ! Nam Bình Quận Vương say đáp: Giống cha như đức! Hoa Hà Quận Chúa viết: Muội nguyện tiếp tục giúp huynh treo tóc xà nhà, lấy dùi đâm dùi.

Đức Minh năm thứ tư, Nam bình thế tử bỏ trốn.

Đức minh năm thứ năm, Nam Bình thế tử bị bắt về, cưới trưởng nữ Lâm thị của Hàn Lâm đại học sĩ làm vợ.

Đức minh năm thứ sáu, Hoa Hà Quận Chúa bỏ trốn.

Đức Minh năm thứ bảy, Hoa Hà Quận Chúa gả cho thứ tử của Du Kích tướng quân.

Đức minh năm thứ mười lăm, Binh Mã Thiên Hạ Đại Tướng Quân Diệp Chiêu giải giáp treo án.

Đức Minh năm thứ mười sáu, Nam Bình Quận Vương cùng Phi bỏ trốn, khắp đại giang nam bắc, giang hồ chợ búa, nơi đâu cũng xuất hiện hành tung. Cử chỉ hành hiệp trượng nghĩa, tiếng tăm vang lừng, được dân chúng kính yêu.

Đức Minh năm thứ hai mươi ba, Nam Bình Quận Vương cùng Phi trở về.

Đức Minh năm thứ hai mươi tám, Nam Bình Quận Vương từ trần, hưởng thọ sáu mươi tám tuổi, phi đau buồn. An táng tại hoàng lăng, dân chúng đều gọi là “Hiệp Vương” mộ.

Đức Minh năm thứ ba mươi, Nam Bình Quận Vương Phi từ trần, hưởng thọ bảy mươi hai tuổi, tam quân đưa tang, hoàng đế tự mình dẫn bách quan tới, truy phong Thái Bảo thái tử, Tuyên Võ Công, thụ hào “Trung Trinh”. Lập bia soạn [Chuyện Nữ Tướng Quân], nhạc khúc dân gian [Diệp Gia Nữ Tướng], [Nữ Tông Quân Hành], [Trinh Liệt Truyện] lưu truyền thiên cổ.

=====

Kết thúc.

“Nhớ năm đó lão tử một mình một ngựa, xông thẳng doanh trại địch, cầm đại đao tám mươi tám cân, uy phong lẫm liệt! Bọn địch vừa nghe đã sợ mất mật, nhìn thấy ta cười bạch mã từ phía đông đến vội vàng chạy sang tây, thấy ta cười bạch mã từ phía nam đến vội vàng chạy sang bắc, quả đúng là khí khái đại tướng quân, lại nhớ năm đó...”

“Hồ gia gia nói là ông nội chẳng biết gì cả, hăng máu xung phong loạn xạ, toàn bộ thân binh vì bảo vệ ông nội mà ai cũng bị dọa rớt nửa cái mạng.”

“Hồ gia gia còn nói, may có bà nội tới kịp, liều mạng huyết chiến mới mò được ông nội về.”

“Lão hồ ly kia nói dối hết! Ông nội con đâu có kinh hãi như thế?! Không tin đi hỏi bà nội con đi!”

“Thế mới không tin đâu, cái gì bà nội cũng nghe lời ông, hỏi cũng bằng không.”

“Đúng đấy đúng đấy, ông nội nói mặt trăng hình vuông, chắc chắn bà nội sẽ nói là nó có góc cạnh! Bọn con mới là không tin đâu!”

“Thế này gọi là gì nhỉ?”

“Cấu kết với nhau làm việc xấu?”

“Rán chuột một ổ?”

“Cáo mượn oai hùm?”

“Hai đứa ranh con! Không được dùng bữa thành ngữ, ta và bà nội các con là dĩ phu vi cương có hiểu không? Quên giáo huấn rồi phải không?! A Chiêu! Lại đây! Dạy cho tôn tử bà thế nào là quy củ!”

“Bà nội, sao có thể như vậy?! Chúng con là tôn tử bảo bối ngoan nhất của người mà! Mau bỏ gậy xuống đi mà!”

“Ông ơi, cứu cứu! Bọn con sai rồi!”

“Ông ơi, bọn con không dám nữa!”

114. Phiên Ngoại End

Ngoại truyện

1. Một trận sinh con gà bay chó sủa.

Bà đỡ kinh hoàng: “Tướng quân đại nhân khó sinh, làm thế nào bây giờ?”

Diệp Chiêu dừng cảm: “Lấy đao đến, moi ra!”

Chúng nữ thét chói tai: “Cứu người! Quận Vương Gia ngất xỉu.”

2. Một nhà vô sĩ.

Đối mặt với phụ thân vô liêm sỉ, mẫu thân lưu manh, muội muội độc ác.

Cuộc sống của bạn trẻ Hạ Thiên Hữu thật thà nhà chúng ta chính là được tạo thành từ muôn vạn khổ đau.

3. Báo ứng của Thu Lão Hồ

Lăn lộn giang hồ, có thù phải trả.

Hồ Thanh phao tin: “Nghe đồn Thu tướng quân một đêm bảy cô, kim thương không ngã.”

Vinh Dương công chúa thủ tiết nhiều năm, tim đập thành thịch...

4. Cuộc sống hạnh phúc của điệp thất.

Một nhà thơ thiếp hài hòa nhất kinh thành, gần đây có chút sóng gió.

Dương thị chống nạnh: “Tướng quân, bé con nó đau rồi, ngài mà còn đánh Thiên Hữu, ta... Ta trở mặt với ngài!”

Mi Nương quăng chén: “Nói, kẻ nào dụ dỗ Quận Vương Gia? Gì? Con hồ ly tinh kia dụ dỗ tướng quân? Càng không biết xấu hổ! Ném thử thủ đoạn lão nương đi!”

Huyền Nhi quanh co: “Ta thực sự không cố ý đội nón xanh cho Quận Vương Gia...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-o-tren-ta-o-duoi>